

Giới thiệu Loạn Thế Thịnh Sùng

Truyện Loạn Thế Thịnh Sùng của tác giả Phi Cô Nương là tác phẩm khá mới mẻ trong thể loại xuyên không. Vắn xoay quanh chủ đề quen thuộc là tình yêu nhưng là ở những khoảng thời gian khác nhau, những mối liên hệ từ quá khứ đến hiện tại.

Nữ chính vốn là một bộ đội đặc công, trong một lần chinh chiến thì bị phản bội khiến cô bị đẩy về thời quá khứ thành một cô nương dính vào hàng loạt rắc rối.

Bên cạnh đó là nam nhân si tình, hẳn có thể bất chấp tất cả vì nàng, từ lên lên núi cao xuống biển lửa để có được nàng. Nhưng nàng vẫn còn nhiều nỗi oan ức, câu chuyện sẽ tiếp tục thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một phát trúng đầu

Rạng sáng phía chân trời vừa le lói ánh sáng, một ngày vốn như mọi ngày nên yên lặng điềm nhiên, song ở một công xưởng bỏ hoang tại vùng hoang vu lại bị đoàn đoàn bộ đội đặc công bao vây, bầu không khí hết sức căng thẳng khẩn trương như dây cung bị kéo căng, chỉ vì một đám phân tử khủng bố kèm hai bên người lãnh đạo trọng yếu quốc gia, không có sợ hãi mà trắng trợn yêu cầu một số lượng tiền mặt lớn cùng với số lượng lớn súng ống, càng về sau bọn họ còn yêu cầu dâng lên văn kiện cơ mật nội bộ quốc gia.

Bộ đội đặc công nhận được mệnh lệnh lập tức chuẩn bị vũ trang đi trước, nhiệm vụ lần này cũng không dễ dàng đương nhiên không thể để cho đám phân tử khủng bố được như ý nguyện nhận được thứ bọn họ yêu cầu mà còn phải không dùng đến súng giải cứu thành công người bị bắt ra ngoài. Nhiệm vụ lần này có độ nguy hiểm cao như mấy lần ngày thường gặp phải, thượng cấp lãnh đạo lúc này liền hạ ra lệnh giao cho đội trưởng phân đội bộ đội đặc công Diệp Hòa thi hành nhiệm vụ cứu người.

“Báo cáo đội trưởng! Con tin ở lâu ba đại sảnh hình như đã bị bọn phản động đánh ngất xỉu! OVER.”

“Báo cáo đội trưởng! Bọn phản động yêu cầu ở trong nửa giờ đưa đến những thứ bọn họ yêu cầu, không thể chậm trễ! OVER.”

“Báo cáo đội trưởng! Theo dò xét trong công xưởng dự tính có hàng chục tên phản động hơn nữa bọn họ còn có vũ khí hỏa lực cực đại. OVER.”

“Báo cáo đội trưởng! Bọn phản động.”

Trong bộ đàm không ngừng hồi báo tình báo mới nhất, giọng nói không có chỗ nào mà không phải khẩn cấp vạn phần, Diệp Hòa tập trung tinh thần nhìn nơi lâu ba công xưởng bỏ hoang dường như đang suy tư cái gì, song chân mày giãn ra, tròng mắt đen trong suốt ẩn chứa ung dung cùng bình tĩnh không nhìn thấy tia bối rối xao động mà chỉ thấy đồng phục tác chiến màu xanh biếc bao quanh vóc người thon dài, buộc vòng quanh đường cong uyển chuyển, không khó nhìn ra vị đội trưởng bộ đội đặc công này là một cô gái trẻ dung mạo thanh tú.

Diệp Hòa, 18 tuổi đã thi vào học viện quân sự, sau khi tốt nghiệp trở thành một nữ cảnh sát bình thường nhưng bởi vì cô suy nghĩ linh hoạt, gặp chuyện tình táo, thân thủ mạnh mẽ, lập nhiều chiến công lớn, vắn vẹn chỉ dùng hai năm thời gian liền được thượng cấp chọn ra trở thành một thành viên trong bộ đội đặc công, sau lại lập nhiều đầu công khi thi hành nhiệm vụ nguy hiểm, năng lực đã sớm áp đảo đội trưởng phân đội ngay lúc đó Lưu Hồng Vũ. Một năm sau, Diệp Hòa được tổng chỉ huy tự mình bổ nhiệm trở thành đội trưởng phân đội bộ đội đặc công, Lưu Hồng Vũ là đội phó. Đảm nhiệm chức đội trưởng bốn năm qua cùng Diệp Hòa chỉ huy thi hành hàng trăm nhiệm vụ... dưới sự hợp tác ăn ý cô cùng Lưu Hồng Vũ giải cứu con tin tỷ lệ thành công cao gần 90%, không ai sánh bằng.

Sau khi quan sát tốt địa hình, Diệp Hòa chau lại đuôi mắt, quyết đoán ra lệnh: “Phái người tiến đến gần bộ đàm phán, cố hết sức dẫn dụ bọn phản động chú ý, đội 2, đội 3 lập tức chuẩn bị công cụ leo núi, đội 2 bí mật theo tôi trèo trên tường phía trái lâu ba công xưởng đánh bất ngờ, còn đội 3 theo đội phó từ phía tường bên phải lâu ba công xưởng giải cứu con tin, những người khác ở lại tại chỗ đợi lệnh!”

“Diệp đội trưởng!” Bỗng nhiên có một giọng nói phái nam trầm ổn truyền đến, một gã đàn ông thân hình to lớn thẳng thẳng phóng khoáng đi tới bên cạnh Diệp Hòa, giờ tay lên nói: “Hợp tác vui vẻ!”

Diệp Hòa nhìn vị chiến hữu kẻ vai cùng mình tác chiến bốn năm, trên mặt lộ ra nụ cười khó được cùng vô số lần thi hành nhiệm vụ lúc trước, vươn tay cùng hắn vỗ mạnh một cái nhưng ngay sau đó siết chặt: “Hồng Vũ, hợp tác vui vẻ!”

Lưu Hồng Vũ tự tin nói: “Vẫn như thường lệ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, buổi tối cùng tham gia buổi tiệc mừng không say không về, ta mời khách!”

“Được!”

Diệp Hòa cười gật đầu, nói xong xoay người mang theo đội 2 hướng bên trái công xưởng đi tới.

Đã là bộ đội đặc công ai cũng phải chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, từ vách tường leo lên lầu ba công xưởng cũng không phải việc khó, Diệp Hòa dẫn đầu từ cửa sổ nhảy vào như con mèo thoăn thoắt khi rơi xuống đất không một tiếng động, nhảy bèn nửa ngồi sau một thùng giấy khéo léo che dấu tốt, tất cả động tác làm liền một mạch không chút sơ hở.

Ngoài cửa sổ tám tên đội viên đặc công còn chưa theo thứ tự tung mình mà vào thì mấy tên phản động đã phát hiện bên này có điều dị thường, cảnh giác mang súng nhẹ bước đi tới, nghĩ xem xét động tĩnh ngoài cửa sổ.

Diệp Hòa ngừng thở, hai tay siết chặt khẩu súng lục HKP7 dán chặt trước ngực, chăm chú nhìn trên mặt đất, thấy nước bùn mặt đất chiếu ra ba cái bóng dần dần tiến tới, căn cứ bóng người phản chiếu phán đoán vị trí đối phương, quyết đoán lộng vòng một cái che dấu thân hình trong thùng giấy đồng thời liên tục bóp cò, chỉ nghe thấy ba tiếng súng vang lên, ba tên phản động thân thể cường tráng liền ngã trên mặt đất.

Nghe thấy tiếng súng, đám phản động bao quanh con tin cũng rối rít cảnh giác, Diệp Hòa lúc này liền ném ra hai quả đạn khói, ở một mảnh sương khói dày đặc bao phủ, bọn phản động chỉ có thể miễn cưỡng xác định phương hướng, dùng súng điên cuồng bắn càn quét khắp nơi, Diệp Hòa sớm biết sẽ như thế, nên sau khi ném ra đạn khói liền giẫm lên thùng giấy nắm chặt dây thừng leo lên nóc nhà, nhanh chóng leo lên khung sắt xà ngang trên cao tránh thoát này một trận súng bắn xối xả như mưa.

Sau khi liên tiếp vang lên tiếng súng, bên trong nhà xưởng khôi phục yên tĩnh như chết, nơi này chỉ có cái thùng giấy dùng để che chắn mà hiện tại đã bị bắn thành tổ ong vỡ vụn, đám phản động dường như cũng biết điểm này, lưỡng lự không thể nào có người ở nơi đạn súng dày đặc mà trốn thoát nhưng không người nào tiến lên xem mà đội sương khói tản đi mới cẩn thận tra xét.

Mà Diệp Hòa muốn đúng bọn họ tin tưởng như vậy!

Thừa cơ hội được màn sương dày đặc che chắn, ngoài cửa sổ tám tên đội viên đặc công theo thứ tự vô thanh vô tức leo tường mà vào, hết thấy vốn thuận lợi tiến hành không lưỡng lự trước cuối cùng có một gã đội viên cũng đang lúc rơi xuống đất phát ra tiếng động rất nhỏ. Chỉ một âm thanh cực nhỏ lại có thể khiến đám phản động nhất thời đề cao cảnh giác, tám tên đội viên đặc công vội vàng phân tán, vừa quay cuồng tránh né vừa dùng súng bắn trả chiến đấu hết sức căng thẳng, bên trong nhà xưởng tức khắc khói thuốc súng bắn ra mưa loạn thành một đoàn.

Tuy rằng gặp phải sai sót cũng may đám phản động vì vậy rối rít đem lực chú ý đặt ở bên trái nhà xưởng, cảm súng chậm rãi đi tới, vèn vèn chỉ để lại hai người canh giữ ở bên cạnh con tin, để đội phó có cơ hội dẫn dắt đội 3 từ bên phải nhảy vào giải cứu con tin.

Mặc dù cho rằng đám con tin là bảo đảm trọng yếu nhất của bọn phản động, không đến giây phút cuối cùng sẽ không hạ thủ giết, nên tạm thời không cần phải lo lắng bọn phản động giết con tin nhưng dù sao kẻ địch cũng không ít chúng ta chưa chắc có thể đoạt lấy phần thắng. Diệp Hòa đứng ở trên khung sắt xà nhà, ở trong sương mù dày đặc căn cứ vị trí đối phương tác xạ đạn phân rõ phương hướng địch nhân, mặc dù mỗi một lần bóp cò đều cách một khoảng thời gian, thủ pháp tác xạ tinh chuẩn mỗi một mai đạn đều có thể đánh gục một gã địch nhân, có thể nói là thần kỳ.

Thanh âm tiếng súng vang lên liên miên không dứt, vang dội nhĩ tế, đội viên đặc công mặc dù được huấn luyện nghiêm khắc nhanh nhạy tránh né đạn bay đến, song ở hoàn cảnh không còn vật che chắn, các đồng đội bộ đội đặc công trong cơn mưa đạn vẫn từng người từng người ngã xuống.

Nhận thấy xảy ra tình trạng xấu, Diệp Hòa ánh mắt trầm tĩnh bóp cò vừa khẽ chau lại chân mày, Lưu Hồng Vũ sao còn chưa tới?

Đang lúc này, đối diện rõ ràng truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, hai gã phản động trông chừng con tin trúng đạn ngã xuống đất không dậy nổi, hiển nhiên là đội phó mang theo đội 3 tấn công đi vào.

Đội phó chạy tới khiến cho tình thế có phần chuyển biến tốt, ở một mảnh súng vang lên cùng tiếng kêu gào thảm thiết, chiến đấu kịch liệt

Qua hồi lâu, sương khói rốt cục tản đi, Diệp Hòa dùng một phát súng giải quyết xong tên phản động cuối cùng nhưng ngay sau đó dụi mắt nhìn, lại thấy trên mảnh đất trống trải trong nhà xưởng chỉ còn lại hai người cô cùng khuôn mặt bị thương của Lưu Hồng Vũ, trên mặt đất nằm ngón ngang vô số thi thể trúng đạn, có cả bọn phản động cũng có đồng đội nhiều năm qua cùng cô kề vai chiến đấu, mười sáu đội viên đặc công thuộc đội 2 đội 3 cũng không còn. Cô nắm chặt quyền nhìn thi thể chiến hữu gào thét điên cuồng, dĩ vãng thi hành nhiệm vụ còn khó hơn lần này cũng chưa từng chết hết toàn đội.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Diệp Hòa đứng ở bên cạnh thi thể đồng đội tiểu Quang quen biết đã lâu chậm rãi ngồi xổm xuống, hẩn mặt hướng lên trời, phía dưới một mảnh máu đỏ tươi hiển nhiên là bị bắn từ sau lưng. Diệp Hòa hiểu rõ cá tính tên này kiêu ngạo lại rất chú trọng hình tượng, kiên định đưa tay muốn đỡ dậy. Nhưng khi ở Diệp Hòa nâng lên người hẩn, theo máu tươi liên tục không ngừng từ vết thương lồng ngực chảy xuống rơi ra một viên đạn. Diệp Hòa sùng sột, viên đạn đoạt lấy tiểu Quang cô vô cùng quen thuộc, chính là loại đạn đội đặc công chuyên dụng!

Cô đột nhiên ý thức được cái gì thì sau đó truyền đến một trận đau nhức, một viên đạn vô tình xuyên thấu đầu cô, máu tươi ứa nhau theo đó tủa ra.

Trước khi mất đi ký ức, Diệp Hòa mặt chảy đầy máu tươi chậm rãi quay đầu, chỉ nhìn thấy trong mắt Lưu Hồng Vũ lóe lên điên cuồng cùng ghen ghét.

Hẩn hận cái gì?

Là hận năng lực của mình không bằng một người phụ nữ? Hận bị một người phụ nữ đoạt đi công lao? Hay hận vị trí của mình bị người phụ nữ này thay thế?

Bốn năm kề vai chiến đấu thì sao chứ cùng chung hoạn nạn thì tính cái gì?

Không thể nhận được đáp án, chỉ thấy trước mắt tối sầm, Diệp Hòa nhanh chóng mất đi năng lực suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đắm máu trọng sinh

“Buông... Ta không đi, ta không đi! Van cầu các người buông ta, van cầu các người...”

“Quan gia, tha con bé đi! Để ta đi thay! Đừng đụng con gái ta... Quan gia, nó vẫn chỉ là đứa bé, xin các người thương xót tha nó đi...”

Bóng đêm như mực, trăng rằm trên cao như ẩn như hiện lại như lạnh lùng câu khôi khốc miệng giễu cợt thói đời mỏng manh.

Ở trong lều vải quân doanh, một thiếu nữ mảnh mai y phục đơn bạc bị mấy người lính đã man kéo ra bên ngoài, nước mắt chảy ra rửa sạch khuôn mặt bám đầy bụi đất mơ hồ có thể thấy được ngũ quan xinh xắn. Một phụ nhân khuôn mặt phong sương quỳ rạp trên mặt đất, kéo lấy ống quần binh lính đau khổ cầu khẩn. Mà các góc khác trong doanh trường có chừng mười cô nương gầy gò dựa sát vào nhau, chỉ là bọn họ không tiếng động nhìn chử một cử động cũng không dám.

Một người lính không nhìn được đá một cước lên vị phụ nhân quỳ phía dưới, khuôn mặt chằm chọc nói: “Cho bà đi? Tuổi của bà cũng đã một xấp dày, Lưu phó tướng có thể để ý bà sao? Chẳng lẽ bà còn tưởng mình là Khúc gia danh môn vọng tộc lúc trước? Đừng tưởng rằng các người vẫn còn là phụ nhân tiểu thư cành vàng lá ngọc như xưa, hôm nay Khúc gia đã bị tịch thu, các người đã vào hồng doanh thì chính là kỹ!” Vừa nói vừa chỉ chỉ những cô nương đang co rúm người lại: “Các người cũng giống như bọn nó đều là tiện nô! Lưu phó tướng đã điểm danh muốn Khúc Mật Nhi hầu hạ, những chuyện khác không cần nói đến!”

Nói xong thô lỗ lời thiếu nữ đi ra ngoài, thiếu nữ vùng vẫy kịch liệt hoảng sợ kêu to: “Mẹ ơi! Cứu con... Mẹ ơi! Mẹ ơi!”

“Mật Nhi! Các người buông con bé ra, buông con bé ra...” Bị một cước hung bạo đá văng ra, phụ nhân gục trên mặt đất hấp hối la hét nhưng không cách nào ngăn cản binh lính đem thiếu nữ đi.

Ở một khắc cuối cùng bị bắt ra khỏi doanh trường, vị thiếu nữ nhỏ nhắn kia không biết từ đâu bỗng nhiên tránh thoát binh lính trói buộc, không đợi mọi người phản ứng liền quyết tuyệt dùng đầu đập vào tảng đá lớn bên ngoài doanh trường, máu tươi bắn tóe ra, ánh mắt thiếu nữ nhất thời như ánh sao rơi xuống đất, mất đi rực rỡ vốn có, thân thể mềm nhũn trượt chân ngã trên mặt đất.

Mà máu tươi dọc theo trán đến gương mặt thiếu nữ chảy xuống, hội tụ trên mặt đất thành một vũng huyết thủy như bàn quay chậm rãi chuyển động số mệnh...

.....

Đầu đau như muốn vỡ tung, trong mũi nồng nặc vị máu tươi, trên mặt xúc cảm cùng trước khi mất đi ý thức giống nhau, trán trào ra máu tươi ướt nhẹp, bên tai là tiếng khóc vỡ tan cùng tiếng gọi âm ỉ. Diệp Hòa mặc dù đau đến nhũu lại long mảy nhưng lúc nghe thấy thanh âm người bên cạnh trong bụng cũng thầm vui mừng, chẳng lẽ bị một phát vào đầu cũng không chết? Lúc nào kỹ thuật chữa bệnh trong nước cô lại đạt đến cấp bậc đỉnh như vậy nha?

Diệp Hòa khó khan mở mắt ra, đã nhìn thấy một người phụ nữ trung niên khóc đến hai mắt đỏ bừng, búi tóc xoắn xết xoắn tung ra, mặc một bộ tiểu bi giáp nhiễm bụi đất, quần trên người cũng bẩn đến nhìn không ra màu sắc, bên hông quấn một dây lụa rõ ràng là cải trang người xưa.

“Mật Nhi, Mật Nhi, con tỉnh lại đi, đừng hù mẹ sợ... con cảm thấy thế nào? Đầu con đau không? Đau không?”

Trong mắt Diệp Hòa hiện lên vẻ mong lung, còn chưa kịp mở miệng thì người phụ nữ trung niên trước mắt liền lau nước mắt, kích động hét toát lên, một tay kéo lấy cô ôm thật chặt vào trong ngực, thống khổ nói: “Là mẹ hồ đồ, chảy máu nhiều như vậy sao có thể không đau như? Mật Nhi, là mẹ vô dụng đã làm khổ con... Nếu con đụng đầu chết đi thì mẹ sống thế nào đây...”

Cảm nhận được sự ấm áp từ trên người phụ nữ truyền đến, trong lòng Diệp Hòa không khỏi có phần cảm động, cô từ nhỏ đã mất cha mẹ nên chưa bao giờ cảm nhận được tình thân. Mặc dù không nhận ra người phụ nữ này nhưng cũng không nhận được tham quyền sự ấm áp từ người bà, thấy khuôn mặt bà thăm thiết tự trách, Diệp Hòa dịu dàng mở miệng an ủi: “Tôi không sao.”

Nhưng cảm xúc người phụ nữ dường như không vì vậy mà chuyển biến tốt đẹp, lại cứ khóc thút thít như cũ.

Diệp Hòa nén đau nhức trên đầu, chống cự lại cơn mệt mỏi cùng sự buồn ngủ vì mất máu quá nhiều, mở to hai mắt tinh táo đánh giá bốn phía, nơi này là bên trong một túp lều rất nhỏ chật đầy những bó củi, ngoài mấy thứ đó ra thì không còn gì khác.

Cô cảnh giác cúi đầu nhìn chỉ thấy trên người mình mặc một chiếc váy ngắn không tay bằng lụa dệt nổi, xem ra chất vải cũng rất tốt nhưng cũng giống quần áo của người phụ nữ kia, đều nhiễm bụi đất bẩn đến không chịu nổi.

Diệp Hòa vội vàng giơ tay lên, chỉ thấy mười ngón tay thon dài trong suốt như bạch ngọc, mềm mại trắng mịn không chút tỳ vết. Đôi tay này tuyệt đối không phải tay cô, công tác của cô cần phải thường xuyên luyện tập cùng sử dụng dao sung hay các loại vũ khí khác, trên tay đã sớm có đầy vết chai, cũng không thiếu vài vết sẹo lúc thi hành nhiệm vụ để lại.

Nhìn bàn tay xa lạ trước mắt lại nhớ tới mình bị Luru Hồng Vũ bắn một phát vào đầu, nhớ tới người phụ nữ này gọi nàng là “Mật Nhi,” Diệp Hòa như bỗng nhiên ý thức được cái gì, trong lòng thoáng chốc bị đảo lộn, cơ thể truyền đến một cảm giác vô lực. con một mối âm ỉ kéo đến do mắt quá nhiều máu, cô khép mắt lại để mặc bàn thân rơi vào hôn mê...

“Quan gia, cầu xin người cho nữ nhi ta một ngụm nước đi, còn tiếp tục không ăn không uống con bé sẽ chết mất, quan gia... ta chỉ có một đứa con này, xin người đây...”

Không biết ngủ mê bao lâu, Diệp Hòa mơ hồ nghe thấy tiếng người phụ nữ kia nức nở cầu xin, trong mơ hồ cảm giác trán đã được một mảnh vải bao lại. Xem ra vết thương đã được băng bó nhưng cơn đau đầu vẫn không giảm bớt, cô ngọ ngáy muốn tỉnh lại nhưng mí mắt nặng trĩu cùng cổ họng khô rát như lửa đốt đau cắt, bụng lại đói như đã mấy ngày chưa được ăn uống gì khiến cả người không còn chút sức lực. Rõ ràng thân thể này sau khi trải qua bị thương nặng ở đầu cùng đói khát đã trở nên yếu ớt hơn, dường như đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, ngay cả Diệp Hòa ý chí kiên cường đến đâu đi chăng nữa cũng không thể chống đỡ nổi.

“Cút ngay! Khúc Mật Nhi không biết tốt xấu chọc giận Luru phó tướng, trừ phi nàng ta chịu đáp ứng hầu hạ tốt cho ngài ấy, nếu không ai cũng cứu không được nàng ta!”

Trong tiếng nói âm ỉ, thể lực đã không còn chống đỡ nổi, Diệp Hòa chớp mắt lần nữa lâm vào hôn mê. Cô mơ hồ nghĩ, nếu còn tiếp tục không được uống nước bổ sung thể lực có lẽ cô thật sẽ chết thêm một lần nữa, chỉ là không biết có còn vận tốt lần nữa trọng sinh?

Một chất lỏng ấm áp nhỏ vào trên môi, Diệp Hòa mặc dù còn trong trạng thái hôn mê mông lung nhưng ý chí cầu sinh mãnh liệt khiến cô theo bản năng đem chất lỏng đó nuốt một ngụm lớn xuống, cổ họng khô cạn đã lâu không rót cuộc cảm thấy dễ chịu. Ý thức của Diệp Hòa cũng thanh tỉnh không ít, khi lực được khôi phục chút ít, song liền rất nhanh phát giác có điều dị thường, chất lỏng này mang theo mùi còn sót chút ít sền sệt, tuyệt đối không thể nào là nước!

Trong bụng cá kình, cô chợt mở hai mắt ra, đập vào mắt là người phụ nữ kia với cổ tay bị cắt đứt, vết thương dài nửa tấc trên da thịt tuyết trắng của bà đặc biệt dữ tợn nhìn thấy mà giật mình, máu tươi không ngừng theo đó trào ra!

“Bà làm cái gì vậy?”

Diệp Hòa kinh sợ cất giọng khàn khàn, cố sức chống dựa vào tường ngồi dậy, không có nửa phần chần chờ giữa lấy cổ tay người phụ nữ, nhanh chóng giặt đai lưng bên hông quấn lại cổ tay bà, ngăn cản máu tươi tiếp tục chảy.

“Mật nhi... con uống thêm chút đi, uống nhiều chút. Mẫu thân có thể làm cho con cũng chỉ có vậy...” Ánh mắt người phụ nữ đại ra, yếu ớt lắm lắm, thần trí rã rời của bà không phát giác ra nữ nhi của bà vốn nhu nhược sợ sệt chứ không bình tĩnh như lúc này, đôi mắt hắc bạch phân minh chớp lên ánh sáng bên bờ mà động tác băng vết thương cho bà cũng thuần thục lưu loát.

Nghe lời của người phụ nữ, chop mũi Diệp Hòa chưa xót suýt nữa rơi lệ. Đây là người mẹ vĩ đại cũng là người đầu tiên từ khi cô đến thế giới xa lạ này mang đến cho cô cảm giác ấm áp.

Dùng dây lưng băng bó chỉ có thể giúp máu ngừng chảy, nếu không có thuốc cầm máu bà ta sẽ rất nhanh vì mất máu quá nhiều mà chết.

Nhìn cổ tay tuyết trắng vẫn từ từ rỉ ra máu tươi, máu quang Diệp Hòa lóe lên, mày khẽ nhăn lại. Tóm lại đều là chết, thay vì mặc người chém giết chẳng tha buông tay đánh cược một lần. Cô nhìn người phụ nữ dần dần lâm vào hôn mê rồi bỗng nhiên ngẩng đầu kêu thật lớn.

Rất nhanh liền có một tên binh lính đi vào lều, liếc mắt nhìn người phụ nữ không ngừng chảy máu ở tay, không nhận được hỏi: “Chuyện gì?”

Thiếu nữ cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt trải qua biết bao gió bão phong sương của người phụ nữ, lãnh đạm nói: “Tìm quân y cầm máu cho bà ta.”

Tên binh lính vừa nghe tức giận bùng phát, quát to: “Người là tiện nô dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?”

“Không phải bảo ta hầu hạ Luru phó tướng sao?” Cô nghiêng đầu sang một chút, khóe miệng nhuộm máu mơ hồ mang theo vẻ giễu cợt, giọng nói bình thản: “Gọi quân y tới cứu bà ta, ta liền đi theo các người!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tìm kiếm đường sống

Sau khi đơn giản thu thập một lát, mấy tên binh lính mới dẫn Diệp Hòa ra khỏi lều, bóng đêm như mực hàn phong gào thét cuốn đến lạnh đến thấu xương, kinh phong cuộn cuộn nổi lên trên mặt đất chông chát một tầng tuyết trắng, ở bên tai lại có tiếng gầm thét in ỏi như cửa lũ mãnh thú đói khát.

Diệp Hòa y phục đơn bạc trong băng tuyết bị đông cứng đến chết lạnh nhưng trong mắt lại không có chút co rúm lại, sống lưng gầy yếu mà ngoan cường đứng vững, bỗng nhiên có một cô lực đạo từ phía sau đẩy nằng một cái, thiếu nữ gầy yếu lao đảo suýt nữa ngã mạnh xuống đồng tuyết phía dưới, loạng choạng hai cái mới miễn cưỡng ổn định thân thể nhưng vẫn chật vật không chịu nổi.

Tên binh sĩ đẩy nằng dùng khuôn mặt đầy vẻ không kiên nhẫn gần giọng: “Còn không mau đi! Mè nheo cái gì, để Lưu phó tướng chờ lâu người đừng hòng có quả ngon để ăn!” Vừa nói lại một lần vron tay chuẩn bị đẩy nằng.

Thiếu nữ từ từ quay đầu lại, trên khuôn mặt thanh tú không hề có biểu tình nhưng trong con ngươi đen bóng lại ánh lên lạnh lùng nghiêm nghị, tên lính chạm phải ánh mắt sắc bén của nằng, trong lòng xẹt qua một trận lạnh lẽo, theo bản năng thu hồi bàn tay chuẩn bị đẩy nằng, chỉ tàn bạo hung dữ nói: “Đi mau!”

Ngay sau đó trên đường đi tên binh lính kia lại âm thầm buồn bực, bất quá chỉ là thiếu nữ nhỏ gầy mảnh khảnh, hẳn là quan lớn hà cớ gì mà sợ nằng chứ? Mẹ kiếp, hẳn chắc trúng tà rồi!

Trên đường đi đến doanh trường Lưu phó tướng, Diệp Hòa ngoài mặt nhìn như biết điều nghe lời, kỳ thực bất động thanh sắc nhìn quanh bốn phía, trên đường nhìn thấy có một lều bốc lên một luồng khói bếp, nói vậy nơi này ở bên cạnh nơi chứa lương thảo, liền âm thầm ghi nhớ trong lòng vị trí nơi này. Binh mã vị động lương thảo đi trước, hành quân đánh giặc lương thảo chính là mạng sống, nếu đốt cháy kho lương nhất định có thể khiến cho lòng quân đại loạn, lúc đó nằng có thể thừa cơ hội rối loạn mạng theo Khúc phu nhân cười ngửa chạy trốn.

Các khoảng đất trống mới vừa đi qua đều có nhiều binh lính đang thao luyện, đêm khuya tuyết rơi mà vẫn đang hì hục luyện binh, nói vậy sắp có cuộc chiến lớn, nên dù chạy mất hai nữ nô nhu nhược không quan trọng gì cũng không đến mức gây loạn, nhiều lắm là phái mấy tên lính quen đi trước đuổi bắt. Dĩ nhiên làm như vậy nguy hiểm rất lớn, nếu không thể chạy trốn thành công hoặc bất hạnh bị bắt trở lại cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

“Lưu phó tướng, người ngài muốn tiểu nhân đã mang đến cho ngài.”

Dừng ở trước một túp lều, một gã binh sĩ thoạt nhìn có mấy phần khéo đưa đẩy cúi đầu khom eo cất giọng một cách hèn mọn, nói xong được người bên trong tướng cho phép mới đưa Diệp Hòa đi vào.

Trong doanh trường bày biện hết sức đơn giản nhưng so với túp lều Diệp Hòa lúc trước ở tốt hơn rất nhiều, một cái bàn, một cái chiếu trải giường còn có một chậu lửa than dùng để sưởi ấm. Mà Lưu phó tướng kia vóc người khôi ngô, thân thể săn chắc không hề mập mạp, dễ đoán ra là người luyện võ, hẳn có khuôn mặt chữ quốc đúng chuẩn mực, bao quanh cảm là hàm râu quai nón rậm rạp, khi nhìn Diệp Hòa ánh mắt hẳn hí hí lại, rồi quay sang mấy tên binh lính trầm giọng nói: “Các người cũng đi ra ngoài đi, không được bốn tướng gọi không cho phép vào!”

“Dạ!”

Sau khi binh lính lui ra ngoài, Lưu phó tướng tinh tế đánh giá thiếu nữ trước mắt, chỉ thấy nằng ước chừng mười ba mười bốn tuổi, mái tóc đen, tóc mai mềm mại, da trắng nõn nà, mày ngài thanh đại, đôi mắt sáng đảo mắt một cái, đôi môi như quả anh đào, hẳn còn là một tiểu nữ nhân chưa trưởng thành. Vóc người mặc dù nhỏ nhắn nhưng cũng đã trở nên được lung linh, hai tay vây quanh thân thể đơn bạc gầy gò, bộ dáng sợ sệt khiếp nhược, đôi con ngươi vừa đen bóng vừa phát sáng trắng ngắc ngắc ngó chừng chiếc bánh làm bằng bột mì đặt trên bàn, khuôn mặt thêm khát đầy mong ước.

Lưu phó tướng là một người thô kệch, thấy nằng đói như tám đời chưa được ăn, cất cao giọng nói: “Muốn ăn thì cứ ăn, ăn no mới có khí lực hầu hạ ta, tránh cho tình trạng nằm dưới bốn tướng đói bụng hoa mắt quết sạch hàng hải của bốn tướng!”

Thiếu nữ vừa nghe sắc mặt lập tức vui mừng, biết điều xoa cằm nhỏ giọng thở thề nói: “Nô tỳ tạ ơn tướng gia!”

Nói xong liền cầm miếng bánh lên từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, rất nhanh ba cái bánh trôi xuống bụng, thiếu nữ ăn quá nhanh bị sặc khan, vội vàng rót một chén lớn nước trà uống ừng ực, đang muốn để chén trà xuống thì bỗng nhiên tay mất thăng bằng, chén trà “ầm” một tiếng rơi trên mặt đất!

“Nô tỳ..... Nô tỳ đáng chết, xin tướng gia tha tội!” Thiếu nữ giọng nói kinh hoàng, vẻ mặt sợ hãi nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất.

Cùng lúc đó, mấy tên lính canh giữ ở phía ngoài nghe thấy tiếng vang cho là Lưu phó tướng có việc liền cầm đao vọt nhanh vào.

“Bốn tướng có gọi các người tiến vào sao?” Lưu phó tướng thấy thế giật dừ quát mắng: “Một đám phế vật không có đầu óc! Còn không mau cút ra ngoài!”

Mấy tên binh lính bị mắng đến mặt xám mày tro, không dám nhiều lời vội vàng khom lưng lui ra.

“Đứng lên đi, chỉ làm vỡ một cái chén thôi mà.” Lưu phó tướng nhìn thiếu nữ trên mặt đất bị dọa sợ đến run rẩy, giễu cợt cười, quả nhiên là danh môn khuê tú chưa trải qua sự đời, chỉ chút chuyện còn con cũng có thể bị hù dọa thành như vậy.

“Dạ, tướng gia.” Thiếu nữ thuận theo đứng dậy, co rúm hèn mọn cúi thấp đầu.

“Còn sống sờ đứng ở đó làm gì? Ăn no thì tôi đây cởi áo cho bọn tướng!” Luru phó tướng ngồi trên giường trợn mắt gằn giọng lên, thiếu nữ vội vàng cất bước tiến lên, có lẽ vì đi quá vội, dưới chân vừa trơn vừa trượt, theo sau là tiếng thét kinh hãi cả người thẳng tắp ngã hướng trên người Luru phó tướng. Chuyện xảy ra quá mức đột ngột khiến Luru phó tướng không kịp chuẩn bị, nàng chụp một cái vừa vặn cả hai người song song ngã xuống giường, không giáp trên lưng Luru phó tướng chạm vào giường bằng gỗ phát ra một tiếng giòn vang.

Nghe thấy động tĩnh, mấy tên binh lính phía ngoài trong bụng cả kinh, lại một lần cảnh giác vội nhanh vào.

Luru phó tướng được giải nhân chủ động, ôm ôm hương nhuyễn ngọc trong ngực lại lần nữa bị bọn này thuộc hạ quấy rầy, không khỏi nổi lửa, tức giận quát: “Bọn tướng nói bọn ngươi không nghe đúng không? Một chút động tĩnh đã ngạc nhiên kinh động, hỏi sao bọn tướng tôi nay sao có thể tận hứng? Không cần các ngươi ở bên ngoài canh, bọn tướng tôi nay không muốn lại nhìn thấy các ngươi, cút xa một chút cho ta!”

Mấy tên binh lính sau một hồi bị mắng nhiếc thê thảm, lĩnh mệnh cúi đầu lui ra.

“Xin tướng gia bớt giận, để cho nô tỳ giúp ngài cởi áo.”

Thiếu nữ gục ở trên người Luru phó tướng cung kính lấy lòng nói, vừa nói còn vừa vò tay vào trong vạt áo hần, một đôi bàn tay nhu nhược mềm mại không xương không biết có ý hay vô ý lướt qua lồng ngực của hần, Luru phó tướng sáng khoái không dứt nhìn người đẹp trước mắt hắng giọng nói: “Thấy nàng cũng biết điều, nếu hầu hạ tốt khiến bọn tướng hài lòng thì sau này chỉ đặc biệt hầu hạ bọn tướng, không cần tiếp nhận những tướng sĩ khác.”

Vừa nghe lời này, thiếu nữ trên mặt mừng rỡ không thôi như sợ hần đổi ý vội vàng gập đầu cái rập nói: “Tạ ơn tướng gia ân điển, nô tỳ nhất định tận tâm hầu hạ.”

Luru phó tướng thấy khuôn mặt lấy lòng của nàng, khinh miệt cười cười, ngay sau đó thoải mái nhắm mắt lại, khuôn mặt tràn ngập hưởng thụ.

Bàn tay thiếu nữ từ lồng ngực của hần chạm rãi vòng về phía trước, ngón tay mềm mại nhẹ nhàng chạm lấy vạt áo của hần, nam nhân sáng khoái đến hừ lên một tiếng. Cảm thấy nam nhân toàn thân thả lỏng, ánh mắt thiếu nữ lóe sáng, một tia sáng từ trong ống tay thiếu nữ thoáng hiện. Không để nam nhân có bất kỳ cơ hội thờ dõc cùng phản kháng, lợi khí trong tay thiếu nữ trực tiếp hung hăng đâm về hướng cổ của hần!

Máu tươi chảy ra, Luru phó tướng không thể tin tròng to mắt, đôi môi hoảng sợ mấp máy nhưng một âm tiết cũng không phát ra được, chỉ có thể chết co quắp trong vũng máu.

Thiếu nữ tiện tay ném mảnh sứ vỡ dính đầy máu tươi xuống sàn, ánh mắt sắc lạnh, nét mặt bình tĩnh một cách lạ thường, nào còn có nửa điểm biết điều thùy nị như vừa rồi? Mảnh sứ vỡ cắt cổ Luru phó tướng là lấy từ mảnh vỡ chén trà khi này, nhân lúc nàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đã lặng lẽ nhặt lên giấu ở trong ống tay áo. Sợ rằng ngay cả Luru phó tướng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, một thiên kim tiểu thư tuổi gần mười ba mười bốn tuổi, đáng vẻ móng manh yếu ớt, từ nhỏ ở khuê phòng chưa bao giờ làm việc nặng lại có thể dễ dàng dõn hần vào chỗ chết, có lẽ do hần xem thường nên lơ là không chút đề phòng.

Đúng vậy, ai có thể nghĩ đến, thiếu nữ hôm nay không phải là Khúc Mật Nhi mà là Diệp Hòa một đặc công tinh anh đến từ hiện đại cơ chứ?

Diệp Hòa gỡ lệnh bài đeo bên hông Luru phó tướng xuống, sau một hồi tìm kiếm ở dưới gối đầu thấy được thanh chủy thủ nhỏ, nàng cẩn thận giấu ở bên hông, lại từ trên bàn cầm hai miếng bánh bỏ vào trong ngực, ngay sau đó lặng lẽ ra khỏi lều.

Quả nhiên, hôm nay bên ngoài lều ngay cả nửa người trông chừng cũng không có, nàng lặng lẽ chiếu vào đường cũ trở về, hướng túp lều cũ chất đầy củi khô đi tới.

Còn chưa đến gần liền thấy năm sáu tên lính vừa nói vừa cười từ túp lều đó đi ra, còn vừa đi vừa buộc lên dây lưng, trong đó một tên cất cao giọng nói: “Đừng xem lão nương kia không còn trẻ tuổi, không nghĩ tới mùi vị lại còn tuyệt hơn mong đợi a.”

Diệp Hòa nghe trong câu nói ý tứ hàm xúc rõ ràng, trong bụng căng thẳng, nắm chặt quả đấm nhưng vẫn không nhìn được mà cả người run rẩy.

Nhưng ngay sau đó lại nghe thấy một tên lính khác bức tức nói: “Chó má! Còn không có đến phiên lão tử đã tắt thở. Mẹ kiếp, thật xui!”

Diệp Hòa trước mắt tối sầm, suýt nữa đứng không vững chỉ cảm thấy ngực kịch liệt đau nhói.

“Tắt thở thì thế nào? Thân thể vẫn còn ấm lắm! Ngươi không nhìn thấy lão Lộc còn đang bên trong chơi rất cao hứng sao? Không chừng người chết còn có sức lực thì sao ha ha!”

“Lão Lộc? Cái tên sắc quỷ kia dù có là đầu heo mẹ bày trước mặt hần, hần cũng dám cười!”

“.....”

Thanh âm nói chuyện càng ngày càng nhỏ, mấy tên binh lính dần dần đi xa, Diệp Hòa cả người lạnh như băng nhìn phương hướng bọn họ biến mất, trên mặt hiện vẻ ghét cay ghét đắng, hận không thể xông lên giết toàn bộ giết chết toàn bộ đám cầm thú kia!

Nhưng nàng không thể. Nàng không chắc dựa vào một thanh chủy thủ nhỏ nhỏ của mình có thể giết chết bọn họ, hơn nữa còn phải không để cho bọn họ phát ra thét cầu cứu, để những binh lính khác chú ý, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn những tên không bằng cầm thú sau khi gây chuyện bình yên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khiêm tiểu Vương gia

Bước vào lều, Diệp Hòa liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai người trên đồng củi, sắc mặt nhất thời xanh mét, ngực kịch liệt đập phồng, trong mắt lóe lên cuồng phong giết chóc.

Y phục Khúc phu nhân vốn đã rách nát lúc này bị xé tan thành từng mảnh xóc xếch rải rác ở một bên, toàn thân bà trải rộng vết máu ứ đọng cùng dấu vết vuốt ve gặm cắn, gương mặt sưng đỏ ắt hẳn đã chịu không ít bạt tai. Khóe miệng vuron vắn tơ máu, khóe mắt vẫn còn nước mắt, mái tóc như cỏ dại xóc xếch, vừa nhìn liền biết trước đó bà đã trải qua thống khổ giãy dụa thế nào.

Mà hiện tại bà đã không còn hơi thở, đôi mắt trợn to tràn ngập tuyệt vọng, không cam lòng cùng khuất nhục và thống hận. Dù vậy nhưng vẫn có một tên binh sĩ quần cời phân nửa ở trên người bà kịch liệt nhấp nhô lên xuống, dễ nhận thấy hẳn không phát hiện Diệp Hòa lặng lẽ tiến vào, chỉ cố sức nhùng nhằng, trong cổ họng không ngừng bật ra tiếng rên rỉ sáng khoải.

Lòng Diệp Hòa đau như bị đao cắt, ngay cả bước đi cũng run rẩy lão đảo, nằng vô thanh vô thức tiến đến, thanh âm lạnh lùng mà trầm thấp nhưng cũng bình tĩnh dị thường: “Người...”

Lão Lộc chợt dừng động tác lại, lúc này mới phát hiện có người đi vào, xoay đầu nhìn, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười đậm đặc bí ối: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là con quỷ nhỏ nhà người..... A, người..... Người muốn làm cái gì?”

Đang nói chuyện về mặt vốn tươi cười của lão Lộc đại biến, âm điệu cũng trở nên hoang mang, thiếu nữ rút ra thanh đao bên hông vững vàng kẻ lên cổ hắn, khóe miệng lạnh như băng, mắt lóe tia hàn quang lạnh lùng nói: “Không được hét lớn, còi y phục ra!”

Đao gác trên cổ, lão Lộc nào dám không nghe theo, tay chân luống cuống còi quần áo xuống, mặc dù không rõ thiếu nữ muốn y phục của hắn làm gì, chỉ thăm nghĩ tiểu nha đầu này sẽ không có can đảm giết người, hắn chỉ cần biết điều nghe lời là có thể bình yên vô sự.

Lại không nghĩ đến hắn nghe lời giao ra quần áo trên người, tiếp theo trong nháy mắt thanh đao kia không do dự nhanh nhẹn hung hăng chém qua cổ hắn, tốc độ cực nhanh cùng lực đạo mạnh đến cả cơ hội mở miệng ô ô cầu cứu hắn cũng không có, cả cái đầu thoát cái rời khỏi thân thể, máu tươi phọt ra, thân thể ngã trên mặt đất.

Diệp Hòa không thèm nhìn tới đầu một nơi, thân một nơi của tên binh sĩ một lần, quỳ gối bên cạnh vị phụ nhân đã chết, cở áo ngoài của mình xuống phủ lên thân thể hỗn độn những vết bẩn khó coi cùng thân thể không còn nguyên vẹn của bà, nước mắt nàng gần như muốn rơi xuống nhưng lại bị quật cường sinh sôi trở về.

“Khúc phu nhân, thật xin lỗi, tối nay ta vốn muốn cứu mạng người nhưng ngược lại làm người bỏ mạng, hơn nữa làm hại người bị đại nhục chết không nhắm mắt.” Thiếu nữ nói đồng thời vươn tay dịu dàng phủ lên mắt giúp hai mắt bà nhắm lại, bình thân nhưng kiên định nói: “Người đã cắt mạch lấy máu cứu ta một mạng, Diệp Hòa ta vô dụng không thể bảo vệ người chu toàn. Người hãy yên tâm yên nghỉ, mối thù hôm nay ta nhất định sẽ thay người báo.”

“Những tên đã nhục mạ người, một tên ta cũng không để bọn chúng chạy thoát.” Lời nói của thiếu nữ rất nhẹ nhàng, thần sắc lại vô cùng thật tình cùng kiên định.

Đêm tối, trong quân doanh hoàn toàn yên tĩnh.

Một tên lính quèn đầu trùm khăn vải, mặt đen thân gầy trang bị đầy đủ bước ra khỏi túp lều chất đầy củi, chẳng bao lâu sau trong doanh trường đầy lên ánh lửa hừng hực, sương khói dày đặc xông về phía chân trời, ở trong bầu trời đêm hội tụ chung một chỗ, bị gió thổi biến ảo thành hàng vạn hàng nghìn hình dạng, thỉnh thoảng biến thành một dã thú răng nanh sắc bén, thỉnh thoảng lại như một đầu lâu từ thần, thỉnh thoảng còn như một yêu ma thị huyết hiện mọo dữ tợn...

Không sai, tên lính quèn đầu trùm khăn vải đen từ túp lều đi ra chính là Diệp Hòa, mặc y phục cùng binh khí của lão Lộc. Dưới tình trạng thế này, nàng không có khả năng giúp Khúc phu nhân nhập thổ vi an, chỉ có thể hỏa tang ngay tại đây, con tốt hơn là bị phơi thây nơi hoang dã để cho đủ loại thú gặm ăn.

Đêm tối như mực, hàn phong tựa như đao, túp lều chứa đầy củi cháy càng lúc càng lớn, lan rộng sang chung quanh, được kinh phong cổ vũ ngọn lửa càng có khuynh hướng bùng lên mạnh hơn. Quân doanh nhất thời chìm trong biển lửa, mười mấy tên binh lính khăn trương chạy tới cứu hỏa, qua chừng một nén nhang rốt cục mới có thể dập đi ngọn liệt hỏa.

Tức thì liền có một tên lính truyền tin thật nhanh hướng một doanh trường rộng rãi hơn các túp lều khác chạy tới, dừng ở bên ngoài lều quỳ xuống cất cao giọng nói: “Bẩm tướng quân, số củi bị cháy trong lều củi hiện tại đã được khống chế, sau khi dập tắt lửa, phát hiện bên trong có hay thi thể bị cháy khô, Lưu phó tướng cũng bị ám sát bỏ mình trong doanh trường!”

Trong lều vải có ánh nến nhàn nhạt, bên trong màn có một vị tướng quân họ Hồng, tuổi chừng ba mươi, vóc người khôi ngô, làn da ngăm đen, hai mắt như ung, môi dày răng trắng, nghe thấy thông truyền phía ngoài liền nhanh vén màn vải lên, bước dài ra khỏi doanh trường, không sót ruột hỏi nguyên nhân gây cháy cùng Lưu phó tướng vì sao mà chết mà vô cùng lo lắng nhìn tên lính truyền tin quý dưới đất quát lên: “Mau! Mau đi xem tiểu Vương gia có

xảy ra chuyện gì không!”

“Ta không sao.”

Ngữ điệu trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt vang lên, một thiếu niên mặc áo bào xanh sẫm thêu hoa cúc xanh, phía trên còn thêu bàn long tinh xảo, chân mang giày đáy trắng, trên áo choàng buộc một con chồn tuyết vùng địa cực đang được thị vệ hộ tống xung quanh đi tới.

Hắn chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc đen như mực xõa trên đầu vai, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc có chút tái nhợt không khỏe mạnh, đôi môi đỏ như nhiễm máu, trông mắt đen nhánh không gọn sóng, không kiêu không nóng nảy, không vội không chậm, tự hồ như bất cứ chuyện gì cũng không lọt vào trong tầm mắt hắn.

Người này chính là hoàng tử đứng thứ chín của Kỳ Quốc, Cửu hoàng tử, cũng là đứa con Kỳ Đế cực kỳ sủng ái, chỉ mới tám tuổi đã được phong làm Khiêm Vương, tiểu Vương gia – Kỳ Mạch.

Vị Khiêm tiểu Vương gia này là đứa con của Kỳ Đế cùng vị nữ tử ông yêu thương nhất đời sinh hạ, mẹ đẻ hắn là Kinh quý phi lúc hắn ba tuổi đã hương tiêu ngọc vẫn, hơn nữa hắn từ nhỏ thể chất yếu ớt nhiều bệnh lại cực kỳ sợ lạnh, cũng vì thế Kỳ Đế đối với hắn thêm phần sủng ái hơn thái tử Kỳ Hách do Sở hoàng hậu sinh hạ.

Kỳ Mạch quả thật rất sợ lạnh, lúc này không chỉ khoác áo choàng chồn tuyết vùng địa cực, tay còn ôm chặt lò sưởi ấm, thị vệ bên người thì khỏi nói, ai cũng cầm một chậu than nhỏ đứng vòng chung quanh giúp hắn sưởi ấm nhưng Kỳ Mạch vẫn cảm thấy rất lạnh, dù chỉ một chút cũng không chịu đứng bên ngoài, trực tiếp cất bước đi vào lều của Hồng tướng quân.

Lúc này Hồng tướng quân thấy Khiêm tiểu Vương gia không hao tổn đến một cọng lông tơ mới yên lòng theo sát cùng đi vào lều. Tiểu Vương gia cũng đã ngồi xuống chủ vị lót thảm nhung, có chút nhàm chán vuốt vuốt lò tử kim ấm áp trong tay, thần nhiên nói: “Đêm khuya thật lạnh làm bản vương ngủ không được, đến nơi này cũng chỉ vì náo nhiệt. Đại tướng quân cứ xử lý sự vụ, xem như ta không tồn tại cũng được.”

“Dạ.” Hồng tướng quân tính tình hào phóng khiêm nhường gật đầu, không nề hà quay người gắt giọng ra lệnh: “Người đâu, lập tức gọi Hà phó tướng tới gặp ta!”

Binh sĩ truyền tin lập tức lĩnh mệnh đi, rất nhanh liền có một gã tướng lĩnh bước nhanh vào lều, chân sau quỳ xuống đất nói: “Tham kiến Khiêm Vương gia, tham kiến tướng quân!”

Kỳ Mạch tùy ý giơ tay lên, trên mặt thờ ơ không để ý, tuyệt không có ý chen vào, chỉ đến muốn xem náo nhiệt.

Hà phó tướng đứng dậy, Hồng tướng quân trầm trọng hỏi thẳng vào vấn đề chính: “Chuyện tối nay tra được gì? Còn hai thi thể chết cháy trong lều củi là ai?”

Hà phó tướng tiến lên một bước, cung kính hắng giọng trả lời: “Hồi bẩm tướng quân, hai thi thể đó đã cháy nát như nhìn không diện mạo, chỉ biết mấy ngày trước có hai nữ doanh kỹ chộc giặt Lư phó tướng, Lư phó tướng còn phân phó nốt bọn họ tại lều củi.”

“A? Hai doanh kỹ đó lại lịch ra sao?”

“Hồi tướng quân, là phu nhân Ngô thị cùng nữ nhi Khúc Mật Nhi của Khúc thừa tướng người vừa bị xử trảm vào tháng trước.”

“Vậy trước lúc Lư phó tướng bị người ám sát đã ở cùng ai?”

“Thuộc hạ tra được Lư phó tướng có tình ý với Khúc Mật Nhi nhưng Khúc Mật Nhi tính tình mạnh mẽ, mấy người trước còn suýt nữa đụng đầu chết. Tối nay cô tay Ngô thị bị thương mà Khúc Mật Nhi vì muốn có quân y cứu mẹ nên tự nguyện nói muốn hầu hạ Lư phó tướng. Sau đó Lư phó tướng không kiên nhẫn bị đám binh sĩ quấy rầy đã đuổi bọn họ đi, cho đến khi lều củi bị cháy, vệ binh chạy đến thông báo Lư phó tướng, chờ mãi không có người đáp lại liền vào lều xem xét mới phát hiện hắn bị cắt cổ.”

Hồng tướng quân trầm tư chốc lát, lăm lăm lầu bầu một hồi mới nói: “Nói vậy cũng không có quân địch cho người lên vào doanh trại ta làm loạn, mà Khúc Mật Nhi kia giết Lư phó tướng tự biết khó thoát khỏi cái chết nên mới đốt lửa tự hủy?”

Vẫn còn chìm trong suy nghĩ, Hồng tướng quân bỗng thấy nam tử ngồi trên ghế nhưng thần sắc lạnh nhạt, đôi lông mày chau lại liền cúi đầu chấp tay hỏi: “Vương gia, ngài cho là chuyện này...”

Vị Vương gia thiếu niên che miệng ho nhẹ hai tiếng, hộ vệ hắc y bên cạnh lập tức dâng lên chung trà nóng. Tiểu Vương gia nhấp một ngụm nước trà, đợi đến hoàn toàn bình phục mới nhàn nhạt mở miệng: “Chuyện này cứ theo như tướng quân mới vừa nói.”

Hồng tướng quân có chút không rõ, cung kính hỏi: “Ý của Vương gia là...?”

Tiểu Vương gia mặt mày híp đôi mắt, trầm giọng nói: “Lều củi bị thiêu hủy chỉ là chuyện nhỏ, nhiễu loạn lòng quân mới là chuyện lớn. Tối nay Khúc Mật Nhi sát hại Lư phó tướng, sợ tội tự vẫn chết cũng không có gì đáng tiếc, chuyện này không cần tra nữa.”

Hồng tướng quân vừa nghe liền bừng tỉnh đại ngộ, tối nay lều củi bị thiêu rụi hơn nữa Lư phó tướng chết thảm, đám tướng sĩ trong quân chắc chắn khó tránh khỏi bối rối. Nếu đã có thể xác định không phải do quân địch lên vào làm loạn, mấy chuyện còn lại cũng không đáng lo. Còn nếu tiếp tục tra sâu hơn nữa, sợ rằng dẫn tới lòng quân đại loạn, sớm phân định chuyện này mới có thể ổn định lòng quân.

Hồng tướng quân nghĩ một lúc vội vàng gật đầu đáp: “Vương gia nói rất đúng.”

Kỳ Mạch tùy ý liếc qua hán một cái, đứng dậy đi ra khỏi lều, giọng bình thản nói: “Nếu chân tướng đã rõ ràng, bốn vương cũng không nên ở đây quấy nhiễu.”

“Cung tiễn Vương gia!” Mọi người bên trong trướng thấy bóng lưng người nọ rời đi đồng loạt hô lên cung tiễn.

Ra khỏi lều, Kỳ Mạch được đám hộ vệ bụng chấu than vòng quanh, cất bước cũng khoan khoái đi vào một túp lều rộng rãi hơn, trước khi vào lều hán giờ tay lên, lập tức có một thị vệ tiến đến cong thất lưng cúi thấp đầu cung kính nói: “Chủ tử.”

“Sai người canh giữ các cửa khẩu có thể ra khỏi quân doanh, nếu thấy có một gã cả khuôn mặt bôi đen, dùng vải bọc trán mà quân phục binh sĩ rộng rãi không vừa người muốn ra doanh, vô luận hán nói có chuyện gì khẩn cấp cỡ nào muốn ra khỏi doanh trại cũng lập tức mang đến gặp ta.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thiếu niên biến thái

Lúc này Diệp Hòa đang bị hai gã hắc y nhân áp tải trên đường đến lều của Khiêm tiểu Vương gia giận đến nghiến chặt răng, hai tròng mắt đỏ lù.

Chuyện vốn là... màn đêm vừa buông xuống, Hồng đại tướng quân lập tức hạ lệnh chiêu cáo toàn quân, điều tra rõ chuyện tối nay là Khúc Mật Nhi sát hại Lưu phó tướng, hai mẹ con sợ tội cuối cùng đốt lều bỏ mình. Mà Diệp Hòa xen lẫn trong đám binh lính cũng đã thờ phào nhẹ nhõm, dù sao tuyên bố kết quả Khúc Mật Nhi chết đối với nàng là chuyện tốt. Nếu không để bọn họ biết người chết không phải là nàng mà là lão Lộc nhất định sẽ gia tăng đề phòng, ở trong quân doanh trắng đêm lục soát tìm nàng. Diệp Hòa nặc dù đã thành công trà trộn vào đám binh lính nhưng binh sĩ trong quân thường thì mấy người một tổ, nàng lạ mặt hơn nữa không có phân thuộc tổ đội khó tránh khỏi bị lộ tẩy.

Còn mấy tên binh sĩ cùng lão Lộc lắng nghe Khúc phu nhân làm chuyện xấu đương nhiên không dám hé miệng, vừa lúc giúp nàng che giấu tình trạng của Lão Lộc. Dưới mắt tình thế rất có lợi cho Diệp Hòa, bất quá cũng chỉ có thể giữ được nhất thời, đợi đến trời sáng đám binh sĩ sẽ phát hiện điểm dị thường, việc nàng không thể che dấu như ở đêm tối cũng là chuyện không thể nghĩ ngờ.

Diệp Hòa từ trước đến giờ không phải là dạng người ngồi chờ chết, sau một hồi phân tích nàng ở trong lòng âm thầm quyết định, tối nay dù có mạo hiểm cũng thề phải chạy ra quân doanh.

Nhưng lại không biết ý tưởng của nàng đã sớm bị người ta nhìn thấu, vung sẵn tấm lưới chỉ chờ nàng chạy vào.....

Thời điểm gần đến nửa đêm, hơn phân nửa binh sĩ đều đã nghỉ ngơi, chỉ còn lại một ít binh lính trắng đêm canh phòng. Thừa dịp bóng đêm ập đến, Diệp Hòa nắm chắc thời gian xem xét địa hình quân doanh, đem số lượng lính gác đêm phân công trình sát cùng với các binh sĩ canh giữ cửa khẩu âm thầm ghi nhớ. Ở mỗi lối ra quân doanh đều có ngựa mà nhân số thủ vệ dao động từ tám đến mười người. Diệp Hòa lựa chọn lối ra có tám thủ vệ canh gác, núp ở nơi tối đen phía sau đồng gỗ hơn mười thước nơi xa, ở trên mặt tuyết chịu đựng cơn lạnh thấu xương đợi suốt hai canh giờ quan sát thời gian thủ vệ thay ca, nàng phát hiện mỗi một canh giờ trong tám tên thủ vệ kia sẽ có hai gã thay ca rồi đi trước, ước chừng một khắc sau sẽ có hai người khác đến bổ sung mà lúc thay ca cũng là thời điểm bọn họ lơ là nhất.

Mất thấy bóng đêm ngày càng tối như bị nhuộm một loại mực đậm, Diệp Hòa biết thời điểm trời lờ mờ sáng trước khi bình minh đến sẽ là thời gian người canh gác mệt mỏi rồi nhất. Diệp Hòa đoán chắc thời gian, đem hai cánh bánh giầu trong người ra ngậm lớn nuốt xuống bổ sung thể lực, ngay sau đó đem chủy thủ vững vàng lót vào trong giày, cầm trong tay quân lệnh có được từ Lưu phó tướng, tính toán đánh cược một lần dù có bị phát hiện cùng lắm nàng lều chết còn tốt hơn sau khi hừng sáng bại lộ thân phận bị quân pháp xử tử.

Diệp Hòa từng mấy lần thi hành nhiệm vụ trừ phiến loạn tại địa điểm thâm sơn, đường núi lồi lõm gấp gheh xe cộ không cách nào chạy, lúc đó bọn họ chỉ có thể dùng ngựa thay đi bộ, mặc dù sinh ở hiện đại giao thông khoa học kỹ thuật phát đạt nhưng vì công việc cần từng chịu huấn luyện cỡi ngựa, nàng còn am hiểu môn vật lộn cùng ám sát, mặc dù thủ vệ binh không chịu cho đi thì nàng cũng có nắm chắc trước lúc đám viện binh nghe được động tĩnh chạy đến, nhanh chóng giải quyết sáu tên lính quần cỡi ngựa thoát đi. Dĩ nhiên, đó là tình huống xấu nhất.

Nhìn thời gian đã sắp đến, sắc trời tối tăm như địa ngục sâu thẳm không có lấy một tia sáng, thấy hai gã vệ binh thay ca rồi đi, Diệp Hòa hít sâu một hơi không hề nửa do dự, chạy chậm xồng về sáu tên lính gác lối ra quân doanh, trấn định giờ ra lệnh bài trong tay, không chút run rẩy trầm giọng quát lên: “Mau chuẩn bị ngựa! Tướng quân có quân tình quan trọng cần thông tri!”

Chuyện so với Diệp Hòa dự liệu còn thuận lợi hơn rất nhiều, binh sĩ thủ vệ nhìn sơ qua lệnh bài lại thấy Diệp Hòa giọng nói nghiêm túc sắc bén cho rằng có quân tình khẩn cấp sợ làm trễ nãi đại sự gánh chịu không nổi, vội vàng cúi người muốn cho đi, hết thảy vốn nằm trong kế hoạch của Diệp Hòa lại không nghĩ đến bỗng nhiên xuất hiện hai gã hắc y nhân ngăn cản đường đi của nàng, tự xưng Vương gia triệu kiến! Còn dùng sắc mặt giải quyết việc chung nói đã phái người khác trấn nhủ quân tình, nàng không cần trong đêm ra doanh!

Diệp Hòa trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng thật muốn ói, đứng là vận xui đeo bám, nàng dùng hơn phân nửa buổi tối làm tốt chuẩn bị vạn toàn, dù tình huống có xấu nhất theo thân thủ nàng cũng còn đường sống lại không ngờ tự dưng nhảy ra một Vương gia! Nàng dù có nắm chắc xông phá sáu tên lính gác nhưng lại không nắm chắc chạy thoát hai tên hắc y nhân vừa nhìn đã biết thân thủ bất phàm!

Đường lui đã bị chặn đứt, mặc dù không biết Vương gia kia có dụng ý gì nhưng nếu sai người mang nàng trở về mà không phải giết chết ngay tại chỗ, xem ra tên kia tạm thời không muốn mạng của nàng. Nghĩ tới đây, Diệp Hòa bỏ qua ý nghĩ liều chết đánh cược một lần, phối hợp đi theo hai gã hắc y nhân, trong lòng lại nghĩ xem thái độ của Vương gia kia trước rồi mới tùy cơ ứng biến.

Đến khi Diệp Hòa bị dẫn tới trước lầu Khiêm tiểu Vương gia, bóng đêm dần bị xua tan phía chân trời lóe ra một đạo ánh sáng, tuyết trắng tung bay động lại rơi trên mặt đất trắng, trắng nõn không tỳ vết rất mỹ lệ nhưng Diệp Hòa lại không có tâm để thưởng thức, nàng dựng thẳng sống lưng đứng trong băng tuyết, lạnh đến sắp chết rét đến nơi.

Gần đến nơi một gã canh giữ ở cửa lầu ngăn hắc y nhân lại nói: “Chủ tử còn chưa tỉnh ngủ.”

Hai gã hắc y nhân áp giải Diệp Hòa tới đây gập đầu, lẳng lặng đứng ở cửa lầu tận trung bốn phận thị vệ.

Cho nên chỉ đứng thôi đã đứng suốt một canh giờ, đang ở lúc Diệp Hòa cảm giác mình sắp biến thành tượng đá, mới có một cô nương thân hình nhỏ nhắn, dung mạo ngọt ngào động lòng người từ trong lầu vài đi ra, thấy gương mặt đen thui của Diệp Hòa, ghen ghét liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Vương gia gọi người đi vào.”

Trong lầu vài lớn được bố trí hết sức tinh xảo, màn lụa lộng lẫy bằng gấm rủ xuống giường lớn gỗ lim, trên trường án bày biện giấy bút cùng nghiên mực, bàn tròn bên cạnh có ít bánh điểm tâm cùng trà, ghế dựa phủ da thú dày, nghiêm nhiên giống một gian phòng ngủ đơn giản. Bốn phía lầu bày mấy chục chậu than sưởi ấm làm không khí bên trong trở nên ấm áp chứ không lạnh rét như bên ngoài.

Khiêm tiểu Vương gia mặc cảm bào khoác áo lông, buồn chán xoa xoa một vật thể màu xanh biếc tựa người lên chiếc ghế phủ lông gấu như mới vừa tỉnh ngủ không lâu, mái tóc đen óng tùy ý xõa dài, trông mất tiết lộ một môi sau giác ngủ chưa đầy, sắc mặt tái nhợt như nhiễm bệnh, dưới sống mũi nhọn xinh đẹp tuyệt trần là đôi môi đỏ dị thường, thanh thoát nhẹ ho khan hai tiếng, lông mi dày rậm theo đó rung động.

Diệp Hòa theo cô nương dung mạo điểm mĩ đi tới, đây là lần đầu nàng nhìn thấy một thiếu niên dễ nhìn như vậy, trong hoảng hốt còn tưởng rằng mình nhìn thấy thần tiên, áo lông thuần trắng, mi mục như họa, đôi mắt đen lấp lánh như mực, đôi môi lại như thoa son, hoàn toàn không giống người phạm.

Thấy Diệp Hòa sững sờ nhìn mình, trong mắt không hề che dấu sắc màu kinh diễm, thiếu niên khẽ mỉm cười, nụ cười bật ra tăng thêm mấy phần tà mị, rực rỡ đến làm cho người hận không được lưu lại khoảnh khắc hiện tại đem nụ cười này biến thành vĩnh hằng.

Kỳ Mạch lười nhác đánh giá Diệp Hòa, thích thú mở miệng: “Nhìn dáng vẻ của cô nương không giống đã từng luyện võ, vậy mà có thể lấy sức một mình giết Lưu phó tướng ở trên chiến trường lấy một chống đỡ tram, còn thành công cải trang binh lính quân ta ẩn núp trong quân doanh. Nếu không phải bản vương biết người chết trong lầu củi không phải cô nương, lập tức sai người canh giữ ở lối ra quân doanh, chỉ sợ cô nương hiện tại đã sớm thoát đi ngoài trăm dặm.”

“Không nghĩ tới khúc Thừa tướng lại có một nữ nhi như vậy.” Thiếu niên như đang cảm thán, thùy mâu nhìn vật thể màu xanh nhạt trên tay, ý tứ hàm xúc không rõ thân nhiên nói: “Khúc Mật Nhi, nàng đúng là để bản vương nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Theo ánh mắt thiếu niên nhìn đi, Diệp Hòa trong bụng cả kinh, mới vừa rồi chỉ lo nhìn tướng mạo hiện tại mới phát hiện tiểu Vương gia này trong tay vuốt vuốt rõ ràng là một con rắn nhỏ màu xanh, con rắn kia đầu hình tam giác rõ ràng là có độc.

Diệp Hòa thấy người nọ dùng rắn độc xem như sùng vật, lại nghe những câu hàm chứa lời đe dọa, ý thức được thiếu niên này không vô hại như bề ngoài, thu liễm tâm tình, trấn định nói: “Vương gia, Khúc Mật Nhi ta bất quá chỉ là một cô nhóc con, ngài cần gì chặt đứt đường sống của ta.”

“A.....” Thiếu niên khẽ cười một tiếng, tri hoãn một hồi lại nói: “Nếu bản vương đã diệt cả nhà họ Khúc của cô nương mà cắt cổ cần phải diệt trừ tận gốc. Ngày đó chỉ giữ mẹ cùng cô nương sung làm quân kỹ, lúc đó ta còn nghĩ một nữ lưu như các người vốn không có uy hiếp gì lớn, lại không nghĩ rằng Khúc Mật Nhi cô nương lại không đơn giản, ta sao có thể để mầm tai họa chạy thoát cơ chứ, chưa kể lỡ sau này cô nương tìm bản vương trả thù thì sao nhỉ?”

Diệp Hòa nghe lời của hắn nhủ mảy, trong đầu hiểu rõ đầu mối rồi khẳng định nói: “Ngài có thể biết ngay tức khắc người chết cháy không phải là ta, nói như vậy mấy tên binh sĩ đêm qua nhục nhả Khúc phu nhân là ngài an bài?”

Những binh lính kia mạo hiểm nguy hiểm bị quân pháp xử trí, không chút kiêng kỵ ngón ngấu Khúc phu nhân, thậm chí làm nhục đến khi bà khí tuyệt bỏ mình cũng không sợ, nếu không có chỗ dựa bọn họ làm sao dám? Và lại lầu củi bị đốt thành tro bụi chỉ có thể mơ hồ nhìn ra bên trong có hai cỗ thi thể. Mà tiểu Vương gia này có thể trong đêm biết không phải là nàng, lý do lớn nhất là mấy binh sĩ hán phái đi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ phải đến phục mạng. Vì vậy, hắn tự nhiên cũng biết được tên cầm thú gọi là Lão Lộc còn ở lại lầu củi, hơn nữa sau đó lại mất bóng dáng, từ những đầu mối kia có thể suy đoán ra có người giả trang thành Lão Lộc trốn trong quân doanh.

Nói như thế nếu muốn báo thù cho Khúc phu nhân, muốn giết không dừng lại ở mấy tên binh lính kia mà thiếu niên ở trước mắt mới là cừu nhân thật sự của nàng.

Kỳ Mạch nhẹ nhàng ho hai tiếng, gương mặt nhìn Diệp Hòa khen ngợi: “Quả nhiên là nha đầu thông minh.” Vừa nói còn nhướn mày hỏi: “Bất quá cô nương vì sao gọi mẫu thân của mình là Khúc phu nhân?”

“Khúc Mật Nhi đã chết, ta hiện họ Diệp tên Hòa, không cha không mẹ!” Diệp Hòa trầm giọng nói, giọng nói hết sức bình thản, dù sao đây vốn là lời nói thật.

Thiếu niên gật đầu tựa như rất hài lòng với câu trả lời của Diệp Hòa, thuận miệng nói: “Rất tốt, từ nay về sau cõi đời này chỉ có Diệp Hòa chứ không còn Khúc Mật Nhi. Từ hôm nay cô nương đổi lại thân phận làm tỳ nữ thiếp thân của bốn vương đi.”

Diệp Hòa nhất thời sững sốt, không thể tin nhìn của hắn. Nếu hắn diệt cả nhà họ Khúc, lại cho người làm Khúc phụ nhân chịu vũ nhục mà chết, còn đem Khúc Mật Nhi nàng giữ ở bên người làm tỳ nữ thiếp thân, chẳng lẽ không sợ ngày nào đó bị nàng một đao làm thịt?

Thiếu niên phảng phất nhìn thấu tâm tư nàng tiện tay ném tới một viên thuốc, Diệp Hòa vững vàng tiếp được, liền thấy con rắn trong tay hắn bị bóp để lộ ra nướu răng trắng trợn, rồi thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Bốn vương thích đem rắn độc trí mạng nuôi ở bên người nhưng chi bằng nhỏ đi rắn rắn từ từ thuần hóa không phải tốt hơn sao. Cô nương nhìn đi, hiện tại con rắn kịch động này có phải rất nghe lời? Cần phải biết nếu không có bốn vương nó muốn sinh tồn cũng không được.”

Diệp Hòa nghe ra lời ám chỉ, trong lòng thẳng mắng Đồ – Biến – Thái! Lại chỉ có thể biết điều cầm viên thuốc trong tay nuốt vào, vốn còn muốn ngậm trong miệng tìm cơ hội phun ra nhưng thuốc kia vừa vào miệng tiếp xúc hóa lập tức biến mất không bóng dáng.

Thấy chủ tử tự xưng thu nhận thêm một thiếp thân tỳ nữ, cô nương dung mạo ngọt ngào kia cảm nhận được sự uy hiếp, dạo bước tiến lên đi tới bên cạnh Kỳ Mạch, biết vâng lời thùy mị nói: “Vương gia, ngài lần này xuất hành chỉ dẫn theo một tỳ nữ là Diễm Nhi, nếu có thêm một người chẳng phải sẽ làm cho người ta hoài nghi?”

Kỳ Mạch trừng mắt lên, khóe môi lại nở vẻ cười, gật đầu nói: “Vẫn là Diễm Nhi tỉ mỉ, vừa hỏi liền nói trúng trọng điểm.”

Diễm Nhi trong bụng vui mừng, ngoài miệng lại biết điều nói: “Vương gia quá khen.”

Kỳ Mạch khó xử nhún mày ôn nhu hỏi: “Bên cạnh bốn vương chỉ có thể có một người tỳ nữ, người nói có phải không?”

Diễm Nhi gật đầu đáp: “Tất nhiên như thế.”

Kỳ Mạch thần nhiên nói: “Xem ra người cùng bốn vương nghĩ cùng một ý.” Vừa nói còn chỉ chỉ Diệp Hòa: “Thân hình người cùng cô nương kia cũng tương tự, hay để cô nương kia thay người làm tỳ nữ của ta còn người làm Khúc Mật Nhi đã chết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vui sướng khi người gặp họa

Hôm đó khi trời vừa hừng sáng, trong quân cả đội điểm binh rất nhanh phát hiện thiếu một gã binh sĩ gọi là Ngô Lộc, quân quy nghiêm khắc Hồng tướng quân lập tức phái người tra tung tích Ngô Lộc. Hồng tướng quân này từ ngày nhậm chức đánh không biết bao nhiêu trận trong quân đội, không phải loại người sơ ý chênh choảng, lệnh quân y cẩn thận kiểm tra thì thể bị thiếu rụi rồi cuộc tra ra một trong hai thì thể là nam nhân, tìm hiểu lại ngọn nguồn rất dễ dàng rút ra kết luận Khúc Mật Nhi chưa chết, hơn nữa rất có thể còn trà trộn trong quân doanh.

Đang ở thời điểm Hồng tướng quan đang muốn hạ lệnh tập nã Khúc Mật Nhi, hộ vệ hắc y của Khiêm tiểu Vương gia đứng lúc xuất hiện, giao ra thì thể một cô nương mặc trang phục của lão Lộc, toàn thân thối rữa không chịu nổi, sớm đã không còn hơi thở, nói là Khúc Mật Nhi muốn ám sát tiểu Vương gia, trong con thịnh nộ Vương gia đã hạ độc làm nàng thối rữa tới chết.

Mọi người đều biết căn cứ chính xác nhà họ Khúc tư thông với địch phản quốc là do Khiêm tiểu Vương gia trình lên, hắn còn tự mình dẫn người tịch thu tài sản nhà họ Khúc, Khúc Mật Nhi vì báo mối thù diệt môn ám sát tiểu Vương gia là hợp tình hợp lý, Khiêm tiểu Vương gia cũng không có lý do bao che Khúc Mật Nhi cùng hắn thù sâu như biển.

Vì vậy cho dù thì thể Khúc Mật Nhi thối rữa nhìn không ra mặt lần đôi mắt, Hồng tướng quân cũng không nghi ngờ, tin rằng nữ thi chết thảm này chính là Khúc Mật Nhi.

Đến tận đây, chuyện Diệp Hòa đại náo quân doanh cuối cùng cũng đã đến hồi kết thúc. Diễm Nhi thay thế Khúc Mật Nhi đã chết là sự thật mà Diệp Hòa cũng không cần dùng cái tên Khúc Mật Nhi chiếm được một thân phận hoàn toàn mới.

Vào đông, sau giờ Ngọ có thể rõ ràng nghe thấy âm thanh hàn phong gào thét bên ngoài, trong lều vải lớn im ắng, Diệp Hòa mặc chiếc áo bông màu xanh biếc của Diễm Nhi, chiếc váy màu xanh xen lẫn trắng đứng ở góc lều, thỉnh thoảng di động tới vị trí bỏ thêm than vào mấy chậu than đặt trong phòng, đảm bảo nhiệt độ bên trong lều. Than này có màu tím sẫm, khi đốt lên lại không có khói, khó trách mười mấy chậu than cũng hun không chết tiểu Vương gia tính tình cổ quái kia.

Nghĩ được như vậy, Diệp Hòa theo bản năng nghiêng đầu nhìn thoáng qua thiếu niên ngồi bên cạnh bàn, tay phải cầm một quyển sách yên tĩnh lật xem,

ánh nền âm đậm chiếu lên một bên mặt duyên dáng của hắn, ánh lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc, giống như một bức tranh thủy mặc ti mỉ miêu tả. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thiếu niên nho nhỏ này thật đúng là xuất chúng, nhưng đáng tiếc tính tình tàn nhẫn, lòng dạ độc ác.

Bởi vì Khiêm tiểu Vương gia này vô cùng sợ lạnh, cả ngày dường như đều ở trong lều, uống trà nóng dùng điểm tâm, luyện đan dược, xem một ít sách. Mà Diệp Hòa từng lộ mặt trong quân doanh, có một số binh lính nhận ra mặt nàng, để tránh xảy ra sự cố nên không thể làm gì khác hơn là cả ngày ở lại bên cạnh hầu hạ Khiêm tiểu Vương gia.

Thiếu niên thân phận tôn quý này đương nhiên không phải là dạng người thích nói nhiều, còn có thể nói là rất nghiêm túc. Mà Diệp Hòa cũng không muốn nói chuyện với cái tên ngoan ác này, cho nên hai người sớm tối ở trong lều chung đụng mấy ngày cũng chỉ nói với nhau vài câu le que.

Năng lực thích ứng của Diệp Hòa rất mạnh, chỉ ngắn ngủi mấy ngày nàng đã thuận lợi thích ứng với thân phận tỳ nữ thiếp thân của Khiêm tiểu Vương gia. Buổi sáng, nàng hầu hạ hắn mặc y phục, cầm chậu nước hắc y hộ vệ mang vào hầu hạ hắn rửa mặt, buổi tối trước khi tiểu Vương gia đi ngủ, nàng phải chui vào chăn làm ấm giường ngủ, giường mà không ấm tiểu tử tông vô cùng sợ lạnh lại ngủ không được. Đợi đến khi Vương gia đi ngủ, nàng mới có thể nhón chân đi nghỉ ngơi. Lúc ăn cơm nàng đứng ở một bên giúp hắn gấp món ăn, thời điểm hắn muốn luyện tập thư pháp nàng đứng bên cạnh mài mực, lúc hắn không cần đến nàng, nàng đứng ở góc lều nhìn lửa than.

Mấy ngày qua Diệp Hòa rất biết điều, ngoan tựa như con rắn xanh thường xuyên nằm trên tay Khiêm tiểu Vương gia.

Cũng không biết viên thuốc tiểu Vương gia cho nàng uống kia là gì, kể từ ngày uống viên thuốc đó Diệp Hòa cả ngày hữu khí vô lực, trước khi có thể dễ dàng bụng một chậu nước, hiện tại chỉ mới bụng chậu nước có một lát mà đã thở gấp không ngừng, một lát sau mới có thể thở bình thường.

Lúc này thức thời là trang tuần kiệt, Diệp Hòa biết mình không có năng lực đối kháng cùng tiểu Vương gia này, chỉ có thu hồi móng nhọn đợi chờ thời cơ. Mặc dù làm tỳ nữ thiếp thân hầu hạ có cơ hội giết thiếu niên này nhưng nàng cũng phải lo lắng cho tánh mạng của mình.

Khúc phu nhân có ân với Diệp Hòa, nàng sẽ vì Khúc phu nhân báo thù nhưng không phải dùng biện pháp ngu xuẩn cùng vào chỗ chết. Có lẽ ánh mắt sắc bén của Khiêm tiểu Vương gia kia nhìn thấu điểm này mới có thể yên tâm cho nàng hầu hạ bên người.

Thời gian im lặng trôi qua, ngoài lều bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, sau đó nghe thấy có người cung kính hô: “Chủ tử.”

“Vào đi.” Kỳ Mạch ngẩng đầu lên, nhìn hắc y thị vệ từ bên ngoài đi vào, trầm giọng hỏi: “Mọi chuyện đã sắp xếp thỏa đáng rồi sao?”

Hắc y thị vệ cúi đầu quỳ xuống đất, xin tội nói: “Người nọ thật sự rất khó tiếp cận, thuộc hạ mấy ngày trước đưa đến một lượng lớn kỳ trân dị bảo, được liệu trân quý, kỳ binh lợi khí, thậm chí vũ tịch bảo điển nhưng người nọ vẫn không có động tĩnh. Thuộc hạ cũng thử dùng vũ lực nhưng hắn lại nói cho dù có bắt hắn chỉ cần lòng hắn không muốn thì hắn sẽ không làm, dù có hành hạ y từ sống thành chết, từ chết thành sống, sống không bằng chết, có chết y cũng chết không nhắm mắt. Người nọ cứng mềm không ăn, thuộc hạ lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắc Phong đã phụ sự ủy thác của Vương gia, xin Vương gia trách phạt!”

Kỳ Mạch tựa đầu về phía ghế nằm sau lưng, chậm rãi nhắm mắt lại, dường như có chút mệt mỏi, một lúc lâu mới khoát tay nói: “Thôi. Chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta trở về Đô Thành.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Hắc Phong trầm giọng đáp, vừa nói đồng thời đứng dậy thối lui khỏi lều.

Nghe hai chủ tớ nói thế, Diệp Hòa đã hiểu đại khái, khó trách tiểu Vương gia này sắc mặt tái nhợt, cực độ sợ lạnh, còn thường xuyên ho khan thì ra thân thể nhiễm bệnh nặng. Nhưng nàng không cảm thấy đồng tình hoặc tiếc hận, một thiếu niên tay dính đầy máu tanh thì đáng đời hắn bị bệnh tật hành hạ, cho dù còn đang tráng niên cũng là báo ứng.

Chẳng biết từ khi nào, ánh mắt Kỳ Mạch rơi vào thân thể nhỏ bé đứng trong góc lều, nhạy cảm bắt được cảm xúc người kia có chút hả hê, không khỏi nhủ chân mày muốn đã kích nàng, mở miệng nói: “Người không cần ở đó lên vui mừng, bốn vương sẽ không bệnh chết.”

Diệp Hòa ngẩn người, vội vàng hèn mọn cúi đầu, còn giả vờ khen tặng: “Đó là đương nhiên, Vương gia ngài hồng phúc tề thiên sao có thể chết chứ?”

“Người không cần phải nói những lời trái lương tâm.” Thiếu niên lắc đầu nhìn Diệp Hòa gằn giọng: “Cho dù bốn vương có bệnh chết cũng muốn người đi theo chôn cùng.”

Diệp Hòa bĩu môi cúi đầu dùng kim sắt khâu than trong chậu lửa, không hề đáp lời tránh chọc giận tiểu tử tông âm tình bất định này, không cần chờ hắn bệnh chết thì nàng đã đi trước rồi. Nàng tin chắc chỉ cần có thể giữ được tánh mạng nhất định sẽ có ngày trở mình.

Tầm mắt Kỳ Mạch dừng lại thật lâu nơi nàng không có dời đi, thân ảnh nhỏ nhắn đứng ở bên chậu than rõ ràng mảnh mai vô cùng lại tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng, nàng là loại người bề ngoài thân phục nhưng bên trong ẩn chứa một loại dẻo dai kiên cường. Khuôn mặt khả ái tuyết ngọc bị lửa than chiếu rọi lóe sáng như dạ minh châu, sáng bóng trong suốt như tràn ngập tự tin.

Trước đó có nghe đồn nữ nhi Khúc thừa tướng ôn nhu hiền thực, yếu ớt không chịu nổi gió, từ nhỏ chân không bước ra khỏi nhà, là đại gia khuê tú điển hình. Nhưng trên người thiếu nữ này Kỳ Mạch lại nhìn thấy tính cách bền bỉ ương ngạnh, lâm nguy không sợ hãi mà cơ mẫn trấn định.

Xem ra lời đồn đãi thật không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Rời khỏi quân doanh

Sáng ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng đoàn người Khiêm tiểu Vương gia liền chuẩn bị lên đường.

Diệp Hòa trầm mặc hầu hạ tiểu Vương gia mặc y phục, rửa mặt buộc lại mái tóc, động tác vô cùng thuần thục, trong lúc đó hai người không nói một lời tuy nhiên phối hợp hết sức ăn ý. Diệp Hòa muốn giúp hần mặc ngoại bào hần liền xoay người qua, Diệp Hòa muốn đeo đai lưng thì hần cũng đã giờ tay lên, thần thái bình thản, động tác tự nhiên như nàng đã hầu hạ hần mấy năm chứ không phải ngăn ngừn mấy ngày.

Sau khi xử lý thỏa đáng, Diệp Hòa thay hần phủ thêm một áo lông lớn làm bằng da hồ màu lông trơn bóng, nơi cổ áo còn tinh xảo thêu công và một cái đuôi chồn tuyết trắng rủ xuống, làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn như ngọc của thiếu niên, thoát nhìn óng ánh chói mắt.

“Chủ tử, hết thầy đều đã chuẩn bị xong ngài có thể khởi hành.”

Trong không khí tĩnh lặng bỗng nhiên bên ngoài có thanh âm thị vệ cung kính hô, Khiêm tiểu Vương gia đáp trả một câu, cầm lên tử lô ấm áp trên bàn cất bước đi ra ngoài.

Diệp Hòa thấy thế cũng vội vã đuổi theo, cố gắng cúi thấp đầu đi phía sau thiếu niên. Nàng choàng một cái áo lông rất dày, phía trên áo choàng có cái mũ rất lớn đủ để che đi nửa khuôn mặt non nớt nhưng chỉ cần nàng vẫn cúi thấp không ngẩng đầu lên, người ngoài sẽ không nhìn thấy tướng mạo của nàng.

Mấy ngày không bước ra khỏi lều, nên khi Diệp Hòa vừa mới tiếp xúc với gió lạnh bên ngoài thỉnh thoảng cảm thấy một cái. Đêm qua vừa mới trút xuống một trận bão tuyết, ánh mặt trời chỉ le lói ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy bốn phía trên mặt đất một mảnh tuyết đọng trắng muốt, giẫm lên lập tức hằn một dấu chân thật sâu.

Trước lều có một cỗ xe lớn màu vàng phía trên được hai con ngựa dũng mãnh kéo, xe ngựa này quả thật rất lớn, ít nhất so với Diệp Hòa thấy trong phim truyền hình lớn hơn rất nhiều.

Quả nhiên quyền thế áp người, không ngờ lại có người dám công khai dùng loại xe ngựa này chạy đến quân doanh.

Chắc có lẽ vì Khiêm tiểu Vương gia không muốn quá mức phô trương, trước đó liền phân phó Hồng đại tướng quân xử lý quân vụ như thường ngày, không cần hưng sư động chúng binh đến đây tiễn đưa, vì vậy bên ngoài lều cũng không có thân ảnh Hồng đại tướng quân.

“Mặt tướng La Cương tham kiến Vương gia, Hồng tướng quân đã hạ lệnh mặt tướng dẫn ba mươi hai thiết kỵ quân hộ tống Vương gia trở về thành.” Thanh âm cung kính vang lên, một gã tướng lĩnh thân hình cường tráng lập tức cúi người quỳ gối trước mặt Khiêm tiểu Vương gia.

Thiếu niên một thân tử bào không chịu được thời tiết rét lạnh bên ngoài, nhẹ ho khan, tùy ý phát phát tay đi tới cỗ xe ngựa, tuổi không lớn lắm nhưng lộ ra một cỗ thành thục, thân nhiên nói: “Không cần đa lễ, lên đường đi.”

Diệp Hòa làm tròn bốn phận tử nữ thiếp thân, yên lặng theo sát cùng hần đi về phía xe ngựa.

Tiểu vương gia lên xe ngựa, Diệp Hòa đang muốn đi theo tới chỉ thấy thiếu niên trên xe xoay người đưa ra một tay. Diệp Hòa ngăn người một lát mới hiểu được người nọ muốn kéo nàng lên.

“Nô tỳ không dám làm phiền Vương gia đại giá.” Diệp Hòa lắc đầu, hít sâu một hơi lấy tay chống xe, dùng hết sức tung mình bò lên trên xe ngựa, dù sao từ nhỏ đã chịu qua huấn luyện, động tác của nàng lưu loát dứt khoát nhưng động tác này làm nàng mệt mỏi thái dương rì rả tăng mờ hơi mờ, gương mặt cũng ửng đỏ.

Kỳ Mạch thu tay lại, lạnh lùng nhìn thiếu nữ quật cường cậy mạnh rồi không để ý nàng nữa, phát tay áo vào xe ngựa.

Bên ngoài xe ngựa hết sức bình thường, có cũng chỉ lớn hơn mấy cái khác mà thôi, song bên trong xe ngựa lại xa hoa khoan khoái, thành mái hiên được bao một lớp lông ngỗng màu lam nhạt còn có một chiếc giường nhỏ được lót bằng da thú, bên vách xe ngựa có gắn một chiếc tủ nhỏ cố định chia làm ba tầng, một tầng đặt điểm tâm tinh xảo, một tầng đặt ấm nước trà còn có một tầng bày đầy thư tịch.

Theo thường lệ hai góc xe ngựa có một chậu than nhỏ dùng để sưởi ấm, bởi vì xe ngựa xóc nảy nên phải dùng thanh sắt cố định chậu than. Trong xe ngựa còn chuẩn bị một chiếc ghế nhỏ bằng gỗ, xem ra là chuẩn bị cho nàng.

Diệp Hòa thờ dài, cảm giác mình chẳng qua chỉ từ cái lều lớn chuyển đến cái lều nhỏ.

Có lẽ vì thức dậy quá sớm, xe ngựa mới vừa lên đường không lâu tiểu vương gia liền nằm xuống giường nhỏ nhắm mắt nghỉ ngơi. Theo xe ngựa xóc nảy, thiếu niên thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, thỉnh thoảng mặt nhăn nhu xem ra ngủ không ngon giấc.

Diệp Hòa thì lại khác, nàng mặc dù sau khi uống viên thuốc kia cả ngày người vô lực nhưng những chỗ khác không có gì khó chịu, những ngày qua ăn

ngon mặc ẩm ngủ thoải mái lại không phải làm việc nặng, lúc này tràn đầy sức sống đem chiếc ghế nhỏ ngồi trước chậu than nhỏ, cả người lập tức được ấm áp bao bọc. Nàng đem màn cửa sổ khẽ vén lên một khe hở nhìn cánh đồng tuyết trắng xoá bên ngoài, thỉnh thoảng đi ngang qua một rừng cây nhỏ, những cây cối kia đều bị bảo tuyết che phủ giống như bông tuyết trắng muốt như một bức tranh tuyết mê người. Nhìn một hồi suy nghĩ của nàng bay xa, không khỏi nghĩ tới khi còn bé cứ hễ đến mùa đông, một nhà ba người nàng thường xuyên đến sân tuyết, về mặt bất tri bất giác nhu hoà, trên mặt còn có ý cười.

“Nhìn thẳng đất tuyết như nhìn thẳng ánh mặt trời, điểm tâm thường này ngươi cũng không hiểu sao?”

Bỗng nhiên vang lên thanh âm làm nàng sợ hết hồn, mạnh mẽ thu hồi ánh mắt quay lại nhìn hướng tiểu Vương gia nằm, không hiểu sao cảm thấy trong xe ngựa một mảnh mơ hồ hồ hồ, nhìn không thấy rõ lắm sự vật, ánh mắt như bị kim châm đau nhói lúc này mới nhớ tới đất tuyết phản xạ ánh nắng mặt trời tỷ số cực cao, võng mạc bị cường độ ánh sáng kích thích có thể gây mù, vừa rồi nàng suy nghĩ viễn vọng, nếu không phải thiếu niên kịp thời nhắc nhở, sợ rằng đôi mắt của nàng tổn thương không chỉ có thể.

Suy nghĩ một chút, Diệp Hòa đứng dậy tới hành lễ, thủ lễ mà xa cách nói: “Nô tỳ tạ ơn vương gia.”

Kỳ Mạch nhìn bộ dạng chuẩn mực xa cách của nàng không khỏi nhú đôi lông mày, trong lòng chẳng biết tại sao tức giận, cũng không biết tức giận với ai, hừ một tiếng không trả lời.

Diệp Hòa cũng không đợi hần đáp lời, sau khi hành lễ liền ngồi nghiêm chỉnh, một lần trở lại trên ghế nhỏ. Theo tính tình quái đản của tiểu Vương gia này không giết nàng chắc bởi vì nàng làm hần cảm thấy hứng thú hoặc nói ra đây là một loại thú chinh phục? Giống như con rắn độc bị hần huấn luyện thành sùng vật, chỉ muốn thuần hóa nàng mà thôi. Nhưng đây cũng chỉ dưới điều kiện là thực lực của nàng cùng hần cách xa, không có tính uy hiếp hần, lỡ như ngày nào đó nàng có thể uy hiếp hần, Diệp Hòa dám nhận định tên tiểu Vương gia không hề lương thiện nhất định lấy mạng của nàng mà không hề chớp mắt. Bất kể nói thế nào giữa hai người dù sao cũng là đối lập, tốt nhất không nên dây dưa gì với hần.

Thiếu niên dựa người lên, trước mắt thấy nàng vừa giương cao khoe miệng, ánh mắt cười đến cong cong, không khỏi lạnh giọng hỏi: “Ngươi sao còn cười được?”

Diệp Hòa sững sốt, nghiêng đầu qua một bên hỏi ngược lại: “Ta tại sao lại không cười nổi?”

“Nhà họ Khúc trên dưới một trăm ba mươi bảy miệng, trong một đêm cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, hôm nay chỉ còn lại một mình ngươi chẳng lẽ trong lòng ngươi không có hận?”

Đổi mặt câu hỏi chất vấn của Kỳ Mạch, thiếu nữ chỉ biết thờ dài. Khúc Mật Nhi hần là hận nhưng nàng là Diệp Hòa, không biết Khúc Thừa tướng kia là ai cũng chưa từng ra mắt một trăm ba mươi bảy người chưa gặp đã biến thành u hồn, duy nhất có giao tình cũng chỉ có Khúc phu nhân. Được Khúc phu nhân cứu giúp, Diệp Hòa nàng trong lòng còn có cảm kích nhưng dù sao nàng đối với Khúc phu nhân cũng không có bao nhiêu tình cảm, tiểu Vương gia này lại là tên đầu sỏ hại chết Khúc phu nhân. Diệp Hòa không thể nói là rất hận, chẳng qua căn cứ tình cảm Khúc phu nhân dành cho mình nàng vẫn phải báo thù cho bà chứ không hơn.

Diệp Hòa không trả lời thẳng, chỉ hỏi lại: “Ngài có phải cho rằng, ngài rất hận người nhà họ Khúc nên ta cũng sẽ rất hận ngài?”

“Ngươi đã biết những gì?” Thiếu niên sắc mặt tái nhợt giọng nói nhàn nhạt hỏi, ánh mắt làm cho người ta rung mình, hai mắt lóe sáng như đao rơi vào trên người nàng.

“Ta cái gì cũng không biết.” Diệp Hòa như không nhìn thấy ánh mắt hần, phối hợp nói: “Chẳng qua có thể nhìn ra được ngài rất hận nhà họ Khúc. Không những vu hãm Khúc gia tư thông với địch bán nước, tịch thu tài sản nhà người ta cũng không nói còn đem mẫu tử của Khúc Thừa tướng đẩy đến quân doanh làm kỹ mặc người giày xéo.”

Nàng phảng phất như đang kể chuyện tâm sự, tiện tay gấp thêm một khối than thả vào trong lò, tiếp tục nói: “Ta không biết Khúc gia đã làm gì để ngài thống hận nhưng mọi việc đều có nguyên nhân mới có kết quả, Khúc gia rơi vào kết cục hôm nay nhất định là có nguyên nhân.”

Kỳ Mạch khẽ híp đôi mắt gắt gao ngó chừng thiếu nữ thoạt nhìn hết sức thanh thản, ánh mắt âm tình bất định như muốn nhìn ra điều gì. Hần nhiều năm qua thân ở trong vòng xoáy quyền thế giữa vua và dân nên sớm am hiểu quan sát sắc mặt cử chỉ người khác.

Nhưng ở trên người thiếu nữ mười ba tuổi trước mặt lại nhìn không ra cừu hận sau khi cả nhà bị diệt môn, nếu nói đang giả bộ lại không giống. Một lúc sau, Kỳ Mạch thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Ngươi cũng nhìn thấu.”

Diệp Hòa không thể nói rõ, nếu nói người trong cuộc giả vờ không biết, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê thì nàng là người ngoài cuộc dĩ nhiên nhìn thấu triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tuyệt đồ hiển kế

Vào đông sau giờ ngọ, mây trắng lượn lờ trên bầu trời bao la cùng tuyết trên mặt đất như được nối liền, vô luận từ góc độ nào đập vào mắt đều là một mảnh trắng xoá không xen lẫn những màu sắc khác. Vì phòng ngựa đi thời gian dài trong tuyết ánh hưởng đến thị giác, bọn thị vệ hộ tống Khiêm tiểu Vương gia cùng thiết kỵ quân trên mặt đều mang lụa đen.

Đã sau giờ ngọ bầu trời bao la vẫn không xuất hiện mặt trời nhưng ánh sáng như cũ rất cường liệt, chiếu sáng trên mặt đất tuyết trắng.

Mặc dù đã dùng biện pháp phòng ngự nhưng bởi vì đã đi lại mấy canh giờ, có hơn phân nửa hắc y thị vệ cùng thiết kỵ quân đều cảm thấy hai mắt chua xót trường đau, mắt đỏ đến rơi lệ. Hắc Phong thấy thế, tiến lên xin chỉ thị thiếu niên trong xe ngựa, nhận được sự chấp thuận bọn họ lập tức dừng lại nghỉ ngơi bên rừng cây nhỏ.

Ở trên giường nằm cả ngày nhân lúc đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, tiểu Vương gia cũng đứng lên muốn xuống xe đi lại. Diệp Hòa ngồi trên ghế gỗ nhỏ mấy canh giờ, bị xe ngựa lay động đau lưng đã sớm muốn ra ngoài giãn gân giãn cốt, thấy tiểu tử tông muốn xuống xe ngựa nàng cũng vội vàng tận trung cương vị công tác đứng lên thiếp thân đi theo phía sau hần xuống xe.

“Hắc Phong.” Kỳ Mạch một thân tử bào bạch cừu đứng ở trong đồng tuyết nhìn quanh bốn phía, lại quay sang nhìn mấy thủ vệ cùng thiết kỵ quân nhắm mắt dưỡng thần, hai mắt đỏ bừng bỗng nhiên hô lên.

“Có thuộc hạ.” Đầu lĩnh hắc y thủ vệ vội vàng cung kính đáp lại.

“Ngươi tính thử xem.” Ánh mắt thiếu niên trông về phía xa hờ hững nói: “Tính từ hôm nay khoảng chừng bao lâu chúng ta mới đến Đô thành?”

“Hồi bẩm Vương gia, một tháng trước chúng ta từ Đô thành đến biên cảnh khí trời nắng ráo nên chỉ dùng vện vện mười mấy ngày. Nhưng sắp tới tuyết sẽ rơi liên tục nên sẽ không thuận lợi như lúc đến. Các mảnh tuyết đọng xung quanh lại không tan, để tránh quá tuyết* khiến cho hai mắt mù, bọn thuộc hạ cách mỗi hai canh giờ thì sẽ nghỉ ngơi, như thế xem ra muốn tới Đô thành lâu thì một tháng, chậm thì cũng hơn hai mươi ngày.”

* Quá tuyết là Trong môi trường tuyết, tia tử ngoại trong ánh sáng mặt trời mạnh từ tuyết trắng phản xạ lên, tế bào thượng bì kết mạc, giác mạc và của mắt người hấp thụ tia tử ngoại sẽ sinh ra phản quang hóa và dẫn việc đến tế bào thượng bì bị phá hủy, lộ ra đầu nút dây thần kinh cảm giác, sinh ra cảm giác dị vật trong mắt, cảm giác bỏng rát, chảy nước mắt, sợ ánh sáng và đau đớn, thậm chí mất thị lực. Bệnh này gọi là quá tuyết.

Kỳ Mạch nhíu mày khẽ ho khan một hồi, đến khi nhịp thở bình thường mới trầm giọng nói: “Hoàng Thành hỗn loạn rồi ren mà bốn vương cũng đã rời đi hơn tháng e rằng không thể đợi lâu. Truyền lệnh xuống, ta muốn trong vòng nửa tháng phải tới được Đô thành, từ giờ trở đi trừ đêm khuya ra, mỗi ngày trên đường nhiều nhất chỉ dừng nghỉ ngơi một lần.”

“Nhưng mà..... Vương gia.....” Hắc Phong mặt có phần khó xử, thấy thiếu niên liếc mắt nhìn hần không dám nhiều lời nữa.

“Vương gia, như vậy không ổn!” Bỗng nhiên vang lên thanh âm khiến cho hai người ngẩn ra, theo tiếng nói nhìn lại không ai khác ngoài cô nương nhỏ gầy đứng phía sau tiểu vương gia.

“Hm?” Kỳ Mạch không vui nhưng mày lạnh giọng hỏi: “Ngươi muốn nói gì?”

Diệp Hòa dựng thẳng sống lưng cố làm cho mình có chút khí thế mới mở miệng nói: “Đúng là đi một chút rồi ngừng tốc độ sẽ rất chậm nhưng nếu ép bọn họ lên đường, mấy ngày sau bọn họ rất dễ dàng bị ảnh hưởng thị lực nặng còn có thể mù, sao có thể mạo hiểm như vậy chứ?”

Thiếu niên nghe vậy nhếch lên khóe miệng, cười lạnh hỏi ngược lại: “Bất quá chỉ là mạng binh lính tiểu tốt, bọn họ có thể ra sức cho bốn vương chính là vạn hạnh, mắt bị mù thì có là gì?”

“Nhưng vương gia có hay không nghĩ tới.” Biết tiểu Vương gia này là kẻ tàn nhẫn xem mạng người như cỏ rác, Diệp Hòa đành đổi lại phương thức khuyên can: “Vạn nhất vẫn chưa tới Đô thành bọn họ đã mù, vậy ai tới lo chiếc bàn, chiếc ghế cho vương gia? Ai sẽ bảo vệ vương gia trở về thành?”

Kỳ Mạch nhướn đuôi lông mày thẳng thừng gắt hỏi: “Nói thế ngươi có biện pháp vện cả đôi đường?”

Diệp Hòa dù sao cũng là quan chức nhân dân, mặc dù đối với tội phạm không hạ thủ lưu tình nhưng đối với quần chúng vô tội nàng cũng theo bản năng mà muốn thủ hộ. Thứ nhất nàng không đành lòng nhìn mấy chục người đang khỏe mạnh bỗng dưng bị mù, thứ hai nàng ngồi xe ngựa ngồi đến đau lưng thật hy vọng có thể sớm tới Đô thành, miễn chịu nổi khổ xót này. Dựa vào hai lý do này muốn nàng giúp tiểu Vương gia chỉ là chuyện nhỏ, xem như cảm tạ hần trước đó khuyên nàng không nên nhìn thẳng đất tuyết.

Cân nhắc một hồi lâu, Diệp Hòa ngẩng đầu lên lúc này mặt tràn đầy tự tin mở miệng: “Vương gia có thể tạm thời để cho bọn họ nghe theo an bài của nô tỳ?”

Kỳ Mạch nhìn thần thái tự tin trên mặt thiếu nữ, mâu quang lóe lên, trầm giọng nói: “Nếu có biện pháp vện toàn đôi đường đương nhiên là tốt nhưng nếu không được sẽ phạm phải tội ‘lấn thượng’, hậu quả bản thân mình gánh chịu.”

Diệp Hòa tuyệt không lo lắng, nhẹ nhàng trả lời: “Nô tỳ không dám lừa gạt ngài, vương gia ngài cứ chờ xem.”

“Rất tốt.” Thiếu niên gật đầu, phân phó nói: “Hắc Phong, cứ làm theo lời nàng nói.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Đến thời gian giữa trưa, bầu trời chiếu ra ánh sáng mãnh liệt, lác lác lay động chiếu lên mặt đất trắng xóa đâm vào làm đau cả mắt.

Một mảnh rừng cây được tuyết bao phủ như khu rừng cổ tích, mười mấy tên nam nhân cao lớn cường tráng ngẩng đầu ưỡn ngực mà đứng. Nghi ngại một canh giờ, giờ đây ánh mắt mọi người phần lớn đã khôi phục như ban đầu, tràn đầy nghị lực.

Từ xa xa có một thiếu nữ nhỏ nhắn đi tới phía bọn họ, lục y la quần, bên ngoài khoác áo choàng, mắt vừa đen vừa lớn, bộ dáng ngây thơ khả ái vô cùng.

Tất cả bọn họ ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới vương gia lại bảo bọn họ nghe lệnh một thiếu nữ chỉ mới mười ba tuổi.

Diệp Hòa cũng ngây ngẩn cả người bởi vì nàng nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc trong nhóm thiết kỵ quân.

Đêm đó Khúc phu nhân bị nhục nhã, Diệp Hòa núp trong bóng tối tận mắt thấy mấy tên binh lính vừa nói vừa cười từ lâu cúi đi ra, bọn họ ở ngoài sáng nên hiển nhiên không nhìn thấy nàng nhưng nàng luôn nhớ rõ bộ dáng mấy người này, chẳng qua là không nghĩ tới oan gia hẹp hòi, bọn họ thế nhưng là một trong ba mươi hai tên thiết kỵ quân!

“Cô nương?” Người tóc đen thấy Diệp Hòa không có phản ứng, cúi đầu hô một tiếng.

Diệp Hòa phục hồi tinh thần chỉ thật sâu nhìn những người kia một lần rồi dời ánh mắt khỏi mặt bọn họ, đem lực chú ý trở lại chánh sự, không hề dãi dòng, trực tiếp khiêm nhường hỏi: “Các vị đại ca người nào cỡi ngựa tương đối cao siêu nhất? Chỉ cần năm người cũng đủ.”

Một lát sau vẫn yên tĩnh không tiếng động, họ không phục bị một tỷ nữ sai sử vì thế không có người nào đứng ra.

Diệp Hòa thấy thế cũng không vội vàng xao động, thanh âm vang dội thanh thúy lại xen chút ngây thơ nhưng hết sức thông dong nói: “Thật không dám đầu điên, vương gia mới vừa hạ lệnh cần phải trong vòng nửa tháng phải tới được kinh thành, các vị hiện tại chỉ có hai cái lựa chọn, một là kháng mệnh, hai là tòng mệnh. Nếu kháng mệnh, các vị nhất định ăn bữa hôm lo bữa mai, nếu tòng mệnh chỉ sợ hai mắt các vị về sau khó thấy mặt trời. Tiểu nữ tử bất tài, có một phương pháp giúp mọi người dù đi cả ngày trong tuyết cũng sẽ không bị bệnh quang tuyết nhưng cần mọi người chung sức. Vương gia đã đem việc này giao cho tiểu nữ tử chịu trách nhiệm, nếu không thể hoàn thành sứ mạng, tiểu nữ tử cũng khó tránh tội. Nếu nói đại trượng phu có được dân được, vì tính toán lâu dài các vị có thể giúp tiểu nữ tử ta vượt qua cái khó này không?”

Sau một câu nói ân uy tĩnh thái, hạ thấp chính mình chừa mặt mũi cho mọi người. Chỉ thấy trên mặt chúng vệ binh có chút động dung nhưng chung quy vẫn như chết lặng. Hắc Phong âm thầm bắt mạch đang muốn dùng sức mạnh. Lúc này lại thấy một người cất bước bước ra khỏi hàng, chấp tay nói: “Thuộc hạ cười ngựa cũng không tệ, nguyện ý nghe hiệu lệnh của cô nương.”

Có người dẫn đầu rất nhanh bốn người cỡi ngựa giỏi trong nhóm cũng rít noi theo.

“Đa tạ.” Diệp Hòa mỉm cười gật đầu, lại hỏi: “Ta cần năm vị bắn cung cao siêu?”

Đã mở ra tiền lệ, chỉ chốc lát sau lại có năm người đi ra.

“Hắc Phong đại ca.” Diệp Hòa nghiêng mặt qua nhìn đầu lĩnh hắc y thị vệ bên cạnh, khách khí nói: “Kính xin chuẩn bị năm con ngựa tốt nhất, năm bộ cung tên, cùng vài rách màu đỏ hay màu xanh biếc, càng nhiều càng tốt.”

Hắc Phong gật đầu nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trong mảnh tuyết trắng xóa đoàn người một lần nữa lên đường. Nhưng lần này không người nào cảm thấy hai mắt chưa xót trướng đau, đương nhiên cũng không cần dừng lại nghỉ ngơi, tốc độ đi đường nhanh hơn rất nhiều.

Trên xe ngựa, Khiêm tiểu Vương gia kéo lên một góc rèm cửa sổ, nhìn phía ngoài cách mười mấy thước liền cảm một lá cỏ nhỏ hồng hồng xanh xanh, nhìn lại thiếu nữ ngồi trên ghế gỗ trong góc buồng xe, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Một đường chạy không ngừng cho đến sắc trời trở tối, chúng binh vệ không có người nào cảm thấy hai mắt khó chịu, không khỏi lấy làm kỳ lạ, đối với thiếu nữ niên kỷ còn nhỏ sinh ra mấy phần tôn trọng cùng kính ý.

Đối với bọn họ mà nói chuyện này đúng là không thể hiểu nổi nhưng đối với Diệp Hòa chịu giáo dục hiện đại mà nói thật ra đạo lý rất đơn giản.

Gây nên bệnh “quáng tuyết” nhân tố chủ yếu nhất không phải vì đất tuyết phản xạ ánh sáng mãnh liệt mà bởi vì trên mặt tuyết không có vật gì. Từng có nhà khoa học gia nghiệm chứng qua, ánh mắt con người là thứ không biết mệt mỏi thăm dò chung quanh thế giới, từ vị trí này đến vị trí khác. Nếu trong thời gian quá dài liên tục tìm tòi mà tìm không được bất kỳ một vị trí nào, ánh mắt liền cảm giác như bị phủ đầy gió cát, hai mắt đỏ lên một lát sau cay cay rơi lệ, điều chỉnh ánh sáng hết sức nhạy cảm rất khó mở mắt, thậm chí bị mù.

Diệp Hòa từng xem qua tài liệu đề cập đến, lục quân nước Mi theo khoa học căn cứ tìm ra phương pháp xử lý đối phó chứng “quáng tuyết” —— bọn họ phải bộ đội tiên phong thành thạo lộ tuyến chen lẫn cỏ xỉ màu sắc khác nhau hoặc dao động thân cây để lớp tuyết động rơi xuống để xuất hiện bụi rậm um tùm, nhiều cảnh vật màu xanh biếc. Như vậy trong mảng tuyết mênh mông bất ngát sẽ xuất hiện dấu hiệu bắt mắt hấp dẫn chú ý mọi người, ánh mắt theo bản năng tìm tòi nhìn vị trí đó, vì thế sẽ không vì thời gian dài trống không dẫn đến thần kinh thị giác khẩn trương mà dẫn đến chứng quáng tuyết.

Diệp Hòa chính là theo dạng bức tranh hồ lô chọn phương pháp ít dùng sức nhất, để cho mười người trên mặt đeo lụa đen, năm tên vệ binh cỡi ngựa tốt trở về Đô thành trước, năm tên vệ binh nhìn về bốn tên sẽ đi phía sau, chịu trách nhiệm đem mũi tên cột vài hồng hoặc vài xanh bắn về phía trước. Mỗi một tiểu đội cỡi ngựa bắn cung chịu trách nhiệm hai mươi dặm, như thế làm không ngừng nghỉ một ngày bọn họ sẽ đi được trăm dặm.

Lên đường một khắc cũng không ngừng cho đến đêm khuya như mực, trong đêm tối ánh trăng rơi xuống tia sáng trắng muốt, nhiệt độ dần dần hạ xuống, gió cũng mạnh hơn ban ngày. Đường ban đêm đặc biệt khó đi bọn họ đành phải tìm một chỗ đất bằng phẳng gần rừng cây, dựng một túp lều tạm thời nghỉ ngơi qua đêm.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bồng sinh biến

Mấy ngày nay buổi tối vẫn có bão tuyết bay tán loạn như cũ, ban ngày tuyết đọng không tan nhưng hành trình đoàn người Khiêm tiểu Vương gia vẫn không chút trì hoãn.

Kể từ sau khi Diệp Hòa hiến kế, đãi ngộ cho nàng dường như khá hơn một chút. Cũng tỷ như có một lần sau giờ Ngọ, Diệp Hòa thấy tiểu Vương gia đã ở trên giường ngủ ngon giấc mà nàng ngồi ghế gỗ không có việc gì làm thật sự rất chán, ánh mắt dao động nửa ngày trời rốt cuộc đem chú ý đánh tới tầng chót chiếc tủ trang bị đầy đủ thi thư.

Nàng là người tâm tư tỉ mỉ, cẩn thận quan sát về mặt thiếu niên trên giường, chỉ thấy hân sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cánh môi đỏ sẫm cong lên, hai mắt nhắm lại, lông mi dày rậm phủ lên trên da thịt trắng nõn, cánh mũi vì hít thở mà khẽ rung động. Tiểu Vương gia này cứ như hải đồng không chút phòng bị ngủ say, xem ra khoảng thời gian tới cũng chưa tỉnh được.

Âm thầm ra quyết định, Diệp Hòa len lén dịch thân thể qua một chút, cẩn thận nhỏ nhẹ đưa tay về phía thư tịch ở tầng dưới chót, động tác cảm thư tịch hết sức khéo léo, từ đầu tới đuôi không phát ra một tiếng động, khi một quyển thư tịch thật mỏng từ tủ gỗ được lấy ra nằm ở trong tay, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Song lúc này thiếu niên trên giường không chút nào báo trước bỗng nhiên mở mắt ra, mắt phượng hẹp dài đen như mực nhuộm nhàn nhạt lia qua chỗ nàng, nhìn lại thư tịch trong tay nàng, trong mắt không mang theo chút tâm tình.

Diệp Hòa nhất thời ngáy ngẩn cả người, thâm than thiếu niên này lòng cảm giác quả thật rất cao!

Nàng đang định đem thư tịch trả về chỗ cũ, hành lễ bồi tội với tiểu tử tông lại thấy người trên giường không nói một lời khép hai mắt lại như không hề xảy ra chuyện gì.

Diệp Hòa sững sờ hồi lâu mới kịp phản ứng, người ta đang tỏ vẻ ngầm đồng ý chứ sao.

Sau lần đó, lá gan Diệp Hòa dần dần lớn, vừa bắt đầu chẳng qua cảm thư tịch đặt bên ngoài để xem nhưng chút ít diễn tịch chánh tri với nàng đều vô dụng, không có hứng thú, chỉ lật mấy tờ xem liến nhìn không được nữa. Sau lại thấy tiểu Vương gia không có phản ứng, nàng dứt khoát trực tiếp ở trong tủ treo quần áo tìm kiếm một hồi, rốt cục tìm được mấy quyển thư tịch có liên quan đến địa lý cùng sách sử, trên sách là lối chữ khải phồn thể, rất nhiều từ lạ Diệp Hòa không nhận ra nhưng vẫn miễn cưỡng biết được chút tin tức.

“Là một cô nương sao lại cảm thấy hứng thú với địa lý tam quốc cùng sách sử nhỉ?”

Diệp Hòa đang vui đùa lật xem thư tịch, thỉnh thoảng xuất hiện thanh âm bay bổng làm nàng sợ hết hồn, ngẩng đầu chỉ thấy Khiêm tiểu Vương gia đã mở mắt ra, công khai đăm đăm nhìn nàng, cũng không biết đã nhìn bao lâu.

Diệp Hòa vội vàng hèn mọn nói: “Hồi bẩm Vương gia, nô tỳ chỉ là một cô nương nhu nhược mặc người khi dễ, ở trong thời loạn thế này một thân một mình không nơi nương tựa, biết thêm chút tình thế thiên hạ cũng rất tốt.”

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt kia phẳng phát đang nói: “Người mà là một cô nương nhu nhược sao?”

Diệp Hòa làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt hân, không đáp lời chỉ cúi đầu im lặng. Người ta thường nói im lặng là vàng, Diệp Hòa cảm thấy ở cùng một chỗ với tiểu hồ ly vương gia này, im lặng còn đáng quý hơn kim cương hột xoàn.

Thấy người nọ không quan tâm, Khiêm tiểu Vương gia bỗng nhiên thích thú nói: “Đường xá xa xôi, ở trong xe ngựa lại không thú vị. Người có khúc hát nào không?”

Khóe miệng Diệp Hòa nhếch lên: “Không biết.”

“Vậy thôi tiêu?”

“Không biết.”

“Ngâm thơ chắc là có thể?”

“Không biết.”

Thiếu niên thất thời không vui, lạnh lùng nói: “Đừng có kiêu tra lời có lệ cho bốn vương, người chính là hòn ngọc quý trên tay Khúc thừa tướng, ta cũng đã sớm nghe nói Khúc Mật Nhi tài nghệ song tuyệt, sao có chuyện gì cũng không biết?”

“Hồi bẩm Vương gia, nô tỳ tên là Diệp Hòa, không phải là Khúc Mật Nhi.”

“Hừ, vậy người biết cái gì?” Thiếu niên cau tiết hừ lạnh hỏi, nói xong còn bỏ sung: “Nếu người dám nói cái gì cũng không biết thì lập tức cút xuống xe, đeo dây kéo xe lương theo đoàn xe bộ đi.”

Diệp Hòa bất đắc dĩ đành phải trả lời: “Nô tỳ sẽ kể chuyện cười.”

“Hà?” Mâu quang thiếu niên lóe lên, xoa cằm gật đầu nói: “Cũng tốt, bốn vương tạm thời nghe một chút chuyện cười người kể.”

“Vương gia, nô tỳ trước kể cho ngài nghe chuyện cười thứ nhất.”

“Nói đi.”

“Chuyện cười.”

Thiếu niên nhăn đôi mày lại, vẻ mặt không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Vương gia, nô tỳ kể cho ngài nghe chuyện cười thứ hai.” Diệp Hòa dừng một chút, mặt không chút thay đổi tiếp tục nói: “Chuyện cười, chuyện cười.”

“.....”

“Vương gia, nô tỳ kể cho ngài nghe chuyện cười thứ ba.” Tịch đã dừng một chút, nói tiếp: “Chuyện cười, chuyện cười, chuyện cười.”

“.....”

“Vương gia, ngài còn muốn nghe nô tỳ kể cho ngài nghe chuyện cười thứ tư không?” Diệp Hòa khiêu mi hỏi.

“Người dám trêu chọc bốn vương gia?”

Lúc này sắc mặt thiếu niên đã sẫm đen đến không có thể đen thêm, trong con ngươi chớp động lên lửa giận, thanh âm lạnh lùng như từ trong kẽ răng nặn ra.

Diệp Hòa lại không cảm thấy sợ, ngược lại nhìn vẻ mặt thiếu niên lãnh đạm như già trước tuổi lúc này đã bị nàng chọc giận đến thay đổi sắc mặt, trong lòng âm thầm có chút đắc ý.

Thấy Diệp Hòa lộ vẻ mặt tự mãn, sắc mặt Khiêm tiểu Vương gia càng thêm khó coi, lạnh lùng nói: “Là người tự mình cút xuống hay muốn bốn vương tự mình động thủ?”

“Nô tỳ không dám làm phiền vương gia đại giá.” Diệp Hòa nói giọng cung kính, trên mặt lại không thềm để ý, ngẩng thẳng tiếp vén lên màn xe muốn đi xuống.

Song chỉ trong chớp mắt, Diệp Hòa bỗng nhiên cảm thấy bên hông truyền đến một sức kéo, nàng mất thăng bằng ngã về phía sau, ngã mạnh trên thành xe, đang muốn tức giận lại thấy nơi buông xe, trên đỉnh đầu của mình rõ ràng cắm một mũi tên lông vũ.

“Bảo vệ Vương gia!” Giọng nói Hắc Phong hàm chứa lo lắng, lớn tiếng quát lên!

Diệp Hòa ý thức được tình trạng không ổn vội vàng bò dậy, chỉ thấy hai bên sườn núi bị tuyết đọng nhuộm trắng đội nhiên lao xuống gần trăm bóng người tay cầm cung nỏ, hiển nhiên đang muốn hành thích trên tuyết. Bọn họ đều mặc trang phục màu trắng bó sát người, cung tên vừa bắn ra, mưa tên đua nhau mà đến, vệ binh thân thủ linh hoạt vung đao ngăn đỡ các mũi tên nhưng chỉ có thể ngăn chặn một lúc liền ngã xuống, cũng may xe ngựa thuộc loại vững chắc, rất nhiều mũi tên chỉ có thể ghim vào sườn xe chứ không cách nào xuyên xe tiến vào trong.

“Không nên kinh hoảng, chúng ta dùng hết tốc lực chạy vào rừng cây phía trước!”

Không biết từ lúc nào trong tay Khiêm tiểu Vương gia đã cầm một thanh trường kiếm, vừa quơ đỡ tên nhắm vào buồng xe vừa lớn tiếng hạ lệnh phân phó, nói xong từ trong ống tay áo lấy ra một thanh chủy thủ tinh xảo sắc bén ném đến trước mắt Diệp Hòa. Nàng không suy nghĩ nhiều xem thiếu niên giấu chủy thủ trong tay áo là vì đề phòng người nào, lập tức đem chủy thủ nắm vững vàng trong tay.

“Mau che chở Vương gia!” Hắc Phong đầu tàu gương mẫu mang theo mấy tên hắc y hộ vệ bao quanh xe ngựa.

Tuy nhiên vệ binh đánh xe đã bị tên bắn trúng mà hai con ngựa kéo xe trong đó có một con trúng tên. Diệp Hòa thấy thế, vội vàng tiến lên dùng chủy thủ cắt đứt dây thừng con ngựa bị thương, ngay sau đó kéo dây cương một con ngựa khác cấp tốc quay đầu ngựa.

Mắt thấy cự ly cách rừng cây rậm rạp còn hơn năm mươi thước, nhưng chỉ còn lại một con ngựa kéo xe tất nhiên phải chậm hơn rất nhiều, và lại bọn họ cần sườn xe ngựa che chở không thể cứ thế bỏ xe đi, mắt đã thấy địch nhân ngày càng gần.

Diệp Hòa không còn thời gian suy tư, quyết định thật nhanh rút cây trâm bạc tinh xảo trên đầu xuống, hung hăng đâm mạnh vào mông ngựa, ngựa bị đau thê lương gào thét như điên xông thẳng về phía trước. Diệp Hòa kể từ khi uống viên thuốc kia cả người lúc nào cũng trong tình trạng không còn chút sức lực, hôm này nàng phải dùng hết khí lực nắm chặt dây cương, trong tay bị xiết ra vết máu nhưng cũng may không chế tốt phương hướng rừng cây, không để cho con ngựa kia chạy tán loạn.

Con ngựa nổi điên vọt nhanh về hướng rừng cây, tốc độ thần kỳ gấp chướng ngại vật cũng không biết tránh né. Mắt thấy sắp đụng phải thân cây đại thụ phía trước, Khiêm tiểu Vương gia bỗng nhiên phi thân nhào lên người Diệp Hòa, hai người liền cùng nhau lăn ra khỏi xe ngựa, quay cuồng mấy vòng trên mặt tuyết mới ngừng lại được.

Diệp Hòa thở hồng hộc, vùng vẫy đẩy bàn tay của thiếu niên đang đặt trên vai mình, dùng sức đứng lên, lạnh lùng hỏi: “Ngài vừa rồi cứu ta hai lần, vì sao?”

“Bỏn vương muốn cứu thì cứu, muốn giết thì giết còn phải giải thích với một hạ nhân sao?” Khiêm tiểu Vương gia thân nhiên nói, đứng dậy vỗ vỗ tuyết trên người.

Thiếu nữ lại không linh tinh, mặt không chút thay đổi nói: “Hiện tại hoặc là ngài giết ta hoặc là chúng ta mỗi người đi một ngã, sau này không liên quan đến nhau.”

Kỳ Mạch nghe vậy nhất thời nổi giận, trầm giọng quát lên: “Ngươi điên rồi? Giờ này khắc này nếu không có bỏn vương che chở, ngươi cho rằng ngươi có thể sống bao lâu?”

“Nếu ta thật theo bên cạnh ngài mới là điên đấy.” Ánh mắt Diệp Hòa sắc bén, xem thường nói: “Những sát thủ kia rõ ràng muốn tới giết ngài, chỉ cần rời xa ngài là có thể tránh xa nguy hiểm, cơ hội trốn thoát cũng lớn hơn nhiều.”

“Ngươi.....”

“Tốt!” Thiếu niên nheo đôi mắt lại, thanh âm lạnh lùng lạ thường, trên mặt không nhìn ra nửa điểm tâm tình, đồng thời ném ra một viên thuốc.

Diệp Hòa vừa mới nhận lấy thuốc liền nghe hán phần nô quát: “Ngươi cút đi cho ta!”

Diệp Hòa biết nếu hán muốn giết mình đã sớm giết chứ không đợi cho đến bây giờ. Nàng không chút nghi ngờ trực tiếp đem viên thuốc nuốt xuống, không thêm nhìn tới thiếu niên sắc mặt tái nhợt một lần, xoay người sai bước rồi đi.

Trong rừng rậm mờ ảo, chỉ còn lại một thiếu niên cầm y bạch cừu đứng lặng nhìn thân ảnh phản chiếu đặc ý như bình thường mà có chút ít cô đơn chán nản.

Cũng may vào mùa đông đêm tới thường đến sớm, lúc này đã là ban đêm, sắc trời dần dần tối xuống, ở trong rừng rậm ánh sáng đặc biệt yếu ớt, đối với Diệp Hòa mà nói là nơi che chắn tuyệt vời.

Nàng hướng chỗ sâu trong rừng cây đi tới, còn chưa đi được bao lâu mơ hồ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng chém giết, tiếng rống giận dữ, tiếng kêu thảm thiết, hòa vào như giai điệu thị huyết làm cho người nghe kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đồng sanh cộng tử

Ánh sáng mờ ảo xuyên qua khe hở rừng rậm vắng xuống, thanh âm va chạm binh khí ở nơi vốn yên tĩnh đặc biệt chói tai, trong đao quang kiếm ảnh thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, máu tươi như suối bắn toé ra, không biết là người nào bị địch quân chặt đứt cánh tay, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng rên rỉ thống khổ ngã xuống đất, cũng không biết là người nào bị binh khí hung hăng đâm xuyên qua lồng ngực.

Trong lòng hắc y hộ vệ cùng thiết kỵ quân đều hiểu rõ, nếu Khiêm tiểu Vương gia có mệnh hệ gì bọn họ chỉ có con đường chết. Còn phe thích khách trang phục trắng cũng biết, nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ ám sát sợ rằng cũng không có đường sống, cho nên hai phe chiến đấu kịch liệt, liều mạng đánh một trận sống còn.

Ở trong chém giết chỉ có người chết ta sống không chút lưu tình, rừng cây rậm rạp phảng phất như biến thành địa ngục nhân gian.

Trong bóng đêm một mảnh xơ xác tiêu điều bị bảy người bao quanh trung tâm, một thiếu niên người mặc áo lông hồ cầm trong tay một thanh đao hình bán nguyệt, ánh đao hỗn loạn nhìn như mềm mại nhưng chiêu thức cực kỳ tàn nhẫn, thường một kích trí mạng. Song dù sao kẻ địch cũng đông hơn, đối phương lại không muốn bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào có thể lấy mạng hán, rơi vào thế vây công trên người thiếu niên có nhiều chỗ bị thương, máu tươi

lâm ly.

Trong tình thế giương cung bạt kiếm, thân ảnh màu xanh biếc bỗng nhiên xuất hiện ở trong đám người, động tác vô cùng nhanh nhẹn linh hoạt, nhanh đến như tia chớp, trong tay cầm một thanh chủy thủ lợi dụng đêm tối cùng thân cây đại thụ làm nơi che chắn, lặng lẽ di động trong im lặng đến bên cạnh một gã thích khách, không cho hắn bất kỳ cơ hội phản kích mà trực tiếp một đao cắt cổ, không chút trì hoãn trực tiếp lắc mình nhích tới gần mục tiêu kế tiếp.

Bởi vì lo lắng y phục ràng buộc làm chậm tốc độ, Diệp Hòa cởi đi chiếc áo choàng chống lạnh, trên người hiện tại chỉ có mặc một bộ y phục mỏng màu xanh biếc, váy mỏng thướt tha nhanh nhẹn như một chú báo nhỏ. Ở tình huống không có lấy một khẩu súng, tác chiến cự ly gần chính là bản lĩnh tinh thông nhất của nàng, cộng thêm chủy thủ sắc bén Khiêm tiểu Vương gia cho, nàng lại càng như hổ thêm cánh. Từng đảm nhiệm công việc đặc thù cho nàng có không ít kinh nghiệm trừ phiền loạn trong rừng rậm, dựa vào ưu thế của mình cùng với tốc độ kỷ xảo rèn luyện qua nhiều năm, giúp nàng trong im lặng mở ra một con đường máu xông thẳng về phía thiếu niên cả người đầm máu.

“Người không phải đi rồi sao? Còn trở về làm gì?”

Thiếu niên thấy Diệp Hòa đi rồi quay lại trên mặt không có một tia vui mừng, con ngươi như mực lóe lên tia lửa bức bối, một đao chém lên đầu thích khách muốn đánh lên, máu tươi vẩy lên mặt hắn cũng không để ý, nổi giận quát: “Bốn vương không cần người, người cút ngay cho ta!”

“Không về cũng đã về, ngài tạm thời đừng nói nhảm!” Diệp Hòa lạnh giọng nói đồng thời đá một cục lóc trên mặt đất, đem một gã thích khách y phục trắng xông lên bị trật chân té, thuận thế đem chủy thủ cầm trong tay hung hăng cắm xuống ngay giữa lồng ngực, xoay tròn rút đao, thích khách trong nháy mắt bị mất mạng.

Kỳ Mạch nhìn chủy thủ nho nhỏ trong tay nàng nhú nhú mây, trong lúc vung đao đối phó kẻ địch đem một gã thích khách chém giết, thuận thế từ trong tay đối phương đoạt lấy một thanh trường kiếm vứt cho Diệp Hòa. Động tác đơn giản lại khiến cho hắn phân tâm, bị một gã thích khách nhân cơ hội đâm xuyên qua vai. Hắn cắn răng chịu đựng đau nhức trở tay vung đao, đem tên thích khách đánh lên chặt đứt cổ tay đồng thời bay lên một cước đạp bay.

Song Diệp Hòa lại chẳng thèm ngó tới thanh trường kiếm bay đến, thậm chí lười đón, tùy ý để nó “rầm” một tiếng rơi trên mặt đất.

Kỳ Mạch trong bụng bỗng nhiên phẫn nộ, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, con ngươi hẹp dài lóe lên ngọn lửa có thể đốt cháy người khác.

Thân ảnh Diệp Hòa linh hoạt di động giữa cây cối, động tác mau lẹ như nước chảy mây trôi, vừa đánh kẻ địch vừa quát lên: “Ngài trừng ta làm gì? Ta không sử dụng kiếm!”

Thiếu niên nghe vậy hơi sững sờ, thấy nàng chỉ muốn cầm chủy thủ làm binh khí, đang cùng thích khách so chiêu âm thầm chuẩn bị đem đại đao cầm trong tay giao cho nàng, mình lấy kiếm đối phó với địch lại nghe thấy thanh âm thanh thúy lán nữa vang lên: “Đao ta cũng không dùng!”

Kỳ Mạch nhất thời chán nản, tức giận mắng: “Ngu xuẩn! Đao kiếm đều không dùng, người trở lại có phải muốn chết không?”

Diệp Hòa ánh mắt lóe lên, một cước đá vào đầu gối thiếu niên, thiếu niên hừ lên nửa ngời xuống kịp thời tránh thoát gã thích khách vung lưỡi dao sắc bén về cổ hắn. Thiếu niên nhất thời cảnh giác, vung đao chém lên tên thích khách.

Ngay sau đó nghe Diệp Hòa không chút lưu tình mắng to: “Ngài mới ngu xuẩn ấy, nếu không tập trung tinh lực đối phó với địch, người chết sẽ là ngài!”

Kỳ Mạch vẫn chưa nguôi giận nhưng biết tình thế nghiêm trọng, không tiếp tục đấu võ mồm mà thu liễm tâm thần chuyên chú ngăn cản thế công, không biết vô ý hay cố ý luôn bám sát bên cạnh thiếu nữ, trong tay cầm đao muốn bảo vệ nàng. Binh khí trong tay Diệp Hòa tương đối ngắn, nếu không thể tiếp cận thì khó tổn thương kẻ địch mà kiếm trong tay thích khách không cần gần người cũng lấy được tánh mạng, nhưng vì có thiếu niên theo bản năng bảo vệ nên ngay cả một cọng tóc của Diệp Hòa cũng không bị thương tổn.

Lúc này bỗng nhiên nghe thấy Diệp Hòa thét lên một câu: “Mọi người tập trung lực lượng chuẩn bị phá vòng vây, hướng rừng cây Tây Nam rút lui!”

Tuy nhiên những tên còn lại đều liều chết tác chiến, hắc y hộ vệ cùng thiết kỵ quân như không nghe thấy, hoàn toàn không để ý lời nàng nói.

Khiêm tiểu Vương gia thấy thế giận tím mặt, lạnh giọng quát lên: “Bị điếc sao? Lời của nàng chính là lời của bốn vương, còn không mau làm theo lời nàng!”

Nhận được chủ tử ra lệnh, mọi người nhất thời đoàn kết lại nhất tề hướng về phía Tây Nam hướng giết tới, phá vòng vây rút lui.

Diệp Hòa đứng mũi chịu sào cùng Kỳ Mạch và đám hộ vệ hướng Tây Nam chạy đi, một đường đem hết toàn lực chạy như điên, thích khách y phục trắng theo sát phía sau khoảng cách thậm chí còn không tới hai thước.

Dù rút lui thành công cũng không phải kế hoạch lâu dài, bọn họ chạy đến một mảnh đất trống trải, Diệp Hòa bỗng nhiên dùng chủy thủ cắt đứt một sợi dây cột trên cây khô, chỉ nghe thấy tiếng gió gào rít, một cây cây trúc dài ước chừng lớn bằng cổ tay nam nhân quét ngang bọn thích khách rồi dựa vào lực đàn hồi bắn ngược lại, cơ quan tới quá mức đột nhiên khiến gần nửa số người không kịp đề phòng bị lực đạo trường trực bắn đi xa vài thước, miệng phun đầy máu tươi ngã xuống đất không dậy nổi.

Diệp Hòa hết sức trân ái tánh mạng của mình, mặc dù nàng không biết mình tại sao có cơ hội đi rồi mà còn quay lại khiến bản thân rơi vào nguy hiểm, có lẽ vì thiếu niên kia hôm nay đã cứu nàng, cũng có lẽ ở rừng cây hắn đã để cho nàng chạy đi, hoặc có lẽ vì hắn cho giải được giúp nàng khôi phục sức lực?

Diệp Hòa từ trước đến giờ có cừu oán tất phải trả, ngược lại có ân nhất định hồi báo nhưng nàng sẽ không chuẩn bị mà trở về, cũng không lỗ mắng trở về chịu chết. Lúc trước đi tới nơi này, phát hiện nơi này tương đối trống trải, cách đó không xa lại có rừng trúc cho nên dùng chủy thủ chặt xuống một đoạn trường trúc, đem trường trúc một đầu vững vàng cột vào một trên cành cây đại thụ, nắm một đầu khác đem thân trúc cong thành hình cung rồi dùng dây mây trói chặt đầu thân trúc, một đầu khác cột vào trên cây to, lập tức tạo ra một cơ quan đơn giản chỉ cần chặt đứt dây mây mượn lực bắn ngược thân trúc khiến quân địch bị thương nặng.

Nhưng dù sao cơ quan chỉ có một, không thể nào tiêu diệt tất cả địch nhân. Mặc khác hơn phân nửa thích khách dường như đang cầu tiết, được ăn cả ngã về không thể phải lấy được mạng Khiêm tiểu Vương gia, đồng loạt tăng tốc xông lên phía trước. May nhờ trận cơ quan trúc đánh bại gần nửa địch nhân, may mắn số hắc y thị vệ còn sót lại sĩ khí tăng, dưới sự dẫn dắt của Hắc Phong tiến lên nghênh đón kẻ địch, hai phe đánh hỗn độn chung một chỗ. Còn số thiết kỵ quân còn lại che ở phía trước Khiêm tiểu Vương gia.

Diệp Hòa trong bụng có chút lo lắng, thị vệ hắc y của Khiêm tiểu Vương gia chỉ còn lại mười mấy người, đối phương lại còn hơn năm mươi người, cứ tiếp tục đấu e rằng đỡ nhiều lành ít. Ánh mắt dao động xoay một vòng, Diệp Hòa rõ ràng nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc may còn sống sót trong đám kỵ quân, đám người vũ nhục Khúc phu nhân trong tình cảnh nguy hiểm như vậy vẫn có thể may mắn sống sót, nói vậy thân thù bọn họ nhất định xuất chúng. Chỉ bất quá bọn họ đã làm chuyện không bằng cảm thú, thậm chí đem Khúc phu nhân hành hạ đến chết, nào còn mặt mũi sống trên cõi đời này?

Quả thật đám hắc y thị vệ không ngăn cản được bao lâu, nhìn xung quanh đều là thi thể, Diệp Hòa linh cơ vừa động, quay sang thiếu niên cả người đầm máu thấp giọng rì tai: “Mau giả bộ trọng thương hôn mê ngã vào ngực ta!”

Trong bóng đêm chậm chạp, Kỳ Mạch sắc mặt lạnh lẽo giờ đao chuẩn bị tùy thời đối phó kẻ địch, nghe vậy da mặt có chút đỏ lên, cổ quái nhìn nàng một chút lại không có phản ứng.

“Không muốn chết ở chỗ này thì làm theo ta!” Diệp Hòa thấp giọng rì.

Thiếu niên do dự chớp mắt một cái, thân thể thon dài cao ngất mềm nhũn trượt xuống, kỹ thuật diễn rất tốt thoát nhìn hết sức chân thật. Diệp Hòa đưa tay đón lấy vừa vặn, lớn tiếng quát: “Vương gia trọng thương hôn mê, mau đến đây bảo vệ!” Nói xong vịn hán tựa lưng vào thân cây đại thụ bên cạnh.

Trời tối tăm, thiết kỵ quân vội vàng che chắn trước cây đại thụ, khăn cấp phòng bị.

Nhưng cũng không lâu lắm, thiếu nữ liền đem Khiêm Tiểu vương gia hôn mê từ sau cây đại thụ đi ra ngoài, chỉ vào mấy người trong thiết kỵ quân nói: “Người, người, người, còn người nữa cùng người, năm người các người tới đây.”

Bởi vì Khiêm tiểu Vương gia đã phản phò, lời của nàng chính là lời của bốn vương. Năm tên thiết kỵ quân lúc này nghe lời tiêu sái đi tới.

Diệp Hòa cũng không khách sáo, trực tiếp nghiêm nghị lạnh lùng nói: “Các người phụng mệnh bảo vệ Vương gia, nếu Vương gia có tổn thất các người cũng khó mà sống tốt. Ta mới vừa suy nghĩ, nếu cứ ngồi đây chờ chết không phải là biện pháp tốt, hiện tại ta và những người khác ở lại nơi này liệu chết chống đỡ thích khách, năm người các người mang theo vương gia chạy trốn, tốc độ càng nhanh càng tốt, chạy trốn càng xa càng tốt! Hiểu chưa?”

Năm người vừa nghe nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng, gật đầu lia lịa đồng ý, dù sao cũng phải hy sinh, bọn họ mang theo vương gia chạy trốn, như thế vừa bảo vệ tánh mạng vương gia, vừa có thể bảo vệ tánh mạng bọn họ, cơ hội tốt như vậy cầu còn không được.

Tức thì trong bóng đêm lờ mờ, năm tên thiết kỵ quân mang theo Khiêm tiểu Vương gia hôn mê nhanh chóng thoát đi, rất nhanh biến mất trong đêm tối.

“Khiêm tiểu Vương gia đào tẩu, mau đuổi theo!” Tên đầu lĩnh thích khách thấy thế vội vàng lớn tiếng quát. Không tiếp tục ham chiến mà đưa một lượng lớn người theo phương hướng Khiêm tiểu vương gia biến mất đuổi theo, chỉ để lại vài tên thích khách ở lại đối phó.

Hắc Phong thấy mười mấy tên thích khách chạy theo đuổi giết, vội vàng hạ lệnh nói: “Mau, nhanh đi bảo vệ Vương gia!”

“Không cần.” Thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, dưới ánh sáng mờ mịt một gã thiếu niên chỉ mặc tử bào từ sau thân cây đại thụ đi ra ra, cả người có nhiều chỗ vết thương, trên mặt cũng nhiễm máu, trên người lại toát ra hơi thở tôn quý không hề suy giảm.

“Vương gia!” Hắc Phong kinh hãi lắp bắp nói “Ngài, ngài không phải là.....” Vừa nói nhìn một chút trên người thiếu niên đã không còn áo choàng lông hổ, nhìn lại phương hướng năm tên thiết kỵ quân biến mất nhất thời hiểu được.

Mấy tên thích khách còn lưu lại phát hiện sự thật đang muốn chạy tới báo tin nhưng lại bị đám thị vệ hắc y ngăn chặn cơ hội, nhất tề xông lên để cho bọn họ ném thứ tư vị bị nhiều người khi dễ!

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Nhân cơ hội chạy trốn

Thấy đám hắc y thị vệ hợp nhau tấn công, Diệp Hòa bất động thanh sắc lui về phía sau hai bước.

Chuyện nên làm cũng đã làm, ân tình thiếu tiểu Vương gia cũng đã trả cho hắn, nắm tên thiết kỵ quân bị đuổi kịp chịu chết hẳn không thể nghi ngờ, coi như báo ứng bọn chúng đáng chịu.

Nàng bây giờ cũng đã được giải độc, không cần chịu sự quản chế của người khác, trước mắt chính là thời cơ tốt để thoát khỏi Khiêm tiểu Vương gia. Thừa dịp phần lớn lực chú ý tập trung trên người đám thích khách, nàng yên lặng không một tiếng động xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại! Bỏ vương khi nào cho phép người đi?”

Mới vừa đi được hai bước, một âm thanh quát lạnh bỗng nhiên vang lên, tâm tuyến run rẩy tiết lộ người nọ trọng thương suy yếu.

Diệp Hòa làm như không nghe thấy, dựng thẳng sống lưng, động tác dưới chân không ngừng một khắc, hiển nhiên không đem lời thiếu niên đặt vào trong mắt.

“Bỏ vương bảo người đứng lại!” Theo tiếng nói rơi xuống, Khiêm tiểu Vương gia cau mày, trong nháy mắt bước nhanh lên ngăn cản đường đi của Diệp Hòa.

Diệp Hòa xem thường giương mắt nhìn, giọng nói lộ ra khinh thường: “Ngài cho rằng có thể cản được ta?”

“Buồn cười!” Kỳ Mạch hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe tia hàn quang, trầm giọng nói: “Nếu ngay cả một cô nương nhỏ cũng ngăn không được, bỏ vương.”

“Diệp Hòa cô nương. Người đâu! Mau! Bảo vệ Vương gia!”

Theo tiếng hét to của Hắc Phong, chúng hắc y thị vệ rối rít giơ lợi khí trong tay lên bao vây hai người.

Chỉ thấy Diệp Hòa không chờ Khiêm tiểu Vương gia nói xong bỗng nhiên xuất thủ như chớp làm vô số động tác bất lấy, một tay đem hai tay thiếu niên bắt chéo sau lưng, một tay khác đồng thời đem chủy thủ sắc bén vững vàng kề lên cổ hắn.

Vốn một tay cầm chủy thủ một tay giữ người hắn là chuyện không thể, nhưng vừa lúc trước đó vai trái của Khiêm tiểu Vương gia vị đâm xuyên qua, lúc này tay trái không thể động đậy vì vậy Diệp Hòa chỉ cần dùng một tay giữ hai tay hắn bắt chéo sau lưng, hắn vốn trọng thương suy yếu nên chế trụ hắn cũng không phải là việc khó.

“Tất cả lui về phía sau!” Diệp Hòa ngẩng mặt nhìn về đám hắc y thị vệ, lạnh lùng nói: “Để cho ta đi!”

Mọi người đang muốn lui về phía sau lại thấy thiếu niên bị kèm hai bên nhưng không chút sợ hãi, mang theo tự tin nói: “Không được lui, nàng chắc chắn sẽ không giết ta.”

“Không nên!”

“Vương gia!”

Tiếng kinh hô lần nữa lại vang lên. Khi Khiêm tiểu Vương gia vừa nói xong “nàng chắc chắn sẽ không giết ta”, chớp mắt cái Diệp Hòa liền đem chủy thủ hướng hông của hắn đâm một phen, theo tiếng đau nhói kêu rên máu tươi nhất thời tủa ra, trên tử bào thêu mưu đồ bàn long nở ra một đóa hoa mỹ lệ.

“Vương gia ngài làm rồi.” Ánh mắt Diệp Hòa trầm tĩnh, không mang theo chút tình cảm nói: “Ta mới vừa cứu ngài chỉ vì ngài lúc trước từng cứu ta, hiện tại một mạng đền một mạng, bắt đầu từ hôm nay ta và ngài không liên quan đến nhau. Hôm nay ngài vẫn là cừu nhân của ta, một khi có cơ hội trả thù ta nhất định lấy đi mạng ngài!”

“Phải không?” Thiếu niên nhú mày, khóe miệng nhếch lên mang theo nụ cười lạnh xen lẫn giễu cợt, nhàn nhạt nói: “Bỏ vương không tin.”

Trong bụng Diệp Hòa hung ác mắng, nắm chặt chủy thủ đem lưỡi dao đâm sâu thêm một phen, nhìn Khiêm tiểu Vương gia sắc mặt đã tái như tờ giấy, lạnh giọng hỏi: “Hiện tại thế nào?”

Máu vẫn còn đang chảy, đôi mắt thiếu niên đã bắt đầu mờ màng nhưng vẫn gắt gao ngó chừng ánh mắt Diệp Hòa, chậm rãi nói: “Nếu muốn giết sao không đâm sâu thêm một chút?”

Lời vừa nói ra cánh tay hắn đồng thời vươn ra chụp lấy bàn tay đang nắm chặt chủy thủ của Diệp Hòa, mang theo xem thường đem lưỡi đao sắc bén từng tác từng tác ép vào trong cơ thể mình.

“Vương gia! Trăm triệu lần không thể!” Thanh âm Hắc Phong run rẩy không dứt.

Diệp Hòa hoảng sợ, không nghĩ tới tay trái của hắn vẫn có thể động, hơn nữa lại dùng phương pháp tàn nhẫn quyết liệt như vậy. Nàng thầm mắng một tiếng biến thái, vội vàng thu tay đem dao rút ra. Dù sao nếu tiểu Vương gia này thật chết đi, nàng tối nay nhất định cũng chết dưới đao của đám hắc y thị vệ.

Tiểu Vương gia tính tình quái đản dám dùng cả mạng đánh cược nhưng nàng không xem thường tánh mạng mình như hắn.

Mọi chuyện đều giống như Kỳ Mạch dự đoán, thấy nàng rút dao thiếu niên sắc mặt tái nhợt lạnh lùng cười một tiếng, nghiêng đầu âm trầm hạ lệnh: “Bắt nàng!” Khi nói còn cố ý bổ sung: “Bỏn vương muốn người sống.”

Thấy đám hắc y thị vệ xông tới, Diệp Hòa trong bụng cả kinh, không thể suy nghĩ nhiều hơn vung chủy thủ lên, dùng chuôi chủy thủ đánh vào phần gáy Khiêm tiểu Vương gia. Mắt Hắc Phong biến sắc, trong nháy mắt tiến lên kịp thời đỡ lấy thiếu niên đã hôn mê, ngẩng đầu lên ra lệnh cho đám hắc y thị vệ: “Bắt nàng ta lại!”

“Khoan đã!” Diệp Hòa lên tiếng nói, trên mặt tràn ngập thành khẩn: “Hắc Phong đại ca, có thể trước nghe hết lời tiểu nữ tử?”

Lúc trước Hắc Phong vốn có một phần kính nể thiếu nữ này nhưng hôm nay nàng thương tổn Vương gia, hẳn đối với nàng chỉ có tức giận, phần nộ hỏi: “Ngươi còn lời gì để nói?”

“Hắc Phong đại ca thân thủ giỏi, các người lại người đông thể mạnh, mặc dù có thể bắt ta nhưng cũng tốn một ít thời gian. Mới vừa rồi ta mặc dù dùng kế lừa đám thích khách đi, bắt quá một khi bọn họ đuổi kịp nắm tên thiết kỵ quân, dù bọn họ có giỏi đến đâu đi nữa cũng không thể chống lại thể mạnh, chết là chuyện không thể nghi ngờ. Sau đó đám thích khách rất nhanh sẽ phát hiện người mặc áo lông hồ chỉ là một tử thi thân hình tương tự Vương gia, đến lúc đó nhất định quay lại đây đuổi giết Vương gia. Khi Hắc Phong đại ca lo đuổi bắt ta sợ rằng những tên thích khách kia cũng đuổi kịp trở lại, đến lúc đó trong chúng ta sẽ không ai chạy thoát.”

“Vương gia tâm cao khí ngạo thà rằng tự đã thương mình cũng không chịu để tiểu nữ tử đi nhưng Hắc Phong đại ca là một người tận trung với cương vị công tác, nên biết hôm nay việc cấp bách không phải là bắt được tiểu nữ tử mà là thừa dịp những thích khách kia còn chưa phát giác nhanh chóng đưa Vương gia chạy đi tìm đường sống, không phải sao?”

Hắc Phong tròn to đôi mắt nhìn chằm chằm Diệp Hòa, nghe xong lời của nàng không khỏi suy nghĩ sâu xa, đúng là hiện tại quan trọng nhất phải bảo vệ an toàn của Vương gia, hơn nữa thiếu nữ này đầu óc cơ trí, thủ đoạn sắc bén, nếu bắt nàng lại cho ở bên cạnh Vương gia, sau này rất có thể sẽ như vừa rồi tổn thương Vương gia.

Một lát sau, hắn cúi đầu nhìn Khiêm tiểu Vương gia bị thương nặng đang hôn mê, cuối cùng trầm giọng nói: “Diệp Hòa cô nương, cô đi đi!”

“Đa tạ!” Diệp Hòa cười tươi gật đầu nói, ngay sau đó xoay người rời đi, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giảo hoạt như hồ

Sáng sớm tinh mơ, trên bầu trời bao la mênh mông không một ánh sao, Diệp Hòa dùng một cành cây trong rừng chặt xuống làm gậy chống đỡ đi suốt cả đêm trong trời tuyết. Cũng may buổi tối trời không đổ tuyết mà sau khi nàng thoát khỏi đám người Khiêm tiểu Vương gia, ở trên cành một cây đại thụ sâu trong rừng lấy xuống áo choàng nhưng lúc trước giặt lên. Áo choàng này nhìn thôi đã biết không phải tầm thường, mặc dù dày nhưng mặc lên người lại không có vẻ công kênh, hết sức ấm áp thư thái. Nếu không phải có cái áo choàng này chống lạnh chỉ sợ tiếp tục kiên trì đi nàng sẽ chết trong băng tuyết ngập trời.

Bắt quá nàng tin tưởng tình trạng lạnh cóng này sẽ không kéo dài quá lâu, mấy ngày hôm trước ở trên xe ngựa Khiêm tiểu Vương gia, trên đường thường xuyên gặp những thương khách vận chuyển hàng hóa, nàng chỉ cần kiên trì chờ đến trời sáng sẽ xin những thương khách đi ngang qua đưa nàng rồi đi là có thể thoát khỏi khổ cảnh.

Diệp Hòa đã mệt không chịu nổi đành phải dừng bước, chống gậy đứng thở hổn hển. Nhưng nghĩ tới đây như được thêm cổ vũ sinh ra thêm vài phần khí lực, nắm chắc gậy tiếp tục giẫm lên mặt tuyết đi thẳng về phía trước.

Chậm chạp cất bước đi tới, bốn phía yên lặng bỗng nhiên mơ hồ truyền đến tiếng huyền ảo của binh khí va chạm, Diệp Hòa trong lòng cả kinh lập tức ngã ở trên mặt tuyết giả trang tử thi không nhúc nhích. Nàng khoác áo choàng nhưng thuần trắng mang theo mũ cùng màu, khi ngã trong đồng tuyết như hòa vào nhau, sắc trời mờ mịt không có ánh sáng, không mở to hai mắt nhìn kỹ thật không thể nhìn ra trên mặt tuyết có người.

Diệp Hòa cắn răng nhẫn nhịn giá rét kiên nhẫn chờ đợi. Nàng biết ắt hẳn là đoàn người Khiêm tiểu Vương gia bị thích khách đuổi theo nhưng bọn họ cùng nàng đã không còn chút quan hệ, dù có cũng đã trả hết, nàng không cần cảm thấy áy náy. Vốn vì tránh khỏi lần nữa cùng đoàn người Khiêm tiểu Vương gia đụng mặt, nàng đã cố ý đi ngược lại hướng bọn họ, chọn con đường đi sâu trong rừng cây lại không nghĩ rằng vòng một vòng lớn vẫn xui xẻo đụng phải.

Trước mắt an toàn nhất là không đếm xỉa đến chuyện của bọn họ, đem mình giấu thật kỹ. Dù sao hiện tại đã ngoài rừng cây không như đêm tối có thể lẫn lộn, cũng không giống tối hôm qua chiếm hết ưu thế lại thêm thiên thời địa lợi, trong tay nàng không có súng lại không biết múa đao hay kiếm gì đó, chỉ với một thanh chủy thủ căn bản không thể chống lại đám thích khách kia, còn nữa nàng đi suốt cả đêm trong băng tuyết, hiện tại đã sớm thể suy sức yếu, một khi bị thích khách phát hiện tất nhiên chỉ có con đường chết.

Vốn tưởng rằng tiếp tục không nhúc nhích núp trên đông tuyết, đợi những tên thích khách kia đem đoàn người Khiêm tiểu Vương gia giết sạch rồi đi, nàng dù không đến nỗi bị lạnh chết doãn chừng cũng bị đông cứng. Nhưng mà đợi không lâu lắm, âm thanh đao kiếm huyền ảo phía trước đột nhiên biến mất, kèm theo tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh tất cả thanh âm dần dần đi xa chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng. Diệp Hòa không dám khinh thường, vánh tai lắng nghe đến khi xác định phía trước thật không còn người, nàng mới cố hết sức chống gậy đứng dậy.

Suy nghĩ một hồi, Diệp Hòa không lập tức xoay người rồi đi mà hướng nơi mới vừa truyền đến thanh âm binh khí đánh nhau đi tới, đến gần mới phát hiện bọn họ vừa rồi hẳn là đánh sát vách núi.

Chỉ thấy trên mặt đất sát vách đá không xa nằm ngổn ngang mười mấy thi thể, có hắc y thị vệ cũng có bạch y thích khách, chung quanh đất tuyết trải rộng vết máu, có một ít hội tụ chung một nơi chậm rãi lưu động giống một sợi tơ tiền điểm màu đỏ lại có chút lốm đốm bắn toé ra giống trên mặt giấy thuần trắng Tuyên Thành điểm hồng mai.

Nhìn thăm kịch nhân gian gần ngay trước mắt, Diệp Hòa biểu tình lãnh đạm, vô luận kiếp trước hay kiếp này số lượng thi thể nàng thấy cũng không ít, đích thân giết người cũng không ít tự nhiên không cảm thấy hoảng sợ. Nàng trực tiếp ngồi xổm người xuống lục lợi trên người bọn chúng. Nàng hiện tại một thân một mình bị vây trong cánh đồng tuyết hoang dã, thiếu rất nhiều vật phẩm cần thiết, có lẽ sẽ tìm được gì đó trong số thi thể bị chết tại nơi đây. Lần lượt tìm khắp mọi nơi chỉ tìm thấy một chút đá lấy lửa cùng hộp quẹt, một ít ngân lượng vụn vặt cùng chút ít lương khô, nàng không ngần ngại lấy hết toàn bộ giấu vào trong ngực.

Diệp Hòa phát hiện trong số thi thể không có Hắc Phong cùng Khiêm tiểu Vương gia nhưng cũng không tra cứu, mục đích đã đạt thành nàng xoay người rồi đi, nhưng chợt nghe một tiếng động rất nhỏ, mặc dù rất nhỏ nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh vẫn có thể dễ dàng phát hiện.

Thanh âm là từ dưới vách đá truyền đến!

Do dự chốc lát, Diệp Hòa chậm rãi hướng bên cạnh vách núi đi tới, cẩn thận thăm dò chung quanh lại thấy được một đôi tròng mắt đen nhánh như mực trong trẻo lạnh lùng. Khuôn mặt hắc toàn là vết máu nhìn chặt vật không chịu nổi, trên người áo bào vừa rách tươm vừa mỏng, chỉ có thể mờ hồ xuyên qua vài vóc nhìn ra mảng hoa mỹ, người này hiện tại nhìn vô cùng nghèo túng cùng thân phận tôn quý vô cùng không phù hợp, Diệp Hòa nhìn lướt sơ qua đã nhận ra được.

Kỳ Mạch thần tình trên mặt lãnh đạm nhìn không ra tâm tình, liếc thấy có người phát giác, đôi tròng mắt hắc lập tức lóe sáng như ngọn đao, song thấy rõ người đến là một thiếu nữ nhỏ nhắn khoác áo choàng, khoe miệng lại nhếch lên nụ cười giễu cợt hài hước mở miệng: “Tiểu Hòa Nhi, nàng cùng bốn vương quả nhiên duyên phận không cạn a.”

Diệp Hòa bị hắc gọi “Tiểu Hòa Nhi” cả người run lên, da gà nổi lên rụng đầy đất, thờ dãi thật tình nói: “Sao ta lại cảm thấy cái này gọi là oan gia hẹp lộ nhỉ?”

Thiếu niên treo ngược giữa không trung, cánh tay trái bị đâm thủng vai, vô lực buông thõng khế đựng đưa, hiển nhiên sau khi bị thương đã không còn bao nhiêu khí lực, chỉ có tay phải cầm thật chặt một sợi dây thừng, khớp xương ngón tay đã phồng xanh trắng tất nhiên đang dùng hết sức. Một đầu khác của sợi dây cột vào trên tảng đá lớn hơi lồi lên cách vách đá nửa thước. Diệp Hòa nhất thời hiểu được, khó trách trong số những thi thể kia không có Hắc Phong cùng Khiêm tiểu Vương gia, chắc chắn là đoàn người bọn họ trước đó sắp bị thích khách đuổi theo, tiểu vương gia này liền ẩn thân để ám người Hắc Phong đem thích khách dụ rồi đi, xem ra cũng là một kẻ thoát thân tốt.

Diệp Hòa nhìn tiểu Vương gia tình tình quái đản tàn bạo không ai bì nổi lúc này lại nghèo túng, nhìn không khỏi có chút hả hê, ở bên vách núi khom người ngồi xổm xuống như xem náo nhiệt ngó chừng hắc, dù bận vẫn ung dung hỏi: “Từ phía trên đi xuống thì rất dễ nhưng Khiêm tiểu Vương gia ngài có nhớ có cách nào từ dưới đi lên không nhỉ?”

Thiếu niên khẽ nheo lại hai tròng mắt, ánh mắt vẫn lạnh tanh như việc không liên quan đến mình hừ lạnh một tiếng nói: “Người cứ nói đi?”

“Vương gia là chờ Hắc Phong đến cứu ngài đúng không?” Diệp Hòa tự hỏi rồi tự đáp, từ trên cao nhìn xuống nhìn hắc, lúc này lại ném thêm một vấn đề: “Nhưng lỡ như sau khi Hắc Phong dẫn dắt đám thích khách kia rồi đi bất hạnh bị giết hoặc trước lúc hắc quay về ngài chống đỡ không nổi rơi xuống, vậy thì làm sao bây giờ?”

Kỳ Mạch nhìn thiếu nữ không thêm đề ý đến mạng hắc, cười lạnh nói: “Cho dù Hắc Phong không thể chạy về không phải còn người nữa sao?”

“Vương gia cảm thấy ta sẽ cứu ngài sao?” Diệp Hòa lắc đầu, không mang theo một chút tình cảm nói: “Ta nói rồi, ta và ngài hiện tại đã không còn thiếu nợ lẫn nhau, nể tình xem như có quen biết ta không có đem sợi dây thừng cắt đứt, vương gia ngài nên cảm thấy may mắn. Chỉ sợ hiện tại dù ngài đau khổ cầu khẩn, đáp ứng ban thưởng ta trăm vạn lượng hoàng kim, ta cũng sẽ không cứu ngài.”

Nàng cùng tiểu Vương gia đã không còn thiếu nợ lẫn nhau nhưng hắc vẫn thiếu Khúc phu nhân, táng thân đầy vực cũng là nhân quả báo ứng.

Bỗng nhiên đôi mắt đen nhánh của thiếu niên xẹt qua một tia lạnh lẽo, ngược lại khẳng định nói: “Ta không cần cầu, người cũng sẽ cứu ta.”

Diệp Hòa khinh thường liếc mắt, chỉ là trong lòng nàng vô cùng rõ ràng. Nàng căn bản không có ý định cứu loại vương gia xem mạng người như cỏ rác, sát hại không ít người vô tội, đối với loại người chịu báo ứng chết cũng không hết tội nàng không chút đồng tình, thật không biết hắc lấy tự tin đó ở đâu ra?

“Không tin?” Thiếu niên nhẹ nhàng như sương mây, mở trừng hai mắt tà khí: “Chúng ta đánh cuộc đi?”

Đúng lúc này Kỳ Mạch bỗng nhiên cố hết sức giơ lên tay trái đang rũ xuống, chỉ thấy cổ tay của hắc mang theo một bộ cung nỏ chế thành khéo léo tinh

xảo bao quanh cổ tay, hướng đối diện vách đá thiếu nữ đứng.

Diệp Hòa kinh hãi, tên khốn kiếp hèn hạ này muốn dùng ám khí giết nàng! Nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng không thể tránh khỏi chỉ có thể tro mắt nhìn mũi tên từ trong cung nỏ bắn ra. Mũi tên kia lướt qua cổ nàng, phía sau lập tức truyền đến tiếng kêu rên thảm thiết, ngay sau đó chính là thanh âm ầm ầm ngã xuống đất.

Quay phắt đầu lại chỉ thấy một gã bạch y thích khách trong tay cầm một thanh trường kiếm, lúc này vừa vịn ngã lên mảnh đất tuyết phía sau nàng, Diệp Hòa mới kịp phản ứng, thì ra tên thích khách này trước đó trúng một đao nhưng còn chưa chết, thừa dịp nàng không đề phòng cùng thiếu niên dưới vách nói chuyện muốn từ sau lưng đánh lên nàng.

Một tiếng cười khê truyền đến, Diệp Hòa nhìn lại người phía dưới, thiếu niên treo treo ngược giữa không trung rõ ràng trọng thương, sắc mặt tiêu tuỵ trắng bệch nhưng giờ phút này đáy mắt lại hàm chứa ý cười giảo hoạt như hồ ly, thần nhiên tuyên bố: “Tiểu Hòa Nhi, người hiện tại lại thiếu bốn vương một mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người trong xe

Thời gian lặng lẽ trôi qua, sắc trời dần sáng, thiên địa một mảng trắng xóa, vào đông hàn phong cứ rít gào kéo đến, lúc này trên bầu trời có vô số bụi tuyết tung bay. Diệp Hòa nắm chặt gậy gỗ đi trên mặt tuyết, trong mắt lóe ra tia lửa, răng siết chặt vào nhau, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sau lưng nàng ước chừng hai thước, một gã thiếu niên vô cùng chật vật từng bước từng bước đi theo, trên người của hắn không có áo choàng chống lạnh, bên ngoài chỉ khoác tử bào rách nát, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đông lạnh run lẩy bẩy, toàn thân đầy rẫy vết thương. Mỗi bước đi đều phải cố hết sức, chắc chắn đã sớm tinh疲力 lực tẩn chỉ dựa vào bản năng máy móc mà sải bước, rõ ràng là người sống quen an nhàn sung sướng lại cực độ sợ lạnh, thật biết sao hắn lại có nghị lực bền bỉ đến thế.

“Ngài muốn theo ta đến lúc nào?” Diệp Hòa rút cuộc không thể nhẫn nữa, dừng bước quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn, cao giọng thét lên.

Thiếu niên hơi giương mắt nhưng chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không nghe được lời nàng nói cũng không trả lời, không biết đơn thuần là không muốn nói chuyện hay không còn thừa khí lực để mở miệng. Diệp Hòa siết chặt quả đấm tức giận quay đầu tiếp tục đi, thiếu niên phía sau vẫn đi theo.

Không sai, Diệp Hòa đã cứu hắn lên khỏi vách núi, tên khốn này như nhìn thấu lòng nàng, đem nàng trói gấu gao. Thích khách kia chậm rãi thích tới gần nàng, mặc dù chân đạp trên mặt tuyết vang lên âm thanh rất nhỏ nhưng chỉ cần hắn đến gần, Diệp Hòa vốn dĩ nhạy cảm sẽ phát giác ra.

Về phần tiểu hồ ly này đã sớm biết thích khách nhích tới gần lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thần thái tự nhiên không cho nàng chút tí đầu mối còn cố ý không ngừng nói chuyện với nàng, dẫn dụ nàng nói lòng chú ý, cuối cùng để cho thích khách kia chiếm được cơ hội đánh lên, hắn thì tại phút cuối cùng bắn ra ám khí cứu nàng thoát hiểm.

Hắn cứu nàng một mạng, cũng tương đương với cứu chính hắn một mạng!

Rõ ràng chỉ mới mười mấy tuổi sao lại có tâm cơ thâm trầm như vậy?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Hòa bùng lên lửa giận khó đè nén. Nàng hung hăng cầm gậy gỗ trong tay nện trên mặt tuyết, mặt bí xị quay người đi tới, không nhiều lời lập tức tung một quyền nện trên khuôn mặt tái nhợt tuấn tú của thiếu niên. Thiếu niên nhất thời mất thăng bằng ngã nhào trên mặt tuyết, gương mặt vốn không còn huyết sắc giờ bị lay động ừng, sung phồng lên. Hắn giương mắt lạnh lùng nhìn Diệp Hòa, không hề sợ hãi còn có phần khinh thường như hắn mới là người nắm quyền sống chết của người khác.

Diệp Hòa cúi người ngồi xổm xuống đem chủy thủ lạnh như băng dán lên cổ họng hắn, lưỡi đao cực mỏng như muốn cảnh cáo xét qua làn da cổ hắn, mấy giọt tinh huyết chậm rãi lăn xuống.

Diệp Hòa hạ giọng, ngữ khí mang theo uy hiếp nói: “Tiểu Vương gia, đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo ngài, ngài đừng có đi theo ta nữa!”

Nói xong đang muốn đứng dậy rời đi, chợt nhớ tới cái gì, Diệp Hòa cảnh giác giơ tay lên cổ tay trái thiếu niên lấy ra cung cò của hắn, để tránh lúc xoay người bị tiểu hồ ly này ở sau lưng nàng phóng ám tiễn. Nhưng giây kế tiếp nàng ngăn cả người, chỉ thấy cung nỏ trong tay thiếu niên được thiết kế tinh xảo khéo léo nhưng bởi vì quá nhỏ chỉ có thể nhét vào túi đựng trong tình trạng khấp khểnh nhưng hắn lại dùng để cứu nàng.

Diệp Hòa do dự một lát mới lấy lương khô trong ngực ra phân một nửa cho hắn, ngay sau đó vô tình xoay người đi, nhặt gậy gỗ trên mặt tuyết, bước sâu bước cạn đi thẳng về phía trước. Nàng âm thầm tự nói với mình làm như vậy là đúng, nếu tiếp tục cho hắn đi cùng, một khi gặp phải đám thích khách lần nữa sợ rằng mạng nhỏ của nàng khó tránh khỏi liên lụy, nàng bây giờ không còn sức chống trả, lỡ xui xẻo chắc chắn chết thảm dưới đao của bọn thích khách.

Lần này thiếu niên không có đi theo, Diệp Hòa thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, dù sao để hắn đi theo nàng không nhất định sẽ là con đường sống,

mỗi người đi một ngã biết đâu còn cơ may. Song Diệp Hòa vốn chỉ muốn ngăn cản thiếu niên tiếp tục đi theo nàng, vĩnh viễn không biết một quyền kia của nàng gây nguy hiểm đến tính mạng hẳn ra sao.

Chỉ có Kỳ Mạch mới biết, không phải không muốn đi cùng mà tình trạng thân thể hắn hiện tại không cho phép, vừa rồi còn có thể bước đi là hắn đã dùng hết lý trí nhưng một khi té xuống thì sẽ không cách nào dựa vào sức lực bản thân đứng lên.

Thiếu niên bộ dạng nhếch nhác vô lực nằm trên mặt tuyết lẳng lẳng đợi chờ tánh mạng rồi đi, tròng mắt đen nhánh như mực nhìn bóng lưng nho nhỏ càng lúc càng xa, trong nháy mắt hắn đã hoảng hốt.

Có lẽ đây là lần cuối cùng hắn nhìn thấy nàng.

Cũng không biết đi được bao lâu, tuyết ngày càng có khuynh hướng rơi nhiều, như lông ngỗng lất phất bay loạn trên không trung. Ông trời như cố ý đối địch cùng Diệp Hòa, hôm nay không có bất kỳ thương lữ nào đi qua, lương khô còn sót lại cũng đã sớm bị nàng ăn sạch, chung quanh một mảnh bình nguyên hoang dã, không có bất kỳ nơi che chắn gió tuyết.

Gắng sức chống đỡ đi thêm một đoạn đường, Diệp Hòa rốt cuộc hết sức, cắn chặt răng dùng hết khí lực toàn thân. Có lẽ do vừa rồi ở trong tuyết quá lâu lại không có bất kỳ chuẩn bị phòng tránh bệnh quáng tuyết, nàng cảm thấy trước mắt ba hồi tối đen, ba hồi lóe sáng, đầu văng mắt hoa. Ở một khắc sắp mất đi ý thức, Diệp Hòa dùng gậy chống đỡ thân thể, không để cho mình té xuống, nàng biết một khi ngã xuống sẽ bị bão tuyết chôn ngập, đến lúc nàng chắc chắn sẽ chết!

Cuối cùng chống đỡ không được giá rét cùng đói khát, ý thức của nàng dần dần mờ hồ rơi vào bóng tối.

Bão tuyết tiếp tục tung bay trong làn gió, một thiếu nữ đứng trong đồng tuyết không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đông lạnh đến trắng bệch, ngay cả lông mi dày rậm cũng kết băng. Lúc này tuyết đọng đã bao phủ cô chân của nàng, nàng vẫn như cũ đứng im bất động như tượng điêu khắc, cũng không biết là chết hay sống.

“Lộc cộc... lộc cộc.....”

Ở nơi yên lặng gần như chết, âm thanh bánh xe gỗ thay đổi liên tục nghe phá lệ rõ ràng. Trong trời đất ảm đạm có một cỗ xe ngựa trắng như tuyết chậm rãi chạy đến, hai mươi mấy tên đại hán cao lớn mặc áo bông bình thường mang trên lưng ngựa đen trên mặt chinh tề cỡi ngựa đi theo hai bên sườn xe.

Một gã đại hán áo xám giục ngựa đi đến phía trước cửa sổ chiếc xe ngựa, cung kính cúi người đem đầu gối sát vào, thấp giọng nói: “Gia, phía trước đường như có người.”

Trong xe ngựa truyền ra tiếng nói thuần hậu dễ nghe, giọng nói không nói không lạnh, không vội không chậm: “Là người phương nào?”

“Hình như là một nữ tử đứng ở trong tuyết.”

“Không cần phải để ý đến nàng ta, tiếp tục lên đường đi.”

“Dạ.”

Không có ý dừng lại, xe ngựa thẳng tiến chạy nhanh về phía trước nhưng khi đi qua thiếu nữ đứng trong tuyết, đại hán áo xám tò mò nhìn thoáng qua, thấy thiếu nữ kia nhắm chặt hai mắt, mặt không có chút máu như đã không còn hơi thở, không khỏi kinh ngạc xem lần oán giận nói: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là người chết, đã chết còn đứng giữa đường làm hại ta cứ cho còn sống.”

“Chờ một chút.” Người trong xe bỗng nhiên mở miệng phân phó: “Tạm thời dừng xe lại đi.”

Xe ngựa thả bước dừng lại, rèm vải cửa sổ được vén lên một góc, ánh mắt người trong xe rơi trên người thiếu nữ cách đó không xa, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đứng trong đồng tuyết, dù hôn mê vẫn không chịu khụy hai chân để lộ ý chí cầu sinh mãnh liệt. Chưa từng thấy một cô nương bẽn lẽn như vậy, mâu quang người trong xe lóe lên, phân phó: “Hình Lôi, đưa nàng đến để ta nhìn một chút.”

Hình Lôi không hiểu nói: “Gia, cô nương này đã chết.”

“Dẫn tới.”

Ngữ điệu người trong xe bình thường không mang theo chút áp lực nhưng sắc mặt đại hán áo xám thoáng cái trắng nhợt, không dám nhiều lời vội vàng lĩnh mệnh, gọi hai gã thủ hạ đem thiếu nữ trong tuyết đặt lên xe.

Đang trong lúc hai người đem thiếu nữ đặt lên xe ngựa, một chùy thủ cực kỳ tinh xảo từ hông của nàng rơi xuống rớt trên mặt tuyết, Hình Lôi tranh thủ nhặt lên cung kính dâng cho người trong xe.

Người nọ thấy chùy thủ hơi sừng sờ, cầm trong tay nhìn một chút liền đem nó lần nữa nhét ở về bên hông thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ân cứu mạng

Năm cỗ xe ngựa giản dị chạy trên mặt tuyết tạo thành một đoàn xe nhỏ nhỏ. Phu xe hiển nhiên là người có không ít kinh nghiệm đánh xe, không chế tốc độ xe ngựa so với xe ngựa bình thường nhanh hơn rất nhiều hơn nữa không hề xóc nảy, có cũng chỉ lay động nhẹ.

Trong đó có một chiếc xe ngựa bài trí vật phẩm rất đơn giản, trên xe lót một tấm chăn lông màu xám tro, hai bên bày đặt một chậu lửa than hồng rực cháy.

Trên chăn lông màu xám tro có một cô nương nhỏ tuổi lẳng lẳng nằm, trên người bọc áo choàng dày cộm, mặt không chút huyết sắc giống như người đã chết, có cũng chỉ bộ ngực đang phập phồng hơi thở hết sức mỏng manh.

Ổng quần nàng bị kéo lên lộ ra một đoạn bắp chân mảnh khảnh, bàn chân đã hoàn toàn thay đổi, vết máu ứ đọng trải rộng nhiều chỗ, có nhiều chỗ nổi lên chấm đỏ, có nhiều chỗ thổi rữa đau nhói, có nhiều chỗ da chảy ra mủ, mặc dù đã được cẩn thận xử lý nhưng vẫn thể thảm không nở nhìn, thậm chí thoạt nhìn còn rất buồn nôn.

Nhưng lại có một đôi bàn tay to dường như không ngại bẩn ghê tởm, dùng vải bông thỉnh thoảng nhẹ nhàng lau đi dịch mủ chảy ra, đem một cây châm rất nhỏ nắm ngay ngón giữa đâm vào chung quanh huyết vị, châm rải châm vào bên da thịt bị tổn thương do giá rét, tiện đà châm lại thêm một lần, cuối dùng kim châm cứu châm vào trung tâm.

Ước chừng qua nửa canh giờ mới xử lý tốt mấy chỗ nứt da. Sau khi cất gọn châm cứu, người nọ đem gừng cắt thành lát chia ra đặt lên phần da bị tổn thương do giá rét. Lại đem sợi ngải cứu sắp đặt cạnh miếng gừng, mỗi lần cách chốc lát, bàn tay to linh hoạt khê đi động qua lại trên miếng gừng.

Hình Lôi đứng bên cạnh nhìn động tác cẩn thận cùng thần sắc nghiêm túc của chủ tử không khỏi âm thầm kinh hãi. Chủ tử từ trước đến giờ không thích quản chuyện người khác, nhớ tới lần trước xuất hành trên đường thấy hơn mười người dân chúng bình thường từ nông thôn đi đến trấn trên kiếm sống bất hạnh gặp thổ phi, mắt thấy nam nhân bị chém giết tàn nhẫn, nữ tử thì bị cưỡng hiếp giày xéo, nhưng lúc đó mặc những người đó đau khổ cầu khẩn thế nào chủ tử không hề nhú lấy chân mày một lần, cũng không hạ lệnh ra tay giúp đỡ, chỉ hờ hững phân phó mọi người tiếp tục lên đường.

Nhưng lúc này chủ tử không chỉ ra tay tương cứu còn không ngại bẩn tự mình giúp nàng châm cứu, đây là chuyện chưa từng có. Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ ngài ấy có ý với thiếu nữ này?

“Bát gia.” Do dự hồi lâu Hình Lôi cân nhắc mở miệng, cung kính thấp giọng nói: “Đã qua hai ngày, mỗi ngày ngài đều châm cứu cho vị cô nương này, số gừng mang theo phần lớn cũng đã nấu súp cho cô ấy uống, dùng lửa than sưởi ấm cũng không ít nhưng cô nương ấy vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nô tài sợ rằng cô ta chịu không nổi nữa.”

Nói xong Hình Lôi còn cẩn thận quan sát thần sắc chủ tử, thấy sắc mặt người đó như thường lại như có phần không vui nên cũng không dám lên tiếng nói tiếp.

Hết thấy vì đại cục, Hình Lôi kiên trì tiếp tục nói: “Bát gia, xin thứ cho nô tài lăm mồm, lộ trình chúng ta trở về thành ước chừng còn ba ngày, số gừng cùng lửa than chúng ta còn cũng không còn bao nhiêu nhưng miễn cưỡng có thể duy trì. Chẳng qua nếu tiếp tục dùng số lượng lớn trên người cô nương này chỉ sợ là không đủ.....”

“Nếu như gia thích cô nương này, chờ chúng ta trở về thành nô tài nhất định có thể tìm cho ngài một cô nương bảy tám phần tương tự. . . .”

“Nô tài chợt nhớ đi thêm bảy mươi dặm có một thôn xóm, đoán chừng ngày mai là có thể tới, chúng ta an trí cho cô ta ở lại nơi đó. Gia, ngài nghĩ thế nào?”

Hình Lôi mỗi lần nói một câu liền ngẩng đầu xem thần sắc chủ tử, sợ không cẩn thận nói sai hay không thể biểu đạt đầy đủ lời muốn nói. Hắn không phải là người lòng dạ ác độc, chẳng qua mấy chục người bọn họ lên đường trong trời đông giá rét, gừng cùng lửa than tất nhiên không thể thiếu, cũng không thể vì một mình cô nương kia mà để nhiều người bọn họ mạo hiểm. Lúc này chỉ có thể sắp xếp cho cô nương này ở lại thôn xóm phía trước mới là biện pháp vẹn toàn cả đôi bên.

“Không cần.” Thanh âm ôn hòa thuận hậu vang lên, giọng nói hàm chứa kiên định.

Hình Lôi trong lòng nôn nóng thâm kêu hồng bét, chủ tử từ trước đến giờ nói một không hai, giờ đây hắn không chịu đem cô nương này ở lại thôn xóm chẳng lẽ thật động tâm không nỡ bỏ lại nàng? Chỉ là không biết thiếu nữ nhỏ tuổi này có điểm gì khác những người khác có thể làm cho người thanh tâm quả dục như chủ tử có chấp đến thế?

Trong lúc suy nghĩ Hình Lôi đang bay xa, cảm thán chuyện chủ tử vừa thấy đã yêu một nhóc con thì lại nghe thấy thanh âm du dương kia tiếp tục nói: “Người ở nơi này canh chừng, nếu trước khi trời tối còn chưa tỉnh lại thì cứ cho cô ta một đao thoải mái đi.”

Nghe thấy, Hình Lôi sững sốt một lúc sau mới kịp phản ứng, ngậm thở dài một hơi. Đúng là hắn nghĩ quá nhiều rồi, người như chủ tử làm sao có thể động tình. Chủ tử làm việc từ trước đến giờ cực đoan hoặc là tận thiện tận mỹ không thì ngọc đá cùng vỡ chứ không thích hòa nhau. Cô nương này hôm nay chỉ có hai lựa chọn một là tỉnh lại hoặc chết đi mà thôi.

.....

Bánh xe ngựa gỗ luân phiên chuyển động kèm theo thanh âm vó ngựa gầm trên mặt tuyết. Sắc trời từ sáng chói mắt đến ôn hòa ấm nóng rồi đến dần dần lờ mờ, nháy mắt cái đã đến đêm tối.

Trong xe ngựa giản dị hiện tại chỉ có hai người, một là người vô thanh vô thức nằm, còn lại là người đang ngồi trên mặt có vẻ không đành lòng. Chủ tử đã đổi sang ngồi xe ngựa của hắn, hiện tại nơi này chỉ có Hình Lôi cùng thiếu nữ hôn mê.

Hình Lôi đứng phía sau nhìn thanh loan đao phiếm hàn quang, mắt thấy màn đêm sắp phủ xuống mà thiếu nữ trong chăn lông vẫn như cũ an tĩnh ngủ say, không chút động tĩnh, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn linh động xinh đẹp tuyệt trần mà trong lòng thâm than: Đáng tiếc..... tuổi còn nhỏ mà phải chết oan chết uổng.

Chủ tử ra lệnh không thể làm trái, Hình Lôi quyết tuyệt đưa tay ra sau thắt lưng đem chuôi loan đao chém sát như chém bùn từng chút một chậm rãi rút ra.

“Khụ khụ khụ.....”

Bỗng vang có tiếng ho khan làm cho Hình Lôi bất giác vui mừng, bình tĩnh đem thanh loan đao một lần nữa đẩy vào trong vỏ, thò người tiến lên trầm giọng hỏi: “Cô nương, cô thế nào rồi?”

Diệp Hòa chỉ cảm thấy đầu nàng choáng váng như bị vật nặng nào đó đè ép, cả người đau đến như bị xé rách, chỉ có nơi bắp chân không có cảm giác, cứ như nơi đó không có bắp chân, cũng không cảm giác được sự hiện hữu của nó, trong đầu khôi phục một tia thần trí, mơ hồ nghe thấy bên tai có người hỏi nàng thế nào.

Ngón tay khó khăn giật giật, thiếu nữ như bắt được cây cỏ cứu mạng lại không thể không chặt nhưng nàng dùng hết khí lực cả người níu lấy nó.

Hình Lôi nhìn bàn tay nhỏ bé bắt lấy chéo áo hắn, tình tế trắng bệch nhưng có một loại kiên nghị cầu sinh mãnh liệt để Hình Lôi có thể cảm nhận được, bàn tay nắm chặt chéo áo hắn dường như còn mang theo lệ thuộc làm hắn trong lòng chấn động.

“Cô nương, cô thế nào rồi?”

Hình Lôi lần nữa sột ruột mở miệng hỏi hi vọng nàng có thể mở mắt tỉnh lại, hắn cũng không cần hạ sát một thiếu nữ không cừu không oán với mình nhưng cô nương kia vẫn không nhúc nhích, lần nữa rơi vào hôn mê.

Này..... vẫn phải coi như chưa tỉnh đi, quả nhiên là hồng nhan bạc mệnh a. . . .

Mắt thấy sắc trời ngày càng âm u, trước khi trời tối chứ không thể đợi đến trời tối, chủ tử đã hạ lệnh trăm triệu lần không thể làm trái. Hình Lôi lắc đầu thờ dài, cuối cùng rút ra loan đao sau thắt lưng, tay có chút run rẩy nhưng ngay sau đó lướt qua cổ thiếu nữ. Dòng máu đỏ tươi từ cổ nàng chảy xuống nhỏ lên trên tấm thảm biến thành một màu nâu đậm đặc.....

.....

Trên bầu trời đã le lói vài tia sáng yếu ớt, đoàn xe lại không có dấu hiệu ngừng lại, bọn họ đã đi suốt cả ngày, đợi đến nửa đêm giờ Tý mới có thể dừng lại chỉnh đốn nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai lại tiếp tục lên đường. Hình Lôi nhảy xuống xe ngựa đi tới bên cửa sổ chiếc xe ngựa chính giữa, cung kính hô: “Bát gia.”

Trong xe ngựa vang lên thanh âm ôn hòa nhẹ nhàng từ tốn: “Chuyện đã xử lý thỏa đáng?”

Hình Lôi bước nhanh đi lại xe ngựa, nín thở trầm giọng nói: “Hồi bẩm gia, vị cô nương kia đã tỉnh.”

“Phải không?” Trong xe ngựa thanh âm khế giương cao, ngữ điệu lại như thường nói: “Thực thật là đúng lúc cũng coi như mạng lớn. Nàng có nói gì không?”

“Nàng..... Nàng bảo nô tài nói cảm ơn với ngài.”

Trong xe truyền ra một tiếng cười khê, nói: “Nếu thật có thành ý vậy bảo nàng tự mình tới đây cảm ơn ta đi.”

Hình Lôi nắm thật chặt bàn tay, rì mò hồi hộp, tim đập cấp tốc, mặc dù đã dùng khí lực toàn thân làm bản thân trấn định nhưng vẫn không nhịn được mà có phần hoảng sợ. Không sai, hắn đã rút ra loan đao tại cổ họng của nàng xẹt qua một vết máu, lại nhìn bàn tay nhỏ bé cố gắng nắm góc chéo áo cuối cùng hắn không đành lòng hạ thủ, trong đầu có ý muốn giấu nhẹm đi.

Hắn vốn định kéo dài thời gian, dù sao hiện tại vội vã lên đường cách nửa đêm còn vài canh giờ, có lẽ trước lúc đó cô nương ấy có thể tỉnh lại..... Lại không nghĩ rằng chủ tử muốn nàng tự mình đến nói cảm ơn.

Đây là lần đầu Hình Lôi trước mặt chủ tử mà dám nói dối, hắn biết rõ hậu quả thế nào đành phải kiên trì tiếp tục kéo dài được lúc nào hay lúc đó: “Gia, chân cô nương kia bị tuyết làm tổn thương không tiện đi lại, với lại nàng chỉ vừa tỉnh thân thể còn rất yếu cần nghỉ ngơi, không bằng đợi đến.....”

“Nàng thật đã tỉnh?” Thanh âm ôn hòa cắt đứt lời của Hình Lôi.

“Đạ đã tỉnh.....”

“Vậy liền đưa nàng đến đây.”

Hình Lôi cố chấp đứng im tại chỗ, trong lúc nhất thời mắt chùng mực rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu đi đến nhưng cô nương kia trước mắt còn vẫn hôn mê, nếu không đi thì phạm phải tội kháng chỉ.

“Dừng xe.” Thanh âm thuần hậu từ bên trong xe truyền ra, xe ngựa lập tức ngừng lại, những con ngựa khác theo xe cũng tùy theo rồi rít dừng lại, một bàn tay vươn ra vén lên màn xe, thờ ơ nói: “Người đã không chịu mang nàng tới đây vậy ta tự mình đi đến đó, có thể chứ?”

Giọng nói tuy ôn hòa như nước không có trọng âm lại làm cho Hình Lôi trong nháy mắt mắt không còn chút máu, đôi môi trắng bệch, mắt thấy chủ tử vừa dứt lời lập tức có một người khác bước đến muốn đi chủ tử xuống xe, Hình Lôi nhìn về phía xe ngựa có thiếu nữ đang hôn mê, trong đầu chỉ có hai chữ: Tiêu rồi.....

Lại không nghĩ rằng đang ở lúc chủ tử chuẩn bị xuống xe, người thiếu nữ kia vén lên tấm màn bên trong xe ngựa, Hình Lôi còn đang trong tuyệt vọng chỉ thấy một thiếu nữ yếu ớt lấy tay vịn vách tường xe khó khăn nhích thân thể ra ngoài, cuối cùng cố hết sức tựa tại bên cửa xe ngựa, khuôn mặt không chút huyết sắc mang theo ngờ ngàng, tròng mắt đen bóng, giọng khàn khàn như cái chuông hỏng: “Các người..... Là ai?”

Hình Lôi ngăn người một lát mới giật mình kịp phản ứng, cô nương này đã tỉnh rồi!

Thật ra thì Diệp Hòa bị đung tỉnh, vì vừa rồi xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, thân thể còn trong hôn mê bị xóc nảy đầu đụng mạnh vào thùng xe khiến nàng sức tỉnh, mở mắt ra lại thấy chung quanh không có một bóng người chỉ nghe bên ngoài mơ hồ có âm thanh nói chuyện, Diệp Hòa vén lên rèm cửa căn cứ tâm nhìn liền thấy trên mặt tuyết ngừng lại một số xe ngựa cùng hai mươi mấy hán tử mặc bố y.

Thấy không có người trả lời nàng, Diệp Hòa đang muốn cau mày lại nhìn thấy có người từ chiếc xe ngựa không xa đi xuống, người nọ được một hán tử áo đen đi lấy nhưng vẫn xuống đặc biệt chậm, đầu tiên chậm rãi lộ ra một chân, từ từ cúi người ngay sau đó một cây gỗ lim chế thành quai trượng chống trên mặt đất, cuối cùng một chân khác mới vô lực rơi xuống. Có người đỡ, người nọ rốt cục xuống xe đứng trên mặt tuyết, khoát tay áo ý bảo không cần đỡ.

Một chân có thể đứng thẳng một chân khác lại như không có lực phải dựa vào quai trượng mới có thể đứng thẳng. Diệp Hòa chăm chú nhìn lại, người nọ là một vị công tử trẻ tuổi, tuổi chừng hai mươi, mái tóc dùng trâm cố định, trường sam màu xanh thanh tân lại tuấn dật không nhiễm một hạt bụi. Chỉ là nhìn kỹ lại ngũ quan của hắn tuy không vô cùng xuất chúng nhưng tinh tế thường thức thì càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng đẹp. Thần thái của hắn rất hòa nhã, cả người tản ra một cỗ phong độ nho nhã của người trí thức, mặc dù thân tàn tật phải dùng quai trượng nhưng vóc người cao ngất như bạt nhọc chi lan, thường tâm duyệt mục.

Công tử trẻ tuổi nhìn thiếu nữ tựa tại xe ngựa một chút, ngay sau đó đem ánh mắt rơi vào trên người Hình Lôi đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ dừng lại một giây rồi chống quai trượng hướng thiếu nữ đi tới.

Nhìn Diệp Hòa đứng im nhìn công tử trẻ tuổi mặc trường bào xanh chống quai trượng chậm rãi đến gần, trên mặt còn mang theo nụ cười quan tâm: “Nàng thế nào rồi?”

Diệp Hòa trong lòng cảm thấy rất ấm áp, về mặt nhất thời cũng trở nên nhu hòa kinh ngạc nhìn chần, khẽ gật đầu một cái. Trong tiềm thức nhớ được trong lúc hôn mê nàng vẫn có chút lý trí, lúc ấy mơ hồ biết có người canh giữ ở bên cạnh nàng, còn hỏi nàng thế nào rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Lặn đầu vào thành

Sau giờ ngo, bầu trời bao la trong xanh mát rượi bởi vì mấy ngày gần đây trời không đổ tuyết, mấy chỗ tuyết đọng sâu mấy tấc cũng từ từ hòa tan, chung quanh mặt đất ướt nhẹp, khí trời cũng vì thế mà ấm lạnh. Chỉ đáng thương những đại hán cười ngạo đi theo hai bên xe lúc này đã lạnh đến mặt tái mét, nếu không phải có thân thể cường tráng sợ rằng đã sớm chống đỡ không nổi. Mặc dù rất lạnh nhưng không phải điểm xấu, ít nhất sau khi tuyết tan không còn tuyết đọng cản trở, tốc độ xe ngựa chạy nhanh hơn rất nhiều.

Không giống với các đại hán bố y ở ngoài xe ngựa chịu từng cơn gió lạnh quạt vào người, Diệp Hòa ngồi trong chăn lông lớn màu xám, lưng dựa vào thành xe, ống quần được xoắn lên, hai chân để nằm ngang, bắp chân tinh tẻ trắng nõn cùng gót chân thanh tú lộ ra ngoài được một đôi bàn tay to có lực xoa bóp lên cách huyết vị trên bắp chân, ngón cái giương ra ngoài còn bốn ngón kia khép lại, tay thành hình dạng gong kim đem toàn bộ bàn tay dán chặt lên làn da làm động tác vuốt ve xoay vòng tròn, vừa nhu vừa xoa thành hình dạng xoắn ống rồi đẩy mạnh về phía tâm, động tác thành thạo chọn vị chính xác dường như hết sức thông thạo chuyện này.

Nam tử trẻ tuổi gần trong gang tấc rũ xuống mí mắt, thần thái nhu hòa mà chuyên chú không chút dị sắc. Ngược lại mặt Diệp Hòa lại nóng rần, về mặt không được tự nhiên, giữa thận trọng mơ hồ mang theo chút ngượng ngùng. Diệp Hòa mặc dù sanh ra ở hiện đại nhưng vì trọng điểm đặt trong trường

quân đội mà từ trước đến giờ luôn kiềm chế bản thân, vẫn luôn là cô gái theo truyền thống bảo thủ, để cho người khác phải đụng chạm là chuyện chưa từng có.

Mà suốt ba ngày nay đều bị nam tử gọi là "Bát gia" gì đó mỗi ngày đến đây châm cứu, mỗi lần gần một canh giờ, trong lúc đó giữa bọn họ cũng không nói nhiều hần chỉ hỏi hai chân nàng cảm giác ra sao, nói với nàng trước khi khỏi hần dùng miến cường đứng lên. Lúc ngủ không thể nằm nghiêng để tránh đè lên vết thương ngay chân. Nam tử như chỉ đơn thuần quan tâm hai chân của nàng chứ không hỏi thân phận cùng lai lịch của nàng, thậm chí chưa từng hỏi nàng tên gọi là gì, chỉ xưng nàng là "Cô nương".

Trải qua nhiều ngày châm cứu, vết nứt da cùng máu ứ đọng trên đùi Diệp Hòa cũng biến mất rất nhiều nhưng bắp chân nàng vẫn không có bất kỳ cảm giác, vô luận là bấm hay đánh đều chỉ cảm thấy tê tê.

Mỗi lần châm cứu xong, Bát gia sẽ cầm lấy quai trượng được hạ nhân đỡ trở lại xe ngựa của mình nhưng hôm nay sau khi châm cứu hần lại không lập tức đi mà nâng lên bắp chân Diệp Hòa giúp nàng kim xuống huyết đạo nổi lên. Lúc trước vô luận bảy châm hoặc bảy cứu, bàn tay nam tử cùng da thịt nàng rất ít đụng chạm, bây giờ lại trực tiếp ấn lên bắp chân cùng lòng bàn chân nàng xoa nắn ma sát, mặc dù nàng là người không câu nệ cũng khó tránh cảm thấy không được tự nhiên.

Không gian im ắng lặng tờ như chết, Bát gia đè xuống một huyết vị bỗng nhiên giương mắt hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Diệp Hòa nghe thấy âm thanh chợt vang lên, ngay sau đó lắc đầu: "Không có."

Một lát sau, hần đổi sang kim huyết vị khác lại hỏi: "Hiện tại thì sao?"

Diệp Hòa lần nữa lắc đầu.

Cứ thế lặp lại, đổi mấy huyết vị rốt cục khi hần đè lại một chỗ, Diệp Hòa bỗng nhiên vui vẻ nói: "Có... có chút đau!"

Bát gia dường như cũng rất cao hứng, ngẩng đầu lên hòa nhã cười nói: "Có cảm giác thì tốt rồi, chân của cô nương sẽ được cứu. Chỉ cần mỗi ngày kích thích huyết vị đợi đến máu bầm rút đi, đôi chân của cô nương sẽ trở lại bình thường."

Nhưng Diệp Hòa lại không cười, ánh mắt rơi vào trên chân trái hần, thật thà hỏi lại: "Vậy còn ngài?"

"Ta?" Hần trong nháy mắt có phần kinh ngạc, ngay sau đó hờ hững lắc đầu: "Chân ta chỉ sợ là không được." Vừa nói lại thấy trên mặt Diệp Hòa xuất hiện vẻ không đành lòng, cười nhạt hài lòng nói: "Cô nương không cần lo lắng cho ta, đôi chân này mặc dù bị phế một bên nhưng miến cường còn đứng được. Nếu cả chân kia cũng bị phế cả ngày ngồi xe lăn đó mới là sống không bằng chết."

Diệp Hòa nhìn khuôn mặt tuấn tú nho nhã trước mặt tỏ vẻ như thế đã hài lòng nhất thời im lặng, một nam tử tính tình đậm mạc vô dục vô cầu, tâm địa lương thiện trời cao sao lại nhẫn tâm như thế? Mặt mũi thanh tú như ngọc bích, thân hình thon dài như thanh trúc ngọc thụ, tính tình ôn hòa như làn gió nhẹ lướt qua mặt, khí chất tĩnh lặng như vực thẳm, nếu không phải bị tật một chân hần là một thiếu niên tài tuấn hoàn mỹ.

Một lát sau nam tử rốt cục làm xong chuyện, thả bắp chân Diệp Hòa trong tay xuống, khó khăn chống quai trượng đứng dậy, đợi đến lúc đứng thẳng đã mệt đến đôi môi tái mét, trán trắng nõn rỉ ra một giọt mồ hôi mỏng, vui vẻ nói: "Hình Lôi nói chậm nhất là tối nay tới. Đến lúc đó có thể dùng nước ấm cho cô nương ngâm hai chân, lúc đó cũng thoải mái hơn."

"Bát gia." Diệp Hòa gọi lại nam tử xoay người rời đi, không nhận được hỏi: "Chúng ta tối nay sẽ tới đâu?"

"Nhà của ta."

Hần vừa sai bước vừa đáp trả, ra khỏi xe ngựa được hạ nhân đỡ, cô hết sức rời đi.

Diệp Hòa tựa vào thành xe nhìn theo phương hướng nam tử biến mất, thật lâu không có phản ứng.

Đối với vị Bát gia này Diệp Hòa trong lòng rất cảm kích nhưng vẫn chưa có dịp nói cảm ơn Bát gia. Nàng là người giữ vững nguyên tắc, nếu người khác hại nàng, nàng nhất định hoàn trả gấp bội, còn nếu người khác có ân với nàng, nàng cũng sẽ tương báo. Dù bao nhiêu lời cũng không thể trả hết đại ân, Bát gia không chỉ đã cứu nàng còn cứu hai chân của nàng!

Phản ân tình này nàng phải báo đáp thế nào?

.....

Quả nhiên đúng như lời Bát gia nói, ngày đó trời chỉ vừa lờ mờ tối, bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng người huyền áo. Lúc ấy Diệp Hòa đang nằm trong chăn lông ngừ bị thanh âm hỗn độn bên ngoài đánh thức, lập tức cảnh giác ngồi dậy, theo bản năng lấy ra chủy thủ khác bên hông, dời thân thể vén lên rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đập vào mắt là một con đường theo phong cách cổ xưa, bên cạnh là những căn nhà hết sức trang nghiêm, giữa mái hiên cùng mái hiên nối tiếp trải rộng cả con đường, cây cối cảnh lá rậm rạp.

Mặc dù đã gần tối, trên đường vẫn có vẻ rất náo nhiệt, các cửa hàng san sát nối tiếp nhau, trên đường vang vọng tiếng nói chuyện ồn ào, quần áo của bọn họ là mấy loại vải thô sơ bình thường đi lại vội vã, có cả tiếng rao hàng của những quầy bán hàng. Diệp Hòa đắm chìm trong kinh ngạc nhìn ngắm cổ thành, có mừng rỡ xen lẫn hưng phấn, hần không được nhảy xuống xe đi tản bộ cảm thụ thành thị ở thời đại này, song lúc này xe ngựa lại rẽ vào một đường nhỏ vắng vẻ rồi xa đường cái phồn hoa náo nhiệt.

Diệp Hòa thấy không có ai đành phải bỏ xuống màn che cửa sổ, lần nữa ngồi yên tĩnh bên trong.

Đối với địa lý nơi này nàng chỉ xem sơ qua mấy cuốn sách thật sự không nắm chắc, thậm chí không biết vị trí hiện tại là một tòa thành, càng không biết mình bây giờ sắp sửa đến chỗ này. Diệp Hòa thở dài một hơi nhìn chủy thủ vẫn còn nằm trong tay. Chủy thủ này không chỉ có sắc bén vô cùng còn hết sức mỹ lệ, không chỉ có bảo thạch xanh biếc nạm chung quanh mà còn khắc lên hình rồng, đương nhiên không phải là vật tầm thường.

Diệp Hòa mơ hồ nghĩ không biết Khiêm tiểu Vương gia tuổi còn nhỏ mà đã già dặn kia hiện tại là sống hay là chết? Nếu hần may mắn như nàng hiện tại hẳn đã trở lại Đô thành ở trong vương phủ của mình? Dù sao bình thường người tốt không thể sống lâu còn chịu tai họa ngàn năm, đoán chừng tên kia cũng không dễ chết như vậy.

Trong lúc thất thần xe ngựa đã từ từ ngừng lại, rất nhanh nghe phu xe bên ngoài cất giọng nói: “Cô nương, đến rồi.”

Diệp Hòa vén lên cửa xe đã nhìn thấy một ngôi nhà hết sức bình thường, trước cửa để hai con sư tử bằng đá củ kỹ, phía sau là hai cánh cửa lớn được quét sơn đen, một đôi vòng cửa đồng thau nhưng trên cửa có một số nơi bị tróc sơn, thậm chí ngay cả cửa biển cũng không có.

Nhìn tòa nhà không xa hoa hoành tráng Diệp Hòa ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, dù sao nàng cũng không biết gì cả về vị “Bát gia” kia, bây giờ nhìn lại hẳn không phải xuất thân quan lớn hiển quý hoặc hào môn thế gia mà là một người nghèo khổ bình thường mà thôi.

Diệp Hòa nhìn lướt qua mọi nơi lại thấy chỉ có năm chiếc xe ngựa thiếu đi một chiếc, chính là chiếc xe ngựa chở Bát gia, đang muốn mở miệng hỏi thăm lại nghe phu xe nói: “Cô nương không cần quan tâm, Bát gia có việc đi nơi khác tối nay mới trở lại.”

Diệp Hòa có chút nghi ngờ, hẳn đi đứng bất tiện lại vừa đi một chuyến xa mệt nhọc, có chuyện gì trọng yếu đến không về nhà chứ?

Mặc dù nghi ngờ nhưng Diệp Hòa biết điều không hỏi nhiều, chỉ cười gật đầu với phu xe.

Nhìn xe ngựa cách thêm cao vài thước, buồn bã suy nghĩ cách làm sao đi xuống lại thấy một gã hạ nhân dẫn đầu vào tòa nhà, rất nhanh có hai tỳ nữ đẩy ra một chiếc xe lăn đỡ nàng ngồi lên, cung kính như đôi đũa khách quý đẩy nàng vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thân phận Bát gia

Diệp Hòa ngồi xe lăn được tỳ nữ đẩy vào trong nhà, đến chỗ bậc thang cũng may Diệp Hòa không nặng nên hai người liền một trái một phải nâng lên xe lăn đi qua. Diệp Hòa hết sức buồn bực, nàng từ trước đến giờ lấy thân thủ nhanh nhẹn linh hoạt làm kiêu ngạo, không nghĩ rằng có ngày bị xem như người tàn phế hạng ba đối đãi.

Chỉ thấy chỗ ở có phần trống trải, kết cấu đại khái tương tự nhà cấp bốn, tọa nam Bắc triều, trước sau đều là hành lang khoáng sản rộng rãi chính giữa thì trồng một ít ngô đồng thô lớn, chung quanh để mấy bồn hoa, còn có một cái ghế nằm làm từ trúc, không tiếp tục quan sát những cảnh trí khác, bốn phía sân đều là gian phòng bỏ, phòng ốc hiển nhiên đã cũ, ngay cả đồ án điêu khắc trên cửa gỗ màu sắc cũng hết sức ảm đạm, thậm chí trên cửa sổ giấy còn có một lỗ hổng.

“Tiểu thư, cô thích Tây sương hay Đông sương?” Xe lăn dừng ở giữa sân, một tỳ nữ bỗng nhiên cung kính hỏi.

Diệp Hòa nghĩ ánh sáng rơi vào liền chiếu vào gian phòng phía Tây, thuận miệng nói: “Vậy thì chọn Tây sương đi.”

Hai tỳ nữ gật đầu đẩy xe lăn hướng Tây sương đi tới, Diệp Hòa bỗng nhiên phát giác xung hô của các nàng mở miệng nói: “Ta chỉ là một kẻ bình dân may mắn được Bát gia cứu mà thôi cũng không phải là khách quý của quý phủ, càng không là tiểu thư tôn quý gì, các người cứ gọi ta là Diệp Hòa được rồi.”

Hai tỳ nữ nhìn thiếu nữ thanh tú ngồi trên xe lăn da mịn thịt mềm (trời gà không chặt) trong mắt không tin nổi, hai người liếc mắt nhìn nhau một lát mới trầm miệng một lời cung kính gọi: “Diệp Hòa cô nương.”

Diệp Hòa thở dài không bận tâm sửa đúng, nếu hai nha đầu này không ngại một gọi thêm hai chữ, nàng là người nghe cần gì lo lắng?

Cả tòa nhà tổng thể giống nhau, cách bài trí mỗi phòng cũng hết sức đơn giản thậm chí có thể nói là sơ sài, có một giường, một chiếc bàn, hai ghế, một tủ còn có một bàn trang điểm, giường mặc dù không lớn nhưng chắn bóng phía trên đều là mới.

Sắc trời dần dần tối, hai nha đầu đem hai đĩa thức ăn cùng một chén com lớn đưa đến trong phòng Diệp Hòa, từ khi nàng tới thời đại này đây là lần đầu nhìn thấy món ăn nóng hằm hấp, mặc dù không phải sơn hào hải vị gì đó nhưng cũng làm nàng kích động suýt nữa đỏ vành mắt, mặc dù com có chút cứng, thức ăn cũng không ngon lắm, nàng vẫn như tám đời chưa được ăn lấy khí thế hoành tảo thiên quân đem thức ăn chén sạch sẽ.

Hai nha đầu nhìn nàng ăn như hổ đói, ăn không chút khí chất, cả đám đều ngây ngốc trừng lớn mắt, khi thấy trên mặt Diệp Hòa dính một hạt cơm, thế nhưng còn lấy tay gỡ ra hạt cơm bỏ vào trong miệng nuốt vào khiến mọi người kinh ngạc đến cười toe toét.

Diệp Hòa đem thức ăn quét sạch ngẩng đầu lên, lúc này mới phát giác hai nha đầu nhìn đến ngây người, nhún vai cười khổ nói: “Các người đã tin tưởng ta không phải là tiểu thư tôn quý gì rồi đúng không?”

Hai nha đầu xì một tiếng đồng loạt bật cười, Diệp Hòa cũng nhịn không được nữa cười, không khí nhất thời thoải mái hơn.

Diệp Hòa thấy các nàng không câu nệ liền cười hỏi: “Còn chưa biết hai người các người gọi là gì nha?”

Nha đầu cười lộ ra tám cái răng thoạt nhìn có phần sáng sủa nói: “Nô tỳ là Tinh Hà.”

Nha đầu còn lại chỉ mỉm môi bên lên cười, có chút xấu hổ nói: “Còn nô tỳ là Lan Khê.”

Diệp Hòa gật đầu nói: “Tên của các người thật là dễ nghe.”

Tinh Hà vui vẻ có phần kiêu ngạo nói: “Là Bát gia đặt cho chúng ta đấy.”

“Bát gia các người quả thật là người có lòng tốt.” Diệp Hòa khen nhưng ngay sau đó lại như lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, có một chuyện ta còn chưa rõ, vì sao Bát gia lại gọi là Bát gia, là đứng thứ tám trong số anh em hoặc là tên trong có chữ Bát?”

Hai nha đầu vừa nghe sững sốt cảm thấy kỳ lạ hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng Lan Khê mở miệng nói: “Diệp Hòa cô nương không phải là người nước Đại Kỳ, mới lần đầu đến thành Nghiệp Đan sao?”

Diệp Hòa vẻ mặt không giải thích được hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

Lan Khê nhỏ giọng nói: “Nếu không phải như thế cô nương sao lại không biết gì về Bát gia?”

Tinh Hà là người tính tình nóng nảy, không đợi Diệp Hòa mở miệng liền đắc ý chen vào: “Đúng vậy, thành Nghiệp Đan có người nào không biết, Bát gia chúng ta mặc dù chỉ vừa mới hai mươi nhưng lại là thân đệ của đương kim Thánh thượng Đại Kỳ quốc, từng là bát hoàng tử danh quan thiên hạ! Đáng tiếc Bát gia không mần danh lợi, tính tình nhân từ, sau khi hoàng thượng lên ngôi vốn muốn phong ngài làm Hiền Vương nhưng Bát gia cố ý từ chối, nói chỉ muốn trải qua cuộc sống dân chúng bình thường. Bát gia chúng ta mặc dù không có quan chức, không có đất phong cũng không thân binh nhưng có thể tự do ra vào cung điện, thấy thánh miễn quy, văn võ bá quan thấy ngài ấy đều phải cung kính gọi một tiếng ‘Bát gia’, ngay cả Khiêm tiểu Vương gia được Hoàng thượng nuông chiều nhất thấy ngài cũng phải gọi một tiếng hoàng thúc. Bát gia chúng ta văn thao vũ lược, tài tình hơn người, nghe nói tiên hoàng vốn muốn đem ngôi vị hoàng truyền cho ngài, nếu không phải Bát gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn bị tàn chân trái, hôm nay người ngồi trên ghế rồng đáng lý phải là. . . .”

“Tinh Hà!” Lan Khê nổi cáu la ầm lên, trên mặt mang theo tia trách cứ.

Lúc này Tinh Hà mới ý thức được bản thân đã nói quá lời, để cho người có ý nghe thấy sẽ dẫn đến họa sát thân, vội vàng ngậm miệng ngưng ngừng cười.

Diệp Hòa ngồi xe lăn cũng ngây ngẩn cả người, cả người bị vây trong khiếp sợ, Bát gia kia làm việc âm thầm, quần áo mộc mạc, tính tình ôn hòa, ở trước mặt nàng không chút phách lối, nàng vẫn cho rằng hắn là người bình thường làm chút buôn bán, thấy tòa nhà có phần đơn sơ Diệp Hòa lại càng nhận định hắn không phải là vương công quý tộc, không nghĩ tới thân phận hắn lại là.....

Nghe Tinh Hà nói một hồi xem ra chân trái Bát gia sở dĩ tàn sợ rằng không chỉ đơn thuần là chuyện ngoài ý muốn. Nếu tiên hoàng vốn có ý truyền ngôi cho Bát gia, như vậy đương kim thánh thượng Đại Kỳ quốc một khi lên ngôi nhất định có phần kiêng kỵ Bát gia, thậm chí cũng có khả năng không để ý tính thân diệt trừ hậu họa. Nhưng Bát gia chủ động buông tha tước vị vương gia, buông tha đất phong, buông tha binh quyền, quả thật là cách làm thông minh nhất.

Vốn không muốn còn liên quan gì với hoàng tộc, bây giờ xem lại là chuyện không thể nào, hôm nay Bát gia vừa vào thành đã không thấy tăm hơi, phu xe kia nói hắn có việc đi nơi khác, nơi khác ắt hẳn ám chỉ Hoàng đế Đại Kỳ triệu vào cung.

Nếu thành Nghiệp Đan chính là thủ đô Đại Kỳ, vậy Khiêm tiểu Vương gia hẳn là hôm nay cũng trở về thành Nghiệp Đan?

Đang muốn hỏi thăm nhưng khi Diệp Hòa phục hồi lại tinh thần, hai nha đầu đã thu thập xong bát đĩa lui ra khỏi gian phòng.

Diệp Hòa lấy tay di chuyển xe lăn dời đến bên giường, cố hết sức dùng hai tay chống bò lên, chọn tư thế tương đối thoải mái ngồi ở đầu giường, dùng chân bông đem hai chân đắp kín, mấy ngày qua cô không có một giấc ngủ ngon, thân thể vốn ngồi không tự chủ được trượt xuống vừa mới chạm vào gối rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Lần nữa nhìn thấy Bát gia đã là giờ Ngọ ngày hôm sau, thời điểm ăn cơm trưa nghe Tinh Hà nói Bát gia đêm qua vào lúc canh ba mới trở về, dường như hết sức mệt mỏi, trở về phòng liền ngủ thẳng đến giữa trưa vẫn chưa tỉnh.

Tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Hòa đưa lưng về phía cửa phòng đang ngồi ở xe lăn, suy nghĩ làm gì báo đáp ân cứu mạng của Bát gia, nghe thấy có người gõ cửa còn cho rằng là hai nha đầu kia đến, theo bản năng trả lời “Vào đi”, song đến khi quay đầu lại thấy Bát gia tay trái chống quai trượng, tay phải bưng một chén thuốc nhỏ, chậm chạp đi vào cửa phòng, hắn đã đổi một thân y phục thuần trắng sạch sẽ, theo động tác đi lại một góc bạch y nhanh nhẹn

di động, khí chất như một thư sinh nho nhã.

Đôi mắt của hắn đen nhánh như mực, ánh mắt nhu hòa đem chén nhỏ trong tay đưa đến trước mặt Diệp Hòa, cười nói: “Đây là Tử Linh Chi đem qua ta tìm thấy trong cung, kiên gân cốt lợi các đốt ngón tay, uống thứ này sẽ có lợi cho chân cô nương.”

Trong lòng Diệp Hòa nhất thời cảm thấy ấm áp, có nhiều lời muốn nói không biết làm sao mở miệng, chỉ an tĩnh đưa tay nhận lấy chén nhỏ, nhìn bóng đen mờ hồ trong mắt hắn không nhận được nói: “Bát gia sao không nghỉ thêm một lát còn đích thân đưa tới làm gì, Lan Khê Tinh Hà các nàng đâu rồi?”

Hắn lắc đầu: “Tinh lại không thể ngủ tiếp nữa, còn Lan Khê Tinh Hà đi phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho ta, ta lại thấy sắp đến giờ châm cứu cho cô nương mới thuận tiện bưng thuốc đến.”

Diệp Hòa lúc này mới nhớ, trong nhà này chỉ có hai nha hoàn mà thôi, không ngờ hắn thân phận tôn quý lại phải chịu cuộc sống kham khổ.....

Diệp Hòa cảm thấy, đem chén nhỏ chứa thuốc chạm vào đôi môi, mặc dù có chút đắng nhưng chỉ nhịu này một chút rồi uống cạn.

Bát gia ngồi xuống băng ghế trước mặt Diệp Hòa, đem quả trứng tựa bên cạnh bàn, từ trong lòng ngực móc ra bộ dụng cụ châm cứu, một cách tự nhiên giơ lên bập chân Diệp Hòa, xắn lên ống quần thành thạo ghim kim vào huyết vị, vừa nói: “Hôm nay có thấy tốt hơn chút nào?”

Diệp Hòa gật đầu: “Ngón chân có thể nhúc nhích một chút.”

“Đây là hiện tượng tốt, không có gì bất ngờ xảy ra qua bốn năm ngày nữa cô nương có thể đứng lên, nửa tháng sau là có thể hành động tự nhiên.” Động tác tay không ngừng dù chỉ một chút, cười nói: “Có nghỉ sau khi chân khỏi đi nơi nào chưa?”

Diệp Hòa hơi sững sờ, suy nghĩ một chút, ngay sau đó kiên định nói: “Ta nơi nào cũng không muốn đi.”

Tròng mắt rũ xuống, khóe môi Bát gia nở nụ cười nhưng đến khi ngừng đầu lại khôi phục như bình thường, cau mày hỏi: “Cô nương không phải muốn ở lại đây chứ?”

Diệp Hòa thấy hắn có vẻ không muốn cho nàng ở lại, quật cường nói: “Tại sao không thể? Bát gia, ngài cho ta ở lại ta nhất định có thể giúp ngài.”

Hắn không phủ định mà hỏi ngược lại: “Cô nương biết làm gì?”

Diệp Hòa hé môi muốn trả lời nhưng thoáng cái lại không đáp không ra về sau, đứng vậy, nàng có thể giúp hắn làm gì? Giặt quần áo? Trước kia quần áo của mình phần lớn đều dùng máy giặt. Còn nấu cơm? Trước phần lớn đều ăn cơm ở phòng ăn hoặc gọi bên ngoài đem đến. Quét dọn? Bảo nàng cầm cây chổi còn khó hơn cầm súng..... Hơn nữa, những việc con con kia so với ân tình nàng thiếu hắn không chút đáng kể.

“Không cần gấp gáp.” Bát gia thấy nàng vất hết óc, không nhận được bật cười: “Cô nương còn rất nhiều thời gian, từ từ nghỉ, chờ cô nương nghĩ ra mình có thể làm cái gì, chúng ta lại nói đến vấn đề đi hay ở, được không?”

Diệp Hòa không còn cách nào chỉ đành phải ảo não gật đầu.

Bát gia bỗng nhiên nói: “Ta nghe Tinh Hà cùng Lan Khê gọi cô nương là Diệp Hòa. Theo ta biết ở Đại Kỳ người họ Diệp không nhiều lắm, hắn không khó tìm, cô nương thất lạc cùng người nhà? Có cần ta giúp cô báo tin bình an?”

Diệp Hòa vội vàng lắc đầu: “Không cần, ta không có người thân.”

Hắn lia mắt nhìn nàng, mâu quang lóe lên nhưng chỉ vờn vờn một cái chớp mắt liền ảm đạm nửa cúi đầu, chuyên chú châm kim lên bập chân Diệp Hòa, cũng không hỏi thêm thân thế của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xuất hành gặp gỡ

Bát gia nói rất đúng, mỗi ngày Diệp Hòa ăn một chén Tử Linh Chi, buổi tối trước khi ngủ dùng nước nóng ngâm hai chân, hơn nữa Bát gia đúng giờ giúp nàng châm cứu xoa bóp, trong ngoài nhiều mặt được tỉ mỉ điều trị, ngày thứ năm thật đã có thể đứng dậy.

Mặc dù chỉ có thể giống như người gỗ cứng ngắc chậm chạp di động từng bước nhưng Diệp Hòa vẫn kích động đến nói không ra lời, vịn vách tường ở trong phòng dùng tốc độ ốc sên đi qua đi lại, nàng cảm thấy lần đầu tiên có thể đứng lên bước đi là chuyện vô cùng hạnh phúc, chưa từng mất qua sẽ không bao giờ cảm nhận được, nhưng vừa nghĩ đến chân Bát gia, Diệp Hòa lại cảm thấy khó chịu thay hắn.

Được Bát gia xoa bóp nhiều lần, da mặt Diệp Hòa cũng dày hơn, mỗi lần Bát gia giơ lên bập chân của nàng, cõng xuống giày cùng vớ, xoắn ống quần lên lộ ra bập chân trắng như tuyết rồi cẩn thận giúp nàng xoa bóp, một loạt động tác liên tiếp mà Diệp Hòa mặt không đỏ tím không đập. Trước kia hai chân

chỉ cảm thấy chết lặng không chút cảm giác nhưng bây giờ dần dần khôi phục tri giác, có thể cảm nhận thủ pháp xoa bóp thành thạo của Bát gia thoải mái cỡ nào.

Qua thêm mấy ngày nữa, Diệp Hòa có chút tiểu nhân đắc chí, thấy Bát gia tốt với nàng, lá gan cũng dần lớn hơn, khi đôi ngón tay Bát gia ấn lên huyệt vị, nàng sẽ híp mắt hưởng thụ la lên: “Ai nha, nơi này ấn rất thoải mái, có thể mạnh thêm chút.”

Bát gia chỉ cười ôn hòa đáp: “Được.” Vừa nói liền theo lời tăng thêm chút ít lực, Diệp Hòa nhất thời thoải mái hừ hừ.

Cho nên, ở trong trạch viện trống trải, mỗi khi Bát gia vào phòng Diệp Hòa, sẽ nghe được thanh âm đứt quãng mang theo hưởng thụ của Diệp Hòa.

“Bát gia..... Có thể dùng lực một chút.”

“A, quá mạnh, nhẹ chút!”

“Không đúng, hiện tại lại quá nhẹ, mạnh một chút.....”

“Đừng, đừng như vậy..... vẫn là điểm nhẹ chút đi!”

“Ừ..... Cái này đúng rồi, thật thoải mái a.....”

Có một lần lão hộ viện vừa lúc quét lá rụng trong sân, ông không biết nội tình nghe được mật đồ tới mang tai, lắc đầu liên tục cảm thán Bát gia luôn thanh tâm quả dục, hôm nay sao lại không biết ý tứ thế chứ?

Bát gia thấy Diệp Hòa làm càng, ba hồi la nhẹ, một lát lại bảo nặng, khuôn mặt từ trước đến giờ luôn trầm tĩnh ít có ba động thỉnh thoảng sẽ lộ vẻ bất đắc dĩ, vẻ mặt buồn cười có, buồn bực có, cuối cùng là im lặng ... Lại một lần khác Bát gia có chút giận, ngón tay bỗng dờn phương hướng bàn chân trắng nõn khéo léo cong lên. Diệp Hòa sợ nhất chính là cái này, như bị đâm phải đuôi mèo hoảng sợ thét chói tai trốn nhanh về phía sau, cái ghế giường đụng ngã cái bàn, cái bàn trượt chân ấm trà, bình trà rơi trên mặt đất, nước trà lá trà văng đến trên người Diệp Hòa, còn Bát gia bình yên vô sự ngồi trên băng ghế, tâm tình rất tốt cười ha ha. Thanh âm bình bình bang bang kèm theo tiếng cười làm căn phòng từ trước đến giờ yên lặng vắng lạnh có thêm mấy phần náo nhiệt.

Diệp Hòa cả người chặt vật, tròn to đôi mắt vừa đen vừa lung linh nhìn khuôn mặt nam tử nhìn có chút hả hê tức phì phì nói: “Bát gia, ngài là cố ý !”

Công tử trẻ tuổi nụ cười không giảm, vươn tay kéo nàng lại chăm chú nhìn nàng ôn nhu nói: “Không phải cô nương cũng cố ý sao?”

Diệp Hòa thấy bị hấn nhìn thấu tâm tư, khí thế chất vấn vừa rồi thoáng chút mất sạch, ngượng ngùng cười xòa. Không sai, nàng là cố ý, cảm thấy không công bằng cho nam tử trước mắt, vì bất hạnh mới sinh ra trong hoàng gia, không chỉ bị tước đoạt tình thân vốn có, bây giờ còn bị tước đoạt đi quyền thế cùng địa vị, thậm chí ngay cả thân thể kiện toàn cũng trở thành hy vọng xa vời, hấn mất cũng đã đủ nhiều không nên để hấn mất đi cảm xúc căn bản của con người.

Nàng muốn nhìn một Bát gia có vẻ mặt phong phú như người bình thường chứ không phải trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười, mà hai đầu lông mày cũng khóa chặt toát ra vẻ u sầu, vẻ mặt bình thân không có biểu tình, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đem tất cả cảm xúc che dấu trong lòng.

Trưa mùa đông, trên bầu trời mờ mịt lóe ra ánh mặt trời hiếm thấy, mặc dù hết sức yếu ớt nhưng nhìn thấy tia sáng màu vàng nhạt cũng đủ làm cho người ta ấm áp không ít.

Dưới sự giúp đỡ của Lan Khê, Diệp Hòa mặc vào một thân bộ y nam trang màu đen, đây là y phục của một hộ viện người tương đối thấp bé trong phủ Bát gia, nàng mặc vốn hơi rộng nhưng mặc thêm hai lớp áo bên trong miễn cưỡng coi như vừa người.

Diệp Hòa hướng về phía gương trên bàn trang điểm, Lan Khê đã giúp nàng buộc lại mái tóc, trên mặt không trang điểm yên phận mà chỉ dùng bút lông vẽ lên lông mày một chút, hơn nữa một thân áo đen giúp nàng che đi mấy phần nữ khí, nữ nhân giả trang thành nam tử coi như thành công.

Môi hồng răng trắng mặt như quan ngọc, nhìn lướt qua thật sự là phong độ, là một tiểu công tử tuấn tú!

Bất quá đây chỉ do Lan Khê nói thôi. Diệp Hòa hướng về phía gương soi, tự đáy lòng cảm giác nàng cứ như một tên tiểu tử mặt trắng.

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, Tinh Hà bước vào, những ngày qua hai nha đầu cùng Diệp Hòa chung đụng tự nhiên cũng trở nên thân thiết hơn, cũng không còn câu nệ lễ nghi, hiện tại ngay cả sổ lần gõ cửa vào phòng Diệp Hòa cũng giảm đi. Tinh Hà vừa tiến vào đã tròn mắt, không để ý quy tắc mà hét âm lên: “Cô nương tốt của ta, cô làm sao còn soi gương. Bát gia đang chờ ở bên ngoài, cô nương rốt cuộc có muốn đi hay không a?”

“Đi chứ! Sao lại không đi?” Diệp Hòa liên tục không ngừng đáp lại, tiểu tử mặt trắng thì tiểu tử mặt trắng chứ, chỉ cần có thể ra ngoài hóng mát cho dù giả trang thành nương nương hay bà lão đều được.

“Đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ cũng phải đi nhanh lên!” Tinh Hà tròn con mắt trừng, bước nhanh đến trước một bước kéo Diệp Hòa đi ra ngoài, vừa đi còn không ngừng căn nhắc: “Ta nói cô nương thật đúng là... Bát gia cũng đã chờ một lúc lâu, cô còn không gấp không vội nhìn gương. Bát gia mặc dù tính tình tốt nhưng cô nương cũng không nên để Bát gia chịu thiệt chờ lâu vậy chứ? Xem một chút hiện tại là giờ nào rồi.....”

Diệp Hòa bị nha đầu này lôi nhai miên miết, thống khổ không chịu nổi, hận không thể có một nhúm bông vải, cho dù không thể chặn lại miệng Tinh Hà, ít nhất nhét vào hai lỗ tai nàng cũng tốt!

Trong nháy mắt, Diệp Hòa ở nơi này gần nửa tháng, trải qua này mười mấy ngày điều trị hai chân đã có thể đi lại, hơn nữa nàng thường xuyên ở trong phòng làm động tác đá chân, ngồi chồm hổm nhảy, dậm chân tại chỗ, thực hiện một số động tác nhỏ mà nhờ vậy hồi phục so với dự đoán nhanh hơn chút ít. Hôm nay khí trời không tệ, Bát gia tính ra ngoài dạo, sợ những ngày qua Diệp Hòa ở một mình trong phòng buồn bức, chân cũng đã khỏe hẳn nên tính đưa nàng theo.

Có lẽ do khí trời không tệ, nhìn qua rèm cửa thấy trên đường lớn so với hôm Diệp Hòa vào thành náo nhiệt hơn nhiều, cũng may phố xá thành Nghiệp Đan hết sức rộng rãi, ba chiếc xe ngựa chạy song song cũng không thành vấn đề, cho nên mặc dù trên đường sóng người qua lại rất nhiều nhưng không hề chật chội.

Bát gia vì hành động bất tiện nên phải ngồi xe ngựa xuất hành, mà Diệp Hòa không cam nguyện cứ ở mãi trong xe ngựa, nàng muốn như những đại hán bộ y chịu trách nhiệm bảo vệ Bát gia đi theo bên cạnh xe ngựa. Vừa bắt đầu Diệp Hòa đi theo xe ngựa nhưng về sau vì Diệp Hòa từ khi đến thế giới này lần đầu đi dạo phố, nhìn thấy thứ gì cũng cảm thấy ly kỳ, nhìn thấy mấy gian hàng bán đồ ăn vặt trên đường lại không nhịn được chạy đến ngửi một chút, nhìn thấy cửa hàng bán đồ thủ công lại hưng phấn chạy đến sờ sờ. Bát gia dặn Hình Lôi không cần thúc giục, chỉ đi theo nàng, thế nên tình trạng biến thành Diệp Hòa đi xe ngựa đi, Diệp Hòa ngừng xe ngựa ngừng.

Hình Lôi cảm thấy buồn bức, lúc trước Bát gia còn bảo hắn giết cô nương này nhưng bây giờ lại bảo vệ nuông chiều như thế. Tâm tư chủ tử đúng là hạ nhân như hắn không thể đoán nổi.

Hai nha đầu Tinh Hà cùng Lan Khê đi theo bên cạnh Diệp Hòa, thỉnh thoảng hỏi nàng có muốn mua thứ gì không nhưng Diệp Hòa luôn lắc đầu, nàng dọc theo đường đi vì cảm thấy mới mẻ nên mới ngó nghiêng một lát, sờ một chút chứ không nghĩ phải mua, huống chi Bát gia là người thanh liêm cuộc sống vốn kham khổ, nàng đã thiếu Bát gia rất nhiều, sao có thể không biết xấu hổ còn dùng ngân lượng của hắn chứ?

Một hồi đi qua hai con đường, Diệp Hòa dần dần không còn cảm thấy mới mẻ, huống chi còn chưa dùng cơm trưa, lúc này bụng đã sớm đói nhưng không thể xấu hổ nói bản thân đói, đành phải nén cơn đói tiếp tục đi dạo nhưng bước chân không khỏi chậm rất nhiều.

Xuyên qua cửa xe để mở, Bát gia nhìn thân ảnh đi ven đường càng ngày càng chậm bỗng nhiên nói: “Ta có chút ít đói, tìm nơi nào đó ăn một chút đi.”

Diệp Hòa vừa nghe vui mừng nường mảy, nàng đang đợi lời này đây!

Tinh Hà nghe vẻ mặt không hiểu nổi, nghi ngờ hỏi: “Bát gia, không phải ngài trước khi ra cửa nói không muốn ăn, còn bảo nô tỳ đừng quên đến Bách Thảo Đường lấy chút thuốc tiêu thực sao?”

Diệp Hòa sững sốt kinh ngạc quay về phía cửa sổ, lại thấy nam tử trẻ tuổi trong xe ngựa thân thái tự nhiên như không nghe thấy Tinh Hà nói, ngồi dựa trên nệm trong xe ngựa nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Lan Khê âm thầm ngất lên eo Tinh Hà, Tinh Hà le lưỡi vội vàng ngậm miệng lại.

Rất nhanh xe ngựa ngừng lại trước cửa một tiểu lâu bán thức ăn, bát gia vén lên rèm cửa chuẩn bị xuống xe, Tinh Hà Lan Khê thấy thế vội vàng tiến lên đỡ, Bát gia đi đứng bất tiện nên động tác xuống xe hết sức chậm chạp nhưng khuôn mặt hắn bình tĩnh, một thân thanh sam bộ y lại làm cho hắn để lộ khí khái bất phàm, hấp dẫn không ít ánh mắt của người đi đường trong đó bao gồm cả Diệp Hòa.

“Xin đại gia thương xót cho lão một ít bạc lẻ, nhà lão bị kẻ xấu cướp sạch thiêu hủy, lão đây cùng đường nên mới. . . .”

Thanh âm không lớn nhưng tiếng nói như tiếng la vỡ tan hấp dẫn sự chú ý của Diệp Hòa, theo giọng nói nhìn lại chỉ thấy đầu đường đi tới một lão ăn mày vô cùng bẩn, dọc đường ăn xin có thể nhìn ra người này chừng năm mươi tuổi, gầy như cây que, cả người bẩn thỉu bị nhiều người trên đường xem thường, trong tay cầm cái chén bẽ vẫn trống không, người đi đường nhìn thấy ông lão không ai mà không né ra, sợ bị ông lão làm bẩn cả mình.

Mấy đứa nhóc mới lớn nghịch ngợm, nhặt mấy tảng đá nhỏ hướng sau lưng ông lão ăn mày ném tới, chỉ nghe thấy vang lên một tiếng thét đau, ông lão ăn mày liền ngã mạnh xuống mặt đường. Diệp Hòa vội vàng cúi người đỡ dậy, ngay sau đó nghiêm nghị trừng mắt nhìn mấy đứa nhóc bướng bỉnh, bọn nhóc rụt cổ chạy nhanh đi.

“Lão ơi, trên lưng lão bị ném chảy cả máu rồi, ta đây có chút thuốc lão cứ dùng để thoa.” Diệp Hòa vừa nói cũng đưa tay sờ soạn ở eo, lấy ra một cái bình nhỏ bằng sành, đây là Bát gia cho nàng, nói là có thể cầm máu tẩy sẹo. . . . cho nàng tùy thân mang theo, một ngày ba lần bôi trên bắp chân để tránh nứt da lưu lại sẹo.

Song ông lão ăn mày lại không chịu nhận, ầm một cái quỳ trên mặt đất dập đầu, ngẩng đầu lên buồn bã nói: “Cô nương, tâm địa cô thật tốt, người tốt sẽ có phúc. Nhưng lão đây hiện tại thiếu đâu phải thuốc trị thương, nếu thương lão thì cho lão chút bạc lẻ dùng cơm.”

Diệp Hòa khó xử, không phải là không chịu cho mà trên người nàng không có tiền a. Nhưng nàng không thể mặc cho ông lão không ngừng dập đầu.

Đang lo lắng thì mơ hồ nghe thấy mùi vị thủy mặc nhẹ nhàng, Diệp Hòa quay đầu liền thấy Bát gia đã xuống xe ngựa, chống quai trượng đi tới. Diệp Hòa buông tay, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ.

Bát gia cười khẽ, quay sang hỏi nha đầu đứng bên cạnh nói: “Lan Khê, hôm nay mang theo bao nhiêu ngân lượng trên người?”

Lan Khê từ bên hông lấy ra hà bao, đếm một chút mới trả lời: “Gia, tổng cộng có mười mấy lượng bạc.”

“Đề lại một ít cho chúng ta dùng cơm trưa còn lại đưa cho ông lão.”

Tinh Hà nhất thời lo lắng hét lên “Như vậy sao được? Mười mấy lượng này đủ cho quý phủ ta dùng nửa tháng.....”

Bát gia liếc mắt nhìn nàng, Tinh Hà lập tức ngậm miệng biết điều đứng ở một bên không dám nói thêm nửa chữ.

Cách đó không xa Hình Lôi âm thầm kinh ngạc, sau khi chủ tử cứu vị cô nương kia thì cứ như biến thành Bò Tát sống?

Diệp Hòa bình tĩnh nhìn Bát gia, ánh mắt có chút si mê, trong lòng có chút vui sướng, nam tử trước mắt mặc dù thân tàn tật, không quyền thế lại không có tài phú, lúc này ở trong mắt nàng lại là người hoàn mỹ nhất.

Lan Khê lấy ra một chút bạc vụn giao cho Bát gia, Tinh Hà trên mặt đầy vẻ không muốn nhưng không thể làm gì.

Nhưng khi Bát gia đem túi tiền giao cho lão ăn mày, lão ăn mày tràn đầy cảm kích ngẩng đầu đưa tay nhận lấy, đôi môi lạnh ngắt hé ra muốn nói cảm ơn, ánh mắt lơ đãng rơi vào trên quai trượng Bát gia cầm, vẻ mặt vốn cảm kích lập tức trở nên vụn vặt, như người điên gào thét một tiếng hung hăng nhào tới.

“Bảo vệ Bát gia!”

Chợt xảy ra biến cố làm đám người Hình Lôi không kịp ứng phó, phóng lên phía trước nhưng không kịp bảo vệ Bát gia, trong chớp mắt lão ăn mày đã đem Bát gia đụng ngã. Ông ta hiển nhiên là người không biết võ, tay chân vì đói mà vô lực, chỉ dựa vào bản năng một ngum cắn lên trên vai Bát gia, máu tươi theo đó chảy ra, Bát gia khẽ cau mày nhưng không có kêu ra tiếng. Diệp Hòa không ngờ tới đột nhiên xảy ra chuyện thế này, trong bụng nổi giận nhất thời phi thân lên, một cước đá vào bụng lão ăn mày, người nọ kêu thảm một tiếng ngã nhào trên đất, mấy đại hán bố y lúc này cũng chạy đến đem lão ăn mày bắt trụ lại trên mặt đất. Lan Khê Tinh Hà bị dọa đến hóa ngốc, lúc này mới phục hồi tinh thần, lớn tiếng kêu Bát gia, tay chân luống cuống đến đỡ nam tử áo lam trên mặt đất.

Ông lão ăn mày miệng đầy máu tươi nhưng ánh mắt khóa chặt Bát gia, giọng căm hận nói: “Ta rốt cuộc tìm được ngươi, ngươi là tên ma quỷ giết người như ngóc! Ngươi dẫn người công kích trại man cương chúng ta, chôn sống mấy trăm người trong trại chúng ta, không những thế ngươi còn cho người phóng hỏa thiêu hủy phòng trại của chúng ta hòng chiếm đoạt mỏ than! Ngươi chết sẽ không từ tể! Chết cũng nhất định phải xuống mười tám tầng địa ngục!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mỗi tình đầu

Bên này âm ỉ quá mức làm người khác chú ý, người đi lại trên đường rồi rít dừng chân quan sát ngày càng nhiều.

Diệp Hòa cau mày nhìn kỹ ông lão ăn mày, hận ý trên mặt ông ta không thể là giả, chuyện vừa xảy ra cũng không giống như an bài từ trước, ông lão rõ ràng là giả ăn mày trên đường tình cờ gặp, nhưng lão ta lại chỉ chứng mỗi mình Bát gia là kẻ xấu, đây..... làm sao có thể?

Tinh Hà nghe lời của lão ăn mày tức đến giận chân: “Ta phi! Tên dân đen kia đừng có mà nói nhảm, Bát gia của chúng ta trạch tâm nhân hậu, vừa rồi còn muốn đem mười mấy lượng bạc tặng cho ngươi, tên dân đen ngươi sao có thể trở mặt là trở mặt?”

“Tinh Hà, chớ có vô lễ.”

Bát gia mở miệng can, nha đầu kia giận đến mặt đỏ bừng đành phải cầm miệng, ở một bên bất bình căm tức trừng lão ăn mày.

Lúc này Bát gia đã được Lan Khê Tinh Hà đỡ dậy, thần sắc trên mặt hắn vẫn bình thản không hề sợ hãi, cũng không thêm để ý bả vai đang chảy máu, ôn hòa đẩy ra hai nha đầu đang đỡ, chống quai trượng chậm rãi đi tới, hơi cúi người xuống hỏi: “Lão tiên sinh, lão nhìn kỹ lại đi, tại hạ chưa từng gặp mặt lão, không chừng lão nhận lầm người rồi?”

Lão ăn mày lại không lĩnh tình, tức giận nói: “Chính là ngươi! Ngươi là cái tên độc ác từng hòng nói láo, chính ngươi dẫn người diệt man cương trại chúng ta!”

Diệp Hòa xem thường đi đến trước hỏi: “Lão nhân gia, mọi việc đều phải có chứng cứ nếu không mọi người chúng ta sẽ không tin, lão nói Bát gia là kẻ xấu tiêu diệt trại của lão, vậy có bằng chứng không?”

Lão ăn mày chỉ vào quai trượng của Bát gia: “Hôm đó đêm khuya trời tối, ta xem không thấy bộ dáng của hắn nhưng ta nhận được đóa hoa mai kia, nó lóe sáng trong đêm tối! Lão tuy về già mắt bị lão hóa nhưng điểm này có chết cũng không nhận lầm!”

Diệp Hòa nghiêng mặt qua nhìn về phía quai trượng trong tay Bát gia, nơi chuôi tay thật có hoa mai hình dạng lớn nhỏ bằng đồng tiền, nhất thời có chút kinh ngạc.

Lúc này đám người vây quanh cũng ríu rít truyền ra tiếng cười, chỉ chỗ vào đóa hoa nhìn nhau rồi lại cười rộ lên.

Lan Khê cùng Tinh Hà đều bật cười, Lan Khê che miệng nói: “Lão đầu, ông thật sự nhận lầm người rồi. Ta không biết trại của ông nằm ở thâm sơn cùng cốc nào, lại không biết hoa mai là quốc hoa của Đại Kỳ chúng ta. Dạ quang làm bằng đá hình dạng hoa mai dùng trang trí đã thịnh hành lâu ở Đại Kỳ, ở thành Nghiệp Đan tùy tiện tìm một quày ngọc thạch đều có bán, có người còn mua nó làm ngọc bội đeo tại bên hông, hoặc gắn lên vật phẩm thường xuyên sử dụng, vừa may mắn lại đẹp mắt. Nếu nói như lão người nào có hoa mai trên người đều là ác ma là kẻ xấu vậy cừu nhân của lão cũng không ít!”

Diệp Hòa thờ phào nhẹ nhõm, quả nhiên chỉ là hiểu lầm.

“Cái người quái dị bản thủ này, chưa nhận rõ mà dám cản Bát gia chúng ta, thật là đáng chết!” Tinh Hà tức giận mắng, đá một cước vào trên người lão ăn mày.

Một cước vừa vịn đá vào nơi Diệp Hòa mới vừa đá, lão ăn mày đau đến hừ một tiếng hôn mê bất tỉnh.

Bát gia thân nhiên nhìn Tinh Hà nhưng ngay sau quay sang đại hán bố y giữ lão ăn mày cản dặn: “Dẫn lão đến y quán xem một chút, cho chút bạc rồi đuổi đi.”

“Nhưng mà Người mà người này vừa rồi làm bị thương ngài, sao có thể dễ dàng thả đi thế chứ?”

“Làm theo!”

“Tiểu nhân tuân lệnh.”

Trải qua trận khời hải này mọi người cũng không còn tâm tư vào thực lâu ăn cơm, hơn nữa bả vai Bát gia còn bị cản đến chảy máu nên đoàn người trực tiếp đi thẳng về phủ.

Sau giờ ngộ, số người vây xem cũng giải tán không ít, đang làm gì thì đi làm, trên đường khời phục trạng thái bình thường. Hai đại hán bố y đỡ lão ăn mày hôn mê đến y quán nhưng không có nhận thấy được cách một khoảng xa tại góc đường, có mấy tên không biết thân phận âm thầm đi theo, một đường theo tới y quán. . . .

Một ngày nọ, tin tức Bát gia ở trên đường bị tên khất cái gây thương tích, không những không xử phạt ngược lại còn cứu chữa tặng bạc rất nhanh lan truyền khắp Đô thành. Nào là Bát gia hiền đức mọi mặt, mỹ danh trạch tâm nhân hậu lan xa mọi nơi, hơn nữa còn được thế nhân kính ngưỡng.

Cũng là vào một ngày nơi này, Khiêm tiểu Vương gia mất tích đã lâu cũng trở lại Đô thành, nhưng là được một đội vận chuyển lá trà đưa về. Nghe nói là thủ lĩnh hắc y thị vệ Hắc Phong liều chết bảo vệ tánh mạng cho Khiêm tiểu Vương nhưng người Khiêm Vương bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, cứu từ nhất sanh.

Kỳ Hoàng giận dữ lệnh cho hình bộ tra rõ người hành thích Khiêm Vương là ai, nhưng không tra ra đầu mối, lại đem tức giận phát đến trên người thủ vệ biên quan Hồng đại tướng quân, lấy tội không bảo vệ chủ nhân chu đáo đem Hồng đại tướng quân cách chức điều tra.

Hồng đại tướng quân canh phòng biên quan nhiều năm, mấy lần chống đỡ giặc cướp xâm lấn, lập không ít công lao hãn mã được dân chúng Đại Kỳ khắc trong tâm khảm, đem Hồng đại tướng quân tôn sùng như là anh hùng dân tộc, không khỏi đối với hành động lần này của Kỳ Hoàng gây tiếng oán than dậy đất. Như thế giữa hai tin tức tốt xấu, danh tiếng Bát gia được người dân khen ngợi ngày càng tăng vọt.

Mà Diệp Hòa trải qua chuyện ngày hôm đó rốt cuộc tìm được cách báo đáp ơn cho Bát gia. Từ việc Bát gia bị tên khất cái công kích là có thể nhìn ra những thứ hán tử cường tráng kia trông thì ngon mà không dùng được. Nếu gặp gỡ thích khách chân chính chỉ sợ rằng cũng nếm chân tôm. Mà năng chuyện khác thì không biết chứ công phu quyền cước coi như am hiểu, lúc này liên chủ động hướng Bát gia xin đi giết giặc, nguyện ở bên cạnh hãn làm một người hộ vệ.

Khi Diệp Hòa nói ra yêu cầu của mình, Bát gia còn đang ngồi ở trên ghế trúc trong viện uống trà, Lan Khê và Tinh Hà cũng đứng ở một bên, còn có mấy tên hộ viện tay chân thô kệch. Diệp Hòa vừa mới dứt lời, mọi người trong viện đều là tả nhìn chăm chăm vào nàng, trong ánh mắt hoặc nhiều hoặc ít mang theo khinh thường chỉ có Bát gia là ngoại lệ.

Bát gia đề trà chén nhỏ xuống, hỏi: “Cô nương biết võ nghệ?”

Diệp Hòa gật đầu.

Bát gia mỉm cười hỏi: “Đương thời quyền pháp thịnh hành chia làm mười hai loại chính, tổng cộng là ba trăm bảy hai bộ, cô nương có mấy bộ?”

Diệp Hòa mờ mịt: “Ta không có.”

Bát gia hơi có chút kinh ngạc, lại hỏi: “Ấm thoái, trác thoái, tiết thoái, liên thoái, cô nương biết loại nào?”

Diệp Hòa lắc đầu: “Một loại cũng không biết.”

Bát gia há miệng vừa muốn tiếp tục mở miệng, Diệp Hòa nhúc đầu không dứt, vội vàng chen vào: “Bát gia, ngài không cần hỏi, ngài hỏi những thứ này ta đều không biết.”

Nghe xong buổi nói chuyện, ánh mắt của mọi người nhìn nàng ngày càng khinh bỉ.....

Bát gia cười nói: “VẬY cô nương biết cái gì?”

“Ta cũng không biết rõ.” Diệp Hòa vội và chứng minh năng lực của mình, chỉ chỉ bốn hộ vệ kia nói: “Ngài để cho bọn họ cùng ta tay không, có đeo găng tay đánh, chỉ cần không dùng binh khí bọn họ không phải là đối thủ của ta.”

Bát gia nhìn thiếu nữ trước mắt tràn đầy tự tin thậm chí có chút ít lớn lối, hơi suy nghĩ chốc lát liền đem bốn hộ vệ gọi tới, không quên căn dặn: “Đánh thử một chút liền ngừng.”

.....

Trong vườn hoa rộng rãi trống trải, tán lá ngô đồng to khỏe rũ xuống mặt đất tạo thành một mảnh bóng râm, một người mặc bộ y đứng dưới tàng cây đã làm xong tư thế chuẩn bị chiến đấu, thoạt nhìn có mấy phần tuấn mỹ, bốn hộ vệ ở đối diện nàng đứng thành một hàng nhưng không ai chịu nhúc nhích, hiển nhiên là bọn họ khinh thường việc động thủ đánh nữ nhân, lại còn quần đấu với một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi.

Lại thấy trên mặt thiếu nữ kia ánh lên vẻ xem thường, hướng bọn họ vẫy vẫy tay, quát lên: “Cùng tiến lên!”

Sắc mặt bốn hộ vệ nhất thời khó coi vô cùng, vẻ mặt như nhún nhún nhục nhã, trong đó có một hộ vệ tiến lên một bước tựa như muốn thay thế mọi người dạy dỗ Mao nha đầu không biết trời cao đất rộng này, ôm quyền nói: “Cô nương, đắc tội!”

Lời tuy là hướng về phía Diệp Hòa nói nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Bát gia.

Chỉ thấy Bát gia nâng chung trà lên, khẽ gạt đầu một cái.

Trên mặt Lan Khê và Thanh Hà đều lo lắng, chỉ có mỗi Bát gia khí định thần nhàn thản thưởng thức trà như mọi ngày chứ không hề lo lắng.

Diệp Hòa bày ra tư thế thực chiến, hai chân trước sau tách ra, hai cánh tay tự nhiên cong lại cầm thành quyền, vurun ra ngón giữa hướng hộ vệ khiêu khích ngoắc ngoắc. Hộ vệ trợn mắt tròn xoe, hét lớn một tiếng vọt nhanh tới, Lan Khê Thanh Hà nhất thời ngừng lại hô hấp.

Lại thấy thiếu nữ không nhúc nhích tro mắt nhìn hộ vệ tiến đến gần, khi quả đấm sắp rơi vào trên người, chân sau nàng bỗng nhiên đạp, chân trước lui về phía sau, bước lướt qua bên trái linh hoạt lách mình né tránh, mở quyền, nâng đầu gối bay lên không xoay người đá xoáy! Cơ hồ trong nháy mắt hộ vệ kia không hề có lực chống đỡ ầm ầm ngã xuống đất, một lúc sau cũng không bò dậy nổi.

Lan Khê cùng Tinh Hà thấy vậy ngây người không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, quên cả việc nháy mắt. Sắc mặt Bát gia bình thản không chút biểu tình đột nhiên trong mắt lóe lên nét cười.

Thấy thiếu nữ chỉ dùng một quyền một cước đánh bại gã đại hán nằm trên mặt đất, ba hộ vệ còn lại không dám khinh thị nữa, đồng loạt tiến công, thiếu nữ vẫn duy trì tư thế thực chiến như ban đầu, trên mặt không chút sợ hãi. Mỗi khi hộ vệ dùng quyền cước đánh vào trên người nàng, nàng luôn có thể linh hoạt tránh ra đúng lúc phòng thủ, giữ vững khoảng cách cùng đối thủ. Sau mỗi khi hộ vệ một chiêu thất bại đương thu hồi công kích nàng liền bỗng nhảy lên, hướng quyền khuỷu tay lách qua bên cạnh cong đầu gối đá vào bụng, thắng vì đánh bất ngờ, từng chiêu từng thức không có hoa dạng dư thừa, vừa mạnh vừa chuẩn thẳng đánh kẻ yếu, đơn giản mà thực dụng.

Khi bốn gã hộ vệ đều nằm trên mặt đất che phần bị đau nét mặt khổ sở, hai tay thiếu nữ vẫn chấp về phía sau, đứng vững sừng sững thẳng thớm, trên mặt hoàn toàn không có nét khác thường giống như một cọng tóc cũng không đã thương, ánh mắt nhìn nàng của bọn hộ vệ nhất thời trở nên kính sợ.

Thật ra thì chỉ có mình Diệp Hòa mới biết, nàng không phải không có bị thương a, quả đấm khuỷu tay, đầu gối cổ chân tất cả không có chỗ nào mà không đau, đoán chừng bọn nó đã sưng đỏ thậm chí lệt da. Thân thể Khúc Mật Nhi này đúng là được nuông chiều từ bé, so với thân thể nàng trước kia ở trường quân đội huấn luyện ra bền chắc lại có lực thì thua xa.

Những hộ vệ này mặc dù không phải thuộc hàng cao thủ võ nghệ tốt nhưng thân mạnh thể cường đều là thật, nàng mỗi một quyền mỗi một chân một khuỷu tay đều cần chặt chẽ sử dụng khí lực toàn thân, hết lần này tới lần khác thương tổn đến da mịn thịt mềm của nàng. Đánh xong trận này, xem như đã thương người bảy phần tự thương hại ba phần. Nhưng vì ở trước mặt Bát gia gã bộ đầu to, to về mình thật sự có thực lực thật có thể giúp được hắn, Diệp Hòa mới không thể làm gì khác hơn chấp tay sau lưng đem vết thương che dấu, cắn răng nhin hai chân gần như muốn run lên mới có thể đứng nghiêm.

Đánh xong trận đó, hai nha đầu Lan Khê cùng Tinh Hà trở nên rất sùng bái xem nàng giống như cân quắc anh hùng chuyển đến mà đối đãi, Lan Khê nói không chừng sau này nàng có thể trở thành nữ tướng Đại Kỳ, còn Tinh Hà thì lắc đầu, hưng phấn nói muốn nàng ở lại trong phủ Bát gia, cả tòa nhà thêm một người cũng không thành vấn đề.

Sắc mặt Bát gia trầm tĩnh, ánh mắt mang theo tán thưởng khiến Diệp Hòa mừng rỡ không dứt, nghĩ thầm lần này coi như vượt qua kiểm tra rồi sao. Mà cũng liền sau đó Bát gia gửi tặng một lọ thuốc chữa thương đến phòng của nàng, không nói gì cả nhưng mặt Diệp Hòa đã đỏ rực..... đã hết sức che dấu mà vẫn chạy không khỏi mặt hân.

Bát gia đột nhiên hỏi: “Hòa Nhi, mới vừa rồi nàng nói chỉ cần không dùng binh khí, bọn họ không phải là đối thủ của nàng, vậy nếu dùng binh khí thì thế nào?”

Diệp Hòa không hề có ý che giấu Bát gia, lúc đầu thành thực đáp lời: “Ta sẽ không dùng đao cũng không muốn dùng kiếm. Nếu dùng binh khí ta không có phần thắng. Nếu muốn thủ thắng trừ phi là ở đêm tối có nhiều nơi có thể che chắn, ta có thể dùng chủy thủ nhưng như vậy sẽ tổn thương đến tánh mạng người.”

Trên mặt Bát gia ánh lên phần ngạc nhiên, trong mắt tỏ vẻ hiểu rõ, lại hỏi: “Nàng có biết cỡi ngựa bắn tên?”

“Cỡi ngựa biết một chút, cung tên thì chưa bao giờ dùng qua.”

Bát gia gật đầu, khẽ rũ mi mắt xuống rồi không nói gì thêm.

“Mặc dù không biết nhưng ta có thể học!” Trên mặt Diệp Hòa đều là vẻ thật tình, nhìn vị công tử trẻ tuổi nho nhã ôn hòa trước mắt, kiên định nói: “Ta hiện tại biết bản thân có rất nhiều phương diện năng lực không đủ nhưng đợi một thời gian nữa những thứ này không phải là vấn đề. Bát gia, ta biết ngài dùng người chính trực, ngài để cho ta giúp ngài đi.”

Bát gia rất cục giương mắt nhưng lại đem ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, để không người nào có thể đoán ra nửa phần suy nghĩ trong đầu hắn, giọng nói lại rất bình thản: “Nàng biết những thứ gì?”

“Có một buổi tối nọ, một con bò câu đưa tin không biết từ đâu bay đến đậu bên cửa sổ, ta xem chữ trên giấy, mặc dù không nhận ra lá thư viết cái gì nhưng ta có thể nhìn ra là văn tự Hắc Khẩu. Ta vốn là người ngu không sâu nhưng sau khi đến đây ta luôn nằm xuống đã buồn ngủ, tỉnh dậy thì trời đã sáng choang. Qua mấy ngày ta mới phát giác có chỗ bất thường, có một hôm nhân lúc trời tối ta lặng lẽ ra khỏi phòng, núp ở trên cây ngô đồng, phát hiện giữa đêm khuya yên lặng có người chia ra hướng phòng ta cùng Lan Khê Tinh Hà cùng với hạ nhân hộ viện thổi vào mê hương. Khi mọi người dưới tác dụng của mê hương ngủ say, ngài ở tổng hội bí mật tiếp kiến một số người, những người đó vô luận tiến vào nhưng không đi qua cửa chính, ta liền nghĩ trong nhà có điều mờ ám. Ta cũng từng thừa dịp ngài vào hoàng cung len lén đến thư phòng của ngài, phát hiện sổ sách ngài xem phần lớn đều liên quan đến binh pháp, chính trị cùng đạo lý trị quốc.”

Diệp Hòa một hơi nói xong ngẩng lên nhìn Bát gia, thấy hắn vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

“Bát gia chớ cần suy nghĩ nhiều, ngài là ân nhân của Diệp Hòa, ta quan sát ngài chỉ vì muốn xác định ý nghĩ của ngài, để giúp ngài một tay. Ta đối với tình hình hiện nay cũng không biết gì cả, chẳng qua mấy ngày dưỡng thương tại đây từ Lan Khê Tinh Hà mà có phần hiểu rõ. Diệp Hòa tuy là hạng người nữ lưu nhưng cũng biết thế nào mình chủ, thế nào dong quân. Hoàng đế Đại Kỳ từ lúc lên ngôi tới nay lấy chính sách tàn bạo, hảo đại hi công, mấy lần vén lên chiến tranh cùng quân giặc cướp, dân chúng chịu cảnh chiến loạn không tả xiết, thuế má ngày càng gia tăng để lấy làm quân lương, có thể nói dân chúng lâm than. Bát gia ngài vô luận về hiền đức hay cái gì đều trên Kỳ Hoàng, để vị kia vốn là của ngài, hôm nay bị người hại tàn một chân, bỏ đi tước vị vương gia, bị tước đoạt đất phong binh quyền. Người đặt dân tâm là người được thiên hạ, Bát gia ngài trạch tâm nhân hậu rất rõ đại nghĩa đã sớm được dân chúng sùng bái. Nếu ngài làm vua nhất định là phúc của Đại Kỳ.”

Bát gia rất cục nghiêng mặt nhìn về phía Diệp Hòa, trông mắt đen nhánh đã không hề bình tĩnh như ngày thường, hàm chứa một số chuyện không thể nói rõ, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Hòa Nhi, nàng có biết đây là một vùng vẫn đục thế nào không?”

Diệp Hòa nhìn nam tử tuấn tú nho nhã, trước mắt hiện lên cảnh hắc không che chắn nàng chạy mù ghê tởm, chuyên tâm thay nàng châm cứu, nhớ lại hắc vì muốn giúp máu chân lưu thông, mỗi ngày đều giúp nàng xoa bóp, hắc cứu nàng khỏi cánh đồng tuyết trắng xóa, đem nàng từ quỷ môn quan kéo về. Đôi mắt đen bóng của thiếu nữ không chút do dự, kiên định nói: “Mạng của Diệp Hòa là Bát gia cứu, hai chân được Bát gia trị tốt, dù có bị cuốn vào vùng vẫn đục này ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Sau đó, mỗi ngày Diệp Hòa đều đi theo Hình Lô học tập sử dụng đao kiếm, luyện tập cỡi ngựa bắn cung, vì để thân thể mảnh mai rắn chắc chút ít, nàng mỗi ngày đều dành chút thời gian rèn luyện thể hình, chạy chậm, hít đất, ngồi trên ngựa hai tay giờ ngang xách thùng gỗ trang bị đầy đủ nước. Hai nha đầu Lan Khê Tinh Hà thấy cũng đau lòng, cô nương này so với các nàng còn nhỏ hơn mấy tuổi nếu là các nàng làm vậy thì đã mệt chết rồi.

Có một lần còn cố ý đem thùng gỗ đổi thành loại rỉ nước, Diệp Hòa giờ cao nước trong thùng dần dần chảy ra hơn phân nửa khiến cho nàng dờ khóc dờ cười. Có đôi khi nàng ngồi trên ngựa, đốt nén hương ở một bên tính giờ, hai nha đầu kia lại chạy đến trước mặt nàng nói đồng nói tây dỗi đi chú ý của nàng, lén lén lút lút chuyển nên qua một bên thổi vù vù để cho hương đốt nhanh hơn. Diệp Hòa đều đã thấy nhưng trên mặt làm bộ như không biết, trong lòng có chút bất đắc dĩ nhưng nhiều hơn lại là âm áp.

Lần đó Diệp Hòa lấy một chọi bốn, các tùy tùng hộ viện lan truyền khắp nơi rồi rít muốn đến bá sự. Diệp Hòa cũng không keo kiệt, sáng khoái dạy bọn họ luyện triệt quyền đạo. Tính tình của nàng tương đối sòng phẳng, không câu nệ tiểu tiết, một thời gian sau đã hòa đồng cùng mọi người.

Trong quá trình Diệp Hòa học tập sử dụng đao kiếm, luyện tập cỡi ngựa bắn cung, thỉnh thoảng bị một ít vết thương hoặc trật tay trật chân là đều khó tránh, buổi tối Bát gia gặp sẽ đưa thuốc hoặc giúp nàng ấn niết tay chân, đôi khi mang theo trách cứ quan tâm “Tại sao luôn không cẩn thận như vậy?”

Diệp Hòa cúi đầu nhìn bàn tay to khỏe của Bát gia xoa bóp cho mình, khóe môi cũng dần dần cong lên, nhưng lần sau vẫn “không cẩn thận”.

Dần dần Diệp Hòa phát hiện nàng đã đem chỗ ở không xa hoa này trở thành nhà, đem Lan Khê Tinh Hà thành tỷ muội thân, đem bọn hộ viện thành bằng hữu, đem Bát gia thành..... Nghĩ tới đây, nàng dừng lại, không rõ nàng muốn đem Bát gia thành cái gì, chỉ biết dường như không chỉ là ân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Xảy ra biến cố

Năm tháng như dòng nước trôi đi, Diệp Hòa mỗi ngày tập võ tập thể hình, sử dụng đao kiếm cũng thuần thục rất nhiều, thân thể dần dần không còn nhu nhược như trước. Nữ nhân nào cũng thích bản thân xinh đẹp, Diệp Hòa rất chú trọng bảo dưỡng, thường xuyên bớt thời gian luyện yo-ga để dáng người yếu điệu mạn diệu, da thịt con dân có tính đàn hồi, kiện mỹ nhưng không mất mềm mại. Thân thể này mặc dù không rắn chắc, có sức lực vốn có của Diệp Hòa nhưng làn da lại thật tốt, trắng muốt như ngọc, lông tơ trắng mịn mà bất cứ loại kem bảo vệ hiện đại nào khó mà cho ra hiệu quả như vậy.

Chỉ tiếc cho đôi bàn tay khéo léo của Diệp Hòa, cả ngày múa đao lộng kiếm, một khoảng thời gian sau bàn tay vốn không chút tỳ vết nào dần dần có thêm vết chai, sờ lên cảm giác thô ráp hơn nhiều.

Diệp Hòa mỗi ngày học này học kia nhưng thích nhất vẫn là bắn tên, cũng không phải rất hứng thú với các mũi tên, chỉ là người dạy nàng bắn tên là Bát gia.

Mặc dù Bát gia chân tàn tật nhưng về phương diện bắn tên lại là một người thiện xạ. Có một lần trong viện chuẩn bị sẵn mục tiêu, Bát gia ngồi thẳng trên ghế trúc, tay trái cầm trường cung, tay phải từ trong sọt lấy ra bốn mũi tên lông vũ, chia ra giữ ở ngón út cùng ngón áp út, trung kỳ ngón giữa ngón áp út, ngón giữa cùng ngón trỏ còn có ngón trỏ cùng ngón cái kéo căng dây cung, chăm chú nhắm mục tiêu bốn mũi tên liên tiếp bắn ra không mũi nào không trúng. Thấy vậy Diệp Hòa tròn mắt hốc mồm, một lúc sau mới hết thần thờ.

Bát gia nhìn Diệp Hòa, trong mắt chứa ý cười, giờ trường cung trong tay lên hỏi: “Muốn học sao?”

Diệp Hòa liên tục gật đầu: “Muốn!”

Cho nên Bát gia trở thành sư phụ dạy nàng bắn cung. Vừa bắt đầu Diệp Hòa luyện tập bắn tên, Bát gia chẳng qua chỉ ngồi ở một bên nhìn, thỉnh thoảng chỉ ra một số chỗ sai như lắp tên quá thấp, hạ cung quá cứng rắn, đuôi tên cùng mũi tên đặt lệch.

Mặc dù trong dĩ vãng Diệp Hòa sử dụng súng coi như thần xạ thủ nhưng dù sao cung tên khác với súng, dù Bát gia cẩn thận căn dặn nên chú ý thế nào, nàng vẫn luôn bắn chệch, qua mấy ngày cũng không có tiến triển. Riết Bát gia không còn kiên nhẫn, đến giờ luyện liền gọi Diệp Hòa lại, đứng ở bên cạnh ghế tre hắt ngòi dùng tay chỉ tận tình, hai người một trước một sau thân thể dán chặt, góc độ tầm mắt nhất trí. Bát gia vừa nắm tay Diệp Hòa giương cung nhắm mục tiêu vừa chỉ dẫn chi tiết cẩn chú ý, hơi thở ấm áp vào vành tai Diệp Hòa, khiến nàng đỏ mặt cả gò má cùng vành tai, mừng rỡ xen lẫn ngượng ngùng, muốn học có bắn tên lại sợ học xong thì không thể cùng Bát gia thân cận thế này.

Bát gia vẫn thường xuyên ở đêm khuya bí mật cùng những người lạ mặt trao đổi nhưng không còn kiêng kỵ Diệp Hòa, Diệp Hòa biết Bát gia giờ đây tin nhiệm nàng, đem nàng cho là người mình.

Làm Diệp Hòa kinh ngạc chính là đêm khuya ở thư phòng, thành phần đám người Bát gia phải tiếp kiến hết sức hỗn loạn, có thương gia mở cửa hàng ở thành Nghiệp Đan, có dân chúng bình thường thậm chí có cả trọng thần trong triều đình Đại Kỳ.

Diệp Hòa đối với nội dung bọn họ đàm luận không có hứng thú, nàng chỉ biết Bát gia đã khổ tâm tính kế rất nhiều năm, hiện tại vẫn chỉ còn trong trù bị. Dù sao chuyện này trăm triệu lần không thể gặp, nàng nghĩ có lẽ Bát gia đang đợi thời cơ nhưng không biết còn phải đợi thời cơ đó bao lâu, ba năm chăng? Năm năm hoặc mười năm? Cũng có thể nói trời trêu người, trước khi thời cơ đến chỉ cần đi nhầm một bước liền thất bại trong gang tấc, rơi vào kết quả khó nắm bắt. Bát gia đây là bí quá hoá liều, cẩn thận a.....

Một lần Bát gia ở trong thư phòng tiếp kiến bộ thượng thư Hạ Niên Đức, Hạ Niên Đức chỉ ở đó nửa canh giờ liền rời đi, ánh nến trong thư phòng vẫn lập lòe, Bát gia cả đêm cũng không có trở về phòng, ngày thứ hai sắc mặt tiêu tụy mà u buồn. Diệp Hòa nghĩ thầm sợ xảy ra chuyện không hay nhưng thấy Bát gia không nói nên cũng không dám hỏi nhiều. Sau liên tục hơn mười buổi tối cũng không có người đến gặp mặt, nhưng cũng may mỗi ngày vẫn tỉnh lặng như bình thường. Diệp Hòa dần dần buông lỏng lo âu trong lòng, thậm chí có lẽ cũng không phải ... chuyện gì to tát.

Chăm chỉ khổ luyện nên Diệp Hòa khắp mọi mặt có thể nói không tệ, khách quan mà nói. tiến bộ nhất là cỡi ngựa, không giống với luyện võ bắn tên có thể tiến hành ở trong sân, sân mặc dù rộng rãi nhưng dùng cho luyện tập cỡi ngựa đường xa thì không đủ. Khoảng cách từ quý phủ Bát gia qua hai con đường có nơi rất thích hợp, nơi đó có thể xem như quảng trường công cộng của thành Nghiệp Đan.

Nhưng vào ban ngày lại có rất nhiều người qua lại, Diệp Hòa không thể làm gì khác hơn đợi đến khi trời tối mới dắt ngựa đi, Bát gia phân phó Hình Lôi đi cùng nàng, mỗi lần luyện tập đều một canh giờ mới trở về. Mỗi lần trở lại Lan Khê Tinh Hà sẽ chuẩn bị xong nước nóng cùng thức ăn khuya, người một câu ta một câu cẩn nhắc “Cô nương là một nữ nhi nha. Và lại còn trong thời kỳ trưởng thành, cần gì phải ép mình chịu khổ luyện tập mấy thứ thuộc về nam nhân kia chứ.” Rồi còn “Ban ngày luyện, buổi tối cũng luyện, cô nương cần gì liều mạng như vậy? Nhìn đôi tay này xem, chúng nó bị hành hạ thành dạng gì rồi, sau này gả cho người ta sợ rằng bị chê cười mất thôi.”

Nói thì nói Diệp Hòa chỉ nghe, mặc dù tay chân bị đông cứng lạnh chết khiếp nhưng trong lòng thì lại ấm áp không dứt.

Trời đêm âm đạm vì sao thưa thớt, gió đêm xuy phất, ở trong đêm khuya yên lặng như tờ, trên quảng trường cỏ xanh biết có một thân ảnh cưỡi ngựa phi như bay, kim ngựa dừng lại trước một nam tử áo xám cao to, hai mắt thiếu nữ lóe sáng như ánh sao, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười rực rỡ mang theo chút hưng phấn hỏi: “Hình đại ca, huynh thấy ta chạy một vòng có tiến bộ không?”

“Cô nương tư chất thông minh không thể so với thường nhân, luyện thêm một khoảng thời gian nữa thuộc hạ sợ rằng không có tư cách dạy cô nương.” Hình Lôi nhìn tư thế oai hùng của vị thiếu nữ trước mắt trong nháy mắt thất thần, nhưng ngay sau đó nhếch miệng cười cười, hắng giọng nói.

“Mọi sự do người, chỉ cần dùng tâm để học, ta có thể nắm chắc trò giỏi hơn thầy!” Thiếu nữ cũng không khiêm nhường, cong khóe miệng lên nói: “Nhưng vô luận thế nào Hình đại ca vẫn là sư phụ của Diệp Hòa.”

“Thuộc hạ không dám!” Ngoài miệng Hình Lôi nói chuyện khách khí nhưng trong lòng thật sự rất cao hứng.

Diệp Hòa nhìn ra tìm cùng miệng hán không đồng nhất nhưng không vạch trần, nói: “Thời gian cũng không còn nhiều, luyện thêm hai vòng nữa chúng ta trở về đi.” Vừa nói cũng nắm chặt roi ngựa kéo dây cương, ngựa lập tức phi nhanh trên quảng trường.

Nhưng mới vừa chạy nửa vòng, bên tai mơ hồ nghe nơi xa truyền đến tiếng chó sủa cùng tiếng huyền não, ban đêm thành Nghiệp Đan từ trước đến nay luôn yên tĩnh, Diệp Hòa trong bụng mới vừa có chút nghi ngờ liền nghe âm thanh Hình Lôi quát to: “Cô nương, trở lại mau, đã xảy ra chuyện!”

Diệp Hòa trong bụng cả kinh, vội vàng túm chặt dây cương quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng âm đạm sắc mặt Hình Lôi xanh mét nhìn về một chỗ. Diệp Hòa theo đó nhìn lại liền nhìn thấy mơ hồ ánh lửa cùng sương khói nồng đậm, nhất thời như sấm oanh đình!

Đó là hương phủ viện Bát gia.....

Trong đầu Diệp Hòa vang lên một tiếng sấm nổ, quay lại đầu ngựa hung hăng phóng về phương hướng tòa nhà.

Hình Lôi cưỡi ngựa theo sát phía sau, hết sức muốn đuổi theo thiếu nữ phía trước, hán vốn là sư phụ dạy nàng thuật cưỡi ngựa nhưng lúc này làm sao cũng đuổi không kịp, khoảng cách ngược lại càng kéo càng xa.....

Diệp Hòa nhìn ánh lửa càng ngày càng gần, lồng ngực kịch liệt đập phồng, trong đầu trống rỗng mấy móc quơ roi ngựa, trong lòng bất an càng lúc càng nặng.

Ở ngõ sâu vắng vẻ vào tòa nhà nhưng trận hỏa này lại không làm cho người dân chú ý, phụ cận có một ít dân chúng tỉnh giấc, tuy nhiên không dám đi vào ngõ sâu tới gần tòa nhà kia, cũng không dám đi cứu hỏa chỉ âm ỉ phát ra tiếng thét chói tai.

“Là Hác Khẩu thất tử! Ta nhìn thấy những người đó mặc y phục của Hác Khẩu thất tử!”

“A. . . ! ! Hác Khẩu thất tử vào thành làm loạn a!”

“Là loạn đảng, nhanh đi báo quan, đến nha môn mau!”

Diệp Hòa đỏ mắt giục ngựa xuyên qua đám người hướng ngõ sâu tòa nhà phóng đi, là Hác Khẩu thất tử sao? Chuyện gì xảy ra? Bát gia không phải có liên minh với Hác Khẩu thất tử sao? Làm sao bọn họ lại đến đây?

Tung mình xuống ngựa, Diệp Hòa cầm lên chủy thủ tùy thân, mở rộng cửa đại môn xông vào, khi nhìn thấy hết thấy tình cảnh trong nhà, Diệp Hòa ngược lại bình tĩnh lại, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không chút biểu tình, chỉ có đôi môi trắng bệch kia đang run rẩy, ánh lửa chói mắt, thi thể khắp nơi, máu tươi giàn giụa, sân vườn hỗn động.....

Ánh mắt Diệp Hòa ửng đỏ, không biết là bị khói dày đặc hun hay bị lửa giận nhuộm, khi thấy bóng người lam nhạt nằm ở một bên, nàng nhanh chóng vọt tới.

“Lan Khê..... Lan Khê!”

Diệp Hòa đỡ nàng tựa vào trọng ngực mình, nức nở gọi nhiều lần, ngực nàng trũng một kiếm, máu tươi theo đó chảy ra.

Lan Khê bình tĩnh, cố gắng mở hé đôi mắt, vươn ra bàn tay toàn là máu tươi dùng chút khí lực còn sót lại đẩy Diệp Hòa, hơi thở yếu ớt nói: “Cô nương, ta biết cô lợi hại..... đừng động tới ta, đi, đi cứu Bát gia..... nhanh đi..... Bát gia không thể xảy ra chuyện gì, cô cũng phải cẩn thận.....”

“Các người không thể có chuyện! Bát gia ở đâu? Tinh Hà ở đâu?”

“Bát gia..... bị mang đi. Tinh Hà nàng, nàng ấy bị những người đó đẩy xuống giếng..... không còn kịp rồi..... Ta không có thể kéo nàng, thiếu chút nữa là có thể kéo..... ta còn nghe thấy nàng ở dưới giếng gãy dựa, nàng đang gọi cứu mạng, nhưng ta không thể cứu nàng.....” Lan Khê cố hết sức nói, vừa nói nước mắt cũng theo đó tuôn ra ngoài, ánh mắt chậm rãi khép lại không còn sức sống.

Diệp Hòa nhìn nữ tử trong ngực đã không còn hô hấp, trong lòng một mảnh tro tàn, gương mặt tái mét không chút huyết sắc, Lan Khê, không phải là lỗi của tỷ mà là lỗi của ta, là ta đến muộn..... Tinh Hà rất tin tưởng nàng còn vui vẻ nói chỉ cần nàng ở lại trong phủ Bát gia, an toàn của người trong tòa nhà sẽ không thành vấn đề. Nhưng đến khi sống chết trước mắt nàng lại không thể giúp được gì.....

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tùng Lâm dã chiến

Hậu viện nhà quan gia, mảnh sân rộng rãi lá vàng rụng đầy đất, một làn gió sáng sớm thổi đến tăng thêm mát mẻ ngày mùa thu .

Một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi đứng thẳng đón ngọn gió phát tới, trông mắt đen như nước, làn da trắng nhẵn nhụi, mái tóc buộc thành kiểu đuôi ngựa đơn giản, mặc nam trang, tay trái cầm cung, tay phải lấp tên anh khí bùng bùng, chỉ nghe ‘vút’ một tiếng trong gió vang lên, ba ‘điều linh tiễn’ nhất tề bắn ra, trong chớp mắt vũng vàng đâm vào ngay giữa ba cây đại thụ khô.

“Tiểu thư, sao người lại đem cây làm mục tiêu để bắn nhỉ?”

Thiếu nữ liếc nhìn vào luyện võ trường, rồi nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của nha hoàn, thuận miệng trả lời: “Lười lấy bia thiết, và lại bắn cây cũng rất thuận tay!”

“Tiểu thư, đại nhân gọi nô tỳ tới bảo tiểu thư chuẩn bị một chút, ngày mai sáng sớm nên lên đường.”

“Ta biết rồi, người đi ra ngoài đi.”

“Nô tỳ cáo lui.”

Thiếu nữ tiện tay ném cung sang một bên, nằm xuống bãi cỏ ngay tại chỗ nhìn bầu trời bao la không một áng mây, nhưng lại cảm thấy trời trong gió mát không có gì hay để nhìn liền nhẹ nhàng hai mắt nhắm nghiền, trong lòng nghĩ tới ngày mai ở trước mặt Kỳ Đế nên làm gì nói gì cho phải.

Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa, mọi chuyện như một cái chớp mắt, ba năm lặng lẽ trôi qua. Bát gia, người nam tử tao nhã y phục luôn mặc nho nhã, giữa lông mày chất chứa nhân nhật ưu sầu đã bị vòng cấm ở hoàng cung suốt ba năm. Là ba năm đấy, thế lực ở trong hoàng cung tiêu tán, hần một mình quyền không thể không lại tàn một chân, không biết phải chịu bao nhiêu xem thường cùng chế ngạo của bọn cung nữ thái giám?

Diệp Hòa năm nay vừa tròn mười tám, đã là tuổi dậy thì. Nàng vẫn còn nhớ vào cái đêm ba năm trước Lan Khê chết ở trong ngực nàng, Tĩnh Hà, bọn họ viện tất cả đều chết, Bát gia thì chẳng biết đi đâu. Mà cho tới bây giờ nàng vẫn như lúc đó mờ mịt lúng túng, nàng hận những người đó tại sao lại tàn nhẫn nhưng cũng hận chính mình vô năng.

Ôm thi thể dần dần lạnh băng của Lan Khê nhìn tòa nhà bốc cháy hùng hực, tâm như chết đi, đầu óc trống rỗng, cuối cùng bị làn khói dày đặc hun đến trước mắt tối sầm, thân thể mềm nhũn té xuống, trước lúc hôn mê chỉ thấy vô số quan binh xách theo thùng nước vây quanh tòa nhà.

Diệp Hòa ho khan một hồi mờ mắt tỉnh lại đã thấy bản thân ở trong tòa phủ đệ này, thì ra là hộ bộ thượng thư Hạ Niên Đức đưa nàng về đây. Đối mặt với chất vấn của Diệp Hòa suốt cả đêm, Hạ Niên Đức chỉ nói cho nàng biết Hoàng thượng đã có lòng nghi ngờ Bát gia.

Quả nhiên. Đêm đó sau khi Bát gia tiếp kiến Hạ Niên Đức thì về mặt chán nản cô đơn, quả nhiên đã phạm phải sai lầm.

Ngày thứ hai, toàn thành đều biết loạn đảng khe giặc cướp tập kích phủ Bát gia, giết người đốt phòng hung ác tàn bạo. Vì bảo đảm sự an toàn cho Bát gia, Kỳ Đế sai người trong đêm ngênh đón Bát gia vào trong cung.

Ai mà không biết, mấy tên bị gọi là loạn đảng với giặc cướp căn bản là cấm vệ quân của Hoàng thượng giả trang, giết người của Bát gia, đốt nơi ở của ngài cả thành đều biết, chỉ vì muốn ép Bát gia vào cung để giam cầm cả đời.

Kỳ Đế là người đa mưu túc trí, mặc dù có lòng nghi ngờ Bát gia nhưng cũng biết nếu Bát gia chết, người dân chúng hoài nghi đầu tiên chắc chắn hần. Thế nên cách này vừa có thể ngăn ngừa miệng lưỡi thế gian, vừa tránh mang tiếng xấu giết đệ lại danh chánh ngôn thuận đem Bát gia giam cầm để tránh lo âu về sau, có thể nói một mũi tên hạ hai con chim.

Đối với Hoàng đế Đại Kỳ cao cao tại thượng kia mà nói, hần sai người giết bắt quá là gia phó của bát gia, đốt chỉ là một ngôi nhà bình thường nhưng đối với Diệp Hòa đó là thân nhân của nàng, bằng hữu của nàng và cũng là nhà của nàng.....

Diệp Hòa lần nữa trở lại tòa nhà, giọng nói và dáng điệu nụ cười của hai nha đầu Lan Khê Tĩnh Hà dường như đang ở trước mắt, trong viện nàng cùng hộ viện luyện võ đánh nhau cười đùa vui vẻ, nhưng chỉ vừa đặt chân đến gần hết thấy đều biến mất không thấy chỉ còn lại có một mảnh đồ nát trông trải. Khuôn mặt nàng lạnh lùng không nói một lời, đem thi thể Tĩnh Hà dưới giếng trong sân vớt ra ngoài cùng thi thể những người khác bị những tên quan binh ném ở vùng hoang vu chôn cất ở một nơi yên lặng ở sau núi, cả đêm không về.

Sáng ngày hôm sau trở lại Thượng Thư phủ, Hạ Niên Đức là người quản lý sự vụ hộ bộ, ông đã dùng công vụ thuận tiện giúp nàng nguy tạo hộ tịch, phụ thân phụ mẫu của nàng song song bị bệnh qua đời, nàng không chỗ nương tựa nên được Hạ Niên Đức thu dưỡng, từ đó về sau nàng là dưỡng nữ của hộ bộ thượng thư Hạ Niên Đức, tên Hạ Diệp Hòa.

.....

Hàng năm gần vào xuân Đại Kỳ thường tổ chức một buổi săn thú, địa điểm thường tổ chức tại khu vực săn bắn dành riêng cho vương công quý tộc hoàng gia. Nhưng mùa thu năm nay lại khác với mấy năm trước. Cừu hoàng tử Khiêm Vương từ ba năm trước đây từ biên quan bị thương trở về, mặc dù bảo vệ được tánh mạng nhưng thân thể lại suy yếu không chịu nổi, cực độ sợ lạnh, thường xuyên bị bệnh nằm liệt trên giường, mỗi ngày đều phải ăn thức ăn có tính nóng dùng thảo dược quý hiếm mới có thể giữ được tánh mạng, có thể nói thành ám sắc thuốc điển hình.

Kỳ Đế đặc biệt dùng nhiều vàng mời danh y nổi tiếng nhất thiên hạ, cả ngày vây quanh Khiêm Vương, dùng hết các loại phương pháp, tỉ mỉ điều trị mấy năm, cho đến mùa thu năm nay mới có chuyển biến tốt. Mặt rồng của Kỳ Đế cực kỳ vui mừng, còn hằng hái phát động sản thú vào mùa thu, đồng thời thay đổi lệ cũ năm trước chỉ định tổ chức tại Lỗ Khắc sơn ngoài thành Nghiệp Đan.

Năm nay khu vực săn bắn đổi sang ngoại thành, không giống với khu vực săn bắn hoàng gia trước kia, vì bảo đảm Kỳ Đế thánh thể vạn toàn, thanh thế lần săn thú này so với mấy năm trước còn lớn hơn, chỉ tính tình binh phái theo cũng chừng vạn người. Được tham gia buổi săn thú này quả là ân huệ của thánh thượng, được chấp thuận tham gia trừ hoàng gia quý tộc, vương công đại thần ra, gia quyến thân thuộc cũng có thể đi theo.

Hai trăm năm trước, Đại Kỳ khai quốc Hoàng hậu đã cùng Hoàng đế Kỳ Thủy kẻ vai chiến đấu, tư thế oai hùng cùng nhau xông pha giết giặc, sau khi dựng nước lại lục tục xuất hiện không ít nữ tướng, nên luật lệ cũng tương đối mở, các buổi săn thú hoàng gia từ trước đến giờ không kiêng kỵ nữ nhân tham gia. Trên trăm chiếc xe ngựa có hàng vạn binh mã đi theo chậm rãi hướng Lỗ Khắc sơn, cục diện hết sức hoành tráng.

Diệp Hòa lợi dụng thân phận dưỡng nữ hộ bộ thượng thư cứ thế đi theo đội ngũ mệnh mông cuốn cuộn, các nữ quyến thuộc gia đình vương công đại thần đi theo đều ngồi trong xe ngựa, chỉ có nàng mái tóc đen được buộc đơn giản, mặc một thân trang phục cưới ngựa kiểu nam, cùng nam nhân giục ngựa mà đi.

Nàng biết gương mặt quá mức trắng nõn của mình đậm chất nữ tính, mà ba năm qua lại càng xinh đẹp tuyệt trần, cho dù lông mày rậm giả trang thành nam tử cũng hù dọa không được người nên định cứ bắt nam bắt nữ, một khuôn mặt xinh đẹp phối hợp một thân anh khí nam trang khiến cho không ít tầm mắt nhìn lại.

Diệp Hòa mắt nhìn thẳng, dư quang cũng không động thanh sắc chỉ chú ý về phía xe ngựa được trọng binh bảo vệ phía trước, xe ngựa màu vàng sáng lóa hoa mỹ là của Hoàng đế Đại Kỳ.

Mà phía sau xe ngựa dành cho vua có bảy cỗ xe ngựa màu vàng, chia ra cho các hoàng tử của Kỳ Đế. Hoàng thất Đại Kỳ có mười lăm hoàng tử. Trong đó đứa lớn nhất đã sớm chết non, đứa thứ năm Cảnh Vương vì hoang dâm vô đạo bị giáng chức đi thiên thành, còn hai vị hoàng tử mười bốn, mười lăm còn quần trong tã, hoàng tử mười hai, mười ba thì chỉ là đứa bé chiều cao chưa đầy một thước. Đứng hàng thứ nhị thái tử Kỳ Hách phải ở lại quán chuyện trong cung không thể tham gia săn thú, bảy chiếc xe ngựa vừa vặn mười bốn vị hoàng tử. Diệp Hòa âm thầm thở phào nhẹ nhõm —— Khiêm Tiểu Vương gia Kỳ Mạch không tới.

Trên Lỗ Khắc sơn đã sớm đóng tốt vòng bảo hộ, bố trí tốt doanh trướng, kéo dài mấy dặm, khí thế hùng hậu.

Bánh xe ngựa đầu tiên dừng lại, trên trăm chiếc xe ngựa theo sau cũng rồi rít dừng lại, một thân cảm bào mình hoàng Kỳ Đế từ trong xe ngựa đi ra, mọi người rồi rít xuống ngựa cung nghênh, nhưng Kỳ Đế mới vừa xuống xe không lâu, ngay sau đó lại thấy bên trong dân xuất hiện thêm một người mặc trường bào màu sắc tối, chân mang giày trắng đế mềm, áo khoác gấm được choàng lên người, được cung nô đỡ xuống xe. Diệp Hòa vừa định thân nhìn đột nhiên sững sốt, hai hàng chân mày cũng nhíu chặt lại.

Sắc mặt tái nhợt, môi đỏ như máu, hai hàng lông mày như kiếm, con ngươi lấp lánh ánh sao, người nọ thân hình thon dài, mái tóc dùng trăm lăm từ gỗ tử đàn đính lại, khóe mắt hẹp dài gương lên, đôi môi nhếch mang theo lãnh ý cự người ngang dạm. Trong con ngươi đen như mực không vui, không lo, không buồn, hoàn toàn nhìn không ra hần đang suy nghĩ chuyện gì. Ánh mắt trầm tĩnh sâu sắc như vậy không thể của thiếu niên chừng mười tám tuổi.

Diệp Hòa âm thầm thở dài, nếu nói ba năm trước đây thiếu niên tôn quý này là một tiểu hồ ly, vậy ba năm sau hẳn chắc đã rèn luyện thành tinh, sợ rằng lần này khó đối phó rồi.

Vốn tưởng rằng Khiêm tiểu Vương gia không ở trong đội ngũ săn thú, thế nhưng lại không ngờ hẳn cùng Kỳ Đế ngồi chung một xe ngựa, hoàng tử đứng hàng thứ chín vậy mà khi còn bé đã được phong vương, xem ra hẳn rất được Kỳ Đế yêu thương.

Diệp Hòa không chút kiêng kỵ đánh giá, lại không nghĩ rằng thiếu niên bỗng nhiên nghiêng mặt qua, tầm mắt vừa chuyển nhìn về phía bên này. Diệp Hòa không kịp tránh né, trong lòng có chút bối rối lại thấy ánh mắt thiếu niên chỉ lướt qua ngay sau đó liền dời đi, được cung nô đỡ nhẹ từng bước đi tới doanh trướng, làm như không nhận ra nàng đứng trong đám người đồng nghiệp.

Vòng lên lều đầy bia sắc, trên danh nghĩa dưỡng nữ hộ bộ thượng thư, Diệp Hòa được phân đến một doanh trướng nho nhỏ, sau đó Hạ Niên Đức bị Kỳ Đế triệu kiến, trước lúc rời đi còn căn dặn nàng không nên chạy loạn.

Một mình đi vào, vừa nhắc lên cửa vải Diệp Hòa mới mở ra tờ giấy vừa rời tiểu thái giám len lén kín đáo đưa cho nàng, lại thấy phía trên chỉ viết vồn vện bốn chữ: tử thì: Giò týt, Tây Lâm.

Đêm tối, Diệp Hòa nhìn tờ giấy trong tay do dự chốc lát, cuối cùng vẫn lách mình đi đến rừng cây phía tây. Tuy một thân một mình đêm khuya đi vào núi rừng nhưng Diệp Hòa không sợ, nàng biết trong vòng hơn mười dặm phương viên nơi đây đã được binh lính dựng vòng bảo vệ tốt để tránh dã thú trên núi xuống xâm lấn. Nơi đây cũng rất yên tĩnh, lúc này tối đa chỉ có mấy chú thỏ hoang hoặc một ít loại chim bay tuyệt không có thú dữ hung mãnh.

“Tiểu Hòa Nhi, đã lâu không gặp.”

Bỗng nhiên vang lên thanh âm trong đêm tối yên tĩnh, Diệp Hòa nhanh chóng nghiêng đầu liền nhìn thấy sau thân cây dần hiện ra một bóng người, khóe môi đỏ sẫm của Kỳ Mạch khẽ nhếch, trong mắt không chút ý cười.

“Đã rất lâu rồi, ta thật không nhớ rõ ngươi là ai.” Diệp Hòa thần thái tự nhiên nói đồng thời âm thầm chú ý đến bốn phía, muốn biết hẳn có đem theo những người khác hay không nhưng không phát hiện có dấu vết ẩn nấp.

“Phải không?”

Đôi mắt Khiêm Tiểu vương gia bỗng nhiên lóe lên ngược lại cười lạnh nói: “Bỏn vương lại nhớ nàng rất rõ. Nhớ được một quyền kia nàng dùng lực mạnh cỡ nào, đánh ta bại trên mặt đất ngay cả đứng cũng không nổi. Nhớ nàng vút lại một mình ta trên mảnh đất tuyết mê mông một mình rời đi. Nhớ đến thời khắc cửu tử nhất sinh sắp bị bảo tuyết chôn, cho dù Hắc Phong chạy tới kịp thời cũng không thể có mấy vị thuốc tránh hàn.”

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt lạnh lùng, vừa nói vừa từng bước tiến tới gần, Diệp Hòa nghe lời của hắn, nét mặt bình tĩnh nhưng âm thầm đưa tay đưa về phía sau thắt lưng.

“Lúc ấy trừ bỏn vương ra chỉ còn lại có Hắc Phong cùng một gã thị vệ hắc y, không có thức ăn nàng có biết biết chúng ta sống sót thế nào để chờ thương đội đi qua không qua hả?”

Diệp Hòa cau mày, năm đó nghe nói thương đội đưa người bị thương về thành Nghiệp Đan nhưng chỉ có hai người Khiêm tiểu Vương gia cùng Hắc Phong, sao lúc này lại lòi ra một gã hắc y?

Chẳng lẽ..... trong bụng nàng cả kinh quặng lại muốn nôn, nhìn lại thiếu niên trước mắt đôi môi đỏ một cách lạ thường đã từng ăn qua huyết nhục lóe lên sáng bóng.

Chỉ nghĩ người một lúc thì Khiêm tiểu Vương gia đã tiến tới gần trước mắt. Diệp Hòa không tiếp tục chần chờ, trong nháy mắt xuất thủ, một lưỡi dao sắc bén thẳng tắp ép hướng cổ thiếu niên, vốn cho rằng hắn bị bệnh lâu mới khỏi nhất định không có thể lực chống lại, lại không nghĩ tới thiếu niên dường như sớm có chuẩn bị, đuôi lông mày nháy lên, nhanh chóng xoay người lấy bộ pháp quý dị tránh đi, ngay sau đó cười lạnh phóng một thứ về hướng Diệp Hòa.

Diệp Hòa nhanh nhẹn lác mình né tránh ám khí làm thiếu niên có cơ hội có sơ hở tiến tới gần, bất ngờ hành động trở tay nắm cổ tay trắng nõn của Diệp Hòa, đem chủy thủ đánh rơi.

“Hèn hạ!”

Diệp Hòa tức giận mắng, dùng cánh tay không bị chế trụ trực tiếp vung ra quả đấm, thiếu niên kia lại giành trước một bước, lưu loát bắt chiêu thức giữ chặt nàng, khí lực mạnh đến làm cho nàng không thể động đậy, nào có yếu đuối như lời đồn đại cơ chứ? Diệp Hòa thấy tình thế không ổn, hai tay bị người ta giữ chặt, không để ý chiêu thức ti tiện gì hết, cong lên đầu gối hung hăng hướng giữa hai chân thiếu niên đá vào, không ngờ tên khốn này bỗng nhiên kéo nàng đổi phương hướng nghiêng người trên mặt đất.

Diệp Hòa dù sao cũng là nữ nhân đương nhiên không mạnh bằng hắn, thoáng cái mất đi thăng bằng ngã xuống quên mất cả việc đá người. Chỉ nghe âm một tiếng hai người mặt đối mặt song song nằm nghiêng trên mặt đất. Diệp Hòa vùng chân muốn phản kháng, thiếu niên lập cong chân đón nhận, đầu đá qua lại rút cuộc chân hai người cuốn lẫn vào nhau không thể động đậy, mặt đối mặt tạo thành một tư thế vận vẹo mà quái dị.

Diệp Hòa chán nản giận giữ nói: “Trước mặt người khác ngay cả đi cũng cần người đỡ, hiện tại sao không giả bộ nữa rồi?”

Khiêm tiểu Vương gia xem thường: “Đó là trước mặt người khác còn ở trước mặt nàng thì không cần thiết.” Giọng nói nhàn nhạt khi nói đến chữ “người” còn có ý tăng thêm trọng âm.

“Người mắng ta không phải là người sao?” Diệp Hòa trừng to mắt, tức đến mất đi tỉnh táo thường ngày, hận không thể cắn chết tên khốn này.

Thiếu niên hoàn toàn không thèm để ý về giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi của nàng, khinh thường hừ lạnh: “Người đều có tâm, nàng có sao?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nữ thượng nam hạ

Diệp Hòa cau mày, lười cùng hắn đấu võ mồm, nén giận âm thầm tỉnh táo bản thân, thanh âm không mang theo chút tình cảm uy hiếp nói: “Buông, người giả bệnh ta sẽ không nói ra nhưng người sau này đừng chọc tới ta. Người là hoàng tử Đại Kỳ, ta hiện tại không muốn giết người gây cho mình thêm phiền toái nhưng nếu ép ta chuyện gì ta cũng làm được!”

Kỳ Mạch kéo khóe miệng lạnh lùng cười: “Nàng hiện tại rơi vào trong tay bỏn vương, có tư cách nói điều kiện sao hử?”

Diệp Hòa ngơ ngẩn, cắn răng không cam lòng giấu dựa hai cái, song tứ chi vẫn bị quản thúc quá chặt chẽ, nàng chán chường ánh mắt buồn bã: “Đúng vậy Ta căn bản không có tư cách cùng người nói điều kiện.”

Thiếu nữ cúi đầu rũ mi xuống, lầm bầm than vãn: “Người là vương gia tôn quý có quyền có thế, tùy thời có thể đưa ta vào chỗ chết, huống chi ta bây giờ còn bị người quản chế, căn bản không có tư cách yêu cầu cái gì..... bất quá, ta rất nhanh sẽ.....”

Thấy nàng bỗng nhiên dừng lại Khiêm tiểu Vương gia theo bản năng khiêu mi hỏi: “Sẽ cái gì?”

“Sẽ.....” Chân mày thanh tú của Diệp Hòa chợt nhíu chặt hừ một tiếng, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần thống khổ vạn phần, phù một tiếng phun ra một ngụm tiên huyết toàn bộ vấy vào trên cổ áo Khiêm tiểu vương gia, trên vạt áo thâm tử sắc nhất thời vẽ lên một đóa hoa diêm đúa lẳng lơ nhìn thấy mà giật mình.

Kỳ Mạch sắc mặt biến hóa, nhíu mày hỏi: “Nàng bị thương?”

Diệp Hòa hé miệng muốn nói, song vẫn chưa lên tiếng thì lại phun một ngụm máu tươi, ánh mắt khép lại, thân thể liền vô lực mềm nhũn ngã xuống.

Kỳ Mạch cầm cánh tay mềm mại mảnh khảnh của thiếu nữ trầm giọng hỏi: “Nàng làm sao rồi?” Vừa nói cũng đưa tay về phía cổ tay thiếu nữ muốn thay nàng chẩn đoán mạch, song đầu ngón tay còn chưa chạm vào tay nàng đã dừng lại giữa không trung, bàn tay to thon dài có lực nắm thật chặt thành quả đấm.

Một thanh chủy thủ lóe hàn quang chống đỡ trên cổ Khiêm tiểu Vương gia, trên mặt Diệp Hòa còn dính vết máu nở nụ cười chân thành, giọng nói còn mang theo treu ghẹo: “Ta mới vừa rồi muốn nói chính là... ta rất nhanh sẽ có tư cách nói điều kiện cùng ngài. Tiểu Vương gia, ngài nói có đúng không?”

Kỳ Mạch sắc mặt lạnh lùng, hai tròng mắt điểm nước son cũng trở nên âm trầm vô cùng: “Nàng gạt ta!”

“Đúng, ta lừa đấy!” Diệp Hòa không thèm để ý gạt đầu, tiện tay dùng ống tay áo lau vết máu ngay khóe miệng, châm chọc nói: “Ta cố tình giảo phả đầu lưỡi của mình, vì muốn để ngài tưởng ta trọng thương, thừa dịp ngài buông lỏng cảnh giác mà tránh thoát, lại không nghĩ rằng ngài lại trực tiếp đem ta thả ra, bót đi không ít khí lực cho ta.”

Thiếu niên ánh mắt lóe lên bị kèm hai bên, nhìn nàng miệng đầy máu tươi mang theo tự giễu lạnh lùng nói: “Ngay cả đối với bản thân cũng ra tay tàn độc, cũng khó trách.....”

“Ít nói nhảm!” Diệp Hòa không muốn lãng phí thời gian trực tiếp cắt đứt lời của hắn: “Người giả dạng là ma ốm yếu ớt vì sợ những người huynh đệ kia sao. Người tám tuổi đã được phong vương, tay cầm thực quyền cùng Hoàng thượng ngồi chung xe ngựa, nhận được thánh dạ quang vinh cung chịu, sợ rằng đám thái tử Kỳ Hách tưởng chừng quy thuận đã sớm xem người như cái đinh trong mắt, giả dạng làm phế nhân bệnh yếu triền miên mục đích dẫn dắt bọn họ không chú ý, nhân cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức nghĩ phương pháp tốt.”

“Người cùng huynh đệ đầu thế nào không liên quan đến ta, mà qua đêm nay nửa chữ ta cũng sẽ không tiết lộ.” Diệp Hòa đem chủy thủ tiến tới gần thêm một phân, tiếp tục trầm giọng nói: “Tiểu vương gia, ta không quan tâm chuyện của ngài, ngài cũng đừng tới quản chuyện của ta. Từ nay về sau ta và ngài nước giếng không phạm nước sông!”

Diệp Hòa tự nhận đã nói đến khí thế mười phần, lại không nghĩ tên khốn này chẳng thèm quan tâm lưỡi dao kề ngay cổ trượt ra vết máu, mang theo kinh hoàng lạnh lùng liếc nàng, thờ ơ nói: “Vậy nàng giết ta đi.”

Diệp Hòa thiếu chút nữa cảm không vững, bàn tay nắm lưỡi dao sắc bén khẽ run lên suýt nữa không nhận được trực tiếp xử tên tiểu Vương gia này nhưng nghĩ đến tiểu thái giám hôm nay nhét tờ giấy cho nàng, nếu thật một đao chém xuống nàng chắc chắn rước lấy họa sát thân, cùng nhau đến chỗ chết là cách làm quá mức ngu xuẩn, cuối cùng nén xuống sát ý.

Còn đang giằng co, trong rừng cây bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, Diệp Hòa trong lòng hoảng sợ, một tay nắm lưỡi dao sắc bén vững vàng chống đỡ bên hông Khiêm Tiểu vương gia, một tay đẩy hắn vào trong bụi cỏ, ngay sau đó lén thân đè hắn ở phía dưới, lớn tiếng uy hiếp: “Không cho phép lên tiếng, nếu không ta giết người!”

Một đội cấm vệ quân binh giờ cây đuốc tuần tra chung quanh rừng cây, dần dần hướng phương hướng hai người đến gần.

Diệp Hòa ngừng thở, một chút cử động cũng không dám, nếu hiện tại bị những binh lính này phát hiện sẽ là chuyện lớn, tội danh uy hiếp hoàng tử nàng chắc chắn phải đầu rơi xuống đất.

Theo đám người càng đi càng gần hô hấp cũng trở nên nặng nề bỗng nhiên cảm thấy trước ngực ảm áp tê dại. Diệp Hòa ngưng ngẩn, lúc này mới phát hiện mình lúc trước vội vàng ngã nhào xuống, ngực vừa vận đề ép trên mặt Khiêm tiểu Vương gia.

Mặt Diệp Hòa thoáng cái đỏ bừng, vào mùa thu khí trời coi như ảm áp, vì thế nàng mặc áo cũng rất mỏng, vốn không muốn ra vẻ nam nhân nên cũng không buộc ngực, thấy thiếu niên phía dưới mặc dù nghe lời không có lên tiếng, song hô hấp càng ngày càng nặng, nàng hận không thể đánh cho hắn một trận, nhưng mắt thấy cấm vệ quân tuần tra càng đi càng gần, đành phải duy trì nguyên trạng không dám cử động.

Cấm vệ quân quan sát chung quanh một chút, thấy không có gì khác thường rút cục xoay người rời đi. Diệp Hòa thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhích người ra khỏi.

Khiêm Tiểu vương gia nhìn binh sĩ rời đi, gương mặt tuấn tú vốn tái nhợt lúc này hơi đỏ hồng, phượng mâu chau lại, nhân nhật thâm ý nói: “Sao đi nhanh như vậy?”

“Vô si!” Diệp Hòa thẹn quá thành giận mắng, giờ tay hung hăng đánh lên gương mặt tuấn tú, má trái nhất thời hơi sưng đỏ.

“Người nào ở bên kia!?”

Một gã binh lính cầm vệ quân bỗng nhiên lớn tiếng quát lên, hiển nhiên còn chưa đi xa bị động tĩnh bên này hấp dẫn chú ý.

Diệp Hòa âm thầm mắng hồng bét, trách bản thân thật sự quá sơ suất, thế nhưng bị tiểu Vương gia này chọc giận đến mất bình tĩnh. Hoặc nói tên khốn này có ý chọc giận nàng khiến cho cầm vệ quân chú ý?

Mà lúc này có hối hận cũng đã muộn, mắt thấy đội cầm vệ quân giờ cây đuốc đi tới, dưới tình thế cấp bách giờ lên chùy thủ hướng Kỳ Mạch.

Kỳ Mạch mâu quang chợt lóe, trở tay nắm được cổ tay của nàng đem nàng đặt ở phía dưới, thấp giọng âm trầm nói: “Không muốn chết thì đừng lên tiếng!”

Diệp Hòa còn chưa kịp phản ứng, Khiêm tiểu Vương gia đã dựng lên thân thể đi ra khỏi bụi cỏ, đồng thời khôi phục bộ dạng yếu đuối vịn cây đi về phía cầm vệ quân cách đó không xa, hơi thở không ổn định lạnh giọng quát lên: “Nhìn cái gì! Ngay cả bốn vương cũng không nhận được sao?”

“Thuộc hạ tham kiến Khiêm Vương!” Cầm vệ quân giờ cây đuốc, vừa thấy thiếu niên nhất thời nhất tề quỳ rạp xuống đất.

“Bốn vương chỉ ra đây dạo một lúc, ai ngờ đến đây bệnh tình tái phát, cả người không còn chút sức lực, các người tới vừa lúc còn không mau đỡ bốn vương trở về doanh trại?”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Vương gia, mặt ngài”

“Mặt bốn vương thế nào?”

“Không có, không có gì.....”

Diệp Hòa lẳng lặng nằm ở bụi cỏ, nghe thấy giọng nói cùng tiếng bước chân càng ngày càng xa cho đến hoàn toàn không có động tĩnh.....

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bị hấn tính kế

Khí trời mùa thu đặc biệt tươi mát, trên Lỗ Khắc sơn doanh trường trùng điệp kéo dài mấy dặm, thiết kỵ tinh binh hơn vạn, cờ bay phấp phới, nổi trống vang trời.

Lỗ Khắc sơn không phải là nơi hiểm trở cao phong, có chút giống sườn núi nhô ra nhưng chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, từ Đông hướng Tây dài chừng hai nghìn một trăm héc-ta, từ Nam sang Bắc bề rộng chừng 1500 héc-ta. Bên trong rừng cây rậm rạp, còn có sân cỏ hơn mười dặm bằng phẳng làm bãi cỏ, xác thực là sân tốt dùng để phi ngựa săn thú. Bởi vì trong núi rừng không thiếu nhiều loại dã thú hung hãn mà lần này hoàng gia tham gia săn thú phần lớn đều là vương công quý tộc, vì bảo đảm tuyệt không thể sai sót, việc chuẩn bị vây quanh nơi săn bắn tốn mất ba ngày.

Ngày hôm nay khí trời ấm áp, bách điều đua tiếng, Kỳ Đế hào hứng muốn tổ chức một cuộc thi để xem kỹ năng các vị Hoàng tử cỡi ngựa bắn cung.

Vương công đại thần tham gia đại hội săn thú đều tụ tập trên bãi cỏ, Diệp Hòa vẫn như cũ một thân nam trang, an phận thủ thường đứng ở bên người dưỡng phụ Hạ Niên Đức.

Trên bãi cỏ mệnh mông bát ngát, chiêm trống vang lên dồn dập, đội ngũ tinh binh sắp hàng chỉnh tề canh giữ ở bên ngoài, bên cạnh bãi cỏ có dựng một đài cao, trên đó dựng một lầu chế bằng da thú, áo choàng gấm màu vàng óng Hoàng đế Đại Kỳ đi lên đài cao, chậm rãi ngồi xuống, mặc dù đã tuổi trên năm mươi, ánh mắt vẫn lấp lánh hữu thần, tức mục uy nghiêm.

Bảy vị Hoàng tử dựa theo thứ tự từ lớn đến nhỏ sắp hàng trước người Kỳ Đế, chỉ có Cửu hoàng tử Khiêm Vương bởi vì thân thể suy yếu nên ban thường ngồi một bên.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Mọi người quỳ lồm ngồm đầy đất, cao giọng hô, ở trên bãi cỏ bằng phẳng rộng lớn lúc nhúc nhiều người.

“Miễn lễ.”

Thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên, không vội không chậm lại vô cùng trang nghiêm, thấy mọi người đều đã đến đông đủ, Kỳ Đế phát phát tay quay sang quân sự Đại thái giám căn dặn: “Từ Phúc, đi, nói với các vị chủ tử một chút quy tắc săn bắn hôm nay.”

Thái giám tổng quản Từ Phúc thân thể đôn hậu tròn trịa cung kính vuốt cằm, tiến lên bước một bước dùng tiếng nói lạnh lạnh cao giọng nói: “Đại hội cỡi

ngựa bắn cung hôm nay lấy chim bồ câu trắng để săn, nô tài đã sai người chuẩn bị tốt ba lồng tre chim bồ câu trắng, mỗi lồng số lượng hai trăm con, ba lồng chim bồ câu phân ra ba lần thả lên. Các vị chủ tử đều có thể lựa chọn một trợ thủ mà mình ưng ý, hai người hợp thành một tổ đến lúc đó đội nào có số lượng bắn trúng nhiều nhất sẽ giành chiến thắng.”

“Đều nghe rõ rồi chứ?” Kỳ Đế chậm rãi nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu hỏi.

Bảy vị Hoàng tử đều chấp tay: “Nhi thần hiểu!”

“Tốt, vậy thì bắt đầu đi. Vẫn theo quy củ cũ thắng có phần thưởng, thua thì chịu phạt, ngày hôm nay hãy lấy hết bản lĩnh xuất chúng ra cho trầm xem.”

“Nhi thần tuân lệnh!”

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên vang lên một thanh nhỏ cùng hơi thở rối loạn, thiếu niên tử bào vốn an tĩnh ngồi trên ghế có hết sức đứng lên, quỳ xuống đất chờ lệnh nói: “Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn tham gia.”

“Ồ nháo!”

Kỳ đế sững sờ rồi khẽ quát lên: “Lão Cửu, con trước đó vài ngày chỉ mới có thể xuống giường, thân thể còn suy yếu phải điều dưỡng, muốn cùng tham gia nào nhiệt lắm gì?”

“Nhi thần mấy năm qua đều bị bệnh nằm liệt giường không thể cùng hoàng huynh hoàng đệ cỡi ngựa bắn cung, ước mơ đã lâu nay mới thành hiện thực mong phụ hoàng có thành toàn.”

Khiêm tiểu Vương gia sắc mặt tái nhợt nhưng trông mắt đen nhánh lại mang theo kiên định, Kỳ Đế thấy thế nhíu mày trầm giọng nói: “Lão Cửu, hoàng gia tranh tài coi trọng công bình, thắng thì có phần thưởng nhưng nếu thua trầm sẽ không bởi vì con thân thể yếu đuối mà tha đầu đuôi, phạt theo quy tắc đã định con có hiểu không?”

“Nhi thần hiểu! Nếu thua nhi thần cam nguyện chịu phạt.”

“Tốt, con muốn chọn người nào cùng một tổ với mình?”

“Phụ hoàng, con chọn nàng!”

Trên bãi cỏ cả đám người nhất tề hướng theo phương hướng Khiêm tiểu Vương gia chỉ nhìn lại, đưa ánh mắt nhìn về phía một người tuy hai tám năm hoa nhưng không trang điểm son phấn, vóc người tương đối cao lại có vẻ gầy yếu, mái tóc đen chỉ dùng một sợi dây băng cột lên cao, một thiếu nữ mặc nam trang bình dị.

Diệp Hòa mặt không chút thay đổi chỉ hơi nhíu mày, cách mấy thước nàng thấy rõ thiếu niên đang chỉ vào mình khoe miệng ngậm nụ cười lạnh, trong mắt lóe lên tia xảo trá.

Theo hiểu biết của nàng về Khiêm tiểu Vương gia, người này kiên trì tham gia tranh tài sẵn bắn tuyệt đối không chỉ muốn cùng huynh đệ cỡi ngựa bắn cung đơn giản như vậy, hẳn đưa ra chủ ý này rất cuộc có mục đích gì?

Lần này Diệp Hòa vì muốn biểu hiện trước mặt Kỳ Đế để nhận được coi trọng mà thời cơ trước mắt lại là một cơ hội tốt khó gặp. Nếu nàng toàn lực tranh tài có hay không rơi vào bẫy tên hồ ly xảo trá kia, còn nếu nàng giữ lại thực lực làm sao có thể nhận được vài phần kính trọng từ Kỳ Đế? Cơ hội hiếm có một khi bỏ qua không biết lại phải đợi bao lâu.

Nghĩ đến thân ảnh nho nhỏ chống quải trường, trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười quan tâm, trong lòng Diệp Hòa trở nên ảm áp lập tức ra quyết định.

“A?” Trên mặt Kỳ Đế mang theo vài phần kinh ngạc, đánh giá thiếu nữ phần nam trang đứng bên cạnh Hạ Niên Đức, hỏi: “Hạ ái khanh, trầm không nhớ được người lại có một nữ nhi, nha đầu này là người phương nào?”

Hạ Niên Đức vội vàng kéo Diệp Hòa tiến lên quỳ xuống, cung kính nói: “Hồi hoàng thượng, đây là nghĩa nữ thân thu dưỡng, tiểu nữ tính tình không câu nệ lại rất yêu thích luyện võ, am hiểu cỡi ngựa bắn cung cho nên thường xuyên cải nam trang. Thần thấy tiểu nữ muốn tham gia săn thú hoàng gia đã lâu nên mới mang con bé ra ngoài ngoài dạo chơi.”

“Thì ra là như vậy.” Kỳ Đế gật đầu cười nói: “Ngẩng đầu để cho trầm xem rõ một chút.”

Diệp Hòa nghe vậy ngẩng đầu nhìn hoàng đế Đại Kỳ cao cao tại thượng, ánh mắt thản nhiên không cảm xúc.

“Tốt! Là một nha đầu mi thanh mục tú nhưng Hạ ái khanh nói nàng am hiểu cỡi ngựa bắn cung, trầm cũng không tin, cứ như vậy đi, biểu hiện thật tốt cho trầm xem một chút.”

“Thần nữ tuân chỉ!”

Theo lệnh Kỳ Đế, buổi tranh tài săn bắn rất nhanh mở màn, có thái giám dắt ngựa đi tới đưa cho Diệp Hòa, trên yên ngựa trang bị đầy đủ giỏ trúc chứa đầy tên, còn có một cây cung dài, Diệp Hòa tiện tay rút ra một mũi tên lông vũ phát hiện mũi tên đều có khắc chữ “Cửu”.

Bảy vị hoàng tử tất cả đều lựa chọn một gã thân tín làm trợ thủ nhưng đa phần đều là nam tử. Mười bốn người cũng đã lên ngựa, tay cầm cung tên vận sức chờ phát động, chỉ đợi đến chim bồ câu tung bay mở ra thì thố tài năng.

Diệp Hòa nắm dây cương, giẫm lên bàn đạp mỉm cười dùng sức, liền tung mình ngồi lên lưng ngựa, tư thế nhanh nhẹn thanh thoát.

Mười lăm người đều đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ còn thiếu mỗi Cửu hoàng tử Khiêm Vương, song khi Diệp Hòa quay lại nhìn người hợp tác với mình, khuôn mặt nhất thời lộ đầy hắc tuyến.

Chỉ thấy một thiếu niên người mặc tử bào được thái giám dìu đi đứng cạnh con ngựa cao lớn trước mặt, còn một thái giám khác tận chức tận trách cúi người xuống gục trên mặt đất, thiếu niên nhắc chân dẫm ở trên lưng thái giám đang muốn lên ngựa, không ngờ mất thăng bằng liền chột chân ngã về phía sau, suýt nữa té bốn chân chổng lên trời, mọi người kinh hoàng, cũng may có thái giám tay mắt lanh lẹ chạy đến đỡ, mới tránh cho chủ tử tôn quý bị bêu xấu trước mặt mọi người.

Thiếu niên tử bào sắc mặt hơi giận, một cước đá vào trên người thái giám gục trên mặt đất, vừa đẩy tên thái giám đỡ mình, quát lên: “Không cần các người giúp, bốn vương có thể tự mình lên ngựa!”

Văn võ bá quan hai mặt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ mặc dù Cửu hoàng tử kiêu căng nhưng rốt cuộc vẫn tức giận.

Tất cả trông mắt sáng bóng đều chờ nhìn Cửu hoàng tử ngay cả đứng cũng phải cố hết sức rút cuộc làm sao có thể tự mình leo lên ngựa. Một giây sau bỗng nhiên lại nghe thấy thiếu niên thờ hồn hèn quát âm lên: “Đổi lại tiểu mã cao cỡ một thước cho ta!”

Mọi người nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, trong khoảng thời gian ngắn quên mất phản ứng. Dường như Kỳ Đế cũng cảm thấy hoang đường, sắc mặt có chút khó coi nhưng nhìn sang ái tử yếu đuối, cuối cùng yêu thương gạt đầu nói: “Thay ngựa.”

Rất nhanh một tiểu mã được dắt tới, thiếu niên rốt cục nắm dây cương cố hết sức leo lên nhưng lại ngồi vẹo ở trên lưng ngựa, sắc mặt tái nhợt lão đạo như muốn ngã, bọn thái giám chịu trách nhiệm hầu hạ Cửu hoàng tử thấy vậy âm thầm đổ mồ hôi hột, sợ đầu tiểu tử tông này mà trông xuống, vậy đầu bọn họ cũng phải đi theo trông xuống đi.

Diệp Hòa ở một bên thấy vậy kính nể không thôi, tiểu Vương gia này diễn người mắc bệnh lâu năm thật là vô cùng nhuần nhuyễn. Mỗi một động tác cũng không chút sơ hở, mỗi một câu nói ra đều mang theo hơi thở rối loạn, thấy thế nào cũng là ma ốm đoán mệnh. Nếu không phải tối hôm qua ở trong rừng cây Diệp Hòa được chứng kiến thân thủ của hắn, chi sợ cũng bị hắn lừa.

“Thời gian đã không còn sớm, mọi người bắt đầu đi.”

Kỳ Đế phát phát tay, liền lập tức có mấy tên thái giám đưa đến ba lồng chim bồ câu, cửa lồng vừa mở một trăm con chim bồ câu lập tức sải cánh bay lên phân tán khắp mọi nơi, liệu mạng vô cánh tìm chỗ trốn trên bầu trời.

Diệp Hòa lập tức liền giương cung nhắm một con chim bồ câu trắng bắn ra mũi tên đầu tiên, cùng lúc đó mười bốn người khác cũng đồng thời kéo căng cung ra, trong lúc nhất thời mười lăm chim bồ câu trắng từ không trung rơi xuống.

Một lần nữa lấp tên vào cung, Diệp Hòa tranh thủ không nhìn về phía người hợp tác với mình, giậm đến tay run lên thiếu chút nữa đem tiểu Vương gia tôn quý kia dùng một tên bắn chết.

Khiêm tiểu Vương gia đã giương cung muốn bắn tên nhưng vì không đủ sức mà tên bắn ra chưa đầy một thước đã tà tà rơi trên mặt đất, như vậy đừng nói bắn chim bồ câu bay trên bầu trời, e rằng ngay cả con rùa bò trên mặt đất cũng bắn không trúng.

Diệp Hòa thấy thế nhức đầu vô cùng, xem ra tiểu Vương gia này lại muốn giả bộ, cuộc tranh tài này sợ rằng không thể trông cậy vào hắn hỗ trợ chỉ có thể dựa vào mình.

Trận này tranh tài săn bắn cũng không dễ dàng thủ thắng, không chỉ phải giương cung, nhắm trúng, bắn tên mà còn phải nắm chắc thời gian giục ngựa đuổi theo chim bồ câu, một khi chim bồ câu bay xa thì không thể bắn được nữa. Mãi suy nghĩ chốc lát Diệp Hòa đã rơi ở phía sau rất nhiều, hiện tại lại đơn độc tác chiến càng không thể khinh thường. Nàng từ giỏ trúc rút ra ba mũi tên lông vũ, tìm được mục tiêu sau đó nheo mắt nhắm, ba mũi tên xé gió phóng đi, phía trên ba chim bồ câu trắng đều đồng loạt rơi xuống, không dừng lại dù chỉ một chút, nàng giục ngựa đuổi theo mục tiêu, lại nhanh chóng lấp ba mũi tên, nhắm bắn ra.

Lúc này thái giám lại cho chim bồ câu trắng trong chiếc lồng thứ hai cất cánh bay ra, Diệp Hòa nhắm chặt phần lớn chim bồ câu còn chưa phân tán, nhanh chóng lấp tên bắn ra, mỗi lần đều bắn trúng ba phát, nhưng một lát sau, chim bồ câu phân tán dù tài bắn cung có khá hơn nữa cũng không cách nào bắn một lượt.

Tìm không được nơi bọn chim bồ câu tụ tập, Diệp Hòa chỉ bắn hết con này đến con khác, lúc này lại thấy những hoàng tử khác cùng trợ thủ đều là xạ thuật bất phàm, chim bồ câu liên tiếp rơi xuống, lo lắng tăng nhanh, động tác giảm trở thời gian nhắm trúng. Nàng cảm giác bản thân sắp vội đến điên, hận không thể mọc thêm mấy cánh tay, tăng thêm mấy đôi mắt.

Mất thấy thái giám đang muốn động thủ thả ra chiếc lồng thứ ba, Diệp Hòa đưa sờ sau lưng thăm kêu hồng hét, lúc này lại hết tên!

Nếu nàng muốn thủ thắng cơ hội duy nhất vẫn là lúc chim bồ câu mới vừa thả ra không lâu, nhân cơ hội bắn ba tên một lượt, hiện tại bảo thái giám lấy nhất định làm trễ nãi thời gian.

Đang lo lắng không biết làm sao, trán cũng rỉ ra mồ hôi, bỗng nhiên có một bộ tên vũ từ trên trời giáng xuống, Diệp Hòa lạnh tay lẹ mắt tiếp được, nghiêng đầu liền thấy ngồi thiếu niên mặc tử bào ngồi trên con ngựa nhỏ, cười sâu sa nói: “Tiểu Hòa Ní, hảo hảo biểu hiện, một lát chiến thắng bốn vương có ngạc nhiên cho nàng.”

Chiếc lồng thứ ba nhốt chim bồ câu được mở ra, Diệp Hòa không có thời gian suy nghĩ nhiều lời của hắn, lấp tên liền bắn, trong lòng âm thầm ảo não, mấy năm này nàng mỗi ngày luyện tập xạ thuật lại chỉ có thể luyện đến ba tiễn bắn một lượt, không cách nào so sánh với tuyệt kỹ bắn cung cao siêu của Bát gia. Nếu nàng cũng có thể bắn một lần bốn mũi, cuộc tranh tài này nắm chắc phần thắng, làm gì có thể luống cuống tay chân như vậy?

Cho đến trên bầu trời không còn một con chim bồ câu trắng nào, trận này tranh tài săn bắn hoàng gia mới rốt cục hạ màn. Bọn thái giám ở chung quanh bãi cỏ nhặt lên chim bồ câu chia ra đếm, cuối cùng đem kết quả trình lên.

Kỳ Đế ngồi thẳng trên ghế rồng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Diệp Hòa, trong mắt có kinh ngạc cũng có tán thưởng. Thấy kết quả trình lên, Kỳ Đế trầm giọng hỏi thái giám bên cạnh: “Kết quả thế nào?”

Thái giám tổng quản Từ Phúc cất giọng nói: “Hồi hoàng thượng, Lục hoàng tử hai mươi một con, Bát hoàng tử, Thất hoàng tử bắn trúng hai mươi bảy con, thập hoàng tử thì bắn trúng ba mươi hai con, thập nhất hoàng tử bắn trúng ba mươi sáu con, Tứ hoàng tử bắn trúng ba mươi chín con, còn Tam hoàng tử cùng Cửu hoàng tử bắn trúng bốn mươi một con.”

“Ha ha ha, nha đầu Hạ gia thân thủ tốt thật, mặc dù nàng cùng lão tam bắn trúng số lượng giống nhau, trăm vẫn nhìn rõ được lão Cửu một mũi tên cũng không bắn trúng, một mình nàng lại có thể bắn bốn mươi một con.”

Diệp Hòa vội vàng quỳ xuống, cung kính nói: “Tạ ơn hoàng thượng khen ngợi, thần nữ không dám nhận!”

“Tốt! Nàng tuy thân nữ nhi nhưng trong cuộc tranh tài vừa rồi lấy một chống hai lại có thể lực lượng ngang nhau đúng là khó có được. Trăm trong lòng rất vui, cuộc tranh tài này coi như là đội của lão Cửu thắng. Từ Phúc, lấy Ngọc Ban chi của trăm ra đây.”

Kết quả như thế quả là có chút thiên vị nhưng không có người nào dám chất vấn, rồi rít chúc mừng Cửu hoàng tử Kỳ Mạch trong lúc bận rộn không giúp được chút gì.

Từ tổng quản đang muốn xoay người lấy Ngọc Ban Chi của Kỳ Đế, lại thấy Khiêm tiểu Vương gia bỗng nhiên quỳ một chân trên đất, nói: “Phụ hoàng, ngài nói thắng có phần thưởng, mặc dù nhi thần rất yêu thích Ngọc Ban Chi kia nhưng hôm nay không muốn lấy vật đó xem như phần thưởng, Ngọc Ban chi chính là vật mà phụ hoàng trân ái, phụ hoàng nhất định cũng không đành lòng. Huống chi nhi thần hiện tại có mong muốn khác mong phụ hoàng thành toàn.”

“Hả?” Kỳ Đế hơi ngần ra nói: “Lão Cửu, trăm tặng Ngọc Ban chi nhiều người muốn mà không được cho con, con lại không muốn, vậy con nói đi con rốt cuộc muốn cái gì?”

“Nhi thần muốn phụ hoàng ban hôn.”

“Ha ha, con cũng đã đến tuổi thành thân, trăm đã sớm muốn giúp con tìm một mối hôn sự, chưa chi đã nghe con xin ban thưởng. Lão Cửu, con nói đi con coi trọng cô nương nhà ai rồi?”

“Hồi bẩm phụ hoàng chính là đường nữ của hộ bộ thượng thư Hạ Niên Đức, Hạ Diệp Hòa ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Khẩu thị tâm phi

Bên cạnh Diệp Hòa như bị sét đánh, nàng như cũ cung kính cúi thấp đầu, chân mày cũng nhíu chặt lại, bàn tay dưới ống tay áo cũng nắm thành quyền, quả nhiên..... người này vừa mới bắt đầu đã có ý tốt.

Hắn đường đường thân Vương gia lại là Cửu hoàng tử được sủng ái nhất, nếu trực tiếp hướng Kỳ Đế mong được ban hôn một đường nữ nhà quan binh thường, Kỳ Đế nhất định sẽ không dễ dàng đáp ứng. Nhưng trước đó trong trận tranh tài cỡi ngựa bắn cung, thứ nhất làm cho hắn ở trước mặt mọi người phô bày bộ dạng suy yếu vô năng, ngoài ra còn có thể xóa đi hoài nghi phòng bị của đám hoàng huynh hoàng đệ. Thứ hai giúp nàng được Kỳ Đế nhìn với cặp mắt khác xưa, đợi người ca ngợi ban thưởng thì đưa ra yêu cầu được ban hôn, mặc dù thân phận nàng thấp kém Kỳ Đế cũng sẽ không từ chối.

Khiêm Vương vừa mới mở miệng, trên bãi cỏ hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Kỳ Đế cũng sững người, sau một lúc lâu bỗng nhiên vỗ mạnh bàn, cười vang nói: “Ha ha ha..... ánh mắt lão Cửu quả thật độc đáo. Trăm năm đó cùng mẫu thân Kinh quý phi ở Lạc Ô Nhĩ thảo nguyên gặp nhau, đầu tiên nhìn trúng nàng cũng chính là phong thái ung dung trên lưng ngựa giương cung, không nghĩ tới con trai ta hôm nay cùng trăm không hẹn mà cùng ý. Ha ha, tốt! Nếu bá quan văn võ đều ở đây, vậy phụ hoàng giúp con làm chủ!”

“Truyền ý chỉ của trẫm, dưỡng nữ hạ thượng thư Diệp Hòa tướng mạo xuất chúng, còn là khuê nữ, trẫm hôm nay rất vui đặc biệt ban nàng gả cho Cừu hoàng tử Khiêm Vương làm trắc phi, chọn ngày lành.....”

“Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể!”

Một thanh âm thanh thúy bỗng nhiên vang vọng trên bãi cỏ, đem lời chưa nói hết của Hoàng đế Đại Kỳ cắt đứt, chúng vương công đại thần đều sợ đến thở dốc vì kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía thiếu nữ dám can đảm xúc phạm long uy, chỉ thấy thiếu nữ kia quỳ trên mặt đất, sống lưng thẳng tắp, trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần không chút biểu tình.

Nụ cười trên mặt Kỳ Đế thoáng chốc biến mất, nhìn thiếu nữ quỳ gối dưới chân, trong mắt không thể giấu hết tức giận.

Khiêm tiểu Vương gia thấy thế ánh mắt híp lại, phát cái áo bào song song quỳ gối bên cạnh thiếu nữ, đôi môi đỏ đến yêu dị nhếch lên, một bàn tay trắng bệch thon dài vươn ra, đầu ngón tay lạnh như băng giữ chặt cổ tay nàng, nhìn Kỳ đế cao cao tại thượng trầm giọng nói: “Phụ hoàng, dưỡng nữ Hạ thị của Hạ thượng thư nói vậy bởi vì sanh ở dân gian nên chưa hiểu rõ lễ nghi cung đình, mới vừa không hiểu quy củ mạo muội cắt đứt lời phụ hoàng, kính xin phụ hoàng tha lỗi.....”

Kỳ Đế phát tay áo có hình rồng ngăn lại lời nói của hắn, sắc mặt uy nghiêm tức nhìn chằm chằm Diệp Hòa, hỏi: “Hạ nha đầu, ngươi không muốn gả cho Cừu hoàng nhi của trẫm sao?”

Thân thể Kỳ Mạch cương cứng, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng lia sang bên người thiếu nữ, đầu ngón tay lạnh lẽo đem cổ tay của nàng giữ chặt thêm mấy phần, mơ hồ mang theo uy hiếp không cho nàng nói.

Diệp Hòa khầu đầu, trên mặt đều là vẻ thật tình như đinh chém sắt trả lời: “Hồi hoàng thượng, thần nữ nguyện ý!”

“Hả?” Kỳ Đế như có mảy may hăm dọa hỏi: “Vậy vì sao lại cắt đứt lời trẫm? Chẳng lẽ cảm thấy làm Trắc phi là ủy khuất ngươi sao?”

“Tiểu nữ không dám! Cho dù được làm thiếp thất cũng là phúc khí mà tiểu nữ tu ba đời mới được, sao lại thấy làm Trắc phi là ủy khuất?” Thiếu nữ khàn giọng nói rành mạch, trong mắt long lanh đã ngậm nước mắt, thanh âm run rẩy cố gắng sao cho bình tĩnh nhưng vẫn không nhịn được nghẹn ngào, khổ sở nói tiếp: “Tiểu nữ vốn là nhân sĩ biên thành từng bị tặc nhân Hác Khẩu xâm phạm, không phải là hoàn bích, lấy thân tàn hoa bại liễu như ta thật sự..... thật sự không xứng với Cừu vương gia, xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban”

Lời còn chưa dứt mọi người đều âm âm hai mặt nhìn nhau trong mắt đều là kinh ngạc. Con ngươi của Kỳ Mạch co rút lại, nhìn về phía thiếu nữ bên người ánh mắt càng thêm lạnh liệt, ngón tay buộc chặt từng ngón, trong im lặng đem cổ tay của nàng xiết ra vết máu.

Kỳ Đế sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn hướng thân tử trung niên này giờ đứng bên cạnh, trầm giọng hỏi: “Hạ ái khanh, chuyện này có thật không?”

Hạ Niên Đức cuống quýt đập đầu: “Vi thần không dám lừa dối hoàng thượng, tiểu nữ quả thật không xứng với cừu vương gia, mong hoàng thượng nghĩ lại.”

Diệp Hòa trong mắt rung rung ánh mắt kiên định nói: “Hoàng thượng, tiểu nữ hận thấu xương bọn Hác Khẩu, kiếp này không còn gì để mong chỉ nguyện có thể ra sức giúp nước ra biên ải trừ đi bọn Hác Khẩu này, kính xin hoàng thượng thành toàn!”

“Thôi thôi.” Kỳ Đế nhìn nàng một lát cuối cùng mệt mỏi phát tay, cất giọng nói: “Lần này hôn sự chỉ đến đây thôi. Hạ thị Diệp Hòa thân thủ bất phạm, am hiểu cỡi ngựa bắn cung quả thật là hiếm thấy, trẫm phong ngươi làm huấn luyện cho đội cấm quân hoàng cung, chịu trách nhiệm dạy đại nội võ thuật cỡi ngựa bắn cung, hưởng bổng lộc tam phẩm, sau buổi săn thú này hãy vào cung nhậm chức.”

Khiêm tiểu Vương gia cau mày: “Phụ hoàng!”

“Ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời!” Kỳ Đế nghiêm nghị nhìn ái tử, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía thái giám tổng quản bên người, nâng trán nói: “Trăm mệt rồi. Từ Phúc, bãi giá trở về doanh thôi.”

Từ Phúc cung kính gật đầu, vung lên phát trần, tiếng nói lạnh lạnh cao giọng hô: “Hoàng thượng khởi giá!”

“Cung tiễn Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

.....

Trên bãi cỏ hoang vắng, sau khi Kỳ Đế bãi giá rồi đi, đám người văn võ bá quan cũng rồi rít tán ra, giữa sân chỉ còn lại hai cái thân ảnh, nam tử vóc người tương đối cao bắt quả nhược quán {âm chỉ người 20 tuổi}, một thân trường bào màu tím sẫm, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù đều là vẻ âm trầm, trong con ngươi như có hai đạo hàn mang lạnh lẽo lại sắc bén, vị thiếu nữ cũng chỉ mới nhị bát năm hoa nhưng mặc một thân nam trang đơn giản, trên gương mặt trắng nõn còn mang theo nước mắt, song trong mắt đã sớm không còn vẻ bi thương như vừa rồi.

Hai người này chính là Cừu hoàng tử Kỳ Mạch cùng dưỡng nữ hộ bộ thượng thư Hạ Diệp Hòa. Kỳ Mạch chưa nói ra suy nghĩ của mình nên không có rời đi, Diệp Hòa biết hắn muốn nói nàng vì vậy cũng không có đi, hai người ở bãi cỏ lẳng lặng đợi đến tất cả mọi người tản đi rồi cục phá vỡ trầm mặc.

“Tàn hoa bại liễu? Kiếp này không còn mong gì chỉ nguyện có thể giúp nước? Tốt! Hạ Diệp Hòa, nàng diễn cô nương thất tình diễn thật là tốt đấy!”

Diệp Hòa lui về phía sau một bước, giọng nói bình thản: “Cũng vậy thôi, Vương gia dẫn người lâm bệnh nặng cũng rất xuất sắc.”

Thiếu niên nheo lại hai mắt, tiến tới gần một bước: “Bỏn vương trăm tính vạn tính lại không nghĩ đến chuyện nàng cự tuyệt hôn sự, thà rằng ở trước mặt mọi người tự hủy danh tiết. Nàng có biết đối với một nữ tử mà nói danh dự trinh tiết nặng còn hơn tánh mạng không?”

“Vương gia cho là ta sẽ quan tâm những thứ này?”

“A!” Kỳ Mạch cười lạnh một tiếng, tròn mắt đen âm trầm nhìn nàng, nhướn mày trào phúng nói: “Nói như thế trên trời này có thứ gì nàng quan tâm?”

Trên mặt Diệp Hòa bỗng chốc tỏ ra hoảng hốt không đưa ra câu trả lời rõ ràng, trong đầu lại hiện ra bóng người thanh sam.

“Nàng thật là to gan lớn mật, có biết tội khi quân sẽ chịu xử thế nào không hả?” Kỳ Mạch trong mắt lóe ánh lửa, cầm chặt tay nàng tức giận hỏi.

“Hạ Niên Đức lập hộ tịch cho ta vốn cách xa biên thành, biên cảnh lại thường xuyên gặp phải Hác Khẩu xâm phạm, biên thành cũng từng bị Hác Khẩu giết người đốt nhà vũ nhục không kể xiết, chuyện này ai cũng biết, hoàng thượng thế nào lại biết ta nói thật hay giả?”

“Nàng một lòng muốn phụ hoàng ta trọng dụng là có mục đích gì? Trong hoàng cung có nhiều thế lực đấu tranh phức tạp, nàng muốn trà trộn vào, mặc dù thân thủ tốt thì thế nào, nàng không quyền không thế chỉ cần phạm lỗi sẽ chết không có chỗ chôn!”

“Đủ rồi!” Diệp Hòa không kiên nhẫn lớn tiếng khiển trách, giọng nói mang theo khinh thường: “Vấn đề nên nói ta cũng đã nói. Ta đã sớm nói, ta không quan tâm chuyện của ngươi, ngươi cũng đừng tới quấy chuyện của ta! Ta vốn còn cho rằng ngươi là hạng người tính tình độc ác tàn nhẫn thông minh tuyệt đỉnh lại không nghĩ rằng ngươi là dạng người ngu xuẩn thích xen vào chuyện người khác!”

“Tốt.” Thiếu niên nhướn cao lông mày gật đầu, hiển nhiên đã giận dữ, khuôn mặt vốn tái nhợt như giấy giờ đây cũng ửng đỏ, lạnh giọng gầm lên: “Nàng đã một lòng muốn chết vậy không còn ai có thể ngăn được, nếu sau này bỏn vương còn xen vào chuyện của nàng nữa mới thành người ngu trong miệng nàng! Từ nay về sau cho dù nàng có chết thảm ở trước mặt bỏn vương, bỏn vương cũng sẽ làm như không thấy!”

“Mong Vương gia giữ chữ tín, nói được thì làm được!” Diệp Hòa hất ra bàn tay giữ chặt mình, không quay đầu lại bước nhanh rời đi, mới vừa rời tranh tài sẵn bản cùng Kỳ để đối kháng đã tiêu hao quá nhiều tinh lực, lúc này cả người vô lực mỗi một không chịu nổi chỉ muốn nhanh trở lại lều nghỉ ngơi.

Nhưng mới vừa đi chưa được mấy bước, chỉ nghe thấy “két” một tiếng giòn vang, Diệp Hòa ngẩng đầu nhìn lại nơi phát ra tiếng động, lại thấy chẳng biết tại sao đài cao dùng cột gỗ dựng lên hình vuông cách mấy thước âm âm sụp đổ. Diệp Hòa kinh ngạc hô nhỏ một tiếng nhưng bởi vì xảy ra quá mức đột nhiên chậm chạp chốc lát, không còn chút sức lực muốn chạy cũng đã không kịp.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Diệp Hòa chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng đầu hoa mắt hoa, thân thể đột nhiên xuất hiện một lực đánh vào, trời đất xoay chuyển một con choáng váng ập đến, bên tai kèm theo một tiếng vang thật lớn, tro bụi mù mịt khiến nàng phải nhắm mắt lại, sống lưng đau rát, trên người có cái gì ngăn chặn nàng, ngay sau đó tất cả trở về yên lặng như ban đầu.

Diệp Hòa hoảng hốt mở mắt liền nhìn thấy nam tử từ từ bảo bọc ở trên người mình, trên mái tóc đen như mực dính đầy tro bụi có chút chặt vật, hai tay ôm chặt eo nàng, mày kiếm hơi nhíu lại, trong mắt đen nhánh mang theo thịnh nộ lạnh giọng mắng: “Ngu xuẩn! Trơ mắt nhìn nó rớt xuống nàng không biết né tránh sao?”

Diệp Hòa ngơ ngẩn, phát hiện mình hiện tại đã cách đài cao một thước xa, nhìn lại thiếu niên mới vừa cứu mình, dùng một chút mới phục hồi tinh thần lại: “Ngươi, ngươi không phải vừa mới đã nói.....”

“Câm miệng!” Kỳ Mạch giận dữ mắng mỏ, dựng thân đứng lên quay đầu đi làm cho người ta nhìn không thấy nét mặt.

Diệp Hòa không giải thích được, dùng giọng trần thuật nói: “Ngươi mới vừa phi thân cứu ta lỡ như xui xẻo bị người ta nhìn thấy thì sao, những năm qua ngươi giả bộ bệnh nặng toàn bộ sẽ uống công.”

“Chuyện Bỏn vương không cần nàng quan tâm!” Thiếu niên không quay đầu lại lạnh lùng quát lên, phát tay áo rời đi.

Nơi xa nghe được tiếng nổ một đám quan binh vội vã chạy tới, nhìn thấy đài cao bị sụp xuống cho sợ đến sắc mặt tái xanh, rồi rít quỳ xuống đất: “Tham kiến Khiêm Vương!”

“Trong vòng một nén nhang, đem cái đài phế vật này cút quách đi, không để nó xuất hiện trước mặt bỏn vương!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24: Nữ tấn công nam phòng bị

Tuy nói ra ngoài sân thú, Kỳ Đế vẫn có không ít quốc sự cần xử lý, mấy ngày nay theo văn võ bá quan nhiều lần tụ tập trong lều vua, lúc lo đang đi ngang qua lều vua mọi người thường xuyên nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm tranh chấp dứt quãng. Một đám cựu thần mặc dù ở ngoài lều nhưng đều trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau nói hai ba câu thì tức đến mặt đỏ tới mang tai. Diệp Hòa đối với mấy cái quốc gia đại sự cũng không hiểu rõ, chỉ mơ hồ biết mấy ngày nay phe đại thần phân thành hai phái, chưa kịp cùng Bắc Gia liên minh đã tranh chấp không nghỉ.

Thình thoảng từ đám đại thần nghe được một chút tin tức, tỷ như Đại Kỳ cùng Hắc Khẩu giương cung bạc kiếm, chiến tranh hết sức căng thẳng, lúc trước hai nước đã nhiều lần giao chiến đều là lưỡng bại câu thương. Nếu muốn thủ thắng trừ phi cùng Bắc Gia kết minh.

Thêm chuyện Bắc Gia hoàng thất có một cây đinh dòng độc là người được chọn thừa kế vương vị duy nhất, vương của Bắc Gia cũng đem người đó coi như trân bảo, hữu cầu tất ứng, nếu Đại Kỳ có thể cùng Bắc Gia liên hôn tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Còn tỷ như Hân Di công chúa đã đến tuổi lấy chồng, dung mạo xinh đẹp cảm kỳ thư họa không gì không giỏi, Đại Kỳ cũng đã phái ra sứ thần chủ động hướng Bắc Gia đề xuất thông gia, song vương tử Bắc Gia kia lại nói: Các hoa khôi tại Ý Hồng lâu cũng rất xinh đẹp, cảm kỳ thư họa tuyệt không thiếu, còn có thể hát tiểu khúc diễm vũ càng khiến cho người mê muội, bôn vương tử vì sao phải lấy loại công chúa được cưng chiều từ bé của cách người?

Lời nói này truyền tới đại kỳ, các đại thần nghe xong giận đến dựng râu trợn mắt, nói phải giữ thể diện cho Đại Kỳ không nên chịu ủy khuất kết minh cùng Bắc Gia. Còn một số ít đại thần khác thì lại cho rằng phải lấy việc giữ nước làm trọng, Đại Kỳ cùng Hắc Khẩu sắp xảy ra đại chiến để tránh dân chúng gặp tai ương quốc thể bị hao tổn, vẫn kiên trì muốn kết giao cùng Bắc Gia.

Diệp Hòa đối với chuyện này không quan tâm cho lắm, nghe một ít chuyện bát quái rồi cười cho qua.

Sau khi đạt mục đích được Kỳ Đế chú ý, Diệp Hòa tâm tình thư sướng hơn nhiều, tuy chỉ là một huấn luyện viên thị vệ nhỏ nhoi không có bao nhiêu thực quyền, nhưng lúc đầu coi như thành công mở ra bước đầu tiên. Mấy ngày nay bọn lính đã xây xong vòng bảo vệ, Kỳ Đế mỗi ngày đều mang theo đám người tiền vào cánh rừng sâu vây săn, sau đó thắng lợi trở về, buổi tối trên đồng bằng rải chi chít nhiều đồng lửa, mùi thịt thơm ngào ngạt lan tỏa bốn phía, đám vương công quyền quý Đại Kỳ đa phần uống rượu ăn thịt phi thường náo nhiệt.

Còn Diệp Hòa sau khi được như ý nguyện cũng không muốn tiếp tục huân hoang, mấy hoạt động săn thú tiếp đó nàng không có tham gia, thời gian rảnh rỗi không việc gì làm thì thường xuyên đi dạo trên Lỗ Khắc sơn, hoặc nằm ngửa trên bãi cỏ vắng lặng, đôi khi cỡi ngựa dạo trên bãi cỏ.

Có mấy lần lo lắng chạm mặt Cửu hoàng tử Khiêm Vương, sắc mặt hắc vẫn tái nhợt tỏ rõ vẫn còn bệnh trong người nhưng khi nhìn thấy nàng ánh mắt lạnh lùng kia lại không có chút sóng, như không nhận ra nàng.

Không thể nói là vui hay là buồn, Diệp Hòa rất rõ với lập trường giữa hai người càng ít tiếp xúc càng tốt mà lại luôn không như mong muốn, nàng không muốn nhất là thiếu nợ hân nhưng dưới mắt nàng vẫn thiếu hân không biết nên thế nào hoàn lại.

Khe khẽ thở dài, Diệp Hòa lấy tay gối đầu nằm ngửa ở sân cỏ, trên bầu trời bao la không một áng mây nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tìm được rồi, tìm được rồi thì ra là nàng núp ở đây!”

Bỗng nhiên vang lên một tiếng la hét dồn dập, Diệp Hòa nghiêng đầu nhìn lại liền thấy một tiểu nha hoàn cột hai búi tóc đang dùng ngón tay chỉ mình, quay đầu lại cung kính hô: “Hân Di công chúa, người công chúa muốn tìm chính là nàng!”

Diệp Hòa nhú mày nhìn về phía thiếu nữ trẻ tuổi bên cạnh có nhiều cung tì vây quanh, người mặc áo nhung tôn lên hoa sen được thêu phía trên, phối hợp cùng một chiếc váy màu trắng nhạt cùng vạt áo rũ xuống chung một màu, bên hông buộc một ngọc bội cát tường xanh biếc theo gió lay động. Mái tóc mây được búi cao, đeo khuyên tai mã não, khuôn mặt trái xoan đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn thấy Diệp Hòa liền nhường cao chân mày, đánh giá từ trên xuống dưới nàng một lượt.

“Cô nương chính là người lần trước trong cuộc tranh tài săn bắn lấy một địch hai thắng các vị hoàng huynh?”

Diệp Hòa đang nghỉ ngơi bị quấy rầy không vui lắm, đứng dậy hành lễ: “Hạ thị Diệp Hòa tham kiến Hân Di công chúa, nguyên công chúa quý thể an khang.....”

“Được rồi, được rồi.” Hân Di không kiên nhẫn khoát tay, cau mày nói: “Bổn công chúa đang hỏi ngươi đây!”

“Hồi bẩm Hân Di công chúa chính là ta.”

“Vậy thì được rồi, bổn công chúa vừa lúc có chuyện cần dùng ngươi.” Hân Di gật đầu đi thẳng vào chủ đề: “Nghe nói tài bắn cung của ngươi rất giỏi có thể nói là thần kỹ, bổn công chúa muốn ngươi thay ta vào rừng Lỗ Khắc sơn săn một con chồn tía có vấn đề gì không?”

“Thuộc hạ là được hoàng thượng bổ nhiệm làm huấn luyện viên cấm quân hoàng cung chứ không phải là săn binh, Hân Di công chúa hẳn là đi tìm.....”

“Cái gì huấn luyện viên cấm quân chả phải cũng là nô tài sao?”

Hân Di bỗng nâng cao âm điệu cắt đứt lời Diệp Hòa, giận giữ nói: “Đã sắp đến mùa Đông, Cửu hoàng huynh lại sợ hân, bổn công chúa đã hứa muốn tặng cho huynh ấy một chiếc quần cổ mới làm bằng lông chồn tía, chuyện này ta giao cho ngươi. Nếu săn không được chồn tía hại bổn công chúa nuốt lời ta sẽ hỏi tội ngươi!”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Diệp Hòa chưa bao giờ bắt qua chồn, nên không muốn nhận công việc vượt ngoài phạm vi của mình, vốn muốn kiên trì từ chối lại không biết có phải vì câu “Cửu hoàng huy nh sợ hân” mà như bị ma nhập gât đầu đồng ý.

Sau khi Hân Di công chúa nghe xong gât đầu hài lòng, tiếp theo nôn nóng như không muốn ở lại nơi này ngoắc ngoắc đám cung tỳ trở về doanh trướng, đoàn người cũng vì thế bước nhanh rời đi.

Diệp Hòa đứng yên lặng trong rừng một lát rồi cũng cất bước nhanh về lều vải của mình, chồn vốn là loài nhanh nhẹn nhạy cảm lại giảo hoạt, nếu muốn bắt được nó cần phải chuẩn bị một ít thứ.

Đi tới một chỗ bên cạnh bụi cây lại phát hiện trên mặt đất có một miếng ngọc bội xanh biếc, Diệp Hòa khom lưng nhặt lên, chỉ thấy trên ngọc bội có hình đám mây vờn quanh, chạm trở tỉnh sảo khắc lên hai chữ “Hân Di”, có lẽ lúc Hân Di công chúa đi qua bụi cây bị rớt lại. Lúc này vị cảnh vệ là ngọc kia đã sớm đi xa, mà Diệp Hòa cũng không có hảo cảm với vị công chúa này, cũng lười cố ý đem ngọc bội đưa đến lều của nàng, không bằng đến lúc đăng lên chồn tía trả lại cũng không muộn, bởi vậy tiện tay bỏ vào trong ngực.

Diệp Hòa đối với loài chồn cũng không mấy hiểu rõ với lại chưa từng có kinh nghiệm đi săn qua, chỉ là nàng từng thấy tiết mục thể giới động vật trên TV có nhắc đến loại chồn này, phần lớn chồn đều thích sống trong rừng sam dày đặc, bên cạnh rễ cây hoặc huyết động, đôi khi chúng cũng ở trong nham động, ban ngày ẩn náu ban đêm ra rình mồi.

Từ Hạ Niên Đức nàng lấy được một bộ cung tên thượng hạn, cùng với một cái lưới lớn vững vàng để bắt con mồi, tiếp theo hỏi săn binh biết được sâu trong khu rừng phía Tây có rất nhiều cây sam. Loài chồn rất thích đi lại quanh loài cây này, Diệp Hòa rải một chút bụi phấn xung quanh, dùng thời gian hai ngày tìm tung tích loài chồn tía, sau khi phát hiện một hang động thì giăng ra lưới săn đồng thời rải một ít hạt thông ngay cửa động.

Đến buổi tối ngày thứ ba Diệp Hòa mới cầm cung tên mượn ánh trăng đi vào rừng sam chính thức bắt đầu màn săn chồn. Nàng mặc một thân nam trang màu đen, đất thiêng nảy sinh hiện tài biểu tình bình thân không sợ hãi tránh cho bọn chồn kinh sợ, mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận tập trung lắng nghe động tĩnh bốn phía, không buông tha bất kỳ một cơ hội có thể bắt được chồn tía.

Diệp Hòa ở trong rừng chạy qua chạy lại hồi lâu, mắt thấy đã qua giờ sừ, không tới hai canh giờ nửa trời sẽ sáng trưng nhưng vẫn không thu hoạch được gì, thậm chí ngay bóng dáng một con chồn cũng không nhìn thấy, trong lòng nàng không khỏi có chút phiền não bức bối, dù nàng có bắn cung tốt cỡ nào nhưng không thấy được con mồi thì làm sao mà bắn!

Đang lúc này phía sau chột truyền đến tiếng vang, ánh mắt đen nhánh của Diệp Hòa sáng lên, nắm chặt cung tên xoay người chạy đến nơi phát ra tiếng động, khi nàng nhanh nhẹn vòng qua lùm cây nhìn về phía một thân cây sam to lớn, lại thấy con mồi bị sa lưới không phải là chồn mà là một người sống sờ sờ!

Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Ê! Cái bẫy này chắc chắn này do ngươi thiết kế? Mau thả ta ra ngoài!”

Diệp Hòa thở dài một hơi, trong lòng ngập tràn thất vọng cất bước đi tới. Nhưng mới vừa đến gần còn chưa nhìn kỹ người bị kẹt trong lưới là ai bỗng nhiên có một cái bóng từ trong gốc cây nhảy ra, Diệp Hòa nhất thời kích động không kịp quán ai bị kẹt trong lưới, hai mắt lóe sáng xách cung đuổi theo.

“Ê! Ngươi chạy cái gì chứ? Trước tiên thả ta ra hân nói!”

Nam tử khăn khăn a ô ở phía sau, lúc này Diệp Hòa không kịp quan tâm nhiều chỉ chuyên tâm đuổi theo con chồn nhanh như sóc phía trước, trên tay còn bận rộn giơ lên cung đã lắp tên, ánh mắt không chút khinh thường ngó chừng con chồn thoăn thoắt, sợ không cẩn thận một chút liền dễ sống.

Theo sát không nghỉ chạy xuyên qua rừng sam, con chồn kia vung ra móng nhọn hướng cây đại thụ bò lên.

Diệp Hòa thấy thời cơ đã đến vội vàng giơ cung tên, híp lại đôi mắt nhắm trúng mục tiêu, chỉ nghe thấy một tiếng xé gió vang lên con chồn từ trên cây lập tức rơi xuống.

Nhặt lên con chồn trên mặt đất Diệp Hòa rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày qua cố gắng của nàng cũng không có uổng phí có thể cho Hân Di một công đạo cũng như cho mình một công đạo.

Đang chuẩn bị kết thúc công việc trở về doanh trướng, Diệp Hòa bỗng nhiên nghĩ đến người vừa nãy bị lọt lưới, nàng nhú mày bắt đầu xoay người chạy trở lại.

Trở lại nơi ban nãy, người kia vẫn bị treo ngược phía trên đang cầm phần đuôi lực vùng vẫy nhưng này lưới săn này do hoàng thất Đại Kỳ đặc chế, dù cho dã thú có hung mãnh cỡ nào bị nó nhốt lại cũng khó mà chạy trốn, hân dù có gãy gậy cũng vô dụng mà thôi.

Diệp Hòa mượn ánh trăng đánh giá nam tử mặc cảm y dạ hành trước mắt, trên đầu còn trùm một miếng vải đen, nhướng mày hỏi: “Ngươi là ai?”

Nam tử trong lưới thấy nàng trở lại cũng ngưng gãy gậy, kêu ngao nhìn nàng chứ không trả lời, đồng thời đưa tay lột xuống miếng vải đen trên đầu.

Trong mắt Diệp Hòa lóe lên vẻ kinh ngạc, chỉ thấy mái tóc người kia có chút xóc xết như mái tóc ngắn người hiện đại ôm tròn vầng trán, một đôi mắt to lóe sáng như ánh sao trên trời cùng sống mũi cao thẳng, đôi môi màu hồng nhạt, đường viền tuấn lãng như các minh tinh hiện đại làm nổi bật tính cách nhân vật.

Diệp Hòa thấy người nọ không chịu nói cũng lười hỏi thêm, có thể xuất hiện trên Lỗ Khắc son tham gia săn thú hần là các công tử nhà vương Công quý tộc. Trực tiếp tiến về phía trước, chuẩn bị dùng chủy thủ cắt mặt lười thả hần ra.

Nam tử thấy nàng đi tới, mở to mắt nổi giận quát ầm lên: “Nữ nhân này thật to gan! Dám treo ngược ta trong lưới, chờ bổn thiếu gia ra ngoài nhất định sẽ làm thịt ngươi!”

Diệp Hòa nghe vậy dừng lại động tác: “Ngươi biết võ công?”

Hần ngông cuồng tự đại hừ nói: “Dừng nói chi ngươi là nữ nhân, dù cho có là mười mấy tráng hán tử cũng không thành vấn đề!”

Diệp Hòa hiểu rõ gật đầu, lại hỏi: “Ngươi thật muốn làm thịt ta?”

Hần lớn lối cười to: “Tiểu gia ta từ trước đến giờ nói một không hai, làm sao, biết sợ rồi phải không?”

Diệp Hòa lại gật đầu, không thêm ... liếc hần dù chỉ một cái, nhấc lên con chồn xoay người rời đi. Người này tánh khí táo bạo lại biết võ công, thả hần ra khó tránh lại bị hần dây dưa, trời cũng sắp sáng không bằng về trước lều vải rồi mới phái một tên lính đến cứu hần.

“Tiện nữ nhân kia, mau thả bổn thiếu gia ta xuống a! Trở lại! Trở lại!”

Phía sau truyền đến tiếng gào thét inh ỏi cho nên đành phải Diệp Hòa xoay người trở lại, để xuống con chồn trong tay vuốt vuốt cổ tay, trong lòng bức bối không chịu nổi, trên mặt lại nở nụ cười hòa nhã: “Ngươi mới vừa rồi gọi ta cái gì?”

“Tiện nữ nhân! Ô” Diệp Hòa đánh ra một quyền.

“Nữ nhân đáng chết chanh chua kia a! A.....” Diệp Hòa lại bồi thêm một cước.

“Thối ...! A.....” Diệp Hòa vung ra khuỷ tay nện lên.

Nam tử tiếp tục mắng, nữ tử tiếp tục đánh.

Nam tử như đem tất cả lời mắng chửi nữ nhân trên đời mà hần biết quăng ra một lượt, nữ tử thì đem tất cả chiêu thức nàng biết luyện lại thêm một lần cho đến nam tử hấp hối không thể mắng tiếp, nữ tử cũng sức cùng lực kiệt không còn chút lực.

“Thiếu chủ..... Thiếu chủ? Ngươi ở chỗ a? Thiếu chủ.....”

Nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng người, Diệp Hòa trong lòng hoảng sợ, vội vàng chống thân thể xách lên con chồn chạy về lều vải.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đi nhậm chức

Khi Diệp Hòa đi gặp Hân Di công chúa lại thấy cung tỳ đang tìm kiếm ngọc bội đồng khắp nơi, vì tìm ba ngày không có kết quả Hân Di công chúa giận tím mặt muốn thi hành — khiển trách. Cũng may nhờ có Diệp Hòa kịp thời đem chồn tía cùng ngọc bội cùng nhau dâng lên mới có thể giúp đám cung tỳ tránh khỏi khổ da thịt, Hân Di công chúa đạt được ước muốn cũng không tiếp tục gây khó khăn cho nàng, Diệp Hòa lại khôi phục cuộc sống thanh nhàn như trước đây.

Nhưng ngoài dự tính, có tin tức từ hoàng cung Đô thành truyền tới Lỗ Khắc son, Bắc Gia Vương tử bỗng nhiên muốn tự mình viếng thăm Đại Kỳ, may có đám đại thần nghênh đón mời vào hoàng cung, thái tử Kỳ Hách tạm đời thay Kỳ đế chiêu đãi. Bắc Gia vương tử thân phận đặc biệt không thể chậm trễ, Kỳ đế nhận được tin lập tức liền hạ lệnh kết thúc cuộc săn thú trước thời hạn lên đường trở về.

Như lúc xuất phát, Diệp Hòa cỡi đại mã to lớn đi theo đội ngũ chậm rãi trở lại thành Nghiệp Đan.

Ngày thứ hai, Diệp Hòa chính thức đi nhậm chức, Hạ Niên Đức dẫn nàng tới Quân Cơ xứ tại hoàng cung, gặp thượng ti trực thuộc—— thống lĩnh cấm vệ quân Tư Đồ Chấn.

Tư Đồ Chấn một thân khôi giáp uy vũ, ngũ quan tinh xảo như được chạm trổ, hai mắt lấp lánh hữu thần, vẻ mặt trang nghiêm hiển nhiên không phải dạng người dễ nói chuyện nhưng thái độ với Diệp Hòa cũng xem như khách khí, đơn giản nói một ít trong hoàng cung phải chú ý những chuyện gì, rồi phái hai mươi tên thị vệ giao cho nàng huấn luyện.

Trong hoàng cung giáo quan cấm quân có khoảng mười mấy người nhưng nữ giáo quan thì chỉ có một mình Diệp Hòa.

Diệp Hòa đi tới sân huấn luyện quân sự tại Bắc uyển, hai mươi nam nhân trẻ tuổi cường tráng đã sắp hàng thẳng tắp, mặt không chút thay đổi nhìn nàng,

bị chủ nghĩa phái nam trong lòng tác quái bọn họ không cam lòng bị một thiếu nữ trẻ tuổi cười trên đầu, cũng vì thế trong hai mươi tên thị vệ không một người chịu hành lễ với vị nữ giáo quan mới tới.

Diệp Hòa sớm đoán được sẽ như thế cũng không tức giận, chấp tay sau lưng chậm rãi tiêu sái đi đến bên cạnh bàn đá, khom người ngồi ở trên ghế đá, phối hợp nhắc lên bình trà rót đầy một chén trà xanh, nhàn nhã thành thoi uống, thỉnh thoảng ăn một khối bánh điểm tâm đặt trong mâm trên bàn, trong lòng âm thầm cảm thán làm giáo quan đãi ngộ cũng không tệ lắm.

Qua một canh giờ, mọi người đứng im không nhúc nhích đều tròn to tròn mắt bất mãn.

Hai canh giờ qua đi, trên mặt mọi người tức giận đã biểu lộ không bỏ sót, nhẩn nhẩn bực tức đứng.

Ba canh giờ qua đi, mọi người đã nghiêng răng nghiêng lợi gân xanh nổi lên, bắp chân cũng run rẩy.

Diệp Hòa trên mặt bất động thanh sắc nhưng kỳ thật âm thầm lưu ý đội ngũ chỉnh tề, phát hiện từ đầu đến cuối chỉ có một người mặt không chút thay đổi, tròn mắt đen thâm thúy nhìn thẳng phía trước, đường viền khuôn mặt anh tuấn rõ ràng, trang phục vòng quanh vai rộng thắt lưng hẹp gầy có lực, từ đầu tới đuôi đều dựng thẳng sống lưng đứng nghiêm, Diệp Hòa âm thầm than thở quả là một con người có cốt khí rắn rỏi.

Lại qua một lát, thấy Diệp Hòa vẫn nhàn nhã, rốt cục có người không nhịn được bước ra khỏi hàng, khuôn mặt lãnh khốc hỏi: “Rốt cuộc khi nào mới bắt đầu huấn luyện?”

Cau mày nhìn lại lại thấy người bước ra chính là người rắn rỏi ban nãy, Diệp Hòa không vội không chậm cất bước đi tới, phát thước bản đánh vào trên người hắn, quát lên: “Về hàng!”

Người nọ mặt vẫn không chút thay đổi nhưng tay đã siết thành quả đấm.

“Làm sao?” Diệp Hòa nhìn bàn tay siết thành quyền đến kêu ‘răng rắc’, nhướng mày: “Muốn trả đòn?”

“Thuộc hạ không dám!”

“Hừ, xem như ngươi còn biết ngươi là thuộc hạ của ta?” Diệp Hòa cười lạnh một tiếng, hỏi: “Tên gọi là gì?”

“La Tu.”

“Tốt.” Diệp Hòa đem thước bản cầm trong tay ném ở một bên, đem hai tay chấp sau lưng, nói: “La Tu, hiện tại cho ngươi một lần cơ hội báo thù, nếu ngươi có thể đánh trúng ta, huấn luyện viên này sẽ để ngươi tới làm.”

“Ngươi không cần tay sao?” Hắn mâu quang chợt lóe, hiển nhiên không tin.

Diệp Hòa lười nhiều lời, chợt nhảy lên tung một cước khiến cho La Tu vội vàng lách mình né tránh, cổ tay đồng thời hướng về phía trước huơ ra một quyền, Diệp Hòa nhanh chóng khom lưng né tránh, chân không ngừng biến hóa bước chân, người thỉnh thoảng tránh ra bên cạnh lại thỉnh thoảng ngửa ra sau, thỉnh thoảng khom người, dù quả đấm của La Tu có mạnh mẽ thế nào cũng không biện pháp đánh trúng nằng.

Mất thấy mấy lần thất thủ không khỏi vội vàng xao động, không để ý kết cấu loạn đả, Diệp Hòa nhắm đúng thời cơ hấn phiến lòng nóng nảy tung người vọt đến sau lưng của hắn, đầu gối cong lên hướng cổ chân của hắn dùng lực ngáng chân, La tu lập tức mất đi thăng bằng ngã mạnh xuống.

“Cả đám đều hạ bàn vô lực, ngày mai đều đứng cho ta!”

Diệp Hòa thấy hôm nay thời gian huấn luyện không còn nhiều, vừa dứt câu cũng không thèm xem về mặt đất người kia, xoay người liền ra khỏi Bắc viện.

Trong cung điện tường đồ kim ngói, cầu khúc quanh co hành lang gấp khúc, lâm viên trang trọng nguy nga, mái hiên đình nghi mát được xây theo hình bát giác, cảnh trí xung quanh đẹp như tranh vẽ. Điều ngự hoa hương, hồ quang nước sắc, đình đài lầu các, không có chỗ nào không lộng lẫy. Nhưng không được hoàn mỹ lại tập trung phần đông ở cấm vệ quân hoàng cung Đại Kỳ, nhất là thủ vệ Sâm Nghiêm lúc nào cũng đề lộ hơi thở đè nén không thoải mái.

Vì tối nay có yến hội đón tiếp Bắc Gia Vương tử, đám cung tỳ thái giám đều bận rộn chuẩn bị cho công việc, Diệp Hòa sắc mặt như thường, dọc theo con đường lát đá cẩm thạch hướng từ Nam đến Bắc hoàng cung đi tới.

Nàng đối với kết cấu cùng phương hướng hoàng cung Đại Kỳ không mấy quen thuộc nhưng lại biết ở hướng Tây Bắc hoàng cung có một trúc viện vắng vẻ thanh u, nơi đó có người mà nàng nhớ thương. đã ba năm không thấy, Bát gia, ngài sống có tốt không?

Trong lòng Diệp Hòa sinh ra vài phần sốt ruột, bước chân không khỏi cũng tăng nhanh rất nhiều.

Cho dù có bước nhanh hơn nữa đi tới trúc viện cũng mất nửa canh giờ, lúc đến đây đã ban đêm, sắc trời dần dần âm đạm.

Đến gần một khu vườn toàn là trúc, Diệp Hòa trong lòng khó nén kích động, hít sâu một hơi rốt cục mới cất bước đi qua.

Viện môn mở ra, Diệp Hòa lẳng lặng đứng ở bên ngoài mơ hồ có thể nhìn thấy cửa sổ giấy phòng trúc. Nguyệt lãnh phong thanh, rừng trúc xào xạc, nam tử thanh sam không nhúc nhích ngồi trên chiếc ghế dựa lưng hướng về phía viện môn, bên cạnh đặt một quả trượng, thân ảnh gầy gò phản chiếu trên mặt

đất như nhiệm vụ tịch mịch, mái tóc được buộc cao, vốn đen nhánh giờ đây đã xen lẫn vài sợi ngân bạch.

Diệp Hòa đầu mũi chua xót, trong lòng ngập tràn khổ sở, cùng là con nỗi dòng tiên hoàng tại sao Kỳ Đế lại cao cao tại thượng được người đời quý lễ, hồ phong hoán vũ hưởng hết vinh hoa? Mà y lại bị anh em ruột của mình làm hại tàn tật chân, tước đoạt vương tước cả đất phong, còn bị cả đời giam cầm trong tiểu viện lạnh lẽo?

Bỗng nhiên từ phía sau có một cánh tay duỗi lên, tiếp theo truyền đến lực kéo cực mạnh, nàng vốn còn đang thất thần, không kịp phản ứng đã bị người kéo bước nhanh sang một bên. Diệp Hòa đang muốn giãy dụa nhưng khi nàng thấy rõ người trước mắt thì ngừng lại động tác.

“Nàng đến từ trúc viện này làm cái gì?”

Khiêm tiểu Vương gia lạnh lùng trừng Diệp Hòa, hắn đang đến địa điểm tham dự yến hội tối nay, trên người mặc hoa bào màu tím sẫm hàng thêu Quảng Đông, trên cổ đính thêm lông chồn tía nhìn rất khoan thai, mái tóc đen như mực được băng gấm cố định phía sau, trên khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt có thêm vài phần tà tử, đôi môi đỏ mọng âm trầm cong lên để lộ cảm xúc không vui.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Yến hội điểm ngọc

Diệp Hòa nhìn hắn nắm chặt tay của mình, cau mày khẽ quát: “Buông!”

Kỳ Mạch lạnh giọng lặp lại lời: “Nàng đến từ trúc viện làm gì hả?”

“Người trước buông tay!”

“Nàng nói trước đi!”

Nơi này cách từ trúc viện một đoạn đường ngắn, bốn phía yên lặng không một bóng người, Diệp Hòa biết người này chỉ ở trước mặt mọi người mới biểu hiện bản thân yếu đuối, trên thực tế thân thủ không kém nàng. Nếu cứng đối cứng chỉ sợ nàng là người chịu thiệt, không thể làm gì khác hơn nhân nhượng trả lời: “Ta chỉ vô tình đi dạo tới đây, không nghĩ tới trong viện còn có người.”

Thiếu niên híp mắt, ánh mắt khóa lại về mặt của nàng, thấy sắc mặt nàng thân nhiên, cuối cùng buông tay nói: “Chỗ đó sau này đừng có đến nữa. Phụ hoàng trước đến giờ rất hay nghỉ ngơi, trừ thái giám chịu trách nhiệm đưa cơm cùng quét dọn ra thì không cho bất luận kẻ nào đến từ trúc viện. Nếu để người lầm tưởng nàng là người của bát hoàng thúc, bốn vương muốn cũng không bảo vệ được nàng.”

Sau khi Diệp Hòa nghe xong không nói một lời, trên mặt tuy bất động thanh sắc lại âm thầm kinh hãi, bậc đế vương thường giết lầm chứ không bỏ qua, lỡ như lúc này bị người có lòng nhìn thấy hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi, nàng hôm nay tùy tiện đến từ trúc viện quả là quá mức lỗ mãng.

“Cửu vương gia, ngài sao còn ở lại chỗ này, Hoàng thượng lệnh nô tài tìm ngài qua đó, yến hội cũng sắp bắt đầu.”

Thanh âm lạnh lẽo gọi thần trí Diệp Hòa trở lại, mấy thái giám vội vã chạy tới, nhìn thấy Diệp Hòa có chút kinh ngạc: “Hạ giáo quan cũng ở đây sao? Hộ bộ thượng thư không thấy cô nương cũng đi tìm chung quanh đây.”

Diệp Hòa bình tĩnh hỏi: “Tìm ta làm gì?” Thái giám không hiểu nổi giải thích: “Cung yến trọng đại phạm là quan viên tam phẩm đều phải tham gia, cô nương không đi sao?”

“Thời gian không còn nhiều, cùng đến điện Loạn Hoàng đi.” Kỳ Mạch mím môi môi đỏ mọng, trong mắt không còn kiên nhẫn, không chờ Diệp Hòa mở miệng đã chen vào.

“Tiểu nhân thân phận hèn mọn không dám đi cùng Vương gia, không bằng Vương gia cứ đi trước, thuộc hạ sẽ theo sau.” Diệp Hòa lui về phía sau một bước, cung kính cúi thấp đầu, trong giọng nói đều là vẻ xa cách.

Đôi mắt Kỳ Mạch lóe ánh sáng lạnh, âm trầm nhìn nữ tử, phát tay áo rồi xoay người rời đi, mấy thái giám thấy thế cũng vội vàng tiến lên đỡ.

“Vương gia, thân thể ngài không tốt, chậm, chậm thôi a.....”

Diệp Hòa không nhúc nhích đứng im tại chỗ, nhìn phương hướng từ trúc viện phía xa xa, một hồi sau mới xoay người rời đi.

Trừ thái giám chịu trách nhiệm đưa cơm cùng quét dọn ra, Kỳ Đế không thích bất luận kẻ nào tới gần từ trúc viện. Bát gia, ba năm này cuộc sống của ngài trải qua thế nào? Giống như lao phạm mỗi ngày giam cầm trong tiểu viện vắng vẻ, những thứ thái giám kia sợ Kỳ Đế tất nhiên không dám tiếp xúc, những năm gần đây, ngài cả ngày nhìn về phía rừng trúc, ngay cả một người nói chuyện cũng không có?

Diệp Hòa đi qua hành lang gấp khúc đụng phải đường phụ Hạ Niên Đức, lão nhân gia như đang sốt ruột tìm vàng, chỉ đơn giản trách cứ mấy câu liền dẫn nàng cùng nhau bước nhanh đi về phía điện Loan Hoảng.

Mới vừa cất bước bước vào đại điện, đã nghe thấy thanh âm ti trúc lễ nhạc không ngừng vang lên bên tai, vũ cơ lắc mông đong đưa tay áo, cảnh tượng ca múa mừng cảnh thái bình phồn hoa, các cột trụ xa hoa đều được khảm tranh, văn võ bá quan cung phi phu nhân gặp nhau đều khách sáo khen tặng thăm hỏi, ăn uống linh đình nâng chén đôi ẩm. Bọn họ tới muộn, yến hội hiển nhiên đã bắt đầu.

Sau khi Hạ Niên Đức dặn dò Diệp Hòa mấy câu, bảo nàng chú ý ngôn từ không được gây chuyện thị phi, rồi một mình đi vào bên trong điện. Diệp Hòa ở vị trí tam phẩm, mặc dù có thể tham gia yến hội nhưng chỉ có thể nhập tọa bên ngoài cung điện, chỉ có hoàng tử vương công cùng quan nhất phẩm mới có khả năng tiến vào bên trong điện. Địa vị càng cao khoảng cách càng gần Kỳ Đế, ngược lại càng thấp càng xa.

Lấy địa vị Diệp Hòa cách long ý Kỳ Đế chừng ba mươi mấy thước, đối với người bên trong điện chỉ có thể thấy bóng người mơ hồ, thậm chí nhìn không rõ mặt mũi.

Trừ quan viên nhất phẩm ra, không ít phu nhân tiểu thư văn võ đại thần ở bên ngoài, Diệp Hòa tìm một chỗ trống ngồi xuống, trong điện bàn được dùng thường hình dài, bình thường là bốn người một bàn, nhưng chỗ Diệp Hòa ngồi không có người nào dám ngồi cùng nàng.

Nhiều tầm mắt tò mò ríu rít phóng đến, Diệp Hòa mặc dù không thêm để ý nhưng không cách nào bỏ qua những ánh mắt không chút kiêng kỵ đánh giá nàng, khiến cho mọi người chú ý không ngừng hẳn là do nàng thân nữ tử lại mặc nam trang, trong cung dù làm giáo quan cấm quân, nhưng vì danh tiếng “tàn hoa bại liễu” mà trong ánh mắt mấy người chung quanh có đồng tình, có thờ dãi cũng có khinh thường.

Chắc là các vị phu nhân tiểu thư xem danh tiếng một cô nương chưa gả rất quan trọng? Sợ rằng ngồi chung dạng người kỳ quái như nàng sẽ bị “xi và”, sau này khó mà ra đường gặp người sao?

Đang lúc Diệp Hòa cười khổ thầm nghĩ mình tối nay chỉ có thể tự mình châm tự mình uống, lại thấy một bóng người màu xanh biếc đi tới, người đến là một cô nương trẻ tuổi xấp xỉ Diệp Hòa, mặc trường sam lục gấm, trong tay cầm theo một bầu rượu bạc, trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần mang nụ cười, một đôi mắt hoa đào mắt cười cong thành trăng lưỡi liềm, đôi môi màu trắng nhạt khẽ héch, nhìn qua là một tuyệt sắc giai nhân hiếm thấy.

Cô nương đó hào phóng ngồi xuống bên cạnh Diệp Hòa, khẽ mỉm cười, rót đầy hai chén rượu mới đem một trong số đó đưa đến. Diệp Hòa thấy ánh mắt nàng không giống ánh mắt những người thế tục, chắc là một cô nương tính tình không câu nệ kết giao bằng hữu cũng tốt, liền nhận lấy cái chén cùng nàng đụng đụng chén, uống một hơi cạn sạch.

Có người nguyên ý ngồi cùng bàn với nàng, Diệp Hòa tâm tình tốt hẳn lên nhưng lại thấy sắc mặt các phu nhân tiểu thư chung quanh càng thêm phần khinh thường, chế giễu. Diệp Hòa nhún mày không suy nghĩ nhiều hơn.

Lúc này lục y nữ tử rót đầy rượu, Diệp Hòa vốn không phải dạng người nhiều lời, thấy cô nương kia không nói lời nào bản thân cũng không nói, chỉ cùng nàng đối ẩm.

Bên trong điện bỗng nhiên truyền đến thanh âm khóc thút thít, bởi vì khoảng cách quá xa cũng không biết Kỳ Đế cùng Bắc Gia Vương từ giữa hai người nói cái gì, dẫn tới văn võ bá quan kinh ngạc như thế. Mọi người giao đầu tiếp nhĩ, một lúc sau bên trong điện mới truyền ra tin tức, thì ra cái vị Bắc Gia vương tử từng đem Hân Di công chúa bốn cột không đáng giá một đồng, mắt nhìn cao hơn mới vừa chủ động hướng Kỳ Đế cầu hôn, muốn lấy Hân Di công chúa về làm Vương phi Bắc Gia.

Tin tức truyền ra, trên mặt mọi người đều lộ thần sắc vui mừng. Rối rít bàn chuyện một khi Đại Kỳ cùng Bắc Gia trở thành thông gia thì sẽ không bao giờ sợ Hác Khẩu xâm phạm, hai nước liên thủ nhất định có thể tiêu diệt gọn đám Hác Khẩu, không hề bọn chúng góc đầu.

Diệp Hòa nhún mày, Hác Khẩu là hi vọng của Bát gia, nếu Hác Khẩu diệt vong, Bát gia cũng xoi như xong. Vì sao, vì sao ngay cả ông trời cũng không giúp y?

Còn đang thất thần, trên người bỗng nhiên nặng trĩu, thì ra lục y nữ tử mềm mại dựa vào trong ngực Diệp Hòa, gương mặt ửng đỏ, Diệp Hòa cau mày nhìn nàng, sao chỉ mới uống vài chén đã say rồi?

Để tránh cô ta té lăn trên đất, Diệp Hòa không thể làm gì khác hơn vươn tay ôm lấy nhưng cô nương kia như tìm được nơi thoải mái, cứ ôm khư khư vòng eo Diệp Hòa, mặt dán tại trên phía ngực mềm mại của nàng cọ tới cọ lui.

Diệp Hòa thấy thế không kiên nhẫn nhưng cô nương kia thật sự ôm nàng quá chặt, Hạ Niên Đức trước đó cũng không ngừng dặn dò nàng không nên gây chuyện, nàng cũng không muốn đắc tội tiểu thư của vị đại thần nào đó, luống cuống tay chân một lúc chỉ thấy những phu nhân tiểu thư chung quanh ánh mắt quái dị, ai cũng che miệng cười thầm.

Cúi đầu nhìn cô nương trong ngực hai mắt nhắm nghiền, không ngừng cọ cọ trên ngực mình, Diệp Hòa đẩy không phải, không đẩy cũng không phải, chỉ cảm thấy một cái đầu hai lớn.

Trước mắt bỗng xuất hiện một bóng người màu tím, Diệp Hòa ngẩng đầu lại thấy Khiêm tiểu Vương gia được một gã thái giám đỡ từ trong điện đi ra.

Sắc mặt Kỳ Mạch tái nhợt môi lại đỏ như máu, dưới ánh đèn tuần mỹ có vẻ diêm dúa lãng lợ, nhìn hai người đang ôm chặt khó mà phân ly, ánh mắt cũng trở nên tối tăm, ngữ điệu lạnh lùng gằn lên: “Tú thiếu gia, người đang ở đây làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Sướng khoái lâm ly

Khiêm tiểu Vương gia lời vừa ra khỏi miệng, các vị tiểu thư quý phi lập tức cười ầm lên. Lúc này vẻ mặt Diệp Hòa tương đối buồn cười, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, khuôn mặt từ trước đến giờ bình tĩnh đang vừa trắng lại vừa xanh, ánh mắt mơ hồ cúi đầu nhìn về phía người trong ngực, lại thấy ‘nàng’ lúc này đã mở mắt, trong con ngươi cong thành hình bán nguyệt ngập tràn nụ cười, nào còn nữa điểm dấu vết say rượu?

Diệp Hòa còn đang sững sờ thì ‘nàng’ đã từ trong ngực thối lui ngoài, mỉm cười chấp tay nói: “Tiểu sinh Tú Thiếu Thuộc, cô nương hữu lễ!”

Diệp Hòa nghe thanh âm rõ ràng thuộc về nam tử, nhớ tới y vừa rồi ở trong ngực mình suồng sã, trong đầu như ngũ lôi oanh đỉnh nổ tung, một cỗ hỏa khí khó nén từ tâm bùng phát, ngay cả hai tay cũng siết chặt thành nắm nhưng ngại còn trong yến hội không thể phát tác, giận đến mức cả người run rẩy.

Tú Thiếu Thuộc lại như không nhìn thấy vẻ mặt gần bốc phát giận giữ của Diệp Hòa, vẫn cười loan ánh mắt, nghiêng mặt qua đối với nam tử áo tím gương mặt tuấn tú giờ đây xanh mét làm bộ kinh ngạc nói: “A! Khiêm Vương gia sao lại từ trong điện đi ra? Chẳng lẽ Vương gia cũng thèm thường giai nhân như mây ngoài điện nên mới hạ thấp thân phận mình ra tận đây?”

Khiêm tiểu Vương gia luôn kiêng dè người trước mặt, từ trước đến giờ vẫn nhẫn nhịn ba phần không muốn đắc tội, lúc này mặt lại như hàn thiết, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, ngữ điệu không chút độ ẩm: “Tú thiếu gia trời sanh tính phong lưu, hành sự phóng đảng mọi người đều biết, phần lớn tiểu thư đang ngồi ở đây đều bị người đùa giỡn, phụ hoàng vì nể mặt Cát Hầu gia từ trước đến giờ không truy cứu nhưng Hạ Diệp Hòa chính là giáo quan cấm quân chứ không phải những cô nương bình thường, kính xin tự trọng.”

“Thì ra cô nương chính là nữ giáo quan duy nhất trong cung, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Tú Thiếu Thuộc trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, vừa nói vừa cười hi hi đến gần, từ trong lòng ngực móc ra một cái hộp nhỏ bằng gấm, ánh mắt mập mờ, giọng khàn khàn thổ khí như lan: “Thuốc mỡ này có tên ‘Ôn ngọc noãn hương’ có hiệu quả làm tăng kích thích ngực, lần đầu gặp mặt kính xin cô nương xin vui lòng nhận cho.”

Diệp Hòa hít sâu một hơi, nhìn nam tử tuyệt sắc âm nhu trước mắt mặc một thân gấm y xanh biếc tiên diễm, phía trên tô một đóa hoa mẫu đơn lớn nở rộ, dung mạo còn đẹp hơn nữ tử, tức giận đã đạt cực hạn, từ tốn nặn ra nụ cười. Tú Thiếu Thuộc bị năng tiểu lý tàng đao ngoài cười nhưng trong không cười về mặt hoảng sợ, nhưng chưa kịp phản ứng cô tay đã bị năng trở tay giữ chặt, mỉm cười dùng sức, hộp gấm trong tay liền ngã trên mặt đất, Tú Thiếu Thuộc phát ra tiếng thét kinh hãi.

Khiêm tiểu Vương gia nhìn về phía Tú Thiếu Thuộc ánh mắt tối tăm vô cùng, đuôi lông mày khẽ chau lên, lúc này thấy thế cũng vội phối hợp động tác thiếu nữ, hướng nhạc công bên cạnh nhìn há hốc mồm quát lên: “Tú thiếu gia hưng trí quá độ muốn cùng Hạ giáo quan tỷ thí lực tay, còn không nhanh lên kích trống tấu nhạc trợ hứng?”

“Dạ, Vương gia!”

“A! Tại hạ khi nào nói muốn tỷ thí lực tay?” Tú Thiếu Thuộc cứng đầu cứng cổ hỏi vặn, lại thấy thiếu nữ trước mắt cười dữ tợn.

Chỉ nghe thấy ‘răng rắc’.

“A! ! gãy rồi gãy rồi! ! Hoàng thượng cứu mạng! Phụ thân cứu mạng! A..... Nữ hiệp hạ thủ lưu tình! Đừng vặn, tha mạng a.....”

Bên ngoài điện trước mắt bao người, Tú Thiếu Thuộc quý hồ lang hào, tiếng kêu thảm thiết cao thấp phập phồng, người nghe thấy thương nghe thấy rơi lệ nhưng không may lại bị tiếng trống hùng hồn áp đảo, không cách nào truyền tới trong tai phụ thân hắn.....

.....

Dưới màn đêm phủ đầy ánh sao, thỉnh thoảng có luồng gió thổi đến, lành lạnh lại có chút khoan khoái.

Ngự hoa viên điện Loan Hoàng trong màn đêm có vẻ mông lung, trên mặt hồ màu Bích Lục chập chờn ánh sáng, trên con đường nhỏ vắng vẻ bên hồ, hai người một trước một sau lẳng lẳng đi tới nhưng không ai nói một lời.

Diệp Hòa từng bước một đi theo phía sau thiếu niên từ bào, cúi đầu nhìn mấy hòn đá cuội trên mặt đất, chán nản buồn rầu.

Lúc trước bên ngoài điện Diệp Hòa có hỏi thăm một thái giám, mới biết được Tú Thiếu Thuộc kia thân phận không thể nói là tầm thường. Tú thị là thủ phủ giàu nhất Đại Kỳ, một nhà độc đại toàn quyền nắm giữ mạch kinh tế của Kỳ quốc. Tuy nói quê quán của Tú gia là Kỳ Quốc, nhưng gia tộc lại có làm ăn cùng tam quốc Hắc Khẩu, Bắc Gia, Đại Kỳ, bởi vậy dù có nói là thủ phủ tam quốc cũng không quá đáng.

Tú gia tài thế to lớn ngay cả đế đô Kỳ quốc cũng phải kiêng kỵ. Diệp Hòa lại trong lúc tức giận vịn trật cổ tay Tú Thiếu Thuộc, tuy nói có thể hạ giận nhưng bị tội danh mạo phạm ái tử Hậu gia, dù năng có thêm mấy cái mạng cũng không đủ bồi.

Yến hội vẫn còn tiếp tục, Kỳ Đế cùng đám vương công đại thần còn đang chiêu đãi Bắc Gia Vương tử, trong điện Loan Hoàng vẫn ca múa như cũ.

Khiêm tiểu Vương gia đã sai người đem Tú Thiếu Thục đau đến ngất đi đưa đến thái y viện, tạm thời còn chưa kinh động bên trong điện.

Vừa rồi Khiêm tiểu Vương gia nghiêng người nhìn nàng một chút, phát ổng tay áo một mình đi ra khỏi điện Loan Hoàng, Diệp Hòa tự động hiểu ắt hẳn hẳn muốn nói gì với mình cũng đi theo ra ngoài. Nhưng hai người dường như chỉ đang đi tản bộ, từ đầu đến cuối không có mở miệng, chẳng lẽ nàng đã hiểu sai ý?

Bỗng nhiên vắn trán đau nói, hiển nhiên nam tử phía trước thỉnh linh dừng lại bước chân, Diệp Hòa thất thần không chút phòng bị đụng mạnh vào hắn, lao đảo một cái mắt thấy sắp rơi xuống hồ. Kỳ Mạch sắc mặt trầm xuống nhanh nhẹn cúi người xuống, cánh tay dài duỗi ra kéo nàng lại. Diệp Hòa rốt cục đứng vững lại thấy cánh tay nam tử vòng qua eo nàng thật chặt còn mặt nàng thì dán tại lồng ngực cứng rắn của hắn, tư thế hai người thân mật chặt chẽ. Diệp Hòa biểu tình ngưng trọng lúng túng vô cùng.

“Ngay cả đi đường cũng không nhìn sao?” Kỳ Mạch giận dữ mắng mỏ, buông tay nghiêng đầu giấu đi gương mặt đỏ ửng, hừ lạnh nói: “Ngốc kinh đi được.”

Diệp Hòa cũng bức bối: “Người nói cái gì!”

“Nếu không phải ngốc, nàng sao lại bị đăng đồ từ kia chiếm tiện nghi?”

Trong lúc nhất thời Diệp Hòa mất đi khí thế, chẳng lẽ nói cho hắn biết, nàng không thể phân biệt váy nữ cùng nam bào của thời đại này, thấy Tú Thiếu Thục kia mặc áo choàng màu sắc rực rỡ, dung mạo lại quá mức âm nhu nên mới hồ đồ ngộ nhận thành nữ nhân?

Kỳ Mạch nghiêng mặt qua nhìn khuôn mặt ảo não của thiếu nữ, tức giận dần tiêu tan, chậm rãi nói: “Xương cốt tay của Tú Thiếu Thục đã trật khớp, xem ra nàng ra tay thật nhẫn tâm.”

Diệp Hòa ngẩn người, lời của người này chẳng phải đang chỉ trích nàng không biết nặng nhẹ, không thì trông mặt vốn lạnh như băng sao lại mơ hồ ngậm nụ cười?

Nghĩ đến mới vừa rồi dạy dỗ sắc ma kia đúng là sững khoái lâm ly, Diệp Hòa khoe miệng nhếch cao, giọng nói không khỏi nhẹ nhàng: “Vây cũng phải nhờ có Vương gia phối hợp tốt. Nếu không có tiếng trống che dấu, ta cũng không dám yên tâm to gan hạ thủ.”

Trông mặt Kỳ Mạch lóe lên, nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ nở nụ cười lóa mắt, trong lòng thoáng ngẩn ngơ.

“Vương gia có biết tối nay Bắc Gia Vương tử vì sao bỗng nhiên cầu hôn?” Diệp Hòa nhớ tới truyện xảy ra tại yến hội, không nhịn được lo lắng mở miệng hỏi.

Kỳ Mạch khẽ cau mày: “Nàng hỏi chuyện này làm gì?”

Diệp Hòa không muốn bị hắn nhìn ra đầu mối, lấy lui làm tiến nói: “Chẳng qua tò mò mà thôi, Vương gia không muốn nói thì thôi vậy.”

“Chuyện này quả thật có chút kỳ quái.” Kỳ Mạch nhìn thiếu nữ trầm ngâm chốc lát, do dự nói: “Tối nay ở bên trong trong điện, Bắc Gia Vương tử kia rõ ràng trong mắt không có người, xem như khách khí với phụ thân, ngay cả hai hoàng huynh của ta hẳn cũng không thèm để ý nhưng lại chủ động tiến lên bắt chuyện cùng ta.”

“Các người nói về chuyện gì?”

“Hắn hỏi ta khăn choàng cổ làm từ lông chồn tía này từ đâu mà có, sau khi biết được do Hân Di công chúa tặng ta, thì hỏi số tuổi của muội muội ta, rồi bất thành linh cầu hôn cùng phụ hoàng.”

Diệp Hòa trong lòng kinh hoàng, vội vàng hỏi: “Vây Bắc Gia Vương tử tướng mạo thế nào?”

Kỳ Mạch như có điều suy nghĩ nhìn nàng, trì hoãn một lát mới nói tiếp: “Tóc cực ngắn, trên đầu đội còn đội mạn che mặt.”

Đúng rồi, nam tử đêm đó gặp trong núi nhất định chính là Bắc Gia Vương tử, mạng mạng che mặt là bởi vì bị nàng đánh cho thành đầu heo xấu hổ không dám gặp người khác. Nhưng hẳn vì sao bỗng nhiên muốn lấy Hân Di công chúa? Chẳng lẽ vì đêm đó nhìn thấy nàng sẵn chồn tía, lại nghe thấy từ miệng Khiêm tiểu Vương gia nói choàng cổ làm từ lông chồn tía do Hân Di công chúa tặng, nên mới nhận lầm Hân Di công chúa là nàng. Vì vậy muốn lấy nàng về Bắc Gia, ở trên địa bàn của mình đánh nàng một trận trả thù rửa hận? Diệp Hòa trong đầu rối thành một đoàn, nếu Bắc Gia vương tử thật lấy Hân Di công chúa, Đại kỳ cùng Bắc Gia liên hôn hợp tác tấn công Hắc Khẩu, chẳng phải do nàng do nàng đẩy Bắc gia mang tội danh vạn kiếp bất phục.....

Một chuỗi tiếng bước chân khiến Diệp Hòa sực tỉnh, xa xa có mấy thái giám lo lắng tìm tới đây, Khiêm tiểu Vương gia nhủ mảy, cất bước muốn đi tới.

Do dự chốc lát, Diệp Hòa rốt cuộc mở miệng: “Chuyện Tú Thiếu Thục.....”

Nam tử từ từ bào nghe thấy dừng lại bước chân, nghiêng mặt qua nhìn chằm chằm nàng, đôi môi đỏ một cách lạ thường cong lên, trong mắt có khổ sở là tự nhiên, thân nhiên vút một câu sau đó xoay người rồi đi: “Nàng không cần lo lắng, ta sẽ hết sức không để xảy ra việc gì.”

Diệp Hòa cứng ngắc tại chỗ, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần..... Đúng rồi, con hồ ly này không chỉ lòng dạ tinh tế, ngay cả diễn kịch cũng là cao thủ, nàng chỉ biết chút trò làm sao gạt được mắt hắn? Nàng mới vừa rồi không còn đối chọi gay gắt như lúc trước hoặc thái độ xa cách còn giả vờ té ngã kéo gần quan hệ hai người đúng là có ý lợi dụng.....

Nhìn bóng lưng màu tím lẻ loi rời đi, trong lòng Diệp Hòa xõng ra đủ loại tâm tình, thật lâu cũng không thu hồi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hoang đường sắc ma

Quân Cơ xứ _ Bắc Uyển _ sân huấn luyện.

Hai mươi nam nhân vóc người cao lớn đứng nghiêm trong sân trống, vẻ mặt đoan chính túc mục, ưỡn ngực ngẩng đầu tư thế dũng cảm, khí khái hùng phong quả quyết, chỉ tiếc mặt mũi mọi người hoặc sưng phù hoặc tím xanh ảnh hưởng tới mỹ cảm cả đội ngũ.

Mấy ngày qua bọn họ đích thân cảm nhận được cái gì độc nhất lòng dạ đàn bà, lúc này hồi tưởng ngày đó mới cảm thấy quân tư phạt đứng yên ba canh giờ thật sự không đáng kể.

Nói là huấn luyện ánh mắt cùng phối hợp nên bước nhưng lại để bọn họ chơi lão ung bắt con gà con, bắt quả trên mặt đất chung quanh rải đầu đậu trong trọt, trong lúc tránh né một người không cẩn thận giẫm lên, hậu quả có thể nghĩ.

Nói là huấn luyện tinh thần đoàn đội nhưng lại bảo toàn thể bọn họ bị kín mắt, dắt nhau đi qua cột gỗ cao ba mươi thước. Nếu có một người vô ý từ phía trên té xuống thì cả đội không có cơm ăn.

Nói là huấn luyện tốc độ chạy của mọi người liền gọi mọi người chạy bộ tại Bắc Uyển, bắt quả bên hông mỗi người đều đeo một khối thịt kho tàu thơm ngào ngạt, tiếp theo thả một con chó đen đã hai ngày không cho ăn đuổi theo bọn họ.

Tóm lại các chiêu thức đa dạng ừn ừn được tung ra, hành hạ bọn họ mình đầy thương tích, khổ không thể tả.

Khi một thiếu nữ người mặc đoàn sam thất lưng nam trang, mặt mũi thanh lệ như tuyết cất bước bước vào sân huấn luyện, thần sắc mọi người trang trọng mà sợ hãi, nhất tề khom lưng cúi người hắng giọng hô: “Giáo quan!”

Diệp Hòa hải lòng gật đầu, mười mấy ngày huấn luyện kết quả xem như không tệ, lúc này sẽ dạy bọn họ kỹ năng vật lộn, nhất định làm chút ít công to, nàng có lòng tin huấn luyện bọn họ thành đội cảm vệ ưu tú nhất trong hoàng cung. Đặc biệt là La Tu lần trước cùng nàng giao thủ, cũng là người vượt trội nhất trong hai mươi người, khoảng một thời nữa nhất định trở thành một mãnh tướng hiếm thấy.

Đảo mắt cách ngày cung yến đã hơn nửa tháng, không biết vì Tú Thiếu Thuộc kia bình thời nhân duyên quá hay vì công lao Khiêm tiểu Vương gia mà mọi người nhất trí ấn định khi Tú Thiếu Thuộc cùng nàng thi kéo tay, hẳn vì nóng lòng cầu thắng dùng sức quá mạnh mới làm trật cổ tay của mình. Tú Thiếu Thuộc đối với chuyện lần này không có phủ nhận, thế là chuyện đó cũng bị lấp liếm cho qua.

Ngày ngày qua trôi qua xem như bình tĩnh nhưng Diệp Hòa phát giác tại Bắc Uyển thường có một người lén lút thập thò nhìn trộm ngoài ra không có động tác khác, có lẽ là một thám tử nhưng không biết do người nào phái tới, có mục đích gì?

“Hạ giáo quan, có..... có người tìm ngài.” Một tiểu thái giám thở hổn hển chạy vào Bắc Uyển, gấp giọng nói.

Diệp Hòa nghi ngờ sai bước đi qua, cau mày hỏi: “Ai tìm ta?”

“Người nọ dặn nô tài không thể nói, chỉ bảo nô tài đưa cô nương đến hậu viên nói là có chuyện gấp.”

Diệp Hòa càng thêm nghi ngờ, ở trong hoàng cung người nàng quen biết không nhiều lắm, chẳng lẽ Khiêm tiểu Vương gia? Đại Kỳ mùa đông thường tới sớm, gần đây khí trời lạnh dần nghe nói hẳn mấy ngày nay nhiễm gió rét thân thể bệnh nhẹ, sao có thể đến tìm nàng?

Chả lẽ Hân Di công chúa? Nghe nói nàng trước đó vài ngày gọi cung tỳ tình cờ va chạm nhân cơ hội vén lên mạn che mặt của Bắc gia Vương tử, còn nàng núp trong bóng tối mơ hồ nhìn thấy một đầu mặt heo, từ đó về sau mỗi ngày đều chạy đến Kỳ Đê kháng nghị, dù chết cũng không lấy chồng, cả ngày một khóc hai nào ba treo ngược, bận rộn không nghĩ, vì sao lại vô cớ đến tìm nàng?

Do dự một chút Diệp Hòa phân phó La Tu tạm thời trông coi, còn mình theo tiểu thái giám ra khỏi Bắc Uyển. Hậu viên Quân Cơ xứ cũng không xa, xuyên qua hai hành lang gấp khúc cùng đường nhỏ bóng râm liên tiếp. Lâm viên này rất tĩnh lặng, hoa mai sơ ảnh, rừng cây rậm rạp xanh tươi, bên trong còn thiết kế một chòi nghỉ mát mái đỏ bát giác, cầu hình vòm bằng gỗ phong cách cổ xưa bên cạnh còn có một hồ sen nho nhỏ xanh biếc dập dờn, khắp nơi đều là cảnh trí tự nhiên.

Khi Diệp Hòa đưa mắt nhìn sang một nơi bỗng nhiên há hốc miệng kinh ngạc không dứt. Ở trong lâm viên có một đại thụ cao lớn, cành lá rậm rạp như một cái ô, hoa trên cây có mấy phần tương tự hoa anh đào nhưng chỉ lớn bằng móng tay, màu sắc cũng đậm hơn hoa anh đào. Lâm Diệp Hòa kinh ngạc không phải cây đại thụ này mà là thỉnh thoảng có một trận gió nhẹ lướt qua, cành lá hoa thụ quai dị kia lại lay động không ngừng, những đóa hoa nho nhỏ màu hồng lá tả bay xuống cùng với nam tử dưới tàng cây tạo ra một bức tranh duy mỹ.

Không sai, đứng dưới đại hoa thụ điểm lệ là một thiếu niên phong độ bất phàm, mái tóc đen nhánh như mực phiêu dật được trâm bạch ngọc cố định, áo bào màu xanh nhạt, trên vạt áo còn thêu lá sen màu xanh đậm, tay trái thả lỏng phía sau, tay phải cầm một lá thư cuộn, một đôi mắt hoa đào ôn nhu ẩn tình lại sâu thẳm, môi son hé mở, đầu lay nhẹ dùng thanh âm tràn ngập từ tính cao thấp phập phồng lảm bảm:

Quan quan thư khuru

Tại hà chi châu.

Yêu điệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu

(Chim Thư cưu cất tiếng kêu quan quan

Ở trên cồn bãi sông

Như người con gái hiền thực dịu dàng

Sánh đẹp đôi cùng người quân tử.)

Sâm si hạnh thái,

Tả hữu lưu chi

Yêu điệu thực nữ,

Ngụ mị cầu chi.

(Rau hạnh mọc so le um tùm

Cả bờ trái bờ phải theo dòng nước chảy

Người con gái hiền thực dịu dàng

Ta thức ngủ đều mơ tưởng đến nàng)

Cầu chi bất đắc,

Ngụ mị tư phục

Du tai! du tai!

Triển chuyển phản trắc.

(Mơ tưởng đến nàng mà không được gặp

Thức ngủ đều mong nhớ

Ôi ! Triển miên! Triển miên!

Đề ta luôn trần trọc trần trờ.)

Sâm si hạnh thái,

Tả hữu thái chi

Yêu điệu thực nữ,

Cầm sắt hữu chi.

(Rau hạnh mọc so le um tùm

Hái bên trái rồi hái bên phải

Người con gái hiền thực dịu dàng

Ta ước mong được cùng nàng kết duyên cầm sắt)

Sâm si hạnh thái,

Tà hữu mạo chi

Yêu điệu thực nữ,

Chung cổ nhạc chi.

(Rau hạnh mọc so le um tùm

Chọn hái cả bên trái rồi bên phải

Người con gái hiền thực dịu dàng

Ta muốn giúp cho nàng vui bằng tiếng chuông trống)

Diệp Hòa đầu đầy hắc tuyến nghe hẳn đọc xong bài thơ, khi hẳn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng xoa cằm mỉm cười, hơi kinh ngạc nói: “A. Đây không phải là Hòa Hòa cô nương sao? Ai nha, thật là nơi nào không gặp chúng ta lại có thể không hẹn mà gặp ở chỗ này, chẳng lẽ đây chính là duyên phận trời cao an bài?”

Khỏe miệng Diệp Hòa co rút như vừa nghe được thanh âm làm mình nổi da gà, thật muốn đem quả đấm vung đến khuôn mặt tươi cười vô si kia, rõ ràng chính hẳn sai người đem nàng tới mà còn dám nói bọn họ không hẹn mà gặp? Duyên phận trời cao an bài?

Biết người này thân phận cao quý, để tránh trêu chọc phiền toái không cần thiết, Diệp Hòa nén xuống tính tình hỏi: “Tú thiếu gia, không biết ngài tìm tiểu nhân tới đây là có chuyện gì quan trọng?”

“Nàng có thích bài thơ vừa rồi không?” Tú Thiếu Thước từng mắt nhìn hỏi như không có nghe thấy lời Diệp Hòa.

“Không thích!”

“Khụ khụ.” Tú Thiếu Thước háng cổ họng giả bộ ho hai tiếng, nói: “Không thích cũng không sao, ta một lần nữa đọc một bài khác cho nàng nghe.”

Một loại cảm giác vô lực dâng lên, Diệp Hòa biết người này trời sanh tính tình phong lưu, lại không nghĩ rằng da mặt lại dày đến không người sánh bằng.

Chẳng biết tại sao cánh lá đại hoa thụ kia bỗng nhiên không còn cánh hoa rơi xuống nữa.

Tú Thiếu Thước thấy thế nhất thời giãn tím mặt, ngẩng đầu lên, khuôn tuấn mỹ tới sầm quất lên: “Làm sao không rung? Chưa ăn cơm sao? Tiếp tục! Tiếp tục!”

“Dạ, thiếu gia!”

Trên cây truyền đến thanh âm ủy khuất mà vô lực, ngay sau đó cánh cây hoa thụ lại tiếp tục lay động, cánh hoa màu hồng phấn lại tiếp tục bay lá tả xuống.

Lúc này sắc mặt Diệp Hòa đã không thể dùng chữ khó coi để hình dung, Tú Thiếu Thước rồi lại phối hợp chỉnh lại tư thế, nghiêm trang niệm thơ:

“Bác Phụng hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, nhất cổ khuyên nhân thành, tái cổ. A a. Đây là vật gì? Oa! Cứu mạng a.”

Người nọ đang say mê ngâm thơ bỗng nhiên có một thứ màu nâu từ trên cây rơi xuống vừa vặn đáp trên đầu Tú Thiếu Thước, khi thấy rõ vật là tổ ong vỡ vụn, liền lập tức ném cuốn sách ôm đầu chạy trốn khắp nơi, không thèm để ý hình tượng phong lưu phóng khoáng.

“Bảo vệ thiếu gia, đúng là một đám phé vật, nhanh đi bảo vệ thiếu gia mau!!”

“A. Rất nhiều ong mật a. Người đâu! Cứu mạng a.”

“Thiếu gia chạy mau!! Chạy mau! Ong mật đuổi theo tới!”

Diệp Hòa dờ khóc dờ cười cứng ngắt tại chỗ, nhìn đứa con Tú Thiếu Thước của Hầu gia không còn chút phong độ chạy trời chết, cùng với nó bọc từ trên hoa thụ kêu trời trách đất nhảy xuống, trong lúc nhất thời thật không biết vị thiếu gia này rốt cuộc đang giả ngu hay ngu thật?

Nghĩ đến cái tên ngốc hôm nay tới Quân Cơ xứ vì tìm nàng, nếu xảy ra chuyện nàng cũng khó tránh tội. Thế là Diệp Hòa cau mày, một bước xa xông qua, không nói hai lời trong lúc hỗn loạn kéo Tú Thiếu Thước chạy thật nhanh, bọn ong mật theo sát không nghĩ tiếng ong ong vang vánh bên tai, *Ùm* một tiếng nhảy vào ao hoa sen.

Tú Thiếu Thước dường như rất sợ nước mặc dù ao hoa sen không sâu, vẫn sợ đầm ôm chắc lấy Diệp Hòa hô cứu mạng, đầu dính sát vào ngực nàng. Diệp Hòa giãn đến mặt đỏ bừng, hẳn rốt cuộc là theo bản năng cầu sinh hay bản năng háo sắc?

Hai người nổi trên mặt nước há mồm thở dốc, ong mật cũng đã tản đi, mấy nô bộc lo lắng ở bên bờ cầm lấy gậy trúc đưa vào trong hồ. Diệp Hòa bắt được gậy trúc mang theo đứa con ghê Tú Thiệu Thục bỏ lên mặt hồ.

Sau khi lên bờ trên người cả hai đã sớm ướt đầm, y phục dính vào trên người khiến Diệp Hòa rất không thoải mái mà càng làm cho nàng không thoải mái hơn chính là Tú Thiệu Thục dính sát vào trên người nàng. Diệp Hòa vùng vẫy lại phát hiện cánh tay người này bền chắc có lực, không giống yếu ớt trên mặt, trong lúc nhất thời không biết làm gì.

Diệp Hòa hít sâu một hơi, cau mày quát lên: “Buông tay!”

“Không buông, ta sợ.....” Tú Thiệu Thục liên tục lắc đầu lại nhân cơ hội lại ở trên ngực nàng cọ sát mấy cái.

Mặt Diệp Hòa tối sầm, giọng nói âm trầm đáng sợ: “Tú thiếu gia, chả lẽ ngài muốn ném thù thân thân thác cốt?”

Lời chỉ vừa phun ra, một giây sau nam tử mới vừa còn ôm thật chặt eo Diệp Hòa trong chớp mắt đứng nghiêm trên bên cạnh, áo bào bên cạnh ướt nhẹp nhẵn nhụi, ôn văn hữu lễ chấp tay nói: “Vừa rồi đa tạ Hòa Hòa cô nương cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Người này thay đổi cực nhanh làm Diệp Hòa chắc lưỡi hít hà, rồi lại thấy hần bỗng nhiên nhìn mình chằm chằm ngực nàng, đôi mắt hoa đào nháy cũng không nháy lóe ra lực quang quý dị.

Diệp Hòa kinh ngạc cúi đầu nhìn, đoán sam nam trang trên người ướt nhẹp dính chặt trên người mơ hồ có thể nhìn thấy đường cong bộ ngực bên trong cái yếm. Diệp Hòa sắc mặt xanh mét, đang muốn dạy dỗ sắc ma nhìn đăm đăm mình lại thấy Tú Thiệu Thục cời ngoại bào phủ lên người nàng, dùng giọng lâm lâm nói: “Che tốt, che tốt, sắp không nhìn được.....”

Diệp Hòa còn chưa hiểu ý tứ lời này thì Tú Thiệu Thục đã xoay người qua, cầm giá tử tìm mấy nô bộc cường tráng tính sổ: “Mấy tổ ong vò vẽ vừa rồi là ai làm rơi xuống? A? Là người? Người? Vậy thì là người rồi?”

“A.....Thiếu gia tha mạng..... Tha mạng a.....”

Kế tiếp chính là một trận quyền đâm cước đá thê thảm không nổi nhìn

Diệp Hòa nhìn được chuyện hoang đường vậy lại lâm vào trầm tư, tên này rốt cuộc là người thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người thế chỗ

Trải qua sự kiện tổ ong vò vẽ, Diệp Hòa đã có ba ngày không gặp lại Tú Thiệu Thục, nghe nói y vì trên mặt bị trúng nọc độc ong mật có nhiều chấm đỏ, nên núp ở phủ đệ không chịu ra ngoài, đúng là hợp với ý nàng, đồ ngốc kia làm việc hoang đường không có chương pháp gì, mỗi lần gặp hần thì không có chuyện tốt.

Ngày này Diệp Hòa tiến cung đã quen cửa quen nẻo, nàng bước nhanh vào Quân Cơ xứ Bắc Uyển, mọi người như cũ sắp xếp thành hàng thẳng thớm trong sân, vóc người cao ngất cường tráng tràn đầy tin. Ánh mắt Diệp Hòa nhẹ nhàng quét qua liền nhìn ra thiếu một người.

“La Tu đâu?”

Mọi người vẫn đứng thẳng tắp không nói một lời nhưng ánh mắt lại có chút tránh né, không khí xung quanh căng thẳng sùng sục. Trong lòng Diệp Hòa xẹt qua một tia không rõ, giọng nói nghiêm khắc thêm mấy phần: “Câm rồi sao?”

Trên mặt mọi người xuất hiện nét do dự, một lát sau rốt cục có một người bước ra khỏi hàng: “Hồi giáo quan, La Tu vì đại ca hần..... mà bị thống lĩnh Tư Đồ sai người nhốt vào thiết lao.”

Trong mắt Diệp Hòa hiện lên kinh ngạc: “Tư Đồ Chấn? La Tu từ trước đến giờ ít nói sao lại chọc tới hần?”

“Đại ca La Tu rạng sáng mỗi ngày đều ra ngoài luyện bắn cung, ai cờ bắn trúng một con tê điều, không nghĩ tới tê điều kia lại do thống lĩnh Tư Đồ nuôi. Sau khi thống lĩnh Tư Đồ biết liền vùng roi đánh, La Tu bị trúng năm roi, sau nữa hần chịu không nổi túm lấy dây roi khiến Tư Đồ thống lĩnh giận tím mặt, tuyên bố muốn dùng tay không đánh La Tu từ sống đến chết, thống lĩnh võ nghệ cao cường chắc chắn chiếm thượng phong, lại không nghĩ bị La Tu đánh ngã trên mặt đất, tức giận cần xuống lỗ tai, tiếp nữa La Tu bị cấm vệ quân bắt nhốt vào thiết lao.”

Sau khi nghe xong chân mày Diệp Hòa nhíu chặt, âm thầm ca cẩm, tiểu tử La Tu kia là người cũng có gia thế, sau này không hiểu sao gia tộc xuống dốc nên mới tiến cung tham gia cấm vệ quân, là người tâm cao khí ngạo chí khí rộng lớn, thân thể cường tráng mà còn chăm chỉ học giỏi.

Vô luận giáo quan nàng dạy kỹ năng gì hần cũng không sợ khổ đi sớm về tối luyện tập, dùng hết sức làm đến tốt nhất, là một tài năng trăm năm khó gặp,

nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là tính tình nóng nảy, xảy ra chuyện lại thiếu kiên nhẫn. Lần đầu tiên Diệp Hòa cùng hán giao thủ đã nhìn ra. Nhưng hán biết rõ Tư Đồ Chấn là thống lĩnh cấm quân, lấy thân phận của hán căn bản trên chọc không nổi, tại sao còn nóng nảy đến thế? Lần này, hán gặp đại họa rồi.....

Nhớ tới trong khoảng thời gian chung đụng, Diệp Hòa xoay người muốn ra khỏi Bắc Uyển.

“Giáo quan!” Phía sau mọi người giọng nói lo lắng cùng hô lên.

Diệp Hòa dừng lại bước chân, lại có thanh âm khuyên nhủ truyền đến: “Tư Đồ Chấn thống lĩnh cấm quân đã gần mười năm, ở Quân Cơ xử từ trước đến giờ một tay che trời làm việc tàn bạo, một khi bị đưa vào thiết lao sẽ khó sống sót ra ngoài, huống chi lần này Tư Đồ Chấn quyết ý muốn La Tu chết, lúc này sợ rằng La Tu dư nhiều lành ít, cho dù cô nương đi cũng không thể cứu hán mà còn đắc tội Tư Đồ Chấn.”

Một người nói xong, mọi người khác rồi rít phụ họa, khuyên Diệp Hòa không nên can thiệp tránh bị lửa thiêu thân.

“Tốt..... ! Xem ra ta thường ngày dạy các người tinh thần đoàn đội đều trở thành gió thổi bên tai?”

Diệp Hòa giận quá thành cười, trong mắt đều là lạnh lùng không còn bình tĩnh như thường ngày, xoay người chỉ vào mấy người đó tức giận quở trách: “Người, lần đó một tay đứng chống ngược vô ý sung huyết não, nếu không phải La Tu kịp thời cõng người đến thái y viện, người cho rằng còn có thể khỏe mạnh đứng ở nơi này sao? Người, lần trước cùng thị vệ Nam Uyển kia nói không hợp ý mà động thủ, tay suýt nữa bị người ta chém đứt là La Tu cứu người! Còn người nữa.....”

“Nếu đã làm giáo quan của các người thì ta sẽ lo tất cả, chuyện hôm nay nếu đổi lại là một trong số các người ta cũng không bỏ mặc. Một đội ngũ chính là cả một đoàn thể, nếu ngay cả tinh thần đoàn kết cũng không có thì so với năm bè bảy mảng có gì khác nhau? Một đám không nói tình nghĩa, trở lại ta sẽ tính sổ với các người!”

Nói xong, Diệp Hòa phát vạt áo, xoay người liền đi ra khỏi Bắc Uyển.

.....

Thiết lao nằm dưới lòng đất Quân Cơ xử, cửa vào khoảng cách Bắc Uyển không xa, khi Diệp Hòa chạy tới là lúc La Tu đang chịu trọng hình. Cả người bị trói vào khung sắt hình chữ thập, gương mặt bị đánh đến hoàn toàn nhìn không ra diện mục thật, toàn thân cơ hồ không một chỗ lành lặn, ngay cả tứ chi cũng đầy rẫy vết roi, máu chảy không ngừng. Hai mắt hán nhắm nghiền, chắc hơi thở rối loạn, chỉ có lồng ngực phập phồng lên xuống nói rõ hán còn sống. Mặc dù như thế, ngực tốt vẫn quơ lên trường tiên vút xuống một roi thì da tróc thịt bong nhìn thấy mà giật mình.

“Dừng tay!”

Diệp Hòa quát một tiếng chói tai, ngực tốt kia liền dừng lại động tác vung roi, lia mắt nhìn về phía nam nhân ngồi ở chiếc ghế bên cạnh. Diệp Hòa theo đó nhìn lại, quả nhiên thấy lỗ tai bên phải Tư Đồ Chấn được băng vải băng bó, mặc dù bọc mấy tầng nhưng vẫn thấm ra máu tươi, khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt lấp lánh hữu thần ngập tràn oán độc, đầy dẫy tia máu cừ hận.

Diệp Hòa vòng qua hình chiếc, tiến lên hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến thống lĩnh.”

Tư Đồ Chấn sắc mặt xanh mét nhìn nàng, khẩu khí không vui: “Hạ giáo quan không đợi ở Bắc Uyển tới thiết lao này làm gì?”

Diệp Hòa cup mí mắt xuống, giọng nói bèn bĩ: “La Tu là thuộc hạ của ta, quản dạy không nghiêm là lỗi của thuộc hạ, kính xin thống lĩnh cho La Tu một con đường sống.”

Tư Đồ Chấn vỗ bàn, trán nổi gân xanh: “Hừ! Hạ giáo quan muốn ôm việc này lên mình, chẳng lẽ ý được hoàng thượng tự mình bỏ nhiệm quan viên tam phẩm thì cho rằng Tư Đồ Chấn ta không dám động tới cô?”

“Thuộc hạ cũng không ý đồ! La Tu phạm thượng bị thống lĩnh phạt là đúng nhưng hán lúc này đã bị đánh chỉ còn nửa cái mạng, thống lĩnh cũng nên bớt giận, không nên đưa người vào chỗ chết?”

“Hạ giáo quan, chớ nói ta không nể mặt mũi cô.” Trong mắt Tư Đồ Chấn hiện lóe lên một tia tàn nhẫn: “Muốn tha hán cũng được, chỉ cần hán chịu được một trăm roi mà vẫn còn sống, chuyện này ta sẽ không tiếp tục truy cứu.”

Diệp Hòa cau mày, nghiêng đầu hỏi ngực tốt: “Hán hiện tại đã bị bao nhiêu roi?”

“Bốn mươi.”

Trong lòng Diệp Hòa run lên, theo tình trạng hiện tại của La Tu sợ rằng ngay cả mười roi cũng chịu không nổi, rõ ràng không chịu tha người.

La Tu đương nhiên nghe được lời của Tư Đồ Chấn, cố hết sức mở mí mắt lên mang theo cảm kích nhìn về phía Diệp Hòa, từ câu từ chữ nặn ra: “Giáo... quan, ta..... chịu được.....”

Đôi môi Diệp Hòa ngọ nguậy, máu trong miệng không nhịn được chảy dọc ra ngoài, nhúu mày làm như không nghe thấy lời hán nói, xoay lại nhìn Tư Đồ Chấn nói: “Còn dư lại sáu mươi roi, thuộc hạ nguyện chịu thay!”

La Tu thấp giọng hô: “Giáo..... quan!”

“Tốt! Là cô tự nguyện chịu phạt thay chứ Tư Đồ Chấn không có ép cô, bầm bả trước mặt hoàng thượng cô cũng không thể nói!” Nghe nàng nguyện ý chịu phạt, hần nhe răng cười, trong mắt lóe lên linh quang: “Nếu cô chịu không nổi sáu mươi roi, bốn thống lĩnh đành phải lấy mạng hần!”

“Động thủ!”

Tư Đồ Chấn ra lệnh ngực tốt lập tức tiến lên đem hai tay Diệp Hòa trói lên khung sắt, ngay sau đó quát, Diệp Hòa đau đến nhú nhú mày nhưng chỉ cắn răng chịu đựng không nói tiếng nào. Tư Đồ Chấn thấy thế nháy mắt một cái, ngực tốt liền phát tay thập tự và chạm hai tiên liên tục rút ra, lực đạo rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, nhất thời máu trong người xông ra đỏ thẫm một mảnh áo.

Chưa kịp thở roi liền lần nữa vùng xuống, mỗi một roi đều dùng toàn lực, Diệp Hòa cắn chặt hàm răng không để mình phát ra một chút thanh âm, trước đó còn tỉnh táo đếm số roi quật vào người nhưng lúc này đau đến ý thức mơ hồ không biết đã bị đánh bao nhiêu.

“Vô dụng, còn chưa ăn com à, để ta!” Tư Đồ Chấn tức giận tròn mắt, cánh tay túm lấy trường tiên trong tay ngực tốt.

Tư Đồ Chấn nghiêm nhiên xuống tay độc ác, kế tiếp hai roi quát vào sống lưng Diệp Hòa, sâu đến thấy xương làm người nhìn run sợ, tiếng La Tu khàn khàn vô lực gào thét truyền vào trong tai Diệp Hòa mang theo vài phần thê lương tuyệt vọng.

“Tham kiến thống lĩnh.”

Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập, Diệp Hòa khẽ mở ra mí mắt nặng ngàn cân, tất cả mọi người tại Bắc Uyển đều đến đủ rồi rít quỳ xuống hắng giọng nói: “Thuộc hạ nguyện thay Hạ giáo quan chịu phạt!”

Tiếng cầu xin tha mạng liên tiếp vang lên khí thế dâng trào, trên người Diệp Hòa mỗi một sợi thần kinh đều gào thét thống khổ, khóe miệng lại bắt gặp nhoeo nụ cười nhạt, trong lòng có điểm vui mừng, mấy chục ngày huấn luyện rốt cuộc không uổng công.

Tư Đồ Chấn thấy mà giận tím mặt, trước hết quát vào đám người quỳ dưới đất: “Tốt! Làm phản rồi, nhốt hết thầy bọn họ vào thiết lao!”

.....

Mùa thu tại Đại Kỳ rất ngắn, khí trời ngày càng chuyển sang lạnh lẽo, trong điện Kim Lân lại hoà thuận vui vẻ ấm áp.

Bên trong hõa lò khắc hoa vàng óng ánh đặt ở chung quanh góc, trên giường êm lăm từ gỗ tử đàn mạ vàng có một nam tử vóc người thon dài ngồi dựa vào thành giường, đôi môi đỏ hồng hai tròng mắt híp lại, mái tóc tùy ý xõa trên vai thêm vài phần tà mị tuấn mỹ. Trên người ô kim cầm bào, vạt áo ngoài còn thêu tường vân cùng hoa, bên cạnh giường có một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt chung trà sương khói lượn lờ, chính là cực phẩm ngân châm được tiến cống.

Một gã thân tín vội vàng đi vào trong điện còn chưa dừng bước liền lo lắng hét lên: “Vương gia, đã xảy ra chuyện! Bắc Uyển có một gã thị vệ cầm quân vì đắc tội thống lĩnh Tư Đồ Chấn mà bị giải vào thiết lao.”

Trên giường nam tử cau lại chân mày, ưu nhã nâng chén nhấp một ngụm trà, thần nhiên nói: “Tư Đồ Chấn động dùng hình phạt riêng cũng không phải là lần một lần hai. Nếu lại vì chuyện nhỏ này mà quấy rầy bốn vương thì cần thận đầu người! Còn không nhanh lui ra?”

“Nhưng..... Nhưng giáo quan Bắc Uyển cũng vào thiết lao.....”

“Vậy thì thế nào?” Nam tử xem thường nhướng mày không vui lạnh giọng nói: “A Lỗ, bốn vương không phải bảo người lui ra sao?”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.....”

Leng keng leng keng..... âm thanh thanh thúy vang lên chén trà vỡ nát, A Lỗ còn chưa kịp phản ứng đang muốn đi ra ngoài thì bị kéo cổ lại.

“Giáo quan Bắc Uyển? Hạ Diệp Hòa!” Con người Khiêm tiểu Vương gia co rút lại, đẩy người trong tay ra: “Đồ hỗn trướng! Tại sao người không nói sớm?”

“Vương gia, thuộc hạ có nói.....”

A Lỗ ủy khuất thét lên, lời còn chưa dứt chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, ngưng thần nhìn lại trong điện hoàn toàn vắng bóng dáng Vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bị chiếm tiện nghi

Dẫn theo một đám thị vệ hắc y xông vào thiết lao dưới lòng đất, nam tử người mặc trường bào ô kim bước nhanh vào trước, khi nhìn thấy thiếu nữ trên hình cụ y phục rách nát nhuộm máu vết roi khắp nơi, hai mắt nhắm nghiền đã mất đi ý thức, tròng mắt đen sâu không thấy đáy bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo, ngực như có lưỡi dao vô hình xẹt qua dù chưa thấy máu nhưng đau đến không thở nổi. A Lỗ đi theo phía sau tuy nhìn không thấy vẻ mặt Khiêm Tiểu vương gia nhưng lại có thể nhìn thấy ngực tốt trước mặt hắn e ngại lui về phía sau một bước.

"Tham kiến Khiêm Vương điện hạ!"

Mọi người cùng hành lễ nhưng Kỳ Mạch lại như không nghe thấy, tiến lên giải khai dây thừng trên cổ tay thiếu nữ, đem thân thể vô lực trượt xuống nhẹ nhàng ôm vào lòng, giờ tay nhắc chân đều là ôn nhu chưa từng có.

Song khi hắn ngược mắt lên nhìn, trong mắt phượng hẹp dài lại một mảnh tối tăm giống như đối đãi vật chết, lạnh lẽo liếc nam nhân quỳ trên mặt đất người mặc khôi giáp, giọng nói nhàn nhạt lại mang theo sắc bén: "Tur Đồ thống lĩnh thật đúng là xuống tay độc ác a."

Trong lòng Tur Đồ Chấn run lên, nhìn ra Khiêm Vương coi trọng nữ nhân này, trên mặt vẫn không sợ hãi nói: "Hồi bẩm Vương gia, thủ hạ Hạ giáo viên phạm sai, là cô ấy tự nguyện chịu phạt thay. Vì thần cũng bị thương bên tai, vì nể tình Hạ giáo quan cùng làm việc tại Quân Cơ xứ nên chỉ dùng roi để phạt.....xem như nhẹ."

Trong mắt Kỳ Mạch xẹt qua tia phong mang: "Nói như vậy bốn vương còn phải cảm ơn người thủ hạ lưu tình?"

"Vi thần không dám! Vi thần được toàn quyền trông coi mấy vạn cấm vệ quân nên tự biết chừng mực." Trên mặt Tur Đồ Chấn nhìn như khiêm nhường nhưng lại cường điệu hắn đang nắm giữ binh quyền cấm quân.

Không biết có phải lời nói của Tur Đồ Chấn có tác dụng, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Kỳ Mạch thần sắc hơi hòa hoãn, giọng nói cũng trở nên ôn hòa khách khí hơn: "Tur Đồ thống lĩnh mau mau đứng lên. Xem như nể tình bốn vương, thống lĩnh hãy thả hết mọi người trong Bắc Uyển đi. Lần này xem như bốn vương thiếu người một nhân tình, ngày khác nhất định sẽ tự mình đến cảm ơn."

Trong mắt Tur Đồ Chấn kè lên tốt sắc, đứng dậy phui phui tro bụi trên vạt áo choàng, nói: "Nếu vương gia đã mở miệng, vi thần tự nhiên tòng mệnh."

Kỳ Mạch xoa cằm cười, mí mắt sụp xuống che lại lãnh ý trong mắt, tránh sang ôm lấy thiếu nữ bị thương trong ngực, đang lúc mọi người lên tiếng cung tiễn dẫn đầu một bước ra khỏi thiết lao.

"A Lỗ, truyền thái y."

"Dạ, Vương gia!"

Lúc này nam nhân bị trói trên khung sắt da tróc thịt bong ngả đầu lên, mở to đôi mắt thâm thúy đầy máu, mắt nhắm cũng không nhắm nhìn người bị Khiêm tiểu Vương gia ôm vào trong ngực cho đến biến mất trong tầm mắt.

Bên nay đoàn người Khiêm tiểu Vương gia mới rời khỏi thiết lao thì bên khác lại nổi giận vội vã chạy đến.

Người đi đầu là nam tử dung mạo tuấn mỹ âm nhu, mặc một thân trường bào tiền diễm, thắt lưng thắt đai lưng hồng ngọc, ngọc bội hình thoi, mái tóc được dùng trâm cố định không chút tục khí. Hắn xông pha đi đầu, phía sau đi theo một đám hộ vệ hùng hổ tiến vào thiết lao Quân Cơ xứ.

"A..... Hòa Hòa đâu?"

Sắc mặt Tur Đồ Chấn khó coi vô cùng, mở miệng: "Tú thiếu gia là chỉ Hạ Diệp Hòa Hạ giáo quan?"

"Đúng đúng, chính là nàng, người đâu?"

"Đã bị Khiêm Vương gia mang đi."

"Cái gì?" Tú Thiếu Thục nghe thấy liền nổi lửa, xoay người cộc mạnh một cái lên đầy gãi hạ nhân, đánh lia lịa cho đến người nọ mắt nổ đom đóm.

"Đồ vô dụng! Cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tốt như vậy, nếu không phải người chậm chậm làm sao bị người ta giành trước hả?"

"Thiếu gia..... tiểu nhân đã liều mạng chạy báo ngài a."

"Lần này bỏ qua cho người, lần sau mà còn hỏng việc, sẽ đem..... Đúng rồi, sẽ đem bà bếp mập mập mặt đầy tàn nhan gả cho người!"

"Thiếu gia....." Hạ nhân khuôn mặt trắng nõn yếu ớt sầu khổ ní non, nghĩ đến vậy cũng lấy một tay giơ lên trăm cân Thạch Ma, đặt mông đem ghé gổ ngồi được tan xương nát thịt vạm vỡ thân thủ, thấp giọng nói thầm: ngài này còn không bằng giết ta đây.

Tú Thiếu Thục lại như nhớ đến chuyện gì, ai nha một tiếng, xoay người rời đi: "Mau đi Kim Lâm điện!"

"Thiếu gia, đi Kim Lâm điện làm gì?"

"Hòa Hòa chỉ là một tiểu cô nương yếu ớt lỡ bị Kỳ Cửu hồ ly kia ăn thì làm sao?"

Hạ giáo quan —— tiểu cô nương yếu ớt? Hạ nhân khóc không ra nước mắt, thiếu gia ơi, ngài không phải quên mất lần trước người nào bề gãy cổ tay ngài rồi chứ

Trong điện Kim Lâm, chính điện tẩm cung, bên trong màn che thiêu đồ án kỳ lân, trên mặt giường lớn điêu khắc song long nhả châu, thiếu nữ mặt không một chút máu lắng lặng nằm, dung nhan thanh lệ trắng bệch làm cho người khác thương yêu, bờ môi nhếch lên để lộ quật cường kiên nghị, áo ngủ bằng gấm mềm mại ấm áp che ở trước ngực, thêu một đoá kim cúc thâm sắc hiển lộ tôn quý.

Chân mày nhẹ nhú lại, ngón tay nhỏ khê cong cong, lông mi rung động nhấc lên. Diệp Hòa cố nén đau đớn trên người nhìn quanh bốn phía, trước mắt cung điện xa hoa nhất thời không biết bản thân đang ở nơi nào.

"Hừ....." Đang muốn lấy tay chống giường ngồi dậy nhưng chỉ khẽ động vết thương Diệp Hòa đau đến hít vào một hơi, cố gắng nâng cao người ngồi dậy.

Lúc này nàng mới phát hiện, trên người vền vền chỉ mặc một cái áo trong gấm màu xanh nhạt, vết roi ngang hông trên lưng đều được người dùng băng vải băng bó tốt, không biết đã thoa thuốc gì thế nhưng không chảy máu .

Lúc này cửa phòng từ đàn bỗng nhiên bị đẩy ra, hán một thân cảm y hoa phục vóc người thon dài bụng chén thuốc đi tới, nhìn thấy cô gái ngồi tựa trên giường liền chau lại đôi lông mày: "Ai cho nàng ngồi dậy? Nằm xuống!"

Diệp Hòa hơi sững sờ, ngay sau đó ngậm cười khổ, vì sao vẫn là hán cứu? Vì sao mỗi lần gặp nguy hiểm cũng là hán kịp thời xuất hiện? Vậy nàng làm sao hồi đáp?

Nhớ tới chuyện xảy ra trước khi hôn mê, Diệp Hòa tạm thời bỏ xuống búi ngủi trong lòng, hỏi: "Cấm vệ môn Bắc Uyển thế nào rồi?"

Không đề cập tới thì tốt nhắc tới sắc mặt Kỳ Mạch liền âm trầm, đem chén thuốc cảm trong tay để một bên lạnh lùng nhìn nàng, trong giọng nói mang theo châm chọc trách cứ lại như có chút ghen tuông: "Hay cho một giáo quan cấm quân có tình có nghĩa, chỉ vì cứu một cấm vệ quân nho nhỏ thậm chí ngay cả mạng cũng không cần?"

Diệp Hòa tránh ánh mắt soi mói của hán: "Chỉ sáu mươi roi sẽ không dễ mấy mạng của ta."

"Nàng cho rằng gắng gượng chịu sáu mươi roi, Tư Đồ Chấn sẽ tha người sao? Hán trông coi cấm vệ quân gần mười năm tác phong làm việc hèn hạ nham hiểm, còn không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, vậy mà hán nói nàng lại tin? Hôm nay nếu không phải bốn vương kịp thời chạy tới, nàng còn có mạng ngồi ở đây sao?"

Diệp Hòa không nghe thấy hán dạy dỗ, lặp lại câu hỏi: "Cấm vệ môn Bắc Uyển có sao không?"

"Hừ!" Kỳ Mạch giận dữ, hừ lạnh lấy bình tĩnh quay đầu đi chỗ khác không để ý đến nàng, song một giây sau sắc mặt đại biến.

"Nàng muốn làm cái gì?"

Diệp Hòa vùng vẫy cố sức trượt xuống giường, kiên định nói: "Ta đi tìm bọn hán."

"Bộ dạng của nàng thế này mà còn muốn đi, nàng muốn bỏ ra sao?"

"Đúng, ta sẽ bỏ."

Khiêm tiểu Vương gia hán chưa từng bị chọc tức đến vậy. Lúc này gương mặt tuấn tú giận đến trắng bệch nhưng khi nhìn thấy cô gái trọng thương chưa lành ngoan cố xuống giường, thật không muốn để ý cũng không được, cuối cùng thỏa hiệp: "Được rồi, bọn họ không sao!"

Diệp Hòa rốt cục yên lòng nhưng cũng không ngừng động tác xuống giường.

"Nàng còn muốn thế nào?" Nam tử thân phận tôn quý không còn bình tĩnh như ngày thường, cảm bả vai Diệp Hòa cúi người đè nàng trở lại trên giường, vậy nàng giữa mặt giường cùng lồng ngực của mình, sắc lại mặt đen như đáy nồi.

Diệp Hòa nhìn hán, từng câu từng chữ rõ ràng: "Trời sắp tối rồi, ta muốn trở về Thượng Thư phủ."

Kỳ Mạch nhẹ chau chân mày lại, ánh mắt tối tăm nhìn nàng cường ngạnh nói: "Nàng cứ ở đây nghỉ ngơi, trước khi thương thế tốt thì đừng nghĩ đi."

"Ngài điên rồi? Nơi này là hoàng cung, ngài đường đường là hoàng tử, để một cô nương tàn hoa bại liễu ở lại tẩm cung của ngài, ngài có biết những người khác nói thế nào không? Hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào?"

"Người khác thích nói thì cứ để bọn họ nói đi, bên phụ hoàng có bốn vương chịu trách nhiệm, nàng không cần lo lắng."

Diệp Hòa giả vờ hết âm lên: "Ta không muốn ở lại nơi này, ngài thả ta đi!"

Nam tử đem nàng đặt ở phía dưới như không nghe thấy, bùng lên một chén thuốc đen sì sì: "Uống thuốc!"

"Thả ta đi!"

"Uống thuốc!"

"Thả ta đi! Ừm. Ừm."

Diệp Hòa giãy dụa bỗng dừng cảm thấy trước mắt tối sầm, hơi thở của người nọ thật gần, đôi môi dán lên một vật thể mềm mại ấm áp mang theo lực không cho kháng cự, gấn bó như môi với răng, dòng thuốc đắng nghét cũng theo đó mạnh mẽ rót vào miệng.

Khi Diệp Hòa kịp phản ứng hân đã rời đi, khuôn mặt đỏ rần, giận đến cả người run rẩy: "Người. Người tên khốn này!"

Đôi môi của Kỳ Mạch đỏ sẫm ướt át, hai tròng mắt u ám nhìn nàng, thanh âm bị đè nén mà khàn khàn, giọng nói mang theo nồng đậm cảnh cáo: "Nàng không nên thử khiêu khích ta. Nếu không bốn vương còn có thể khốn kiếp hơn."

Nghe thấy, Diệp Hòa không dám lên tiếng, tuy giận đến nghiêng răng nghiêng lợi bất quá trên người nàng có vết thương đánh không lại hân, đành phải nén giận thu liễm tính tình.

Kỳ Mạch khẽ mỉm cười, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ gian tà, bung chén thuốc lên hỏi: "Nàng muốn tự mình uống hay muốn ta mớm?"

Nhớ tới mới xúc cảm mềm mại trên môi vừa rồi, mặt lập tức tụ máu, trong mắt lóe lên giận giữ nhưng lại không biết làm sao, rốt cuộc nhận lấy chén thuốc đem chất lỏng đắng khổ sỗ uống một hơi cạn sạch.

Thấy nàng biết điều tự mình uống xong thuốc, tròng mắt nam tử tuấn mỹ trác tuyệt mơ hồ có phần thất vọng, nhận lấy chén rỗng nghiêng người để ở một bên, Khiêm tiểu Vương gia quay gương mặt có phần nhu hòa sang nơi khác, trong đầu quanh quẩn xúc cảm ấm áp tròn mịn vừa rồi.

Lúc quay đầu lại thấy thiếu nữ ngậm miệng nhịu mảy, Kỳ Mạch chưa từng quan tâm ai giải thích: "Thuốc này là xà đảm Hoàng Liên, nếu nàng thấy đắng ta sẽ cho người đem chút ít mứt hoa quả đến."

Diệp Hòa lắc đầu liên tục, thuận miệng nói: "Mứt hoa quả ăn chỉ có thể giải quyết được nhất thời, trong họng vẫn rất đắng, muốn chân chính giải đắng vẫn phải uống quỳnh tương trà."

"Quỳnh tương trà là cái gì?"

"Quỳnh tương trà của Bánh kí mùi vị thơm ngát ngọt lịm nổi tiếng xa gần, ngay cả chuyện này Vương gia cũng không biết?" Diệp Hòa kinh ngạc nhìn hân, giọng nói hơi ám chỉ hân kiến thức hạn hẹp.

Kỳ Mạch khẽ cau mày, hân ngày ngày ru rú trong hoàng cung, làm sao biết được những món ăn nhân gian?

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có người cung kính thông báo: "Vương gia, công tử của Cát Hầu gia, Tú Thiếu Thục công tử đã ở tiền điện đợi ba canh giờ, còn nói không thấy được Hạ giáo quan sẽ không đi."

Mắt phượng nheo lại, Kỳ Mạch giọng thần nhiên kèm theo xem thường nói: "Nếu hân thích chờ thì cứ để hân chờ, trời tối tự nhiên sẽ đi. Bốn vương không tin hân có thể đợi ở đây suốt cả đêm."

Sau một hồi im lặng, bên ngoài lại vang lên giọng nói buồn bực: "Nhưng mà... vương gia, hân chính là muốn qua đêm trong điện, hân còn bảo hạ nhân trong Tú phủ đem gối mềm áo ngủ bằng gấm của hân đem đến đây."

Nam tử vừa rồi còn bình tĩnh bồng nhịu mảy, Diệp Hòa cũng âm thầm chắc lưỡi, Tú Thiếu Thục này da mặt thật đúng là không phải dày bình thường nha.

Ngày này Tú Thiếu Thục đợi cả đêm vẫn không nhìn thấy được Hòa Hòa cô nương hân muốn gặp, Khiêm tiểu Vương gia nhìn như quyết định chủ ý cùng hân dây dưa đến cùng, bên kia sai người lấy gối mềm áo ngủ bằng gấm tính ngủ lại phòng khách Kim Lân điện, bên này lại sai người chộp tới mười mấy con chuột mà Tú Thiếu Thục sợ nhất thả vào phòng khách.

Bên kia bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt sai người đến ngự thiện phòng bưng trà sâm tới định thần, bên này lập tức sai người bỏ bột đậu vào trà sâm. Bên kia như thiêu như đốt xông về nhà xí, bên này lập tức cho người khóa lại tất cả cửa có thể vào Kim Lân điện.

Kết quả cuối cùng chính là Tú Thiếu Thục sắc mặt xanh lét ôm bụng, chạy như điên ra khỏi Kim Lân điện còn đám hộ vệ liú rú đuổi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mất mà được lại

Bên trong thuốc Diệp Hòa uống có thành phần giúp ngủ, sau khi uống xong không bao lâu liền mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới khi trời sáng. Không biết vì vết thương dưới băng vải đã đóng vảy hay thuốc trị thương quá mức thần hiệu, khi tỉnh lại cả người không còn đau đớn cũng không mệt rã rời, chỉ cần động tác không quá mạnh chạm phải vết thương thì không có gì đáng ngại.

Vừa tỉnh lại không bao lâu thì một cung tỳ gọi là Bình Nhi tiến vào giúp nàng đổi thuốc. Diệp Hòa an tĩnh phôi hợp, do dự một lát không nhận được mở miệng hỏi: “Vương gia đâu?”

“Sáng sớm hôm nay Vương gia đã đến quý phủ Tư Đồ thống lĩnh.”

Diệp Hòa nhớ tới chuyện hôm qua trong bụng hoảng sợ, sốt ruột hỏi: “Hắn đến đó làm gì?”

“Nô tỳ cũng không rõ chỉ biết Vương gia mang theo noãn ngọc trấn do Hoàng thượng ngự tứ bảo là muốn tạ lễ với Tư Đồ thống lĩnh.”

Diệp Hòa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đi tìm Tư Đồ chấn gây phiền toái là tốt rồi, Tư Đồ Chấn tay cầm binh quyền cầm quân, lại rất được Hoàng thượng trọng dụng, tuy Khiêm tiều Vương gia là Cửu hoàng tử được Kỳ Đế sủng ái nhất nhưng dù sao cũng không nên rước phiền phức. Nếu lại vì nàng kết thù kết oán với Tư Đồ Chấn, thật sự nàng trả không nổi. Nhưng..... hắn ngược lại mượn hơi Tư Đồ chấn rồi cuộc có dụng ý gì?

Đã nằm trên giường một ngày một đêm, sau khi đổi thuốc mặc dù trên người Diệp Hòa có thương tích nhưng không yếu ớt đến nỗi nằm đơ trên giường, kiên trì muốn đứng lên đi lại, cung tỳ cũng không lay chuyển được nàng liền đưa tới một bộ nữ trang hoa lệ.

Lâu rồi Diệp Hòa không có mặc qua nữ trang, khi nhìn thấy váy áo xinh đẹp nhất thời cao hứng nhờ Bình Nhi cẩn thận giúp nàng mặc vào, nhìn người trong gương một thân màu lam nhạt phối hợp váy dài màu xanh đậm, làn váy bích hương hoa ửng, tay áo đoá đoá lưu vân cùng một đai lưng tua tua trần châu rủ xuống, rõ ràng vóc người yếu điệu của thiếu nữ lớn lên thanh lệ thoát tục, trong khoảnh khắc Diệp Hòa không nhận ra mình.

Bên cạnh trong mắt Bình Nhi cũng lóe lên tia tán thưởng, liên tục khen ngợi: “Cô nương mặc nữ trang thật là đẹp nha.” Vừa nói rồi lại do dự: “Chỉ là mái tóc xõa không thích hợp tí nào.”

Diệp Hòa không phải là người đầu voi đuôi chuột liền để cung tỳ giúp nàng búi tóc, ngón tay của tiểu nha đầu linh hoạt thuần thục xen kẽ mái tóc đen mềm mại sinh ra kẽ hở, đầu trên sợi tóc hướng về phía trước áp sát, phần dưới mái tóc để rủ xuống, hai bên búi tóc chuôi ngọc thanh lan tinh tế, trâm cài tóc màu xanh nhạt nhẹ buông thõng, lay động theo cử động của chủ nhân.

Mỗi người đều có lòng cái yêu cái đẹp, Diệp Hòa cũng vậy nhìn người trong kính rục rờ hẳn lên mà réo hò, nếu không phải ngang hông trên lưng đều có vết thương nàng thật muốn mặc trang phục thiếu nữ, kéo lên làn váy cười khanh khách xoay hai vòng.

Mà Bình Nhi này đúng là nha đầu quật cường, mặc dù chịu cho Diệp Hòa rời khỏi giường nhưng chết sống không chịu cho nàng bước ra gian phòng nữa bước, sợ nàng bất cẩn ngã bên ngoài mình sẽ bị Vương gia trách tội, dù sao người sáng suốt cũng nhìn ra được Vương gia đối với vị cô nương này tốt quá mức bình thường.

Không có việc làm Diệp Hòa ở trong phòng buồn bức khổ không thể tả, một lúc sau rốt cục không thể nhịn được nữa hét lên: “Bình nhi, chúng ta ra tiểu hoa viên hóng mát đi.”

Bình Nhi kiên định liên tục lắc đầu: “Không nên, vẫn ở lại trong phòng thôi.”

Diệp Hòa lại tiếp tục mềm giọng: “Bình Nhi tốt của ta, đi đi đi đi.....”

Bình Nhi: “.”

Thấy Bình nhi trầm mặc, một hồi sau Diệp Hòa lùi một bước: “Không ra ngoài cũng được nhưng ta cứ mãi buồn chán trong này sao?”

“Cô nương, bên kia có đàn tranh, nếu cô nương thấy chán có thể khảy một khúc, vừa có thể thả lỏng tâm tình lại vừa giết thời gian, rất thích hợp.”

Tiểu nha đầu cũng có mấy phần phong nhã đưa ra đề nghị, vừa tha thiết lấy đàn tranh bày ở trước mặt Diệp Hòa.

Thấy nàng nhiệt tình tiến cử, Diệp Hòa cũng không đành lòng cự tuyệt hảo ý của nàng, ngón tay dài trắng nõn do dự đặt trên dây đàn tựa như mô phỏng khảy đàn.

Một lát sau, khuôn mặt tiểu nha đầu đại ra hắc tuyến, nhào qua dè lên bàn tay tạo ra ma âm, vẻ mặt như biết vậy không làm, lắp bắp nói: “Cô, cô nương, khảy đàn tranh quá mức hao tổn tinh thần, cô nương không nên khảy tiếp.”

Song Diệp Hòa đã bị khơi hứng thú, lại tiếp tục hăng hái bưng bưng, khảy a khảy, vui vẻ tán thưởng: “Vật rất có ý tứ, ta không sợ hao tổn tinh thần.”

Cô nương không sợ ta sợ a.

Bình nhi ai thán một tiếng, bị ma âm xuyên não khổ không thể tả, rốt cục không thể nhịn được nữa kêu lên: “Cô nương, hay chúng ta ra ngoài hoa viên hóng mát chút đi.”

Diệp Hòa kiên định lắc đầu: “Không cần, ở lại phòng đi.”

Bình Nhi giọng nói phóng khoáng: “Cô nương tốt của ta, đi đi đi đi.”

Diệp Hòa: “.”

Sau khi khoác lên áo choàng, Diệp Hòa rời khỏi gian phòng, Bình Nhi theo sát phía sau, một trước một sau hướng tiểu hoa viên trong Kim Lâm điện đi đến.

Hoàng cung Đại Kỳ chiếm diện tích cực lớn, Diệp Hòa đến nay vẫn không biết rốt cuộc có bao nhiêu cung điện lầu các, chỉ biết vô luận đi tới nơi nào cũng là cảnh trí mê người, vườn hoa trong điện Kim Lâm mặc dù không lớn nhưng hết sức tinh xảo, sắc màu rực rỡ lục thụ thành âm, đình đài cầu hình vòm phong cách cổ xưa hoa lệ. Diệp Hòa một thân váy lam bước chậm trong vườn như một tinh linh xinh đẹp, chỉ tiếc vì vết thương trên lưng khiến cho bước đi cứng ngắc quá đi, ảnh hưởng mấy phần mỹ cảm.

Bên này ở trong vườn hoa đi dạo, bên kia Khiêm tiểu Vương gia vội vàng trở về cung, cầm bảo phẩm sắc tay áo khoan thai, phía trên thêu rõ rồng long Đồ Đằng tôn quý, eo buộc tử kim ngọc đới, bên ngoài phủ áo choàng tơ lam từ lông chồn bạc, nổi bật tuấn nham như ngọc, có thể nói là tuyệt thế. Đôi môi đỏ mọng cong lên, phượng mâu đen nhánh hàm chứa nụ cười, trên tay còn cầm tiểu hồ bạch tử, phong trần một mối trở lại Kim Lâm điện, lập tức chạy tới phòng ngủ của mình.

“Xem ta mua gì cho nàng này.”

Một tiếng kéo kẹt theo đó thanh âm đẩy ra cửa phòng, nhưng khi nhìn gian phòng trống trơn không một bóng người, thân ảnh trên giường biến mất không thấy tăm hơi, nụ cười trong mắt nam tử bỗng nhiên biến mất chuyển sang hàn băng. Tiểu hồ bạch tử trong tay như mang theo châm chọc, cảm giác mất mát vô lực xông thẳng lên đầu, chậm rãi buông tay chỉ nghe thấy âm một tiếng giòn vang, bình trà nhất thời tan xương nát thịt, mùi thơm nồng nặc chất lỏng màu xanh nhạt theo đó chảy ra.

A Lỗ nghe thấy động tĩnh đã chạy tới, nhìn thấy bình trà trên mặt đất nát bấy đau lòng không dứt: “Vương gia. hôm nay phải đi mất ba con đường mới đến được Bành Ký mua về a.”

“Người đã đi, trà này để lại có nghĩa lý gì?” Kỳ Mạch không thèm nhìn tới thứ trên mặt đất, nhàn nhạt nói.

Lúc này A Lỗ mới phát hiện trong phòng không một bóng người, lại nhìn ánh mắt như muốn đóng băng của chủ tử, cẩn thận hỏi: “Có muốn. thuộc hạ sai người tìm nàng trở lại?”

“Thôi, nàng muốn đi chúng ta ép cũng vô dụng. Dọn dẹp sạch sẽ trên mặt đất rồi lui ra đi, không được bốn vương gọi không được quấy rầy ta.” Kỳ Mạch quay lưng đi, không muốn nói thêm, mỗi một phát tay nói.

“Dạ, Vương gia!”

A Lỗ âm thầm thở dài, Vương gia từ trước đến giờ kiêu ngạo, mặc dù hiện tại nhìn qua sắc mặt như thường nhưng thật ra rất cô đơn.

Trên mặt giường lớn trống trải, thân ảnh cô đơn ngồi dựa ở đầu giường, mí mắt rũ xuống, trong mắt phượng hẹp dài có chút âm nhiên, ngón tay thon dài chậm rãi mon trón áo ngủ bằng gấm, cảm thụ hơi thở của người trước đó còn nằm ở đây.

Nàng vĩnh viễn cũng như vậy, tránh né, lạnh lùng, xa cách, vô luận hấn bỏ xuống tôn nghiêm thể diện để nhích tới gần thế nào đều không được nửa điểm đáp lại.

Trong không gian im lặng, một tiếng kéo kẹt cửa lại bị đẩy ra, tuy Kỳ Mạch chưa giương mắt nhưng đã cau mày, thanh âm hàm chứa tức giận quát to: “Bốn vương đã nói không được quấy rầy ta, lỗi tại người điếc rồi sao? Cút ngay đi!”

“Cút thì cút! Ta đã sớm muốn đi, người cho rằng ta thích ở đây lắm sao?”

Nam tử nhất thời sững sốt, thanh âm vừa rồi là.

Kỳ Mạch ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh màu lam xuất hiện trước cửa trong mắt lóe lên kinh ngạc, giọng nói mang theo không thể tin: “Nàng. chưa đi?”

“Cái gì chưa đi? Ta hiện tại lập tức đi ngay!”

“Ồ! Trở lại!”

Trong mắt Kỳ Mạch có phần ảo não, tức giận hô to, nhưng thiếu nữ rõ ràng không theo ý hấn, làm như không nghe thấy tiếp tục đi tới, hấn đành phải một bước xa tiến đến bắt lấy cổ tay nàng, khuôn mặt tái nhợt trong trẻo lạnh lùng rõ ràng mang theo cười, lời nói lại mang theo vài phần trách mắng: “Mới vừa rồi đi đâu? Vết thương trên người nàng còn chưa lành, sao cứ hay chạy loạn?”

Diệp Hòa không nói một lời nhìn nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy không giải thích được không thể nói lý, nàng bắt quá chi đi dạo trong vườn hoa một chút trở lại đã thấy khuôn mặt nổi giận của hấn, Vương gia cao cao tại thượng này thật đúng là hi vọng vô thường!

Chương 32: Hòa thuận ở chung

Không khí trong phòng ngưng trọng, Diệp Hòa rầu rĩ ngồi trên ghế hình cầu gỗ lim khắc hoa, trầm mặc rót chén trà uống, xem nam tử đối diện như không tồn tại.

Trên khuôn mặt Kỳ Mạch ánh lên vẻ thất vọng, trong lòng lại có chút ảo não, bên ngoài Kim Lân điện được tầng tầng thủ vệ cấm quân canh giữ, nếu nàng đi khi hấn vào điện nhất định có người bẩm báo, vừa rồi hấn đúng là quá hồ đồ chưa điều tra rõ đã phát hỏa. Được rồi, có thể làm khiến hấn mất đi lý trí trước giờ chỉ có một người.....

“Vi sao mặc nữ trang?” Qua một lúc lâu, Kỳ Mạch tự biết đuối lý, chủ động phá vỡ trầm mặc giữa hai người.

Diệp Hòa không chịu thua, phối hợp rót đầy một chén trà như không nghe thấy ai kia đang nói.

Khẽ cau mày, Kỳ Mạch sắp mặt sạch mặt mũi. Híp nửa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của thiếu nữ từ trên bàn trang điểm cầm lấy một vật, cất bước đi tới.

“Nhắm mắt.”

Kỳ Mạch thân nhiên nói, lúc này Diệp Hòa không biết hấn muốn làm gì, cảnh giác nhìn hấn, mắt tròn thật lớn, khuôn mặt đầy vẻ phòng bị.

Trong mắt nam tử xẹt qua tia giận dữ, khom lưng đưa tay giơ lên người nàng, một tay kia đặt lên mắt nàng. Trong nháy mắt Diệp Hòa muốn phản kháng lại nghe thấy hấn lạnh giọng uy hiếp: “Chớ lộn xộn, bút kẻ lông mày này dùng huyền mực Đại Thạch tạo ra, một khi họa lên sẽ rất khó tẩy. Nếu không cẩn thận vẽ thành nhất mi đến lúc đó nàng đừng trách ta.”

Đương nhiên Diệp Hòa cũng là người thích đẹp, tự nhiên không muốn biến thành “nhất mi”, lập tức thu hồi móng vuốt an phận ngồi im.

Kỳ Mạch cười đắc ý, giơ tay lên ở trên lông mày của nàng tinh tế miêu tả, khi hạ bút đều cẩn thận trân trọng, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, mắt không chớp, thần sắc trên mặt ôn nhu chưa từng có.

Một lát sau, ột cục vẽ tốt hai bên lông mày, Diệp Hòa như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc gương mặt nhìn lại thấy nam tử trước mặt bình tĩnh chăm chú nhìn nàng như đang thất thần.

Diệp Hòa có chút khản trương: “Có chuyện gì? Xấu lắm sao?”

Kỳ Mạch lắc đầu: “Đẹprất xinh đẹp nhưng còn thiếu một chút.”

“Thiếu gì?”

Không nói một lời, Kỳ Mạch xoay người sang chỗ khác, từ trong tủ quần áo bên cạnh lấy ra một hộp gấm nhỏ, nhẹ nhàng mở ra liền thấy trong đó đặt một đôi khuyên tai ngọc bích mạ vàng, màu sắc không tiền điểm chói mắt, kiểu dáng cũng không phải loại lầy cao quý nhưng không biết dùng chất liệu gì ngọc thạch phía trên tản ra nhàn nhạt ánh sáng, tràn ngập đủ loại màu sắc đẹp không sao tả xiết.

Diệp Hòa chưa từng thấy qua khuyên tai đẹp đến vậy, nghi ngờ hỏi: “Trong phòng ngài sao lại có trang sức của nữ tử?”

Không trả lời, Kỳ Mạch rũ xuống mí mắt lấy ra khuyên tai, đem nó mang lên vành tai trắng nõn của Diệp Hòa, lúc quay đầu nhìn lại, khuyên tai khéo léo tạo ra đường cong.

“Đây là vật lúc mẫu phi ta còn sống yêu thích nhất.” Khi nam tử nói giọng nhàn nhạt mang theo ưu thương, Diệp Hòa nhạy cảm thấy trong mắt hấn lóe lên đau đớn.

Sau khi Diệp Hòa nghe xong thì ngẩn người, ngay sau đó đưa tay gỡ khuyên tai xuống đưa tới: “Vật này ta không thể nhận.”

Nhưng Kỳ Mạch không đón, khẽ cau mày trầm giọng nói: “Đồ đã tặng ta sẽ không thu hồi.”

Diệp Hòa đang muốn mở miệng, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, A Lỗ dán vào cửa vội vàng thông truyền “Vương gia, vừa rồi Hoàng thượng phái người tới đây truyền, muốn ngài hiện tại lập tức đến cung Kim Ngự.”

Sau khi Kỳ Mạch nghe xong thân nhiên nhìn Diệp Hòa, đứng dậy muốn ra khỏi phòng.

Thấy hần muốn đi, Diệp Hòa vội vàng vươn tay đem khuyên tai đưa tới trước mặt hần, thái độ hết sức kiên quyết: “Vật này rất có ý nghĩa với ngài, ta thật không nhận.”

“Không muốn thì ném đi.” Sắc mặt Kỳ Mạch tối tăm, hiển nhiên đã tức giận.

Diệp Hòa tính tình bướng bỉnh không thể đã kích, vừa nghe lời này liền giơ tay muốn đem khuyên ném ra cửa sổ, song bỗng nhiên có thanh âm mang theo lệ khí lạnh lạnh vang lên.

“Nếu nàng thật ném ra ngoài, khuyên tai này bị người nào nhặt được bọn vương sẽ giết kẻ đó.”

Đột nhiên, Diệp Hòa dừng lại động tác, nghiêng mặt qua lại thấy người nọ đã xoay người ra khỏi gian phòng.

Một khi cái tên biến thái này đã nói thì nhất định làm được, nàng không thể hại cung tỷ thị vệ trong Kim Lâm điện nhưng nếu đem vật phá hủy hoặc ném sâu trong hồ không thể nhặt, vậy không khỏi quá đáng tiếc. Diệp Hòa thở dài cuối cùng đem khuyên tai cất vào.

Khiêm Tiểu vương gia bị lão tử Hoàng đế của hần truyền triệu, chuyến đi này nhất định không thể về sớm. Sau khi Diệp Hòa ăn xong cơm chiều liền uống thuốc, không biết có phải do thành phần thuốc ngủ bên trong mà nàng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, Bình Nhi như cũ đi vào giúp nàng rửa mặt đổi thuốc, sau khi xử lý thỏa đáng lại tiếp tục không có việc làm buồn bực trong phòng.

Lần này, Bình Nhi chết sống cũng không chịu để nàng khảy đàn tranh, thấy nàng không có chuyện gì để làm liền lấy ra châm tuyền cùng một mảnh khăn tay, còn có bản trích đồ án thêu, nói: “Dù sao cô nương cũng đang nhàn rồi không bằng làm nữ công đi, tự thêu khăn tay của mình cũng rất thư thái.”

Thử nghĩ lại khuê nữ cổ đại có thể làm cũng chỉ việc này, mặc dù Diệp Hòa không có bao nhiêu hứng thú nhưng trước mắt đành chấp nhận, buồn bực lấy thái độ làm thử một lần nhận lấy châm tuyền, dưới sự tỉ mỉ chỉ đạo của Bình Nhi bắt chước hình đồ án, cố định tốt khăn tay bắt đầu thêu. Đầu tiên Bình Nhi chỉ nàng thêu những mũi đơn giản, thấy Diệp Hòa toàn tâm toàn ý liền không muốn phiền nàng, lui ra khỏi gian phòng, bận rộn làm những việc khác.

Mặc dù chỉ là đồ án nhỏ nhỏ, nhưng Diệp Hòa vui đầu khổ đuôi cả ngày, nàng làm việc từ trước đến giờ đều đến nơi đến chốn. Nếu bắt đầu thì phải thêu đến khi hoàn tất mới cam tâm.

Từ buổi sáng thêu đến xế chiều, đồ án nhỏ nhỏ giữa khăn lụa đã sắp hoàn thành. Diệp Hòa nhìn thêu phẩm đầu tiên của mình, trong lòng rất có cảm giác thành tựu.

Đến khi Kỳ Mạch đẩy cửa phòng bước vào, nhìn thấy thân ảnh chuyên tâm thêu thùa thì sững sờ, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó hứng thú tiêu sái tới nhìn khăn tay trong tay nàng hỏi: “Các thiếu nữ cỡ tuổi nàng phần lớn đều thêu hi thước uyên ương, nàng sao lại muốn thêu đào mừng thọ?”

Diệp Hòa ngừng lại động tác trên tay, ngay sau đó tiếp tục hạ châm không để ý tới hần.

Kỳ Mạch cau mày, ngay sau đó giải thích thêm: “Ta không phải nói thêu đào mừng thọ không tốt, chỉ là khăn lụa bình thường này chỉ có lão nhân trên năm mươi tuổi mới dùng, chẳng lẽ nàng muốn tặng cho dưỡng phụ Hạ Thượng Thư? Nếu như vậy, nàng có thể thêu bên cạnh thêm dòng chúc phúc trường thọ.....”

Lời còn chưa dứt lại thấy Diệp Hòa đập bàn, hai mắt bùng lửa tức giận gầm thét: “Ngài nói đủ chưa hả? Cái gì đào mừng thọ, cái này mà giống đào mừng thọ sao? Vậy chắc ngài chưa từng thấy hình dáng mẫu đơn nở rộ đúng không?”

“Ha ha.....” Kỳ Mạch nhìn thiếu nữ trước mắt quát lên như sấm, nhìn lại hình dạng vật thêu trên khăn tay, không thể ức chế cười thành tiếng, vì hần biết rõ hình dáng mẫu đơn ra sao mới không nhìn rõ vật kia là mẫu đơn.....

Diệp Hòa nhìn hần cười nức nẻ, trong lúc nhất thời quên mất bản thân nổi giận, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hần cười vui vẻ đến vậy, không phải cười lạnh cũng không phải nụ cười dầu dao, càng không phải nụ cười không chạm đầy mắt, mà là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Mặc dù chịu đã kích lớn, Diệp Hòa vẫn kiên trì muốn thêu xong bức “mẫu đơn”, Kỳ Mạch không quấy rầy nhưng cũng không rời đi, mà từ trên kệ bên tường lấy ra một quyển sách dày, ngồi trên ghế từ đàn chăm chú đọc.

Khi đại công cáo thành đã là ban đêm, trong không gian yên tĩnh lại có người đến gõ cửa phòng: “Bẩm Vương gia, có một thị vệ tự xưng La Tu dẫn người tới trước đại môn Kim Lâm điện, nói là phụng chỉ thánh thượng tới đón Hạ giáo viên.”

Diệp Hòa nghe nhất thời sững sờ, trước đó biết Khiêm Tiểu vương gia bị Kỳ đế triệu kiến, Diệp Hòa biết chắc chắn vì chuyện nàng ở Kim Lâm điện, Hoàng thượng phái người tới đem nàng đón đi là chuyện trong dự đoán, nhưng nghe đến người đón nàng lại là La Tu thì thật bất ngờ không tin nổi.

Nàng ở Kim Lâm điện dưỡng thương hai ngày hai đêm, thỉnh thoảng có thái y đến đây tái khám lại được dùng dược liệu quý giá tắm bổ, được cẩn thận chăm sóc mới có thể khôi phục bình thường. Nhưng La Tu bị thương còn nặng hơn nàng, lại không có điều kiện chữa trị tốt, hiện tại mà nói ngay cả bước đi cũng khó khăn, không dưỡng thương cho tốt lại chạy đến đón nàng, không muốn sống nữa chắc?

Kỳ Mạch để xuống cuốn sách nhìn Diệp Hòa, trong mắt mơ hồ xoẹt qua phong mang: “Quan hệ giữa nàng vào La Tu thế nào?”

Diệp Hòa ngẩn ra, thành thật nói: “Miễn cưỡng xem như quan hệ sư đồ.”

Kỳ Mạch khẽ nheo mắt: “Chỉ là quan hệ sư đồ mà đáng để nàng liều chết cứu y?”

Diệp Hòa thân nhiên nhìn hần: “La Tu là một nhân tài khó được, sau này nhất định có thể lập thành tích, ta không muốn nhìn y chết trong tay Tư Đồ Chấn.”

Kỳ Mạch nhướn mày không tin: “Không hơn?”

“Không hơn!” Diệp Hòa không nhịn được trả lời, nói xong cảm thấy bản thân hơi nặng lời liền dùng giọng nhỏ nhẹ: “Ta phải đi rồi, hai ngày này cảm ơn ngài đã quan tâm.”

Mí mắt rũ xuống, Kỳ Mạch bỗng nhiên chậm rãi nói: “Ta đã sai người tra qua, đại ca đồng bào của La Tu hai năm trước đang sống khỏe mạnh bị Tư Đồ Chấn đánh chết, ân oán giữa bọn họ không phải ngày một ngày hai.”

Diệp Hòa đang muốn xoay người rời đi, nghe thấy lời này dừng lại động tác, cau mày hỏi: “Ý ngài là mặc dù lần này tránh thoát nhưng sau này Tư Đồ Chấn chắc chắn sẽ tìm cơ hội khác lấy mạng La Tu?”

Kỳ Mạch lắc đầu, trong mắt hiện lên tia âm tàn: “Tư Đồ Chấn sẽ không có cơ hội đó.”

Diệp Hòa hơi ngần ra liền thấy trong mắt hần đã khôi phục bình tĩnh, khoát tay áo nói: “Đi đi. Ta đã bảo Bình Nhi chuẩn bị tốt hai hộp thuốc trị thương, nàng mang về dùng.”

Gật đầu một cái, Diệp Hòa nói cảm ơn sau đó xoay người ra ngoài, lúc ra cửa lại nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng nói: “Nếu nàng có thể thuyết phục La Tu đến làm việc cho ta, bản thân ta có thể giúp y đạt được thành tựu tương xứng.”

Đến khi bóng người thiếu nữ biến mất ở cửa, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Hồi lâu, Kỳ Mạch mới từ ghế mềm đứng lên, đem cuốn sách bên cạnh đặt lại trên giá gỗ. Tuy rằng quyển sách bị hần cầm một lúc lâu nhưng một tờ cũng không lật, thật sự hần ở lại trong phòng muốn nhìn không phải sách.

Mặc dù hần luyện tiếu sự hòa thuận bình tĩnh khi cả hai chung đụng nhưng lại chỉ có hai ngày. Hai ngày..... quá ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Một trận tê đại

Khi Diệp Hòa ra khỏi Kim Lân điện, hai thị vệ Bắc Uyển đã sớm tới chờ chực trước đại môn, La Tu một thân trang phục màu đen như điêu khắc đứng cứng ngắc ở một bên, mày kiếm nồng đậm cùng đôi mắt thâm thúy không một chút sóng, mặt không chút thay đổi thoạt nhìn vẫn bình thường nhưng che dấu không được sắc mặt tái mét không bình thường.

Rõ ràng trên người bị trọng thương còn cố gắng đến đây làm gì?

Diệp Hòa cau mày đi tới, La Tu nghiêm nhiên đã hợp lý trở thành thị vệ Bắc Uyển, chỉ vào cỗ xe trầm giọng nói: “Hạ giáo quan, mời ngài lên!”

Giọng nói trầm thấp, thanh tuyến khẽ run để lộ cổ hết sức, Diệp Hòa âm thầm thở dài, dựa theo vết thương nặng nhẹ trên người, hiện tại người thích hợp ngồi trên xe kéo nhất định không phải nàng.

Diệp Hòa cũng không phải là người thích tự mình hưởng lạc, huống chi nàng ngồi lên sẽ trở thành gánh nặng cho người khác, lắc đầu nói: “Không cần, ta không yếu ớt như vậy, chúng ta đi thôi.”

La Tu không hiểu nhìn nàng, có chút do dự nhưng cuối cùng không nhiều lời thêm, quay đầu nhìn hai thị vệ đơn giản căn dặn: “Không cần dùng nữa, các người đưa trở về đi.”

Cho nên hai nam tử cao lớn đem cỗ xe trống rỗng mang trở về, Diệp Hòa cùng La Tu sóng vai đi tới cửa cung.

“Mấy ngày qua Tư Đồ Chấn có làm khó dễ các người hay không?”

“Không có.”

“Mọi người mấy ngày qua vẫn kiên trì luyện võ chứ?”

“Có.”

“Vết thương trên người người sao rồi?”

“Không sao.”

“.....”

“.....”

Hai người một hỏi một đáp, La tu như người ngốc đáp trả, mỗi câu trả lời của y tuyệt đối không nói quá hai chữ, đôi khi sử dụng gậy đầu lắc đầu thay thế \không mở miệng.

Mất thấy gần đến cửa cung, Diệp Hòa lại nhớ tới lời ban nãy Khiêm tiểu vương gia, do dự chốc lát rốt cục lấy giọng tận tình khuyên bảo: “La tu, Cửu hoàng tử Khiêm Vương tán thưởng ngươi. Nếu được hấn nâng đỡ ngươi sẽ có cơ hội rất tốt. Tuy rằng tính tình của hấn hi nộ vô thường nhưng coi như một chủ tử đáng để đi theo, ngươi có thể tận trung với hấn.”

La tu mặt không biểu tình: “Cô nương.”

Diệp Hòa nhất thời sững sốt hỏi: “Ta cái gì?”

Mặt La tu như cũ không chút thay đổi: “Tận trung với cô nương.”

Diệp Hòa cau mày trách mắng: “Ồ nháo! Ngươi tận trung với ta thì có tiền đồ gì?”

La tu mặt vẫn như tượng đá: “Không muốn.”

Diệp Hòa nhướn đầu: “Không muốn cái gì?”

La Tu: “Tiền đồ.”

Quả thật Diệp Hòa hết biết nói gì, lại hỏi: “Vì ta cứu ngươi một mạng?”

Nghe vậy, La tu gậy đầu rồi lại lắc đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm nàng: “Không phải hoàn toàn”

Khi nói chuyện khoảng cách cửa cung chừng mười mấy thước xa, có thể mơ hồ nhìn thấy ngoài xe ngựa chờ bên ngoài. Diệp Hòa thấy vàng trán La Tu thấm đẫm mồ hôi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy xem ra đã cố hết sức đến đây, đành chỉ vào cửa cung nói: “Ngươi trở về đi, không cần theo, bên ngoài đã có xe đón ta.”

La tu gậy đầu, biết điều xoay người trở về.

Đại môn uy vũ hùng vĩ mở ra, hai bên đều có cấm quân cầm đao thủ vệ. Lúc Diệp Hòa gần mới phát hiện xe ngựa hết sức xa hoa, vốn tưởng rằng Hạ Niên Đức phái người tới đón nàng nhưng người từ bên trong chui ra lại khiến nàng kinh ngạc không thôi.

Người đến mặt áo bào thêu mảng lớn lá sen màu lục, đai lưng màu đỏ tiên diễm, trên đầu đội mũ bạch ngọc gắn một viên minh châu, trên cổ mang theo hai dây chuyền vàng lắc lư. Hai tay đeo tổng cộng tám chiếc nhẫn bảo thạch đủ loại màu sắc. Bên hông đeo ba ngọc bội tím, xanh, đen. Ngay cả giày trên chân cũng khảm bảo thạch xanh biếc, cả người sáng loáng hết sức chói mắt như..... như một cây thông giáng sinh.

Diệp Hòa khổ không thể tả, nàng thà rằng tự mình đi bộ trở về cũng không muốn ngồi cùng một xe ngựa với đồ ngọc sắc ma kia đâu!

Một đôi mắt hoa đào cười thành vầng trăng cong cong, lấy dáng vẻ tiêu sái lỗi lạc ngọc thụ lâm phong từ trên xe ngựa nhảy xuống.

“Ai nha!”

“Thiếu gia! Thiếu gia, ngài không sao chứ? ?”

“Một đám thùng com còn không mau đỡ thiếu gia đứng lên!”

Khuôn mặt Diệp Hòa đầy hắc tuyến, trợn mắt hốc mồm nhìn nam tử kêu thảm té ngã trên đất, chặt vật không chịu nổi, một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

Ngược lại, Tú Thiếu Thục thấy nàng nhìn chằm chằm mình thì hưng phấn không thôi hỏi: “Hòa Hòa, nàng có phải bị ta mê hoặc rồi?”

Diệp Hòa không nhìn thẳng y mắng ngu, mà chỉ chân thành nói: “Tú thiếu gia, xin hỏi thời điểm ngài soi gương có hay không vọng động đánh cướp chính mình ?”

Tú Thiếu Thục mờ mịt lắc đầu: “Không có a!”

Diệp Hòa nghiêm túc: “Ta có!”

Tú Thiếu Thục hơi sững sờ, ngay sau ôm lấy bả vai của nàng: “Nàng không cần đánh cướp ta, chỉ cần nàng nói muốn cái gì ta trực tiếp cho nàng là

được.”

Vừa nói còn ở bên tai nàng thổi hơi nóng, giọng khàn khàn mập mờ : “Giặt tiền cho, cướp sắc cũng cho.....”

Bỗng nhiên Diệp Hòa cảm thấy vành tai tê dại, vùng vẫy giằng dứ gài lên: “Buông tay!”

Nhưng Tú Thiều Thục lại ôm càng chặt: “Hòa Hòa, Hòa Hòa ơi, để ta ôm thêm một chút đi, những ngày qua ta rất nhớ nàng nhưng con hồ ly Kỳ Cữu kia lại không để ta thấy nàng.”

Diệp Hòa không tiếp tục giãy dụa mà tận lực giảm thấp xuống thanh âm: “Phân cân thác cốt thủ.”

Tú Thiều Thục run rẩy, vội vàng buông hai cánh tay ra chỉ chỉ xe ngựa xa hoa nói: “Hòa Hòa, lên xe đi.”

Diệp Hòa bất động, ánh mắt nhìn quanh một lượt. Hạ Niên Đức biết nàng xuất cung nhất định sẽ phái người tới đón.

Tú Thiều Thục tốt bụng ở bên cạnh nhắc nhở: “Hòa Hòa, xe ngựa của Hạ gia sẽ không tới.”

“Tại sao?”

“Ta cho người đốt pháo trúc ném vào trong xe ngựa Hạ gia phái tới.”

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó? Sau đó xe ngựa bỏ chạy a!”

Nhìn gương mặt đắc ý có phần vô si trước mắt, Diệp Hòa hận đến nghiêng răng hung hăng trừng hấn một cái liền xoay người hướng Hạ phủ đi tới.

Tú Thiều Thục vội vàng đuổi theo: “Hòa Hòa, nàng không thích ngồi xe ngựa?”

“.....”

“Đúng lúc, ta cũng không thích. Ta cùng nàng trở về”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thân mật vô gian

Trên con đường nhỏ yên lặng trong rừng, một nam một nữ sóng vai đi mà đi theo phía sau bọn họ là một chiếc xe ngựa xa hoa cùng hơn hai mươi tùy tùng.

Từ cửa cung ra ngoài, dọc theo đường đi, miệng Tú Thiều Thục chưa từng nghỉ ngơi qua, như hình với bóng theo sát bên cạnh Diệp Hòa, tường tận kể rõ mấy ngày qua không thấy được nàng phải sống một ngày bằng một năm thất hồn lạc phách thế nào. Thậm chí ngay cả đến Hồng Nhan Các gọi tới hoa khôi đệ nhất đến tiếp cũng không hăng hái dậy nổi, rồi lại trà không muốn uống cơm không muốn ăn, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt xuống cá muối chung tổ yến, rồi dùng bao nhiêu tâm tư lựa chọn y phục hôm nay.....

Mà gương mặt Diệp Hòa từ đầu tới đuôi chỉ có mỗi lạnh lùng, trong lòng âm thầm mặc niệm, chỉ cần đi qua mảnh rừng nhỏ này sẽ vừa vặn tới quảng trường thành Nghiệp Đan, nơi đó cách Hạ phủ không xa, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn.....

Bỗng nhiên nghe thấy “xoẹt” một tiếng vang nhỏ, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Diệp Hòa ánh mắt chợt lóe, hung hăng đánh một quyền vào bụng nam tử lăm lăm bên cạnh.

“A nha!” Tú Thiều Thục thét đau đớn ôm bụng khom lưng cười, ngược đôi mắt hoa đào xinh đẹp lên, vẻ mặt ủy khuất: “Hòa Hòa nếu không thích nghe tại hạ không nói là được, làm cái gì phải động thủ đánh người nha?”

Nhưng khi theo ánh mắt Diệp Hòa nhìn lại, Tú Thiều Thục nhất thời ngậm miệng, chỉ thấy phía sau cây hòe đối diện rõ ràng hiện ra cây phi tiêu huyền thiết sáng chói. Phi tiêu này hiển nhiên nhắm về phía Tú Thiều Thục, nếu không phải một quyền vừa rồi đánh cho y khom lưng, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Không ổn! Có thích khách!”

“Mau! Bảo vệ thiếu gia!”

Theo đám hộ vệ tùy tùng kinh hô, chỉ thấy bốn phía từ trên cây ào ào nhảy xuống sát thủ che mặt, tay cầm đao kiếm tập trung nhào về phía Diệp Hòa đánh tới. Diệp Hòa nhấn lại chân mày, tập trung tinh thần chuẩn bị nghênh đón kẻ địch, lại không nghĩ tới Tú Thiếu Thước bỗng nhiên sai tay ôm chặt cả người nàng, lấy khí thế anh hùng cứu mỹ nhân tình thâm cất nạng: “Hòa Hòa nàng đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng, bọn họ muốn giết thì cứ giết ta đi!”

Trong đầu Diệp Hòa vang lên thanh âm bùm bùm như bị thiên lôi đánh, hai cánh tay của nàng bị Tú Thiếu Thước vòng thật chặt, cả người cũng không thể động đậy, mắt thấy lưỡi dao sắc bén càn trong tay thích khách ngày càng gần, Diệp Hòa giận không kềm được, trong đầu chỉ có một suy nghĩ —— Tú Thiếu Thước, đồ ngốc này, những người kia là thích khách đấy?

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc một ánh sáng chớp lên, Diệp Hòa nhanh nhẹn giơ lên đầu gối một cước đá vào vật yếu ớt giữa hai chân Tú Thiếu Thước, ngay sau đó nhân lúc y khom người, một khuỷu tay đánh gục y, rút cục thoát khỏi y “bảo vệ”, một giây sau liền lách mình tránh thoát nguy hiểm lưỡi đao do thích khách vung tới, Diệp Hòa dùng cảm nã thủ trở tay bất được tay người nọ, dùng sức gấp lại liền túm lấy binh khí của y cùng độ sức cùng đám thích khách chung quanh.

Từ xa hai mươi mấy tên tùy tùng nhanh chóng chạy tới, nhanh chóng vây quanh bảo vệ Tú Thiếu Thước vừa cùng thích khách chém giết, vừa tạo thành bức tường người che chở bốn phía.

Tú Thiếu Thước giọng nói mang theo lo lắng không ngừng từ trong vòng vây vang lên: “Một đám phế vật còn không mau đi bảo vệ nàng, đi bảo vệ nàng mau!”

Hiển nhiên những tùy tùng này rất rõ ràng chức trách của mình, biết rõ nên bảo vệ người nào, trong tình cảnh nguy hiểm trước mắt phải đặt an toàn của Tú Thiếu Thước lên vị trí thứ nhất, nào còn thời gian chú ý Diệp Hòa chết hay sống?

Tú Thiếu Thước thấy thế muốn thoát khỏi vòng vây vòng lại bị hai tùy tùng liều chết ngăn cản.

Không biết những thích khách này thấy hạ thủ Diệp Hòa khá hơn hay mục tiêu ám sát chính là nàng, chỉ cho một phần nhỏ cùng tùy tùng Tú Thiếu Thước triển đấu, số còn lại đều tập trung đánh về phía nàng. Diệp Hòa trong bụng run lên, vết thương trên người nàng hiện chưa phục hồi, lúc này động tác lại không linh hoạt như bình thường, cho dù sắc trời dần tối lại đang trong rừng cây phải nói thiên thời địa lợi đều nàng nắm giữ, nhưng nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ nhất thời, nếu không có người trợ giúp nàng chắc chắn sẽ chết!

Trong lúc đánh nhau Diệp Hòa cảm thấy quần áo trên người dính dáp ướt nhẹp mồ hôi có mùi máu tươi, không phải bị những người bịt mặt này đâm trúng mà vết thương trên lưng eo nứt ra rồi. Diệp Hòa cắn răng chịu đựng cơn đau, vung đao nghênh đón kẻ địch miễn cưỡng tự vệ nhưng có một người lạng lẹ vây quanh phía sau của nàng định từ sau đánh lên. Không phải Diệp Hòa không phát hiện nhưng trước sau giáp công không ngừng, nàng lo được phía trước lại không thể chú ý sau lưng.

Khi thích khách phía sau cầm lợi kiếm trong tay đâm về Diệp Hòa, một thanh đao nhỏ nhỏ không biết từ đâu đến nhanh như tia chớp bay ra, không sai lệch ghim vào cổ họng thích khách.

Diệp Hòa mãi lo chống đỡ thích khách phía trước, lại phát giác người phía sau lưng không tiếp tục tập kích nàng, trong bụng nghi ngờ nhưng không có tinh lực xem xét chuyện thể nào.

Liên tục vung tay chém giết cũng đáp ứng không xuể, mỗi khi Diệp Hòa rơi vào nguy nan có thích khách sắp thương tổn đến tánh mạng nàng, liền có có đao găm sắc bén kịp thời phóng tới cứu mạng nàng, phi đao tuy nhỏ nhưng mỗi lần đều đâm vào bộ vị trí mạng thích khách.

Giữa đao quang kiếm ảnh chỉ thấy lại có thêm một đám hắc y nhân từ đằng xa chạy tới, thấy thế Diệp Hòa trong lòng dâng lên một loại tuyệt vọng, nàng thể đơn lực bạc lúc này cũng đã dùng hết sức, nếu số lượng thích khách gia tăng, nàng sợ rằng một lát nữa sẽ chống đỡ không nổi nữa.

Đang ở lúc Diệp Hòa tinh thần giảm sút, lại thấy những hắc y nhân kia cùng thích khách che mặt chém giết. Hai phe nhân số bằng nhau thể lực cũng ngang nhau, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại, đám hắc y nhân kia như đám tử sĩ không quản thân thể liều chết che chắn bảo vệ Diệp Hòa, thích khách che mặt thấy thế đành phải bỏ kế hoạch ám sát, nhất tề tập trung rút lui chạy vào khu rừng sâu. Lúc này hắc y nhân cũng đuổi theo sát cùng đám người kia biến mất cùng một hướng.

Diệp Hòa che vết thương bị rách toạc phần eo, tựa tại một gốc cây chậm rãi trượt xuống, trên gương mặt thanh lệ giờ đã tái nhợt.

“Hòa Hòa, Hòa Hòa, nàng thế nào rồi? A..... Chảy máu!” Tú Thiếu Thước bồi rồi nhào qua nhìn thấy trên người Diệp Hòa toàn là máu, đôi mắt to như thỏ tròn to hoảng sợ.

Diệp Hòa lắc đầu: “Không chết được.”

Tú Thiếu Thước vừa nghe yên tâm rất nhiều, cúi đầu nhìn quanh bốn phía, cuối cùng từ trên mặt đất nhặt lên một cây mộc côn lớn bằng hai ngón tay, nhìn sang đám người phía sau quát lên: “Hết thầy quý xuống cho ta!”

Hai mươi mấy tên tùy tùng nhất thời quỳ thành một hàng, bọn họ hiển nhiên đều thân thủ bất phàm chỉ có mấy người bị thương nhẹ, còn lại một cọng tóc cũng không tổn hại.

Trên gương mặt tuấn tú âm nhu Tú Thiếu Thước giờ đây ngập tràn lửa giận, cầm mộc côn bùm bùm như mưa rơi đánh vào trên thân mọi người.

Ở lúc Tú Thiếu Thước thi thử tài năng, Diệp Hòa nghiêng người dời về phía một gã thích khách cách đó không xa, từ giữa yết hầu thích khách rút ra một thanh phi đao tinh xảo khéo léo, bắt đầu rơi vào trầm tư.

Qua hồi lâu, Tú Thiếu Thước đánh đấm đông đến gần chết mới chịu dừng lại, thở hổn hển nói: “Đây là thiếu phu nhân tương lai của các ngươi! Mà các ngươi lại không chịu đi cứu, có phải nên phạt hay không?”

Đương nhiên Tú Thiếu Thước xuống tay độc ác, mọi người bị đánh đến thở hồng hộc, rã rập rên lên: “Nên!”

“Nếu lỡ xảy ra tình trạng tương tự như vậy, các ngươi phải làm thế nào?”

“Thề bảo vệ thiếu phu nhân!”

Lúc này Diệp Hòa mới phục hồi tinh thần, nhũn mày hỏi: “Ngươi nói những cái gì đó?”

Tú Thiếu Thước nghiêm túc nhìn nàng: “Ta không phải nói nhảm, là thật sự đó.” Nói xong còn dùng lực gật đầu tỏ vẻ mình rất chân thành. Diệp Hòa liếc mắt nhìn cũng cười giải thích với y, Tú Thiếu Thước sai người lấy xe ngựa từ xa tới, cẩn thận ôm ngang Diệp Hòa đặt lên xe ngựa.

Bánh xe chuyển động, dưới bóng đêm đen nhánh vầng trăng vàng chạy ra khỏi khu rừng rậm.

Bên trong xe ngựa còn xa hơn bên ngoài, có thể nói không hề thua kém xe ngựa hoàng gia chuyên dụng, thậm chí có khi còn hơn.

Tú Thiếu Thước cẩn thận đem Diệp Hòa đặt trên giường êm lấm từ lông tuyết hồ, rồi ôm lấy Diệp Hòa để đầu nàng tựa vào khuỷu tay mình, tư thế thân mật gần kết chặt chẽ.

Diệp Hòa không được tự nhiên quát lên: “Buông.”

Không để ý người nọ nổi cáu, Tú Thiếu Thước đem nàng ôm chặt hơn, rất đặc ý nói: “Không được, nữ nhân bị thương cần nhất chính là một lòng ngực ấm áp.”

Diệp Hòa khoe miệng vừa kéo, vốn định dùng “Phân cân thác cốt thủ” đe dọa nhưng nghĩ tình trạng nàng bây giờ, nói ra lời dường như không có uy lực lắm, liền nuốt lại.

“Mới vừa rồi cảm ơn ngươi đã cứu mạng ta.” Bỗng nhiên Diệp Hòa mở miệng nói, trong mắt hắc bạch phân minh lóe lên tia sáng.

Tú Thiếu Thước nghe thấy, kinh ngạc cúi xuống nhìn nàng: “Không phải ta cứu nàng là những hắc y nhân kia cứu.”

Diệp Hòa xòe ra bàn tay, lộ ra chuỗi phi đao nho nhỏ: “Ta là nói cái này.”

“A. Đây là cái gì?” Tú Thiếu Thước thích thú cầm lên phi đao, đưa lên trước mắt nhìn một chút, ngay sau đó chán ghét vứt trở về: “Bản muốn chết, mặt trên còn dính máu.”

“Tú thiếu gia, ngươi rốt cuộc đem theo lúc nào?”

Trong ánh mắt Diệp Hòa tràn đầy khẳng định, chầm chậm theo dõi y, vẻ mặt như nhìn thấu y: “Trước lúc đám hắc y nhân chạy đến, có người nhiều lần dùng phi đao cứu ta khỏi nguy hiểm, tình hình lúc ấy trừ ngươi ra còn có thể là ai?”

Ánh mắt Tú Thiếu Thước lóe lên, thần sắc trên mặt đầu tiên là nghi ngờ, ngay sau đó trở nên vui sướng, sáng khoái gật đầu: “Đúng, thật ra thì vừa rồi là ta cứu nàng. Bôn thiếu gia có tuyệt kỹ phi đao bách phát bách trúng, lệ vô hư phát, rốt cục có thể thi thử tài năng. Hòa Hòa nàng không cần cảm ơn ta, còn nếu thật nghĩ báo ân cứu mạng thì cứ dùng thân mà báo đáp?”

Diệp Hòa cau mày, đem phi đao cầm trong tay đưa cho y: “Ngươi phóng cho ta nhìn một chút.”

Trong mắt Tú Thiếu Thước hiện lên tia bối rối, nhưng ngoài miệng nghiêm túc nói: “Không được, bôn thiếu gia vừa rồi vì cứu nàng dùng toàn lực phóng phi đao, hiện tại công lực tổn hao cần nghỉ ngơi mấy ngày mới khôi phục. Đợi đến. Đợi đến khi ta khôi phục nguyên khí, nhất định biểu diễn cho nàng xem!”

Diệp Hòa nghe sau ót rơi xuống đường hắc tuyến, quay mặt sang chỗ khác không bao giờ ... muốn nói chuyện cùng y nữa.

Nhìn dáng vẻ của y xem ra không phải người này rồi. Rốt cuộc là y giấu giếm quá giỏi hay nàng đoán sai? Chẳng lẽ. có người núp trong bóng tối bảo vệ nàng?

Khí trời càng ngày càng lạnh, hàn phong lạnh thấu xương thỉnh thoảng thổi qua, nhiệt độ cũng giảm mạnh tỏ rõ sắp vào đông. Trải qua lần bị tập kích đó, vết thương trên người Diệp Hòa lại tăng thêm, không thể làm gì khác hơn tạm thời ngưng công tác giáo huấn huấn luyện cấm quân mà ở lại Hạ phủ nghỉ ngơi, đảo mắt lại qua mấy ngày.

Một thám tử đứng ngoài phòng gõ gõ cửa rồi đi vào, Diệp Hòa không ngẩng đầu lên liền hỏi: “Tú Thiếu Thước gần đây đang làm gì?”

“Y dùng vàng mời cao thủ ám khí trong giang hồ đến giảng dạy, mỗi ngày núp ở trong phủ học tập phóng phi đao.”

“Tốt lắm, đi xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Loan Thê Thỉnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tâm hữu linh tê

Ở lại Hạ phủ dưỡng thương mấy ngày nay, Diệp Hòa không cần tiến cung nhậm chức, lại không thể vận động mạnh, cả ngày có thể nói trôi qua hết sức bình thản thậm chí có phần nhàn hạ. Không có việc gì làm nàng nhất thời cao hứng cho người chuẩn bị giấy cùng bút mực, phỏng theo mẫu thư pháp trứ danh luyện tập, từng ngày từng ngày chăm chỉ luyện tập, chữ viết vốn xấu đến không dám gặp người rốt cuộc có chuyển biến.

Trừ luyện chữ ra, tiêu khiển duy nhất của Diệp Hòa chính là thuần phục cún con. Vài ngày trước Tú Thiểu Thuộc có sai người đưa tới một con cún toàn thân tuyết trắng, trông rất đáng yêu, lông xù mềm mại tron bóng sờ lên rất thích, cái miệng chúm chím cực kỳ giống hồ ly, còn đôi tròn mắt đen thường quay tròn loạn chuyển để lộ tính cách giao hoạt. Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Hòa đã thích, thân mật vươn tay muốn ôm nó, ai ngờ vật nhỏ này bỗng nhiên nhe răng nanh một ngụm cắn tới, nếu không phải nàng nhanh kịp thời rút lui sợ rằng trên người lại có thêm vết thương.

Diệp Hòa từng thuần phục qua không ít cảnh khuyển, lúc này nhìn thấy vật nhỏ này tính tình ngang tàng nhất thời bị khơi dậy tính tình, đem tất cả kỹ xảo thuần phục chó sẵn ở thời hiện đại nhất nhất dùng tới, thế phải thuần phục nó ngoan ngoãn nghe lời.

Bên trong Hạ phủ Diệp Hòa sống nhàn nhã vui vẻ, ngược lại bên ngoài biến hóa trời long đất lở. Hạ Niên Đức nói cho nàng biết, những ngày qua có thể nói Kỳ Đế song hỷ lâm môn, cả ngày tiếng cười không dứt long nhan chứa đầy nét cười, để cùng dân ăn mừng còn hạ chỉ các nơi cả nước giải trừ giới cấm đi lại ban đêm. Gần đây lại có thêm tin bệnh tình của Khiêm Vương chuyển biến tốt đẹp, không còn yếu đuối như trước kia, thỉnh thoảng còn xuất hiện tại triều đình cùng văn võ chúng thần tham thảo quốc gia chánh sự, cùng lúc trước ru rú trong phòng không tham gia thế sự có thể nói biến hóa to lớn làm người ta nghĩ không thông.

Còn hi thứ hai là văn thư kết thân của Bắc Gia đã được đưa đến Đại Kỳ, chỉ chờ đưa Hân Di công chúa gả sang Bắc Gia, hai nước kết thông gia là chuyện tốt cáo thành, bỏ cáo vừa ra cả nước vui mừng.

Mấy ngày nay, Khiêm Vương cùng thống lĩnh cấm quân Tư Đồ Chấn lui tới ngày càng thường xuyên, hơn nữa hôm qua thượng triều còn hưởng Kỳ Đê cực lực tiến cử Tư Đồ Chấn đảm nhiệm chức Tổng đốc Hoàng Thành, cai quản cấm vệ quân bên trong thành cùng Phiêu Kỵ doanh ngoài thành, số chường binh quyền so với quá khứ càng tăng gấp đôi.

Dưới sự quan sát của nhiều người, đều cho rằng Tư Đồ Chấn đã quy thuận phe Khiêm Vương mà Khiêm Vương làm như vậy chắc chắn âm thầm mở rộng thế lực, tăng cường bổ sung nhân lực, chỉ có mỗi Diệp Hòa ngồi xem “ngao cò” tranh nhau, điều kẻ mượn đao giết người.

Nếu không phải Diệp Hòa sớm biết hấn động sát tâm với Tư Đồ Chấn, chỉ sợ cũng sẽ bị hồ ly kia mê hoặc. Nhưng tại sao hấn phải vội vã diệt trừ Tư Đồ Chấn, không tiếc trước thời gian kết thúc nguy trang thành ma ốm nhiều năm đổi lấy cuộc sống thanh thản. Là bởi vì đêm đó Tư Đồ Chấn phải thích khách suýt nữa lấy mạng nàng sao? Trong lòng Diệp Hòa mơ hồ có đáp án nhưng không nguyện suy nghĩ nhiều. Đêm đó hấn lại cứu nàng thêm một mạng. Diệp Hòa hiện tại thật không rõ nàng thiếu hấn bao nhiêu.

Thanh mi như đại, chi phần tự hà... Mấy ngày gần đây bọn nha hoàn Hạ phủ thoát nhìn xinh đẹp hơn bình thường rất nhiều, trang dung tú lệ, thỉnh thoảng nhếch môi cười khê, trên mặt hoặc ngượng ngùng hoặc chờ đợi cực kỳ giống thiếu nữ hoài xuân. Lúc này Diệp Hòa mới hậu tri hậu giác nhớ tới, ngày mai chính là “lễ cầu duyên” mỗi năm một lần tại Đại Kỳ.

“Lễ cầu duyên” chính là nam nữ chưa lập gia đình đi cầu lương duyên, mong tìm được người hợp ý cùng nhau kết duyên. Đối với những ngày lễ thế này Diệp Hòa không có hứng thú, mỗi năm lễ cầu duyên đến nàng vẫn sinh hoạt như bình thường, năm nay cũng không có tính toán ngoại lệ.

Lai không nghĩ rằng ngày “lễ cầu duyên”, vào giữa trưa, hạ nhân Hầu gia phủ lại đưa đến thiệp mời, đề tên Tú Thiếu Thước.

Tử Thiệu Thước trời sanh tính phong lưu làm việc hoang đường, từ trước đến giờ không hề làm theo lễ thường tường như người đơn thuần vô hại, nhưng vì cái gọi là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Diệp Hòa đến nay không thể xác định y thật khờ hay đang giả bộ ngu, lại càng không biết y tiếp cận mình có ý đồ khác hay không, nghĩ đến vừa lúc có thể thừa cơ hội này thử dò xét cho nên một câu đáp ứng.

Bóng đèn phủ xuống, bên trong thành Nghiệp Đan phố lớn ngõ nhỏ đều đã giăng đèn kết hoa vui vẻ náo nhiệt, đám người hồi hả từ đầu đường lan tràn tới cuối phố, hai bên quầy hàng bày đầy đủ loại hàng hóa, nghề sam khấn lạy, hoa đăng diêm hỏa, đồ trang sức đeo tay phấn son tinh mỹ. Những món ăn vặt cần thứ nào liền có thứ đó, trên mặt lão bản treo nụ cười ân cần hăng giọng hét lớn gọi người đến mua, trên mái hiên treo một loạt hoa đăng, thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo hoa nổ tí tách càng tăng thêm vài phần náo nhiệt, trên đường phần lớn đều là nam nữ trẻ tuổi có đôi có cặp, cười đùa âm ỉ vui vẻ phấn chấn.

Đêm nay Diệp Hòa chỉ mặc mỗi chiếc váy trắng mộc mạc, khoác áo choàng màu lam, mái tóc đen nhánh dùng vài lọn tóc tùy ý ghim lên đi tới địa điểm ước định, lại chỉ thấy xe ngựa xoa hoa ngừng ở bên cạnh cùng một đám tùy tùng, không khỏi nhủ thầm, tiến lên hỏi: “Thiếu gia nhà các người đâu?”

Một gã sai vặt vội vàng nói: “Hồi bẩm cô nương, thiếu gia còn đang trong xe ngựa!”

Diệp Hòa vẻ mặt không giải thích được, vặn hỏi: “Ồ trong xe ngựa làm gì?”

Trong xe ngựa liền truyền đến thanh âm bối rối của Tú Thiếu Thước: “Hòa Hòa, nàng chờ một chút, lập tức xong thôi.”

Cho nên Diệp Hòa kiên nhẫn đứng chờ bên ngoài. chỉ thấy sườn xe ngựa không ngừng lay động, đợi đến khi không rung, màn che cửa xe mới chậm rãi vén lên.

Ngay sau đó chỉ thấy một nam tử người mặc trường bào màu xanh thẫm, bên ngoài phôi áo choàng trắng từ trong xe ngựa đi ra ngoài, mặt mũi âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, khi mỉm cười đôi mắt hoa đào khẽ cong lên như ánh trăng, rõ ràng gần tới mùa đông giá rét thế nhưng trên tay lại cầm một chiếc phiến ngọc cốt tinh xảo (quạt bằng ngọc) nhẹ nhàng lay động trước ngực, khoe miệng khẽ nhếch, phong độ vô cùng.

Tú Thiếu Thước lay động chiếc phiến chậm rãi nghiêng đầu, vừa mới nhìn thấy Diệp Hòa, trên mặt liền ánh lên vẻ kinh ngạc: “A! Hòa Hòa nàng cũng mặc váy trắng áo choàng xanh sao?” Vừa nói liền ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt trở nên xa xăm mà thâm trầm: “Duyên phận quả nhiên đã định. Hòa Hòa, sự thật bày ở trước mắt nàng không thể không tin, xem ra nàng cùng ta quả nhiên là tâm hữu linh tê, nhất định Bỉ Dục Song Phi.”

“A!? Hòa Hòa, nàng làm cái gì? Không nên a! Bên trong cái gì cũng không có!”

Chỉ nghe thấy thanh âm bao hàm nhu tình bỗng nhiên thay đổi hét toát lên, khi Tú Thiếu Thước đang còn kinh ngạc, Diệp Hòa mặt không chút thay đổi vén lên màn xe. Nhìn bên trong tầng tầng lớp lớp trường bào áo choàng treo đầy vách tường bên trong xe, muôn màu gì có màu đó, khoe miệng Diệp Hòa co giật, gương mặt đen như đáy nồi lặp lại: “Tâm hữu linh tê?”

Có đánh chết Diệp Hòa cũng không tin nàng cùng đồ ngốc này tâm hữu linh tê, rõ ràng là y ở trong xe ngựa len lén thấy được nàng đến, mới vội vàng chiếu vào màu sắc đối y phục.

“Ha ha.....” Tú Thiếu Thước cười khan hai tiếng, không tiếp tục nói sạo nữa mà kéo Diệp Hòa hướng nơi sầm uất đi đến.

Phía sau lại có thanh âm hạ nhân truyền đến: “Thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Các người trở về đi, không cho đi theo! Dám đi theo hết thấy sẽ làm con rết trù nung!”

“Vâng ạ.....”

Mọi người hữu khí vô lực, mỗi lần thiếu gia đều dùng trù nung mập mạp mặt đầy tàn nhang trong phủ uy hiếp bọn họ, đúng không có sáng kiến mới, thế nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ chỉ sợ nỗi điều này.

Trên phố phường rộng rãi, Tú Thiếu Thước kéo Diệp Hòa cùng nhau đi tới cầu gỗ cổ xưa, chung quanh có thể thấy được đám người rộn ràng, trong tay cầm đủ loại đèn lồng, còn có mặt nạ đủ loại hình thù mua từ quầy hàng mang lên mặt, trong miệng nhai món ăn vặt sặc sỡ, tiếng người ồn ào phi thường náo nhiệt. Chỉ có một chỗ cạnh mặt hồ xanh biếc trong trẻo lạnh lùng có vẻ yên tĩnh, bên hồ phía dưới cành liễu rủ xuống có một bóng người đón gió mà đứng, chiếc bóng lê loi cô lãnh cùng náo nhiệt chung quanh hoàn toàn không phù hợp, xa xa nhìn lại tấm lưng kia dường như có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kỳ duyên chi dạ

Diệp Hòa đang muốn đến gần nhìn kỹ hơn thì lại bị Tú Thiếu Thước bỗng nhiên kéo chạy đi, trong miệng hưng phấn nói: “Hòa Hòa, nàng nhìn đi, bên kia thật náo nhiệt!”

Hôm nay là “lễ cầu duyên”, trên đường náo nhiệt là hiển nhiên, y kích động cái gì? Diệp Hòa không giải thích được bị y kéo chạy một đoạn, cuối cùng ngừng lại trước cửa hàng quan tài.

Diệp Hòa ngẩng nhìn bốn phía, không nhìn ra nơi này có gì đặc biệt, hất cánh tay đang nắm chặt mình ra, giận giữ nói: “Người dẫn ta tới cửa hàng quan tài làm gì vậy?”

Mà Tú Thiếu Thước bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc, quên mất là ai kéo nàng tới đây, trợn mắt kêu lên: “Ai nha, xui xui, sao lại chạy đến nơi này?”

Vừa nói vừa phối hợp kéo nàng đi về phía trước, khuôn mặt vẫn cười hi hi: “Đi thôi, Hòa Hòa, chúng ta đi dạo chợ hoa thôi, hôm nay chỗ đó là nơi náo nhiệt nhất còn bán rất nhiều hoa đăng, nàng thích hoa đăng Hầu Tử không hở?”

“Không thích.”

“Vậy hoa đang thối?”

“Ta không thích hoa đang!”

“A, vậy ta đây mua cho nàng hoa đang chim bồ câu vậy?”

“.....”

Quả như lời người nọ, chợ hoa đang đúng là nơi náo nhiệt nhất, đám người hối hả qua lại trên đường, ban công hai bên phố được sơn đỏ theo phong cách cổ xưa, bày đặt đủ loại hoa đang màu sắc khác nhau, tỏa ánh sáng hoa mỹ. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy hàng vạn hàng nghìn ngọn đèn dầu ngũ sắc, cơ hồ có thể so với cảnh đêm thành thị hiện đại.

Một nam một nữ sóng vai đi dạo chợ hoa, tướng mạo xuất chúng không ngừng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nam tử áo lam phủ ngoài áo choàng trắng, nữ tử cũng vậy trắng áo choàng lam, màu sắc y phục hai người tương xứng khiến người đi đường không tự chủ cho rằng bọn họ là một đôi yêu nhau, bất quá một trong đó cười mỉm không ngừng lấy lòng, một người khác mặt như băng sương xa cách, chẳng lẽ vợ chồng son này đang cãi nhau?

Đang ở trên đường phố chợ hoa hoà thuận vui vẻ, không khí khắp nơi ngập tràn vui mừng bỗng nhiên truyền đến tiếng huyên náo, mọi người theo tiếng nói nhìn lại chỉ thấy một con ngựa cao lớn điên loạn phóng nhanh từ ngã tư đường chạy đến, đám người thấy thế rồi rút hướng hai bên né tránh. Song khi nó sắp chạy tới gần mới phát hiện, phía dưới mông con ngựa đang kéo lê theo một người, ngựa đang nổi điên giẫm đạp lung tung mà bên mất cả chân trái người nọ bị dây cương vướng lại, cứ thế vật bị ngựa kéo, trong miệng không ngừng hô to cứu mạng.

Thấy thế Tú Thiệu Thục trên mặt lộ vẻ đồng tình, còn Diệp Hòa liền nhận ra người nọ, lúc này từ bên hông lấy ra một cây phi đao đưa cho Tú Thiệu Thục, quát lên: “Cứu hắn!”

“A?”

“Cắt sợi dây!”

Lúc này Tú Thiệu Thục nhận lấy phi đao kẹp giữa hai ngón tay, thần sắc nghiêm túc, cổ tay lộn vòng, hai mắt híp lại, sau khi nhắm trúng mục tiêu liền phóng đi! Từng thần thái động tác đều vô cùng chuyên nghiệp, hiển nhiên là cao thủ ám khí quen dùng phi đao. Diệp Hòa không hề chớp mắt nhìn của y, trong mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Theo phi đao rời khỏi tay chỉ nghe đến một tiếng xé gió vang, ở hai bên đường phố mọi người không chớp mắt vây xem, phi đao lấy khí thế như tia chớp phóng trúng..... cổ ngựa!

Chỉ thấy đại mã giữa đầu rít lên hiển nhiên nổi giận, ngay sau không bị khống chế chạy như điên, chỉ tội cho người còn kẹt sau người nó gào khóc thảm thiết. Dưới tình thế hỗn loạn, con ngựa điên rất nhanh biến mất ở đầu đường, chạy khỏi tầm mắt mọi người.

Đang lúc mọi người liếc mắt kinh hãi, Tú Thiệu Thục lại như hải tử làm sai chuyện khuôn mặt áy náy nhìn Diệp Hòa, giọng nói ấp a ấp úng: “Cái kia..... Thật ra thì ta”

“Còn chưa khôi phục nguyên khí?” Diệp Hòa mặt đen thui nói tiếp lời y.

Tú Thiệu Thục không ngừng gật đầu: “Đúng! Đúng! Hòa Hòa, nàng hiểu được ta thật tốt quá.”

Diệp Hòa nhúc nhúc lấy trán, không thèm nhìn y xoay người rời đi, Tú Thiệu Thục vội vàng đi theo phía sau, lại khôi phục vẻ mặt cười đùa.

Hai người đi tới một lầu gác hoa lệ, liền thấy nơi này tụ tập rất nhiều người, kèm theo tiếng chiêng trống vang dội phi thường náo nhiệt. Đến gần nhìn kỹ, thì ra là thương gia đang nghiệp lớn nhất Đô thành lên tỷ võ lời đài. Đại Kỳ quốc trước nay coi trọng võ nghệ xem nhẹ văn chương, hôm nay vừa vận lại là “lễ cầu duyên”, là cơ hội nam tử ở trước mặt các cô nương thi thố võ nghệ hồng bất lấy trái tim giai nhân, vì thế không ít hán tử trẻ tuổi chen nhau ghi danh, muốn nhân cơ hội này thi thố tài năng.

Cuộc thi có thể dùng các binh khí dài ngắn trên kệ, bên cạnh tủ cao còn treo phần thưởng là một hoa đăng lưu ly làm thành hình chim liền cách, đồ án tùy thủ công điêu khắc, tỉ mỉ tinh xảo trông rất sống động, hiển nhiên dùng chất liệu gỗ thượng hạng, không cần đốt đèn đã tràn ngập đủ loại màu sắc, biến ảo mỹ lệ.

Bỗng nhiên Tú Thiệu Thục kề sát bên tai nàng hỏi: “Hòa Hòa, nàng thích hoa đăng ấy sao?”

Diệp Hòa vốn muốn lắc đầu nhưng nhìn một chút người tỷ võ trên lời đài, cho nên gật đầu nói: “Đúng! Rất thích, mà ngươi lên võ đài sao?”

Tú Thiệu Thục vội vàng khoát tay: “Đánh nhau chỉ có người thô lỗ mới làm, nhưng nếu nàng thích ta sẽ mua lại tặng nàng.”

Tiếng nói vừa dứt liền nghe chủ sự trên lời đài nhìn mọi người nói: “Hôm nay trận hoa đăng không phải là vật mua bán, chỉ có thể dựa vào tranh tài mới có được nó, kính xin mọi người mau ghi danh.”

Tú Thiệu Thục nụ cười không giảm nói: “Điều này cũng không sao. Hòa Hòa, sau này ta sẽ cho ngươi làm một cái y như vậy tặng cho nàng.”

Nhưng không lâu sau lại nghe thấy chủ sự trên lời đài nói: “Hoa đăng này do một tay lão tiên sinh chúng ta làm ra, lão nhân gia cũng là phụ thân ta ba

tháng trước đã qua đời, vì vậy hoa đăng này là tuyệt phẩm độc nhất vô nhị. Thái Nghê đường chúng ta nhiều năm qua nhờ có mọi người ủng hộ, hôm nay lợi dụng trận tranh tài này để tặng cho người chiến thắng. Cho dù cuối cùng không giành được chiến thắng, phẩm là người ghi danh đều sẽ được tặng một bao gạo trắng.”

Đang lúc mọi người hoan hô, Tú Thiếu Thục nhăn nhó do dự nhìn Diệp Hòa: “Nàng rất thích ?”

Diệp Hòa khẽ rũ xuống mi mắt, trong giọng nói là nồng đậm thất vọng: “Đáng tiếc vết thương trên người ta còn chưa tốt, nếu không nhất định lên đài giành phần thắng.”

Cho nên Tú Thiếu Thục cắn răng, sai bước đi ghi danh.

Phía dưới đài, Diệp Hòa thờ ơ nhìn mấy trận tranh tài nhằm chán, rốt cục đến phiên Tú Thiếu Thục ra lời đài, nhất thời tinh thần phấn chấn nhìn về phía lời đài.

Nhưng đồ ngọc này vận khí cũng thật tốt, đối thủ đầu tiên vóc người thấp bé gầy như cái que, người nọ nhìn Tú Thiếu Thục trong mắt đều là e dè, hiển nhiên không phải dân luyện võ. Diệp Hòa âm thầm thở dài, đối thủ gầy yếu như vậy chắc chắn thắng một cách dễ dàng.

Chủ sự cho hai người đến kệ binh khí chọn vũ khí, người vóc dáng thấp chọn một cây trường thương, mà không ngờ Tú Thiếu Thục lại chọn lưu tinh chùy.

Trường thương

Lưu tinh chùy

Hai người mặt đối mặt đứng ở trên lời đài nhìn chằm chằm nhìn vận khí đối phương, một hồi lâu vẫn không ra tay. Một lát sau, dưới đài có người không nhìn được ồn ào la ó, Tú Thiếu Thục rốt cục tay giờ lên đem lưu tinh chùy chậm rãi giờ lên, thái dương trắng nõn rỉ ra mồ hôi hột, hô to một tiếng huy động lưu tinh chùy chuẩn bị xông qua.

Trong tiếng reo hò rung động của quần chúng vây xem, người vóc dáng thấp bỗng nhiên ầm một tiếng quỳ xuống, lạnh run hô: “Đại hiệp! Ta nhận thua, ta nhận thua! Ta không biết võ công, tham gia trận đấu chỉ là vì gạo trắng, không nên đánh ta.”

Tú Thiếu Thục sững sốt, ngay sau đó ánh mắt cong lên vui vẻ cười lớn, đặc ý quay xuống đài hô ta: “Hòa Hòa nàng nhìn đi, ta thắng, ta thắng!”

Diệp Hòa im lặng không cho ý kiến, tức giận tới mức mắt tròn trắng, thắng như vậy thì có gì kiêu ngạo nhỉ?

Đang ở Tú Thiếu Thục đặc ý vênh váo bỗng nhiên vang lên “ầm” một tiếng, lưu tinh chùy nặng nề trong tay y mất thăng bằng rơi xuống, vừa lúc nện ở trên chân trái y, ngay sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết kinh đảm lòng người, vang dội khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Lúc này, trên đường phố nhiều cửa hàng lục đục dọn dẹp, sóng người cũng dần dần tản đi. Diệp Hòa cố hết sức đỡ lấy Tú Thiếu Thục khập khểnh đi trên đường, có loại ảo não tự làm tự chịu.

Tú Thiếu Thục đưa tay khoác trên vai Diệp Hòa, tư thế dựa cả trên người nàng, vừa chịu vừa sai bước, ủy khuất nói: “Hòa Hòa, mới vừa rồi rõ ràng ta thắng, chủ sự lại phán cái tên lùn kia thắng, thiên lý ở đâu?”

Diệp Hòa lờ mờ y một cái: “Cái gì gọi là nguoi thắng rồi? Kết quả tranh tài là người phải không chịu tổn thương, nhưng nguoi bị thương chân.”

“Chân này là ta tự mình đập!”

“Nguoi còn dám nói?”

“.....”

Hai người nguoi một lời ta một câu trên đường trở về, lúc đi qua mặc hồ xanh biếc lại thấy dưới cây liễu vẫn là con người cô đơn hiu quạnh ban nãy, thân ảnh thon dài như tượng đá đứng nghiêm, cả người không nhúc nhích chỉ có một góc áo thỉnh thoảng bị gió lạnh thổi phất lên. Lúc này chung quanh ít có người đi lại, trong màn đêm yên tĩnh người nọ nghe thấy tiếng bước chân đi đến bên quay lại nhìn, trong ánh mắt một mảnh lạnh như băng.

Bọn người Diệp Hòa vừa vận đứng dưới ngọn đèn lơ mờ, người nọ đứng ở dưới tàng cây bên hồ cũng một mảnh mờ mờ. Nơi đó lại không có đèn, cây liễu lại che khuất ánh trăng, cho nên Diệp Hòa nhìn không rõ tướng mạo người nọ, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh cứng đờ càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, đang chuẩn bị đi Tú Thiếu Thục đi tới nhìn kỹ, lại thấy người nọ xoay người bước nhanh rời đi, đảo mắt liền mất bóng.

“Hòa Hòa nàng đang nhìn gì vậy? Xe ngựa đang ở phía trước, chúng nhanh đi thôi.”

Thanh âm Tú Thiếu Thục bỗng nhiên vang lên kéo lý trí Diệp Hòa lại, nàng thu hồi ánh mắt, đỡ y tiếp tục đi về phía trước.

Khi Diệp Hòa trở lại Hạ phủ thì đã muộn, mới vừa vào cửa liền có nha hoàn ra đón, đưa cho nàng một tờ giấy nhỏ nhỏ, nói hôm nay nàng vừa ra cửa liền có một hạ nhân đưa tới. Diệp Hòa nhíu nhíu mày, mở ra giấy viết thư nhìn, chỉ thấy phía trên viết: Giờ Tuất, hồ Bích Ba.

Chữ viết này, lần đó ở trên Lỗ Khắc sơn nàng nhận được tờ giấy viết “Giờ Tý, Tây Lâm” cũng là kiểu chữ này nha.

Chương 37: Hồi cung dự tiệc

Hàn Phong gào thét thổi đến, lá rụng cuộn cuộn quẩn trên mặt đất xoay tròn một hồi bay vọt lên không trung, trong phòng vẫn có thể thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió xào xạc ngoài phòng. Sáng sớm hôm nay, Diệp Hòa khoác áo sam dày cộm đứng phía trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn phía ngoài sân, mặc dù mặc vào áo bông nhưng từng trận gió lạnh đập vào mặt vẫn mang đến cảm giác rét run, tựa như báo trước thế thời tiết sắp thay đổi.

“Lễ cầu duyên” chỉ mới qua mấy ngày, trong vòng vài ngày gần đây nhiệt độ lại thay đổi đến không ngờ, gió lạnh thấu xương không ngừng quật vào mặt. Cả ngày Diệp Hòa chân không bước ra khỏi nhà, muốn biết tin tức bên ngoài đều thông qua trình thám trong Hạ phủ.

Chân Tử Thiều Thục vì đập bị thương, mấy ngày nay không có lộ diện, Khiêm Vương cũng không có tin tức, chỉ nghe nói mấy ngày trước hắn vô ý bị nhiễm lạnh bệnh tình không nhẹ, Kỳ Đế lo lắng vạn phần, hạ lệnh bảo hơn mười thái y trong cung đến ở tạm tại Kim Lâm điện, cho đến Khiêm Vương kháng phục mới thôi. Đối với người am hiểu nguy trạng, Diệp Hòa thật không thể khẳng định lần này hắn bệnh thật hay bệnh giả, nhưng nghĩ đến đêm “lễ cầu duyên” bóng người cô đơn đứng đón gió lạnh, rồi lại mơ hồ cảm thấy lần này không phải giả.

Diệp Hòa vốn không phải dạng người mảnh mai yếu đuối, mặc dù lần này bị thương khá nặng nhưng trải qua hơn nửa tháng nghỉ ngơi thân thể đã khỏe hơn, mấy ngày tiếp theo cũng nên đến trong cung phục chức.

Nhìn nhánh cây ngoài cửa sổ bị hàn phong thổi dập chèn lác lác, một nha hoàn nhẹ nhàng gõ cửa rồi cẩn thận đi vào phòng, vốn tưởng rằng người này đưa đến nước nóng rửa mặt, lại thấy nàng ta nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu thư, mới vừa rồi A Kim trở lại trong phủ nói đã xảy ra chuyện.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Hòa nhíu mày, A Kim là thám tử nằm vùng trong cung của Hạ Niên Đức, chẳng lẽ trong cung có biến?

“Nô tỳ cũng không rõ, lão gia nhận được tin tức liền vội vã tiến cung.”

“Đi gọi A Kim tới gặp ta!”

“Dạ, nô tỳ lập tức đi.”

Được phép vì tranh công, A Kim không ngừng thao thao bất tuyệt, giải thích tin tức thám thính được hết sức cặn kẽ, một lát sau mới trình xong mọi việc. Diệp Hòa nén tâm tình nghe đến cuối cùng, rốt cuộc đơn giản tổng kết lại chính là: Thái tử Kỳ Hách đêm qua mở tiệc chiêu đãi Tư Đồ Chấn, chúc mừng hắn sắp thăng nhiệm tổng đốc lưỡng quân, trong lúc ngà ngà say nơi đó lại xuất hiện hơn mười tên thích khách che mặt hồng ám sát thái tử.

Tư Đồ Chấn đem hết toàn lực cứu hộ thái tử nhưng bởi vì quá say nên chết dưới loạn đao thích khách, còn thái tử may mắn được đội thân vệ kịp thời chạy tới giết sạch đám thích khách, mới giữ được tánh mạng, thái tử chỉ bị thương ngay tay.

Sau khi Diệp Hòa nghe xong không nói một lời mà rơi vào trầm tư, A Kim đợi hồi lâu cũng không thấy nàng có ý khen thưởng, phần nộ lui ra khỏi gian phòng.

Đường đường thái tử một nước lại bị ám sát, lực chú ý của mọi người chắc chắn rơi vào trên người thái tử, sẽ ra sức điều tra thích khách từ đâu tới, chủ sử phía sau màn là ai, ngược lại Tư Đồ Chấn chết thảm lại chả ai quan tâm. Nhưng thích khách đều đã xuống hoàng tuyền, như vậy làm sao tra ra. chủ sử phía sau màn? Mà trong đám thích khách một người sống cũng không lưu lại, là hữu ý hay vô ý?

Từ trước đến nay Kỳ Đế đặc biệt sủng ái Khiêm Vương, chuyện này mọi người đều biết, còn Kỳ Hách thân là thái tử lại không nhận được sủng ái, vì thế kiêng kỵ vị hoàng đệ này không phải ngày một ngày hai, nhưng hắn lo được lo mất lại thiếu kiên nhẫn, khó trách bị hồ ly kia dùng đao đâm xỏ.

Sau hai ngày trôi qua nhàn nhã, Diệp Hòa lại nghe Hạ Niên Đức nói chuyện thái tử bị đâm đã giao cho hình bộ xử lý, tuy chưa tra ra kết quả nhưng trong lòng Diệp Hòa đã có đáp án, bị thái tử chèn ép nhất định cũng không giải quyết được gì. Về phần Tư Đồ Chấn thân là thống lĩnh cấm quân được Kỳ Đế trọng dụng, khách quan mà nói, với thái tử cùng lắm là một nô tài cống hiến cho hoàng gia, tay cầm binh quyền mười năm thì như thế nào, trong một đêm liền “đỡ chủ hy sinh”.

Đội ngũ đón dâu hùng hậu của Bắc Gia cũng đã tới đô thành Đại Kỳ, làm dấy sự chú ý của mọi người về việc thái tử bị hành thích, mà Bắc Gia quả không hổ là cường quốc kinh tế, chỉ sinh lễ phục trang thôi đã tốn ba mươi sáu xe, hi nương bọc tỳ binh vệ tùy tùng tổng cộng bảy trăm hai mươi người, do hoàng muội duy nhất trưởng công chúa Minh Gia tự mình dẫn đầu, đoàn người cỡi ngựa chạy dài vài trăm thước, phong quang vô hạn.

Ngày đội ngũ nghênh thân vừa tới cũng là ngày Diệp Hòa phục chức, sáng sớm đã theo Hạ Niên Đức tiến cung, vì quen thuộc đường đi nên nàng đến thẳng Quân Cơ xứ Bắc Uyển, còn chưa vào đã nghe thấy một trận cười đùa vui mừng, đi vào nhìn lại thấy đám người vây quanh hoan hô La Tu nàng ném lên giữa không trung, sau khi tiếp được lại ném lên lần nữa.

Diệp Hòa nhíu mày, bỗng nhiên lên tiếng quát: “Các ngươi đang làm gì vậy?”

“Giáo quan trở lại rồi?” Theo tiếng một người kinh hô, đám người cũng rối rít quay đầu nhìn về phía nàng, trên mặt để lộ thần sắc vui mừng, nhưng lại bởi vì một cái chớp mắt phân tâm, La Tu từ giữa không trung rơi xuống không tiếp được, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, La Tu đã nện mạnh trên mặt đất.

Trên mặt Diệp Hòa xuất hiện kinh ngạc, rồi lại vội vàng chạy tới cúi người đỡ dậy, gấp giọng hỏi: “Người thế nào rồi?”

Khi bàn tay phủ lên vai La Tu giúp hắn đứng dậy, gương mặt từ trước đến giờ không biểu tình lại có nét đỏ ửng, cuống quýt lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Lúc này Diệp Hòa mới ngẩng đầu lên trừng mọi người, giọng nói có chút nghiêm nghị: “Các người mới vừa rồi đang làm cái gì vậy?”

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, một người trong đó tiến lên nhỏ giọng trả lời: “Bẩm giáo quan, mới vừa rồi Lý công công truyền đến thủ dụ của hoàng thượng bổ nhiệm La Tu đại ca làm Tả thị vệ cầm quân, ngự tứ Hộ Long Kim Đao, hưởng bổng lộc tam phẩm, chúng ta mới vừa rồi chỉ nhất thời cao hứng.....”

Diệp Hòa ngẩn ra nhìn về phía La Tu hỏi: “Người làm trưởng thị vệ rồi?”

La Tu chỉ gật đầu, gương mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, nhưng trong mắt đã mang theo ý cười, chắc chắn tâm tình rất tốt.

Diệp Hòa cảm giác chuyện quá mức đột nhiên, lại hỏi: “Lúc ta không có ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Người đứng ở bên cạnh Diệp Hòa suy nghĩ một chút, nói: “Hai ngày trước mấy thị vệ Đông Uyển cười nhạo giáo quan là hạng nữ lưu, còn nói thứ giáo quan dạy nhất định đều là khoa chân múa tay, khó khăn mới có một nơi thanh nhã, vì chuyện đó mà La Tu đại ca tại chỗ đó cùng bọn họ đánh nhau, lấy một đôi tám còn đánh bọn họ đến phải cầu xin tha thứ, chẳng biết tại sao chuyện này lại truyền khắp trong cung, chẳng lẽ vì chuyện đó hoàng thượng mới bổ nhiệm La Tu đại ca làm trưởng thị vệ?”

Diệp Hòa âm thầm nghĩ ngợi, Hoàng thượng là thân phận gì, sao có thể dễ dàng truyền tới trong lỗ tai ông ấy?

Đang thất thần bỗng nhiên có người hăng hái bưng bưng đưa ra đề nghị: “Giáo quan, hiếm có khi mọi người cao hứng như thế, không bằng chúng ta cùng nhau uống mấy chén, coi như ăn mừng cho La Tu đại ca đi.”

Diệp Hòa nhíu mày không nói gì. Mọi người thấy thế có chút thất vọng, sau lại nghe thấy nàng nói: “Có thể uống rượu, nhưng không được phép uống quá nhiều.”

Mọi người hoan hô một tiếng, rối rít chia ra người cầm rượu, lấy chén, còn có người đến phòng ăn Quân Cơ xử bưng tới một chút thức ăn làm mỗi nhắm. Ngay cả Diệp Hòa cũng bị không khí vẻ của mọi người lây nhiễm, trên mặt bất giác xuất hiện ý cười, không còn nghiêm túc như bình thường, lấy thân phận bằng hữu cùng mọi người cạn chén hàn duyên.

.....

Lần này trưởng công chúa Bắc Gia đích thân tới, trong cung đương nhiên tránh không được lại tổ chức thiết yến khoản đãi, đối với yến hội hoàng gia Diệp Hòa hoàn toàn không có chút hứng thú, nhưng dựa theo quy củ lại không thể không tham gia. Buổi tối hôm đó Hạ Niên Đức đến tìm nàng, La Tu hiện tại cũng là một quan viên tam phẩm nên cùng nàng đến điện Loan Hoàng dự tiệc.

Trong cung tổ chức yến hội, lúc trước Diệp Hòa đã từng tham gia một lần, hiện tại cũng không còn cảm giác mới mẻ, theo cung điện xanh vàng rực rỡ, lễ nhạc đàn sáo vồn quanh bên tai, nước trái cây rực rỡ muôn màu cao điểm phong phú đa dạng. Mọi thứ tụ tập tại nơi vương công đại thần, phụ nhân tần phi, có thể nói ăn uống linh đình, ngọc trong vàng son. Dựa theo thân phận nàng ngồi bên ngoài điện, lần này may có La Tu làm bạn, mặc dù hắn tích chữ như vàng hiếm mở miệng nhưng cũng đỡ hơn lần trước lúng túng một thân một mình.

Ở một mảnh náo nhiệt ồn ào, Diệp Hòa vừa ngồi xuống mấy bàn chung quanh liền đem tầm mắt tầm mắt phóng tới. Diệp Hòa làm như không thấy, cầm lấy cái chén rót đầy rượu, đang muốn uống bỗng nhiên La Tu đưa tay túm lấy cái chén, rót đầy một chén nước đưa tới trước mặt nàng, động tác vô cùng ân cần.

Ngồi đến ban ngày đã uống nhiều rượu hiện tại không nên nữa uống nữa. Diệp Hòa nhìn hắn cười cười, sáng khoái đưa tay nhận lấy cái chén, mới vừa uống xong một ngụm lại nhìn thấy thân ảnh màu lam từ trong điện dần hiện ra. Diệp Hòa nhất thời như lâm đại địch, vội vàng cong người núp dưới mặt bàn phủ tờ thảm.

La Tu không giải thích được cúi đầu nhìn nàng: “Có chuyện gì?”

Diệp Hòa hiếm khi bối rối, xuống giọng nói: “Không có chuyện gì, người làm bộ như không nhìn thấy ta được rồi.”

Rất nhanh Tú Thiếu Thục mặc một thân áo bào lục tiên điểm vào ngoài điện, ở chỉ chút bàn nhìn quanh không ngừng dò xét. Diệp Hòa thầm nghĩ, tên đó tìm không được sẽ trở về bên trong điện đi. Song cũng không lâu lắm, thanh âm hết sức vang dội của Tú Thiếu Thục liền vang vọng khắp hành lang.

“Vị tiểu thư này, có hay không nhìn thấy Hòa Hòa? Chính là cái người trắng hơn tiểu thư, mái tóc đen hơn tiểu thư, dung mạo đẹp hơn rất rất nhiều nhiều tiểu thư.”

“Thị Lang phu nhân, phu nhân có biết Hòa Hòa? Chính là cái người trẻ tuổi hơn phu nhân, vóc người yếu đuối hơn phu nhân, gương mặt so với phu nhân vừa vặn không có nhiều nếp nhăn như phu nhân.”

“Vị cô nương này, cô nương có nhìn thấy Hòa Hòa? Chính là người ánh mắt không có nhỏ như cô nương, miệng không có lớn cô nương, trên mặt không hề to son điểm phấn như cô nương”

“.....”

Sau khi gặp phải vô số ánh mắt tức giận xem thường xen lẫn cảm tức trừng hấn, Tú Thiếu Thục vẫn kiên trì không ngừng lần la từng bàn hỏi, mà nâng theo cấp độ lời nói ngày càng độc ác. Diệp Hòa giận đến cả người phát run, đồ ngốc kia còn tiếp tục hỏi thế nữa chỉ sợ sẽ đem khuyết điểm các phu nhân tiểu thư đang ngồi nói rõ mòn một mắt!

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Trước mặt mọi người khiêu khích

Nhìn thấy Tú Thiếu Thục quyết tâm muốn tìm ra mình, vì để hấn khỏi nói hươu nói vượn đặc tội thêm nhiều người, Diệp Hòa không thể làm gì khác hơn ngồi thẳng người không tiếp tục cố ý tránh né. Mặc dù đầu óc ai kia ít dây thần kinh, ánh mắt lại tốt vô cùng, rất nhanh trong đám bàn dày đặc nhìn thấy nàng. Trên mặt nhanh nở nụ cười rực rỡ, thần thái phi dương bước nhanh tới, chân còn chưa đến gần đã hưng phấn phát tay gọi: “Hòa Hòa, ta rốt cuộc tìm được nàng!”

Những phu nhân tiểu thư bị hấn hỏi rồi rít đem tầm mắt quăng tới đây, trong mắt chứa đầy phần hận như nước sông cuộn cuộn chạy dài không dứt, muốn dùng ánh mắt nhìn xuyên người nàng. Diệp Hòa im lặng ngâm Hoàng Liên, hung hăng nhìn chằm chằm kẻ đầu sỏ Tú Thiếu Thục, quả thật muốn đánh y một trận để giải mối hận trong lòng.

Tú Thiếu Thục không nhìn thẳng ánh mắt giết người Diệp Hòa mà nhìn thấy khuôn mặt lãnh khốc của La Tu ngồi ở bên người nàng, bỗng nhiên bất mãn kêu lên: “Hòa Hòa, nàng sao lại ngồi cùng với nam nhân dung mạo kỳ quái này?”

“Kỳ quái?”

Diệp Hòa nghi ngờ lặp lại, liền nghe hạ nhân bên cạnh Tú Thiếu Thục buồn bực nói thầm: “Thiếu gia chỉ cần nhìn thấy nam tử tướng mạo anh tuấn đều cho rằng người ta dung mạo kỳ quái.....”

Tú Thiếu Thục vỗ mạnh vào cái ót tên hạ nhân, trợn mắt giận giữ nói: “Ai bảo ngươi lảm nhảm! Bỏn thiếu gia chẳng lẽ không tuấn mỹ bằng hấn?”

Hạ nhân vẻ mặt đau khổ che đầu, vội vàng lớn tiếng tán thưởng: “Dĩ nhiên thiếu gia dễ nhìn hơn hấn, ngài ngọc thụ lâm phong tiêu sái lỗi lạc, tuấn mỹ phi phàm chói lọi, phong thần tuấn tú nhất biểu nhân tài, đáng mạo tào nã khí vũ hiên ngang.....”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa.” Tú Thiếu Thục khoát tay cắt đứt, trên mặt không nhịn được lại khôi phục nụ cười, giả bộ trách: “Bỏn thiếu gia đã nói bao nhiêu lần, không cho ở trước công chúng quá mức huênh hoang, hiểu chưa?”

Đây rốt cuộc là người nào huênh hoang a? Khuôn mặt Diệp Hòa đầy hắc tuyến quay đầu sang nơi khác, nhìn y nhiều một chút nữa thôi cũng cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Tú Thiếu Thục tươi cười phối hợp ngồi xuống, cảm lấy điểm tâm trên bàn cắn một cái, ngay sau đó phun ra: “Phi phi, điểm tâm ngoài điện thật khó ăn.”

Vừa nói bỗng nhiên kéo tay áo Diệp Hòa đề nghị: “Hòa Hòa, đi với ta vào trong điện đi, bên trong đều là mỹ vị do ngự trù thượng đẳng làm, mỗi một loại điểm tâm đều đặc biệt ngon.”

Diệp Hòa hơi sững sờ, sau đó khước từ: “Tú thiếu gia, tiểu nhân thân phận hèn mọn không có tư cách vào trong điện.”

Tú Thiếu Thục lại kéo kéo tay áo của nàng, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Đi đi đi đi, có ta ở đây sẽ không ai dám gì, chúng ta vào đi thôi, vào đi thôi.”

Diệp Hòa nhú mày, không nói gì.

Không buông tha, Tú Thiếu Thục tiếp tục quán quýt chặt lấy, dụ dỗ nói: “Lần này trường công chúa Bắc Gia tới cũng là mỹ nhân nha, tuy xưng hô hoàng cô của Bắc Gia Vương tử nhưng năm nay vừa tròn mười tám, so với cháu của nàng ta còn nhỏ hơn hai tuổi, đôi mắt lại đặc biệt lớn. Hòa Hòa, nàng chẳng lẽ không muốn vào xem một chút sao?”

Diệp Hòa tiếp tục trầm mặc, ánh mắt ... vẫn hướng đám người ca múa trên cao đài, không để ý tới y.

Tú Thiếu Thục cũng không để ý, lăm bầm lâu bầu càng nói hăng say: “Mặc dù công chúa kia trẻ tuổi xinh đẹp, thật đáng tiếc ánh mắt lại quá kém, thích

ai không thích thế nhưng thích Bát qua từ {ám chỉ Bát gia đi khắp khiêng}.”

Trong bụng Diệp Hòa lộp bộp vang lên, bỗng nhiên xoay đầu lại: “Bát qua từ?”

Thấy nàng chịu phản ứng Tú Thiệu Thục lập tức hăng hái bùng bùng: “Chính là cái người ở Từ Trúc viện đó, mặc dù trên danh nghĩa là thân đệ hoàng thượng, nhưng y không quyền lại không được phong vương, hơn nữa còn bị thọt một chân, có cái gì tốt? Nghe nói nhiều năm trước trưởng công chúa cùng y có dịp gặp gỡ, trái tim cũng đã thấm cho phép, lần này tới Đại Kỳ chỉ sợ vì Bát qua từ kia.”

Diệp Hòa thấy y nói chuyện không biết kiêng dè, một Bát qua từ hai Bát qua từ, trong lòng không vui lại không chỗ phát tác. Nhớ tới lời y vừa nói, do dự chốc lát rồi cuộc kiên trì hỏi: “Điểm tâm bên trong điện thật sự ngon lắm sao?”

Nghe thấy Tú Thiệu Thục nhất thời vui vẻ ra mặt, tranh thủ khen điểm tâm bên trong điện như không có gì sánh bằng. Diệp Hòa biết thời biết thế quay sang La Tu đơn giản nói vài câu liền cùng Tú Thiệu Thục đi vào trong điện.

Quả nhiên nhà họ Tú tài cao thể lớn tài trí hơn người, Diệp Hòa chẳng qua chỉ là quan tam phẩm, vốn không đủ tư cách vào trong điện nhưng đi theo bên cạnh Tú Thiệu Thục sóng vai thật không ai can đảm đứng ra ngăn trở, ngay cả Kỳ Đế ngồi trên long y cũng chỉ lộ vẻ mặt kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục như thường, tiếp tục cùng một nam một nữ ngồi cách đó không xa trò chuyện cười đùa.

Trưởng công chúa Minh Gia quả nhiên giống Tú Thiệu Thục miêu tả, là một thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, đặc biệt là cặp mắt to tròn rất đặc biệt, mặc một thân váy màu vàng nhạt thanh thoát, đai lưng chắc chắn buộc vòng quanh vóc người linh lung, khuôn mặt nhỏ nhắn nhúng cao mang theo vài phần cao ngạo.

Người ngồi bên cạnh nàng chính là Bắc Gia Vương tử Diệp Hòa từng gặp mặt một lần, sống mũi cao gầy, ánh mắt sáng rực, mái tóc ngắn được cắt gọn gàng, trên người quần áo hiển nhiên không phải trang phục Kỳ quốc, đơn giản mà suất khí, dùng đai lưng màu đỏ sậm băng da vòng nang hồng. Áo bào bên ngoài được thêu hình Long Đồ Đằng hiển lộ thân phận tôn quý, bên trái vành tai mang một khuyên tai hình sói tồn lên mấy phần phong tình bản quốc, hai người ngồi cùng một chỗ không giống cô cháu mà giống huynh muội hơn.

Diệp Hòa cùng Bắc Gia Vương tử từng xảy ra chuyện đáng tiếc cũng may hấn kiêu ngạo chỉ lo rượu uống rượu, không nhìn sang bên này.

Song, khi Tú Thiệu Thục kéo nàng ngồi xuống một chỗ trên bàn, Diệp Hòa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi con ngươi lấp lánh ánh sao. Khiêm Vương hôm nay mặc một thân trường sam màu trắng ánh trắng, đai lưng màu tím, áo choàng bên ngoài thêu Huyền Nguyệt Đồ Đằng, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng đôi môi đỏ đến yêu dị, vẻ mặt trầm tĩnh, trông mắt đen như mực nhuộm như lơ đãng nhìn sang, tầm mắt quét qua nam tử bên người nàng rồi lại tới tầm thêm vài phần.

Chẳng biết tại Diệp Hòa không dám nhìn thẳng hấn, cuống quýt nghiêng đầu đem ánh mắt dời sang nơi khác, lại thấy một nam nhân trung niên ngồi bên cạnh Kỳ Đế cũng đang nhìn nàng. Khuôn mặt tức mực uy nghiêm, ánh mắt rét lạnh như đao khiến người ta cảm giác nặng nề bị áp bách, không dám nhìn thẳng vào nó.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến thanh âm đề thấp của Tú Thiệu Thục, giọng nói mang theo vẻ đắc ý: “Người đang nhìn nàng là lão đầu tử nhà ta, đừng thấy ông ta uy nghiêm mà sợ, thật ra ông ta không có biện pháp quản ta đâu. Hòa Hòa nàng không cần sợ ông ta.”

Diệp Hòa nhin xuống vọng động mắt tròn trắng, hít sâu một hơi, trong lòng có mấy phần đồng tình với phụ thân Tú Thiệu Thục, có một nhi tử hoang đường như vậy chỉ sợ đủ nhưc đầu.

Bên trong điện so với ngoài điện càng rực rỡ hơn, đồng dạng lễ nhạc không ngừng vang bên tai nhưng dễ nghe hơn nhiều, điểm tâm trên bàn cũng rất đa dạng, đủ loại khẩu vị khác nhau. Trong bầu lại chứa rượu nho cực kỳ ngon, so với ngoài điện hiển nhiên nơi đó không thể sánh bằng. Nhưng phần lớn nơi đây đều là hoàng tử phi tần trọng thân triều đình, mọi người từ ngôn hành đều cử chỉ đều thập phần cẩn thận, khiến bầu không khí trong điện có phần ngọt ngào trang nghiêm.

Ở trường hợp thế này Diệp Hòa có chút khó chịu, nhưng Tú Thiệu Thục lại hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh, đem chỗ hấn ngồi như địa bàn của mình, kẹp lên một khối điểm tâm đưa đến môi của nàng vừa cười híp mắt nói: “A, há mồm.”

Thấy có mấy đại thần nhìn sang, Diệp Hòa lúng túng quay mặt đi, Tú Thiệu Thục lại phát huy tinh thần kiên nhẫn của mình, lần nữa đem điểm tâm kề gần hơn: “Hòa Hòa, ăn đi ăn đi, đây là bánh hoa quế táo đỏ, ăn ngon lắm.”

Nghĩ tới không muốn thêm nhiều người chú ý, Diệp Hòa đành phải cố gắng cắn một cái trên miếng điểm tâm.

Tú Thiệu Thục thấy thế vui vẻ cười loan cả mặt, bỗng nhiên đem điểm tâm Diệp Hòa vừa cắn qua bỏ vào trong miệng mình, vừa ăn vừa luôn miệng khen ngợi: “Thật ngọt, thật ngọt.”

Diệp Hòa sùng sờ, ngay sau đó cau mày: “Ngươi đang làm cái gì vậy?”

Khuôn mặt Tú Thiệu Thục ngập tràn hưng phấn kể đến..... thấp giọng rì tai: “Hòa Hòa, nàng có nhìn thấy ánh mắt giết người của Kỳ Cừu kia chưa? Hấn hiện tại nhất định sắp tức chết.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trước mặt mọi người nan kham

Không cần ngần đầu Diệp Hòa cũng đã cảm nhận được tầm mắt lạnh lùng phóng về phía mình, không khỏi tò mò quay sang Tú Thiệu Thục hỏi: “Người cùng Khiêm Vương từng quen biết?”

Tú Thiệu Thục gạt đầu lia lịa, mắt lộ ra hung quang tức giận vô cùng nói: “Đầu hẳn dừng lại ở đừng chạm! Hòa Hòa, nàng quên rồi sao, lần trước hán đem người giấu ở Kim Lân điện, chết sống không đề ta gặp được nàng, thiếu chút nữa hại ta tức chết.” Nói đến đây bỗng nhiên lại vui vẻ cười lên: “Nàng nhìn đi, hiện tại cuối cùng đến phiên hán.”

Nhìn vẻ mặt kích động của Tú Thiệu Thục như mười năm tuyết hận rốt cục đã báo. Diệp Hòa vô lực thở dài, nhìn sang nơi khác không muốn nói chuyện cùng đồ ngốc này.

Trong điện tiếng người nói chuyện hết sức náo nhiệt, đám văn võ đại thần hoặc nịnh nọt không thì khen tặng lẫn nhau, đôi khi hăng giọng cầu chúc giao hảo hai nước Bắc Gia cùng Đại Kỳ, về phần Kỳ Đế lại cùng hai cô cháu kia thảo luận chi tiết liên thân. Diệp Hòa không cảm thấy hứng thú với mấy chuyện đó, rồi rãnh buồn bức nhàm chán, ánh mắt thỉnh thoảng lơ đãng quét qua thân ảnh áo bào tử sắc, có thể thấy bên cạnh hán không có người nào cùng nói chuyện, những hoàng tử khác đều ba người chụm lại một chỗ, bên người còn kèm theo mỹ nhân xinh đẹp, chỉ có một mình hán ngồi một bàn tự rót tự uống, ở trong đám người có vẻ quái gở khó tiếp xúc.

Người nọ như phát hiện có người nhìn sang, hai tròng mắt trong suốt tựa đầm sâu đều là hồ hững, rất nhanh lại đem ánh mắt dời đi như không nhận ra nàng.

Lúc này, trưởng công chúa Bắc Gia bỗng nhiên đặt xuống chén rượu, từ chỗ ngồi đứng lên làm bộ ngắm nhìn bốn phía, ngay sau đó nghi ngờ hỏi: “Bệ hạ, hôm nay là hoàng gia đại yến, tại sao không thấy Bát đệ của bệ hạ đến tham dự nhỉ?”

Sắc mặt Kỳ Đế cứng đờ, rất nhanh khôi phục lại nụ cười thân thiện: “Trưởng công chúa có điều không biết, Bát đệ trầm tính tình đạm bạc, từ trước đến giờ chỉ thích thanh tịnh nên rất ít tham gia yến hội trong cung.”

Minh Gia công chúa tính tình ngang ngược được dung túng đã quen, kiên trì nói: “Bát hoàng tử từng viếng thăm Bắc Gia, cũng từng ở vương cung nước ta một đoạn thời gian. Bắc Gia cùng y có thể xem như người quen cũ, lần này có ý đến Kỳ quốc cũng vì muốn nhìn thấy cố nhân, không biết bệ hạ có thể thỉnh ngài ấy ra đây?”

Lời Bắc Gia trưởng công chúa vừa thốt ra, trong đại điện nháy mắt yên tĩnh, rồi rít kinh nghi nhìn hướng Kỳ Đế. Mặc dù sắc mặt Diệp Hòa vẫn như bình thường nhưng bàn tay nắm chén đã khẽ run, cường chế chấn động dâng lên trong lòng không để người khác nhìn ra sự khác thường của nàng.

Lại thấy nụ cười trên mặt Kỳ Đế không giảm, quay đầu nhìn đại thái giám quản sự bên cạnh trầm giọng phân phó: “Tư Phúc, còn không mau mời Bát gia đến đây.”

Từ tổng quản vội vàng lĩnh mệnh thối lui khỏi đại điện, mọi người tiếp tục ăn uống thưởng thức ca múa nhưng trong lòng đều có điều suy tư. Ở trong hoàng cung Bát hoàng tử thất thế nhiều năm, vị trưởng công chúa Bắc Gia này lại có quen biết với y, chẳng lẽ là cơ hội cho y tung mình? Song, Tư Phúc mới đi một khắc đồ khi quay lại đại điện vẫn chỉ một mình, thanh âm lạnh lạnh cung kính nói: “Hồi Hoàng thượng, tối nay Bát gia buồn ngủ sớm, ngài ấy đã ngủ rồi ạ.”

Ngồi ở địa vị cao, sau khi Kỳ Đế nghe xong mặt lộ vẻ khó xử, dùng giọng hỏi thăm hiền hòa nói: “Bát đệ đi lại có điều bất tiện, vội vã mặc y phục chạy tới sợ rằng có mất hình tượng, không bằng ngày mai sẽ mời Bát gia đến, trưởng công chúa nghĩ thế nào?”

Bắc Gia công chúa thấy Kỳ Đế đã nói như vậy, đương nhiên không thể tiếp tục kiên trì, gạt đầu một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Chỉ có mỗi Diệp Hòa nghe xong âm thầm cười lạnh, từ điện Loan Hoảng đi bộ đến Tư Trúc viện mà chỉ tốn một khắc đồng hồ, thân thể mập mạp của Tư Phúc căn bản không thể trong thời gian ngắn trở lại. Với lại Tư Phúc đã hầu hạ bên cạnh Kỳ Đế nhiều năm, hai chủ tớ có thể nói tâm ý tương thông, chỉ cần Kỳ Đế nháy mắt một cái hán đã biết nên làm thế nào.

Tiếp theo Kỳ Đế nâng chén mời rượu dõng dạc, chúng thần nhất thời rối rít phụ họa, rất nhanh bên trong đại điện khôi phục náo nhiệt ồn ào như cũ.

Diệp Hòa ngửa đầu uống xong một chén rượu nho, trong lòng đều là thất vọng khô sở. Bát gia, ngay cả gặp mặt ngài cũng khó như vậy, phải tới khi nào nàng mới có thể giúp ngài thoát khỏi khốn cảnh?

Đang thất thần bỗng nhiên có một vòng tay mập mờ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Tuy có phần bất ngờ nhưng Diệp Hòa kịp phản ứng, vội vàng thu lực đạo nếu không sợ y lại phải như lần trước đau ngắt đi.

Theo một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đại điện nhất thời tĩnh lặng như tờ, ngay cả nhạc sư cũng quên mất tấu nhạc, tầm mắt Kỳ Đế nhìn sang Tú Thiệu Thục, do dự hỏi: “Hiền chất, người đây là.....”

“Ha ha, không có chuyện gì không có chuyện gì, mới vừa rồi chỉ lo uống rượu không cẩn thận cắn được đầu lưỡi, mọi người tiếp tục ăn, tiếp tục uống,

không cần đề ý đến ta.”

Tú Thiếu Thước cười hì hì không thèm đề ý phát phát tay nói, mọi người nơi đây ai cũng hai mặt nhìn nhau, uống rượu đầu dùng đến răng, sao có thể cấn phạm đầu lưỡi? Khóe miệng Diệp Hòa co rút, đồ ngốc này ngay cả nói láo cũng hoang đường quá đi!

Bỗng nhiên ý thức được tiếng hét vừa rồi của Tú Thiếu Thước dẫn đến sự chú ý của mọi người, Diệp Hòa trong lòng lộp bộp vang lên, vội vàng hướng Bắc Gia Vương từ nhìn lại, quả nhiên chống lại đôi trông mắt ngập tràn kinh ngạc. Trên mặt hắn từ kinh ngạc đến tỉnh ngộ, từ tỉnh ngộ đến tức giận, sau nữa từ tức giận chuyển sang dữ tợn. Diệp Hòa không khỏi thầm kêu hồng bét, quả nhiên mỗi lần ở bên cạnh Tú Thiếu Thước đều không có chuyện tốt!

Chỉ thấy Bắc Gia Vương từ cùng ngồi hoàng cô bên cạnh hắn rỉ tai mấy câu, ngay sau đó ánh mắt Bắc Gia trưởng Công chúa liền nhìn sang nàng.

Diệp Hòa hơi nhú lại chân mày bỗng nhiên có loại dự cảm bất tường ập đến, vội vàng nhìn về phía nam từ bên cạnh không ngừng thổi lên cổ tay súng đỏ, thấp giọng nói: “Tú thiếu gia, thời gian cũng không còn sớm chúng ta đi trước đi.”

Tú Thiếu Thước mơ màng ngẩng đầu, không giải thích được nói: “Hòa Hòa, yến hội còn chưa kết thúc nha, hiện tại mà đi rất không phong độ.”

Diệp Hòa nghe không nhịn được tròn mắt, đồ ngốc này có phong độ lúc nào hả?

Đúng lúc này, Bắc Gia trưởng Công chúa đột nhiên đưa ngón tay chỉ về phía nàng giống như tò mò hỏi: “Vị cô nương này là ai? Vì sao tới tham gia yến hội còn mặc nam trang?”

Theo một câu nói của trưởng công chúa thân phận cao quý truyền ra, lần nữa khiến ánh mắt đám đông dẫn tới đây. Vì kiêng kỵ Bắc Gia cùng thể diện hoàng tộc, nên không nhắc tới chuyện Bắc Gia Vương từ bị nàng đánh thành đầu heo. Diệp Hòa không thể tránh đành phải đứng dậy, cúi thấp đầu hèn mọn nói: “Hồi bẩm trưởng Công chúa, tiểu nhân họ Hạ tên Diệp Hòa, là giáo quan cấm vệ trong cung, trong lúc nhậm chức nên phải mặc nam trang.”

“Giáo quan cấm vệ?” Gương mặt trưởng Công chúa kia ánh lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục ngạo nghễ, cười khanh khách nói: “Nếu đã là võ quan nhất định cô nương võ nghệ bất phàm, tối nay mọi người lại vui vẻ như vậy, không bằng cô nương múa một bộ quyền pháp để cho mọi người nhìn?”

Đây không thể nghi ngờ muốn khiến Diệp Hòa nan kham, Tú Thiếu Thước vừa nghe lập tức tức giận đứng lên. Diệp Hòa sợ y lại làm ra hành động kinh động mọi người, vội vàng đưa bàn tay dưới bàn kéo y.

Diệp Hòa đang chuẩn bị dựa theo ý nàng, bỗng nhiên Khiêm tiểu Vương gia trầm mặc hồi lâu mở ra kim khâu, ngón tay không chút để ý chuyển động chiếc ly phi thủy, giọng nói thản nhiên: “Hạ giáo quan thân là mệnh quan triều đình Đại Kỳ, trưởng Công chúa muốn nàng trước mặt mọi người múa quyền tìm thú vui sợ rằng có chút không ổn. Trong cung cũng đã đặc biệt sắp đặt đoàn tạp kỹ biểu diễn nhất định có thể khiến trưởng Công chúa tận hưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sóng ngầm mãnh liệt

Theo ý kiến hắn đưa ra liền có thái giám muốn đi triệu đoàn tạp kỹ biểu diễn trong cung đến nhưng Bắc Gia Vương từ bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, mày kiếm khẽ nhíu, vẻ mặt kiêu ngạo, lời nói hàm chứa khiêu khích: “Xin hỏi Khiêm Vương điện hạ có gì bất mãn với Bắc Gia chúng ta? Hôm nay hoàng gia tổ chức đại yến để cho một viên quan nho nhỏ múa một bộ quyền pháp giúp vui mà cũng ra sức khước từ, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Kỳ quốc?”

Kỳ Mạch đề xuống chén rượu cầm trong tay, sắc mặt bình thản nhìn y, giọng nói nhàn nhạt: “Vương tử nói quá lời, Kỳ Mạch cũng không ý đó, chẳng qua ta cảm thấy đề đoàn tạp kỹ biểu diễn chuyên nghiệp diễn thì hai vị sẽ vui hơn mà thôi.”

Khuôn mặt Bắc Gia Vương từ lộ vẻ không vui đang muốn mở miệng thì thập Hoàng tử Kỳ Hạo ngồi cách đó không xa đã hắng giọng cười giễu cợt, thâm ý nói: “Cửu hoàng huynh cần gì phải quanh co lòng vòng, tận hưởng là giả thương hoa tiếc ngọc mới là thật nha?”

Bên này vừa mới nói xong, bên kia thái tử Kỳ Hách cùng thập Hoàng tử quan hệ rất tốt cũng hòa theo: “Cửu đệ đã sớm đến tuổi lấy vợ, vị trí vương phi chưa ai ngồi lại không lấy thiếp, chẳng lẽ là cô ý để trống.....”

Nói tới đây Kỳ Hách cố ý muốn nói lại thôi, đưa mắt nhìn sang trên người Diệp Hòa, chứng thần nhất thời xôn xao nghị luận, đôi mắt uy nghiêm của Kỳ Đế âm thầm mang theo cảnh cáo trách cứ nhìn về phía Khiêm Vương. Cũng khó trách, danh tiếng “tàn hoa bại liễu” của Diệp Hòa đã lan rộng bên ngoài, hẳn đường đường Hoàng tử một nước lại mở miệng giúp hạng người như vậy chẳng phải tự rước ché cười?

Không đáp lại, Kỳ Mạch cúi người ngồi lại chỗ mình, trên khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ không biến sắc, đôi môi đỏ sẫm mím thật chặt, đối với những tiếng nghị luận quanh mình như không nghe thấy, đối với những ánh mắt mập mờ dao động quanh người hắn cũng làm như không thấy. Diệp Hòa nhủ thầm vội đi ra, nhìn Kỳ Đế quý xuống khấu đầu: “Hôm nay trưởng Công chúa Bắc Gia đường xa đến đây, hạ quan có thể biểu diễn cho mọi người xem đã là tam sinh hữu hạnh, tạ chủ long ân.”

Thấy nàng chủ động chờ lệnh, sắc mặt trầm xuống của Kỳ Đế mới hơi trì hoãn, biết thời biết thế giờ tay lên nói: “Đã như vậy, phiên Hạ khanh gia biểu diễn một bộ quyền pháp.”

Đối mặt với sự chê trách của văn võ bá quan, Kỳ Mạch thần thái thong dong nhưng sắc mặt nháy mắt trở nên âm trầm. Hành động lần này của Diệp Hòa không thể nghi ngờ muốn cự tuyệt hảo ý của hắn, để công sức cố gắng của hắn chảy về biển Đông. Có phải nàng không muốn tiếp tục thiếu nhân tình của hắn hay muốn cùng hắn phủi sạch quan hệ? Hắn còn phải tự mình tình nguyện mất tự trọng thêm nữa làm gì? Thân ảnh Kỳ Mạch bình tĩnh nhìn như đơn bạc nhưng lại quật cường, đuôi lông mày khôe mắt đều lạnh nhạt, giờ tay rót đầy một chung rượu liền uống xuống.

A Lỗ hầu hạ bên cạnh vội vàng khom lưng, nhỏ giọng quan tâm nói: “Vương gia, thân thể ngài không tốt, vẫn nên uống chút ít thôi.”

Như không quan tâm ai đang nói, Kỳ Mạch uống cạn sạch rượu trong chén, trong đôi mắt đen nhánh như mực có chút âm nhiên, lời nóng mang theo chế giễu chậm rãi phân phó: “A Lỗ! Nếu sau này bốn vương còn tự mình đa tình đứng ra giúp nàng, người liều chết cũng phải ngăn cản ta, hiểu chưa?”

“Hà?”

Thấy vẻ mặt người nọ mờ mịt, Kỳ Mạch khề cau mày, giận giữ nói: “Nghe không hiểu ta nói sao? Cứ theo lời bốn vương mà làm, nếu không cẩn thận cái đầu của người đấy.”

A Lỗ bị dọa sợ đến rụt cổ lại vội vàng gật đầu đồng ý, rụt rè nhìn vị chủ tử hi vọng vô thường mà âm thầm lắc đầu than thở.

Lúc này, giữa đại sảnh nhạc sư vũ cơ đã rời rít rồi đi để lại một mảng đất trống. Diệp Hòa mới vừa đi đến trung tâm, phía Bắc Gia Vương tử cũng cất bước ra khỏi chỗ ngồi. Trên khuôn mặt tuấn lãng đầy vẻ kiêu ngạo từ cao ngó xuống, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hòa có phần hung hãn, cười nói: “Cho dù Hạ giáo quan võ nghệ bất phàm nhưng một người múa quyền có vẻ đơn điệu. Vừa vặn bốn Vương tử cũng đã tập võ thuật nhỏ, hôm nay lại vui vẻ như vậy không bằng dùng tay không cùng cô nương tỷ thí một trận.”

“Ta cũng đã sớm nghe nói về Vương tử điện hạ là nhân trung tuấn kiệt, văn võ toàn tài. Nếu hôm nay có thể tận mắt trông thấy quả thật là vinh hạnh, các vị ở đây chắc cũng đang moi mắt mong chờ?”

Chỉ thấy thái tử Kỳ Hách cười vang nói, lời vừa ra lập tức có mấy vị Hoàng tử quan thần rít rỉ phụ họa theo.

Dù sao Bắc gia vương tử cũng là người thân phận tôn quý, nếu nàng cùng hắn so chiêu nàng sao có thể hoàn thủ? Tỷ thí thể này thật không công bình! Diệp Hòa quét nhìn một lượt, chỉ thấy âm thanh hòa theo nổi lên không dứt, chỉ có Khiêm tiểu Vương gia trầm mặc không nói, thờ ơ uống hết chén này đến chén khác, ngay cả mắt cũng không nhìn qua nàng.

Còn nơi Tú Thiếu Thục mới vừa ngồi đã không có bóng dáng, nhìn chung quanh tìm kiếm rốt cuộc bắt gặp chẳng biết lúc nào chỗ ngồi của y đã dời sang bên cạnh Bắc Gia trưởng Công chúa, khuôn mặt âm nhu xinh đẹp tuyệt trần ngập tràn tha thiết lấy lòng, đôi mắt hoa đào cười híp lại, thỉnh thoảng giúp nàng rót rượu, thỉnh thoảng giúp nàng gấp thức ăn, thân thể ngày càng dán sát. Thấy thể Diệp Hòa giận đến trợn mắt, cái tên sắc quỷ này đúng là phong lưu thành tánh, đến lúc nào rồi mà vẫn không quên lấy lòng mỹ nữ.

Thấy mọi người đều hòa theo đồng ý, Kỳ Đế trầm tư chốc lát, ngay sau đó cũng gật đầu ngầm đồng ý.

Mắt thấy Bắc Gia Vương tử đi tới đối diện cách nàng một thước, Diệp Hòa không đoán được ý đồ của y, đứng yên lặng tại chỗ theo dõi kỳ biến lại thấy y cúi đầu chậm rãi sửa sang ống tay áo, thâm ý giương mắt chậm rãi nói: “Quyền cước không có mắt, Hạ giáo quan cẩn thận.”

Diệp Hòa sững sờ chưa kịp suy nghĩ mà đối phương lời còn chưa dứt đã xuất chiêu, trước một giây còn đang sửa sang lại ống tay áo, đảo mắt cái kềm theo một luồng gió đánh tới. Ánh mắt Diệp Hòa lóe lên nhanh chóng xoay người, nện bước dời khỏi chỗ đứng tránh thoát nguy hiểm. Song còn chưa đứng vững lại gặp một cước hướng nàng đá tới, lực đạo mười phần sắc bén mà hung ác.

Diệp Hòa lui nhanh về phía sau, Bắc Gia Vương tử sắc mặt vẫn mang theo ngạo nghễ cùng khinh thường, rất nhanh tiến tới gần từng chiêu từng thức không chút lưu tình. Mặc dù như thế Diệp Hòa vẫn thủ chứ không công, nơi này là yến hội phân rõ cấp bậc địa vị, nếu nàng thương tổn Bắc Gia Vương tử tôn quý phi phạm này chỉ sợ phải dùng mạng để đền.

Thấy mỗi lần tiến công Diệp Hòa đều có thể né tránh, trong mắt Bắc Gia Vương tử dần dần lóe lên tức giận, chiêu thức lại càng từng bước ép sát, dù sao nơi này khoảng cách có hạn khi Diệp Hòa tránh né không kịp không thể làm gì khác hơn đưa tay phòng ngự nhưng chỉ cảm giác một trận đau nhói, tay nàng liền xuất hiện một vết máu. Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy ngón tay nam tử trong lúc chớp động lóe lên tia hàn quang, nhìn như trang sức dùng đeo tay, trên thực tế lại là vũ khí dùng để đánh thương người, hơi ngáy người một chút lại thấy hai ngón tay đỏ đánh về phía mặt nàng, mục tiêu hiển nhiên là cặp mắt của nàng.

Diệp Hòa thấy thể trong bụng run lên, tuy nói là tỷ thí võ nghệ nhưng lấy thân phận cao quý Vương tử Bắc Gia cho dù ở trên đại điện hoàng cung, trước mặt bao người “thất thủ” giết chết một giáo quan nho nhỏ như nàng, cũng không có người nào dám trị hắn, chứ đừng nói chỉ chọc mù một đôi mắt. Bất quá chỉ bị nàng đánh một trận mà người này lại mang thù như thế.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Diệp Hòa bị chiêu thức độc ác của y làm cho không có đường lui, song đôi mắt hai ngón tay nhanh như tia chớp đánh úp về phía nàng, lúc gần tiến tới Diệp Hòa bị buộc bắt đắc dĩ xuất thủ, chẳng biết tại sao lúc đó Bắc Gia Vương tử sắc mặt thay đổi, hô nhỏ một tiếng, ngưỡng về phía sau nặng nề ngã trên mặt đất.

Thời gian như dừng lại, trên đại điện nháy mắt trở nên yên tĩnh không tiếng động. Theo tiếng kinh hoàng của mấy nô tài chạy tới đỡ, Bắc gia trưởng Công

chứa vỗ bàn, mắt to tròn lớn tiếng gầm lên: “Hạ giáo quan, tỷ thí võ nghệ thôi sao cô lại nặng tay như thế, cô thật lớn lá gan!”

Diệp Hòa nhủ mảy, cung kính nói: “Hồi bẩm trưởng Công chúa, tiểu nhân vừa rồi còn chưa xuất thủ.”

Bắc Gia trưởng Công chúa bộ ngực phập phồng, trong lúc giận dữ bùng lên một chung rượu nho hắt lên mặt Diệp Hòa: “Nô tài lớn mật, ngươi là nói bỗ Công chúa đồ oan cho ngươi?”

Diệp Hòa chỉ cảm thấy đến gương mặt lạnh ngắt, ướt đầm, trong lòng mặc dù giận nhưng ngại thân phận người nọ mà không dám có bất kỳ động tác, cũng không dám nửa câu phản bác. Kỳ Mạch nhìn gương mặt thanh lệ như tuyết chảy xuống chất lỏng màu tím, híp lại hai mắt lúc sáng lúc tối, buông xuống chén rượu trong tay muốn đứng dậy.

Mà ở bên cạnh, A Lỗ tay mát lạnh lệ vội vàng kéo chéo áo của hắn, thấp giọng nói: “Vương gia, không thể!”

Kỳ Mạch xoay người giận giữ trừng hấn, tiếp theo vỗ mạnh lên mu bàn tay hắn, A Lỗ bị đau đành phải buông tay, lần nữa ngẩng đầu đã thấy Kỳ Mạch nhanh nhẹn rời đi. A Lỗ không khỏi thầm kêu một tiếng hồng bét, như vậy có xem như hắn thất trách không nhỉ? Không ngăn cản là kháng mệnh, ngăn cản thì bị đánh, trên đời sao lại có công việc cực khổ thế này a?

Trực tiếp đi tới trong điện, ánh mắt Kỳ Mạch quét qua nền nhà, ngay sau đó cúi người ngồi chồm hồm từ trên mặt đất nhặt lên một vật tròn tròn trắng bóng, mát lạnh lại chuyển sang Minh Gia trưởng Công chúa, trầm thấp nói: “Nói vậy Vương tử điện hạ vừa bị ngã là do vô ý dẫm lên nó, viên trân châu hình như là trang sức trên người trưởng Công chúa rơi ra thì phải?”

Bắc gia Công chúa nhìn viên trân châu kia cùng trân châu đính trên đai lưng của mình giống nhau như đúc, sắc mặt đột nhiên thay đổi lúc đỏ lúc trắng. Diệp Hòa theo bản năng đem ánh mắt nhìn về Tú Thiệu Thục, trong lúc nguy cấp viên trân châu trên người trưởng Công chúa lại rơi bên chân Bắc Gia Vương tử, thật có trùng hợp vậy không?

Kỳ Đế thấy thế cũng ngẩn ra, ngay sau lại cười sang sảng hai tiếng giảng hòa: “Nếu chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm vậy thì bỏ qua đi, không nên ảnh hưởng đến không khí náo nhiệt tối nay.”

Theo lời Kỳ Đế đề xuất, các vị quan viên đại thần lại hòa theo giảng hòa, khiến bầu không khí đỡ phần cứng nhắc.

Mắt thấy trận phong ba trở lại bình thường, mấy nô tài rồi rít đỡ Bắc Gia Vương tử đi xem thái y, còn Bắc gia trưởng Công chúa thì lần nữa ngồi xuống vị trí của mình nhưng Tú Thiệu Thục bỗng nhiên từ trong lòng ngực lấy ra một tấm bảng vàng xán lán, đưa cho thái giám bên cạnh ý bảo hắn đưa đến chỗ Kỳ Đế, còn lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, ngày đó ngài cùng ta phụ thân kết nghĩa từng ban cho nhà họ Tú kim bài miễn tử, dựa theo quy củ một khi kim bài sử dụng qua liền phải thu hồi, ngài hiện tại cầm đi đi.”

Kỳ Đế nhận lấy kim bài thái giám đưa tới, về mặt không giải thích được, hòa ái hỏi: “Hiện chất nói sai rồi, ngươi cũng chưa phạm qua tử tội làm sao dùng kim bài miễn tử?”

Trong lúc mọi người còn đang nghi ngờ, Tú Thiệu Thục nhìn Kỳ Đế rồi bùng lên chung rượu, tiếp theo đó cười cười tiêu sái đến trước mặt Bắc Gia trưởng Công chúa. Dưới tiếng sợ hãi than nhẹ, khuôn mặt mặt ngọc mảy ngài của trưởng Công chúa đã tràn đầy rượu nho, từ gương mặt đến tóc, chặt vật không chịu nổi.

Tú Thiệu Thục thả ra chén rượu rỗng tuếch trong tay, lúc mọi người tròn mắt hốc mồm nghiêm trang nói: “Hoàng thượng, tiểu chất hiện tại phạm phải tử tội, kim bài này có thể miễn tử mà phải không. Quân vô hí ngôn, ngài sẽ không nói mà không giữ lời chứ?”

Thân thể Cát Hâu gia rung động dữ dội, về mặt vô cùng đau đớn, kim bài miễn tử này rất trân quý ngàn vàng khó được. Ông cố ý đem kim bài giao cho ái tử lúc nào cũng đeo tại trên người chính là muốn y trong thời điểm nguy hiểm giữ lại tánh mạng của mình, hiện tại lại bị dùng như vậy, làm sao không giận đến phát run?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lần nữa gả

Trừ Cát Hâu gia đau lòng vì nhi tử hành động hoang đường, Bắc Gia trưởng Công chúa vẫn như trước giận đến phát run, đôi tay nhỏ bé run rẩy chỉ vào Tú Thiệu Thục, ngực kịch liệt phập phồng rống: “Ngươi..... Ngươi dám.....”

Bắc Gia trưởng Công chúa giận giữ đến một lúc lâu vẫn không thể nói ra câu đầy đủ nhưng trên mặt Tú Thiệu Thục không hề có ý xin lỗi, bộ dạng thờ ơ cười đùa. Không khí ngọt ngào căng thẳng, người nọ không coi ai ra gì đi đến bên cạnh Diệp Hòa, vừa lấy tay khăn giúp nàng lau rượu nho còn dính lại trên mặt, hưng phấn rí tai hỏi: “Hòa Hòa, bộ dạng vừa rồi của ta có phải rất có khí thế? Động tác gọi rượu có phải rất tiêu sái? Về mặt có phải hơi ôn hòa không nhỉ?”

Đang lúc mọi người ngạc nhiên nhìn soi mói bọn họ, Diệp Hòa giữ vững im lặng đứng cứng ngắc tại nguyên chỗ nhìn nam tử trước mắt không chút quan

tâm đến ánh mắt người khác, cảm thấy dờ khóc dờ cười, có hành động khiến mọi người hoảng sợ thế kia y còn có tâm tư chú ý hình tượng bản thân?

Nhìn hai người thân mật Kỳ Mạch neho lại đôi mắt xéch, bên trong xẹt qua tia sáng tối tăm khó hiểu, bàn tay trắng nõn như ngọc đưa vào trong vạt áo rộng màu vàng nhạt thì dừng lại, chiếc khăn thêu vừa cầm ra lần nữa thả lại trong tay áo. Trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy trên khăn thêu một đồ án quý dị giống mẫu đơn lại giống như đào mừng thọ.

Trưởng Công chúa thấy thế càng thêm phần nộ, Cát Hâu gia bên cạnh sợ hãi nhanh bước khỏi bàn, quỳ rạp xuống đất nói: “Là khuyên tử hoang đường không hiểu chuyện mới làm ra chuyện mạo phạm Công chúa, mong thánh thượng thứ tội, trưởng Công chúa thứ tội!”

“Này.....”

Ngồi trên long ý Kỳ Đế thấp giọng trầm ngâm, trong ánh mắt uy nghiêm quyết đoán khiếp người mặc dù không hề giảm nhưng nhìn kim bài miễn tử trên tay, lại thấy Bắc gia trưởng Công chúa tức giận, khuôn mặt già nua ánh vẻ khó xử.

Hai nha hoàn kinh hoàng cầm khăn tay tơ lụa, cẩn thận thay Bắc Gia trưởng Công chúa lau mặt. Sau khi trưởng Công chúa khôi phục nghi dung liền lần nữa bày dáng, lời nói mang theo uy hiếp trầm giọng nói: “Bệ hạ, chuyện này ngài phải cho Bắc Gia ta một lời giải thích hợp lý? Hôm nay vốn là ngày liên thân giữa Bắc Gia cùng Đại Kỳ, cũng vì giao hảo của hai nước, chúng ta còn cất công ngàn dặm xa xôi tới hoàng cung quý quốc, tham dự yến hội lại phải chịu nhục nhã thế, chẳng lẽ bệ hạ căn bản không có ý kết minh cùng Bắc Gia ta?”

Trên mặt vẫn vô bá quan nhất thời lúng túng, không khí trong điện thoáng chốc đông lại, Đại Kỳ cùng Hác Khẩu đang ở thời điểm giương cung bạt kiếm, sắp tới còn xảy ra chiến tranh, nếu có thể cùng Bắc Gia kết minh đương nhiên tất cả vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Hôm nay nếu ngược lại đắc tội Bắc Gia, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Kỳ Đế cau mày rậm lại trầm tư, nếp nhăn khóe mắt càng sâu, trước mắt không thể đắc tội Bắc Gia trưởng Công chúa còn Tú gia tài thế trải rộng tam quốc cũng không có thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không tìm được kế lưỡng toàn kỳ mỹ, một bước sai thời sẽ trăm triệu lần không lường được.

Tình cảnh rơi vào tiến thoái lưỡng nan bỗng nhiên một thân ảnh mặc trường bào tím đậm đi đến, Kỳ Mạch chau lên đuôi lông mày, sắc mặt trầm tĩnh giọng nói nhàn nhạt lên tiếng: “Trưởng Công chúa dường như đã quên, vừa rồi Công chúa cũng không cho Hạ giáo quan một lời giải thích, hiện tại có lập trường gì lên án người khác?”

“Hừ!” Bắc Gia Công chúa hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa khinh thường: “Xin hỏi Khiêm Vương điện hạ, nàng ta là thân phận gì, tư cách gì mà so cùng bốn công chúa?”

“Trưởng Công chúa nói rất đúng, thân phận giáo quan cảm vệ đương nhiên không thể so sánh cùng Công chúa.”

“Nhưng có điều trưởng Công chúa không biết.” Kỳ Mạch nói đến đây, nghiêng mặt nhìn qua Diệp Hòa, đôi mắt neho lại lóe lên ánh sao, ngay sau đó hai tay ôm quyền cung kính hướng người ngồi trên long ý, ung dung nói: “Phụ hoàng ta đêm qua ngài đã hạ khẩu dụ đem Hạ Diệp Hòa gả cho bốn vương, lấy thân phận Vương phi một nước của nàng hẳn có tư cách đánh đồng cùng trưởng Công chúa rồi nhỉ?”

Lời vừa nói ra tất cả mọi người trong điện đều kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau trong mắt đều không tin nổi. Sau khi trưởng Công chúa nghe xong khuôn mặt nhất thời mất đi khí thế, hồi lâu nói không ra lời phản bác.

Ở thời đại này địa vị cấp bậc rõ ràng, nếu nàng gọi rượu lên mặt một quan viên nho nhỏ, nàng không những không sợ hãi còn có thể lớn giọng lẽ thẳng khí hùng đòi công đạo. Nhưng thân phận Diệp Hòa là Vương phi một nước, lại do nàng động thủ trước, hai người thân phận tương đương tự nhiên không có đạo lý tiếp tục truy cứu.

Tú Thiếu Thục nghe vậy như rụng mày, khuôn mặt luôn mang theo vẻ đùa nhả nhất thời ảo não không dứt. Còn Diệp Hòa cũng kinh ngạc quay qua, nhìn thấy lại là gương mặt trắng nõn tuấn nữ không chút thay đổi, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hoảng sợ. Nàng từng trước mặt mọi người công khai nói mình không phải thân hoàng bích, Khiêm Vương đường đường là Hoàng tử, Hoàng thượng tuyệt đối không thể ban hôn. Nhưng ở tình huống khó xử trước mặt đây là phương pháp giải quyết tốt nhất. Tên họ ly này biết thời biết thế nắm được cơ hội, lợi dụng Bắc Gia trưởng Công chúa gây áp lực để hoàng đế lão tử phải gật đầu đồng ý hôn sự hai người.

Thế nào là “kiến phong sử dâ”, nàng hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt.

Quả nhiên Kỳ Đế chỉ giật mình một chút, long nhãn uy nghiêm nhìn thật sâu ái tử rất nhanh lại khôi phục như thường, thần thái tự nhiên cười vang: “Ha ha, trăm đêm qua đúng là đã nói chuyện này, vốn định đợi đến sau khi Hân Di công chúa xuất giá mới công bố cùng mọi người, không nghĩ tới lão Cửu tối nay đã sốt ruột nói ra.”

Sắc lập Diệp Hòa “tàn hoa bại liễu” làm Khiêm vương Phi, nếu ở thời điểm bình thường đừng nói Kỳ Đế không cho phép, ngay cả những quan thần trong đầu đầy tư tưởng củi mục cũng sẽ không đáp ứng nhưng trước mặt vì lợi ích quốc gia, Diệp Hòa có phải hoàn bích hay không đã không còn là chuyện quan trọng. Những văn võ bá quan lập tức thay đổi sắc mặt, rồi rít nâng chén chúc mừng, khuôn mặt tươi cười rôm rã..... lời chúc mừng vang vọng mãi bên tai.

Những vương công đại thần nơi đây am hiểu nhất chính là thay đổi sắc mặt, rất nhanh không khí trong điện dần trở nên dễ chịu thân thiện, trưởng Công chúa Bắc Gia cũng không vì chuyện vừa rồi gây khó dễ, sắc vốn cau có cũng dần dần chuyển biến tốt, thỉnh thoảng còn mỉm cười cùng mọi người cạ chén như vừa rồi không hề xảy ra bất cứ chuyện gì không vui, nhưng thỉnh thoảng nhìn về phía Diệp Hòa ánh mắt lại mang theo phần hận.

Thời điểm cung yến gần kết thúc, Kỳ Đế cùng Bắc Gia trưởng Công chúa rời đi trước tiên, theo sau mọi người mới rời rít theo thứ tự đi ra đại điện. Diệp

Hòa không muốn làm người khác chú ý, cúi thấp đầu đi ở cuối cùng, nhưng nàng vẫn cảm thấy có ánh mắt phóng tới đây.

Mới vừa đi ra cửa điện Tú Thiếu Thuộc liền chuyển đầu nhìn Cát Hâu gia bên cạnh, khuôn mặt ủy khuất vạn phần nhõng nhẽo: “Phụ thân, người phải giúp con. Hòa Hòa không thể gả cho Kỳ Cừu!”

Vừa nói còn tròn to con người ngập tràn hi vọng hỏi: “Đúng rồi, nhà chúng ta còn kim bài miễn tử không vậy phụ thân?”

“A! Phụ thân người làm cái gì vậy? Ai nha! Nhẹ chút..... Nhẹ chút! Hòa Hòa cứu mạng a.....” Liên tiếp vang lên tiếng kêu gào thê thảm cao thấp phập phồng, Tú Thiếu Thuộc sắc mặt xanh mét bị Cát Hâu gia véo lỗ tai, bước nhanh hướng cửa cung.

Ánh trăng yên tĩnh, dạ phong lạnh lẽo từng đợt từ vạt áo chui vào mang theo cái lạnh thấu xương. Hai bên đường treo nhiều loại đèn đỏ thắm sắc lóe sáng, trên mặt đất chiếu ra ánh ngược nhàn nhạt. Diệp Hòa cúi đầu nhìn cái bóng của mình, cất bước muốn đi hướng rồi khỏi cung.

Lúc này chợt phát hiện bên cạnh có thêm một cái bóng thon dài cao ngất, quay đầu liền chống lại đôi tròng mắt đen cô đơn, có lẽ vì sợ hàn ngoại tử bào hấn còn khoác thêm một cái áo choàng lông hồ tuyết trắng, mái tóc đen thỉnh thoảng bị gió thổi lay động mà lộn xộn. Tròng mắt như ánh sao, mày kiếm hơi nhíu, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ, đôi môi thì lúc nào cũng đỏ mọng đến lạ kì. Ở dưới ánh trăng càng thêm phần tà mị.

“Đi theo ta.” Giọng nói của Kỳ Mạch lãnh đạm mang theo vài phần cường thế, vừa nói liền phất ống tay áo xoay người đi tới vườn hoa bên cạnh.

Diệp Hòa nhú mày như không nghe thấy, quay đầu lại tiếp tục đi về phía cửa cung.

Mới vừa đi về phía trước hai bước, Kỳ Mạch nhận thấy được người phía sau chẳng những không theo kịp còn đi hướng ngược lại mình, tròng mắt xẹt qua một tia phiền muộn, để xuống giá từ xoay người lại, bước nhanh đến phía trước đem thiếu nữ nóng nảy còn hơn vương gia hấn kéo đi thẳng hướng vườn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tâm khẩu bất nhất

Mặc dù trong hoa viên thanh u yên tĩnh, hoa cỏ um tùm tươi tốt, vào ban ngày cảnh trí để lộ kiến trúc hoàng cung xa hoa trang nghiêm nhưng dưới ánh trăng mờ nhạt lại có vẻ nhu hòa rất nhiều. Nhưng trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Kỳ Mạch lại treo vẻ lạnh lùng tối tăm, kéo Diệp Hòa vừa đi vào bên trong hậu hoa viên xoay người lại, trong thanh âm hàm chứa tức giận khó mà giấu giếm: “Bỏn vương đã sớm nhắc nhở nàng trong cung phức tạp, hành sự không thể có nửa điểm sai lầm, vì sao còn nàng còn đi chọc Bắc Gia Vương từ kia? Nàng điên rồi sao? May mắn tên đó mất thăng bằng chợt ngưỡng về phía sau, suýt nữa té chổng bốn chân lên trời khiến mọi người một trận kinh hoàng.”

Bất quá Diệp Hòa chỉ cau mày, ở dưới ánh trăng ngẩng lên gương mặt thanh lệ, trong ánh mắt không có nhu nhược của thiếu nữ mà thân nhiên cùng nam tử trước mắt nhìn nhau, lớn tiếng phản bác: “Người mới điên, mới vừa rồi dám ở trên điện trắng trơn uy hiếp Hoàng thượng, người chả lẽ không biết..... tránh đầu mũi nhọn sao? Vì sao hiện tại lại trở nên ngu xuẩn như vậy! Hoàng thượng thương yêu người thì thế nào? Để vương lòng dạ khó lường, thân là Hoàng tử mà dám bày tâm kế với ông ta, người có thể bảo đảm ông ta sẽ không sinh lòng ghen cách?”

Song nam tử cười lạnh, đôi môi đỏ sẫm cùng ánh mắt sắc bén ánh sao nhìn thẳng vào nàng: “Ta không biết nàng cùng Bắc Gia Vương từ kia xảy ra chuyện gì, vừa rồi tỷ thí hấn dùng chiêu sắc bén rõ ràng xuống tay độc ác. Cần phải biết Bắc Gia Vương từ há lại dễ dàng buông tha cho nàng? Mặc dù tới nay may mắn hữu kinh vô hiểm nhưng nếu không phải bỏn vương cho nàng thân phận để hấn kiêng kị, nàng tưởng rằng chỉ bằng thân phận giáo quan nho nhỏ của nàng, hấn sẽ dễ dàng tha mạng nàng sao!”

Thoáng cái sững sờ, Diệp Hòa không tin nổi tới nay hấn mạo hiểm ở trên điện bức bách Hoàng thượng ban hôn, tất cả vì suy nghĩ lo lắng cho nàng. Trong lòng Diệp Hòa xẹt qua một tia cảm động nhưng nghĩ đến hấn bị huynh đệ cô lập, ở trong hoàng cung người ăn thịt người sẽ càng thêm khó khăn, nếu lại vì nàng khiến Hoàng thượng không vui, sau này làm sao tự lo bản thân?

Ha ha nàng không muốn thiếu hấn nữa, lại càng không muốn hấn vì nàng làm những chuyện không có chừng mực. Nghĩ đến đây, Diệp Hòa xa cách lui về phía sau một bước, giọng nói cứng ngắt: “Ta không phải người ngu, tự có thể bảo vệ tốt mình, không cần người tới nhiều chuyện.”

“Ha ha ha..... Ta nhiều chuyện?”

Sau khi nghe xong sắc mặt Kỳ Mạch lạnh đi, giận quá thành cười, trong mắt đen nhánh mang theo tự giễu cùng lạnh lẽo, gật đầu lạnh lùng nói: “Tốt, nàng đã không để ý tánh mạng của mình, vậy phải nhớ có chết cũng lặn xa một chút, đừng ở trước mặt bỏn vương làm chương mất!” Bởi vì Kỳ Mạch ngồi rất xa nên không nhìn thấy sắc mặt hấn nhưng trên người lại tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Diệp Hòa vốn chỉ có ý tốt, lúc này nghe lời nói nặng của y trong lòng có chút khó chịu, không nói một lời hướng hấn chấp tay ngay sau đó xoay người muốn đi khỏi vườn hoa.

“Không nên nói những lời khách sáo đó với ta.” Bỗng nhiên Kỳ Mạch đặt mạnh chén nhỏ xuống.

Kỳ Mịch nhìn bóng người dần dần đi xa, nhúu lại đôi mày, môi đỏ mọng mở rồi lại hợp, hợp rồi lại mở, cuối cùng không vui quát lên: “O! Nàng muốn đi đâu?”

“Ta đây chỉ lẩn xa một chút tránh cho Vương gia chóng mắt mà thôi.” Một câu nói rõ ràng từ xa truyền đến mang theo vài phần cung kính xa lạ. Ta sẽ trở nên mạnh mẽ, sẽ không để người khác uy hiếp đến ta.” Nàng đứng trên thuyền nói.

Nàng thành công khiến Kỳ Mịch giận đến ngực phập phồng, gương mặt tuấn tú chớp mắt đen kịt, ánh mắt tức giận thẳng tắp ngó chừng phía trước như hận không thể nhìn thấu bóng lưng dần dần biến mất kia. Nữ nhân này điên rồi, không muốn sống nữa chắc, bình thường sao không thấy nàng nghe lời như vậy?

Sau một lúc lâu, ở bên ngoài hoa viên A Lỗ thấy Diệp Hòa rời đi, nhưng chủ tử y mãi cũng không đi ra, mới vội vàng đi vào vườn hoa tìm người nhưng dưới ánh trăng rọi xuống, thấy được lại là gương mặt xanh mét cực kì khó coi, không khỏi tiến lên phía trước, cẩn thận hỏi: “Vương gia, Hạ cô nương lại chọc người không vui?”

Đúng a! Kỳ Mịch vốn nổi giận đùng đùng, nghe vậy mắt phượng sắc bén trừng lên, vỗ mạnh vào cái ót của A Lỗ, tức giận nói: “Không cho nhắc đến nàng!”

“Dạ, Vương gia!” Mặc dù A Lỗ bị đánh đánh, trong bụng lại âm thầm vui mừng, nhìn thái độ chủ tử ngay cả nhắc tới Hạ cô nương cũng tức giận chỉ sợ cùng Hạ cô nương đoạn tuyệt, đều nói hồng nhan họa thủy may mà Vương gia của hắn có thể sớm thoát khỏi.

Nghĩ tới đây, A Lỗ vội vàng vui sướng nói sang chuyện khác: “Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, văn võ bá quan cũng đã xuất cung trở về phủ. Ngài cũng nên sớm trở về Kim Lâm điện nghỉ ngơi.”

Được rồi Kỳ Mịch còn chưa hết giận, mặt lạnh phát tay áo xoay người, cất bước muốn trở về Kim Lâm điện, hắn mới vừa đi hai bước bỗng nhiên xoay người hỏi: “Văn võ bá quan cũng đã xuất cung rồi? Vậy Hộ bộ Thượng thư Hạ Niên Đức?”

Tuy A Lỗ không hiểu rõ nhưng thấy sắc mặt chủ tử ngưng trọng sốt rột như xảy ra chuyện lớn, vội vàng thành thật trả lời: “Đương nhiên cũng đã trở về Hạ phủ, Vương gia, ngài tìm thượng thư đại nhân có chuyện gì sao?”

Kỳ Mịch nhất thời nhúu lông mày lại, nghiêm nghị phân phó: “Đi. Đi chuẩn bị xe ngựa đến cửa cung, nhanh!”

“Có chuyện gì nữa đây?” A Lỗ sững sốt, theo bản năng bật thốt câu hỏi. Trong lòng ủy khuất thầm kêu mạng khô, đến lúc nào mới hết làm chân chạy, chẳng lẽ Vương gia trẻ thế này còn muốn ra khỏi cung?

Kỳ Mịch bỗng nhiên nổi giận, lạnh giọng khiển trách: “Còn hỏi chuyện gì? Hạ Niên Đức không đợi nàng đã về chẳng lẽ ngươi muốn nàng một mình trở về?”

Được rồi, A Lỗ hồi lâu mới kịp phản ứng, biết “nàng” chỉ chính là người nào, trong lúc nhất thời trong lòng gầm rú thê lương.

.....

Sau khi trải qua đêm dạ yến, ngại thân phận lúng túng của mình, Diệp Hòa không có đến Quân Cơ xử nhậm chức. Trải qua một phong ba, sợ rằng nàng đã trở thành trà dư tửu hậu chủ đề đàm luận của mọi người.

Thật ra nàng vốn muốn ở lại Hạ phủ sống một khoảng thời gian bình thản, né tránh tai tiếng bên ngoài. Ngoài dự tính của nàng chính là ngày này Hạ Niên Đức mới vừa trở về phủ liền gọi Diệp Hòa vào thư phòng, nâng chung trà nhấp một ngụm, cái chén còn chưa để vững, khi mở miệng đã nói ra tin tức kinh người —— Hôm nay Bắc Gia Vương từ tại triều đòi giải trừ hôn ước.

Sau khi nghe xong Diệp Hòa đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó nhúu mày: “Giải trừ hôn ước? Vậy chẳng phải Bắc Gia cùng Đại Kỳ không thể liên thân? Lần này kết minh đối với Đại Kỳ mà nói có ý nghĩa trọng đại, vậy mà Bắc Gia Vương từ bỗng nhiên thoái hôn, Hoàng thượng sao có thể đáp ứng?”

Hạ Niên Đức lại vuốt râu lắc đầu, khuôn mặt từ khi vào đến giờ đều nặng nề bỗng nhiên nở nụ cười hàm súc, trầm giọng nói: “Vậy thì không phải, mặc dù Bắc Gia Vương từ cố ý thoái hôn nhưng hai nước vẫn liên minh như cũ. Bất quá tạm thời sửa thành Bắc Gia trưởng Công chúa gả tới Đại kỳ. Trước đó Hoàng thượng không tiếc đem Hân Di công chúa gả đi nơi xa đơn giản vì muốn kết minh liên thủ chống đỡ Hắc Khẩu Thát tử. Hôm nay đổi lại Bắc Gia Công chúa gả tới đây, minh ước giữa hai nước cũng không thay đổi, Hoàng thượng thế nào lại không đáp ứng, còn nữa mang lại ích lợi cho Đại kỳ như thế nào không đáp ứng? Và lại cô cháu nhà Bắc Gia kia chắc tối hôm qua đã thương nghị tốt, hôm nay tại triều đình lần nữa đề tốt hôn thư, sinh lễ đem tới xem như của hồi môn mà chuyển vào quốc kho.”

“Bắc Gia trưởng Công chúa. gả cho người nào?” Trong lòng Diệp Hòa bất an, không chờ ông nói xong đã khẩn cấp hỏi.

Chỉ là Hạ Niên Đức dừng lại lời nói, thật sâu liếc nàng một cái, qua hồi lâu mới chậm rãi trầm giọng nói: “Bát gia.”

Từ thư phòng đi ra, gió lớn thổi cuộn cuộn, không khí lạnh như băng mỗi khi thổi tới trên mặt như lưỡi dao xẹt qua. Diệp Hòa như còn chưa tỉnh, trong đầu đứt quãng lặp lại lời Hạ Niên Đức mới vừa nói, trong lòng không biết nên cao hứng hay khổ sở.

“Bắc Gia trưởng Công chúa đã ở tại hoàng cung, sinh lễ cũng đã đưa tới, hôn kỳ được định, hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng.”

“Vội lại bệ hạ còn ngự tứ một khu nhà hoàng gia thành Tây làm quân phủ, dù chưa cho Bát Gia thực quyền đất phong nhưng đã khôi phục phong hào thân vương”

“Chỉ cần Bát gia không còn vòng cấm trong cung chắc chắn sau này sẽ đạt thành tựu to lớn. Vị trưởng Công chúa này quả nhiên là phúc tinh của Bát gia.”

Khi nói những lời này, giọng nói Hạ Niên Đức có phần kích động, trong mắt phiếm thần thái điên cuồng. Đúng vậy, Bát gia bị vòng cấm hơn ba năm, y từ trước đến nay chịu nhục chính là đợi cơ hội lần này. Vậy Bắc Gia trưởng Công chúa chính cơ hội của y sao?

Buổi tối Bát gia cùng trưởng Công chúa kia sẽ trải qua thế nào? Bọn họ làm sao quen biết, hiểu nhau bao nhiêu mà lại có thể khiến vị Công chúa ngang ngược khuyển tâm? Nhớ tới nam tử từng đích thân bưng thuốc cho mình, trị chân, xoa bóp, dùng cánh tay vòng qua nàng, dạy nàng bắn cung. Bát gia chỉ đối xử như vậy với nàng hay đối với tất cả các cô gái cũng đều tốt?

Tập tục của Bắc Gia cùng Đại Kỳ khác nhau, cô nương mười tám mới coi là cập kê mà Bắc Gia trưởng Công chúa mới vừa tròn mười tám mà đã sốt ruột đến Đại Kỳ, nói vậy dù Bắc Gia Vương tử không hủy hôn, nàng cũng đã sớm nghĩ cách cho gả Bát gia, chuyện thoái hôn lần này bất quá chỉ là một bước đệm để nàng gả nhanh hơn, danh chính ngôn thuận mà thôi.

Bắc Gia trưởng Công chúa có thể giúp y thoát khỏi vòng cấm, khôi phục phong hào thân vương mà nàng không quyền không thế lại không có tài có thế giúp gì cho y?

Nghĩ tới những việc này, mặc dù trong lòng Diệp Hòa cảm thấy mất mát nhưng lại không nhịn được nhảy tung tăng, cách nhau hơn ba năm cuối cùng có thể gặp lại y rồi.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Sống chung một phòng

An Quốc Tự không hổ là miếu thờ lớn nhất thành Nghiệp Đan, dòng người đến rồi lại đi nối liền không dứt, phần lớn đều mang theo giò trúc chuẩn bị đầy đủ vật phẩm thờ cúng. Hành lang đặt Phật tượng hương khói cường thịnh, ngay cả vùng trời bên trong chùa miếu cũng lượn lờ từng dãy khói, gió nhẹ lướt qua trong không khí mơ hồ mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt, mang đến cho mọi người cảm giác an bình.

Trên đường Diệp Hòa theo Hạ Niên Đức tới đây tâm trạng vốn không yên, nhưng sau khi nhang đèn tiến vào nội đường, ngửi mùi thơm ngát của nhang, nghe lão tăng râu bạc trắng cầm trong tay tràng hạt miệng lầm bầm kinh văn, trong lòng mới dần bình tĩnh trở lại. Trước Phật đường, Diệp Hòa giống như mấy vị khách hành hương đến đây, đốt ba cây nhang mùi thơm ngát chấp tay lại rồi cắm vào đỉnh, ngay sau đó chậm rãi quỳ gối trên đệm hương bồ, chấp tay trước ngực, cung kính nghĩ điều ước một hồi, rồi mới khom người xá ba lạy.

“Thí chủ là Hạ cô nương sao?”

Khi đứng dậy chỉ thấy một tiểu hòa thượng phía sau chấp tay lễ phép hỏi. Lúc đầu, Diệp Hòa hơi sững sờ, n gay sau đó cười gật đầu: “Đúng vậy.”

“Trong chùa theo Hạ đại nhân phân phó chuẩn bị tốt một ít món chay, mời thí chủ theo tiểu tăng.”

“Làm phiền tiểu sư phụ.”

Dọc đường đi Diệp Hòa lẳng lặng theo sát phía sau tiểu hòa thượng, đi qua Phật đường phía trước, xuyên qua cửa vườn hình vòm, tiếp theo đi qua gác chuông, dọc theo đường nhỏ lát đá một hồi, trước mắt liền hiện ra ánh sáng làm cho tinh thần người ta bị rung lên, rừng cây nở hoa thưa thớt sáng sủa, hành lang uốn lượn quanh co, mái hiên được ngói đỏ chằng chịt cao thấp không đồng nhất, thiện phòng để lộ hơi thở xa xưa nhưng vì thường xuyên sửa chữa trông không đến nỗi cũ kỹ.

Tiểu hòa thượng đi về một gian khách đường bình thường, nghiêng người đứng ở cạnh cửa, đưa tay về phía trước nói: “Thí chủ mời vào.”

Diệp Hòa gật đầu, nói cảm ơn, âm thầm hít sâu một hơi rồi mới đẩy cửa đi vào.

Trong chùa phòng khách bài biện hết sức đơn giản, không cần ngắm nhìn chung quanh, chỉ lướt sơ qua đã có thể nhìn sạch toàn cảnh bên trong, lại thấy bên trong trừ một bàn bốn ghế dựa, mấy món ăn chay đặt cẩn thận, trên tường treo một bức họa Phật tổ không lồ ra thì chỉ có một mình Hạ Niên Đức.

Trong bụng Diệp Hòa nổi lên nghi ngờ, lại thấy Hạ Niên Đức đứng dậy, đi tới vách tường vén lên bức họa Phật tổ, phía sau lập tức hiện lên một cửa gỗ cao cỡ vóc dáng con người, ông quay đầu nói: “Cách đây ba năm, Hoàng thượng tuy buông lỏng nhưng vì đề phòng vạn nhất vẫn cẩn thận chút tốt hơn. Vào thôi, Bát gia ở bên trong.”

Trải qua một phen quanh đi quẩn lại, Diệp Hòa đã có chút sốt ruột, không đáp trả mà nhanh tay đẩy cửa gỗ tinh xảo đi vào. Khói xanh vờn quanh, bên trong phòng yên lặng một cách lạ thường, ở bên cạnh cửa sổ Diệp Hòa rốt cục thấy bóng người không biết nên nói xa lạ hay nên nói quen thuộc.

Bát gia ngồi trên ghế trúc, đầu cụp xuống chuyên chú lật xem một quyển kinh Phật, trên bàn để một lư hương có nhàn nhạt khói trắng vờn quanh, để cho dáng người vốn gầy gò trở nên mơ hồ không rõ. Y ngồi yên lặng không nhúc nhích như ngăn cách cùng thế giới bên ngoài, thanh sam trắng thuần khiết, mộc trầm đơn giản, gương mặt hiền hòa so với thân phận tôn quý con nối dòng hoàng gia, ngược lại càng giống thư sinh bình thường không tranh quyền thế. Năm nay y chỉ mới hai mươi bốn tuổi, niên kỷ thế này không tính là già, nhưng nơi tóc mai đã lấm tấm vài sợi chỉ bạc, tiết lộ chịu bao nhiêu tang thương.

Tuy Diệp Hòa tính tuy đi thật nhẹ nhưng vẫn không tránh khỏi phát ra tiếng vang rất nhỏ. Bát gia cảm giác được có người vào, ngẩng đầu nhìn hướng nàng, thả xuống kinh Phật trong tay, khẽ mỉm cười: “Nàng đã đến rồi.”

Giọng nói của y vẫn hiền hoà như vậy, vẻ mặt thân thiết như vậy, như bị chia cách ba năm không hề bị vòng cấm khổ sở, không lâu dài không có gì khác lạ. Diệp Hòa vốn có chút khân trương nhưng vì nụ cười của y mà bình tĩnh trở lại, giọng nói trở nên tự nhiên nhẹ nhàng, gật đầu cười nói: “Tối rồi.”

“Ăn cơm chưa?” Bát gia nghiêng mặt qua ôn hòa hỏi, khi nói đồng thời chỉ chỉ ghế tre bên cạnh.

“Còn chưa nha.” Diệp Hòa lắc đầu, vừa nói vừa ngồi xuống ghế trúc: “An Quốc Tự này được xây ở lưng chừng núi, đi hơn nửa canh giờ mới tới ta đã sớm đói bụng.”

Bát gia hơi hé miệng, chỉ vào bàn gỗ trước mặt cười nói: “Ta cũng vậy, vừa lúc những thức ăn này còn nóng, cùng nhau ăn chút đi.”

Trên bàn chỉ là những món chay bình thường trong chùa, cũng không nhiều chỉ có bốn món, một đĩa bánh bao không nhân, một đĩa rau xào, một chén canh đậu hủ nước trong, đĩa còn lại là khổ qua hầm chao. Diệp Hòa cũng không khách khí, cầm lấy bánh bao liền bỏ vào trong miệng, nhưng khi khép lại hàm răng mới phát hiện bánh bao này vô cùng cứng, dùng không ít khí lực mới cắn xuống một ngụm, đến khi nhai trong miệng lại giống như đá nhỏ vỡ vụn, ngay cả nuốt xuống cũng khó khăn, chứ đừng nhắc đến mùi vị của nó.

Nhưng Bát gia lại như không biết vị, sắc mặt bình thường không nhanh không chậm, chậm rãi ăn xong bánh bao, lúc ngẩng đầu thấy bánh bao trong tay Diệp Hòa còn hơn phân nửa, như nhớ ra cái gì đó, đưa tay cầm qua bánh bao trong tay nàng, đưa tới một đôi đũa gỗ, ánh mắt nhìn nàng thân thiết nhu hòa, thấp giọng nói: “Đừng mãi ăn bánh bao, dùng bữa đi.”

Diệp Hòa âm thầm cảm khái, y thật tỉ mỉ nhưng lại không thích cái tính kén ăn của mình, do dự một lát lại thấy Bát gia đem bánh bao nàng vừa cắn qua bỏ vào miệng mình, phía trên bánh bao còn in rõ dấu răng của nàng, thậm chí còn mang theo ẩm ướt của nước bọt. Nhưng Bát gia đưa vào đôi môi mỏng một cách tự nhiên, từng ngụm nuốt vào, không mất tự nhiên hay quẫn bách.

Thế nhưng chẳng biết tại sao mặt Diệp Hòa lại nóng lên. Tú Thiếu Thục đã từng ăn đồ nàng cắn qua, có lẽ vì hẳn chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, trong lòng Diệp Hòa cũng không cảm thấy khác thường. Mà bây giờ đổi thành nam tử trưởng thành như Bát gia, Diệp Hòa lại có phản ngưng ngưng, không dám nhìn tới màu sắc của đôi môi ấy, vội đầu gấp thức ăn trên bàn.

Trên bàn rau củ đậu hủ cùng khổ qua tất cả đều mùi vị nhạt nhẽo không có chút nước béo, bất quá so với bánh bao thì dễ ăn hơn nhiều. Diệp Hòa thật sự đói bụng, một hơi đem ba món chay ăn một cách hùng hổ khí thế.

Diệp Hòa đặt đũa xuống, lại thấy ánh mắt Bát gia quét qua trên bàn, ngay sau đó theo bản năng đưa tay xốc lên chiếc đũa, ăn đồ còn thừa lại trong mâm.

Không chút biểu tình, Diệp Hòa nhìn trong lòng âm thầm khổ sở. Bát gia hôm nay ngay cả bánh bao khô cứng cũng ăn ngon lành, đồ ăn thừa cũng không nguyên lãng phí, xem biết ba năm qua y ở trong Tử Trúc viện trải qua cuộc sống kham khổ ra sao?

Dường như nhận thấy được ánh mắt của nàng, Bát gia nhẹ nhàng để đũa xuống bỗng nhiên cười hỏi: “Mới vừa rồi nghe nàng nói lên núi mất hơn nửa canh giờ, thế có mệt không?” Diệp Hòa thấy y cố ý dời đi chú ý của nàng, liền vội vàng thu hồi tâm tình trong lòng, khôi phục sắc mặt nói: “Có một chút.”

“Tối đây, ngồi vào nơi này, quay lưng lại.” Bát gia mỉm cười ngoắc ngoắc, kho tay múa chân chỉ sang bên cạnh. Mặc dù Diệp Hòa không biết y muốn làm cái gì nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống bên cạnh, đưa lưng về phía y.

Rất nhanh có một đôi tay thon dài mảnh mai rơi vào trên vai Diệp Hòa, lực đạo vừa phải ấn xoa, tinh chuẩn chạm vào huyệt vị bả vai. Diệp Hòa hơi ngẩn ra, ngay sau đó cảm giác thoải mái ập đến, trong lòng dâng lên một luồng ấm áp, cả người cũng theo đó thanh tĩnh.

“Những năm này ở Hạ gia có quen không?”

Trên tay động tác không ngừng, Bát gia như đang nói chuyện phiếm, Diệp Hòa nhẹ gật đầu: “Thượng thư đại nhân đối với ta tựa như nữ nhi ruột thịt, không có gì là khổ cả.”

“Vậy thì tốt.” Bên tai truyền đến tiếng than nhẹ. Do dự chốc lát, Diệp Hòa cuối cùng không nhịn được hỏi: “Còn ngài? Ở hoàng cung trôi qua thế nào?”

Trên vai lực đạo ngưng lại, sau đó rất nhanh khôi phục như bình thường, thoải mái nói: “Không thể nói tốt nhưng rất thanh tịnh.”

Diệp Hòa cứng người, trong lòng không nhịn được cay đắng, thanh tịnh? Suốt ba năm không có một người để nói chuyện cũng không có thể ra khỏi hậu viện nhỏ bé, mà chỉ có thể nhìn vào căn nhà gỗ đơn sơ cùng khu rừng trúc âm đạm, cuộc sống như thế rốt cuộc là thanh tịnh hay tịch mịch.

Nhận thấy cả người nàng cứng ngắc, bát gia lắc đầu cười khẽ, an ủi: “Nàng không cần khổ sở làm gì, sinh ra ở đế vương vốn như thế, hoàng cung lại

càng là nơi không có tình cảm, thẳng làm vua thua làm giặc, ta bây giờ còn sống đã rất tốt rồi. Khi còn bé phụ hoàng từng bảo ta phải học cách tàn nhẫn lạnh nhạt, một lần có người tiến cống một con chó ngao tuyết trắng cho ta làm bạn chơi, suốt cả hai năm nó thường cùng ta ăn cùng ta ngủ. Dần dà tình cảm giữa ta và nó trở nên sâu nặng, nó bị bệnh nhẹ ta cũng khăn trương lập tức triệu thái y đến xem, nó đối với ta rất trung thực tín nhiệm, vô luận đi tới chỗ nào nó cũng như hình với bóng theo sát ta. Đến một ngày nọ, phụ hoàng đưa cho ta một thanh đao sắc bén, đem ta cùng chó ngao nhốt trong một căn phòng nhỏ, muốn ta đích thân giết nó.”

Diệp Hòa lo lắng hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó, sau đó ta không đành lòng hạ thủ, phụ hoàng đem ta cùng chó ngao kia nhốt bên trong hai ngày, không cho cái ăn cũng không cấp nước uống, còn nói khi nào ta giết nó thì lúc đó mới thả ta ra ngoài. Hai năm chung đụng, chó ngao kia là ta một tay nuôi lớn, cũng đã sớm đem nó như bằng hữu, ta ném cây đao đến một góc, đói bụng đến khóc lớn cũng không chịu giết nó. Nhưng chó ngao tựa như quá đói, ở buổi sáng ngày thứ ba nó bỏ nhào về phía ta, một ngụm cắn lấy trên cánh tay của ta, ta lúc ấy kinh ngạc quên mất khóc thành tiếng, ý thức cuối cùng chính là đau đến hôn mê bất tỉnh.”

Diệp Hòa nghe mà đau lòng, lo lắng bật thốt lên: “Chó ngao kia muốn ăn ngài? Vậy ngài thế nào?”

Bát gia cười khê: “Có cái gì phải khăn trương? Nếu có chuyện hiện tại cũng sẽ không ở chỗ này. Khi tỉnh lại ta phát hiện mình ngủ phòng thì ra phụ hoàng âm thầm cho cao thủ đại nội bên ngoài giám thị. Sau khi ta ngất đi liền kịp thời xông vào giải cứu. Lần đó bị thương rất nặng, miếng thịt trên cánh thiếu chút nữa bị cắn, dưỡng thương suốt hai tháng khi gặp lại phụ hoàng liền nói cho ta biết, cớ đời này không có tình cảm nào chắc chắn không dao động. Ở trong tình trạng nguy cấp liên quan đến sinh tử, người vô luận có tình cảm thâm hậu cỡ nào cũng sẽ phản bội người.”

Diệp Hòa nhủ lại lòng mảy, không ủng hộ lác đầu: “Chó ngao kia chẳng qua là súc sinh, không thể đánh đồng với con người.”

“Nàng nói rất đúng, ta lúc ấy cũng nghĩ như vậy cho nên mới không đem lời phụ hoàng nói đặt ở trong lòng.” Giọng nói Bát gia thân nhiên đến như việc đang nói không liên quan đến mình: “Khi còn bé ta cùng với hoàng huynh tình cảm rất tốt, cùng nhau lên lớp, cùng nhau chơi trò chơi, cùng nhau trốn học, cùng nhau chịu trách mắng, có thể nói thân như tay chân. Năm đó trước khi phụ hoàng băng hà, lập chiếu thư phía trên viết chính là tên của ta, còn âm thầm truyền một phần mật chiếu bảo ta phải sớm diệt trừ hoàng huynh.”

“Ngài không có làm theo, đúng không?” Diệp Hòa nghe ,mơ hồ đoán được về sau xảy ra chuyện gì.

“Nếu như lúc ấy ta làm theo lời phụ hoàng thì sẽ không có ngày hôm nay. Nếu không phải chân trái tàn phế chỉ sợ ta đã sớm không còn trên cõi đời.”

Trong lời nói của Bát gia mơ hồ hàm chứa may mắn, không vì mình thành người què mà bị thương, ngược lại như được thiên đại ân huệ. Y vốn nên có thân phận dưới một người trên vạn người, ngồi trên long ý Kim Loan đại điện, được vạn dân kính ngưỡng chứ không phải rơi vào tình cảnh như hiện tại. Song hết thấy đều do một phút y quá mềm lòng.

Một nam tử bản tính thiện lương sao lại gặp phải khổ nạn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cùng đi Tây giao

Diệp Hòa đi vào nhặt lên bùa bình an, đang muốn đứng dậy lại nghe phía sau phật tượng mơ hồ truyền đến thanh âm nói chuyện cùng nhau, cẩn thận nghe chính là Hạ Niên Đức cùng Bát gia.

Hạ Niên Đức không cùng nàng trở về phủ nguyên lai do Bát gia có việc cần. Diệp Hòa không muốn quấy rầy bọn họ, lặng lẽ nhặt lên bùa bình an chuẩn bị rời đi, nhưng bên trong lại truyền đến lời nói làm nàng ngừng lại động tác xoay người.

“Bát gia, ngài hôm nay cố ý muốn gặp nàng chỉ vì muốn cùng ăn cơm nói chuyện phiếm?”

Mặc dù cách một cửa gỗ, Diệp Hòa vẫn có thể nghe ra đây là giọng của Hạ Niên Đức, hơn nữa “nàng” hiển nhiên chỉ mình. Thái độ Hạ Niên Đức đối với Bát gia từ trước đến giờ đều tôn kính, tại sao lúc này lời nói lại mang theo trách cứ cùng tức giận? Hôm nay Bát gia cùng nàng ăn cơm nói chuyện phiếm có gì không ổn? Hay nói hôm nay không nên chỉ cùng nàng ăn cơm nói chuyện phiếm?

Thấy bọn họ nói chuyện nhắc tới mình, trong lòng Diệp Hòa mang theo nghi ngờ, do dự một hồi cuối cùng không lập tức rời đi, lẳng lặng đứng tại chỗ.

“Nếu ngài đã nghe được thì không cần hỏi nữa?” Giọng Bát gia ôn thuận, ngữ điệu bình tĩnh mang theo vài phần không để ý.

“Haizzzz.” Hạ Niên Đức thở dài một hơi, dừng một chút mới hỏi: “Ngài vì sao không nói với nàng, Hoàng thượng có ý muốn giết ngài?”

Bỗng nhiên Diệp Hòa giật mình kinh ngạc, trong đầu ầm ầm vang lên tiếng sấm, chưa kịp suy nghĩ lại nghe Bát gia thân nhiên nói: “Việc đã đến nước này nói cho nàng biết thì có ích gì?”

Nhưng giọng Hạ Niên Đức bỗng dừng trở nên kích động: "Nhưng hôm nay chỉ có nàng mới có thể cứu ngài! Bắc Gia Vương tử cố ý hủy hôn, Hoàng thượng đáp ứng để ngài cùng Minh Gia trưởng Công chúa thành thân chỉ là kế hoãn binh. Trước mắt thời hạn hôn kỳ sắp đến, nếu đợi đến cùng Bắc Gia ký kết minh ước, Hoàng thượng nhất định lấy mạng ngài, đến lúc đó....."

"Đủ rồi!" Bát gia không kiên nhẫn cắt đứt, thay đổi ngữ điệu ôn hòa vui sướng thường ngày, trầm giọng nói: "Dù Kỳ Từ Phi ta không xuất chúng nhưng cũng đường đường là nam tử, há có thể vì tham sống sợ chết để một mình Hòa Nhi mạo hiểm?"

Nghe lời y nói trong lòng Diệp Hòa cảm thấy ấm áp. Kỳ Từ Phi..... Thì ra Bát gia tên là Kỳ Từ Phi, ba năm trước đã quen biết nhưng hiện tại nàng mới biết tên.

Giọng Hạ Niên Đức lần nữa vang lên: "Bát gia! Vì phục hưng phụng ngài làm minh quân, nhiều năm qua mặc dù khó khăn đến đâu ta chưa bao giờ buông tha khôi phục nghiệp lớn, ngài nhân tâm để mọi người thất vọng sao? Dưới mắt phục hưng ở trong ba năm này ngày càng lớn mạnh, ngài rút cục cũng thoát khỏi hoàng cung, đây là cơ hội khó được! Kể từ khi Tư Đồ Chấn bị ám sát bỏ mình, cấm vệ quân bên trong thành, ngoài thành, binh quyền Phiêu Kỵ doanh đều rơi vào tay Khiêm Vương. Khiêm Vương lại rất tốt với Diệp Hòa, hôm nay cả hai lại có hôn ước, nếu được nàng giúp sức chạy khỏi Đô thành cũng không phải việc khó. Chỉ cần ngài có thể nhân lúc trước khi hai nước ký kết minh ước, thoát khỏi thủ binh chạy ra Đô thành, thoát khỏi tay hôn quân kia....."

"Ta nói đủ rồi." Bát gia lần nữa cắt đứt lời, ngữ điệu đã có tức giận: "Tiên sinh, y ta đã quyết, chuyện này về sau không được nhắc lại!"

"Bát gia, hôm nay khoảng cách thành tựu nghiệp lớn chỉ cách một bước, hội phục hưng có hơn vạn thành viên khổ đợi mấy năm chỉ chờ cơ hội lần này. Ngài có thể nào vì an nguy một mình Diệp Hòa mà buông tha tất cả? Huống chi Khiêm vương có ý với nàng, dù chuyện này bại lộ chưa chắc sẽ ảnh hưởng đến nàng....."

Diệp Hòa từng bước đi tới bên ngoài, thanh âm van nài khuyên nhủ của Hạ Niên Đức ra khỏi khách hoàn toàn không còn nghe.

Hạ Niên Đức nói rất có lý, dựa vào Kỳ Đế kiêu kỳ bát Gia, mặc dù đáp ứng để y cùng Minh Gia trưởng Công chúa thành hôn, ban thưởng phủ đệ cho y xuất cung, còn khôi phục phong hào thân vương cho y. Nhưng những thứ này trong mắt mọi người là long ân, trên thực tế chỉ làm vè mà thôi, làm gì dễ dàng cho y đông sơn tái khởi? Một khi Minh ước chính thức ký kết, Hoàng thượng tất sẽ tìm cơ hội lấy tính mạng y. Diệp Hòa không cho rằng mình có thể thay đổi can khôn, nhưng thật phải trông mắt nhìn Bát gia chết sao?

Từ An Quốc Tự ra ngoài, Diệp Hòa có chút hoảng hốt, nghĩ đến những lời nghe lén vừa rồi mà trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bỗng nhiên trước mắt có một bóng người màu sắc sặc sỡ thoáng hiện, còn chưa kịp nhìn kỹ đã có một vòng ôm nhiệt tình mãnh liệt nhào tới.

"Hòa Hòa, ta đã tìm được nàng!"

Giọng nói buồn nôn như vậy, ngu ngốc như vậy trừ đồ ngốc Tú Thiếu Thục ra còn có thể là ai? Diệp Hòa tránh né không kịp bị y vừa vặn bị ôm chặt lấy, thật vất vả mới tránh thoát ra ngoài, nhìn nam tử trước mắt cảm y găm bảo, vài vốc thượng hạng hoa văn phức tạp tinh xảo làm nổi bật nét tiên diễm chói mắt, kinh ngạc hỏi: "Tú thiếu gia, người tìm ta có việc sao?"

"Đương nhiên có, còn là chuyện lớn nữa đấy!" Tú Thiếu Thục vẻ mặt ngưng trệ, liên tục dùng sức gật đầu, nghiêm trang nói như đinh chém sắt.

Diệp Hòa nhìn về mặt kia, nghe giọng nói kia liền hiểu —— tuyệt đối không phải chuyện gì to tát!

"Hòa Hòa, chúng ta đi Tây giao ngắm hoa uống rượu đi, nàng nhìn xem đồ cũng chuẩn bị xong cả rồi." Tú Thiếu Thục khua tay múa chân hăng hái bùng bùng nói, xoay người hướng sau lưng chỉ chỉ.

Diệp Hòa đổi mắt nhìn lại, chỉ thấy một đám tùy tùng sầm sập mi khô kiểm hết sức tráng lệ, có người trên tay ôm vò rượu, có người trên tay cầm rau trộn, có người cầm trên tay chén khay cùng bát đĩa, còn người còn cầm theo thịt heo kho.....

"Làm sao người biết ta ở nơi này?" Diệp Hòa vô lực than thở hỏi.

"Ta vốn muốn đến Hạ phủ tìm nàng, ai ngờ tiểu nha hoàn nơi đó nói nàng đã đến An Quốc Tự dâng hương." Tú Thiếu Thục rút ra chiết phiến ngọc cốt bên hông, ở trước ngực lay động lay động ra vẻ tiêu sái, đang nói bỗng nhiên hăng hái dào dạt, giọng nói mang theo phấn khởi, ánh mắt lóe sáng: "Tiểu nha hoàn dung mạo thật là lung linh, mắt to sáng ngời, miệng anh đào nhỏ nhắn, vóc người yếu điệu, thanh âm còn rất êm tai....."

"Được rồi, đừng nói nữa!" Diệp Hòa không kiên nhẫn cắt đứt, chỉ hỏi y sao biết nàng ở nơi này mà thôi, thế nhưng còn kéo đến tiểu nha hoàn Hạ phủ lung linh hay không lung linh?

Tú Thiếu Thục làm như nhìn thấy vẻ mặt nàng, ôn nhu an ủi: "Hòa Hòa không cần ghen tỵ nha, nàng chẳng qua ngực nhỏ một chút, ngoài ra những thứ khác đều không thua kém nha đầu kia!"

Người nào ghen tỵ hả? Diệp Hòa giận trừng y, chỉ cảm thấy nói chuyện cùng y không khác đàn gảy tai trâu, cho nên không thèm để ý trực tiếp hướng phía chân núi đi tới.

Tú Thiếu Thục vội vàng đuổi theo, vừa đi còn kẻ mặt sát lại, thanh âm khàn khàn thổi khí như làn: "Đừng nóng giận, ngực nhỏ cũng không sao, xoa bóp nhiều một chút sẽ tốt thôi."

Lúc này mặt Diệp Hòa đã đen như đáy nồi, cố gắng lờ đi tên ngu ngốc bên cạnh, quả đấm siết đến kêu răng rắc, hít sâu một hơi lại chậm rãi phun ra, rớt

cục nhin xuống vọng động đánh người.

Tú Thiếu Thước lại như không nhìn thấy sắc mặt của nàng, về mặt thần bí nhỏ giọng hỏi: “Có muốn ta giúp nàng một tay hay không? Hòa Hòa ta đã nói với nàng, phương diện này là sở trường của ta.”

“Ai nha!”

“A..... Thiếu gia!”

“Bảo vệ thiếu gia!”

Chỉ nghe thấy một tiếng thét thê lương, không nhìn thấy Diệp Hòa xuất thủ thế nào, con mắt trái của Tú Thiếu Thước liền trúng một quyền, đau đến khom lưng kêu thảm thiết, mấy tùy tùng theo sau khuôn mặt kinh hoảng chạy vội tới.

Khi đến gần, chỉ thấy Tú Thiếu Thước như không xảy ra chuyện gì dựng thẳng sống lưng, một bên cong như ánh trăng, một bên sưng vù nhìn qua tức cười vô cùng, nhưng cổ ý tiêu sái phui phui mở ra chiết phiến nhẹ lay động trước ngực, hi hi ha ha cười: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, Hòa Hòa khi đánh ta cũng rất xinh đẹp nha!”

Chúng tùy tùng nhìn con mắt sưng vù, hai mặt nhìn nhau, bộ có kiểu ve vãn thế này sao? Sau nữa, trên đường xuống núi mặc dù Diệp Hòa mặt lạnh xa cách nhưng miệng Tú Thiếu Thước chưa từng yên tĩnh qua.

“Hòa Hòa, nàng theo ta đến Tây giao đi.”

“Không đi.”

“Vậy ta theo nàng đến Tây giao đi?”

“.....”

“Hòa Hòa, chúng ta đi đi, đi đi, chỉ đi một lần thôi, lần này thôi.....”

Diệp Hòa nhin hồi lâu rốt cục không nhin được hỏi: “Tại sao phải đến Tây giao?”

Tú Thiếu Thước thấp giọng nói: “Bất kè thông dâm”

Diệp Hòa cau mày: “Bất cái gì?”

Tú Thiếu Thước cười thần bí: “Đi rồi nàng sẽ biết.”

Không biết có phải vì Tú Thiếu Thước bị đánh vẫn quất quýt hay tâm tình dè nén muốn thả lỏng, cuối cùng Diệp Hòa vẫn theo y đi Tây giao. Trên đường giục ngựa mà đi, chừng nửa canh giờ đã đến, hiện tại đã cuối mùa thu Tây giao thoạt nhìn xuân ý dào dạt, trên thảm cỏ xanh mơn mơn có muôn hồng nghìn tía đoá hoa, tiếp nữa trong không khí như có như không mùi thơm thoang thoang, phạm vi thoáng mát làm người ta sáng khoái. Trong lòng Diệp Hòa âm thầm cảm thấy may mắn, nơi này quả nhiên là một nơi lý tưởng để thư giãn.

Nhưng khi thấy một nam một nữ cười trên hai con tuấn mã, chậm rãi nện cò trên thảm cỏ, Diệp Hòa rốt cuộc hiểu rõ “bất kè thông dâm” trong miệng Tú Thiếu Thước là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trai tài gái sắc

Khí trời dần dần ấm áp, muôn hoa đua thắm khoe hồng, vị công tử trẻ tuổi cười trên con ngựa trắng thoạt nhìn thiếu đi mấy phần bệnh hoạn, trường bào làm từ lông chồn tía tôn lên gương mặt phong thần như ngọc, tuấn mỹ trác tuyệt như trong tranh vẽ.

Đi bên cạnh hắn là một vị cô nương độ tuổi thanh xuân dung mạo tuyệt sắc, trên người mặc một chiếc váy hồ nhung đỏ rực, phía dưới là đai lưng áp sát váy lụa mỏng tôn lên da thịt trắng muốt như son, tóc mây búi cao được trâm mã não cố định, huyết ngọc hình giọt nước rơi ở mi tâm, quả là xinh đẹp. Ở trong khung cảnh trăm hoa đua nở, nam nữ ngồi trên yên ngựa nhân tản đi dạo, nhìn qua như một đôi trời đất tạo nên.

Diệp Hòa lại nhìn sang bóng người vừa đỏ vừa tím, về mặt vẫn bình tĩnh như thường, nghiêng đầu hỏi: “Tú thiếu gia, người nàng nặc muốn tới Tây giao chính là muốn cho ta xem cái này?”

“Chỉ nói trúng một phần, chủ yếu nhất vẫn là muốn cùng Hòa Hòa tới đây ngắm hoa ăn uống no say.” Tú Thiếu Thước tâm trạng rất tốt, về mặt tươi cười

nói, ngay sau đó nhẹ lay động chiết phiến ra về phong nhã văn nhân cất cao giọng nói: “Lúc này, Tây giao đang cuối thu không khí trong lành, trăm cúc đua nở, kim quế飘香, ta và nàng vừa ngắm cảnh đẹp vừa thưởng thức món ngon, chẳng phải rất sáng khoái sao?”

Nói đến đây y thu hồi chiết phiến một lần cài bên hông, dẫn đầu giẫm lên bàn đạp thiết treo trên lưng ngựa nhảy xuống, nhìn tùy tùng quát lên: “Còn sống sờ cái gì? Mau đem rượu mang thức ăn lên đây!”

Một đám tùy tùng vội vàng tiến lên, ở mảnh đất trống bằng phẳng trải một tấm vải gấm cỡ lớn, đưa đến vò rượu vác vô cùng khổ sở, rau trộn thịt kho, chén khay bát đĩa nhanh chóng dọn xong.

Mà Tú Thiệu Thục này đúng là điển hình của việc “qua sông rút cầu”, thấy bọn họ dọn dẹp xong liền khoát tay nói: “Tốt lắm, các người hiện tại có thể trở về, trở về đi. trở về đi nha!”

Một gã tùy tùng lắc đầu đứng ra nói: “Thiếu gia, trăm triệu lần không thể a. Hầu gia phân phó muốn tiểu nhân ở bên cạnh bảo vệ ngài.”

“Bỏn thiếu gia khí vũ hiên ngang thân thủ bất phàm, mọi kỹ năng đều tinh thông, còn cần các người bảo vệ làm gì? Mau trở về, ta muốn cùng Hòa Hòa một mình thân cận.”

Nhưng tùy tùng kia vẫn kiên trì nói: “Thiếu gia, ngài là hương khói duy nhất nhà họ Tú. Hầu gia đã nói không thể để ngài chịu chút tổn thương, chúng ta không thể đi.”

Tú Thiệu Thục thấy bọn họ không chịu nghe theo, đôi mắt hoa đào nhíu lại, gương mặt tuấn tú trầm xuống, hạ giọng uy hiếp: “Nhìn đáng đáp xem ra các người muốn làm hôn phu của nha đầu mập mạp làm bếp kia phải không?”

Lần nào cũng dùng một chiêu, không nghĩ tới lần này mọi người không sợ, trong đó có người nhìn có chút há hê nói: “Thiếu gia còn chưa biết sao? Hầu gia tối hôm qua đã dặn, nói nha đầu kia thất lung mông lớn tròn trịa dễ nuôi, muốn cho ngài phá trình nha đầu đó nha.”

“Cái gì?” Tú Thiệu Thục nghe thấy nhất thời nổi da gà, khuôn mặt phẫn uất, kích động kêu lên: “Trở về nói cho lão nhân tử kia nghe, thay vì để nha đầu mập tâm địa ác độc kia đẻ chết, ta thà rằng cạo đầu đi làm hòa thượng!”

Một gã tùy tùng thấy y tâm tình kích động, vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu gia ngài đừng vội, nha đầu nghe tin tức kia lập tức hiểu ra đời chỉ là phù du, đã sớm hơn ngài một bước xuất gia làm ni cô rồi.”

“Nàng còn dám ghét bỏ ta? Buồn cười!” Tú Thiệu Thục tức sùi bọt mép, cầm lấy con dao vốn dùng để cắt thịt không đặt tại trên cổ mà đặt ở giữa hai chân, khí thế hùng hổ uy hiếp: “Nếu các người còn không đi, bỏn thiếu gia lập tức tự thiến để Tú gia đoạn tử tuyệt tôn!”

Nghe thấy lời uy hiếp xưa nay chưa từng có, khuôn mặt Diệp Hòa đầy hắc tuyến, lại thấy Tú Thiệu Thục biết ý dọa người muốn động đao. Chúng tùy tùng sắc mặt đại biến, không chịu nổi hành động hoang đường của thiếu gia, ngay cả chuyện không thể tưởng tượng nổi cũng làm ra được, vội vàng giải tán lập tức, trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

Thấy bọn họ rời đi, lúc này Tú Thiệu Thục mới hài lòng để dao xuống, vui vẻ ngồi trên chiếu, người này biến sắc quả thật nhanh như lật sách, khôi phục bộ dạng hi hi ha ha cười híp mắt ngốc Diệp Hòa: “Hòa Hòa, không còn ai quấy rầy chúng ta, ngồi xuống đây đi!”

Rất nhanh Diệp Hòa tung mình nhảy xuống, khom lưng ngồi bên cạnh y, dờ khóc dờ cười nói: “Dùng cách tự thiến uy hiếp người khác, cỏi đời này chỉ sợ có mình người mới làm ra được.”

“Ta hù dọa bọn họ thôi.” Tú Thiệu Thục có chút đắc ý nói: “Lão nhân tử nhà ta sợ nhất ta xảy ra chút sơ xuất sẽ đoạn tử tuyệt tôn nhà họ Tú.”

Nhắc lại Diệp Hòa mới nhớ tới nam tử trung niên xuất hiện tại yến hội, quay sang hỏi: “Đêm đó nhìn ánh mắt Cát Hầu gia tựa hồ có thành kiến với ta.”

“Đừng để ý tới lão nhân tử kia, ông ta là người cực kỳ hung dữ, thấy ta với nàng mối tình thâm thiết nhật nguyệt chứng giám, ông ta bệnh cũ tái phát còn tuyên bố muốn giết nàng.”

Diệp Hòa khẽ cau mày, tò mò hỏi tiếp: “Nhưng ông ta vì sao lại không giết ta?”

Tròng mắt hoa đào của Tú Thiệu Thục lóe tia giảo hoạt: “Bởi vì ta uy hiếp ông ta, nếu Hòa Hòa bị mất dù chỉ cọng tóc Tú gia nhất định đoạn tử tuyệt tôn.”

Vừa nói còn xen lẫn buồn bực: “Mà lão nhân tử kia cũng không phải nói muốn giết nàng, chỉ muốn ta sớm khai bao nha đầu kia để ông ta sớm được ấm cháu.”

Diệp Hòa nghe cảm thấy đồng tình cùng Cát Hầu gia, có một nhĩ tử phá phách, thời thời khắc khắc lo lắng an nguy của y, lo lắng y gây đại họa, lo lắng gia tộc đoạn tử tuyệt tôn, làm phụ thân của y quả thật không dễ dàng.

Trước mắt trời cao mây trôi bồng bềnh, chung quanh đều là bãi cỏ xanh mướt cùng nhiều loại hoa nở rộ, hoa mai sơ ảnh khiến lòng người vui vẻ. Cách đó không xa dường như có một con suối, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Đã lâu rồi, Diệp Hòa chưa được thư giãn tại nơi phong cảnh thoáng đãng như vậy, tâm tình vốn bị đè nén không khỏi tốt hơn.

Tú Thiệu Thục thấy nàng không những không giận còn buông lỏng tâm trạng, không khỏi tò mò hỏi: “Hòa Hòa, Kỳ Cữu cùng những nữ nhân khác ở

chung một chỗ, nàng nhìn không tức giận sao?”

Diệp Hòa cau mày hỏi ngược lại: “Vương gia yêu vị tiểu thư nào, du ngoạn cùng ai là tự do của hần, ta tại sao phải giận?”

Tú Thiếu Thước sững sờ rồi vui vẻ cười ha ha, gật đầu đồng ý: “Đúng, tại sao phải giận?”

Vừa nói đồng thời giơ tay lên đem hai ly phi thủy rót đầy rượu, nhiệt tình chào hỏi: “Bọn họ đi chơi thây kệ bọn họ, chúng ta vui vẻ chuyện chúng ta.....cạn chén!”

Thấy y hăng hái ngẩng cao đầu, Diệp Hòa cũng cầm lên chung rượu cùng y, ngửa đầu uống rượu hoa quế thượng hạng, chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm thấm vào ruột gan.

Mới vừa để xuống chén rượu trong tay liền nghe thấy tiếng vó ngựa tiến tới gần, ngẩng đầu đã thấy người trên cao nhìn xuống nàng, mặt như mỹ ngọc, môi như chu đan, trong mắt sáng như sao nhìn không ra nửa điểm tâm tình, chỉ thần nhiên nói: “Hai vị vừa ngắm hoa vừa thưởng rượu, thật vui vẻ nhỉ.”

Nhìn người trước mắt, Diệp Hòa tuân theo quy củ đứng lên hành lễ: “Tham kiến Vương gia.”

“Hòa Hòa, nàng đừng có cứng nhắc thế chứ, hiện tại lại không ở hoàng cung hành lễ làm gì?” Khuôn mặt Tú Thiếu Thước vẫn tươi cười một bộ không gì kiêng kỵ, ngược lại nhìn sang nam tử tuổi trẻ trên ngựa nói: “Cửu vương gia cũng không phải loại người bụng dạ hẹp hòi, tất nhiên sẽ không để ý, đúng không?”

“Nếu ở ngoài cung đương nhiên không nên câu nệ tiểu tiết.” Kỳ Mạch mỉm cười gật đầu, nói chuyện dễ nghe ngoài dự tính. Diệp Hòa có chút kinh ngạc với cử động của hần, lại nghe hần nói thêm: “Bốn vương có chút khát muốn mượn nơi đây nghỉ ngơi chốc lát, thuận tiện cùng uống một chén rượu. Tú thiếu gia sẽ không để ý chứ?”

Tú Thiếu Thước sững sờ hiển nhiên không nghĩ tới hần lại nói vậy, người ta vừa rồi đại lượng “không câu nệ tiểu tiết”, y hiện tại làm sao có thể để ý? Nếu để ý chính y mới là bụng dạ hẹp hòi, danh tiếng như vậy rất khó nghe a.....

Cho nên Tú Thiếu Thước không thể cự tuyệt, vì thế công tử trẻ tuổi trên ngựa tao nhã nhảy xuống, theo sát bên cạnh hần là cô nương trẻ tuổi ban nãy cũng lập tức theo đến, ánh mắt đẹp nhìn hai người trước mắt, do dự một lát rồi hỏi: “Xin hỏi hai vị là....?”

“Vị này chính là Mạnh tiểu thư sao? Sớm nghe nói thiên kim Mạnh tướng quân dung mạo tuyệt sắc, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Tú Thiếu Thước bản tính khó đối, đôi mắt hoa đào tỏa sáng nhìn chăm chăm người ta, khi nói còn tỏ ra phong độ chấp tay: “Tại hạ Tú Thiếu Thước, tiểu thư hữu lễ.”

“Thì ra là công tử Cát Hầu gia.” Danh tiếng lang sói của Tú Thiếu Thước có thể nói sớm đã lan truyền bên ngoài, mỹ nữ sắc mặt biến hóa theo bản năng bất động thanh sắc lui về phía sau một bước.

Diệp Hòa thấy thế nhìn có chút hà hê, đồ ngốc Tú Thiếu Thước này vốn không chú ý danh tiếng của mình, xem đi, bây giờ cô nương người ta vừa nghe tên người đã bỏ trốn ha ha.

Mỹ nữ hiển nhiên là người được giáo dưỡng, ngoài miệng vẫn lễ phép nói: “Tú thiếu gia quá khen, cứ gọi ta Bích Lạc là được.” Nói xong lại nhìn về phía Diệp Hòa, cười ôn hòa hỏi: “Vị cô nương này là.....?”

Diệp Hòa thấy nàng thái độ ôn nhã, lễ phép gật đầu cười, đơn giản giải thích: “Ta là dưỡng nữ Hộ bộ Hạ thượng thư, Hạ Diệp Hòa.”

Sau khi mỹ nữ nghe xong sắc mặt đại biến, lần này lui về phía sau hai bước. Diệp Hòa vừa rồi còn chế cười Tú Thiếu Thước, hiện tại bỗng nhiên buồn bực, chẳng lẽ thanh danh của nàng còn không bằng cái tên phong lưu sắc lang Tú Thiếu Thước?

Cuối cùng bốn người ngồi trên tám vãi trải trước đó, uống rượu hoa quế thượng hạng. Trong lúc Bích Lạc cô nương trầm mặc không nói, đôi đôi mắt đẹp thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn chăm chăm Diệp Hòa, trong mắt trộn lẫn hâm mộ, ghen tỵ, hận cùng nhiều loại nhân tố khác.

Tú Thiếu Thước vốn muốn cùng Hòa Hòa đối ẩm, trước mắt lại biến thành bốn người. Trên mặt tỏ vẻ khách khí, nhưng trong lời nói lại mang theo châm chọc: “Thân thể Khiêm Vương vốn không tốt, nhu nhược nhiều bệnh hay uống một ít thôi. Nếu không lỡ mà xảy ra chuyện gì, tại hạ sợ đảm đương không nổi.”

“Đa tạ quan tâm.” Hai tròng mắt Kỳ Mạch trong trẻo lạnh lùng, nhàn nhạt giương mắt, mặt không đổi sắc nói: “Tú thiếu gia đầu óc không tốt, cũng có thể ăn nhiều óc heo bồi bổ đi.”

Sau khi Diệp Hòa nghe xong suýt nữa phun ra rượu trong miệng, còn Tú Thiếu Thước sắc mặt cứng đờ, ngay sau đó nghiêng đầu hỏi: “Hòa Hòa, ta thấy Bích Lạc cô nương cùng với Khiêm Vương quả là trai tài gái sắc, thật là xứng đôi, nàng cảm thấy thế nào?”

Diệp Hòa bình tĩnh nhìn hai người bọn họ, không thể không thừa nhận: “Đúng, rất xứng đôi.”

Tròng mắt của Kỳ Mạch khẽ nheo lại lẳng lặng nhìn Diệp Hòa, còn chưa mở miệng thì Bích Lạc giành trước đồ mặt giải thích: “Ta cùng với Vương gia hôm nay chỉ mới lần đầu gặp mặt chỉ là bằng hữu tri kỷ chứ không có gì khác. Hạ cô nương không nên hiểu lầm.”

Diệp Hòa chợt hiểu vì sao vị Bích Lạc cô nương này bảo nàng không nên hiểu lầm, chắc là biết chuyện nàng cùng Khiêm Vương có hôn ước, chẳng lẽ

đây chính là nguyên nhân mới vừa rồi nghe thấy tên của nàng mà sắc mặt đại biến?

“Lần đầu gặp mặt mà trở thành bằng hữu tri kỷ?” Diệp Hòa khẽ cau mày nhìn nam tử đối diện, có chút không tin, người này từ trước đến giờ nhân duyên không tốt, ít nói ít lời tính tình lại thất thường, làm gì có ai dễ dàng trở thành bằng hữu của hắn.

Bàn tay Kỳ Mạch nâng chén dừng lại, mắt liếc về phía nàng, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng hơi hòa hoãn, khóe môi mang theo nụ cười yếu ớt khó nhận ra: “Nàng là đang quan tâm ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Biểu tình quan tâm

Diệp Hòa giật thót, ngay sau đó phát giác hần hiểu lầm ý của mình đang muốn mở miệng cãi lại bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến động tĩnh rất nhỏ. Kỳ Mạch cùng Diệp Hòa hai người cơ hồ đồng thời nhìn lại nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy cách nơi đây bảy tám thước có một tiểu nam oa áo quần bẩn thỉu rách nát núp dưới tàng cây nghiêng đầu sang, trên mặt dính chút nước bùn, bộ dạng cỡ sáu bảy tuổi, sống tại nơi cùng khô phụ cận Tây giao, đôi mắt cứ dán chặt lên đĩa rau cùng thịt kho, cô hòng chuyển động ừng ực, hiển nhiên đang nuốt nước miếng.

Diệp Hòa nhìn đứa bé kia có đôi mắt to sáng ánh nước, không nhịn được có chút yêu thích, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn. Ngược lại Kỳ Mạch không thích tiểu hài tử, trên mặt không có nửa điểm bình dị gần gũi, ánh mắt lạnh lùng đánh giá đứa bé kia, nhủ thầm nói: “Ngươi là người phương nào?”

Tiểu nam oa chạm phải ánh mắt lạnh như băng, sợ đến co cổ lại. Diệp Hòa bất mãn nhìn nam tử bên cạnh một cái, sau đó dùng chiếc đĩa kẹp lên một miếng thịt kho, hỏi: “Nhóc con, muốn ăn không?”

Nam oa nhi nghe thế vội vàng gật đầu, trong mắt ngập tràn tha thiết không thể che giấu.

Diệp Hòa thấy thế ngoắc ngoắc: “Muốn ăn cứ tới đây.”

Hài tử mặt lộ vẻ vui mừng nhưng chân vẫn không nhúc nhích, chỉ mở to đôi mắt đen lúng liếng, tội nghiệp nhìn nam tử áo choàng tím mặt sắc lạnh như băng.

Trong phút chốc, Diệp Hòa hiểu đứa nhỏ này bị dọa không dám tới đây, liền lờm nhìn nam tử bên cạnh, ánh mắt hẳn hoàn toàn bình thản khác xa với ánh mắt e ngại của đứa bé kia.

Kỳ Mạch bị nàng nhìn đến cả người không được tự nhiên, vẻ mặt cuối cùng chịu hòa hoãn, miễn cưỡng được cho là ôn hòa nói cùng đứa bé kia: “Tới đây đi.”

Lúc này đứa bé mới lộ ra nụ cười, vội vàng bước nhanh chạy tới. Không biết Kỳ Mạch là người có tính sạch sẽ hay đơn thuần không thích tiểu hài tử, mà vội vàng không để lại dấu vết nhích xa một chút.

Hài tử chỉ chỉ thịt kho, không quá tin tưởng vặn hỏi: “Thật cho ta ăn? Các người không ăn sao?”

Tú Thiểu Thục là người tính tình nóng không thích người khác hỏi nhiều, trực tiếp nhét đôi đũa vào trong tay hắn, cười híp mắt hào phóng nói: “Bảo người ăn thì người cứ ăn, dù sao cũng rất nhiều chúng ta ăn không hết.”

Hài tử vui vẻ nhận lấy chiếc đũa, gấp lên miếng thịt kho trong đĩa từng miếng từng miếng ăn. Tú Thiểu Thục hiển nhiên xem thường sức ăn của đứa nhỏ này, không tốn bao nhiêu thời gian thời gian, tất cả thịt kho đều vào bụng của hắn.

Diệp Hòa thấy cậu bé ăn đến miệng đầy mỡ, liền móc ra khăn tay giúp hắn lau miệng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn, thuận miệng hỏi: “Nhóc con, em tên gì?”

Hài tử chớp chớp mắt, ậm ừ nói: “Ta tên là Viên Viên [nghĩa là :Tròn tròn].”

Đôi mắt tròn tròn, thân thể tròn tròn, mặt cũng tròn tròn, tên cũng gọi là Viên Viên thật là chuẩn xác. Diệp Hòa buồn cười suy nghĩ, ngay sau đó lại hỏi: “Một mình ngươi chạy đến đây, cha mẹ của ngươi có biết không?”

Chẳng biết tại sao hài tử đột nhiên hít hít lỗ mũi, đôi mắt to tròn cũng ươn ướt rung rung muốn khóc.

“Ngươi đừng khóc, đừng khóc, ta không phải có ý trách cứ ngươi.” Diệp Hòa thấy hai mắt hắn rung rung tay chân luống cuống cả lên, cho rằng khẩu khí nặng nề khiến hắn sợ nên vội vàng ôm thân thể nhỏ nhỏ vào trong ngực, nhẹ tay vỗ vào trên lưng hắn dự dồ nói: “Ngoan, không khóc, không khóc.”

Cũng may hài tử chỉ nức nở hai cái rồi cuộc cũng dừng lại.

Diệp Hòa mới vừa thở phào nhẹ nhõm lại nghe phía sau truyền đến thanh âm tức giận: “Nàng đang ở đây làm gì?”

Chưa kịp nhìn mặt, Diệp Hòa đã thấy hoa mắt, trên tay chợt nhẹ đi, cổ áo đứa bé bị nhấc lên kéo ra khỏi ngực nàng, tiện tay đặt tại thềm cỏ bên cạnh.

Hài tử ngồi liệt trên mặt đất, nhìn nam tử áo choàng tím trước mắt sắc mặt xanh mét như muốn ăn thịt người, cái miệng nhỏ nhắn co lại, kèm theo “Oa” một tiếng, rất dứt khoát gào khóc thật to.

Diệp Hòa thấy nước mắt đứa bé cứ lách ca lách cách chảy xuống, khuôn mặt hắc tuyến, trợn mắt nhìn nam nhân bên cạnh không có chút lòng nhân ái, vừa rồi khó khăn lắm nàng mới dụ dỗ thành công, hiện tại bị hấn âm ỉ như vậy hóa thành công cốc.

Nhìn hài tử không ngừng gào khóc, Kỳ Mạch nhíu lại chân mày, không nhịn được quát lên: “Dừng khóc!”

Nghe tiếng quát như sấm, hài tử lại càng khóc thê thảm hơn.

Người này thân là Cửu hoàng tử Khiêm Vương được sủng ái nhất Đại Kỳ, sợ rằng không có ai dám trước mặt mọi người không để cho hấn mặt mũi. Nhưng lúc này khuôn mặt trắng nõn của Kỳ Mạch vô cùng khó coi, tăng thêm ngữ khí: “Bốn vương bảo người không được khóc nữa!”

Nhưng hài tử này vẫn khóc khan cả giọng.

Ở bên cạnh Tú Thiệu Thục cười vô cùng sáng khoái, lặng lẽ tiến tới bên cạnh Diệp Hòa, thấp giọng rỉ tai nói: “Hòa Hòa, nàng nhìn thấy chưa, người này rõ ràng là người lạnh như băng, nàng ngăn vạn không thể gần cho hắn. Nếu không sau này có con chắc chắn bị hấn dọa ngày khóc mười lần như chơi.”

Kỳ Mạch liền giật mình, mắt lạnh liếc sang Tú Thiệu Thục, tiếp theo nhìn một chút Diệp Hòa, ngay sau đó cau mày sắc mặt ngưng trọng như lâm vào đại địch, ra một quyết định trọng đại, rốt cục hắn đưa ra bàn tay quý giá cứng ngắc ôm lấy đứa bé ngồi bệt trên đất khóc nức nở, học theo bộ dạng vừa rồi của Diệp Hòa vỗ nhẹ lên lưng đứa bé, giọng nói đều là khó khăn cứng nhắc, mắt tự nhiên thốt ra câu: “Ngoan, không khóc.”

Động tác cùng giọng nói của hắn không thể nói là ôn nhu nhưng hài tử dường như bị hấn làm kinh ngạc, ngừng tiếng khóc, trợn mắt tròn xoe há hốc mồm nhìn hắn.

Diệp Hòa cũng không hiểu nổi, sững sờ nhìn nam nhân đang ôm hài tử, đây mới là Khiêm Tiểu vương gia lòng dạ độc ác hi nộ vô thường quái đản cỡ quái sao? Ánh mắt Kỳ Mạch vô tình chạm vào mắt nàng, gương mặt vốn tái nhợt nhiễm một mảng đỏ, khiến khuôn mặt tuấn tú dưới ánh trời chiều mang theo vài phần mỹ lệ.

Hắn hơi nhíu mày, muốn vấn hồi tư thái cao ngạo đem hài tử một lần nữa thả lại trên sân, hừ lạnh nói: “Bản muốn chết.” Thấy hài tử rụt lại cổ, tiếp tục bỏ sung uy hiếp nói: “Nếu có lần sau nữa thì ta sẽ trực tiếp vá cái miệng của người.”

Hài tử tựa hồ nghe được tâm cùng khẩu của hắn bất nhất, đã không còn sợ ngẩng mặt lên vui vẻ cười.

Tú Thiệu Thục nhìn Diệp Hòa một chút, tiếp theo về phần uất nhìn chằm chằm Kỳ Mạch. Bích Lạc cô nương này giờ vẫn trầm mặc không nói cũng quay sang nhìn Kỳ Mạch, trên mặt đều là oán sắc, thỉnh thoảng lại lia qua ngo xem Diệp Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Trước mặt mọi người biểu lộ

Bầu không khí trở nên quý dị, Diệp Hòa nhanh tay lau khô nước mắt trên mặt hài tử, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn trời: “Viên Viên, mặt trời cũng đã xuống núi, nhóc nhanh về nhà đi.”

Như đứa bé nghe xong liền lắc đầu, mắt mang theo cầu xin nhìn nàng, rụt rè nói: “Tỷ tỷ, Viên Viên còn chưa muốn trở về, chúng ta chơi trò chơi đi, được không?”

Nhìn ánh mắt ngập tràn khát của đứa bé Diệp Hòa thật sự không đành lòng cự tuyệt, do dự một lát rồi hỏi: “Nhóc muốn chơi trò gì?”

Hài tử nhếch miệng cười một tiếng, chậm rãi nói: “Chúng ta kể truyện cười đi. Nói về..... ngày xưa ngày xưa có một kẻ ngốc, mỗi khi hắn làm cái gì chuyện gì đều chỉ nghĩ làm thế nào chứ không nghĩ tới kết quả ra sao. Tóm lại, nhất định phải thật thú vị hơn nữa không thể nói giống nhau.”

Diệp Hòa có chút buồn bực, cái này mà coi là truyện cười sao? Nhưng vẫn không đành lòng đã kích nó, đành phải giả bộ rất hăng hái nói: “Tốt, nhóc trước.”

Hài tử gật đầu, ngay sau đó mang theo thanh âm ngây thơ vang lên, nghiêm túc kể câu chuyện cười của mình: “Ngày trước có một kẻ ngốc, hắn bò lên

một cây đại thụ rất cao rất cao, vốn nghĩ hái trái cây để ăn, không ngờ lại không cẩn thận ngã chết.”

“Chết sao?” Sau khi Tú Thiệu Thục nghe xong tròn mắt, khinh bỉ nhìn hải tử: “Cây ăn quả vốn không cao, làm gì dễ ngã chết như người nói chứ.”

“Ai nha, dù sao chính là chết rồi!” Hải tử có chút tức giận thét lên, bắt mắt chu môi: “Vậy đến phiên người, người nói đi!”

Tú Thiệu Thục không chút nghĩ ngợi liền hé miệng kể: “Ngày trước có một kẻ ngốc, hần bò lên một cây đại thụ rất cao rất cao, vốn nghĩ hái trái cây để ăn, không ngờ lại không cẩn thận té bị thương.”

Hải tử nhất thời giận đến ngược cao quai hàm, kêu lên: “Không thể nói giống nhau!”

Bị mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn, Tú Thiệu Thục lễ thắng khí hùng phản bác: “Người nói hần chết còn ta nói hần bị thương, không giống.”

“Người chơi xấu!” Hải tử kêu to.

“Ta không có!”

“Người chơi xấu!”

“Ta không có!”

“Người không có!”

“Ta chơi xấu!”

Hải tử nhất thời vui vẻ vỗ tay: “Xem đi, người thừa nhận người chơi xấu nha.”

Khuôn mặt của Tú Thiệu Thục vốn sáng lạn thoáng cái suy sụp, hỏn hển nhìn chăm chăm tiểu bất điểm. Diệp Hòa nhìn Tú Thiệu Thục như đại hải tử cùng tiểu hải tử Viên Viên đùa bỡn vui vẻ, trên mặt không nhịn được nhoen nụ cười.

Lúc này Viên Viên chuyển hướng sang Bích Lạc, dịu giọng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ cũng kể đi?”

Bích Lạc ôn nhã cười một tiếng, khéo léo từ chối: “Tỷ không biết kể truyện cười, không bằng tỷ tỷ đọc một bài thơ cho người nghe, được không?”

Hải tử vội vàng lắc đầu: “Viên Viên không thích thơ chỉ thích truyện cười, rất đơn giản chỉ cần kể một kẻ ngốc rất ngốc là được.”

Do dự một lát, Bích Lạc rốt cục mở miệng: “Ngày trước có một kẻ ngốc, hần đầy bụng thi thư muốn vào thành dự thi, vốn muốn làm Trạng nguyên lang, không ngờ nửa đường vòng vo dùng hết ngân lượng biến thành gà ăn mỳ.”

Viên Viên nghiêng đầu trên mặt có chút nghi ngờ tựa hồ không hiểu lắm nhưng vẫn buông tha Bích Lạc. Bỗng nhiên kéo kéo ống tay áo Diệp Hòa làm nũng nói: “Tỷ tỷ, tới phiên tỷ.”

Diệp Hòa hăng hái bưng bưng không chút khước từ, hướng chỉ cái này cũng không khó. Nếu muốn ngâm thơ đối câu nàng làm không được nhưng kể “truyện cười” thì rất đơn giản. Suy nghĩ một chút, Diệp Hòa nói: “Ngày trước có một kẻ ngốc, hần nâng lên một món đồ rất nặng, vốn muốn dùng để đập chân người khác, không ngờ lại không cẩn thận nện vào chân của mình.”

“Ha ha, nào có người đàn như vậy.” Hải tử nghe xong cười ha ha.

Theo bản năng Diệp Hòa nhìn sang Tú Thiệu Thục quả nhiên bắt gặp khuôn mặt buồn bực, không khỏi âm thầm buồn cười, trên đời này thật sự có kẻ đàn như vậy. Cuối cùng, hải tử dùng đôi mắt vừa đen vừa lớn như quả nho nhìn Kỳ Mạch, cẩn thận hỏi: “Tất cả mọi người đều kể, còn người?”

Theo lời nói của Viên Viên, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía nam tử lạnh lùng quái gở.

Đột nhiên bị mọi người nhìn chăm chăm Kỳ Mạch khẽ nhủ mảy nhưng không có cự tuyệt, không biết nghĩ ra chuyện gì khuôn mặt tái nhợt hé ra nụ cười, chậm rãi mở miệng: “Ngày trước có một kẻ ngốc.”

Nói đến đây khuôn mặt nghiêng qua, con người như hắc ngọc lẳng lẳng nhìn Diệp Hòa, trong mắt tối tăm khó có thể thân cận: “Hần bắt được một con mèo hoang móng vuốt sắc bén, vốn muốn thuần phục nó, không ngờ cuối cùng lại thích con mèo hoang kia.”

Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi như dòng nước chảy róc rách, trong đầu Diệp Hòa lại như có tiếng sấm ập, trong nháy mắt nghe ra hàm ý trong lời nói đó. Khuôn mặt cứng ngắt sau lại nóng lên, chột dạ cúi thấp đầu làm bộ như rót rượu, chặt vật tránh ánh mắt đang khóa chặt nàng kia.

Trải qua nhiều chuyện, cho dù Diệp Hòa chậm lụt đi nữa cũng phát hiện tình cảm hần dành cho mình, chỉ là không thể thân nhiên đối mặt mà thôi. Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, thân phận tôn quý như hần thế nhưng có thể thẳng thắn như vậy.....

Không biết nghe ra mập mờ trong lời nói kia hay nhận thấy sự khác thường giữa hai người mà không khí trở nên ngưng ngưng. Tú Thiệu Thục cũng sững sờ, ngay sau đó cười đùa như cũ, cố ý bói móc chế giễu: “Không nghĩ tới Khiêm Vương gia xưa nay hi nộ vô thường tính tình thô bạo thế nhưng cũng biết nói đùa, hôm nay gặp được, Tú mỗ thật mở rộng tầm mắt.”

Sắc mặt Kỳ Mạch lại rất bình tĩnh, không mặn không nhạt nói: “Bản thân Tú Thiếu gia chính là truyện cười, mỗi ngày chỉ cần nhìn gương là có thể thấy được cần gì phải mở rộng tầm mắt?”

Nghe nói như thế, Diệp Hòa mới uống một ngụm rượu suýt nữa phun ra. Hai người này công lực đả kích người khác thật thâm hậu, đúng là núi cao còn có núi cao hơn.

Tuy đầu võ mồm nhưng cuối cùng cũng đã phá vỡ trầm mặc. Bàn tay Diệp Hòa bỗng nhiên căng thẳng, cúi đầu liền thấy Viên Viên kéo ống tay áo của nàng.

Như cảm thấy Diệp Hòa là người dễ nói chuyện nhất, khuôn mặt mồm mỉm của đứa bé tràn đầy chờ đợi, nghiêng đầu thích thú đề nghị: “Tỷ tỷ, kể xong chuyện cười, chúng ta hát đi, được không?”

Còn tiếp? Diệp Hòa hơi cau mày cúi đầu nhìn tiểu bất điểm kia, nghiêm túc nói: “Viên Viên, trời sắp tối rồi, nhóc nên trở về nhà đi.”

Trong mắt đứa bé nhất thời hiện lên lo lắng, vội vàng lắc đầu, thấp giọng cầu khẩn: “Không muốn, Viên Viên muốn chơi thêm một lát.”

Đôi mắt to đằm đằm đáng yêu của bé làm người đau lòng, nhưng lần này Diệp Hòa không mềm lòng gật đầu đồng ý, hạ thấp thanh âm nói: “Viên Viên nghe lời đi, nếu không về nhà phụ mẫu nhóc sẽ lo lắng, huống chi hiện tại sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng phải đi.”

Trong mắt đứa bé phiếm nước, cẩn thận hỏi thêm một lần: “Chơi với ta thêm một lát nữa không được sao?”

Dùng một chút Diệp Hòa đang muốn tiếp tục mở miệng khuyên nhủ, lại nghe thấy bên tai vang lên thanh âm mang theo lãnh ý: “Người rốt cuộc là người nào? Quần chúng ta có mục đích gì?”

Nghe được Kỳ Mạch chất vấn, trên mặt hải tử sợ hãi, Diệp Hòa kinh ngạc xoay mặt nhìn về phía nam nhân bên người, chạm phải đôi tròng mắt đen bóng lại theo bản năng tránh đi, hỏi: “Người nói cái gì?”

Kỳ Mạch lẳng lẳng liếc nàng một cái tựa hồ có tức giận xen lẫn thất vọng nhưng rất nhanh khôi phục như bình thường. Ánh mắt chuyển hướng ngón tay nắm chặt chéo áo, khuôn mặt hiện ra bất an, trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc: “Tuy người bên ngoài mặc bộ y bình thường nhưng bên trong lại là tơ lụa thượng hạng, sao có thể là đứa nhóc con nhà bình thường? Mặc dù Tây giao phong cảnh không tầm thường nhưng chỗ này hoang vu, một đứa nhóc như người sao có thể tự mình đến đây? Người rất vui vẻ bảo chúng ta cùng người chơi, ánh mắt lại thường xuyên chú ý bốn phía, thần sắc bối rối, người đang sợ cái gì?”

Lời của hắn tuy nhẹ trĩu hoãn bình thần nhưng sau khi Diệp Hòa nghe xong cũng kinh ngạc. Nam oa này tuổi rất nhỏ lại lạnh lợi khả ái, nàng chỉ cho rằng là một đứa bé ham ăn ham chơi chứ không suy nghĩ nhiều. Hiện tại được nhắc nhở quả thật có không ít chỗ kỳ quái.

Hải tử không biết là chột dạ hay bị hù, nghe xong lời của Kỳ Mạch, cắn môi dưới từng bước từng bước lui về phía sau: “Ta..... Ta phải đi.”

Nói đến đây đôi mắt to tròn mở to nhìn Diệp Hòa, thanh âm mang theo tiếng nấc nghẹn: “Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ.” Ngay sau đó xoay người bỏ chạy.

“Viên Viên!” Diệp Hòa nhìn thân thể nhỏ nhỏ không đành lòng kêu lên, tiếp theo đứng dậy muốn đuổi theo nhưng lại có đôi tay kéo lại nàng.

Kỳ Mạch chau hai đầu lông mày, trầm ngâm nói: “Mặc nó đi đi, đứa nhỏ này không rõ lai lịch đến gần chúng ta không biết có dụng ý khác hay không, nếu mạo muội đi theo chỉ sợ xảy ra bất trắc.”

Ở bên cạnh, Bích Lạc nhìn hai người nắm tay nhau, trong mắt thật nhanh lóe lên dị sắc, rất nhanh lại khôi phục nụ cười, khuyên nhủ: “Lời của Vương gia không phải không có lý, tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận.”

Diệp Hòa nghe được người nọ dùng giọng thân mật gọi nàng “tỷ tỷ” thì có chút khó chịu nhưng vẫn dừng lại động tác. Đúng vậy, thân phận Viên Viên quả thật có chút khả nghi. Nếu tâm hoài bất quỷ hoặc bị người lợi dụng có ý dẫn nàng đến nơi khác thì sao? Nhưng nhớ lại đôi mắt trong suốt của đứa bé kia rồi lại cảm giác không giống có ác ý.

Lúc này mặt trời đã lặn về phía Tây, rặng mây đỏ tụ lại thành đám phía chân trời biến mất không thấy tăm hơi, trong không khí nhiệt độ cũng dần dần hạ, không có ánh mặt trời hoa cỏ trên mặt đất cũng trở nên dịu hui, mắt thấy trời sắp tối, nhóm bốn người ăn ý lần lượt đứng dậy.

Diệp Hòa đi tới dưới tàng cây, đang động thủ cởi xuống dây cột ngựa lại mơ hồ nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng la khóc nhưng chỉ mơ hồ không nghe rõ, không khỏi dừng lại động tác trên tay, ngóng tai ngưng thần lắng nghe rốt cục miễn cưỡng nghe được.

“Cứu mạng..... A.....”

Là Viên Viên! Diệp Hòa trong bụng cả kinh, không kịp cởi dây cột, khom lưng rút ra thanh chủy thủ tùy thân cắt đứt sợi dây, mỗi động tác nhất tay nhất chân đều lạnh lẽo, tung người cởi lên lưng ngựa, vừa xuống roi vào mông ngựa liền nghe Tú Thiếu Thước kinh ngạc thét lên: “A..... Hòa Hòa, nàng muốn đi đâu?”

Không có thời gian đáp trả, Diệp Hòa trực tiếp giục ngựa hướng phương hướng phát ra thanh âm chạy đi. Mặc dù thân phận Viên Viên khả nghi lai lịch không rõ nhưng không thể nói nó có lòng dạ độc ác, nó chỉ là đứa bé mới mấy tuổi, sinh mạng còn rất dài, trước đó không lâu nó còn chớp chớp đôi mắt to trong suốt, kéo ống tay áo của nàng nhỏ giọng gọi tỷ tỷ.....

Một người một ngựa đảo mắt đã đi xa tít, nam tử mặc áo choàng lông tím cau mày, rút đi dây cương xoay người lên ngựa nhắm cùng phương hướng Diệp Hòa nhanh chóng đuổi theo.

Mã nhi chạy nhanh như bay, tiếng gió từ bên tai gào thét lướt qua. Diệp Hòa vững vàng ngồi trên ngựa, ánh mắt lo lắng tìm tòi chung quanh, khi thấy một bóng người nhỏ nhỏ mờ ra hai cánh tay thì cố hết sức chạy về hướng đó, mới rút cục thờ phào nhẹ nhõm. Song một giây sau lại giật mình, ở phía sau hải tử rõ ràng có mấy tên hắc y nhân theo sát bên cạnh, mắt thấy khoảng cách ngày càng gần trong bọn họ có một người giơ lên cung nỏ nhắm ngay sau lưng Viên Viên.

Khoảng cách giữa Diệp Hòa cùng đứa nhóc vẫn còn vài thước xa, mắt thấy tên sắp bắn ra, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, thần kinh kéo căng trong đầu vang lên âm ầm. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, nam tử trẻ tuổi trên lưng ngựa mái tóc đen như mực tung bay trong gió, môi đỏ mọng nhếch, một tay cầm dây cương một tay đem Ngọc Ban chỉ ném đi, không chút nghiêng lệch đánh vào đầu gối đứa bé, Viên Viên đau đớn hét một tiếng ngã sấp xuống, theo sau mũi tên lướt qua đầu nó.

Thời gian khẩn cấp Diệp Hòa thật nhanh giục ngựa chạy đến, lập tức kéo đứa bé ngồi lên, gấp giọng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Tỷ tỷ!” Hải tử nhất thời khóc lớn thành tiếng như gặp được ân nhân cứu mạng, ôm chặt lấy eo thiếu nữ, nước mắt cuộn cuộn như suối chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tình thâm nghĩa trọng

Mắt thấy màn đêm phủ xuống, mây đen chiếm mảng lớn trên bầu trời bao la khiến cảnh vật bốn phía càng thêm mông lung u ám, vùi lấp mê cảnh mờ mịt vào hư vô, cây cối hai bên nhìn qua như bóng đen giương nanh múa vuốt, bọn họ giục ngựa chạy rút lui.

Ngai trên mặt đất có rầy đình, những hắc y nhân kia không dám mạo muội đuổi theo, đám người bắn lên cũng từ từ biến mất. Mắt thấy tình hình chuyển biến tốt đẹp, Diệp Hòa vừa thả lỏng lại chợt thấy có ít giọt nước nhỏ lên trên gương mặt, trong lòng không khỏi trầm kêu hồng bết.

Quả nhiên số hạt mưa rơi rất nhanh gia tăng, kèm theo hàn phong gào thét thổi qua, hạt mưa to như hạt đậu rồi rít chen nhau rơi xuống, trước mắt một mảnh nước mông lung, dày đặc đến làm cho người khó mở mắt.

Trời đổ mưa to rất nhanh đổ ướt cả đường núi, mặt đất vốn khô ráo dần dần bùn lầy không chịu nổi, đường dốc vốn nghiêng cũng vì trận này mưa to này mà khiến con đường gập ghềnh khó đi, chỉ một lát sau vó ngựa nhiều lần xuất hiện dấu hiệu trơn trượt, bọn họ không khỏi nhảy xuống tránh lợi bất cập hại, bỏ ngựa lại mang theo đứa bé đi bộ về phía trước.

Nhưng đi chưa được bao lâu, hai lớn một nhỏ ba người liền dừng bước, chỉ thấy con đường phía trước bị khe núi sâu không thấy đáy chặn, cứ như vậy sinh sôi ngăn cách đường thoát của ba người. Mặc dù bên cạnh vách núi từng từng có một cái cầu treo bắt thông qua, song vì hàng năm không tu sửa cầu mục nát không chịu nổi, chính giữa cầu còn có nơi bị gãy lìa, lão đạo muốn rơi xuống, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra nếu mạo muội bước lên, cây cầu nhất định vì không chịu nổi sức nặng mà đứt ra làm hai.

Hàn phong lạnh lẽo, trong không khí nhiệt độ ngày càng giảm, rất nhanh trên người bọn họ đều ướt đầm, dán tại trên da thịt lạnh thấu xương. Kỳ Mạch vốn rất sợ hàn, lúc này gương mặt tuần tử vì rét mà tái nhợt như tờ giấy, đôi môi cũng chuyển sang xanh tím, chỉ có song đồng như hắc ngọc vẫn như cũ lóe sáng rạng rỡ.

Đối với khe núi phía trước sâu không lường được, Diệp Hòa nghiêng mặt qua, lo lắng nhìn nam tử sắc mặt tái nhợt bên cạnh: “Bọn họ sắp đuổi tới đây.”

“Ta biết.”

“Ngươi chịu đựng được chứ?”

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, mang theo vài phần ngạo nghễ nhướn mày trả lời: “Ta khi nào thua nàng rồi?”

Nhưng khi nói xong lại giật mình. Hắc Kỳ Mạch luôn luôn không thua bất kỳ người nào, khi nói những lời này vô cùng thuận miệng nhưng hồi tưởng lại, ở trước mặt người con gái này hắn dường như chưa từng thắng qua nàng.

Lúc này Viên Viên kéo kéo ống tay áo Diệp Hòa, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp ngẩng lên, đôi mắt to sáng sủa tràn đầy lo lắng, giọng nói ngây thơ mang theo lo lắng: “Tỷ tỷ, chúng ta có phải hay không sẽ chết ở chỗ này?”

“Sẽ không, tỷ tỷ bảo đảm chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì.” Diệp Hòa xoa xoa đầu đứa nhóc, lấy lời bảo đảm an ủi.

Nam hải cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo khi ngẩng đầu lên trên mặt lại thêm mấy phần kiên nghị, ngăn đi sợ hãi trong lòng khua lên dũng khí nói: “Nếu không..... Nếu không giao ta ra đi.”

Diệp Hòa ngẩng ra, ngay sau đó cười khẽ hỏi: “Tiểu tử ngốc, nhóc không sợ chết?”

“Ta sợ chứ.” Đôi tay không thể ức trên run rẩy nhưng giọng nói đều là thật tình: “Nhưng ta không muốn liên lụy các người, các người đều là người tốt.”

Kỳ Mạch nhìn hải tử bỗng nhiên nói: “Bánh trôi, nhóc tới đây.”

Nam hải vừa nghe lập tức chu miệng nhỏ giọng lầm bầm: “Ta là Viên Viên, không phải là Bánh trôi.” Nói xong nỗi sợ hãi cũng mất đi chút ít.

“Vì sao những người đó nhất quyết đuổi theo giết nhóc, hay nhóc nhìn thấy những thứ không nên thấy?” Kỳ Mạch cúi đầu, nhíu mày hỏi.

Hải tử nghiêng đầu, suy nghĩ một chút nói: “Ta nhìn thấy một đại thúc rất dễ nhìn.”

“Đại thúc dễ nhìn?” Diệp Hòa nghi ngờ lặp lại, theo bản năng chỉ sang nam nhân bên cạnh: “Có xinh đẹp như hấn không?”

Kỳ Mạch sắc mặt tối sầm hiển nhiên tức giận, hấn đường đường là nam nhân đỉnh thiên lập địa, có thể nào dùng từ xinh đẹp khen nữ tử dễ hình dung?

Viên Viên ngẩng đầu nhìn nam nhân từ bào sắc mặt âm lãnh, nhớ lại gì đó lại thành khẩn nói: “Đại thúc kia không có trắng như hấn, đôi mắt cũng không đẹp bằng hấn, đôi môi không có đỏ như hấn, lông mi lại không có dài như hấn.”

“Đủ rồi!” Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi bỗng nhiên cắt đứt lời đùa bỡn đang nói. Sau khi nghe đùa bỡn hình dung sắc mặt Kỳ Mạch càng thêm khó coi như chịu nhục nhã thấu trời.

Diệp Hòa thấy thế trên mặt xuất hiện nụ cười hả hê, Viên Viên chỉ là đùa bỡn nên không biết nói láo, cũng chỉ nghĩ sao nói vậy, vô tình kích thích tôn nghiêm phái nam của vị Vương gia này. Chữ có mấy ai dám nói hấn mặt trắng như ngọc, môi hồng như máu, ngũ quan tuấn tú mất phượng trường tiếp so với nữ nhân còn hoàn hảo hơn bội phần?

Mưa to vẫn cứ trút xuống, hàn phong như cũ càn quét chung quanh nhưng có lẽ do bọn họ nói chuyện vui vẻ nên bầu không khí cũng trở nên thoải mái hơn. Song lúc này hai người đề cao cảnh giác nghe thấy có tiếng bước chân dần dần tiến tới gần, rõ ràng là truy binh đuổi tới. Hai người lập tức ngưng lại lời định nói, ánh mắt nhìn hướng tiếng bước chân truyền đến.

Lúc này trời sắc đã hoàn toàn đen thối, dưới ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy mười mấy hắc y nhân mang theo đao đuổi theo, tên dẫn đầu ra lệnh một tiếng, mọi người liền rộng to xông lên đến đây.

Cũng may những tên thích khách này cũng bởi vì đường núi trơn trượt mà bỏ lại ngựa, có lẽ vì giảm bớt gánh nặng sớm đuổi kịp bọn họ nên không mang theo sọt công kích chứa trường cung cùng tiễn, thế nên không cần lo lắng những tên thích khách này ở khoảng cách xa bắn tên tới chỗ họ.

Diệp Hòa nắm chặt chủy thủ, toàn thân căng thẳng đề phòng. Còn Kỳ Mạch rút ra một thanh yêu đao, mắt lạnh nhìn nhau. Hai người đưa lưng về phía nhau kẹp đùa nhóc ở giữa.

Những người này như có ý đuổi cùng giết tuyệt, vung đao liền hướng hai người bỏ tới, trong nháy mắt lưỡi dao sắc bén phóng tới, may có một bóng đen giương đao đánh xuống. Khuôn mặt Diệp Hòa như sương lạnh, ánh mắt sắc bén nhanh chóng lấy lưỡi dao sắc bén đỡ lấy lưỡi đao, một tay bắt lấy cổ tay thích khách bẻ, nhanh chóng tước đi vũ khí đối phương, tiếp theo giậm chân nhảy lên, mũi chân đá vào huyệt Thái Dương trên đầu người nọ, chỉ nghe phịch một tiếng thích khách âm thầm té xuống, bất tỉnh nhân sự.

Trong chớp mắt lại có thích khách đánh tới, Diệp Hòa một tay dùng vũ khí mới có ngăn cản dự định xâm nhập, một tay nắm chặt mũi đao chọt đâm vào bụng đối thủ, có thể nói đánh bất ngờ giành phần thắng.

Thích khách tấn công Kỳ Mạch lại không may mắn như vậy, nhìn nam nhân sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, ánh mắt nhàn nhạt không giận không tàn độc nhìn như dễ công phá hơn, nhưng lợi khí trong tay hấn chớp động lên tia sáng kinh người, chỗ tập kích đều là chỗ huyệt, tìm gọn lẹ đâm vào chỗ trí mạng, rút đao xuất thủ gọn gàng, nơi nào lưỡi đao xẹt qua liền có máu tươi xi ra bắn lên giữa không trung hòa cùng nước mưa rơi xuống, chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy xuôi trên mặt đất.

Hai người phối hợp ăn ý, tuy bận chống đỡ công kích nhưng cũng không quên vì đối phương bảo vệ tốt hậu phương không người, để tránh đối phương bị thích khách đánh lén đồng thời bảo vệ đùa nhóc bị kẹp chính giữa. Trong khi hăng hái chiến đấu, ba người như hòa hợp nhất thể, mặc dù bọn họ lấy ít chống đông, so về số lượng thì khác xa nhưng chắc chắn ngoan cường hơn.

Nhìn thấy đồng bọn rồi rút từ trong tay hai người ngã xuống, những thứ thích khách kia chẳng những không sợ hãi biết khó mà lui, ngược lại bất cứ giá nào cũng liều chết, rộng to một tiếng mọi người từ bốn phương tám hướng ủa đến, dù phải giẫm lên thân thể đồng bọn ngã xuống để tiếng công, không biết sợ chết là gì.

Mất thấy những thích khách này không sợ chết mà còn kiên nhẫn đuổi giết hung mãnh hơn, Diệp Hòa không khỏi nhớ tới những tên thích khách năm đó gặp ở cánh đồng tuyết, bọn họ liều mạng đuổi giết y hệt như vậy.

Hai người bọn họ tuy rằng thân thủ bất phạm, kẻ vai chiến đấu sức mạnh lại càng tăng lên gấp bội, nhưng một mặt phải bảo vệ đùa nhóc chính giữa không chịu công kích một mặt phải đối mặt với đám thích khách tre già măng mọc thấy chết không sờn dần dần khó tránh khỏi thể lực hao mòn, bận đầu tắt mặt tối.

Trong lúc Diệp Hòa chống đỡ thích khách chẳng may bắt cần một chút liền bị một người khác tiến tới gần đâm một đao ngang hông. Kỳ Mạch nghe thấy người phía sau bị đau kêu rên, cau mày, túm lấy một gã thích khách trước mặt, trở tay vận kiếm hướng ngực người kia đâm tới, dùng sức rút đao liền có một luồng máu lớn bắn toé ra.

Cũng vì thế liền có tên thừa dịp đâm một đao, lưỡi dao hung hăng xuyên qua xương bả vai hắn, Kỳ Mạch híp lại mắt phượng bên trong xẹt qua tia tàn ác, sau đó ngay cả chân mày cũng không có nhú lên vùng đao chém đứt lưỡi đao, trở tay cầm đoạn đao gãy đó đâm vào cổ người nọ.

Thấy hai người đều đã bị thương, trên người trải rộng vết máu, thích khách cảm thấy thắng lợi ngay ở trước mắt bọn họ, thế là càng hung mãnh nhanh chóng nhào lên. Diệp Hòa thấy thế âm thầm suy nghĩ đường thoát thân, nếu không phải cần che chở Viên Viên, thì khi chiến đấu bọn họ có thể mở rộng phạm vi nắm chắc lao khỏi vòng vây, còn bây giờ vì có thêm đứa nhóc ở giữa khiến bọn họ bị địch nhân kiềm chế, dù thân thể có linh hoạt hơn nữa cũng không cách nào thi triển chỉ có thể bị động ở tại chỗ, nhưng nếu còn tiếp tục như vậy sợ rằng ba người bọn họ sẽ khó mà sống sót.

Đang nghĩ như vậy liền nghe nam nhân phía sau truyền đến giọng nói mát lạnh: “Cứ ngồi chờ chết không phải là biện pháp, chúng ta nên tìm điểm đột phá thôi.”

Quả nhiên Diệp Hòa nghe lập tức kinh ngạc không ngờ nàng và hắn lại có cùng ý nghĩ, vừa ngăn cản thích khách vừa do dự nói: “Nhưng mà. hiện tại đường chỉ có một.”

“Đúng vậy, chỉ có một.”

Hai người vừa vung kiếm vừa ăn ý trong cả suy nghĩ, dư quang đồng thời nhìn về cây cầu treo siêu vẹo có thể sập bất cứ lúc nào. Cây cầu kia mặc dù rách nát đục rỗng nhưng Viên Viên dù sao vẫn là đứa bé, sức nặng thân thể cũng nhẹ hơn rất nhiều, cầu treo kia ắt hẳn chịu đựng được.

Dĩ nhiên sẽ có nguy hiểm, dù sao bọn họ cũng không biết cây cầu kia có xui xẻo đến nỗi bước lên đã gãy lìa hay không, cũng không biết khe núi rớt cuộc sâu bao nhiêu nhưng có một nửa hi vọng còn đỡ hơn không, chỉ cần Viên Viên qua cầu những thích khách này sẽ không thể làm gì.

Mục tiêu của đám hắc y nhân mục tiêu là đứa nhóc, đến lúc đó tất nhiên cũng sẽ không tiếp tục dây dưa bọn họ. Thay vì ba người không có chút phần thắng bó tay chờ chết chẳng thà buông tay cuộc một ván.

“Viên Viên, có dám đánh cuộc một lần hay không hử?” Kỳ Mạch không chút sơ xuất chống đỡ thích khách công kích, vừa thấp giọng nói: “Đánh cuộc thua có thể sẽ chết, nhóc sợ không?”

Lúc này cả người đứa bé cũng nhiễm đầy máu tươi, hắn là đứa nhóc thông minh lanh lợi đương nhiên biết tình hình không ổn, trên người vẫn còn run rẩy nhưng nắm chắc quả đấm gần lên: “Không sợ!”

“Tốt! Như vậy mới giống như nam tử hán chứ.” Kỳ Mạch lại vung đao cửa cổ tên thích khách đồng thời cười tán thưởng.

Mặc dù mạo hiểm nhưng đây là biện pháp duy nhất lúc này, Diệp Hòa chỉ đành phải tỉ mỉ dặn dò: “Viên Viên này, một lát tỷ tỷ mà đếm đến ba thì nhóc phải lập tức chạy về hướng cây cầu, chúng ta sẽ giúp nhóc cản trở những người xấu này. Nhưng phải nhớ trong lúc chạy trên cầu không được khấn trương, không được quay đầu lại, cũng không nhìn xuống dưới, không thể sai bước như đang chạy trốn nhưng không thể đi quá chậm, nhớ chưa hả?”

“Viên Viên nhớ.”

Nam hài trọng trọng gật đầu, quay sang nhìn cầu treo nguy hiểm muôn trùng, trên mặt không thể che hết thần sắc sợ hãi nhưng trong đôi mắt to tròn mang theo kiên định.

“Thật là đứa bé ngoan.” Rốt cuộc trong lòng Diệp Hòa thở dài một tiếng, tự đáy lòng ngập tràn khen ngợi.

Sau một lúc lâu, hai người dùng toàn lực phản công khi va chạm cùng thích khách có mở ra một khe hở. Ngay khi thời cơ đến, Diệp Hòa liền mở miệng: “Một, hai, ba!”

Theo tiếng nói Diệp Hòa vừa vang lên, đứa nhóc liền chạy về phía cây cầu, thích khách thấy thế vội vàng muốn đuổi theo nhưng mà lại bị hai người nhất tề ngăn cản lại tiếp tục một đợt triển đấu. Mắt thấy đứa nhóc đã lên cầu, bọn thích khách càng lo lắng vạn phần, vì bị hai người Diệp Hòa cùng Kỳ Mạch hai cản trở, đám thích khách nhất thời khó mà đuổi theo. Tuy biết không ngăn cản được bao lâu nhưng chỉ cần kiên trì chịu đến Viên Viên qua cầu là tốt rồi.

Thấy đứa nhóc đã qua được phân nửa cầu, dưới tình thế cấp bách đầu lĩnh hắc y nhân tự mình tấn công, xích thủ vô quyền hướng Diệp Hòa công kích. Thấy đối phương không sử dụng binh khí, trong bụng Diệp Hòa có chút nghi ngờ nhưng vì hắn không cảm lợi khí nên cũng không quá mức phòng bị, chủ yếu đối phó đám thích khách cầm đao bổ đến.

Ai ngờ lại thấy tên đầu lĩnh kia bỗng nhiên đưa tay đánh úp về phía hông nàng, nơi đó mới vừa trúng một đao diện tích tuy không lớn nhưng đánh trúng cũng tóa ra cả búng máu. Diệp Hòa thấy thế vội vàng dùng bàn tay khác ngăn cản nhưng tên đầu lĩnh kia không hề công kích mà hai ngón tay đang kẹp sắc vật thể tái đi, đó là một con sâu to như hạt đậu rơi vào trên vết thương bên hông nàng, con sâu hết sức nhạy bén, trong nháy mắt liền từ vết thương chui vào.

Thấy thế Kỳ Mạch mặt liền biến sắc, vung đao chém lên đầu ngón tay, người nọ phòng bị theo hét thảm một tiếng, hai ngón tay lập tức rơi xuống đất.

“Nàng thế nào rồi?” Động tác giao đấu cùng đám thích khách không hề trì hoãn, Kỳ Mạch đồng thời nghiêng đầu thiếu nữ bên cạnh, sắc mặt xanh mét

hỏi.

Diệp Hòa không có cảm thấy bất kỳ khó chịu, vừa chống đỡ thích khách vừa lắc đầu nói: “Không cần lo lắng.”

Tên đầu lĩnh bị đau đến da thịt vụn vụn nhưng cũng cố cười lên, lấy ra một chiếc bình hình dạng hồ lô, ác độc nói: “Không cần lo lắng sao? Đó là cổ độc Lão Tử mới vừa lấy ở Miêu Cương đây, còn đây là giải dược thế gian này chỉ có một, tiểu cô nương cứ đợi đến cả người thổi rữa mà chết đi.”

Kỳ Mạch mâu quang chợt lóe, neho lại mắt phượng nguy hiểm, giận giữ nói: “Đem giải dược cho ta!”

Chỉ một lúc phân tâm, một gã thích khách chợt cầm trường kiếm đâm vào bụng hắn, trong khoảnh khắc máu tươi xông ra. Diệp Hòa trong bụng lộn bộn vang lên, vừa lúc rút đao đâm vào cổ tên thích khách, xoay tròn kéo ra. Máu tươi nhanh chóng vọt theo, cả động tác làm liền một mạch sắc bén dị thường.

Nhưng Kỳ Mạch lại không bận tâm áo bào bên hông nhuộm đỏ máu tươi, mắt lạnh nhìn đầu lĩnh hắc y nhân, âm trầm quát lên: “Đem giải dược giao ra đây!”

Mà tên đầu lĩnh hiển nhiên còn ghi hận chuyện Kỳ Mạch chém ngón tay của hắn, ngông cuồng nói: “Muốn à? Có bản lĩnh thì tự mình đi lấy đi!”

Vừa nói xong không thèm để ý phát tay ném về hướng vách đá, chiếc bình hình dạng hồ lô liền rơi xuống khe núi sâu không thấy đáy, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, nhanh đến Diệp Hòa chỉ cảm thấy hoa mắt, chưa kịp ngăn cản thì một bóng người màu tím lóe lên rồi nhảy thật cao, đưa tay tiếp được bình dược giữa không trung.

Nhưng tên đầu lĩnh kia vốn không muốn để hắn dễ dàng lấy được giải dược, phải biết lúc này trời đổ mưa to vách đá là nơi thấm đầy rong rêu cũng là nơi trơn trượt nhất, chiếc bình cô ý ném về phía sườn đồi, dù tốc độ có mau hơn nữa, sau khi đưa tay tiếp được bình dược thì đã không thể quay trở lại. Chuyện phát sinh quá nhanh, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc bàn tay tiếp được bình dược, thân ảnh màu tím nhuộm máu liền ngã quỵ rơi xuống khe núi.

“Không!” Diệp Hòa chạy tới vách đá, bật ra tiếng gào thét thê lương, ngữ điệu run rẩy chưa bao giờ có. Thò đầu ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh thon dài lơ lửng trên không trung, mái tóc đen như mực tung bay trong gió, gương mặt tuần tú tái nhợt lạ thường, còn có đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như hắc ngọc.....

Không kịp nhìn thích khách phía sau có động tác gì, Diệp Hòa khàn giọng hô to gọi tên của hắn, ngay cả chính nàng cũng không biết lúc này trên gương mặt nàng đang hoảng sợ thế nào, càng không có ý thức được nước mắt không tiếng động từ hốc mắt tí tách rơi xuống.

Người trầm tĩnh như nàng rất ít khi thất thố nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, lúc này đôi môi ức chế không được run rẩy. Tính tình của nàng từ trước đến giờ vẫn là có ơn phải trả, có thù tất báo nhưng mà đối với hắn thì nàng nợ nhiều lắm, nhiều đến không cách nào hoàn lại, hiện tại lại càng không thể nào hoàn lại.

Trong thoáng chốc, Diệp Hòa âm thầm thống hận mình, hận mình vừa rồi khinh thường loại độc của tên vô si hèn hạ kia? Hận tại sao nàng không thể kịp thời giữ được hắn? Nhớ lại khoảng thời gian đã qua, nàng đối xử lãnh đạm với hắn, nàng xa cách, nàng thậm chí còn lợi dụng hắn, nàng còn lừa gạt hắn, thậm chí còn muốn mượn việc thành thân cùng hắn trợ giúp Bát gia thoát đi, lại không hề băn khoăn tới tình cảnh thân phận Hoàng tử của hắn sẽ thế nào.

Nhưng hắn đã ba lần bốn lượt cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm, không tiếc dờ bỏ nguy trang giả bệnh nhiều năm, không tiếc đối kháng cùng phụ hoàng hắn, hiện tại lại vì giải dược không tiếc tánh mạng mạo hiểm. Nhìn hắn rút xuống khe núi hiểm trở, tự trách cùng đau lòng ép tới nàng không thờ nổi, ngực đau nhói như bị đao cứa phải. Nàng không muốn tiếp tục nợ hắn, nàng không đeo lên lưng chuyện so với chết còn khổ hơn.....

Ngẩng đầu nhìn hướng đối diện, đứa nhóc đã sớm bình an qua cầu treo. Diệp Hòa lại cúi đầu hoảng hốt nhìn khe núi sâu không thấy đáy bỗng nhiên ra một quyết định.

“Tỷ tỷ, không nên!” Phía khe núi đối diện đứa bé kinh hoàng lên tiếng kêu to, thân ảnh thiếu nữ đảo mắt liền biến mất ở vách đá.....

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tâm ý thẳng thắn

Dưới tác dụng của trọng lực, cả người rơi xuống cực nhanh, vạt áo bị gió thổi tung bay phăng phất. Diệp Hòa nhắm nghiền hai mắt cảm giác tiếng gió như mãnh thú điên cuồng gào thét bên tai, đâm vào màng nhĩ tan vỡ đau đớn. Còn trên mặt lại như bị lưỡi dao sắc bén lăm lăm, cả người chịu cơn giá lạnh thấm tận xương tủy, dùng sức hết sức đôi mắt chỉ có thể mở ra khe hẹp, mơ hồ thấy được ánh sáng vách đá trước mắt.

Ở nơi tốc độ rơi xuống kinh người, khuôn mặt Diệp Hòa ứ đầy máu, tim đập bình bịch, hô hấp lại càng khó khăn cơ hồ sẽ thiếu dưỡng hít thở không thông. Trong đầu ý thức dần dần trở nên mơ hồ, cảm giác giờ phút này từ vong cách nàng rất gần.

Song tiếng gào thét khổng lồ bên tai bỗng nhiên im bật, bên hông truyền đến một sức kéo cường đại như bị cái gì đó giam giữ. Trong lúc nhất thời, cảm giác thống khổ rơi xuống như chỉ là ảo ảnh xuất hiện trong mơ. Đến khi tỉnh lại thì hoàn toàn yên tĩnh, thân thể không còn rơi xuống, màng nhĩ cũng không đau, hô hấp không khó khăn như vừa rồi.

Trong mỗi mơ hồ ngủi được thuốc nhàn nhạt, Diệp Hòa trong bụng cả kinh, lấy lại tinh thần sau đó mở ra hai mắt liền nhìn thấy gương mặt tuần mĩ quen thuộc, tròn mắt đen bóng, khuôn mặt tái nhợt, lông mày thon dài, đôi môi nhuốm máu. Không chút báo trước lại đột nhiên nhìn thấy người mà nàng đòi này định sẵn mắc nợ, sợ mãi mãi không gặp lại. Diệp Hòa ngây ngẩn cả người.

Hắn một tay nắm chặt dây mây to và dài sinh trường trên vách đá dựng đứng, một tay vững vàng ôm cả vòng eo Diệp Hòa, gương mặt không có chút máu mang theo kinh ngạc, đôi mắt đen nhánh phức tạp chăm chăm nhìn nàng, nhìn đôi mắt nàng lóe lên vui mừng, trên má nàng vẫn còn dư ẩm nước mắt, khóe miệng chậm rãi cong lên nụ cười: “Hòa Nhi, nàng hiện tại lại thiếu ta một mạng.”

Bị trọng thương trong miệng lại tràn ra máu tươi, hơi thở phập phồng không ổn định, người ngày trước tôn quý hiện tại lại có chút chật vật.

Giọng nói nhẹ như nước lướt qua bên tai rót vào trong lòng, Diệp Hòa nghe thấy lời nói quen thuộc, bình tĩnh nhìn nam tử quen thuộc trước mặt, cảm nhận sự thay đổi tuyệt tử phùng sinh, tâm tư lưu chuyển trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trải qua một khoảng thời gian dài, trong lòng Diệp Hòa luôn nghĩ Cửu hoàng tử Khiêm Vương gia chính là một người lòng dạ độc ác nhưng hồi tưởng lại hắn cố chấp dây dưa cùng nàng đến đường nào? Đôi tay thủ đoạn độc ác đó đã bao nhiêu lần ở trong lúc nguy cấp cứu thoát nàng?

“Nữ nhân điên, nàng không sợ chết hả, vì sao nhảy xuống theo ta?”

Ánh mắt đan vào nhau, hai mắt Kỳ Mạch thanh tịch như bình thường chỉ có giọng nói nhàn nhạt nhưng ẩn chứa ba phần thương yêu, bảy phần trách cứ. Nhớ tới vừa rồi đột nhiên thấy bóng người nàng rơi xuống, nếu không phải hắn kịp thời ôm được nàng hậu quả sẽ như thế nào? Ngay cả người tính tình cao ngạo như hắn mặc dù Thái Sơn áp đỉnh cũng không khiếp sợ nhưng lần này lại không dám chắc.

“Ngươi mới là người ngu xuẩn không biết sống chết a!”

Không còn bình tĩnh như mây gió trên bầu trời, Diệp Hòa kích động xù lông gợn giọng giận giữ hét: “Ngươi không phải rất có đầu óc à, sao lại không biết tính toán cho mình? Tại sao phải liều chết đón lấy giải dược? Ngươi khi nào trở nên ngu xuẩn vọng động như vậy rồi? Lý trí cùng sự tỉnh táo của ngươi đâu? Tại sao không suy nghĩ lẽ như tên tiểu nhân kia lừa ngươi? Chẳng phải như vậy sẽ chết rất oan uổng?”

“Tình huống khẩn cấp ta làm sao còn kịp suy nghĩ?” Bị một đồng lời trách cứ quăng vào, Kỳ Mạch biểu tình không vui cau mày phản bác. Trong lòng lại âm thầm thở dài tự giễu bản thân, phạm chuyện liên quan đến an nguy của nàng hắn có thể tỉnh táo lý trí được sao?

Nghe được câu trả lời của hắn, Diệp Hòa cúi đầu, cắn môi dưới, tuy bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại thấy rất cảm động. Lúc ấy tình hình quả thật khẩn cấp vạn phần, tất nhiên không thể nửa phần do dự, hắn không cần suy nghĩ đã nhảy đến vách đá, do phản ứng tự nhiên của thân thể sao? Diệp Hòa nàng từ nơi xa xôi đến thế giới này, vô thân vô cố không chỗ nương tựa, có thể tốt với nàng đến như vậy chắc không có mấy ai?

Lúc này, nam tử bỗng nhiên nhú lại lông mày, môi mỏng khẽ nhếch, trong mắt lóe lên đau đớn dần vật, cổ họng trắng nõn nhún nhai nhúc nhích như có hết sức nuốt lấy cái gì đó, ngay sau đó vằn trán bóng loáng như ngọc liền rỉ ra mồ hôi hột. Diệp Hòa liền vội vàng hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

“Không nên trốn tránh đề tài, nàng vẫn chưa trả lời ta, vì sao theo ta nhảy xuống?” Kỳ Mạch lại khôi phục như bình thường bỗng nhiên lên tiếng hỏi. Khi nói đôi mắt trong trẻo nháy cũng không nháy nhìn nàng, giọng nói nhẹ như không tồn tại nhưng ẩn chứa mấy phần mừng rỡ cùng chờ đợi: “Mới vừa rồi..... Tại sao lại khóc?”

“Người nào khóc!?” Diệp Hòa ngẩng đầu tròn mắt giận giữ nói, hai gò má mang theo vài phần thẹn quá thành giận.

Kỳ Mạch cười khế, lại nhú mày, lúc nói chuyện hơi thở không ổn định mang theo khinh thường hỏi: “Biết bộ dạng hiện tại của nàng nhìn như cái gì không hả?”

Diệp Hòa ngơ ngẩn hỏi: “Như cái gì?”

Nam tử nhướng mày chăm chú nhìn nàng: “Giống như một tiểu quý nhất gan không dám thừa nhận tâm tư của mình.”

“Ngươi nói ta là tiểu quý nhất gan?” Thiếu nữ vốn kiêu ngạo nghe vậy giận dữ, nhún chặt đôi mày.

“Chẳng lẽ không đúng?” Kỳ Mạch từng bước ép sát, song đồng đen nhánh thật chặt khóa lại nàng: “Nếu không phải nhất gan, vì sao không dám thừa nhận thừa nhận nàng quan tâm ta?”

“Ngươi không cần dùng phép khích tướng, chút diễn kỹ này không lừa được ta đâu.” Diệp Hòa lắc đầu phủ nhận nhưng vừa xong thì sắc mặt đột biến.

Theo một tiếng rên khe khẽ khó mà nghe thấy, đôi môi của nam tử phun ra ngụm lớn máu tươi, chất lỏng ấm nóng dọc theo vạt áo chậm rãi trượt xuống nhuộm đỏ một mảng áo gấm, chảy nhiều đến làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Diệp Hòa hô hấp hơi chậm lại, trong lòng như bị thiết châm ghim vào đau nhói, chợt nhớ tới vừa rồi hắn bị thích khách đánh lén trúng một kiếm ngay bụng, liền vội vàng đưa tay cầm thật chặt dây mây giúp hắn giảm bớt gánh nặng, lo lắng hỏi: “Ngươi thế nào rồi? Nhất kiếm trên bụng có phải rất nghiêm trọng?”

Kỳ Mạch hai gò má trắng bệch lắc đầu, nhẹ nhàng thở lấy hơi, trên mặt không giấu được thống khổ tê tái, mở miệng muốn nói gì chợt lại phun thêm một ngụm máu. Hai tròng mắt của hắn từ trước đến giờ đen nhánh sáng ngời giờ lại trở nên âm đạm, đợi cho hơi thở ổn định trở lại, mới chậm rãi nói: “Giải

được..... Ở trong ngực ta.”

Khi nói chuyện máu chậm rãi chảy xuôi ra ngoài, hàm răng vốn trắng nõn cũng bị nhuộm đỏ kinh hồn.

“Ngươi đừng có nói nữa, không nên mở miệng a!” Gặp trong mắt như không còn tiêu cự nhiễm một mảnh tro tàn, Diệp Hòa hoang mang bối rối đến hốc mắt đỏ rực. Mặc dù cố gắng trấn định khuyên nhủ nhưng lại nhìn không được run rẩy: “Chúng ta trước hết nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này đi thôi. Hồi cung tìm thái y..... có thái y trị liệu, ngươi sẽ không có chuyện gì..... nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Tuy rằng nói một cách dễ dàng nhưng Diệp Hòa trong lòng bồn chồn, hiện tại cả hai người treo trên bầu trời bám sát vách đá, vô y vô thuốc, vô thủy vô thực. Chưa kể đến cơn mưa này chẳng biết lúc nào mới dừng lại, y phục trên người cả hai cũng đã ướt đầm, lúc này lại cuối mùa thu, cái lạnh của mùa đông sắp sửa tiến tới gần, cho nên nhiệt độ ban đêm đặc biệt âm thấp, mặc y phục ướt nhẹp lại càng lạnh thấu xương.

Ở nơi điều kiện ác liệt thế này, người hoàn hảo không chút sơ hở cũng chưa chắc chống cự được chứ đừng nói hẳn bị đả thương nặng đến vậy, lại còn cực kỳ sợ hãi, nếu ở trong hoàn cảnh này mà ngủ mê đi hậu quả thật không tưởng tượng nổi.....

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Hòa lại càng bối rối, gặp hai mắt hấn nheo lại tựa hồ muốn nhắm, vội vàng vươn ra một tay xoa xoa gương mặt tái nhợt lạnh như băng, lau đi máu tươi bê bết tại khóe miệng, giọng nói mặc dù cứng rắn mang theo đe dọa, trong mắt lại không tự chủ được ngân nước: “Hò Kỳ kia, ngươi không thể chết tại đây nha. Nếu không giải được kia ta tuyệt sẽ không uống, thay vì tham sống sợ chết uống giải được dùng tính mạng ngươi đổi lấy, Diệp Hòa ta thà rằng cùng ngươi chết ở nơi này còn hơn.”

“Ta quan tâm ngươi, không muốn ngươi chết..... Cho nên ngươi nhất định không thể chết được, nếu ngươi dám chết ta liền không cần ngươi..... ngươi nghe thấy không hả?”

“Không thể nhắm mắt, không nên nhắm mắt..... Ngươi..... cái tên khốn này mau tỉnh lại cho ta!”

“.....”

Giọng nói của Diệp Hòa ba hồi ôn nhu, ba hồi tức giận mắng to, ba hồi nói lắp không mạch lạc tiết lộ nàng rất lo sợ. Cho đến hôm nay nàng mới phát hiện thì ra đã đem nam nhân mà nàng luôn trốn tránh trở thành một phần quan trọng, chỉ cần nghĩ đến hẳn chết sẽ làm nàng mất hết lý trí.

Cũng may qua một lúc lâu, nam nhân sắc mặt trắng bệch rốt cuộc chậm rãi mở mắt. Diệp Hòa thở phào một hơi, thả lỏng thần kinh căng thẳng, lúc này nàng mới phát hiện trên sống lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh. Đôi mắt đen nhánh như mực của nam nhân nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi cười nói: “Xem ra khổ nhục kế này rất hữu dụng.”

“Ngươi mới vừa rồi.....” Diệp Hòa kinh ngạc tròn mắt nhìn hấn, con ngươi đã khôi phục mấy phần tỉnh táo, cũng không còn học máu, trên mặt lại còn mang theo nụ cười.

Nam nhân nhíu mày, không hề xấu hổ thẳng thắn nói: “Mới vừa rồi chỉ là giả. Một kiếm kia đâm vào không sâu đối với ta mà nói chỉ là vết thương nhẹ thôi. Nhưng có thể khuyếch đại dụ được nàng cũng coi như bị thương có giá trị.”

Nhớ tới phản ứng nức nở bối rối muốn khóc của mình, Diệp Hòa giận không kềm được: “Cái tên khốn này! Đùa như vậy rất vui sao?”

Lúc này, vị Vương gia thân phận tôn quý không thèm so đo chuyện mình bị gọi là tên khốn, trầm tĩnh nhìn Diệp Hòa, thấp giọng nói: “Nếu không leo lên chi sọ ta và nàng thật phải chết ở chỗ này đây.”

Diệp Hòa giật mình hỏi lại: “Leo lên?”

“Nơi này cách đỉnh núi bất quá mấy trăm trượng, cả vách đá đều giăng đầy dây mây, trước đó không phải lúc rơi xuống ta bị thương khiến cho động tác chậm chạp, không thì đã có thể tiếp xúc bắt lấy dây mây, bây giờ cũng không cần cách đỉnh núi xa như vậy.” Kỳ Mạch chậm rãi nói rõ sự tình, dừng một chút lại hỏi: “Nàng hiện tại còn sức không?”

“Sức lực thì còn một chút.” Diệp Hòa cau mày nói: “Nhưng ta không thể xác định có thể an toàn bò lên đó đâu.”

Con ngươi sáng sủa của Kỳ Mạch khóa lại nàng, giọng khẳng định: “Nàng nhất định phải leo lên đó.”

“Ta?” Diệp Hòa nghe bỗng nhiên cảm giác có cái gì không đúng, hỏi: “Vậy còn ngươi?”

“Ta ở chỗ này chờ nàng. Tuy vừa rồi chỉ là vết thương nhẹ nhưng nếu cử động quá mạnh sợ rằng không ngừng chảy máu. Trong ngực có ngọc bài đồng, nàng cầm lấy nó leo lên tìm quan phủ gần nhất, gọi người tới cứu ta.”

Giọng nói của Kỳ Mạch nhàn nhạt như có như không, Diệp Hòa hoài nghi nhìn hấn, lo lắng hỏi: “Ngươi có thể chịu nổi đến khi ta đến sao?”

“Có thể.” Kỳ Mạch như không còn kiên nhẫn, nhíu mày đơn giản trả lời, lại trầm giọng dặn dò: “Cho nên nàng nhất định phải leo lên, nhanh đi nhanh về.”

Ngay cả chớp mắt cũng không, Diệp Hòa cẩn thận đánh giá hấn, thấy sắc mặt của hấn không đến nỗi quá tệ cũng không còn học máu, tinh thần cũng hoàn hảo không giống sắp hôn mê. Trước mắt nhiệt độ ngày càng lạnh, thay vì tiếp tục ngồi chờ chết không bằng tự mình đi tìm đường sống.

Nàng từ trước đến nay làm việc lưu loát, không phải dạng người không dứt khoát, trước khi hành động đưa tay sờ vào trong ngực hấn, lớp lông mịn bên

trong đã phiếm lạnh. Diệp Hòa khẽ cau mày càng thêm quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải sớm trèo lên, nhanh chóng tìm người giúp hắn thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Để tránh đang leo nửa đường đột tính phát tán, Diệp Hòa uống giải dược trong bình hồ lô, đem ngọc bài đồng cẩn thận cất kỹ, không tiếp tục trễ nãi thời gian, trực tiếp bám vào đám dây mây bò lên.

Kỳ Mạch ngừng đầu nhìn bóng người thiếu nữ dần dần đi xa, trong con ngươi lóe lên tia sáng phức tạp, đợi đến khi bóng người nọ biến mất trước mắt, hắn mới cúi gập người xuống, máu tanh bị đè nén trong cổ họng cũng nhịn không được nữa như vòi máu từ miệng hồng học nôn ra, thấm trên vạt áo như một đóa hoa tiên diễm.

Trên vách đá dựng đứng, nam tử cả người đầm máu, nét mặt lại trở nên nhu hòa lạ thường, trong đầu chỉ còn lại tiếng vọng câu thiếu nữ vừa nói: Ta quan tâm ngươi.

Bên hông máu vẫn chậm rãi chảy xuôi, lúc này thậm chí đã đem áo choàng tím bên ngoài thấm ướt. Kỳ Mạch âm thầm cảm thấy may mắn, may vì cơn mưa này làm thân nhiệt xuống thấp có thể giấu năng. Nếu không nhất định sẽ không chịu bỏ lại mình rồi đi, cũng sẽ không uống giải dược, như vậy chắc chắn năng và hắn sẽ chết tại chỗ này.

Trong cơn rét lạnh của hàn phong thổi đến cùng vết thương trên người, trên người hắn đã không còn chút sức nào cả, bàn tay cầm dây mây đã sớm trắng bệch, da tróc thịt bong, máu nhuộm đỏ một mảng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, máu vẫn cứ chảy, nhiệt độ không ngừng hạ thấp, nam tử giữ sợi dây mây ánh mắt dần dần tan rã, ngón tay bắt đầu buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mạng treo một đường

Gió lớn ngấm thét phất qua bên tai, trên vách đá dựng đứng bốn phía một mảnh đen nhánh u ám, thân ảnh nhỏ nhắn nhẹ nhàng trong gió rét hướng về phía trước trèo lên, hai tay bị dây mây thô ráp cửa đèn rách da nhưng không phát giác, hai chân giẫm lên nhám thạch lóm chồm thò ra trên vách đá dựng đứng, cắn chặt răng từ từ bò lên.

Trong đêm tối yên tĩnh không biết qua bao lâu, hai tay thiếu nữ chỉ máy móc lặp lại động tác, từng chút từng chút một thay nhau bám vào phiến đá, kéo thân thể mệt mỏi rồi khó khăn di động đi lên. Nếu không phải ý chí kiên cường sợ rằng thể lực sớm không chịu nổi.

Diệp Hòa cả người bủn rủn mỗi một không chịu nổi, đầu óc choáng váng, mồ hôi trộn lẫn cát bụi từ trán chậm rãi nhỏ xuống đôi mắt phát đau cơ hồ sắp không mở ra được nhưng không có thời gian lau đi. Phải biết rằng lúc này leo núi chứ không phải đang tập thể hình, không có thực hiện bất kỳ phương pháp phòng hộ an toàn nào, một khi vô ý buông lỏng tay hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Bàn tay đau đến chết lạnh ướt nhẹp, Diệp Hòa không cần nhìn cũng biết bàn tay vốn mịn màng như ngọc giờ đây máu tươi bê bết thế nào, trên người mỗi một sợi dây thần kinh đều gào thét mỗi một sắp hư thoát đến nơi. Đã bao nhiêu lần muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, bao nhiêu lần muốn buông lỏng dây leo để mặc bản thân rơi xuống. Song trong đầu hiện lên gương mặt tuần mĩ tái nhợt, nghĩ đến người nọ còn đang chờ năng dẫn người đến cứu, nghĩ đến món nợ mình thiếu hắn mãi mãi không trả hết, như xuất hiện kỳ tích năng cắn răng nhẫn nhịn tiến về phía trước.

Nhanh đến thôi, kiên trì một chút nữa thôi sẽ đến. Diệp Hòa ở trong lòng mặc niệm một lần lại một lần, bắt buộc mình dùng hết khí lực bò về phía trước, không dám ngừng đầu nhìn vách đá chông chênh không thấy đỉnh.

Đêm khuya nhiệt độ không khí lạnh hơn ban ngày, bị trận mưa to tàn phá bốn phía núi hoang Tây giao trở thành một đồng hồ độn không chịu nổi, đường dốc trước mặt một mảnh bùn lầy trơn trượt. Dưới ánh sáng le lói, cầm quân giờ cao cây đuốc chia làm mấy phân đội ở chung quanh sơn lĩnh đi lại khó khăn tìm người. Ở hoàn cảnh khốn cùng thế này, chớ nói cỡi ngựa đi ngay cả đi bộ trèo lên sườn núi cũng cần chú tâm quan sát, không thể ổn định trọng tâm sẽ bị trượt té.

Dưới ánh sáng lập lờ của đuốc đôi mắt nhìn lại, trên sườn núi chung quanh đầy rẫy cầm quân triều đình nhưng lại có một nam tử dung mạo âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, mặc lục cầm bào chen trong đám người hỗn loạn, đôi giày da hươu xanh đen vô được vẽ hoa văn phức tạp giờ đây dính đầy nước bùn nhưng vẫn theo mọi người từng bước đi dọc theo sườn núi.

Công tử cả người quý nạm vàng mang ngọc cùng nơi hoang sơn dã lĩnh này có vẻ không tương hợp Nhưng không hợp hơn chính là đám tùy tùng đi theo y, mọi người trong tay hoặc cầm lấy áo choàng hồ nhung hoặc cầm lấy rượu trắng làm ấm người, hoặc bùng cao đuốc tinh xảo, sợ vị chủ tử bốc đồng tùy thời đòi bụng.

“A Thul!”

Chỉ thấy Tú Thiếu Thuộc ở trong gió rét đánh hắt xì một cái, tùy tùng chung quanh lập tức hoang mang, quân gia Tú phủ tuổi chừng bốn mươi tiến lên

giúp y phủ thêm áo choàng, tận tình khuyên nhủ: “Thiếu gia, hay chúng ta trở về thôi, chuyện tìm kiếm Vương gia cứ giao cho cấm quân đi. Trời lạnh như thế, nếu ở nơi này bị nhiễm lạnh, Hầu gia trách tội xuống tiểu nhân chúng ta sẽ không đảm đương nổi a.....”

“Hòa Hòa tung tích không rõ, ta làm sao có thể bỏ lại nàng nha!” Tú Thiếu Thuộc nghe vậy tròn mắt, giận giữ hống: “Bọn họ tìm là chuyện bọn họ, chúng ta tìm chúng ta. Nếu bọn thiếu gia bỏ đi những thứ nô tài kia chỉ lo Vương gia của bọn họ bỏ mặc Hòa Hòa thì làm sao bây giờ”

Vị quản gia trung niên thấy chủ tử tức giận, vội vàng nói thêm “Ngài không cần lo lắng quá mức, Hạ cô nương trước nay võ nghệ cao cường nhất định không có việc gì, chẳng qua bị cơn mưa vây trong rừng thôi, thế mới mất tung tích liên lạc.”

Tú Thiếu Thuộc gật đầu, sắc mặt khá hơn một chút, ngay sau đó chợt nhớ tới cái gì, đưa tay đem áo choàng hồ nhưng trên vai kéo xuống.

Quản gia vốn thờ phào nhẹ nhõm, lúc này lại biến sắc: “Thiếu gia, ngài làm cái gì vậy? Hiện tại đêm khuya trời lại lạnh, nếu ngài không mang sẽ cảm mạo, như vậy không tốt lắm đâu?”

“Bọn thiếu gia muốn chính là cảm mạo..... cảm mạo đấy.” Tú Thiếu Thuộc cười thần bí: “Nếu Hòa Hòa thấy ta vì tìm nàng nhiễm bệnh nằm trên giường không dậy nổi chắc chắn sẽ rất cảm động!”

Nói đến đây đôi mắt cong như ánh trăng rạng rỡ tỏa sáng, như thấy được cảnh thiếu nữ thanh lệ như tuyết khóc nức nở nhào tới trong lòng ngực của y, kéo ra ngoai bảo trên người chỉ còn tròng sam mỏng tan chạm rai giẫm lên bùn nhão hướng dốc núi treo lên.

Một đám tùy tùng thấy thế khóc không ra nước mắt khổ không thể tả, nghĩ đến nếu tiểu tử tông kỳ quái này thật nhiễm bệnh nằm liệt giường, bọn họ chắc chắn sẽ bị Hầu gia phạt nặng đến da tróc thịt bong nằm trên giường không dậy nổi a.....

Hai tay vết thương chồng chất do dây mây cào xước, Diệp Hòa nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc, ngay cả khí lực cong lên khoe miệng cũng không có, nghỉ ngơi chốc lát, nâng chậm rãi vươn ra một tay, ngón tay bám chặt vào mặt vách. Diệp Hòa hít sâu một hơi, mượn lực tay đem thân thể hướng lên, đồng thời..... cùng lúc thả ra dây mây hai tay chống lên vách đá, từng chút một sức còn sót lại bò lên.....

Khi rốt cục an toàn tới đỉnh núi, Diệp Hòa cơ hồ dùng hết lực trong người, tứ chi vô lực ngồi phịch trên tảng đá cạnh vách đá, ánh mắt đau nhói cố gắng mở ra một khe hẹp, chỉ thấy cảnh trí chung quanh hết sức bình thường, trên mặt đất bùn đất nhão nhẹt, chung quanh cỏ xanh hỗn độn còn có rất nhiều đá vụn, hết thấy nhìn qua rất bình thường. Nhưng vì quá bình thường khiến Diệp Hòa cảm thấy kỳ quái, như trước đó không hề có trận chiến đẫm máu tanh, nửa điểm dấu vết chém giết cũng không có, thi thể, máu tươi, binh khí đều biến mất không thấy một móng, đương nhiên được người tỉ mỉ dọn dẹp qua.

Sờ sờ ngọc bài trong ngực, Diệp Hòa hít một hơi muốn chống thân thể đứng lên, nhưng mới vừa đứng lên sống lưng đã truyền đến đau nhói, cơn choáng váng như vũ bão phủ lên, không tự chủ được ngã về phía sau, đầu nện trên tảng đá, trước mắt tối sầm mất đi ý thức.....

.....

“Mọi người tìm cẩn thận một chút! Nếu không tìm được Vương gia, Hoàng thượng trách tội xuống đầu chúng ta sẽ khó mà giữ được.....” Theo cấm quân dẫn đầu ra lệnh, bọn lính rối rít lấy lại tinh thần, giờ được hướng nơi khác tìm kiếm.

“Bên vách núi hình như có người.....”

Rốt cục trèo lên đến sườn núi một gã binh sĩ giờ được nhìn bóng người bên cạnh vách đá bỗng nhiên kích động lớn tiếng kêu lên, rất nhanh liền có một đội cấm quân nhanh chân chạy tới, song khi đến gần nhìn trên mặt đất là một thiếu nữ đầu tóc rối bù cả người toàn là máu, nhìn không ra diện mục thật, thấy không phải là Khiêm Vương gia, mọi người không khỏi thất vọng.

Tú Thiếu Thuộc nghe được động tĩnh chợt lóe sáng, chạy nhanh về hướng đám người tụ tập, nhìn thiếu nữ cạnh vách đá bản không chịu nổi liền nhận ra: “Hòa Hòa!”

Đem thiếu nữ đang hấp hối ôm vào trong ngực, Tú Thiếu Thuộc vẽ mặt cột nhà hoàn toàn biến mất, khuôn mặt trắng nõn ngập tràn kinh hoàng, cầm bả vai của nàng lay động: “Hòa Hòa nàng tỉnh đi! Nàng làm sao rồi? Nàng không thể chết được! Ta không để cho nàng chết đâu, nàng tỉnh, tỉnh a.....”

“Người mà còn lay nữa..... ta liền chết cho coi.....”

Hơi thở mong manh cố gắng nói thành câu, Diệp Hòa nghe tiếng nói của binh lính kia tỉnh lại, vốn đang muốn mở miệng lại bị đồ ngốc từ đâu chạy đến dao động đến thở không nổi! Không biết lúc nào y mới không còn càng giúp càng rối đây?

Tú Thiếu Thuộc nghe thấy lời này vội vàng dừng lại động tác, đôi mắt hoa đào vui mừng nhìn nàng: “Hòa Hòa nàng đã tỉnh! Tại sao nàng lại biến thành bộ dáng này? Có phải không cẩn thận ngã xuống đó? Ta tìm nàng rất khó luôn nha.....”

Người làm tất cả mọi người đều giống người vậy á, đang đứng yên tự động té xuống? Còn nữa có người nào ngã xuống mà người toàn là vết đao không, Diệp Hòa đã mệt đến ngay cả mắt tròn trắn không ngại sưng sưng, hơi thở suy yếu nhỏ giọng nói: “Dưới vách đá..... cứu người.....”

“Cứu người?” Tú Thiếu Thuộc nhíu lại đôi lông mày đẹp, rầu rĩ hỏi: “Cứu người nào?”

“Vương gia.....”

“Không cứu!” Tú Thiếu Thuộc như đinh chém sắt lập tức từ chối, gợn găng linh hoạt.

Nếu không phải trên người không còn khí lực, không thì Diệp Hòa thật muốn cho y một quả đấm. Cũng may binh sĩ đứng tương đối gần nghe được lời nàng, tin tức rất nhanh liền truyền ra, mọi người rồi rít chuẩn bị, mười mấy tên cao thủ cấm quân nhanh chóng xuống đây vực cứu người.

Thấy mọi người mạnh mẽ triển khai cứu viện, Diệp Hòa chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, thần kinh vốn kéo căng có thể thả lỏng, mí mắt vô lực chậm rãi nhắm lại rất nhanh rơi vào giấc ngủ mê.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Sinh tử gắn bó

Thấy thiếu nữ trong ngực ngủ mê man, khuôn mặt Tú Thiệu Thục ánh lên nét lo lắng, trong miệng không ngừng gọi tên của nàng, lần này thật lâu cũng không có hồi âm. Mà vị quân gia bên cạnh đã tiến lên mấy bước cúi người xuống, do dự lên tiếng hỏi: “Thiếu gia, bây giờ nên làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Nhanh cứu người đi!” Tú Thiệu Thục gõ lên đầu ông, tức giận nói.

Cũng may nhà họ Tú không thiếu nhất đó là ngân lượng, có ngân lượng thì có thể dụ quỷ xay cối, đủ để khiến đám người tài giỏi cam tâm tình nguyện trở thành người hầu độc đỉnh của Tú gia. Đám người hay đi theo bên cạnh Tú Thiệu Thục tuy rằng nhìn như tùy tùng bình thường nhưng thật ra đều là hộ vệ biết võ công, đại phu biết y thuật, nhạc sĩ hiểu âm luật ..v.v.....ngay cả đầu bếp cũng góp mặt có thể nói đầy đủ không thiếu.

Tú Thiệu Thục cẩn thận ôm Diệp Hòa đến một mảnh đất trống tương đối sạch sẽ, một gã tùy tùng hiểu biết y thuật vội vàng tiến lên, lấy xuống hòm thuốc trên vai, bị Tú Thiệu Thục gấp giọng thúc giục chuyên tâm chẩn mạch.

Thời gian tí tách trôi qua, bên kia cấm vệ nhanh chóng chuẩn bị triển khai hành động cứu người, bên này Tú Thiệu Thục được tùy tùng giải thích, dùng ấm nước vốn mang theo cho y uống tự mình giúp Diệp Hòa trên tay trên vai hanh tẩy vết thương, cẩn thận hết xoa lại thoa thuốc trị thương ngoài da, rồi dùng băng vải trắng tinh tằng lóp một băng lại, đám tùy tùng thấy vậy tròn mắt hốc mồm, đây là thiếu gia hồ nháo hoang đường tùy hứng nhà bọn họ sao? Khi nào trở nên tí mĩ biết quan tâm thế rồi?

Đêm còn rất dài, giọt nước lạnh như băng từ trên trời giáng xuống, cơn mưa to đã kéo một thời gian dài đáng lý đã ngưng không ngờ tích tắc rơi xuống, đuốc trong tay cấm quân nhanh bị nước mưa phủ lên khiến ngọn lửa lúc sáng lúc tối, theo mưa ngày càng lớn không ít ngọn đuốc bị dập tắt, ánh sáng trên núi hoang dần dần trở nên mờ ảo.

Một đám tùy tùng thấy trời đổ mưa to, tranh thủ khoác áo choàng lên đỉnh đầu hai người Tú Thiệu Thục che mưa cho bọn họ, thế nhưng nước mưa rất nhanh thấm ướt cả áo choàng.

Diệp Hòa bị nước mưa lạnh lẽo kích thích, nhờ có thuốc trị thương nên có dấu hiệu ngừng đau, vết thương trên người cũng đỡ hơn, khí lực cũng dần dần khôi phục, chậm rãi mở mắt liền thấy mấy tên cấm vệ từ vách đá bò lên, bước nhanh chạy đến quỳ xuống bên cạnh đầu lĩnh. Dưới tiếng mưa tí tách gián đoạn thỉnh thoảng tục nghe thấy thanh âm hồi báo tương tự: “Bẩm! Thuộc hạ chúng tôi dọc theo dãy xuống tận xuống đáy vực, mưa rơi quá lớn..... chung quanh lại một mảnh tối đen..... hiện tại vẫn chưa tìm được Vương gia.”

“Hòa Hòa, nàng tỉnh rồi!” Tú Thiệu Thục vui mừng réo lên nhưng Diệp Hòa như không nghe thấy, cố gắng chống thân thể muốn đứng lên. Tú Thiệu Thục nổi câu vội vàng kéo lại nàng hỏi: “Hòa Hòa, nàng muốn làm gì?”

Gương mặt của Tú Thiệu Thục mang theo ứng phó, hai tay đã nóng rần nhưng Diệp Hòa không phát hiện, há ra tay y, trực tiếp kéo lê người đi đến bên cạnh mấy tên cấm vệ, ngoắc ngoắc người nọ đến, giọng nói yếu ớt lạnh đáng sợ: “Tìm không được? Trên vách đá..... không có sao?”

“Thuộc hạ chúng tôi đã tìm kỹ, trên vách đá không có một bóng người.”

Cái tên không giữ chữ tín, rõ ràng nói chịu được đến khi nàng gọi đến cứu cơ mà! Trong lòng Diệp Hòa dâng lên tức giận bị lừa, muốn mắng to hấn là tên chết tiệt tên khốn kiếp nhưng đến khi thốt lên lại là: “Nếu không tìm được vậy các ngươi sao không tiếp tục tìm sâu hơn nữa!”

Lại thấy cấm vệ quân lộ vẻ mặt khó xử: “Phía dưới khe núi có dòng nước chảy chảy xiết, lúc này không cách nào đốt cây đuốc, trời lại mưa to bọn thuộc hạ chưa quen thuộc địa hình, nếu không cẩn thận sảy chân sợ rằng sẽ bị dòng nước chảy xiết cuốn đi.....”

“Các ngươi sợ bị dòng chảy xiết cuốn đi nguy hiểm tánh mạng, vậy nếu tìm không được Vương gia các ngươi không sợ Hoàng thượng trách tội?” Diệp Hòa cười lạnh một tiếng, không tiếp tục trì hoãn thời gian, cất giọng nói: “Tìm mấy người không sợ chết theo ta xuống dưới tìm người!”

Chống thân thể mỗi một không chịu nổi, Diệp Hòa giọng khàn khàn vang dội, không để lộ nửa điểm mềm yếu vô lực, trực tiếp hướng bên vách núi đi tới. Bị khí thế của nàng cổ vũ, đám người cấm vệ nhìn nhau một chút, ngay sau đó cất bước đi theo.

Nhìn thân ảnh thiếu nữ kiên quyết đi về phía vách đá, Tú Thiệu Thục không ngăn cản chỉ bất động đứng im tại chỗ, trông mắt từ trước đến giờ hàm chứa cười đùa xẹt qua khổ sở, mơ hồ hỏi người bên cạnh: “Quân gia, lão nói..... có phải Hòa Hòa đã thích Kỳ Cửu kia rồi không?”

“Tiểu nhân tiểu nhân không biết.”

Thấy thân thể y phục đơn bạc lay động, quần gia lo lắng hỏi: “Thiếu gia, ngài sao rồi?”

“Thiếu gia!”

Theo một tiếng thét kinh hãi, mấy tùy tùng đỡ lấy chủ tử bỗng nhiên ngã quỵ, lại phát hiện mặt của y đỏ như bị ứ máu, nhiệt độ trên người nóng đến dọa người.

“Nếu Hòa Hòa thấy ta vì tìm nàng nhiễm bệnh nằm liệt giường không dậy nổi chắc chắn sẽ cảm động lắm đây!” Nhớ lại trước đó thiếu gia cười nói lời này, quần gia chỉ âm thầm lắc đầu than thở, thiếu gia đã nhiễm bệnh như bản thân mong muốn nhưng kết quả lại không thể viên mãn như dự liệu.

Xuống phía dưới so với leo lên đơn giản hơn rất nhiều nhưng trước mắt Diệp Hòa thể suy sức yếu, mỗi động tác đều phải cố hết sức. Cả buổi tối hết chém giết lại chạy trốn, leo lên vách núi, tiêu hao quá nhiều thể lực đã chống hết nổi nhưng trong lòng nàng lại cố chấp không chịu khuất phục, chỉ biết nếu không thể tìm được Kỳ Mạch đời này bản thân sẽ sống trong đau lòng cùng hối hận.

Dưới niềm tin mãnh liệt chống đỡ, Diệp Hòa cùng mấy tên cấm vệ một đường xuống phía dưới, hàn phong gào thét mưa lớn xối xả rất cực xuống được đáy vực. Diệp Hòa vui mừng phát hiện, chỗ trước đó nàng cùng Kỳ Mạch đứng trên vách đá cách nơi này không xa, chẳng qua đêm tối khiến tầm nhìn một mảnh tối om thực tế chỉ hơn mười trượng.

Quả nhiên, dưới nhai đê hoàn cảnh hết sức ác liệt, mưa to dồn dập dòng suối trên khe núi rơi ào ạt, nước xoáy vừa sâu lại nhanh, thỉnh thoảng đánh vào tảng đá văng lên từng đợt bọt sóng. Diệp Hòa mới vừa cảm thấy may mắn hiện tại lại thấy nguy hiểm, sức mạnh thiên nhiên rất cường đại, nếu không thận trọng vào này dòng suối chảy xiết này chắc chắn cứu tử nhất sanh.

Không tiếp tục làm trễ nải thời gian, mọi người chia nhau hướng bốn phương tám hướng tìm kiếm. Diệp Hòa tìm được một gậy gỗ lớn bằng hai ngón tay, chống thân thể mệt mỏi trong đêm đen dọc theo hướng bên dòng suối tìm kiếm, nhàm thạch lâu ngày bị nước vỗ vào mặt ngoài hết sức trơn bóng. Diệp Hòa mỗi một bước đều phải cẩn thận. Ở ánh sáng le lói nàng cúi đầu không buông tha mỗi một nơi, thể nhưng tìm hồi lâu vẫn không thu hoạch được gì.

Cực độ mệt mỏi bỗng nhiên trong đầu lại truyền đến chói sáng, chân của Diệp Hòa không khỏi mềm nhũn, thét một tiếng kinh hãi sau đó trời đất xoay chuyển cả người liền ngã vào trong nước, cái lạnh thấu xương thoáng cái đem nàng bao phủ, nước lạnh như băng rót vào lỗ mũi cùng trong cổ họng giống như hòa thiêu khổ không tả nổi.

Nước chảy dồn dập cuốn lấy Diệp Hòa hướng nhánh sông khe núi trôi đi, Diệp Hòa thâm kêu hồng bét, lúc này bị nước chảy dồn dập va vào người, một khi đụng phải nhàm thạch cứng rắn nàng chắc chắn sẽ chết. Lúc này dù giãy dụa thế nào cũng vô dụng, Diệp Hòa bị động theo dòng suối lao xuống, trong đầu chỉ còn nghiêng trời lệch đất cơ hồ muốn bất tỉnh. Rơi vào tuyệt cảnh Diệp Hòa đã âm thầm tính toán chết dưới nước, ai ngờ lúc này bỗng nhiên thoát khỏi cảm giác hít thở không thông bị chìm dưới nước, thân thể với xui theo dòng nước cũng ngừng lại.

Cảm thấy phía dưới trở nên bằng phẳng, Diệp Hòa không dám tin mở mắt ra, nhìn về phía khe suối nghiêng trước mắt, mặt đất phẳng lì động một bãi nước, vì sóng quá lớn vô tình đẩy nàng va vào bờ.

Diệp Hòa nửa người ngâm mình trong nước, nửa người nằm tại bên bờ, thở dài than mạng nàng thật lớn, xoay chuyển cần cổ cứng ngắc lại thấy được gương mặt quen thuộc gần trong gang tấc. Mái tóc đen nhánh tán loạn, gò má trắng mịn tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền không chút tức giận, cả người chongchát vết thương, té bị thương, đụng đá thương, vết đao, kiếm thương.....

Nếu không phải lồng ngực còn đang yếu ớt phập phồng nàng sẽ cho rằng hân đã chết. Thân thể vốn cảm y hoa phục lúc này đã rách nát không chịu nổi dính đầy vết máu vừa bắn vừa thổi rửa nhưng khí chất tôn quý lãnh ngạo trên người hân không hề suy giảm.

Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, tâm tình Diệp Hòa hết sức phức tạp có thể nói vừa mừng vừa sợ dờ khóc dờ cười, giẫm nát giày lại không tốn chút sức tìm được. Sớm biết phải rơi vào khe núi mới có thể tìm được hân, vậy nàng cần gì từng bước cẩn thận dò đường làm chi, sớm té ngã không phải tốt hơn sao.

Nói vậy hân từ vách đá rơi vào dòng suối khe núi rồi bị cuốn đến nơi này, nếu dùng phương pháp bình thường tìm kiếm ở đáy vực sợ rằng tìm cả đêm cũng không tìm đến nơi này. Hiện tại cả người Diệp Hòa vô lực không còn chút sức lực, không nhúc nhích nằm ở tại chỗ lẳng lặng nhìn hân.

Nghỉ ngơi một hồi đến khi dần dần khôi phục khí lực, Diệp Hòa lật người giống như Ô Quy chậm rãi bò về phía nam nhân nằm im lìm kia.

Sái nước lạnh, ấn huyệt nhân trung – giữa mũi và miệng, ấn lên ngực, Diệp Hòa dùng tất cả phương pháp cấp cứu nàng biết nhưng không thấy hân có dấu hiệu tỉnh lại. Nơi này vừa ẩm vừa lạnh nếu cứ ngủ mê man sẽ không tốt, phải sớm làm hân tỉnh lại. Diệp Hòa cố hết sức gượng tay lên, kiên trì không ngừng kích lên bộ ngực, qua một lúc lâu rốt cục thấy hân phun ra một ngụm nước, kèm theo hai tiếng ho khan kịch liệt, ánh mắt cũng chậm rãi mở ra.

Đôi môi khẽ nhếch, lông mày tung bay, tròng mắt trong trẻo lạnh lùng hết thấy đều quen thuộc, thấy hân tỉnh lại Diệp Hòa không nhịn được cong lên khóe miệng cười tươi.

Nhưng nam nhân vừa tỉnh lại hoàn toàn khác ngược nàng, Kỳ Mạch trọng thương sắc mặt vốn khó coi, một khắc mở mắt nhìn thấy Diệp Hòa sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn bội phần.

“Nàng..... tại sao lại ở chỗ này?” Hân khó khăn mở miệng mang theo giọng nói khàn khàn khó nghe, chứ không trong trẻo lạnh lùng như ngày thường:

“Nàng không làm theo lời ta nói sao?”

Nghe hắn nói như thế, Diệp Hòa tức giận phản bác: “Ngươi cũng đã nói ở trên vách đá chống cự chờ ta đến cứu, hiện tại sao lại ở nơi này chờ chết?”

Vừa mở miệng, hai người giống như trước kiêu ngạo không ai chịu thua ai nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt mang theo trách cứ cùng tức giận.

Lúc này Diệp Hòa vẫn còn dư âm sợ hãi, trước đó bởi vì trời đen kịt hai người không nhìn rõ vách núi sâu bao nhiêu. Mà hắn chỉ biết khoảng cách đỉnh núi chứ không cách nào xác định vực núi có sâu không, cho nên nói dối lừa nàng bỏ lại một mình hắn bị thương chạy trốn. Cái tên ngu ngốc này rõ ràng không muốn sống nữa mà! Nếu vách núi kia không phải chỉ mấy trăm trượng mà là vách đá vạn trượng, nếu không phải rơi vào trong nước bị cuốn tới nơi này chỉ sợ hắn đã sớm tan xương nát thịt

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Sống sót sau tai nạn

Giống như một đôi người yêu cầu kinh, hai người gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, dần dần ý thức được lời trách cứ mang theo quan tâm, ánh mắt của bọn họ từng chút một nhu hòa đi.

Mới vừa rồi Diệp Hòa dùng hết sức trong người giúp hắn làm động tác kim ngực ép ra nước trong bụng, lúc này hắn đã tỉnh năng cũng đã mệt mỏi cả người không còn chút sức, ngay tại chỗ gục trên lồng ngực hắn chậm rãi thở lấy hơi. Cái tên Vương gia này nhìn gầy yếu vậy mà cơ ngực rộng rãi rắn chắc, đáng tiếc phiếm lạnh không được hoàn mỹ.

Nghĩ đến tình trạng không mấy lạc quan của hai người bọn họ, Diệp Hòa trong lòng âm thầm rầu rĩ, hiện tại đêm khuya sương mù dày đặc, nơi này lại vắng vẻ khó tìm, không biết đến khi nào cấm quân mới tìm được bọn họ?

Thác nước nghiêng lao xuống tiếng nước chảy đổ xuống ào ào, mặc dù bây giờ bọn họ còn khí lực lớn tiếng kêu cứu nhưng sợ rằng dưới sức ép của tiếng nước nơi này cùng khe núi thăm cảm quân cũng không nghe thấy.

“Chúng ta bây giờ nên làm gì bây giờ?” Diệp Hòa hữu khí vô lực, giọng yếu ớt như muỗi kêu hỏi.

Chờ giây lát không nghe được hồi âm, Diệp Hòa nghi ngờ giương mắt nhìn sang lại thấy mặt của hắn gần như trong suốt, hai mắt nhắm chặt lưng lay như sắp ngất đến nơi. Nghĩ đến trong hoàn cảnh đêm khuya trời giá hắn mà ngủ mê mang sẽ nguy hiểm tánh mạng, Diệp Hòa trong lòng bối rối, cắn răng hít một hơi, vung lên quả đấm đánh thẳng lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc.

Theo một tiếng thập giọng hô khó nghe thấy, Kỳ Mạch bị con đầu đánh thức chậm rãi hé mắt, Diệp Hòa vung lên quả đấm cũng mềm nhũn trượt xuống, giọng vẫn yếu ớt nhưng mang theo tức giận: “Mở to hai mắt cho ta, ta không cho ngươi chết ở chỗ này! Ta còn có thể chống đỡ tiếp, ngươi là một đại nam nhân chẳng lẽ ngay cả ta cũng không bằng?”

Kỳ Mạch cau mày, gương mặt bị đánh sưng đỏ, vẻ chật vật không chịu nổi nhưng lấy tư thái ngạo nghễ cao cao tại thượng, không cam lòng yếu thế lạnh lùng liếc nàng, hơi thở không yên nhưng nói từng câu từng chữ đều rõ ràng: “Trước mắt tự lo cho nàng đi, nàng chết ta còn chưa chết a.”

“Ta mới không lo lắng ngươi!” Thấy hắn nói như vậy Diệp Hòa hơi an tâm, ngoài miệng lại lỗ miệng phủ nhận: “Cửa cửa miệng nói người tốt sống không lâu, tai họa ngàn năm. Theo cách nói đó, đúng là ta chết ngươi cũng sẽ không chết.”

“Khụ khụ..... miệng lưỡi sắc bén.” Kỳ Mạch thống khổ ho khan hai tiếng, máu theo khóe miệng chảy ra.

Tuy đôi môi nhuộm máu nhưng vẫn mang theo nét cười, tròng mắt đen nhánh lóe lên tia sáng, cổ hết sức nói: “Nếu đã không lo lắng sống chết của ta..... Vì sao còn trở lại tìm ta?”

Diệp Hòa nhìn hắn ho ra máu tươi trong bụng căng thẳng đang muốn mở miệng, song đối mặt câu hỏi chất vấn của hắn nhất thời nghẹn họng trân trối. Đúng vậy, tại sao phải kéo thân thể mỗi một suy yếu, mạo hiểm tánh mạng đi tìm hắn, hơn nữa cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy hối hận? Khi nào thì bắt đầu rồi, cái tên Cừu vương gia nguy hiểm hi nộ vô thường này đã nhảy vào lòng nàng, trong lúc mơ hồ khiến nàng để ý đến thế?

Thấy nàng trầm mặc không nói, trong mắt Kỳ Mạch lóe lên ánh sáng lãnh đạm lẳng lặng nhìn nàng, hơi thở mỏng manh thờ dài một hơi: “Hòa Nhi, lúc nào nàng mới chịu thân nhiên đối mặt tâm ý của mình đây?”

Cảm nhận được nhiệt độ cùng máu trên người hắn lưu thất, ánh mắt Diệp Hòa có chút chua xót, đầu óc nóng lên, không suy tư liền bật thốt hết âm lên: “Ngươi cái tên khốn này, xem bộ dạng hiện tại của ngươi đi, có thể sống sót hay không đã là vấn đề! Ta nào còn tâm tư suy nghĩ cái khác?”

Kỳ Mạch chấn động, cả người lạnh như băng đôi môi tái mét nhưng ánh mắt lại trở nên cực nóng nhìn nàng, từng chữ từng câu hỏi: “Nếu như..... ta có thể sống thì thế nào?”

Mặt Diệp Hòa chôn sâu vào lồng ngực hắn, có thể cảm nhận được trái tim đập bang bang. Đối mặt câu hỏi ép sát không tha, gò má nàng nóng lên, cắn chặt môi dưới một hồi lâu vẫn không biết trả lời thế nào.

Một trận kịch liệt ho khan, nam nhân sắc mặt tái nhợt thống khổ nhấn lại lồng mày, bọt máu văng khắp nơi. Diệp Hòa trong bụng cả kinh, tay chân luống cuống giúp hắn lau đi, nhưng mới vừa lau liền có búng máu tươi khác nôn ra, khiến nàng lau thế nào cũng không sạch nổi, mắt thấy trong đôi mắt đen nhánh một mảnh tro tàn. Diệp Hòa kinh hồn táng đảm, giọng khàn khàn run rẩy: “Được! Chỉ cần ngươi có thể sống. Đến khi đôi mắt..... ta, ta sẽ không tránh nữa, được chưa?”

Dưới cái lạnh của thời tiết đôi môi của Kỳ Mạch run lay bầy, nghe được lời của nàng ánh mắt trở nên nhu hòa, từ lồng ngực lại dâng lên một luồng máu tươi tràn ra khoe miệng, toàn thân cao thấp đều gào thét đau đớn cùng mỗi một dùng chút sức còn sót lại buộc chặt hai cánh tay quấn quanh eo nàng.

Thấy vẻ mặt khổ sở đau đớn như sắp chống đỡ hết nổi mất đi ý thức, Diệp Hòa liền vội hỏi vấn đề khiến hắn chú ý: “Vương gia, ngươi có biết chim nhạn vì sao bay đến phương Nam để trú Đông không vậy?”

Trọng thương lại chịu cái rét khắc nghiệt Kỳ Mạch vô lực đau đớn không chịu nổi, chỉ cảm thấy bóng tối giống như thủy triều mãnh liệt từ bốn phương tám hướng cuộn trào ập đến, giữa giữa đấu tranh giữa giữa sự sống cùng cái chết, mạnh giữ vững một tia lý trí, cố hết sức trả lời: “Phương Nam..... Âm áp.....”

“Không đúng. Là bởi vì nó bay quá mệt mỏi.”

“.....”

“Động vật gì ngươi đánh chết nó sau đó ngươi lại chảy máu?”

“Con nhím.....”

“Không đúng. Là con muỗi.”

“.....”

“Vậy loại vải gì dùng kéo cắt bỏ mà không đứt?”

“Bác Gia thân cường..... Thiết tâm ti trừ [tơ tâm ý].....”

“Sai rồi. Là thác nước.”

“.....”

Diệp Hòa hỏi hết vấn đề này lại đặt vấn đề khác cố gắng tập trung sự chú ý của hắn không cho hắn mất đi ý thức. Thời gian tí tách trôi qua không biết bao lâu, cực độ rét lạnh cùng mỗi một giọng hai người dần dần yếu ớt, bọn họ không nhúc nhích nằm trên bãi cát, thân mật như người yêu ôm chặt nhau cho đến bóng đêm rút đi, trên bầu trời xuất hiện le lói tia sáng.

“Tìm được rồi, tìm được rồi! Bọn họ ở đây.....” Một tên binh lính vui mừng quát tháo, cầm vệ sới trào chạy đến.

Ánh mắt cố hết sức mở ra một khe hẹp nhìn những bóng người từ xa đến gần, Diệp Hòa an tâm để mặc bản thân ngủ thiếp đi.

.....

Trong không gian yên tĩnh, ánh trăng xuyên thấu qua hai ngón tay rời đi, thiếu nữ trên giường sắc mặt trắng bệch đôi môi tái nhợt, rõ ràng hai mắt nhắm nghiền bất tỉnh nhân sự nhưng mi tâm nhẹ nhàng nhúu lại không biết lo lắng cái gì, dung nhan thanh lệ như tuyết tiêu tụy không chút huyết sắc nhưng đôi môi khẽ nhếch để lộ quật cường cùng bền bỉ làm cho người ta rung động.

Một đôi bàn tay to thon dài trong suốt thuần khiết chậm rãi đưa về phía gương mặt cô gái như mang theo vô hạn yêu thương cùng đau lòng bỗng nhiên dừng lại, bởi bởi do dự hồi lâu cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào bên cạnh gò má, ngón tay gầy gò ôn nhu vỗ nhẹ lên khuôn mặt.

Không biết qua bao lâu, mí mắt thiếu nữ khẽ nhúc nhích, lông mi run rẩy, trong con mê mang vùng vẫy đấu tranh, Diệp Hòa rút cục mỗi một lấy lại ý chí khiến bản thân mở mắt, hoảng hốt nhìn màn lụa trên đầu, trong lúc nhất thời không biết bản thân đang ở nơi nào, song nhìn trên người đắp chăn bông quen thuộc, Diệp Hòa rất nhanh nhận ra nàng đang ở trong phòng Hạ Phủ.

Ý thức được bên cạnh có người, Diệp Hòa lúc cảnh giác nghiêng đầu nhìn lại, một giây sau liền giật mình.

Ngồi đầu giường là một nam tử thân mặc trường sam mộc mạc đơn giản, vai vóc không phải dạng đất tiền nhưng có một loại khí chất thanh cao chậm rãi khuếch tán, trong con người một mảnh ôn hòa, vẻ mặt bình thản yên lặng, khuôn mặt hết sức bình thường không hiển quý, thậm chí tiêu tụy gầy gò, tóc mai lốm đốm trắng nhưng đôi mắt lại trong suốt lạ thường như biển sâu mênh mông mà thâm thúy bao dung vạn vật, rồi lại mang theo tang thương nói không nên lời.

“Tỉnh?” Nam tử khẽ mỉm cười, ánh mắt lẳng lặng nhìn nàng.

Diệp Hòa chống giường hẹp muốn ngồi dậy, kinh ngạc hô: “Bát gia?”

“Nghe Hạ thượng thư nói nàng ngủ mê man một ngày một đêm, ta không yên lòng cả đêm tới đây xem một chút.” Bát gia đưa tay đem nệm đỡ dậy, quan tâm đem gối mềm đặt phía sau lưng nàng, nhẹ giọng nói.

“Một ngày một đêm” Diệp Hòa vừa nghe lời này cơ hồ nhảy dựng lên, nhìn xuống đau đớn đến bần rùn cả người, nghiêng một bên túm lấy ống tay áo bát gia, mất đi tỉnh táo gấp giọng hỏi: “Vậy Khiêm Vương thế nào? Cẩm quân có cứu hẳn lên chưa? Hiện tại có bình yên vô sự?”

Ánh mắt Bát gia vốn trầm tĩnh giờ lại lóe lên nét cười, ngưng mắt nhìn Diệp Hòa trầm ngâm một hồi mới nhẹ nhàng đề lại bả vai muốn động của nàng chậm rãi nói: “Nàng trước đừng nóng vội. Lúc cẩm quân tìm được các người, hẳn mặc dù đã hoàn toàn không có ý thức cũng may còn một ý chí tồn tại. Chỉ là vết thương ngay bụng quá nặng, trải qua thái y cả đêm chữa trị, hôm nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.”

Hồi hột trả lời vài câu, Diệp Hòa nghe được trong lòng run sợ, lá phổi bị hao tổn bụng trọng thương, trắng đêm thụ hàn, những điều này đều do nàng liên lụy Nếu không phải vì nàng bụng hẳn sẽ không trúng kiếm, sẽ không rơi xuống vách đá, càng không phải bị nhốt cả đêm dưới vách núi. Nghĩ đến đây, Diệp Hòa trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đủ loại tâm tình ừn ừ kéo đến, áy náy, hối hận, xin lỗi, cảm động.

Trong mũi bỗng nhiên truyền đến mùi thơm thoang thoảng của cơm, Diệp Hòa từ từ loại tâm tình phục hồi tinh thần, đã nhìn thấy một chén cháo loãng mùi hương mê người.

Còn chưa kịp phản ứng, Bát gia đã bung bát cháo sủi, múc một muống đưa đến bên môi nàng, nói: “Đói bụng không? Cháo này được dùng than trong phòng ninh rất lâu. Trên người nàng thương thế không nhẹ, ngủ mê man một ngày một đêm ắt hẳn đói rồi.”

Y ôn hòa đưa muống cháo tới trước mặt nàng, trong bụng Diệp Hòa cảm thấy ấm áp. Nếu đổi lại lúc trước Bát gia cả đêm nhìn nàng, động tác thân mật quan tâm nàng, nàng chắc chắn mừng rỡ không dứt nhưng hiện tại trong lòng nàng chỉ lo lắng vết thương của Kỳ Mạch, chậm chạp không cách nào há mồm ăn cháo, cuối cùng xa cách nhận lấy chén cháo trong tay y bối rồi nói: “Ta. ta tự mình ăn.”

Nhìn động tác của nàng, trong mắt Bát gia lóe lên tia khác thường rất nhanh chuyển sang thoải mái. Cảm qua quái tượng đặt bên cạnh, chậm chạp đứng dậy nhẹ giọng nói: “Ta phải đi rồi, trời đã sắp sáng ta ở lại e rằng không hay. Nàng ăn xong nghỉ ngơi một chút dưỡng tốt vết thương, rảnh rỗi ta sẽ trở lại thăm nàng.”

Diệp Hòa gật đầu nhưng Bát gia đi đến cửa đột nhiên dừng lại, do dự chỉ chốc lát giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên.

“Hòa Nhi.” Y không quay người lại chẳng qua thấp giọng nói: “Nàng là cô gái kiên cường nhất tốt đẹp nhất mà ta từng gặp, nàng vốn là người tính tình không câu chấp như làn gió không chịu trời buộc. Nếu không phải ta nàng sẽ không bị kéo trong vũng đục tranh chấp hoàng cung, ngày ngày cẩn thận lo lắng đề phòng, nhiều lần rơi vào hiểm cảnh, tất cả đều do Kỳ Tử Phi ta vô năng, không cách nào mang cho nàng cuộc sống tươi đẹp yên bình.”

“Là ta tự mình chọn không trách được ngài.” Diệp Hòa lắc đầu thấp giọng nói. Trong bụng có chút nghi ngờ, Bát gia vì sao bỗng nhiên nói đến vấn đề này?

“Mấy ngày nay cực khổ nàng rồi.” Bát gia chống quái tượng không nhúc nhích đứng ở cạnh cửa, giọng nói thật tình mang theo chờ đợi như đang nói với nàng lại như tự mình lẩm bẩm: “Đợi thêm mười ngày, ta sẽ không cần sống trong đề phòng thế này.”

Diệp Hòa nghe vậy ngơ ngẩn vẫn chưa hỏi thăm nói thế là có ý gì, Bát gia đã cất bước rời khỏi gian phòng.

Đợi thêm mười ngày nữa, không cần sống trong đề phòng thế này? Diệp Hòa yên lặng nhớ tới lời y vừa lẩm bẩm ngưng thần ngẫm nghĩ hồi lâu mới chợt hoảng hốt, mười ngày sau. không phải là ngày thành thân của Bát gia cùng trưởng Công chúa sao?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Vương phi đợi gả

Ngại tình trạng bản thân còn chưa khỏe hẳn, Diệp Hòa cả ngày ở lại Hạ phủ dưỡng thương, từ sáng đến chiều chỉ nằm trên giường chờ thỉnh thoảng có người tới thăm nàng hoặc nha hoàn chịu trách nhiệm hầu hạ nàng ăn cơm uống thuốc. Trong thuốc trị thương không thể thiếu thành phần thuốc ngủ, trong mộng thời gian đặc biệt trôi qua mau, nháy mắt đã qua ba ngày.

Chuyện bị ám sát tại Tây giao giao cho hình bộ bắt tay điều tra đến nay vẫn không chút âm tín. Kết quả như thế Diệp Hòa cũng không kinh ngạc, nàng đối với người chủ mưu phía sau không quá hi vọng, dù sao núi hoang Tây giao đã sớm bị dọn dẹp sạch sẽ, thi thể, cung tên, binh khí đều biến mất không thấy dấu vết, ngay cả vết máu cũng bị mưa to cuốn đi không để lại nửa điểm dấu vết, có thể đi đâu tra?

Nhắc lại Diệp Hòa không khỏi lần nữa nhớ lại thích khách truy sát tại cánh đồng tuyết ba năm trước, đồng dạng theo sát không nghỉ thấy chết không sờn, đồng dạng liều chết đánh giết thủ đoạn sắc bén, đồng dạng mạnh mẽ vang dội không lưu dấu vết. Hai lần bị ám sát, không phải cùng một bọn làm chứ?

Lần này bị ám sát mặc dù ảnh hưởng đến chánh sự triều đình nhưng không làm trễ nãi liên thân giữa Đại Kỳ cùng Bắc Gia, giai đoạn trước hôn sự được chuẩn bị với khí thế hùng hực, mười ngày sau hôn lễ sẽ tiến hành dưới ngàn vạn ánh mắt mọi người. Mắt thấy sắp đến hôn kỳ nhưng Diệp Hòa trong lòng lại có chút bất an, mấy ngày qua lời đêm đó của Bát gia cứ thường xuyên vọng vào trong đầu nàng, chẳng lẽ mười ngày sau trong hôn lễ sẽ có hành động?

Song những ngày qua Diệp Hòa ba phen mấy bận thỉnh thoảng thám thính ý Hạ Niên Đức nhưng không nhận được bất kỳ dị thường. Chẳng lẽ do nàng đa nghi? Dù sao lấy trưởng Công chúa Bắc gia thì Kỳ Đế cũng phải kiêng kỵ, cũng như lời Bát gia nói bảo vệ nhất thời không xảy ra chuyện gì, có lẽ lời không cần trải qua cuộc sống lo lắng thấp thỏm chính là ám chỉ việc này?

Trải qua ba ngày điều dưỡng không ít vết thương trên người Diệp Hòa dần dần khép lại nhưng vẫn đau nhức cả người không còn chút sức lực, mặc dù miễn cưỡng có thể xuống đất đi lại nhưng một mồi đồ mồ hôi lâm ly, thể nhưng so với vết thương trên người nàng thì người kia còn nghiêm trọng hơn.

Theo như lời Hạ Niên Đức, đã hai ngày liên tục Kỳ Đế không thượng triều, bãi giả Kim Lâm Điện, không để ý ngày đêm canh giữ đầu giường ái tử. Trải qua người của thái y viện cứu chữa hai ngày đêm không ngủ không nghỉ, Vương gia đã từ trong hôn mê tỉnh lại, suy yếu quá mức mà ho khan không ngừng, động tác mạnh một chút liền phun ra máu.

Diệp Hòa từ trong miệng Hạ Niên Đức còn thám thính được ít tin tức về Khiêm vương, khi nghe bệnh trạng ho ra máu làm nàng âm thầm kinh hãi, nếu bị ho lao thì làm sao bây giờ? Cần phải biết ở nơi này kỹ thuật chữa bệnh chưa được phát triển, nếu mắc chứng ho lao hy vọng chữa khỏi là cực kỳ bé nhỏ. Sẽ không..... Diệp Hòa âm thầm an ủi mình, động mạch phổi cao áp cùng nhánh khí quản khuếch trương cũng xuất hiện tình trạng tương tự, hồ ly xảo trá kia mạng lớn nhất định không có việc gì.

Mấy ngày qua Diệp Hòa vì chuyện này mà lo lắng không thôi nhưng dân chúng trong hoàng thành ngược lại, cả bên trong thành trấn ngập hơi thở vui mừng, hầu như tất cả mọi người đều chú ý việc liên hôn giữa Bát gia cùng trưởng Công chúa, ngay cả tiểu nha hoàn mỗi ngày thay thuốc đưa cơm Diệp Hòa cũng muốn đoạt thái câu trong ngày lễ thành thân, sau này có thể gả cho lang quân như ý.

Song ngày này, tiểu nha hoàn đi vào phòng Diệp Hòa, trên tay lại không thấy bưng súp cũng không có đưa tới thức ăn nước trà mà vội vàng kêu lên: “Tiểu thư, Hoàng thượng truyền thánh chỉ, là đại tổng quản Từ công công tự mình đưa tới chỉ rõ muốn tiểu thư ra ngoài tiếp chỉ!”

Đại tổng quản là thân tín bên cạnh hoàng thượng tự mình đến truyền thánh chỉ tất nhiên không phải chuyện nhỏ. Nghe lời này, Diệp Hòa liền mặc áo ngoài treo đầu giường vội vàng đứng lên, thời điểm đứng lên vẫn còn lảo đảo, may nha hoàn bên cạnh thấy thế liền tranh thủ đỡ lấy nàng, Diệp Hòa nửa dựa nha hoàn đi ra tiền sảnh.

Ngoài đại sảnh Hạ phủ, Từ công công trắng tròn mập mạp đã đứng tại chỗ, bên cạnh còn có mấy tiểu thái giám đứng xếp hàng ngay ngắn như đứng chờ đã lâu. Tâm phúc của Hoàng thượng đặc tội không được, Diệp Hòa vội vàng sai bước nhỏ đi tới nhưng còn chưa bước vào cửa đã nghe giọng nói lạnh lạnh đặc biệt thuộc về hoạn quan truyền đến: “Hạ tiểu thư không cần gấp gáp, thân thể tiểu thư không khỏe chậm một chút cũng không sao.”

Diệp Hòa ngẩn ra, kinh ngạc nhìn thái độ cung kính quá mức của người nọ nhưng dưới chân nện bước vẫn chưa giảm bớt, bước vào tiền sảnh, đi tới nơi cách xa ông ta một thước liền dừng lại, lễ phép nói: “Làm phiền Từ công công.”

“Hạ tiểu thư không cần khách khí, đây là bổn phận của nô tài.” Từ tổng quản khẽ gật đầu mỉm cười, tiếng nói vừa ngắt sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, cất giọng hô: “Hạ thị Diệp Hòa tiếp chỉ.”

Theo tiếng nói của Từ công công truyền đến, Diệp Hòa vội vàng khom lưng quỳ xuống, nha hoàn gia đình bên trong phòng khách cũng lần lượt quỳ trên đất.

“Phụng thiên thành vận, Hoàng đế chiếu viết.” Giọng nói lạnh lạnh bên trong phòng khách chậm rãi vang lên: “Hộ bộ thượng thư Hạ Niên Đức, nữ nhi Diệp Hòa tính tình thành thực hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng. Nay Cửu hoàng tử Khiêm Vương đột nhiên vô ý bị bệnh ma quân thân nguy hiểm cận kề, cần phải xung hi đẩy lùi bệnh ma sớm ngày an khang, nhanh chóng chọn hiền nữ cùng xứng. Hạ thị chi nữ có thể nói là người phù hợp, trầm đặc biệt phong nàng làm Vương phi của Cửu nhi. Hết thấy lễ nghi giao lễ bộ cùng Khâm Thiên Giám cùng chung tổ chức, chọn ngày tốt bảy ngày sau lập tức thành thân.”

Khi Từ công công nói xong hai chữ “khâm thử”, Diệp Hòa mới từ trong thánh chỉ phục hồi tinh thần. Bệnh ma quân thân nguy hiểm cận kề..... Đã nghiêm trọng đến cần xung hi? Đối với hôn sự giữa nàng cùng Khiêm vương, mặc dù hoàng thượng từng trên đại điện chính miệng hứa hẹn qua nhưng ngại danh tiếng hỗn độn của nàng, tưởng rằng Hoàng thượng ắt hẳn buông tha, không nghĩ lại nhanh chóng đến vậy. Tuy nói vì gấp rút xung hi mới chấp nhận nhưng trong khoảng thời gian ngắn Diệp Hòa vẫn khó thể tiếp nhận.

“Chúc mừng Hạ tiểu thư.....” Từ công công cười híp mắt tiến lên, khoát tay áo sửa lời: “Theo nô tài xem ra, hiện tại hẳn xưng tiểu thư là Khiêm vương Phi mới đúng.”

Còn vậy trong suy nghĩ phức tạp, Diệp Hòa đứng dậy hai tay nhận lấy thánh chỉ ông đưa đến, do dự một hồi cuối cùng mở miệng hỏi: “Từ công công, thân thể Khiêm vương có gì đáng ngại sao?”

“Chuyện chủ tử, nô tài không dám lăm mồm.” Từ tổng quản sắc mặt thay đổi, cúi đầu nói: “Xin thứ cho nô tài nói thẳng, vô luận thân thể Vương gia thế nào, Hoàng thượng ý chỉ đã ban, tiểu thư không nên suy nghĩ quá nhiều.”

Diệp Hòa ngơ ngẩn một lát sau mới hiểu, Từ công công cho rằng nàng hỏi thăm tình trạng thân thể Khiêm vương là lo lắng sau khi gả cho một Vương gia đoán mệnh sau này có thể trở thành quả phụ, vì vậy khuyên nàng nhận mệnh, không nên cả gan làm trái thánh chỉ? Nhưng ông ta đã nghĩ quá nhiều, Diệp Hòa thiếu nợ hán rất nhiều chỉ cần có thể giúp hán thoát khỏi ốm đau còn an khang khỏe mạnh đừng nói gả xung hi gì đó, dù có lấy mạng nàng cũng tuyệt

không quá đáng.

Thánh chỉ truyền tới, đoàn người Từ công công cũng từ từ rời đi, Diệp Hòa đứng bên trong phòng khách thật lâu không động, trên mặt ánh lên lo lắng.

Quả nhiên người nọ mắc chứng bệnh ho lao sống không được bao lâu? Nghĩ tới đây ngực Diệp Hòa giống có một thanh đao xẹt qua, cảm xúc từ trước đến giờ trầm lắng thế nào cũng không bình tĩnh được.

“Tiểu thư, tiểu thư không nên quá lo lắng, tuy hôn sự này vì xung hi nhưng dù sao cũng gả cho Vương gia.....” Giọng nói an ủi vang vánh bên tai đổi lại Diệp Hòa lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn chỉ thấy tiểu nha hoàn bên cạnh biểu tình tràn đầy bi thương nhìn nàng, trong mắt còn mang theo tia đồng tình.

Diệp Hòa lắc đầu nhưng không có lên tiếng. Khó trách nha đầu này lộ vẻ mặt đồng tình, tân nương dùng để xung hi phần lớn mạng khổ hoặc ở bên cạnh chăm sóc ma bệnh cả đời, dù tượng phu chết cũng phải thủ tiết. Làm thế nào nói với nha đầu này đây, nàng hiện tại lo lắng không sợ mệnh khổ mà lo lắng vì nghe nói người kia bệnh nặng nguy hiểm cận kề cơ.

Ngồi xuống ghế bành, Diệp Hòa mở ra thánh chỉ vàng rực nhìn thêm lần nữa nhưng chợt phát hiện một chi tiết vừa rồi không chú ý tới. Vì cái gì phải thành hôn vào bảy ngày sau. Bảy ngày sau..... không phải đại điển liên thân hai nước?

Bác gia trưởng Công chúa thành thân là chuyện lớn cỡ nào, vật phẩm thành thân, lễ nghi tế tì, mũ phượng khăn quàng vai đã sớm bắt đầu chuẩn bị. Mặc dù chuyện xung hi xảy ra bất ngờ nhưng dù sao cũng là Cửu hoàng tử lấy Vương phi không thể quá mức khó coi, tất nhiên vì không để trễ nãi thời gian liên hôn cùng lấy phi đồng thời cử hành chung một ngày, không cần chuẩn bị nhiều cũng sẽ không mất mặt Hoàng tử một nước, quả thật tiện lợi rất nhiều.

Nhưng như vậy chẳng phải là nàng cùng Bát gia thành thân chung một ngày sao?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Sở vị tư hội

Bảy ngày thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn nhưng đối với dự định chung thân cả đời của một nữ tử mà nói bảy ngày quá gấp rút. Kể từ ngày Từ công công đến tuyên đọc thánh chỉ ban hôn, quả lễ kim ngân liên tiếp được đưa đến Hạ phủ tíu tít đếm không xuể, nào là trang sức trân châu, nhụy châu, thủy điệp, nhưong xài, gấm vóc đủ loại, mũ phượng hoàng, ngọc bội nãi nãi, kim cách đới, ngọc long quan, băng lụa ngọc hoàn, lược bạc châu vân vân và vân vân..... còn có rất nhiều vật phẩm đắt tiền nàng không biết tên, trong lúc nhất thời có thể nói long ân mệnh mông cuồn cuộn.

Trong khuê phòng Ngự Gấm Hiên mới đưa tới một bộ giá y để nàng mặc thử, gấm vóc lụa đồ hoa mỹ tinh xảo thêu kim loan thái cực, hình thức không hoàn toàn giống nhau nhưng mỗi bộ đều rạng rỡ khiến người lóa mắt. Mỗi ngày đều phải điểm hương tẩy lễ nửa canh giờ, trong cung còn phải tới hi bà giúp nàng chải tóc thử trang còn có người đến dạy nàng đủ loại lễ nghi, cả ngày cơ hồ không có thời gian rảnh rỗi.

Trong cuộc đời ngày quan trọng nhất sẽ phải tới nhưng Diệp Hòa không hề có niềm vui sướng của tân nương đợi gả, đơn giản vì mấy ngày qua thường xuyên nghe tin tức từ trong cung truyền đến, một số là lời đồn ngoài dân gian, giả như Cửu hoàng tử lại ho ra máu, giả như Khiêm Vương nằm liệt trên giường không dậy nổi thái y bó tay không biện pháp, đôi khi lại sợ rằng Cửu vương gia sống không còn được bao lâu.

Hết thấy Diệp Hòa cũng chỉ nghe nói rốt cuộc sự thật thế nào thì không biết rõ, tuy nói mắt thấy mới thật tai nghe là giả nhưng lòng của nàng vẫn bay lượn giữa không trung làm sao cũng không thể điềm tĩnh được. Vốn định đợi Bát gia đến sẽ biết nội tình, Diệp Hòa cố ý mỗi ngày đều muốn một mình yên tĩnh trong viện đuổi đi tất cả hạ nhân, vậy gấp y cũng dễ dàng hơn không bị người khác nhìn thấy. Song mặc dù trước khi đi người nọ nói sẽ quay lại thăm nàng nhưng lại không thấy tới, không biết y đang bận gì a?

Về phần Tú Thiệu Thục cũng từng đến tìm nàng mấy lần nhưng vì tập tục Đại Kỳ tân nương đợi gả không thể gặp mặt bất kỳ nam tử nào, cho nên mấy lần đến đều bị người Hạ gia mời ra ngoài. Nhớ tới đêm đó Tú Thiệu Thục đêm khuya chạy lên hoang tìm nàng, nghe nói nhiễm lạnh phải nằm tại Tú phủ điều dưỡng mấy ngày, nàng lúc ấy chỉ lo an nguy Kỳ Mạch ngay cả câu cảm ơn còn chưa nói, lúc này nghĩ lại có chút áy náy. Mặc dù cùng Tú Thiệu Thục quen biết đã lâu, người này tuy làm việc tùy tiện không theo trình tự, nhưng tâm tư của hắn dành cho nàng, Diệp Hòa dù có chậm lụt đến mấy cũng nhìn ra được.

Ngày hôm đó, buổi sáng trời tờ mờ sáng Diệp Hòa giật mình tỉnh lại, miễn cảm nghe thấy ngoài viện có tiếng động rất nhỏ, phản ứng đầu tiên chính là Bát gia tới rồi!

Không biết vội vã muốn gặp Bát gia hay sốt ruột muốn biết tin tức Kỳ Mạch, Diệp Hòa đứng dậy nắm lấy áo choàng treo cạnh giường mặc lên liền mở cửa phòng đi ra.

Quả nhiên thấy trong viện có người đứng! Ở trong nội viện dưới tàn cây đại thụ lá roi lát phát, người này nghiêng người đón gió, mái tóc đen như mực dùng trâm ngọc cố định trong gió có vẻ xốc xếch, cầm y tú bào tiên diễm hoa lệ, bên hông buộc một dải lụa xanh đen, ngọc bội bích lục rũ xuống, ngẩng đầu đôi mắt hoa đào xa xăm chăm chú ngưng mắt nhìn ngọn cây.

Thấy tình cảnh trước mắt, cả người Diệp Hòa run rẩy, không khỏi nhớ lại lần gặp nhau tại hậu viện Quân Cơ Xứ, người này cũng đứng dưới tàng cây hoa rơi lất phất, kết quả bị ong mật truy đuổi không nói còn hại nàng cùng hân nhẩy xuống hồ. Bất quá khi đó phong lưu tiêu sái, lúc này lại âm đạm ưu thương.

Ánh mắt phát giác cảm bào hân mặc có dính chút bùn, Diệp Hòa cau mày âm thầm suy đoán, hân rốt cuộc dùng cách nào vào? Leo tường? Bò chuồng chó? Mặc dù có phần thái quá nhưng tuyệt đối với những người hành động khác thường làm ra.

Diệp Hòa thờ dài một hơi, khép lại áo choàng trên vai đi ra ngoài, hướng đến chỗ hân, tò mò hỏi: “Tú thiếu gia, ngươi sao lại ở đây?”

Như không nghe thấy có người gọi mình, Tú Thiếu Thuộc vẫn ngẩng đầu nhìn cây ăn quả, thần thờ trầm tư.

Thấy người từ đầu đến cuối chỉ lo khát khao nhìn chăm chăm ngọn cây, Diệp Hòa trầm mồi vẫn không có cách giải, rốt cục không nhịn được hỏi: “Ngươi có phải đang suy nghĩ làm sao có thể đem trái trên cây hái xuống phải không?”

Lần này hình như đã hỏi đúng trọng điểm, Tú Thiếu Thuộc rốt cục nghiêng đầu nhìn nàng, giọng nói sâu lắng hàm chứa ẩn tình gọi: “Hòa Hòa.....”

Diệp Hòa như bị rần độc bò lên người chấn động cả người run run, còn muốn hỏi hân có phải nóng đầu rồi không, lại thấy hân nhích tới gần một bước đồng thời đưa tay cời thắt lưng của mình.

Hân không phải muốn cời quần áo ấy chứ? Nghĩ đến tên sắc lang này nổi tiếng gần xa cùng làm rất nhiều chuyện hoang đường, Diệp Hòa phòng bị lui về phía sau một bước, theo bản năng hỏi: “Ngươi muốn làm cái gì?”

Tú Thiếu Thuộc cời đai lưng xuống nhưng ngay sau đó rồi lại ngửa đầu nhìn về phía ngọn cây, về mặt chân thật nói: “Ta đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể treo cái này lên?”

Không phải muốn giờ trò lưu manh là được rồi, Diệp Hòa thờ phào nhẹ nhõm, nghi ngờ hỏi: “Ngươi muốn treo lên đấy làm gì?”

“Thất cổ.”

“.....”

Khóe miệng Diệp Hòa co rút, cảm giác vô lực dâng lên nhìn đai lưng dùng tơ vàng khảm phi thủy ngọc thạch đất tiền, cả người run rẩy có loại vọng động đem tên ngu ngốc này đánh mấy quyền rồi đập thêm mấy phát: “Ngươi sáng sớm chạy đến sân nhà ta để chết hả?”

Tú Thiếu Thuộc gật đầu, lã chã chực khóc nhìn nàng: “Hòa Hòa nàng phải gả cho người khác, ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Nghe nói xong lý do, Diệp Hòa không nói hai lời đưa tay tóm lấy đai lưng trong tay hân. Đôi mắt hoa đào của Tú Thiếu Thuộc trong nháy mắt lóe sáng: “Hòa Hòa, ta biết mà, ta biết nàng không nỡ nhìn ta chết!”

“Không phải.” Diệp Hòa lắc đầu giải thích: “Ta chỉ muốn giúp ngươi treo lên.”

“.....”

Thần thái rục rờ trên mặt Thiếu Thuộc nháy mắt cứng đờ, ánh mắt u oán phóng thẳng vào nàng, tản mát ra một cỗ oán niệm cường đại.

Đang ở lúc Diệp Hòa chuẩn bị giúp hân treo đai lưng lên cây bỗng nhiên một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, ngay sau đó giọng nói hỗn hân của nha hoàn cách viện truyền tới: “Tiểu thư, thái hậu nương nương sai người truyền ý chỉ, triệu tiểu thư lập tức tiến cung.”

Nghe nói như thế, Diệp Hòa phát hiện cái người rõ ràng công bố muốn tìm cái chết thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi âm thầm buồn cười.

Chuyện quá khẩn cấp, nha hoàn thông truyền hiển nhiên vừa chạy vừa la hét inh ỏi, tiếng nói rơi xuống không lâu nha hoàn đã chạy vào trong sân, thấy nam tử y phục đất tiền đứng dưới quả thụ, kinh ngạc hô nhỏ: “Tú thiếu gia, ngài..... ngài ở chỗ này làm cái gì?”

“Suyt.....” Tú Thiếu Thuộc vội vàng đem ngón tay đặt tại khóe miệng làm động tác chó có lên tiếng, ngay sau đó lại tự chính mình cất tiếng nói, giọng gần như la hét: “Nhỏ giọng một chút đi! Ta với tiểu thư nhà ngươi đang nói chuyện riêng, ngươi ngàn vạn không nên nói cho những người khác!”

Tiểu nha hoàn nhất thời ngây ngẩn cả người, khuôn mặt Diệp Hòa rơi đầy hắc tuyến, giọng nói này, âm lượng này, nàng sao lại cảm thấy người này đang ngầm ám chỉ, nhanh chạy nói với những người khác đi! Để cho tất cả mọi người biết đi!

Cũng may danh tiếng Diệp Hòa đã sớm một mảnh đồng hồ hỗn độn, nếu không trong sạch của nàng coi như bị hủy trong tay đồ ngốc này rồi.

Thái hậu truyền triệu trăm triệu không thể trễ nãi, bắt buộc đi Diệp Hòa đành phải đem đai lưng vật quy nguyên chủ, đồng thời xin lỗi: “Tú thiếu gia, ta hiện tại sợ rằng không giúp được ngươi, phía dưới tường viện có ghế gỗ, không bằng ngươi dùng nó để treo đi.”

Nói xong tiêu sái xoay người rồi đi để lại một mình Tú Thiếu Thuộc ngây dại đứng im tại chỗ.....

.....

Thái hậu tuổi lớn cứ ru rú trong phòng ít tiếp xúc bên ngoài, lần này truyền triệu bất ngờ, Diệp Hòa âm thầm suy đoán chẳng lẽ người đột nhiên nổi lên hứng thú muốn nhìn đứa cháu dâu sắp xuất giá?

Bất kể thế nào ra mắt thái hậu không thể khinh thường, hiện tại thân phận Diệp Hòa so với dĩ vãng bất đồng, vì bận tâm cái gọi là mặt mũi hoàng gia, y phục không thể tùy tiện như ngày thường, nha hoàn hầu hạ nâng giúp nâng chọn trang phục, búi tóc long trọng, đeo đồ trang sức tôn quý..... sửa sang một chút đã mất nửa canh giờ.

Trong cung phái tới xe ngựa đã sớm dừng lại trước cửa Hạ phủ, khi Diệp Hòa lên xe ngựa liền một đường hướng hoàng cung chạy đi, sau đó tiến vào cửa cung cũng không có dừng lại mà tiếp tục phóng nhanh về phía trước. Diệp Hòa kỳ quái hỏi cung nhân đánh xe, được trả lời lại là: “Chủ tử phân phó, nói ngài thân thể không khỏe nên phải dùng xe thay đi bộ.”

Diệp Hòa không khỏi chắc lưỡi hít hà, thái hậu suy nghĩ chu đáo cho nàng, xem ra cũng không phải người khó chung đụng.

Xe ngựa dừng lại trước viện, phía ngoài chỉ có thị vệ trông chừng không thấy những người dư thừa khác, thoạt nhìn vô cùng thanh tịnh. Diệp Hòa vừa đi theo cung nhân vào, trong lòng âm thầm nhớ lại lễ nghi giáo quan dạy, tính tiếp theo sau đó hành lễ thỉnh an thái hậu thể nào để tránh đến lúc đó luống cuống tay chân.

Nhưng sau khi Diệp Hòa đi vào sân, nhìn thấy ai đó nghiêng người ngồi trong đình bát giác, nhàn nhạt giương mắt nhìn sang. Diệp Hòa như bị điện giật, đem lễ nghi gì đó quên sạch sẽ, thoáng cái há hốc mồm ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy người trên ghế đá ngọc bóng loáng trong đình, trước mặt là bàn nhỏ hình tròn để một bộ trà cụ lưu ly, khói xanh lượn lờ phả phát mùi thơm, Vương gia phong thần tuần tú khí chất trong trẻo lạnh lùng nghe nói nguy hiểm cận kề cần xưng hi lấy năng để xua đuổi bệnh tật đang nhân nhả thường thức trà,!

Nam tử mặc cẩm bào ô kim nhìn qua sắc mặt vẫn tái nhợt tỏ rõ đang bệnh không phải giả nhưng làn da hần vốn đã trắng. Đôi môi đỏ sẫm như nhuộm máu cũng là thật nhưng hần từ trước đến giờ vẫn thế a! Huống chi về mặt hơn hờ thông dong phẩm trà, nào giống một người bệnh liệt giường tùy thời mất đi tánh mạng?

“Sững sờ ở đó làm gì? Tới đây!” Kỳ Mạch thấy nàng dừng bước không chịu đến, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, song trông mắt hắc ngọc lại xẹt qua nụ cười ngầm.

Diệp Hòa mơ màng sải bước đi tới, chớp cũng không chớp nhìn hần, hoảng hốt hỏi: “Ngươi không có chuyện gì?”

Lông mày khẽ nhíu đem phản ứng lo lắng của nàng thu vào trong mắt, tâm tình vui vẻ lác đầu nói: “Không chết được.”

Nhưng Diệp Hòa cười không nổi, nhớ lại những ngày qua lo lắng không thôi, nàng nhất thời có loại tức giận bị lừa gạt, bước nhanh tới bên cạnh hần chất vấn: “Nếu không chết, vì sao còn muốn cưới ta xưng hi?”

“Thì ra còn biết nghĩ đến, ta luôn cho nàng thông minh sao hôm nay lại đần thế hả?” Kỳ Mạch nhíu mày, đưa tay kéo thiếu nữ nổi câu ngồi xuống bên cạnh, về mặt lãnh đạm lóe ra khinh thường nhưng lời nói lại rất thật tình: “Chính vì không chết được mới quyết định lấy nàng. Nếu ta thật không sống lâu, nàng cho rằng ta sẽ tin tưởng cái gì xưng hi chữa bệnh, tùy tiện định chung thân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ôm nhau thật chặt

“Thánh chỉ hoàng thượng thi giải thích thế nào?” Diệp Hòa hít sâu một hơi, thoáng dừng một chút rồi bỗng nhiên phản ứng kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ..... người dám khi quân?”

Thích thú nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc buồn cười của Diệp Hòa, Kỳ Mạch im lặng không nói chỉ rót đầy một chén trà xanh, nhàn nhả thường thức.

“Ngươi điên rồi!” Diệp Hòa thất không tròn to đôi mắt không thể chịu nổi, đang ở tình trạng nào rồi mà hần còn thời gian nhàn nhả.

Nàng đứng dậy đoạt lấy chén trà trong tay hần đặt mạnh trên bàn đá, tức giận chất vấn: “Hoàng thượng biết được tính mạng ngươi nguy hiểm rất lo lắng đầu tiên là không để ý quốc sự ở cạnh người hai ngày, sau lại hưng sư động dân chúng hạ chỉ xưng hi, nếu để ông ta biết ngươi lừa gạt, dù ngươi có là Hoàng tử mà không trị tội nhưng Hoàng thượng sau này còn có thể cung chịu ngươi, tin tưởng ngươi nữa sao?”

Bỗng nhiên bị mắng oan uổng một trận, sắc mặt Kỳ Mạch vốn vui vẻ lập tức trở nên khó coi, chân mày nhíu lại, lạnh lùng lườm nàng: “Nàng cũng đã biết hôm đó ta tại sao lại cùng thiên kim Mạnh tướng quân ở chung một chỗ đúng không?”

Thiên kim Mạnh tướng quân, là vị Bích Lạc cô nương xinh đẹp hiền thực gặp mặt ở Tây Giao? Trong lòng Diệp Hòa bỗng chốc xẹt qua một trận phiền não, theo bản năng nhíu mày, sau khi quay mặt sang nơi khác có chút không kiên nhẫn hỏi ngược lại: “Vương gia ngài yêu ai cùng sống chung với ai đó là

chuyện của ngài, có liên quan gì đến ta đâu?”

Nghe được khẩu khí lạnh đậm mà xa cách của nàng, Kỳ Mạch lông mày ngọn núi ngưng lại như mang âm phong, ngay sau đó không biết nghĩ tới điều gì, về mặt mới hòa hoãn, đôi mắt đen long lánh nhẹ lướt qua nàng: “Nếu đã không liên quan, nàng phản ứng lớn vậy làm gì?”

Đúng a! Tại sao nàng phản ứng lớn như vậy nha, ngay cả tôn xưng kính ngữ đều đem ra hết! Diệp Hòa âm thầm mắng mình nhưng vẫn trả lời không được về sau, sắc mặt có chút mất tự nhiên nói sang chuyện khác: “Không có gì, ngươi nói tiếp đi.”

Lúc này Kỳ Mạch mang theo vài phần thư sướng nhìn nàng chốc lát, cũng không tiếp tục tra hỏi mà lấy chủ đề lúc trước “Ta cùng với Mạnh tiểu thư ở chung một chỗ cũng không phải tình cờ. Đó chính là ý phụ hoàng muốn ta trước cưới Mạnh tiểu thư làm chánh phi, tiếp nữa mới lấy nàng làm thiếp.”

Đang nói thì ngừng lại, quay sang không vui trợn mắt nhìn Diệp Hòa: “Nếu không phải nàng lần trước nói hươu nói vượn, xưng mình không phải là thân hoàn bích gì đó, ta cần phải dùng cách bị tội khi quân này sao?”

Nghe đến đó, Diệp Hòa cũng đã để ý ra mặt, tinh ngộ nhìn hần: “Ngươi cố ý mượn lần ra ngoài dạo chơi này làm bộ bệnh nặng để dọa ông ta.”

Thấy nàng hiện tại mới hiểu được ý, Kỳ Mạch nhìn nàng rồi lại nghiêng đầu sang chỗ khác hừ nhẹ: “May là không phải quá đàn.”

Trong lúc nhất thời Diệp Hòa cũng trầm mặc, hối hận nàng vừa rồi còn lo lắng vô ích, còn trách hần không biết sống chết khi quân, lại không nghĩ hần tính toán chu đáo cho nàng. Hoàng thượng từng làm trò trước mặt văn võ bá quan hạ khẩu dụ đem nàng gả cho Kỳ Mạch. Một khi kim khẩu của hoàng thượng đã mở, chuyện nàng gả cho hần chỉ là sớm hay muộn nhưng ngại danh tiếng không tốt của nàng, tối đa chỉ có thể làm tiểu thiếp vào cửa sau.

Nhưng hôm nay hần chùng chiêu “mạng e rằng khó kéo dài” tình thế lại khác nhau rất lớn. Mạnh tướng quân là đại thần triều đình tất nhiên không muốn thiên kim của mình gả xung hi cho một người sắp chết, Hoàng thượng cũng biết điểm này vì thế tiêu chuẩn lựa chọn con dâu tự nhiên giảm xuống, cho nên phần “khổ sai” liền rơi vào trên người Diệp Hòa.

Nhưng lần này xưng hi, ngoài mặt xem ra hần chọn sai chung thân, thực tế là vì không muốn ủy khuất nàng làm tiểu thiếp.

“Mới vừa rồi.” Do dự một lúc Diệp Hòa cuối cùng nhích tới gần, ở trước mặt nam tử sắc mặt không tốt lắm ngồi xuống, ngượng ngùng đang muốn mở miệng, không nghĩ tới hần nhìn thấy nàng thì lạnh lùng quay phắt đi, đem mặt chuyển sang hướng khác.

Diệp Hòa buồn bực cau lại lông mày nhưng nghĩ đến mình quả thật đuối lý, nên đi vòng quanh bàn đá một vòng, đổi vị trí lần nữa ngồi trước mặt hần, để tránh hần lại quay đầu đi, đành phải bót đi lời dạo đầu trực tiếp nói: “Thật xin lỗi.”

“Mới vừa rồi nàng mắng vui lắm mà, sáng khoái lắm mà, hiện tại một câu thật xin lỗi thì xong sao?” Giọng Kỳ Mạch cực kỳ lạnh đậm, tròng mắt đen cụp xuống bên trong lại xẹt qua ý cười.

Diệp Hòa âm thầm thở dài, hiềm chịu hạ thấp mình hỏi: “Vậy ngươi nói đi, phải làm sao mới tha lỗi?”

“Bồn vương khát nước.” Kỳ Mạch liếc mắt sang bình trà đặt trên bàn, biểu tình trên mặt vẫn lạnh đậm, giọng nói thờ ơ không quan tâm.

“Khát?” Diệp Hòa cau mày: “Khát thì tự mình rót nước uống.”

Nghe xong lời này, nam tử khẽ mỉm cười môi đỏ mọng, đuôi lông nhẹ nhàng giương lên, nhàn nhạt nói ra mấy chữ: “Ai làm đó?”

“Được rồi.” Nhớ tới vừa rồi trong lúc nổi giận dùng dùng không những đoạt cái chén của hần còn nện mạnh trên bàn làm nước trà bên trong cũng bắn ra hơn phân nửa đứng là nàng không đúng.

Diệp Hòa không thể làm gì khác hơn nhận mệnh gật đầu: “Ta rót cho ngươi uống.”

Cho nên Diệp Hòa nhắc lên bình trà, cầm lấy cái chén giống như nha hoàn rót đầy một chén trà, còn phải hạ thấp đưa tới trước mặt hần. Nhìn nam nhân một bộ dạng cao cao tại thượng đem nước trà uống vào, Diệp Hòa không khỏi âm thầm tự trách mình vừa rồi quá vọng động. Phải biết rằng nàng chưa từng khép nép trước mặt hần nha?

“Ta cảm thấy có chút lạnh.”

Đang suy nghĩ bên tai lại vang lên giọng nói lạnh nhạt của ai kia. Con cháu hoàng gia đúng là loại quen chiều chuộng khó khăn hầu hạ, phiền phức lại rất nhiều. Diệp Hòa ở trong lòng âm thầm oán trách nhưng nhìn hần bên ngoài chỉ mặc trường bào thêu ô kim, nghĩ đến hần thể chất sợ hàn, vẫn phải nói: “Ta đi gọi bọn họ lấy áo choàng cho ngươi.”

“Qua lại ít nhất mắt cả nền nhang.” Kỳ Mạch lắc đầu, con ngươi hắc ngọc lại lẳng lặng nhìn nàng: “Ta hiện tại rất lạnh.”

Diệp Hòa bắt lực thở dài: “Vậy ngươi muốn thế nào?” Chẳng lẽ còn muốn nàng cởi y phục ra cho hần mặc?

“Tới đây.”

“Làm gì?” Diệp Hòa cảnh giác nhìn hần, sẽ không phải muốn nàng cởi áo thật chứ? Khí trời thế này mà không có áo choàng sẽ rất lạnh a.

Kỳ Mạch híp đôi mắt nguy hiểm, không vui nhìn nàng: “Đừng để cho ta nói lần thứ hai.”

Do dự một lát, Diệp Hòa vẫn đứng lên hướng về phía hấn đi qua. Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên cảm thấy bên hông căng thẳng trước mắt xoay chuyển, Diệp Hòa mất thăng bằng liền ngã ngồi trên đùi hấn, rơi vào trong lòng ngực vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc, hai cánh tay nhanh đem cả người nàng nhốt lại.

“A..... Người không nên quá đáng!” Hét to một tiếng kinh ngạc cơ hồ phản xạ có điều kiện, Diệp Hòa vùng lên một quyền đâm vào ngực hấn.

Lúc quả đâm rơi xuống kèm theo tiếng rên rỉ vang lên, sắc mặt Kỳ Mạch thoát cái tái nhợt thêm vài phần, ức chế không được cúi đầu ho khan, trên hai gò má tuần tú hiện rõ đau đớn, thái dương cũng rỉ một tầng mỏng mồ hôi.

“Người làm sao vậy?” Thấy người nọ ho đến thân thể run rẩy như đang chịu khổ sở tra tấn, Diệp Hòa lo lắng hỏi: “Người làm sao vậy, người đừng làm ta sợ!”

“Nữ nhân tàn nhẫn này, khụ khụ..... xuất thủ vẫn không lưu tình chút nào.” Kỳ Mạch vừa ho khan vừa nghiêng mặt nhìn nàng, cau mày nói: “Mặc dù chuyện tánh mạng ta có nguy hiểm là giả nhưng việc bị trọng thương chưa lành cũng là thật. Nàng dùng lực mạnh như vậy là muốn lời nói dối của ta trở thành sự thật đúng không?”

Ngữ khí của hấn vẫn cứ chậm rãi ung dung không mang theo chút trách mắng, song nhớ tới tình cảnh vì cứu nàng mà bụng trúng kiếm, lá phổi bị hao tổn. Trong lòng Diệp Hòa nhất thời dâng lên xót xa, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên lưng hấn, một lát sau người nọ mới hết ho khan hơi thở bình thường.

Nhưng cánh tay hấn ôm Diệp Hòa vẫn không có buông ra mà như đang sưởi ấm kéo nàng sát vào trong lòng ôm thật chặt. Vừa mới trải qua lo lắng hãi hùng, Diệp Hòa sợ mình vô ý chạm vào vết thương của hấn, nên không dám giãy dụa, biết điều ngồi trong ngực hấn, không khí chung quanh dần dần trở nên có chút vi diệu.

“Hòa Nhi, còn nhớ rõ lời nói đêm đó của mình không?” Kỳ Mạch cúi đầu giọng nói len lỏi vào bên tai mang hơi thở ấm áp vẩy vào Diệp Hòa.

Khuôn mặt Diệp Hòa nóng bừng, theo bản năng cắn môi rừ mi xuống, không nói gì. Chỉ cảm thấy có sao lóe trên đỉnh đầu, nhanh đến nàng chóng cả mặt. Dĩ nhiên đây là giả, ban ngày ban mặt sao ở đâu ra.

“Nàng nhìn ta rơi xuống.....”

Một cái thờ dài ản chứa vài phần chờ đợi, trong lúc nhất thời nam nhân tâm cơ giáo hoạt như hồ ly không thấy, cao ngạo lạnh lùng như xà không thấy, nguy hiểm tàn nhẫn như sói không thấy mà chỉ thấy như một đứa bé muốn ăn thỉnh cầu người lớn, lẳng lặng nũng nịu trong ngực nàng.

Mà vô luận kiếp trước hay kiếp này, Diệp Hòa đều chưa trải qua tình yêu ngu ngốc giữa nam nữ nhưng sau khi xảy ra nhiều biến cố, hấn ba phen mấy bận vì nàng dốc toàn lực tương trợ, không chỉ vậy còn vì nàng nhiều lần không màn sống chết, lo lắng quan tâm.

Dù tiếp tục trốn tránh đi chăng nữa cũng không thể phủ nhận nàng động tâm. Thật ra nàng đã sớm biết tình cảm dành cho hấn là gì chẳng qua không muốn thừa nhận thôi. Diệp Hòa cũng không phải người nói không giữ lời, nếu hứa hẹn sẽ nói được làm được, thẳng thắn tâm ý bất quá có một câu thôi, hai người lại sắp thành thân, nàng âm thầm tự nhủ khuyên răn mình.

Cứ thế nhẩn nha hồi lâu, Diệp Hòa rốt cục mở miệng: “Vương gia.....”

“Vương gia cái gì? Nàng từng đối đãi ta như một vị vương gia sao?” Nam tử bỗng nhiên nhướng cao mày cắt đứt lời, đôi mắt đen thật sâu nhìn nàng, bá đạo sửa đúng: “Gọi ta Kỳ Mạch.”

Cho nên Diệp Hòa một lần nữa lấy lại tâm tình, đổi cách nói: “Kỳ Mạch, thật ra thì ta.....”

“Quạ quạ quạ.....”

Đang lúc này, một đám quạ từ đỉnh đầu bay qua lượn vòng trên bầu trời, tiếng kêu sắc bén khiến nàng tâm phiền ý loạn, cắt đứt lời nàng đang định nói. Thoáng cái tâm tình cùng không khí hòa khí gì cũng không còn. Diệp Hòa nhú mày, lời tuy vẫn chưa nói hết nhưng làm sao cũng nói không nổi nữa.

Nhìn đám quạ đen kia, sắc mặt Kỳ Mạch nhất thời trở nên khó coi vô cùng, giọng cơ hồ gầm thét: “A Lỗ!”

“Nô tài đến ngay.....” A Lỗ nhanh chân chạy vào trong vườn, trong lòng âm thầm suy đoán, hòa khí lớn như vậy chẳng lẽ cô nương lại chọc giận Vương gia? Nhưng mới vừa chạy tới lại thấy chủ tử nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lấy cung tên!”

Một lát sau, Diệp Hòa đứng ở một bên nhìn nam nhân khuôn mặt tối tăm đứng thẳng đón gió, động tác thành thạo giương cung lắp tên, mỗi lần đều lắp bốn mũi bắn một lượt. Tuy có vị trí tốt, quạ đen bay dày đặc trên bầu trời nhưng vẫn có thể một mũi tên bắn trúng hai con, nhìn mỗi lần bắn ra liền có bốn con quạ đen rơi xuống.

Diệp Hòa âm thầm kinh ngạc, có thể nói nàng vốn tài giỏi về phương diện này rồi nhưng nhiều nhất chỉ có thể bắn ba tên một lượt. Nhưng hiện tại người này tài bắn cung có thể nói là cao siêu, so với Bát gia hấn không thua. Đối với Cửu oàng tử thường xuyên mang bệnh nằm liệt giường xem ra không đúng, hấn còn giấu bao nhiêu chuyện mà nàng không biết đây?

Nhìn một đám sinh vật không may mắn, Diệp Hòa tâm tư vừa chuyển âm thầm lo lắng, mắt thấy sắp đến lễ thành thân của bọn họ mà đám quạ đen lại

đột nhiên xuất hiện, có phải báo trước sẽ có điềm không hay xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phu thê giao bái

Sau khi từ hoàng cung trở lại Hạ phủ, căng thẳng trong lòng Diệp Hòa rốt cuộc có thể để xuống, lại đi xem giá y đồ rực trong phòng do Ngự Gấm Hiên đưa tới để nàng lựa chọn, không còn chán ngắt như lúc trước mà bắt đầu cảm thấy giá y tinh xảo khá hơn, lúc này nàng mới cảm nhận được cảm xúc của một cô nương sắp xuất giá, trong lòng vui sướng, ngượng ngùng, thậm chí còn có chút xiu mong đợi.

Lại trôi qua mấy ngày, Diệp Hòa cả ngày cùng hi nương chuẩn bị những chuyện cần thiết của tân nương đội gả, trong lúc bận rộn thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, đảo mắt liền đến đêm trước thành thân. Dâng hương tịnh thân xong, hi nương dùng năm màu sợi bông tuyến giúp nàng búi tóc, tóc mai cùng lông mày tất cả đều phải chỉnh lại, mái tóc cần phải làm sạch cẩn thận trước khi ngủ, về ăn ngụ ý "ngũ tử đăng khoa" bánh bao, sò, giò, cây dẻ, hạt sen, rồi mới lên giường ngủ.

Diệp Hòa không có tư tưởng cổ hủ như người thời đại này cũng không tin tưởng ăn năm thứ đó sẽ "ngũ tử đăng khoa" mà chỉ cảm thấy trước khi ngủ ăn nhiều như vậy sệt lỏi mới là thật nhưng ngại tập tục lâu đời đành phải làm theo. Huống chi dựa theo quy củ, ngày mai trước khi vào động phòng nàng không thể ăn gì cả, ngày cả nước cũng không thể uống, tối nay ăn thêm nhiều món dần bụng cũng tốt.

Mặc một thân áo ngủ thuần trắng nằm trên giường, nghĩ đến ngày mai chính là ngày đại hôn của nàng, Diệp Hòa nằm thật lâu không thể ngủ. Đi tới thời đại này, nàng vốn vô thân vô cố một thân một mình, những năm gần đây sống trong Hạ phủ cũng không có thân tình ấm áp chỉ có nơi cư trú mà thôi nhưng hôm nay nàng rốt cục sắp có một ngôi nhà.

Nhắm mắt lại Diệp Hòa không khỏi ngàn tư trăm tự nhớ tới Kỳ Mạch, nhớ tới đôi mắt đen bóng nhìn như trong trẻo lạnh lùng kì thực trong nóng ngoài lạnh, nhớ tới đôi môi đỏ mọng của hắn nhìn như bạc tình kì thực lại chung tình yêu sâu sắc, nhớ tới từng chuyện từng chuyện xảy ra giữa nàng cùng hắn, nhớ tới hắn đối với nàng nghĩa vô phần cố thật tốt, cho đến giữa khuya, Diệp Hòa mới trong suy nghĩ hỗn loạn chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh lại ngheh đón Diệp Hòa chính là ngày đại hôn, ngày quan trọng nhất trong cuộc đời nàng.

Hạ phủ gả nữ, bên trong giăng đèn kết hoa dán đầy chữ đỏ song hỉ, ngay cả bọn nha hoàn ăn mặc so sánh với bình thường xinh đẹp hơn, trên mặt còn thoa thêm chút phấn. Sáng sớm Diệp Hòa đứng dậy, cảm thấy chung quanh thoáng thoáng hơi thở náo nhiệt, trong cung phải tới mấy vị hi nương đã sớm đứng chờ ngoài cửa, hơn mười nha hoàn bưng khay mang nước nóng ủa vào bên trong phòng, sau khi đơn giản rửa mặt, thần sắc cung kính giúp nàng mặc vào mũ phượng khăn quàng vai.

Nha hoàn khéo tay giúp nàng vẽ lông mày trang điểm, quá trình rườm rà mất thời gian nhưng Diệp Hòa không thể không nhẫn, phối hợp hoàn thành từng trình tự một. Dù sao trong cả đời chỉ có một lần, sao không nhẫn nại chờ được chứ?

Nghe chọn người toàn phúc "mạng tốt" thay nàng chải đầu, đem mái tóc đen nhánh vẽ thành búi lưỡng quầng phượng ghim ra sau, mới đeo lê mũ phượng.

Bên ngoài phủ vang lên tiếng pháo, lớn đến ngay cả nội viện cũng nghe được rõ, không lâu sau liền có nha hoàn vội vã chạy tới: "Tiểu thư! Tiểu thư. Trong cung xe đón dâu đã đến, đang dừng lại ngoài phủ a."

Mặc dù Diệp Hòa chỉ là dưỡng nữ của Hộ bộ thượng thư, thân phận thấp kém nhưng lại được Kỳ Mạch hoàng tử mà Kỳ Đế sủng ái nhất yêu thương, hôn lễ hết thảy sự vụ đều được tổ chức ngang hàng với Bắc Gia Công chúa, tất cả vật phẩm trang sức y phục không rời người, ít nhất các loại lễ nghi xuất giá cũng không ủy khuất nàng.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là Khiêm Vương gia thể chất "bệnh nặng" không cách nào tự mình đến rước dâu, chỉ có thể tùy lễ bộ thay mặc tổ chức. Hi đường thiết lập tại hoàng cung, động phòng thì tại Khiêm vương phủ hoàng thượng ngự tứ. Diệp Hòa cần ngồi vào xe đón dâu vào cung, cùng hắn bái đường thành thân, buổi tối lại bị đưa về Khiêm vương phủ chờ tân lang trở lại.

Khi bên ngoài tiếng pháo trúc náo nức vang lên lọt vào tai, là lúc hi nương nha hoàn vòng vây Diệp Hòa mặc vào sắc giấy thù đồ sẫm hoa văn, để xuống tấm vải che mặt trùm lên mũ phượng, được nha hoàn vịn ra khỏi khuê phòng.

Thấy Diệp Hòa mặc giá y đồ thắm đi ra ngoài, đội ngũ chờ chực đón dâu trước cửa Hạ phủ lập tức tấu lên nhạc khúc, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên ồn ào sôi sục, vệ binh theo đội ngũ nghênh thân chừng mấy trăm người, mười mấy nha hoàn hồi môn xếp thành hai hàng đi theo bên cạnh xe, tay cầm theo lẵng hoa. Lúc này bên ngoài Hạ phủ đã sớm tụ tập rất nhiều dân chúng vây xem, tiếng kèn trống hòa cùng tiếng cười đùa của mọi người mà phi thường náo nhiệt.

Hạ Niên Đức ăn mặc long trọng đoan trang cùng mọi người chờ bên ngoài, thấy Diệp Hòa từng bước đi tới từ trong tay nha hoàn nhận lấy tay Diệp Hòa, tự mình đưa nàng lên loan xa.

Trong thủ đô thành chuyện vui nghênh thân giữa Bắc Gia cùng Đại Kỳ, Cửu hoàng tử lấy chánh phi đã trở thành chuyện to lớn. Lúc Diệp Hòa ngồi trên loan xa trải qua, hai bên đường dân chúng tụm lại thành một đoàn, nhìn lại đều là đầu người chen chúc đông nghịt.

Diệp Hòa biết nơi này không ít người chỉ đến xem náo nhiệt, chân chính chúc phúc nàng không nhiều. Dù sao ở thời đại này “tàn hoa bại liễu” chắc chắn bị người xem thường, huống chi nàng gả là để xưng hi “người sắp chết”. Ánh mắt của người khác nàng lười để ý, cả quảng đường trên mặt Diệp Hòa treo nụ cười nhạt, thân nhiên tiếp nhận mọi người nhìn chăm chú cho đến loan xa chạy nhanh vào cửa cung.

Vào hoàng cung còn chưa tính vào đâu, Diệp Hòa vừa vào trực tiếp bị đưa đến Phật đường nội cung, nghe lão ma ma quản lý buổi lễ nói một chập, dựa theo quy tắc Đại Kỳ trước lúc thành thân phải kính thần mình chính là ở trước mặt Phật chủ tịnh tọa mình tưởng cho đến gần tới giờ lành mới ra lễ đường cùng tân lang bá thiên địa.

Bắc Gia trưởng Công chúa không phải người bốn quốc, vì vậy được phép trực tiếp miễn trình tự này nhưng còn Diệp Hòa phải tuân thủ.

Bị giày vò nhiều ngày rốt cuộc cũng đến nước cuối, dù nhẫn hết nổi cũng phải nhẫn qua. Diệp Hòa tự an ủi mình, chịu đựng một thân mỗi một đôi bụng, mặc lễ phục dày cộm, mang mũ phượng nặng trĩu ngồi trên cỗ đoàn trước Phật tổ chờ đến buổi tối.

Tịnh tọa không cần hao tổn sức nhưng Diệp Hòa thì khác một thân giá trang dày cộm nặng nề, đoàn chánh tịnh tọa trên cỗ đoàn bốn năm canh giờ lại không thể nói đúng là đau khổ, rốt cục đợi đến cung nhân đến đây bẩm báo đã đến giờ lành. Diệp Hòa mới xem như được giải thoát, song ngồi một quảng thời gian dài đứng lên cảm thấy sống lưng muốn gãy đến nơi.

Ở trong một gian phòng chuẩn bị tạm thời dùng để chỉnh lý lại y phục, sau đó Diệp Hòa theo nha hoàn bà tử từng bước đi về phía hi đường tại đại điện.

Đi vào đại điện, đập vào mắt là một mảnh đỏ rực, đèn lồng màu đỏ, nến màu đỏ, trường thâm màu đỏ, lễ gấm màu đỏ, còn có nam tử áo đỏ thân kim tuyến cầm tù. Sắc mặt của hần tử trước đến giờ đều tái nhợt như bệnh nặng, hôm nay cũng không ngoại lệ, song mặc vào hi bào đỏ rực nổi bật nên mặt tam như có chút huyết sắc, đôi môi đỏ sẫm hơn bình thường nhìn qua giống một bức họa màu đậm tiên diễm kinh người. Vì thế ngay cả tân nương lộng lẫy như nàng cũng mất đi mấy phần màu sắc.

Còn một đôi tân nhân khác tựa hồ chưa tới, cung phi, mệnh phụ, văn võ bá quan tụ tập một nơi, Kỳ Đế ngồi trên vị trí chủ thượng, bên cạnh hương án sương khói lượn lờ, nến đỏ cháy rừng rực. Lễ bộ cùng quan viên cấp dưới mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng. Dưới ánh nhìn vui mừng của mọi người, Diệp Hòa được hi nương dẫn tới trước mặt tân lang, cách chính giữa một tấm lụa đỏ ghim thành hình dạng lễ hoa, hai người cầm mỗi đầu dây.

Diệp Hòa hướng một chỗ khác lụa đỏ nhìn lại, cách rèm che lưu li chỉ thấy bàn tay nắm lụa đỏ khê run, thân người lão đảo muốn ngã, thỉnh thoảng nén giọng ho khan mấy tiếng, bộ dáng yếu đuối nhìn qua nghiêm nhiên bệnh tình nguy kịch. Diệp Hòa âm thầm thở dài, lại đóng kịch nữa rồi.

Hai người sóng vai đi về trước, Kỳ Mạch cố ý nhích tới gần xuyên qua rèm che mặt nhìn gương mặt một môi của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Một sao?”

Nghĩ đến đồng dạng cùng thành thân, hần có thể thoải mái nghỉ ngơi “duơng bệnh” một ngày, nàng bị hành hạ cả một ngày, Diệp Hòa không nhịn được oán trách: “Chàng thử mặc như ta đến Phật đường tịnh tọa một ngày thử một chút đi!”

Kỳ Mạch khê cau mày, giọng hạ thấp cực độ: “Ai bảo nàng đến Phật đường tịnh tọa?”

“Luu ma ma nói đây là quy củ.” Diệp Hòa thuận miệng trả lời.

Trông nhất Kỳ Mạch thay đổi mang theo tia sáng sắc bén, lạnh lùng liếc về phía Luu ma ma hầu hạ bên cạnh Diệp Hòa, giọng không lớn không nhỏ nhưng vừa đủ để ba người bọn họ nghe rõ: “Nô tài nói quy củ thì nàng làm theo sao? Đã sắp làm Vương Phi sao ngay cả chút khí thế chủ tử nàng cũng không có? Nếu sau này có người nhắc đến quy củ quái lạ nào đó, nàng phải đến nói cùng bốn vương trước.”

Luu ma ma sắc mặt trắng bệch, đoàn chánh đứng một bên, ánh mắt lại bị dọa đến không giám ngẩng lên.

Trong lòng Diệp Hòa ấm áp, ngữ khí của hần mặc dù lạnh như băng, trong lời nói còn mang theo trách cứ lại khiến nàng cảm nhận được yêu thương quan tâm che chở.

Trong điện phù đèn màu sáng rực, âm nhạc mệnh mộng không dứt bên tai lan tỏa cả hoàng thành, đập vào mắt là một mảnh đỏ rực không khí vui mừng, chờ giờ lành vừa đến bọn họ liền bá đường kết thành vợ chồng. Song mắt thấy thời gian lặng lẽ trôi qua, một đôi..... tân nhân khác lại không thấy xuất hiện.

Trong lòng Diệp Hòa có chút bất an bởi vì xa quê hương Bắc Gia trưởng Công chúa vẫn ở tại hoàng cung. Phủ Bát gia cách hoàng cung lại không xa, theo lý thuyết bọn họ hẳn đã sớm đến, sao đến lúc này vẫn chưa xuất hiện?

Mất thấy giờ lành sắp đến, Kỳ Đế sắc mặt vốn ngập tràn vui vẻ hiện tại cũng dần dần trở nên không tốt, rốt cục trầm giọng nói: “Tư Phúc, phái người đến đó xem, chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì rồi?”

“Nô tài tuân lệnh.” Tư Phúc vội vàng đáp lời, sau liền vội vã ra khỏi đại điện.

Lúc này Lễ bộ Thượng thư bước ra một bước, khó xử nói: “Hoàng thượng, giờ lành đã đến, người xem.....”

Kỳ đế hơi do dự nhìn đôi mặc hi bào trong đại điện, cuối cùng vung tay lên, hắng giọng nói: “Bá đường trước.”

Theo tiếng nói Kỳ Đế vọng ra, đội nhạc nhanh chóng tấu khúc, tiếng nhạc vui mừng không cách nào giảm bớt bất an trong lòng Diệp Hòa, như nhận thấy nàng tâm thần không yên, Kỳ Mạch khẽ nhích tới gần, không biết có phải vì sắp bãi đường hay không, thanh âm từ trước đến giờ trong trẻo lạnh lùng khó được một tia ôn nhu, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Diệp Hòa lắc đầu, không lên tiếng, nên nói thế nào đây? Nói nàng đang lo lắng cho Bát gia? Đêm đó Bát gia nói mười ngày sau chính là hôm nay, nàng nhiều lần tự an ủi mình, chỉ cần thành thân cùng trưởng Công chúa Bắc Gia, Bát gia sẽ không cần sống cuộc sống lo lắng đề phòng, nhưng mắt thấy sắp bãi đường lại không thấy bóng dáng bọn họ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Âm thầm tìm tòi đầu mối, Diệp Hòa tâm thần không yên đi về phía trong đại điện, trên hương án sương khói lượn lờ, nến đỏ cháy, người thực hiện nghi lễ cất cao giọng hô to.

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách Ngô Hoàng.”

“Phu thê giao bách.”

Trước khi thành thân cùng bách đường phải chuẩn bị thật lâu nhưng đến khi chân chính bách đường quá trình bất quá ngắn ngủn chớp lát, đến người thực hiện nghi lễ cất cao giọng “Kết thúc buổi lễ”. Diệp Hòa mới từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần, vừa rồi lơ đãng lạy ba lạy, nàng đã trở thành thê tử của người ta.

Diệp Hòa gương mặt nhìn hướng đối diện lựa đồ, đôi tròng mắt đen trong trẻo đang nhìn chăm chăm nàng, trong mắt thần thái rạng rỡ sinh huy, ánh mắt ngập tràn vui sướng nhìn đến nàng bởi hồi rung động.

Sau khi bách đường, tân nương theo lễ thường phải lập tức mang vào động phòng, người thực hiện lễ nghi lại cao giọng hô “Đưa tân nương vào tân phòng”. Diệp Hòa đang muốn dịch bước bỗng nhiên Kỳ Mạch hạ giọng ở bên tai Diệp Hòa nói: “Nàng về nhà trước, chờ ta.”

Về nhà..... Nhà.....

Diệp Hòa yên lặng trong lòng lập lời hấn vừa nói, trong lòng dâng lên một cảm giác ảm áp, khó được nghe lời gật đầu, giống như trước thấp giọng nói: “Ta chờ chàng trở lại.”

Ngay tức khắc, sắc mặt Kỳ Mạch trở nên nhu hòa, chỉ mới nói được một câu hỉ nương đã đi lên trước đỡ lấy Diệp Hòa dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người ra khỏi đại điện

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Không tiếc Khuynh Quốc

Sau khi Diệp Hòa rời đi, nội đường đại điện Chính Hòa vẫn thấp thêm nến đỏ, pháo hoa tiên điểm nở rộ, trên bàn hương khói lượn lờ, ban nhạc tấu khúc vui mừng, ngoại đường tiệc rượu đã sớm bố trí thỏa đáng, món ăn quý và lạ trăm vị vô số, văn võ bá quan tân phi phu nhân tụ tập tại nội đường tiếp tục chờ đợi đôi tân phu thê khác.

Nội đường mỗi người hầu như đều cảm nhận được sự yên lặng lạ thường, hôn sự Bát vương gia Đại Kỳ cùng trưởng Công chúa Bắc Gia, không chỉ liên quan đến chung thân hai người hơn nữa còn là hiệp ước liên minh của hai nước, trước mắt mặc dù đã qua giờ lành nhưng tất yếu gì cũng phải bãi đường.

Thời gian trôi qua chỉ một nén nhang, sắc mặt Kỳ Đế dần dần trầm xuống, không khí vui vẻ trong nội đường cũng trở nên ngưng trọng, chúng thần thỉnh thoảng hai mắt nhìn nhau nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Kỳ Đế, người người đều e sợ trở thành người đầu tiên bị giận chó đánh mèo, cuối cùng thờ cũng không dám lớn tiếng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng! Không xong!” Thái giám giọng lạnh lạnh từ ngoài điện vang lên, kèm theo liên tiếp tiếng bước chân dồn dập, trong phút chốc cả sảnh đường phải sợ hãi.

Tiếng nói Từ Phúc vốn bén nhọn hiện tại hơi thở rối loạn, chạy vào trong điện liền ầm một cái quỳ gối trước mặt Kỳ Đế: “Bác Gia trưởng Công chúa..... Trưởng Công chúa nàng ở trong điện Thanh Phong..... Chết bất đắc kỳ tử!”

Nơi khác loan xe hoa lệ đang hướng Khiêm vương phủ đi tới, vệ binh phân làm hai hàng dọc theo bên xe, đường phố không giống lượng người tấp nập ban ngày, vì Đại Kỳ quy định cấm đi lại ban đêm ban đêm cùng không cho phép mở quầy hàng, mấy ngày gần đây khí trời lại đặc biệt hạ thấp, ban đêm lạnh đến run lập cập, dân chúng phần lớn đóng cửa thật sớm ngủ.

Trên đường cái không có người đi lại có vẻ vắng lạnh nhưng cũng may vì trên đường không có người mới khiến dọc theo đường đi yên ổn thuận lợi, loan xe trực tiếp chạy băng băng không cần né qua người đi đường, thoáng chốc đã tiến gần Khiêm vương phủ.

Trải qua hành hạ cả ngày, trong bụng lại không có lấy chút thức ăn, Diệp Hòa sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, miễn cưỡng ngồi dựa vào trên loan xe, cả người không còn chút sức lực nào. Lúc này trong lòng nàng có tâm tình vui sướng đón tân hôn rồi lại xen lẫn mấy phần lo lắng. Không biết sau khi nàng rời đi tình trạng ở đại điện thế nào rồi? Bát gia cùng Bắc Gia trưởng Công chúa có đến hi đường hay chưa? Nếu không có bọn họ hiện tại đang ở nơi nào?

Đang thất thần suy nghĩ, loan xe bỗng dừng ngừng lại, xuất hiện quán tính khiến Diệp Hòa thoáng lung lay nhưng lập tức ổn định thân thể, liền nghe có thấy giọng quát lớn của vệ binh bên ngoài truyền đến.

“Lớn mật! Đây là loan xe của Khiêm Vương Phi, bọn ngươi còn không mau mau tránh ra!”

Diệp Hòa nhíu mày, âm thầm nghi ngờ, tính theo canh giờ hiện tại trên đường hẳn dòng người thừa thốt mấy lấy đầu ra người chạy tới chặn xe? Đang suy nghĩ lại nghe thấy phía ngoài vang lên tiếng la khàn khàn của một nam nhân: “Diệp cô nương!”

Kể từ khi nhận Hạ Niên Đức làm dưỡng phụ, nàng liền lấy theo họ Hạ đã lâu không có ai gọi nàng Diệp cô nương, huống chi giọng nói này rất quen thuộc. Trong lúc nhất thời, Diệp Hòa nhớ không nổi đó là giọng của ai, lúc này cửa xe mở ra nhìn ra bên ngoài, nàng nhất thời kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Vương Phi trăm triệu lần không thể, người bây giờ không thể xuất đầu lộ diện.”

Bên cạnh vệ binh hoảng sợ làm khó xử nhưng không ngăn cản được động tác Diệp Hòa xuống xe, nàng một tay nhấc lên làn váy đỏ thẫm, một tay chống thành xe nhảy xuống, đơn giản người ngăn cản loan xe là Hình Lôi biến mất hơn ba năm mới xuất hiện!

Hình Lôi khổ người cao lớn uy mãnh thoát nhìn cường tráng đôn hậu, mặc dù y phục lam lũ có vẻ chật vật. Diệp Hòa nhìn thoáng qua liền nhận ra hắn. Những năm này hắn hẳn đi theo tổ chức gọi cái gì Phục Hưng?

Hiện tại vì sao lại đột ngột xuất hiện? Hắn vội vã tìm nàng không tiếc ngăn cản loan xe, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Diệp Hòa lo lắng nghĩ, lại thấy Hình Lôi bị vệ binh dùng đại đao ngăn đứng im tại chỗ, vội vàng cau mày quát lên: “Ta biết hắn để hắn tới đây!”

Binh lính nhìn Diệp Hòa hơi có chút do dự, ánh mắt cùng biểu tình Diệp Hòa nháy mắt lạnh xuống, bọn họ mới vội vàng thu hồi binh khí nhường một con đường, Hình Lôi biểu tình lo lắng, được thả tự do liền sai bước chạy tới trực tiếp giảm thấp thanh âm nói: “Cô nương, cầu cô nương nhanh đi cứu Bát gia! Nếu không sẽ chậm mất.”

Diệp Hòa trong lòng lộp bộp, lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bát gia cận kề cái chết cũng không chịu cùng Bắc Gia trưởng Công chúa thành thân, sau khi hủy hôn dưới hai nước đã trở mặt thành thù, Hoàng thượng muốn trị Bát gia tội mưu nghịch phản quốc đã phái cấm vệ quân vây quanh vương phủ. Bát gia mang theo đám người trong hội Phục Hưng liều chết phá vòng vây, bị đuổi bắt chạy đến quảng trường Thành Tây thì bị ngăn lại, đường lui đã đứt, cấm quân như muốn vây sát.”

Diệp Hòa sắc mặt xanh mét, không còn kiên nhẫn nghe hắn tiếp tục tỉ mỉ kể lại tình hình, nghĩ đến lúc này người nợ đang bị nguy hiểm bao vây tứ phía thậm chí có thể xuống hoàng tuyền.

Trước mắt nàng chợt hiện ra hình ảnh nam tử mặc hi phục mộc mạc người đầy máu đen, bị binh mã cấm quân vây lại chính giữa chịu công kích mọi phía, tánh mạng cận kề cái chết, không thể tiếp tục suy nghĩ nàng giơ tay lên gỡ xuống mũ phượng nặng trĩu, cướp lấy dây cương trong tay vệ binh cạnh đó không xa, tiếp theo tung mình nhảy lên ngựa, vệ binh vội vàng ngăn cản. Diệp Hòa một cước đá tên đó văng ra, quay đầu ngựa lại liền hướng phương hướng Thành Tây phóng đi.

“Vương gia muốn chúng tôi đưa người trở về phủ, người không thể đi a!”

Diệp Hòa động tác nhanh nhẹn bỏ mặc vệ binh khuôn mặt khủng hoảng ở phía sau hết to, tốp người khác vội vàng lên ngựa đuổi theo nhưng Hình Lôi vung tay lên, trong ngõ đen bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện hơn mười người hắc y nhân ngăn cản đường đi đám vệ binh, những người này nghiễm nhiên là sát thủ từng trải qua đặc huấn đặc biệt, xuất chiêu ngoan lệ không chút lưu tình chém giết đám người, đang ở hai phe người binh triển đấu. Diệp Hòa đã giục ngựa biến mất ngay cuối con phố.

Lúc này, trong cung một mảnh hỗn loạn, Bắc gia trưởng Công chúa chết bất đắc kỳ tử tại hoàng cung Đại Kỳ, không khác nhắc lên một luồng sóng to gió lớn. Bắc Gia thái tử nhìn thấy thi thể hoàng cô lập tức nóng giận cùng đám người hộ tống thái tử trở về nước đồng thời quân đội phát ra tín hiệu báo nguy, rước khi còn nói nếu không có một lời giải thích hợp lý về cái chết của hoàng cô thì cả hai nước sẽ có chiến tranh động đến binh đao.

Kỳ để một mặt phái người triệu Bát vương gia vào cung, một mặt sai người toàn lực tra rõ chuyện này nhưng khám nghiệm tử thi Bắc gia trưởng Công chúa kết quả lại là trúng độc bỏ mình, nguyên nhân trúng độc còn phải đợi điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58

Bên trong đại điện không khí trang trọng, hương án đèn lồng nền đỏ pháo hoa đang được nhanh chóng đem đi, cung phi phu nhân được đưa trở về chỉ còn lại Hoàng tử Đại Kỳ cùng đủ loại quan lại cùng đám người sứ thần đi theo Bắc Gia vương tử tụ tập.

Tất cả cung tỳ hầu hạ công chúa mấy ngày qua đều được triệu đến, ở trên đại điện trước mặt mọi người đưa ra nghi vấn, ngay cả thức ăn đã dùng, nước trà đã uống, vật phẩm đã chạm đều được đưa đến điện cẩn thận kiểm nghiệm.

Kỳ Mạch vì thân thể mang bệnh mà được ban thưởng ngồi bên cạnh, trong điện mọi người sắc mặt ngưng trọng khẩn trương chỉ có hần thân nhiên ánh mắt bình tĩnh, không có nửa điểm bối rối quan sát trong điện tiến hành thẩm vấn kiểm tra. Đúng lúc này, một gã thuộc hạ dọc theo vách tường khó người để ý đi vào đại điện, lặng lẽ đi tới bên cạnh Kỳ Mạch, cúi người lo lắng ở bên tai hần nói nhỏ mấy câu.

Không biết nói cái gì Khiêm vương gia vốn thái sơn áp đỉnh vẫn bình tĩnh không quan tâm thoáng chốc biến sắc, đôi môi đỏ mím lại, đuôi lông mày anh tuấn hơi nhíu nhìn Kỳ Đế vị trí chủ thượng nhưng ngay sau đó giả bộ khó chịu kịch liệt ho khan, trong đại đường nghiêm trang có vẻ bất ngờ.

Ánh mắt u ám của Kỳ Đế quét tới, vì mỗi một mà giọng khàn khàn phát tay: “Lão Cửu thân thể mang bệnh không nên vất vả, cứ về phủ nghỉ ngơi trước đi.”

“Nhi thần tuân lệnh.” Kỳ Mạch lập tức chấp tay đáp, nói xong liền nhờ tùy tùng đỡ đứng dậy trực tiếp hướng ngoài điện sai bước. Hần rồi đi mang đến bao nhiêu sóng gió, trong điện mọi người ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi kết quả thẩm tra, tâm tình trầm trọng sốt ruột, chỉ sợ làm không tốt tối nay vô cùng có khả năng chuyển vui biến thành tang sự, kết mình thành kết thù, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Ra khỏi đại điện, Kỳ Mạch đôi mắt đen nhánh uyển nhược hàn đàm phiếm lãnh ý còn có ẩn chứa lo lắng, không để ý vết thương chưa lành, bỏ đi xe ngựa thoải mái mang theo A Lỗ cùng mấy tên hộ vệ tùy tùng dọc theo ngõ sâu giục ngựa trở về phủ, nhìn một đám nô bộc chờ chực trước đại môn Khiêm vương phủ, còn chưa xuống ngựa liền trầm giọng hỏi: “Vương Phi vẫn chưa về sao?”

Thấy chủ tử sắc mặt khó coi, quản gia không dám chậm trễ, vội vàng khom người trả lời: “Các nô tài ở chỗ này cung nghênh hồi lâu, mãi vẫn không thấy vương phi trở về, nô tài nghi xảy ra chuyện bất trắc mới vội vàng phái người vào cung bẩm báo ngài.”

“Truyền lệnh xuống.” Ánh mắt Kỳ Mạch trở nên u ám, trầm giọng phân phó: “Triệu tập mọi người tìm kiếm khắp nơi trong thành, bất cứ giá nào cũng phải nhanh tìm được vương phi!”

“Tuân lệnh, vương gia!” A Lỗ cất giọng đáp.

Cũng vào lúc này lại có một gã gia phó từ bên trong phủ vội vã chạy đến bên cạnh sườn ngựa Khiêm Vương cười đem hai tay giơ lên cao cao: “Bẩm báo vương gia. Không biết người nào đem thứ này ném vào trong viện.”

Kỳ Mạch lông mày nhíu chặt lại, cầm qua bao quần áo phát tay mở ra, nhất thời con ngươi trừng lớn, lồng ngực phập phồng, ức chế tức giận dâng lên, cả người tàn mạt ra lệ khí như bóng tối ùn ùn kéo đến căn nuốt hết thấy chung quanh. Chỉ thấy trong bao quần áo rõ ràng đặt mũ phượng nhuộm máu, kim tuyến đã gãy lìa, trần châu được đính phía trên cũng vì vậy mất đi, không còn tiên diễm long lẫy như lúc ban đầu, song hần nhìn thoáng qua liền nhận ra đây chính là mũ phượng Diệp Hòa đeo lúc cùng hần bá đường thành thân.

Bên cạnh mũ phượng còn có một phong thư, xé ra nhìn xuống trang giấy chỉ viết tám chữ to ”Mở ra cửa thành, dời đi cấm quân”.

Nhìn mấy chữ này liên lạc cùng với chuyện Bắc gia trưởng Công chúa chết bất đắc kỳ tử đã có mấy phần sáng tỏ. Trong mắt đen bóng của Kỳ Mạch dưới ánh trăng khê neho lại mang theo tia sắc bén, ngón tay nắm lá thư siết chặt, khóe miệng trầm giọng gằn lên: “Kỳ Tử Phi!”

“Vương gia, nhân thủ cũng đã triệu tập tốt có phải chúng ta lập tức lên đường tìm kiếm vương Phi?” A Lỗ tiến về phía trước lên tiếng hỏi.

“Không cần.” Kỳ Mạch rất nhanh siết dây cương quay đầu ngựa lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, giọng lạnh giọng quát lên: “Theo Bồn vương đến quân doanh!”

.....

Mã nhi cấp tốc phóng đi, dạ phong giá rét gào thét lướt qua bên tai, Diệp Hòa dùng hết sức huy động roi ngựa hướng Thành Tây phóng đi, trong đầu thỉnh thoảng vang vọng lời của Hình Lôi, Bát gia không muốn thành thân. mưu nghịch phản quốc. vây sát tại chỗ.

Nam tử nhỏ nhả từng lay động đồng sàng, y đã cứu mạng của nàng còn chưa hết chân của nàng, ngôi cửu ngũ vốn là của y, y bị huynh trưởng mưu tính mất quyền thất thế, chân y tàn tật còn bị vòng cấm ba năm.

Nàng không thể để y xảy ra chuyện!

Khi tới được Thành Tây, Diệp Hòa đã bị gió quất đến gương mặt đông cứng nhưng trên quảng trường Thành Tây, bốn phía một mảnh yên lặng, không một bóng người, không có binh lính cấm vệ không khí căng thẳng như nàng tưởng tượng, không có bát gia đang bị vây sát như nàng nghĩ, không có gì cả.

Diệp Hòa nhíu chặt chân mày, Hình Lôi lừa nàng? Vì sao phải lừa gạt nàng? Bát gia rốt cuộc ở nơi nào, lời Hình Lôi nói thật hay giả?

Chương 59

Ở tại nơi khác, nam tử trẻ tuổi khí chất ôn nhuận tóc được chải ghim cố định, đại bào màu xanh nhạt, ánh mắt không gọn sóng lằng lằng nhìn dưới mặt đất, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng giọng bình tĩnh xen lẫn hoảng hốt, không biết tự hỏi mình hay hỏi người khác: "Người nói nàng nếu biết chân tướng có trách ta không?"

"Gia, ngài đã động tình?" Lão giả trung niên mái tóc phiếm bạc cỡi ngựa nhích tới gần, cung kính hỏi, biểu tình ánh vẻ lo lắng.

"Động tình?" Đôi mắt tang thương của nam tử trầm xuống như có điều suy nghĩ, nhớ tới thiếu nữ kia cặp mắt trong suốt sáng ngời, kiên nghị lại có vài phần ương ngạnh, trong lòng thoáng có rung động xẹt qua, song cuối cùng lại khẽ lắc đầu. Kể từ ngày bị người thân nhất phản bội lại trải qua nhiều đau khổ, giờ đây y đã không dám thật lòng với ai.

Hạ Niên Đức hơi thả lỏng, nói: "Nếu đã không có ý với nàng, nàng có trách hay không ngài quan tâm làm gì?"

"Người nói rất đúng." Nam tử như thoát khỏi ảo mộng, ánh mắt trở nên rõ ràng, cường điệu nói: "Thế gian tình cảm đều là hư ảo, sinh tử cùng vận mệnh mới là quan trọng nhất, vô luận người đó yêu người thế nào cũng sẽ phản bội người."

"Báo!" Bỗng nhiên có một gã hắc y nhân giục ngựa phóng tới còn chưa xuống ngựa giọng đã truyền đến: "Khiêm Vương gia đã đến quân doanh, hạ lệnh cả đêm dời hai vạn đại quân tới cửa khẩu Trung Nam Sơn, nửa canh giờ trước liền xuất phát, cửa thành cũng đã mở."

"Gia, đã đến lúc." Nhìn một chút sắc trời, Hạ Niên Đức thanh âm khó nén kích động nói: "Hoàng cung đại loạn, chiến sự tương khởi, cấm quân cũng đã dời đi, cửa thành mở rộng đây quả thật là thời cơ tốt của chúng ta. Dưới mắt hết thấy sự vụ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đám người tiếp ứng chúng ta cũng đã chờ sẵn ngoài thành, chúng ta cần phải đi."

Bát gia giương mắt nhìn về phía cửa thành, giọng bồi ngữ: "Tiên sinh, những năm gần đây người cùng không ít đồng bào Hắc Khẩu đổi tên đổi lại họ xa xứ tìm phước tại Đại Kỳ, cực khổ cho người rồi."

"Thuộc hạ không coi là đâu." Hạ Niên Đức lắc đầu, tôn kính nói: "Ngài là hậu nhân duy nhất của Vân Na công chúa cũng là hi vọng của Hắc Khẩu Vương. Đại vương vẫn tin chắc ngài có thể dẫn dắt Hắc Khẩu chúng ta thấu tới Đại Kỳ."

"Đại Kỳ là nơi ta sinh ra và lớn lên." Bát gia nhàn nhạt nói, giọng có chút lưu luyến.

"Gia, ngài đừng quên Vân Na công chúa vì tiên hoàng Đại Kỳ không tiếc cùng trở mặt Đại vương, bỏ đi thân phận công chúa rời khỏi tổ quốc đi đến Kỳ quốc xa xôi, nhưng tiên hoàng Đại Kỳ lại bởi vì nàng là người của Hắc Khẩu không những không cho nàng danh phận, còn an trí nàng ngụ ngoài viện chẳng quan tâm, cho đến khi công chúa mắc bệnh buồn bực mà chết mới đón ngài vào hoàng cung, bởi vì ngài không có mẫu phi nên người trong cung còn bí mật truyền tin ngài từ cô gái thanh lâu sinh hạ, đây là chuyện sỉ nhục cỡ nào a?" Hạ Niên Đức phẫn nộ kích động hồng to "Đại kỳ đều là người bạc tình bạc nghĩa không đáng giá để ngài nhớ thương. Gia, chúng ta đi thôi, đại vương rất nhớ ngài."

"Tốt, chúng ta đi gặp ngoại công." Bát gia thoải mái nói, vung lên roi ngựa hét to: "Đi."

Theo một tiếng ra lệnh tiếng vó ngựa bỗng nhiên dồn dập đổ dồn vào hướng phía trước, theo sau là một nhóm mấy trăm người hướng cửa thành chạy đi.

Bên trong hoàng cung đại điện, cung tỷ từ tốn đề ra nghi vấn dọc theo đầu mỗi từng bước điều tra, không muốn gây bất hòa đôi bên, trong điện hỗn loạn người của Bắc gia vương tử nổi giận thì một gã cầm vệ vội vàng chạy vào đại điện, kêu lớn: "Khởi bẩm Hoàng thượng! Bắc vương gia tạo phản! Bọn thuộc hạ phụng mệnh đến vương phủ triệu y vào cung nhưng không biết từ đâu một lượng lớn cao thủ từ trên trời giáng xuống. Bắc vương gia mang theo mấy trăm người thoát khỏi đám cầm vệ....."

Đại điện lập tức xôn xao nghị luận, Kỳ Đế cả người mỗi một nghe tin suýt nữa té xỉu tuy được thái giám tin ý chạy đến đỡ, song trong khoảng thời gian ngắn lại như già đi mười tuổi.

Tin tức Bát gia tạo phản nhanh chóng lan truyền, vệ binh hoàng cung rối rít xuất động còn có binh lính hô lớn cảnh cáo dân chúng cần phải đóng cửa, không cho bất cứ ai xuất hiện trên đường cái, nếu không sẽ xem như mang tội đồng mưu tạo phản. Trong lúc nhất thời dân chúng toàn thành người người cảm thấy bất an, sớm bị động tĩnh bên ngoài dọa nhưng không người nào can đảm dám ra khỏi nhà nửa bước.

Vệ binh hoàng cung nhanh chóng điều binh, mở rộng cửa thành, Khiêm vương cùng đoàn người đã sớm tại đến, một thân tươi hồng bảo tiễn điểm ngời trên lưng ngựa, gió lạnh phật tới khiến bờ môi hân hân bị đông cứng xanh tím, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, tròn mắt đen như đêm tối.

Một gã hộ vệ ở bên tai A Lỗ nói cái mà A Lỗ liền biến sắc, vội vàng giục ngựa tiến tới do dự một lát mới mở miệng: "Vương gia, mới vừa rồi trong phủ truyền đến tin tức, vệ binh hộ tống loan xe vương Phi đã gặp nạn, khi người trong phủ tìm được bọn họ chỉ còn một người chưa tắt thở, hần nói....."

“Nói gì?” Kỳ Mạch giọng nói nhàn nhạt nhưng mang theo vài phần lo lắng.

Giọng A Lỗ hạ thấp cực điểm “Nói vương Phi không phải bị ép buộc mà là chủ động rời đi, còn nói. nói nàng quen biết mấy người kia.”

Kỳ Mạch khẽ cau mày, ánh mắt liếc sang hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Thuộc hạ cho rằng hẳn nói cũng rất hợp lý.” A Lỗ lấy hết can đảm nói ra lời trong lòng: “Lấy thân thủ vương Phi tuyệt đối không dễ bị người ta khống chế đưa đi.”

Ánh mắt Kỳ Mạch lập tức tối sầm, ngữ điệu lạnh như băng: “Ý người Hòa Nhi cùng chung phe loạn đảng?”

“Thuộc hạ không dám chẳng qua suy đoán mà thôi.” A Lỗ giọng vẫn cung kính mà hèn mọn tận trung khuyên nhủ: “Vương gia, ngài có biết ngài hiện tại đang làm cái gì không? Trong cung đã truyền đến tin tức Bát gia mưu phản chúng ta vốn nên phong tỏa cửa thành ra lệnh cấm quân đuổi bắt loạn đảng nhưng ngài lại mở rộng cửa thành, đòi đi cấm quân thủ thành, như vậy đồng với tội phản quốc a.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ân tình còn tồn

Kỳ Mạch lại chau mày nhưng không có lên tiếng như đang cân nhắc tính toán cái gì.

"Vương gia! Xin ngài nghĩ lại!" A Lỗ gấp chủ tử không đáp ứng sốt ruột vội vàng khuyên nhủ: "Thuộc hạ cho rằng khả năng Vương Phi bị ép buộc cực kỳ nhỏ, loạn đảng chỉ muốn uy hiếp ngài thôi, ngài trăm triệu không thể mạo hiểm lớn như vậy."

"Người cũng nói cực kỳ nhỏ có nghĩa không phải tuyệt đối." Kỳ Mạch vốn còn đang trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, lời của cát đứt vừa dứt ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mà bình thản, biểu tình chăm chú hỏi: "Lỡ như là thật. Lỡ như ta không làm theo lời Kỳ Tử Phi, y rơi vào đường cùng không đường trốn chạy biết đâu làm hại Hòa Nhi cùng thật nát xương tan thì thế nào?"

Vừa nghe lời này A Lỗ quá sợ hãi hét lên: "Lỡ như? Vương gia, ngài chỉ vì một phần vận này mà không tiếc mang tội phản quốc? Ngài có biết tội này nặng cỡ nào không? Từ cổ chí kim vương Công quý tộc cho tới thái tử, một khi trên lưng gánh tội phản quốc đặc vĩnh viễn không thể xoay chuyển vận mệnh, nặng thì thậm chí mất đi tánh mạng!"

"Không cần khuyên nữa." Ánh mắt Kỳ Mạch co rút nghiêm nhiên đã ra quyết định, lạnh giọng nói: "Cho dù không có cấm quân giữ thành, Kỳ Tử Phi muốn thoát khỏi lòng bàn tay bốn vương cũng không phải dễ."

Bất đắc dĩ A Lỗ đành phải im miệng không nói, trong lòng âm thầm thở dài chủ tử nhà y mặc dù lạnh lùng cô tịch không để ý bất cứ ai nhưng cũng may cũng không nhọc điểm. Hôm nay đã động tình mà Diệp Hòa cô nương kia lại chính là tử huyết, hết lần này tới lần khác còn bị tử huyết này áp xuống. Trước mắt nhiều lời vô ích chỉ hy vọng cô nương kia có thể quý trọng tình nghĩa chủ tử dành cho nàng, không nên phụ lòng hẳn.

Bầu trời hàn phong gào thét, tiếp theo liên tiếp tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, mấy trăm kỵ mã phóng đến, người cầm đầu đại bào màu xanh nhạt ngồi thẳng trên lưng ngựa, ánh mắt bình thản không gợn sóng, nhìn lướt qua hơn trăm nhân mã canh giữ cửa thành, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người nam tử áo đỏ, cười nhạt: "Cửu hoàng chất, đã lâu không gặp?"

Kỳ Mạch sắc mặt tái nhợt mang theo vẻ bệnh hoạn nhưng khí chất lạnh lùng, ánh mắt âm trầm nhìn sang y, thẳng vào chủ đề: "Giữa ta và người không cần nói nhảm, Hòa Nhi hiện tại ở nơi nào?"

"Vương Phi hiện tại nên ở trong phủ chờ động phòng mới đúng. Cửu hoàng chất sao lại tìm ta đòi người?" Thanh sam công tử thần sắc nhàn nhạt lời nói như không liên quan đến mình.

"Hoàng thúc." Kỳ Mạch giọng nói trầm thấp, tròng mắt lại nhe nhóm sát khí, lạnh lùng nhìn người đối diện, từng câu từng chữ nghiêm túc: "Nếu Hòa Nhi hoàn hảo không tổn hao gì bốn vương còn có thể khách khí xưng người một tiếng hoàng thúc, nhưng nếu nàng bị thương dù chỉ một chút, sợ rằng hoàng thúc tối nay phải táng thân nơi đây."

Không chút sợ hãi người nọ uy hiếp, bát gia khẽ cười: "Sợ rằng hoàng chất hiểu lầm rồi, Hòa Nhi có tình có nghĩa với Kỳ Tử Phi ta, Tử Phi sao có thể tổn thương nàng?"

Trong nháy mắt sắc mặt Kỳ Mạch chuyển sang tái mét, đôi mắt đen nhánh gắt gao theo dõi y, khóe miệng lạnh lùng mang theo âm lãnh, hỏi: "Người nói cái gì?"

Lúc này, một người cưỡi ngựa từ đội ngũ phía sau Bát gia đi ra ngoài, thấy ông ta đi ra sắc mặt Kỳ Mạch thay đổi: "Hạ Niên Đức?"

Chỉ thấy lão già tuổi trên năm mươi lác đầu, không còn cung kính ngày thường mà giễu cợt nói: "Tuy là dưỡng phụ nhưng theo lý mà nói Vương gia nên

gọi ta một tiếng nhạc phụ."

Sắc mặt Kỳ Mạch lúc này đã trắng bệch, cả người cứng ngắc ngồi trên ngựa, hàn phong phạt quá cả người hấn được hàn khí bao bọc lại như dù có thời thế nào cũng không hòa tan được hàn băng ngàn năm không đổi.

"Người đến Từ Trúc Viện làm cái gì?"

"Ta trong lúc vô tình đi dạo tới thôi, không nghĩ tới trong viện kia còn có người ở."

Nàng không để ý lời khuyên của hấn cố ý muốn vào hoàng cung rút cuộc vì cái gì? Nàng là đường nữ Hạ Niên Đức mà Hạ Niên Đức lại là tâm phúc của Bát hoàng thúc, nói như thế nàng cũng là tâm phúc của Bát gia?

Chuyện tối nay hết thấy bọn họ đã sớm lên kế hoạch tốt? Không, không thể, Kỳ Mạch âm thầm lắc đầu, nàng sẽ không vì Bát hoàng thúc mà phản bội hấn, nàng đã gả cho hấn là thế tử của Kỳ Mạch hấn, chỉ cần không phải tận mắt nhìn thấy hấn sẽ tin tưởng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

"Gia, chúng ta phải đi thôi!"

Không biết người nào bỗng nhiên cao giọng nhắc nhở, Bát gia nghe vậy phát tay, một nhóm mấy trăm người hét to nhất tề giục ngựa phóng thẳng về hướng của thành, trong lúc nhất thời bụi đất tung bay che mất tầm mắt.

"Không thể để cho bọn họ ra khỏi thành, ngăn cản bọn họ!" A Lỗ tức giận gào lên, một khi Bát vương chạy ra thành, chủ tử nhà y sẽ mang tội danh tư thông với địch phản quốc, tuyệt đối phải ngăn cản bọn họ!

Đội quân Khiêm vương nhanh chóng rút đao nghênh đón, hai bên nhân mã xông vào chém giết, cửa thành nguy nga bỗng chốc biến thành chiến trường triển khai một trận huyết nhục tương gian, chiến mã bốn vó điên cuồng gầm đạp, tiếng kêu giết tiếng thét đau đớn quanh quẩn rung động màng nhĩ mọi người.

Đội thân vệ dưới sự dẫn dắt của A Lỗ anh dũng chém giết, cả người đầm máu hướng phía kẻ địch vùng đao chém giết ngăn bọn chúng ra khỏi thành, tiếng gào thét rung trời, mỗi một vết đao xoẹt qua máu tươi lập tức phun ra, âm thanh binh khí đâm vào thân thể cùng xương cốt, tiếng kêu thảm thiết dày đặc trong không trung, mùi máu tươi nồng đậm khiến người nôn mửa.

"Mau giúp Bát gia mở đường, trước hết phải để chủ tử ra khỏi thành!"

Theo một tiếng rống, mấy trăm người thể công biến đổi anh dũng tấn công cửa thành, mọi người vùng đao giết đỏ cả mắt, bỏ mặc sống chết bản thân, không tiếc lấy mạng vật lộn liều chết mở một con đường máu. Còn bên kia đội thân vệ trung thành cũng liều chết chặn lại, lấy huyết nhục thân thể bảo vệ cửa thành không rời nửa bước.

Trên đường phố tĩnh lặng, Diệp Hòa thân mang váy đỏ tung bay giục ngựa quát roi phi nhanh, dưới tình thế cấp bách lý trí không còn một móng, một lần lao đi theo bản năng.

"Mười ngày sau sẽ sống một cuộc sống không cần đề phòng."

Nếu Bát gia ám chỉ không phải lễ thành thân cùng Bắc gia trưởng Công chúa thì cái gì có thể giúp y trở về cuộc sống không cần đề phòng? Trừ phi, trừ phi y thoát khỏi lòng bàn tay Kỳ Đế.

Mà binh quyền cầm quân nằm trong tay Kỳ Mạch, nếu Bát gia muốn ra khỏi thành trước hết phải qua cửa ải người này. Tối nay lúc bãi đường lại không thấy bóng dáng bát gia còn Hình Lôi nói dối lừa nàng đến Thành Tây. Nghĩ tới đây hết thấy đều rõ ràng, Bát gia lợi dụng tình cảm giữa nàng cùng Kỳ Mạch.

Lúc này ảo não hối hận vừa rồi bản thân quá vọng động không chịu suy nghĩ kỹ chuyện nên làm không nên làm, Diệp Hòa ở trong lòng một lần lại một lần gọi tên Kỳ Mạch, tay dùng sức huy động roi ngựa hướng cửa thành chạy đi.

Cửa thành vẫn còn chém giết, hai tướng giao chiến, một đội hắc y nhân che chở chủ tử ở giữa nhắm cửa thành phóng đi, nam tử thanh sam tay cầm trường kiếm khuôn mặt lạnh lùng, không còn tạo nhã bình thường mà tự mình dẫn đội tiến công, thân thủ nhanh nhẹn kiếm hoa hỗn loạn, đi qua nơi nào nơi đó người ngã ngựa đổ máu tươi vấy ra.

Rốt cục từ trong hỗn loạn bọn họ chém giết tạo ra một khe hở, tận dụng thời cơ một đội người vội vàng che chở bát gia chạy về phía cửa thành. Đội thân vệ thấy thế muốn tiến lên ngăn trở lại bị những khác hắc y nhân cuốn lấy không thể thoát thân, đành phải tiếp tục vùng đao cùng kẻ địch chém giết.

Trong tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc, nhìn thân ảnh màu xanh phóng về hướng của thành, đôi mắt phượng đen như mực của Kỳ Mạch dần dần híp lại lóe lên sát ý lạnh lùng. Hiện tại hẳn đã có thể xác định bản thân bị lừa để mở cửa thành ra đời cầm quân mà trước mắt chỉ có hai kết quả, một là Kỳ Tử Phi chết hẳn rửa sạch tội danh, hai là Kỳ Tử Phi chạy thoát, hẳn mang tội danh là đều chắc chắn.

Mà từ trước đến nay Kỳ Mạch không phải là một người lòng dạ mềm yếu, vung lên tay áo đỏ thắm, hẳn lấy ra trường cung cùng tên vũ trên yên ngựa, bốn ngón tay khép lại, lấp tên, giương cung, nhắm chuẩn.

Lúc này theo tiếng vó ngựa dồn dập, một người một ngựa vừa vận chạy như điên tới cửa thành đâm máu.

Cùng lúc đó, nam tử tuần mỵ người mặc hi bào đỏ thắm đã nhắm chính xác mục tiêu, bên tai hỗn loạn tiếng gào thét buông lỏng ngón tay, mũi tên nhanh chóng rời khỏi dây cung kèm theo một tiếng xé gió vang lên.

Đang giục ngựa vọt ra cửa thành, Bát gia nhận thấy điều khác thường quay đầu lại, con người ôn nhuận nhất thời nheo lại. Thế tiến kinh người, không thể tránh né. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, thiếu nữ áo đỏ mới vừa tới cửa thành tìm bỗng nhiên ngừng đập, ba năm trước đủ loại ân tình thật nhanh xẹt qua trong đầu, không kịp do dự thân thể đã lập tức nhảy ra. Chỉ cảm thấy trời đất đảo ngược, đợi đến phục hồi tinh thần Diệp Hòa đã âm thầm rơi xuống đất, ngực lạnh như băng, đau đớn khó chịu.

Cách cửa thành, thanh y nam tử quay đầu lại trong mắt lóe lên hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn quên mất huy động roi ngựa nhân cơ hội chạy thoát, giọng không còn ôn hòa như dĩ vãng mà run rẩy gọi: "Hòa Nhi!"

"Chủ thượng! Chúng ta đi mau!" Bên cạnh có một người lớn tiếng kêu lên, sắc mặt ánh vẻ lo lắng: "Không đi sẽ không kịp!"

Nhưng Bát gia như không nghe thấy, quay đầu ngựa lại muốn chạy về phía thân ảnh màu đỏ nằm trên mặt đất.

"Bốp!" Bát đắc dĩ một gã hắc y nhân đành phải dùng chuôi đao đánh vào sau ót y, không tiếp tục trạm trễ đỡ lấy thân thể mềm nhũn, sau đó đoàn người nhanh chóng giục ngựa rời đi.

Xa xa Kỳ Mạch tay cầm trường cung hai mắt bỗng trống rỗng như bị thiên địa vạn vật vứt bỏ, khoảnh khắc nhìn thiếu nữ người mặc giả y trùng tên ngã xuống đất, cả người như chết lặng, ngón giữa như có hàn khí quanh quẩn tụ một chỗ, cổ họng nghẹn lại, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Phu quân như vậy còn muốn đòi hỏi gì?

Không kịp lau đi vết máu trên khóe miệng, nam tử áo đỏ phát tay ném trường cung nhảy xuống ngựa, vươn bàn tay run rẩy lạnh như băng đem thiếu nữ trên mặt đất ôm vào ngực, đau muốn xé lòng nhìn ngực trái của nàng chậm rãi chảy ra dòng nước ấm nhuộm đỏ giả y tiền diễm.

Cảm nhận được lồng ngực quen thuộc, người được mùi thuốc nhàn nhạt, Diệp Hòa cố gắng mở to hai mắt nhưng trước mắt chỉ thấy một mảnh mơ hồ, vô luận thế nào cũng không nhìn rõ tâm mắt hẳn, chỉ cố hết sức lầm bầm: "Kỳ Mạch, chẳng hãy..... nghe ta giải thích....."

"Câm miệng." Thanh âm trầm thấp lãnh nhược băng sương khàn khàn cắt đứt lời nàng.

Diệp Hòa nóng nảy định nói tiếp, máu tanh nơi cổ họng lại bắt đầu khởi động, hít sâu một hơi giải thích: "Chàng hãy nghe ta nói, ta..... đối với Bát gia chẳng qua là....."

Không đợi nàng nói xong, nam tử đã nổi giận, hung dữ vô cùng: "Ta bảo nàng câm miệng!"

Bỗng dung con choáng váng cùng đau đớn ùn ùn kếp đến, Diệp Hòa mệt mỏi khép môi lại, ánh mắt âm trầm rũ xuống, hoảng loạn đau khổ gần như quất chặt nàng không tha. Trong đầu chỉ còn mỗi ý nghĩ, lần này hẳn quả nhiên không tha thứ cho nàng, nàng biết tới nay bản thân đã tổn thương hẳn ra sao, kiêu ngạo như hẳn..... sợ rằng không bao giờ..... tha thứ cho nàng nữa rồi?

"Diệp Hòa, nàng nghe kỹ cho ta!" Đang lúc nàng mất hết can đảm thì giọng nói lạnh lùng kèm theo uy hiếp của nam tử lần nữa truyền đến: "Ta hiện tại cái gì cũng không muốn biết, nàng nếu thật muốn giải thích thì cần rằng chống đỡ cho ta! Giữ được cái mạng rồi đến giải thích rõ cùng bổn vương!"

"A Lỗ!" Kỳ Mạch rống to một tiếng, khi nói đồng thời ôm ngang thiếu nữ trong ngực lên, "Lập tức hồi cung! Truyền thái y đến!"

Tựa vào lồng ngực lạnh lạnh, Diệp Hòa mất máu quá nhiều nên không còn sức lực, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, nước mắt ồ ồ như suối theo đó không ngừng xông ra..... Giờ này khắc này, hẳn nghĩ đến không phải là nàng phản bội hẳn, không phải muốn nghe lời giải thích, không phải khinh thường hậu quả nàng gánh chịu mà từ bỏ kiêu ngạo, bỏ đi tôn nghiêm, bỏ hết thảy tất cả, chỉ hy vọng nàng sống sót.

Được một phu quân thế này nàng còn đòi hỏi gì nữa? Đây là ý thức cuối cùng trước khi Diệp Hòa đau đớn rơi vào bóng tối trầm luân.

Vó ngựa dồn dập vang lên trên đường cái trống trải, mấy ngàn nhân mã trong bóng tối đầu đường chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt, người cầm đầu mặc cẩm bào màu da cam, kim quan buộc lấy mái tóc dài thướt, mày rậm mắt nhỏ, thân hình to lớn, dẫn đại đội binh vệ nhân mã chạy tới cửa thành.

Thần sắc ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống chính là thái tử Kỳ Hách lãnh binh chạy đến, nhìn nam tử áo đỏ chật vật tại cửa thành liền giục ngựa lớn tiếng quát lên: “Lão Cửu, ngươi một mình đòi đi cầm quân thủ thành còn mở cửa cho Bát vương chạy thoát, rõ ràng cấu kết loạn đảng muốn mưu quyền soán vị, ngươi nhận tội hay không nhận?”

Kỳ Mạch đưa mắt lên nhìn, khuôn mặt trắng như ngọc, đôi môi đỏ như máu, đôi mắt trong suốt như ánh trăng không sợ hãi nhìn huynh trưởng khí thế bức người, mắt phượng chột lóe, cười lạnh nói: “Cùng loạn đảng cấu kết, mưu quyền soán vị sao? Bọn ta ở chỗ này cùng loạn đảng liều chết đánh giết vậy mà chờ mãi cũng không thấy hoàng huynh lãnh binh đến tương trợ, từ hoàng cung điều binh đến đây cần bao nhiêu thời gian ta và ngươi lòng dạ đều biết rõ? Lúc này đại người no rồi đi rồi hoàng huynh mới thân nhiên chạy tới, rốt cuộc là người nào cùng loạn đảng cấu kết đây?”

Sắc mặt thái tử Kỳ Hách đại biến, không muốn tiếp tục tranh chấp, trực tiếp vung tay lên: “Người đâu, mau bắt lại đám người Khiêm Vương giải vào thiên lao chờ Hoàng xử phạt, còn những người khác mau ra khỏi thành đuổi bắt loạn đảng!”

Theo tiếng hấn vang lên, hơn trăm tên binh vệ liền xông đến đem đám thân vệ của Khiêm Vương bao vây lại, cùng lúc đó mấy ngàn người khác giục ngựa ra khỏi thành, nhanh chóng biến khỏi tầm mắt.

Sắc mặt Kỳ Hách xẹt qua tia hứng khởi, ngồi trên lưng ngựa cao vót lia mắt nhìn xuống: “Lão Cửu, ngươi hiện tại đã không có tư cách nắm giữ binh quyền, còn không mau giao ra Hồ Phù!”

Một thanh đao lạnh ngắt kề ngang cổ, Kỳ Mạch cũng không thém nhìn tới, chỉ đem ánh mắt rơi vào người thiếu nữ thô yếu ớt trong ngực, kiên định nói: “Giao Hồ Phù cho ngươi cũng không sao nhưng trước hết phải vào cung truyền thái y.”

Vừa nói lại nhìn vạt áo ướt nhẹp máu tươi của Diệp Hòa, sau đó cau mày gằn lên: “Lập tức!”

Thái tử Kỳ Hách khinh thường cười cười: “Lão Cửu, ngươi vẫn luôn cho là đúng như thế, ngươi hiện tại có tư cách gì nói điều kiện với ta hả?”

Kỳ Mạch ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh mạc nhàn nhạt liếc hán một cái, giọng trầm thấp: “Hoàng huynh nếu không đáp ứng vậy liền đưa thi thể Kỳ Mạch trở về gặp phụ hoàng đi.”

Vừa nói đồng thời trực tiếp tiến lên một bước hướng lưỡi đao sắc bén phía trước, ánh mắt so với lưỡi đao kia còn sắc bén hơn, mang theo quyết tuyệt không nhân nhượng.

Đang lúc mọi người hét lên, vệ binh thần sắc sợ hãi vội vàng thu đao nhưng vì quá đột ngột mà trên cán cổ trắng nõn đã lưu lại một vệt máu đỏ thẫm. Máu lăn tròn theo làn da trơn bóng, chậm rãi rơi xuống nhìn thấy mà giật mình.

Kỳ Hách trợn mắt tròn xoe, thái dương vì chịu uy hiếp mà nổi đầy gân xanh nhưng lại không cách nào phủ nhận rằng phụ hoàng rất chiều lão Cửu, không cam lòng siết chặt quả đấm, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi quát lên: “Người đâu, đưa bọn họ hồi cung!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nhất tiểu thiên kim

"Thiếu gia, đại phu nói..... nói..... Diệp Hòa cô nương bị tổn thương phế phủ chỉ sợ khó mà tỉnh lại."

"Đại phu? Đại phu nào?"

"Diệu Thủ Hồi Xuân Đường - Trần đại phu nổi danh thần y a!"

(*Diệu Thủ Hồi Xuân: thầy thuốc mát tay chữa khỏi bệnh)

"Vậy gọi thêm mấy người mau đến Diệu Thủ Hồi Xuân kia đập chiêu bài của bọn họ cho ta."

"Thiếu gia, chúng tiểu nhân đã đập phá mười mấy chiêu bài các y quán rồi ạ....."

"....."

"Hòa Hòa, ngày nàng thành thân ta không muốn tham dự hôn lễ nên mới cùng phụ thân đi thành Kim Cát, sao đến khi trở về nàng lại thành thế này rồi....."

"Hòa Hòa, ta không ngủ không nghỉ canh giữ bên cạnh nàng suốt ba ngày, nàng không tỉnh ta sẽ không ngủ, nàng mau tỉnh lại đi."

"Hòa Hòa, nàng mau tỉnh lại đi, không ăn không uống sẽ trở thành cây que mất, vóc người của nàng vốn đã không này nọ a."

"Hòa Hòa, nàng biết bộ dáng của nàng rất khó coi không, mái tóc rối bù, đôi môi khô nứt, mặt gầy vàng vọt không giống Hòa Hòa xinh đẹp trước kia chút nào, mau dậy rửa mặt đi."

Trong bóng tối vô hạn, Diệp Hòa mơ hồ nghe thấy tiếng người âm ỉ, âm thầm lấy sức, rốt cục khó khăn nhường ra một khe hở, bỗng ánh sáng chói mắt đâm vào khiến con ngươi ran rát, đợi đến khi thích ứng mới chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một người tóc tai bù xù, hai mắt sưng đỏ đang ngồi bên giường oa oa.

"Hòa Hòa, nàng tỉnh rồi? Nàng tỉnh rồi!" Khuôn mặt Tú Thiếu Thước ánh lên vui mừng, đầu tiên là hỏi sau là khẳng định, trên mặt đã phần không tin nổi. Diệp Hòa vốn định đứng dậy nhưng người không còn chút khí lực, đành phải nằm phịch xuống gấp giọng hỏi: "Kỳ Mạch. hân thể nào?"

"Kỳ Cừ?" Về mặt Tú Thiếu Thước vốn vui sướng bỗng sững lại, ngay sau đó nói: "Không chết được!"

Diệp Hòa hít sâu một hơi, khổ sở nhú lại lông mày, cắn răng hỏi: "Rốt cuộc thế nào?"

"Hòa Hòa, nàng đừng kích động." Tú Thiếu Thước biến sắc, vội vàng kể rõ chi tiết: "Hắn không có chuyện gì hết, Kỳ Cừ từ nhỏ đã được hoàng thượng sủng ái, chẳng qua tội chết có thể miễn tội sống khó tha, vương vị của hắn đã bị phế truất, vì ngăn cản miệng lưỡi quan viên Hoàng thượng đành phải ban lệnh đày hắn rồi xa biên thành."

Phế truất tước vị, đày đi biên thành. Diệp Hòa trong lòng yên lặng niệm lại, mỗi lần lặp lại trong lòng đau đến thở không nổi. là nàng hại hắn.

"Hòa Hòa, nàng nhất định đói bụng rồi có muốn ăn cái gì cứ nói ta phân phó hạ nhân đi làm, trừ tử Tú phủ tuyệt không thua ngự trù trong cung đâu nga."

Bị một câu Tú Thiếu Thước đánh cho thức tỉnh, Diệp Hòa vội nghiêng đầu ngắm nhìn bốn phía —— giường làm từ nhũ kim loại khắc hoa văn, tủ treo quần áo bằng gỗ Tử Đằng, bàn trà son son viền vàng. Lúc này Diệp Hòa mới ý thức được bản thân đang ở trong căn phòng bày trí cực hoa mỹ, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Tại sao ta lại ở chỗ này?"

Tú Thiếu Thước trừng mắt nhìn, không hiểu lắm giải đáp: "Đương nhiên tự mình ta đến hoàng cung đem nàng đưa về Tú phủ, hiện tại Kỳ Cừ bị hoàng thượng giam lại, tỷ nữ thái giám trong cung đều là tiểu nhân xu nịnh theo quyền thế để bọn họ chiếu cố nàng ta lại không yên lòng."

"Ta không phải hỏi cái này." Diệp Hòa giọng nói có chút gấp: "Chẳng lẽ hoàng thượng không trị tội ta còn tốt bụng để ta ở chỗ này dường thượng?"

"Trị tội nàng?" Tú Thiếu Thước kỳ quái nhìn nàng, không giải thích được nói: "Hộ bộ Thượng thư Hạ Niên Đức phản bội, Hòa Hòa nàng đại nghĩa diệt thân vì chặn lại loạn đảng mà thân chịu trọng thương, không có công cũng phải có lao, hoàng thượng vì sao phải trị tội nàng?"

Đối với lời giải thích lật ngược phải trái, Diệp Hòa thoáng ngáy ngẩn cả người: "Những điều này là do ai nói?"

"Kỳ Cừ cùng mấy tên thân vệ ở đấy đều nói như vậy, có gì không ổn sao?"

Tú Thiếu Thước nghi ngờ hỏi vặn lại, Diệp Hòa hồi lâu nói không thành lời. Là Kỳ Mạch bảo mấy tên thân vệ trung thành cảnh cảnh nói như vậy sao? Trừ hắn ra còn ai có thể gán hết tội danh vẫn muốn bảo vệ nàng?

"Ta muốn gặp hắn." Diệp Hòa lo lắng gương mặt nhìn nam tử tuấn mỹ thẩm phần mệt mỏi: "Tú thiếu gia, người giúp ta đi."

"Hòa Hòa." Tú Thiếu Thước nhìn nàng bắt lực thét lên, trông mắt đảo hoa lóng lánh xẹt qua âm sắc, con ngươi trong suốt như bị phủ lên một tầng xám tro, ngập ngừng một chút mới lên tiếng: "Mặc dù Hoàng thượng tin tưởng Kỳ Cừ sẽ không tư thông với địch phản quốc nhưng ngày đó Kỳ Cừ điều động đội cấm vệ quân rồi đi còn mở cửa thành, sau nữa Bát vương chạy trốn, chuyện này xem ra hắn khó mà thoát tội rồi. Hoàng thượng cho Kỳ Cừ giải thích nhưng hắn lại không giải thích được về sau, chỉ cường điệu khẳng định không qua lại cùng Bát vương. Hiện tại Hoàng thượng đang nổi nóng ề rằng muốn gặp Kỳ Cừ không phải dễ?"

"Huống chi công chúa mất to của Bắc Gia tự xưng bị độc chết tại hoàng cung, tra ra lại là vật Hoàng thượng ngự ban có độc, Bắc Gia Vương tử dưới con thịnh nộ lập tức trở về nước, việc hai nước giao chiến đánh một trận sợ rằng khó tránh khỏi, kết thân không được ngược lại gây thù hằn, sợ rằng hoàng thượng cũng đang bẽ đầu sút trán."

Nghe Tú Thiếu Thước nói cặn kẽ một lượt Diệp Hòa kinh ngạc không thôi, trưởng Công chúa Bắc Gia đã chết? Vén lên chiến tranh giữa Đại Kỳ cùng Bắc Gia người nào được lợi ích nhiều nhất? Bát gia, ngài đã từng nói cùng trưởng Công chúa thành thân chỉ có thể đổi lấy an bình nhất thời, hiện tại trưởng Công chúa đã chết theo ý ngài về sau không cần lo là chi ý này sao?

Mà lúc này Kỳ Đế để Bắc Gia Vương tử trở về nước chả khác nào thả hổ về rừng nhưng ngăn cản lại cũng không được, biết đâu bị bên Bắc Gia cho rằng có ý tuyên chiến, đồng thời còn gián tiếp thừa nhận có ý sát hại trưởng công chúa. Hiện tại hai nước kết thù kết oán, một khi Đại Kỳ cùng Bắc Gia đại chiến, Hắc Khẩu sẽ không tốn một chút sức đã có thể ngư ông đắc lợi.

Trong lòng Diệp Hòa trở nên nguội lạnh, trưởng Công chúa Bắc Gia thật lòng ái mộ Bát gia nhưng nam tử ôn văn nho nhã kia sao lại trở nên tàn ác như vậy?

Chương 64

“Thiếu gia, có người bắt được tiểu Đào cùng Phúc Sanh ở phòng chứa củi vụng trộm, nên xử phạt thế nào ạ?”

“Tiểu Đào? Cô nương dung mạo tươi tắn kia sao?”

“Đúng vậy, chính là nàng!”

“Đem tên Phúc Sanh ra ngoài đánh hai mươi côn! Nha đầu kia xinh đẹp như vậy đã tiện nghi cho tên đó quá rồi!”

“Còn có..... Bích Nhi nói nàng mang bầu hài tử của A Tài rồi.”

“Bích Nhi? Là cái cô răng cửa vàng khè vừa đen vừa xấu ấy hả?”

“Không sai, chính là nàng.”

“Bảo A Tài đến phòng thu chi lấy hai mươi lượng bạc đi, thật tội cho hắn mà.”

“.....”

Cát Hào gia phải sang trấn khác quản lý cũng như xem cách làm ăn tại các cửa hàng cho nên sự vụ lớn nhỏ trong Tú phủ đều do Tú Thiếu Thục định đoạt mà Tú Thiếu Thục không có chuyện gì làm liên quan trong phòng Diệp Hòa. Nghe được cách nói chuyện giữa chủ tớ bọn họ quả thật không tương tượng nổi, mà Diệp Hòa cũng không tiện nhúng tay vào.

Trong nháy mắt cách ngày tỉnh lại đã bảy ngày, đại phu kê được vô cùng đáng còn căn dặn mỗi ngày uống ba lần cùng với nha hoàn đúng giờ đến thay thuốc mà Diệp Hòa cũng hết sức phối hợp, không lâu sau vết thương hé ra cũng đã khép lại.

Để vết thương sớm ngày hồi phục Diệp Hòa biết điều nằm trên giường nghỉ ngơi, thậm chí dựa theo lời đại phu điều chỉnh tần số hô hấp nhịp nhàng thích hợp, tư thế ngủ ra sao mới thoải mái nhất nhất làm theo. Còn Tú Thiếu Thục mỗi ngày đều phân phó phòng bếp hầm canh bổ điều hòa khí huyết, tất cả Diệp Hòa đều nhét vào bụng. Nàng biết bộ dáng hiện tại của mình như một phế nhân, nếu không sớm ngày khỏe chuyển gì cũng làm không được.

Không biết do thuốc giá trị không nhỏ kia hay canh tẩm bổ có tác dụng, trải qua mấy ngày hôm nay rốt cuộc Diệp Hòa đã có thể xuống giường đi lại, chỉ cần không có động tác quá lớn thì không khác gì người bình thường. Chỉ là mỗi lần nghĩ đến Kỳ Mạch bị nhốt trong lãnh cung, khí trời ngày càng lạnh nghĩ đến hần thể chất sợ hàn có chịu nổi không. Nghĩ đến hần tử nhỏ đến lớn được nuông chiều cảm y ngọc thực hiện tại nhất định rất khó chịu, nghĩ đến hần đang chịu khổ sở ở một nơi hoàn toàn xa lạ, không hiểu sao trong lòng Diệp Hòa lại cảm thấy lo lắng.

Ngày hôm đó khí trời tươi mát, Tú Thiếu Thục theo thường lệ đến đúng giờ có mặt tại phòng, thấy khuôn mặt Diệp Hòa không chút thay đổi, buồn bực nói: “Hòa Hòa, kể từ ngày nàng tỉnh lại ta chưa thấy nàng cười qua nha, cả ngày cau có như con lừa ý, cười chút đi.”

Diệp Hòa lắc đầu: “Ta cười không nổi.”

Tú Thiếu Thục kiên trì nói tiếp: “Cho ta mặt mũi cười một cái đi, chút xíu cũng được.”

Nghĩ tới những ngày qua y ân cần chiều cố nàng mà nàng ngay cả chút sắc mặt tốt cũng không cho, Diệp Hòa rốt cuộc quyết tâm cố nhếch khóe môi xé ra nụ cười gượng gạo.

“Thôi, nàng đừng cười nữa, nàng cười còn khó coi hơn cả con lừa luôn!”

“.....”

Cái tên này đúng là không nên cho sắc mặt tốt mà.

“Hòa Hòa.” Tú Thiếu Thục kéo kéo ống tay áo Diệp Hòa, đề nghị: “Hay chúng ta ra ngoài tản bộ một chút đi, xem như giải sầu thế nào? Cả ngày trong phòng buồn bực người bình thường cũng sẽ bệnh nói chi đến nàng.”

Nghe nói như thế Diệp Hòa không khỏi lại nhớ tới Kỳ Mạch, cả ngày trong phòng buồn bực người bình thường cũng sẽ bệnh, hần thân thể vốn không tốt lắm hiện tại lại bị giam chặt chắn rất khó chịu?

Không lay chuyển được Tú Thiếu Thục âm thầm than vãn bên cạnh Diệp Hòa cuối cùng đành phải đồng ý ra ngoài, nha hoàn cẩn thận giúp nàng khoác thêm một chiếc áo choàng dài, Tú Thiếu Thục thì sai người chuẩn bị tốt một xe ngựa vững vàng, hai người liền ngồi lên xe ngựa hướng tới nơi nào nhiệt

nhất trong thành.

Dọc đường đi cửa hàng san sát nối tiếp nhau rực rỡ muôn màu, đường phố tiếng người ồn ào nói chuyện, đôi mắt nhìn lại đều là đám người hỏi hà qua qua lại lại, tiếng rao hàng tiếng trả giá lần lượt vang vọng, chuyện trà dư tửu hậu trước đó không lâu dường như không ảnh hưởng bao nhiêu đến cuộc sống bên ngoài, mọi người vẫn bình thản chăm lo làm việc vì củi gạo miếng ăn cả nhà.

Đi ngang qua một nơi bỗng nhiên nghe thấy liên tiếp tiếng cười lớn rôm rả, cả quảng đường mà vẫn nghe rõ mồn một, Tú Thiếu Thước đỡ Diệp Hòa xuống xe ngựa nhìn sang nơi truyền ra tiếng cười, lại chỉ hấy dưới cây đại thụ rất nhiều người tốp ba tốp năm tụ cùng một chỗ.

Tú Thiếu Thước nghi ngờ quay sang hỏi một người đi đường: “Bọn họ đang cười cái gì vậy?”

Người nọ lấy ánh mắt thiên cận nhìn y rồi mới chậm rãi nói: “Đó là nơi Hồ tiên sinh kể một ít câu chuyện nhân gian nhưng chủ yếu là chọc người, mọi người cũng rất thích nghe, mấy tháng này ông ta đều ở đó kể chuyện.”

“Thật?” Tú Thiếu Thước nhìn sang Diệp Hòa một chút, bỗng nhiên hai mắt sáng lên: “Vậy chúng ta đến nghe một chút đi!”

Người đi đường kia lại lắc đầu than thở: “Ngươi trẻ một bước rồi, hiện tại dưới cây đã chen chúc cả đám người muốn chen cũng không lọt, đứng xa lại không nghe thấy.”

Sau khi Tú Thiếu Thước nghe xong chỉ cười mà không nói, trong mắt chợt lóe nét tinh ranh thấy vậy cả người Diệp Hòa chấn động chợt có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên chỉ chớp lát sau, thấy được Tú Thiếu Thước đặt một quầy hàng mới mua cách cây ngô đồng hơn mười thước, từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu rồi cao giọng hô lớn: “Tú gia phát ngân phiếu đề, phát ngân phiếu đề, một người một tờ, mọi người mau lại đây xếp hàng lấy ngân phiếu a, nhanh chân thì còn chậm chân thì hết a!”

Lão bách tính môn nghe thế mừng rỡ không thôi, vội vàng đổ xô về hướng y, trong nháy mắt mọi người đã xếp thành hàng dài trước quầy chờ phát tiền.

Tú Thiếu Thước đem tất cả ngân phiếu giao cho tùy tùng giúp y phân phát, còn mình thừa cơ hội kéo Diệp Hòa đầu đầy hắc tuyến chiếm vị trí tốt nhất dưới cây ngô đồng, rõ ràng ban nãy Hồ tiên sinh còn đang kể truyện rất hấp dẫn lúc này lại không thấy bóng dáng, Tú Thiếu Thước không hiểu quay sang hỏi: “A..... Người đâu rồi?”

Diệp Hòa chỉ chỉ đám người xếp thành hàng dài cách xa mười thước: “Ồ kia kia, chắc đang xếp hàng đi.”

Tú Thiếu Thước: “.....”

Tuy có chút buồn bực Tú Thiếu Thước vẫn lạc quan an ủi: “Không sao, Hòa Hòa, chờ hán nhận ngân phiếu trở lại, chúng ta nghe hán kể chuyện cũng không muộn.”

Cho nên bọn họ chờ a chờ..... ngân phiếu rốt cục phát xong, đám người xếp hàng cũng dần dần tản đi. Mà vị Hồ tiên sinh kể chuyện dân gian kia khuôn mặt tươi cười xoay người đi ngược hướng cây ngô đồng, Tú Thiếu Thước vội vàng tiến đến ngăn cản, không giải thích được hỏi: “Lão tiên sinh, sao ngươi không kể nữa rồi?”

“Lão hủ mỗi tháng ra đây kể chuyện vì để nuôi sống cả nhà, hiện tại có tám ngân phiếu này một năm nửa năm sau xem ra ta không cần ra đây kể chuyện nữa rồi.” Hồ tiên sinh nói xong ngay cả gian hàng cũng không cần, vui như điên cầm ngân phiếu chạy ù về nhà.

Tú Thiếu Thước buồn bực giậm chân còn Diệp Hòa cười đến suýt nữa thở không nổi.

“Hòa Hòa, nằng chịu cười rồi, nằng cười rồi a!” Bỗng nhiên Tú Thiếu Thước kích động thét âm trời, đôi mắt hoa đào lóe sáng nhìn nằng.

Diệp Hòa nhất thời sững sốt, trên mặt vẫn còn đọng lại nụ cười, đúng vậy, nằng cười rồi. Kể dờ hơi Tú Thiếu Thước này muốn nằng nghe Hồ Tiên sinh kia kể chuyện chọc nằng cười sao? Hiện tại mặc dù không nghe được nhưng nằng đúng là đã cười.

Tú Thiếu Thước, cảm ơn ngươi. Cảm ơn ngươi cố gắng chọc ta vui vẻ, cảm ơn ngươi đã tốt với ta. Nhìn gương mặt tuấn mỹ âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, Diệp Hòa trong lòng yên lặng nói.

.....

“Thiếu gia, bên ngoài có người muốn cầu kiến Diệp Hòa cô nương nói là Cửu hoàng tử có lời cần nhắn nhủ.”

Ngày hôm đó Tú Thiếu Thước giúp bung tới thuốc cho Diệp Hòa, Diệp Hòa mới vừa uống xong liền nghe ngoài cửa truyền đến thông báo, tay run lên, bát sứ suýt nữa rơi xuống, không đợi Tú Thiếu Thước lên tiếng Diệp Hòa đã vội vàng nói: “Mau để cho hán vào!”

Không lâu sau một hạ nhân trẻ tuổi mặc vải bố mộc mạc đi vào, cung kính khom người hành lễ, rồi mới dâng lên phong thư. Diệp Hòa vội vàng mở ra, chữ viết quen thuộc nhưng phía trên chỉ viết tám chữ: Dưỡng thương cho tốt, chờ ta trở lại.

Khuôn mặt Diệp Hòa thoáng chốc tái mét, hạ nhân kia thấy vậy vội tiến lên giải thích: “Thánh thượng đã đầy Cửu hoàng tử tới Bình Lạc thành, tối hôm qua tức tốc cả đêm lên đường, nơi đó khí hậu ác liệt không tốt cho thân thể nên Cửu hoàng tử không muốn đưa Vương phi thương thể còn chưa lành

bôn ba.....”

Nghe đến đó, trong đầu Diệp Hòa ầm ầm bùng nổ, không nghe thấy hạ nhân đang nói gì. Kỳ Mạch tên khốn kiếp này! Hắn rõ ràng xem Diệp Hòa nàng là dạng người chỉ có thể cùng cam chứ không thể cùng chịu khổ? Nàng trọng thương chưa lành không nên hôn ba, vậy hắn tốt hơn nàng bao nhiêu hả?

Khi hoàn hồn lại gã hạ nhân kia vẫn còn đang thao thao bất tuyệt: “Mặc dù Vương gia đã bị phế đi tước vị nhưng vương phủ vẫn được giữ lại, bọn hạ nhân nô tỳ tất cả đều đang ở trong phủ, Vương phi hiện tại có thể về phủ nghỉ dưỡng, tiểu nhân là hạ nhân trong phủ, Vương phi có chuyện gì có thể căn dặn ta đi làm.....”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Sau này còn gặp lại

Trình bày xong, gã hạ nhân đem hai tay đặt trên bụng theo quy củ cúi đầu đứng sang bên cạnh chờ Diệp Hòa lên tiếng. Tú Thiếu Thục không hề chớp mắt nhìn người bên cạnh, thấy trong đôi mắt long lanh kia lóe lên tia kiên định, đoán được phần nào nhưng vẫn mở miệng hỏi: “Hòa Hòa, nàng muốn đi phải không?”

Diệp Hòa kinh ngạc cho quay sang nhìn y, ngẩn người một chút ngay sau đó gật đầu: “Ta phải đi tìm hắn.”

Trên mặt Tú Thiếu Thục trong nháy mắt xẹt qua thương cảm, thấp giọng lầm bầm: “Ta biết không giữ được nàng mà.”

Nói đến đây bỗng nhiên cười sáng lạn hô lên: “Đi đi, nàng đi rồi ta có thể tiết kiệm được một lượng lớn chi tiêu mua thuốc bổ, những ngày qua Tú gia bị nàng ăn sập phá sản luôn rồi còn gì.”

Diệp Hòa nhìn chằm chằm y, đôi mắt hoa đào trong trẻo rung rinh, thần thái vẫn như ngày thường không có một tia miễn cưỡng như nàng đi rồi nhà họ Tú có thể tiết kiệm tiền chi tiêu. Nhưng một bại gia tử chịu phát một lượng lớn ngân phiếu trên đường cái sao có thể đem chút ít tiền mua thuốc bổ đặt trong mắt chứ?

Gã hạ nhân theo mệnh lệnh chuẩn bị tốt xe ngựa lương khô cùng với nhiều thứ khác, thật ra lúc hắn nghe Diệp Hòa nói cũng rất sùng sốt, lúc đầu còn cho rằng nàng khinh thường ở lại chốn Đô thành phồn vinh, dù trên người bị thương cũng phải đuổi theo chủ tử đến vùng biên cương phía Bắc, sau lại thấy trong mắt nàng có thâm ý khác nên liên tục gật đầu lui xuống chuẩn bị.

Sáng sớm khi trời đặc biệt thoáng mát, không khí ngoại ô hết sức mới mẻ, gió nhẹ lướt qua mang theo mùi hương thơm ngát khiến lòng người nhẹ nhõm. Xa xa một nam một nữ sai bước trên thảm cỏ, chậm rãi như mang theo u sầu, cách đó không xa có mấy tùy tùng theo sau, tiếp nữa lại có một chiếc xe ngựa mộc mạc lê nhẹ bánh xe.

“Tú thiếu gia, đưa đến nơi này được rồi, người trở về đi.” Diệp Hòa dừng bước nghiều đầu qua nói, khi trời se lạnh nàng mặc một chiếc váy dệt từ tơ tằm giữ ấm, bên ngoài còn phủ thêm áo choàng nhung lông từ lông hổ, nổi bật dung mạo thanh lệ làn da tuyết trắng.

“Cho..... ta tiễn thêm một đoạn nữa đi.” Tú Thiếu Thục trừng mắt nhìn nàng, rồi khẽ thờ dãi: “Hòa Hòa, hôm nay từ biệt không biết đến bao giờ mới gặp lại nàng.”

“Còn tiễn? Từ lúc ra khỏi thành đến giờ người đã tiễn rất nhiều lần nha.” Diệp Hòa cảm thấy buồn cười nói: “Không lẽ người muốn đi với ta?”

Tú Thiếu Thục chán nản lắc đầu: “Nếu nàng chỉ đến Bắc Cương du ngoạn ta nhất định phụng bồi nhưng nàng đi tìm Kỳ Cửu ta không cách nào theo cả.”

Bất được khoảnh khắc y nhíu chặt lông mày, Diệp Hòa biểu tình nghiêm túc nói: “Tú thiếu gia, có một vấn đề ta vẫn luôn muốn hỏi người, người có thể dâng hoàng nói cho ta biết được không?”

Dường như muốn làm trái ý nàng, thấy Diệp Hòa sắc mặt nghiêm túc ngược lại Tú Thiếu Thục cọt nhà cả lo phát phơ: “Hỏi đi, chỉ cần đừng hỏi vấn đề riêng tư như công phu trên giường ta thế nào, một đêm mấy lần là được.”

Không đứng đắn nói xong, lại đem đôi môi tron bóng xúm lại bên tai Diệp Hòa: “Nhưng Hòa Hòa nếu muốn biết cũng có thể tự thử nghiệm, nàng nhất định sẽ không thất vọng, đương nhiên tuyệt vời hơn tên Kỳ Cửu ốm như ma kia rồi.”

Khuôn mặt Diệp Hòa thoáng chốc ửng đỏ, trừng mắt lườm y, tức giận nói: “Ta chỉ muốn hỏi người tại sao bài xích Kỳ Mạch? Giữa các người có xích mích gì sao?”

Nhìn biểu tình thẹn quá hóa giận của nàng, vui vẻ nhếch miệng cười, Tú Thiếu Thục nửa thật nửa giả nói: “Tình địch gặp nhau đương nhiên đương nhiên đỏ mặt tía tai. Hòa Hòa, nàng chưa nghe qua những lời này chưa?”

Thật sự phân biệt không được người này nói câu nào thật câu nào giả Diệp Hòa đành phải bỏ qua. Dừng một chút mới lần nữa nhìn y, mở miệng lại mang theo vài phần chân thành nói: “Tú thiếu gia, vô luận lúc đầu ngài gần ta có mục đích gì như ta vẫn cảm ơn khoảng gian qua người bên cạnh lo lắng cho ta, từ nay về sau ta Diệp Hòa sẽ xem ngài như bằng hữu.”

“Hiện tại mới xem ta như bằng hữu.” Tú Thiếu Thuộc bắt mẫn biu môi, biểu tình đau khổ buồn bực hỏi: “Hòa Hòa, vậy trước đó ngài xem ta là cái gì?”

“Trước kia?” Diệp Hòa chau mày suy tư một lát, ngay sau đó đành hoàng trả lời: “Một thiếu gia bất học vô thuật phong lưu hoang đường.”

Ngay lập tức khuôn mặt Tú Thiếu Thuộc mí xị lông mày nhú chặt hiển nhiên thật buồn bực.

“Hòa Hòa.” Buồn bực một lát bỗng nhiên Tú Thiếu Thuộc hét âm lên, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Nếu ngày nào đó ta cùng Kỳ Cửu đánh nhau, ngài giúp ai?”

Tuy không biết y tại sao lại hỏi vấn đề khó trả lời như vậy, Diệp Hòa nhíu mày hỏi: “Các người sao có thể đánh nhau?”

“Ta nói là... nếu...” Tú Thiếu Thuộc phát huy triệt để tính cách đeo bám, không thuận theo không buông tha hỏi: “Nếu ta cùng hấn vì tranh giành một vật mà đánh nhau, ngài sẽ theo phe ai?”

Thấy đối phương biểu tình tha thiết chờ đợi, trông lòng Diệp Hòa có chút nghi ngờ, do dự một hồi cuối cùng trả lời chung chung: “Người nào quan tâm tới ta ta liền giúp người đó.”

Tú Thiếu Thuộc nghe vậy vui vẻ cười sang sảng, rồi rất nhanh đổi sang đề tài khác: “Hòa Hòa, ngài sắp rời đi rồi, trước khi chia tay ta có một yêu cầu ngài có thể đáp ứng ta không?”

“Có thể.” Diệp Hòa hào phóng gật đầu, đột nhiên nhớ tới bản tính sắc lang của y lại cảnh giác nói: “Chỉ cần không phải bảo ta ôm người là được.”

Khuôn mặt Tú Thiếu Thuộc xụ xuống: “Ta không có yêu cầu đó.”

Diệp Hòa: “.....”

Gior tay vỗ một cái, xe ngựa the phía sau liền lăn bánh ngừng bên cạnh Diệp Hòa. Lúc này, Diệp Hòa mới nhìn nam tử tuấn tú cầm bảo ám lục bên cạnh, cười nói: “Ta phải đi.”

“Đi đi.” Tú Thiếu Thuộc thờ ơ phát phát tay, ngay sau đó lại nhin không được dặn dò: “Nếu Kỳ Cửu dám khi dễ ngài, ngài phải cho người truyền tin cho ta, ta lập tức giúp ngài ra mặt.”

Diệp Hòa xoa cằm cười nhìn đôi mắt long lánh trên đầu không đứng đắn bất giác có chút không nỡ. Trước lúc lên xe, Diệp Hòa đột nhiên mở ra hai tay nhẹ nhàng đi tới ôm lấy thân thể cứng đờ của Tú Thiếu Thuộc, ghé vào lỗ tai y mang theo cảm kích nói: “Tú thiếu gia, cảm ơn người. Chúng ta sau này còn gặp lại.”

Bánh xe chuyển động lộc cộc rời đi đập trên bãi cỏ mênh mông vô bờ dần dần rời xa Bạch Vân Thanh Sơn. Tú Thiếu Thuộc không nhúc nhích vẫn đứng im tại chỗ, trên mặt xuất hiện cười bất đồng dĩ vãng, hai cánh tay buộc chặt vòng lại thân người như muốn giữ lại độ ấm mềm mại của vị cô nương vừa rời. Cho đến một gã tùy tùng lặng lẽ tiến lên, không hiểu hỏi: “Thiếu gia, ngài sao lại để ngài ta đi? Hầu gia không phải bảo ngài.....”

Tú Thiếu Thuộc thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, không kiên nhẫn cắt đứt lời hấn: “Hồi phủ!”

Vì ngăn ngừa trên đường đi xảy ra rắc rối ngoài ý muốn, bên ngoài xe ngựa tuy rằng thiết kế mộc mạc nhưng bên trong lại được chuẩn bị tỉ mỉ đầy đủ mọi thứ, nghĩ đến trên người Diệp Hòa có thương tích nên chiếc giường nhỏ kê bên trong lót thêm ba tầng lông chôn xốp, mục đích giảm chấn động xe ngựa đem đến.

Để tránh người khác chú ý, lần này xuất hành người theo bên cạnh cũng không nhiều lắm, chỉ có tên hạ nhân đưa tin chịu trách nhiệm chiếu cố dọc đường, một phu xe cùng với bốn hộ vệ thân thủ tốt.

Bởi vì lên đường chậm hơn Kỳ Mạch một ngày, để sớm đuổi kịp hấn dọc theo đường đi Diệp Hòa phân phó phu xe lên đường sớm, theo như hạ nhân A Phúc nói, mặc dù Kỳ Đế tự mình đầy Cửu hoàng tử tới biên thành nhưng hộ vệ đi theo có khoảng mấy trăm, kim ngân châu báu cũng chất đầy mấy xe ngựa, bọn họ nhiều người mà vật cũng nhiều hành trình tất nhiên sẽ chậm, chỉ cần ngài tăng nhanh lộ trình trong vòng hai ngày hấn có thể đuổi kịp.

Đến xế chiều bọn họ vừa vặn đến thành trấn có thể mượn khách điểm nghỉ ngơi nhưng Diệp Hòa không phải loại người chịu không được khổ mặc đẹp ăn ngon, thấy sắc trời trong vắt sẽ không đột nhiên đổ mưa, vì tiết kiệm thời gian Diệp Hòa phân phó tiếp tục lên đường, đến khi sắc trời chuyển đen không thể đi tiếp mới ngừng lại nghỉ ngơi, vì ở lại trong rừng rậm đoàn người chỉ có thể đốt đồng lửa ngủ qua đêm bên ngoài.

Ban đêm khí trời đặc biệt lạnh, cây cối chỉ có thể cảm thấy một phần phong sương, bọn họ lại dọc theo đường núi tìm một chỗ tương đối bằng phẳng nghỉ chân, trừ Diệp Hòa ra mấy người bọn họ cùng đi chung quanh lượm củi khô, chuẩn bị đốt lửa sưởi ấm nhưng bỗng nhiên vội vã chạy về, về mặt ánh lên vui mừng: “Tiểu thư, ta phát hiện ở phía trước có một sơn động.”

Bởi vì gọi Vương phi quá mức trương dương nên Diệp Hòa bảo A Phúc trực tiếp gọi thẳng tên ngài nhưng hấn lại sợ thân phận khác biệt chết sống không chịu, thế nên suốt cả chặng đường hấn gọi ngài là tiểu thư. Diệp Hòa ngăn ra, ngay sau đó lập tức khoác thêm áo choàng nhảy xuống xe ngựa: “Đi thôi, chúng ta qua đó xem một chút.”

Nơi này lộ trình cách thành trấn chừng mấy canh giờ, trước khi tìm được khách điểm nạng có thể ngồi trên xe ngựa nhưng những người khác lại chỉ có thể ở phía ngoài chịu cái rét về đêm, trước mắt nếu có thể tìm được sơn động tá túc thì còn gì bằng.

A Phúc nói sơn động cách đó không xa, đến khi tới nơi quan sát một hồi phát hiện cửa động không lớn nhưng rất sâu đen ngòm nhìn không rõ điểm cuối.

“Tiểu thư, nơi hoang sơn dã lĩnh thế này liệu bên trong có dã thú không nhỉ?” A Phúc trời sanh tính tình nhát gan, thế nên lo lắng hỏi thử.

Quả thật không tra xét mà đi vào thì không được an toàn cho lắm, Diệp Hòa liền khom lưng nhặt một tảng đá nhỏ trên mặt đất, so độ nặng nhẹ rồi nhắm ngay cửa động phóng vào.

Khi nghe thấy tiếng hét thảm thiết bên trong vọng ra, Diệp Hòa cau mày thẳm kêu hồng bét, bên trong không có dã thú nhưng lại có người sớm tới tá túc.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Oan gia ngõ hẹp

Diệp Hòa mới vừa ý thức được trong sơn động có người liền thấy một nhóm hán tử khôi ngô vóc người cao lớn mang theo đại đao vọt ra, A Phúc nhất thời há hốc mồm nhưng vẫn lấy hết can đảm che chắn trước mặt Diệp Hòa, mở miệng chất vấn: “Các người, các người là ai?” Nhưng đám người kia chỉ nhìn chằm chằm bọn họ một lát chứ không nói lời nào.

Diệp Hòa âm thầm nhủ mày, bọn người này số lượng không ít lại hùng hổ, theo dáng dấp bọn họ xem ra chỉ là người qua đường tá túc tại đây chứ cũng không phải sơn tặc nhưng trên người võ trang đầy đủ lại không giống thương lữ bình thường.

Thấy Diệp Hòa nhíu mày, A Phúc vội vàng tiến lên an ủi: “Tiểu thư, người vừa rồi ném đá vào trong động chẳng qua chỉ là hành động vô ý mà thôi cùng lắm chúng ta tìm bọn họ giải thích một chút, bồi thường ít ngân lượng xin lỗi hẳn là không sao, bọn họ có lẽ cũng không làm khó chúng ta, cùng là người đi đường tá túc trong rừng sẽ không khó dễ chúng ta đâu.”

Diệp Hòa gật đầu, A Phúc nói cũng rất có lý chỉ cần xin lỗi bồi thường bọn họ ắt hẳn không xảy ra việc gì. Song, vào lúc này đám người kia bỗng dưng phân ra làm hai hàng, khi nhìn rõ một thiếu niên dáng người cao ngất tuấn lãng từ phía sau đi lên. Gần như lập tức sắc mặt Diệp Hòa chuyển đen như đáy nồi, tâm trạng còn lạc quan lập tức biến mất không thấy tăm hơi, hiện tại xem ra chỉ có ngân lượng thôi thì không thể giải quyết.

Giờ lên cây đuốc phát ra ánh sáng chói lòa nhưng vẫn có thể nhìn rõ người nọ mặc một thân đồan bào, bên trên đai lưng bằng da có họa tiết hỏa diễm đỏ đàng, nhĩ đinh hình lang phong tinh dị quốc, mái tóc có vẻ xốc xếch, trên trán cột một sợi dây tơ lụa ôm trọn vầng trán, lọn tóc rũ xuống có phần che đi đôi mắt hổ phách dăng trào lửa giận, sống mũi cao thẳng bờ môi bóng mịn, ngũ quan không thể nghi ngờ rất anh tuấn nhưng không được hoàn mỹ chính là bên má trái rách da sưng đỏ chập vệt không chịu nổi giống như vừa bị một vật nặng đập vào.

Nhìn thấy hán đứng tại nơi đó, Diệp Hòa không khỏi kêu rên oan gia ngõ hẹp mà, hẳn không phải trở về Bắc Gia rồi sao? Tại sao còn ở lại trong nội thành Đại Kỳ? Vì sao nghèo túng đến ngủ đêm trong núi hoang? Chẳng lẽ bề ngoài Kỳ Đế hào phóng cho hán trở về nước, trên thực tế ngầm sai người đuổi theo ngăn cản? Không hồ là phụ thân Kỳ Mạch. Lão Hồ Ly!

Khi tầm mắt rơi vào trên người Diệp Hòa, con người Bắc Gia vương tử co rụt lại, rất nhanh chậm rãi nhéo lại đôi mắt màu hổ phách, sắc mặt tàn ách lóe ý giẫm nát để giày tìm không ra hiện tại không tổn chút sức lại tóm được, khỏe miệng cong lên nụ cười lạnh, hơi thở khàn khàn dồn dập khiến Diệp Hòa có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên thấy hán quay sang phát tay cùng mấy đại hán cao to, quát lên: “Bắt nữ nhân này lại cho ta!” Theo ‘roẹt’ một tiếng, hán mang nhất thời thoáng hiện, mọi người rồi rít rút đao khỏi vỏ nhắm thẳng vào người Diệp Hòa.

“A Phúc, chạy mau!” Diệp Hòa lớn tiếng quát lên đang muốn xoay người lại thấy A Phúc vẫn không nhúc nhích đứng im tại chỗ, nghiêm túc ôm quyền giải thích: “Các vị nhân huynh, có lời gì hảo hảo nói là được, dù sao chúng ta cũng bình thủy tương phù, và lại không phải đều nói từ hải giai huynh đệ sao, vậy thì cần gì phải động đao?”

Trong khi A Phúc vẫn còn ôm quyền thao thao bất tuyệt thì một gã đại hán đã dùng một sợi dây hình vòng vừa vắn trói lại hán, quả thật vừa đơn giản lại ít tốn sức. Diệp Hòa thấy thế giận đến thảm mắng “Đồ Ngốc”!

Mà bên nạng cũng không khá hơn là bao, đao đối phương đã bổ xuống tới, Diệp Hòa nhanh nhẹn giơ chân đá vào cổ tay người nọ mới có thể thoát khỏi hiểm cảnh nhưng lại động rách vết thương trên người, đau đến hít một ngụm khí lạnh. Song, đối thủ thế công không giảm, hết đợt này lại đến đợt khác ủa lên, Diệp Hòa từ giày rút ra một thanh chùy thủ phòng thân miễn cưỡng có thể chống đỡ, trong lúc đối phó kẻ địch vầng trán từ từ rỉ mồ hôi lạnh.

Họa vô đơn chí đang ở Diệp Hòa dùng hết sức chống đỡ thì Bắc gia vương tử cầm lên thanh đao kề ngang cổ A Phúc, nghiêng mặt qua nhìn nạng, giọng nói thản nhiên: “Hạ Diệp Hòa, cô nương tốt nhất biết điều bỏ tay chịu trói hay muốn nhìn đầu bằng hữu người lia khỏi cổ?”

“Không cần đề ý đến ta!” A Phúc biểu tình căng thẳng, giọng run rẩy hô lên: “Tiểu thư, cô chạy mau, bọn họ vệ cách nơi này không xa chỉ cần theo hội hộp cùng bọn họ cô sẽ an toàn!”

Diệp Hòa nghe xong lời này nhất thời một cái đầu hai lớn, vốn tính toán kéo dài thời gian chờ đám hộ vệ tìm tới nơi này nhưng lúc này cái đồ ngốc hữu dùng vô mưu lại nói toạc thể kia chẳng phải khiến bọn họ cảnh giác hơn sao?

Quả nhiên, Bắc Gia Vương từ lập tức dùng tay đánh ngất A Phúc, cười lạnh uy hiếp nói: “Mẹ kiếp, đừng nghĩ giờ trò với ta, ta đếm đến ba nếu cô nương không đưa ra lựa chọn.” Nói đến đây dừng lại hừ lạnh một tiếng, lưỡi đao liền lướt qua cổ A Phúc.

Diệp Hòa âm thầm tự định giá, theo tình trạng hiện tại một mình nàng khó có thể chống lại nhiều địch nhân, huống chi những hán tử này lại thân thủ bất phàm, mặc dù bốn gã hộ vệ theo nàng võ nghệ cao siêu nhưng dù sao số lượng cách biệt, dù có đến kịp chỉ sợ rất khó toàn thân rút lui. Do dự một hồi, Bắc Gia Vương từ đã đếm tới ba, trong mắt lóe tia tàn nhẫn, tung đao liền muốn chặt xuống.

Diệp Hòa vội vàng quát lên: “Thả hán! Ngươi muốn bắt là ta, A Phúc chỉ là tùy tùng của ta sẽ không ích lợi gì cho ngươi.”

“Cô nương nói rất đúng.” Bắc Gia Vương từ gạt đầu, tiện tay ném đi đại đao, hừ mũi nói: “Bắt lại!”

Diệp Hòa hợp tác không đánh trả liền có đao gác trên cổ nàng, dùng dây trói chặt người nàng. Lại thấy Bắc Gia Vương từ khinh thường nhếch môi cười, nháy mắt cùng người bên cạnh, người nọ liền cầm đại đao trong tay vung xuống, A Phúc ngã xuống đất, máu tươi bắn toé trên mặt đất quanh co, đồ tui đặc quánh khiến mắt Diệp Hòa nhói đau.

Ánh mắt Diệp Hòa ửng đỏ, giận giữ nhìn chằm chằm người khởi xướng nhón nhor như không lên quan đến mình, giọng căm hận: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Bắc Gia Vương từ ngửa đầu cười to, tinh đồng liềm điểm rực sáng: “Không phải như cô nương nói sao? Hán không có ích lợi gì cho ta, người vô dụng vậy giữ lại làm gì?”

Diệp Hòa chau mày nhìn thi thể im hơi lặng tiếng trên mặt đất, răng cắn chặt lại.

Vó ngựa lộp cộp, cát vàng tung bay, Diệp Hòa hai tay bị trói chặt phía sau, Bắc Gia Vương từ xem nàng như hàng hóa đặt trên lưng ngựa, đoàn người mượn ánh trăng yếu ớt chạy như điên trên con đường gập ghềnh cho đến sắc trời mờ hồ lộ ra, dừng chân nghỉ ngơi tại một rừng trúc hẻo lánh.

Sau khi bắt được Diệp Hòa vì lo lắng đám hộ vệ sẽ đuổi theo những người này lên đường suốt đêm, không biết cách cánh rừng bao xa, một đường xóc nảy khiến Diệp Hòa cả người mệt rũ bần rần, vết thương nơi ngực lại bắt đầu đau đớn, mấy lần trong đau đớn ngất đi rồi lại mấy lần chịu xóc nảy mà tỉnh lại.

Đến khi đoàn ngựa thô dừng lại, Diệp Hòa đã rơi vào giấc ngủ mê man bỗng nhiên có nước lạnh gội trên mặt, bị kích thích mộng lung mờ đôi mắt ảm ướt liền nhìn thấy khuôn mặt muốn đập không ai bì nổi.

Hắn đến gần bên người Diệp Hòa, kéo một lọn tóc trong tay xoa xoa, đồng tử màu hổ phách khó nén hưng phấn, giễu cợt: “Cô nương không phải rất lợi hại à? Chà phải lúc này cũng rơi vào tay ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đến nơi phong trần

“Ngươi muốn thế nào?” Diệp Hòa mắt lạnh nhìn hắn, đi thẳng vào vấn đề.

“Không muốn thế nào cả, chỉ là ta không có độ lượng, có cừ oán tất phải trả. Giả như người nào thiếu ta một lượng bạc, ta sẽ bắt hắn táng gia bại sản, nếu người nào thương tổn ta dù chỉ một chút ta cũng sẽ bắt hắn lấy mạng trả.” Nam nhân đưa tay nhấc lên cầm Diệp Hòa gầy nhẹ, lấy tư thái trên cao nhìn xuống hỏi nàng: “Cô nói xem, ta nên bắt cô làm sao bây giờ?”

A? Diệp Hòa hơi ngạc nhiên, người bụng dạ hẹp hòi tự cao tự đại như vậy thật không xứng với cái tên.

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp hắt khuôn mặt nam nhân trong lúc nói chuyện mập mờ dần dần nhích tới gần. Diệp Hòa nhú lại lông mày, nghiêng đầu hắt ra tay của hắn, giận giữ nói: “Sĩ khả sát bất khả nhục, nếu đã rơi vào trong tay ngươi, ngươi muốn giết cứ giết!”

“Sĩ khả sát bất khả nhục?” Đôi mắt Bắc Gia Vương từ chột lóe, khuôn mặt anh tuấn hiện lên nụ cười lạnh, nhướn mày: “Tốt! Nếu cô nương đã yêu cầu, bốn vương tử sẽ vũ nhục để cô biết thế nào là sống không bằng chết.”

Nghĩ đến lần thí tử tại hoàng cung, trên người hắn cất giấu vũ khí sắc bén chiêu thức tàn nhẫn từng bước ép sát muốn chọc mù hai mắt nàng, Diệp Hòa ảo não không thôi, tại sao nàng lại chọc phải tên ôn thần khó dây dưa thể này?

Ánh mắt Diệp Hòa lạnh lùng bén nhọn nhìn hấn chứ không hề lên tiếng, người này thủ đoạn tàn nhẫn nếu nàng có ý nịnh nọt hấn chẳng khác nào đang nói nhảm, thời thì bớt khí lực tìm cách chạy trốn còn hơn.

Lúc này, một gã hán tử tiến đến cung kính bẩm báo: “Thiếu chủ, lương khô của chúng ta chỉ có thể dùng đủ nửa ngày.....”

Da Tô đã còn không kiên nhẫn, nhúu lại mày kiếm anh tuấn, cau gắt: “Lương khô hết thì vào thành mua, chuyện nhỏ như vậy cũng đến làm phiền bổn vương từ ta sao?”

Tên thuộc hạ kia lại cúi đầu thấp hơn, khó xử nói: “Hồi bẩm thiếu chủ, đi tiếp về phía trước mười dặm chúng ta sẽ đến Lỗ Cam thành, có thể đến đó mua nhưng mà..... ngân lượng còn sót lại của chúng ta không đủ.”

“Không đủ ngân lượng?” Da Tô thấp giọng lặp lại, mí mắt u sầu sụp xuống suy tư rồi lại lơ đãng nhìn về phía Diệp Hòa, sau đó con ngươi bỗng chốc sáng ngời, khóe miệng nhếch cao cười khế, cất giọng nói: “Bảo mọi người chuẩn bị mọi thứ theo bổn vương từ vào thành!”

.....

Lỗ Cam Thành không phải thành trấn phồn hoa nhưng “Hong Nhan Các” nơi này lại là nơi nổi tiếng nhất nhì tại Đại Kỳ. Diệp Hòa không hứng thú nhưng hôm nay là lần đầu tiên được tận mắt quan sát nơi phong nguyệt thế này.

Trong phòng ngập tràn mùi vị sơn phấn, màn tơ hồng phất giắt tại mép giường, một cô nương tuổi còn rất trẻ hai mắt nhắm nghiền, gương mặt thanh lệ như tuyết lại tái nhợt lạ thường, vóc người uyển chuyển chỉ phủ lớp lụa mỏng lộ ra xương quai xanh trắng nõn cùng ngực, không nhúc nhích nằm trên mặt giường lớn khắc hoa, chân mỏng thêu hình uyển ương, cách đó không xa đặt một chiếc bàn bày đủ loại trang sức dụng cụ trang điểm, nơi này chính là sương phòng tại Hồng Nhan Các.

Lông mi khẽ nhúc nhích, thiếu nữ mở hé ra ánh mắt, Diệp Hòa nhìn cảnh vật trước mắt mà giật cả người, theo bản năng muốn ngồi dậy nhưng cả người như nhũn ra, cố hết sức vẫn không thể, dùng cánh tay chống giường thử mấy lần cũng không chống nổi thân người, cuối cùng chỉ có thể yên lặng nằm trên giường.

Đây là chỗ nào? Nàng nhúu lại đôi mày thanh tú, lý trí cùng tinh táo dần dần khôi phục, nhớ lại bản thân rơi vào tay Bắc Gia Vương tử, rồi bọn họ nói muốn đến Lỗ Cam thành, xem nàng như hàng hóa đặt trên lưng ngựa, xóc nảy khiến nàng đau đớn bất tỉnh lúc nào không hay, đến khi tỉnh lại thì đã ở trong căn phòng xa lạ này.

Tên Bắc Gia Vương tử có thù tất báo kia làm gì tốt đến nỗi cố ý an bài một gian phòng cho nàng nghỉ ngơi? Diệp Hòa âm thầm vút đi suy đoán không thể thành hiện thực trong đầu. Lúc này ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, kèm theo giọng nói thùy mị của hai nữ nhân thanh lâu.

“Mặc dù thân thể hư nhược nhưng vóc dáng tốt lắm nga, làn da tốt, tư thái cũng tốt, mới vừa rồi Trương ma ma bảo ta tắm rửa thay y phục cho nàng, ta đã kiểm nghiệm qua, xử nữ sạch sẽ nha, dùng năm trăm lượng bạc mua tuyệt không uổng, chỉ bằng về thùy mị kia mua đêm đầu phá trinh con số có thể lên đến ngàn lượng như chơi.”

“Người đem bán còn nói cô ta là nha hoàn vào phủ phạm sai nên mới đuổi đi, không cò kè mặc cả nhưng căn dặn tối nay phải cho nàng tiếp khách.”

“Trương ma ma nói trên người cô ta có vết thương chẳng lẽ quý phủ bọn họ vận dụng hình phạt riêng với nha hoàn? Trông nàng ta còn rất yếu, tối nay tiếp khách thật không biết chịu hành hạ đến cỡ nào đây?”

“Nhưng đã hết cách rồi, Trương ma ma cũng đã đáp ứng với người đó, hiện tại dù chịu không nổi cũng phải nhận, cùng lắm sau khi xong việc chúng ta cho cô ta uống thêm ít thuốc bổ bồi dưỡng thân thể.”

Nghe được hai nữ nhân bên ngoài tán gẫu, Diệp Hòa chỉnh lý lại đầu mối rối cuộc mò ra chân tướng. Đây là chuyện Bắc Gia Vương tử nói muốn vũ nhục nàng? Người này quả nhiên giỏi tính toán nhất cử lưỡng tiện vừa có thể giải quyết vấn đề lương thực của bọn họ lại vừa có thể bán nàng vào thanh lâu mặc người giầy vò.

Hấn nói nàng là nha hoàn quý phủ hấn? Nàng có thể không nhận sao? Nơi này cách xa Đô thành nếu đi giải thích cùng Trương mục mục nàng là Vương phi, có ai chịu tin? Cho dù tìm cách chứng minh thân phận thì thế nào chỉ tổ ném đi thể diện hoàng gia Đại Kỳ.

Diệp Hòa ngẫm cười khổ, không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày bị bán đi hơn nữa còn bị bán vào nơi phong trần. Bỗng nhiên hai giọng nói nhỏ nhẹ bên ngoài ngừng lại, ngay sau đó cửa phòng liền bị đẩy ra, Diệp Hòa nghiêng mặt nhìn lại liền thấy hai nữ tử trung niên, đi theo phía sau là hai nha hoàn tuổi chừng mười bốn mười lăm.

Trong đó một nữ tử trung niên chỉ về phía nàng, nhìn sang nha hoàn bên cạnh nói: “Đó..... chính là nàng. Không cần cầu kỳ quá, chỉnh lại búi tóc y phục trên người, đặc biệt là gương mặt thoa thêm lớp phấn hồng, nhìn khuôn mặt không có chút máu kia người khác nhìn thấy không sợ hãi mới là lạ.”

“Vâng, Ngô ma ma.” Nha hoàn gật đầu nói, cất bước đi tới bên giường.

Diệp Hòa không cách nào nhúc nhích chỉ nhìn nha hoàn đi tới, cau mày nói: “Ta không nhúc nhích được, không thể đứng dậy.”

Nha hoàn kia không có ý kiến nhưng Ngô ma ma đứng phía sau đã không vui rít lên: “Ai nói nằm không thể hóa trang hả? Chúng ta đã cho cô uống ‘Phệ Lực Tán’, cô đương nhiên không thể cử động, mấy cô nương mới vào nơi này đều bú dưỡng bình quấy ầm lên, chúng ta phải cẩn thận trước để tránh bồi thường ngược lại cho khách thôi.”

Diệp Hòa mím môi không nói, thầm nghĩ quả nhiên mình đã bị hạ độc nếu không trên người nàng dù có thương tích lấy thân thù nàng chắc chắn có thể rời đi nhưng hiện tại nàng cả người không thể động đậy chỉ có thể bó tay chịu trôi.

Mà nha hoàng Tiểu Hồng ngồi cạnh mép giường đã động tay thuần thực giúp Diệp Hòa vẽ lại lông mày thoa phấn thơm. Diệp Hòa theo bản năng quay đầu tránh né lại bị Ngô ma ma vừa vặn khom lưng siết chặt cầm, giọng nói vững vàng mang theo vài phần uy hiếp: “Tiểu Hồng trang điểm thay trang phục cho cô, cô tốt nhất thức thời phối hợp, ta mà nghe được lời phản nài của khách thì cô sẽ biết tay.”

Sau khi trang điểm hoàn tất, mấy người phụ nhân liền xoay người muốn đi ra ngoài, trên mặt Diệp Hòa lộ ra nụ cười, giọng nói ngoan ngoãn: “Ngô ma ma, có thể giải Phệ Lực Tán trên người ta được không? Ma ma cứ yên tâm đi, ta là cô gái yếu ớt có thể làm được cái gì? Nằm trên giường không nhúc nhích như người chết khách nhân cũng sẽ không thích.”

“Cô nương người cũng hiểu được mấy phần tình thú nha.” Ngô ma ma che miệng cười: “Yên tâm đi, tối nay trước lúc người tiếp khách ta sẽ gọi Tiểu Hồng đưa tới giải độc. Còn hiện tại hãy nghỉ ngơi thật tốt, tối nay sẽ có người đến mua người.”

Nói xong lời ái muội, mấy người đó cười khê ra khỏi gian phòng, khi cánh cửa khép lại trên mặt Diệp Hòa nụ cười đã cứng ngắc, ánh mắt lạnh băng sương cùng người biết điều dụ ngoạn ban nãy hoàn toàn như hai người khác biệt. Trước lúc tiếp khách mới đưa tới giải độc? Cũng tốt, ít nhất khỏi phục được khí lực cũng có thể ứng phó vị khách nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Công tử tôn quý

Nơi ở của tri phủ Lô Cam Thành - Vương Tuấn Quang phần lớn giống chỗ các quan gia, phòng ốc đình viện được thiết kế theo phong cách cổ xưa, cỏ cây xanh tươi non sông tươi đẹp, các dãy hành lang nối liền đình đài lầu gác khúc quanh co, vô luận bố cục hay bài biện đều tỏ rõ phong cách trang nhã. Song lúc này, Vương Tuấn Quang thân là tri phủ cũng là chủ nơi này lại như tôi tớ hèn mọn đứng bên cạnh một vị công tử trẻ tuổi.

Vị công tử kia mặt mũi tuấn mỹ, đôi môi đỏ sẫm, sống mũi cao thẳng, tròng mắt đen như mực long lánh ánh sáng, một thân y bào thoải mái phía trên thêu đồ án hình rồng, bề ngoài vạt áo họa tường văn thâm sắc, mỗi một năm trên giường êm, mái tóc mềm đen nhánh tùy ý choàng sau lưng được một sợi tơ buộc lại, tay cầm thư quyển không yên lòng lật xem.

“Cửu hoàng tử, không biết hai ngày nay ngài ở tại bị phủ có hài lòng hay không? Nếu cảm thấy buồn chán không bằng để hạ quan gọi gánh hát tới quý phủ biểu diễn?” Vương tri phủ cân trọng nói, đôi mắt tha thiết nhìn trên giường người, lời thốt ra mang theo chờ đợi.

“Không cần.” Kỳ Mạch đầu cũng không ngẩng lên, giọng nói không buồn không vui.

Nhưng Vương tri phủ cố ý lấy lòng nào chịu bỏ qua cơ hội lần này, kiên quyết tiếp tục đưa ra đề nghị: “Nếu ngài không thích nghe hí khúc, vậy để tiểu nhân mời mấy vị giai nhân nổi bật đến nhảy một điệu, ngài thấy thế nào?”

Kỳ Mạch khẽ cau mày, giản lược lời nói gặng lên: “Không cần.”

Không khí nhất thời chìm vào căng thẳng tẻ nhạt, thế mà trên mặt Vương tri phủ vẫn treo nụ cười nịnh hót: “Hoàng thượng biết ngài đến Lô Cam Thành là để tạm thời nghỉ ngơi nên cố ý truyền đến khấu dụ bảo hạ quan nhất định phải chiêu đãi ngài. Vì Hoàng thượng rất quan tâm đến Cửu hoàng tử, tiểu nhân mới không dám qua loa.”

Nói đến đây lại đưa ra đề nghị: “Đúng rồi, ở nơi này có một nơi gọi là Hồng Nhan Các nổi tiếng nhất nhì Đại Kỳ, có rất nhiều lạc quan quý nhân từng cố ý đến đây là vì nơi đó. Khó khăn lắm ngài mới đại giá quang lâm Lô Cam thành, không bằng tối nay để tiểu nhân đưa ngài đi một chuyến? Hết thấy người biểu diễn tại Hồng Nhan Các đều là người tài giỏi tại Đại Kỳ, phàm người nào đến đó cũng ở lại ba ngày vẫn không nỡ rời đi, ở đó nhất định không tệ.....”

“Tốt lắm.” Cứ mãi dây dưa không dứt, Kỳ Mạch không kiên nhẫn cắt đứt lời hấn, khoát tay trả lời có lệ: “Làm theo lời người nói đi, hiện tại ta mệt mỏi, kính xin Vương tri phủ lui xuống trước.”

“Vâng ạ, hạ quan lập tức đi an bài!” Thấy mục đích đạt thành Vương tri phủ rốt cục chịu ngậm miệng, chấp tay cười thối lui ra khỏi cửa phòng.

Kỳ Mạch để xuống sách xuống, ánh mắt cô đơn bình tĩnh nhìn về phía trước như đang nghĩ đến việc gì, một lúc sau mới từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc khăn tay, ngón tay thon dài sạch sẽ nhẹ nhàng vuốt ve họa đồ quái dị ba phần giống mẫu đơn bảy phần như đào mừng thọ, thế nhưng hấn lại đưa mắt nhìn thật lâu.

.....

Trong phòng mùi thơm nồng nặc, Diệp Hòa cả người bần rần nằm liệt trên giường lẳng lặng quan sát bố cục gian phòng, cách chỗ này không xa có một

chiếc tủ treo áo làm từ cây đàn hương cao khoảng hai thước, cách xà nhà đo thẩm chỉ có một thước, chính diện lại là mái ngói nâu tầng tầng lớp lớp.

Nếu trực tiếp từ cửa phòng đi ra ngoài, tất nhiên có không ít hộ viện đứng sẵn đó chờ nàng, hiện tại trên người nàng lại có vết thương, nếu xung đột chính diện e rằng khó thoát nổi, biện pháp tốt nhất chỉ có theo nóc nhà chạy trốn.

Âm thầm quyết định chủ ý, Diệp Hòa buông lỏng cả người lẳng lặng nằm nhắm mắt dưỡng thần đợi chờ màn đêm buông xuống.

Không biết do tác dụng của Phệ Lực Tán hay thật quá mức mệt mỏi. Trong lúc vô tình Diệp Hòa đã ngủ cho đến sắc trời dần dần chuyển đen, mơ hồ truyền đến thanh âm vui đùa của các cô nương cùng tiếng đàn tấu ca vũ phi thường náo nhiệt. Đang chìm trong giấc ngủ, Diệp Hòa bị tiếng động làm tỉnh dậy mới phát hiện ngoài phòng bầu trời đã đen nhánh.

Có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, tiếp theo một nha hoàn đẩy ra cửa phòng ra tiến vào. Diệp Hòa nhìn chăm chú người đi vào trong bụng cười thầm. Ngó ma ma kia thật không có gat năng cho Tiểu Hồng đem đến giải được.

Sau khi Tiểu Hồng vào phòng liền xoay người đóng cửa, ngồi xuống chiếc ghế tròn cạnh giường, mím môi ngai ngừng nhìn Diệp Hòa một chút, vừa dùng cái miệng uy nàng uống vừa nhỏ giọng khuyên như: “Cô nương, ta biết cô không muốn, đa phần người mới vừa bị bán vào trong các đều không nguyện ý. Nhưng Trương ma ma chúng ta có rất nhiều thủ đoạn chinh người lại có Vương tri phủ Lỗ Cam thành làm chỗ dựa vững chắc cho dù có bị hành hạ đến chết cũng không ai quản, cuối cùng không phải vẫn là nghe lời, biết điều để bớt đau khổ sao. Hiện tại chúng ta đã treo bài tử của cô nương để đầu giá, nếu tối nay thu được số ngân lượng như ý, cuộc sống sau này của cô nương hẳn sẽ khá giả hơn.”

Nguyên lai Hồng Nhan Các làm ăn phát đạt là nhờ có quan phủ làm chỗ dựa. Diệp hòa biết nha hoàn trước mắt nói như vậy vì muốn tốt cho nàng, để tránh khỏi đã thảo kinh xà, Diệp Hòa cố gắng làm cho sắc mặt hòa hoãn, không nói một lời lẳng lặng nghe, đợi đến người nọ nói xong lời liền gật đầu lễ phép nói: “Cám ơn người.”

“Không cần cảm ơn ta, cô nương hiểu là tốt rồi.” Tiểu Hồng dường như còn bận làm việc, nhanh chóng thu dọn chén thuốc rồi nện bước ra khỏi phòng.

May mắn hiệu lực giải được nhanh chóng khuếch tán, Diệp Hòa chỉ chờ không tới một nén nhang người dần dần có lại khí lực, hiện tại màn đêm buông xuống là thời điểm Hồng Nhan Các hết sức bận rộn cũng là thời cơ tốt nhất để chạy trốn. Diệp Hòa không muốn chậm trễ tận dụng thời cơ tung mình xuống giường mặc xong giày, đập trên ghế tròn leo lên mặt bàn mặt hướng tủ treo quần áo, hai chân dùng lực đồng thời hai tay nhấc lên thành công treo lên nóc tủ y phục, cắn răng mượn lực cánh tay lại dùng đồng dạng phương pháp mượn thế leo lên xà nhà, động tác thoăn thoắt làm liền một mạch, cuối cùng chỉ cần leo được sang nóc nhà là thành công. Diệp Hòa như mèo lui lại động tác cẩn thận leo qua mái ngói.

Nhanh chóng thân thể nhỏ nhắn của nàng theo lỗ nhỏ chui ra ngoài, một trận gió mát lướt qua mặt, Diệp Hòa cúi người trên nóc phòng ngắm nhìn bốn phía, chỉ thấy mái hiên tầng tầng lớp lớp, tối nay lại không trăng không sao bầu trời bao la như bị màn đêm bao phủ, đập vào mắt một mảnh mờ mờ ảo ảo, dưới mái hiên tuy có đèn lồng nhưng ánh sáng hết sức yếu ớt, mái ngói nóc phòng vì trải qua gió sương mà nứt nẻ nghiêng lệch. Diệp Hòa không dám khinh thường, mỗi lần di động một bước đều thật cẩn thận.

Bên dưới bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập hơn nửa số lượng còn không ít, Diệp Hòa cả kinh lập tức dừng bước cúi người đứng im tại nóc nhà, ngay sau đó liền nghe thanh âm nũng nịu của nữ nhân vang lên.

“Công tử, mời ngài đi bên này, bên này ạ.....”

“Công tử ngài thân trường ngọc lập, phong thần tuần mỹ, khí chất tôn quý, ta kinh doanh Hồng Nhan Các hơn mười năm lần đầu tiên mới thấy được nhân vật như vậy a.”

“Trong Các đã phân phó hạ nhân chuẩn bị cho ngài một bình Nữ Nhi Hồng cực phẩm, Tri phủ đại nhân dặn dò ta chiêu đãi ngài thật tốt, ngài có bất kỳ yêu cầu gì cứ sai ta đi làm, tối nay chắc chắn sẽ để ngài tận hưởng trở về.”

Từ đầu đến cuối chỉ một giọng nữ nhân huyền diệu lấy lòng, nếu không phải Diệp Hòa nghe ra tiếng chân tuyệt không dưới mười người, sợ rằng có thể cho rằng nàng tự nói tự nghe. Người nói chuyện dường như là bà chủ Hồng Nhan Các _ Trương ma ma, không biết vị công tử phía dưới là vị quan gia nào mà khiến bà ta tự mình tiếp đãi còn tìm mọi cách nịnh nọt đến thế nhỉ?

Diệp Hòa ngưng thờ, không nhúc nhích đứng trên nóc nhà bóng loáng xiêu vẹo, âm thầm hi vọng đám người này mau chóng đi qua, chỉ cần bọn họ đi nàng có thể theo mái hiên chạy thoát. Trong lòng âm thầm tính toán, tiếng bước chân bọn họ ngày càng tiến gần, song có rất nhỏ tiếng động từ dưới chân truyền đến, Diệp Hòa trong bụng kinh ngạc cúi đầu nhìn lại, mái ngói dưới chân có lẽ vì chịu không nổi sức nặng trọng lượng mà nứt một đường.

Dưới mái hiên Diệp Hòa ần núp, tiếng bước chân dồn dập bỗng nhiên ngưng lại, Trương ma ma đi đến giọng nũng nịu mang theo nghi ngờ hỏi: “Công tử, có chuyện gì? Ngài sao lại ngừng vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Phong hoa tuyết nguyệt

Kỳ Mạch mặc một thân tử hoa bào, bên ngoài phủ thêm áo choàng làm từ lông chồn bạc, không phong thần tuần mỹ như lời Trương mụ mụ huênh hoang nhưng khí chất tôn quý hẳn không sai, chỉ là sắc mặt hần băng sương khiến người ta cảm thấy khó thân cận, thấy nữ nhân bên người lại nhai không dứt, Kỳ Mạch không kiên nhẫn giờ tay Trương ma ma lập tức biết điều ngậm miệng.

Bóng đêm đen như mực bốn phía hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động, Kỳ Mạch cảnh giác tập trung tinh thần lắng nghe, có tiếng động nhỏ vụn truyền ra, ánh mắt nam tử lóe sáng, trên nóc nhà có người! Kỳ Mạch phát tay liền đem miếng ngọc dùng sức bắn về phía nóc nhà, tốc độ nhanh đến nỗi Diệp Hòa không cách nào tránh né trong nháy mắt đã bị đánh trúng, dưới chân trượt một đường nghiêng người lăn từ nóc nhà xuống đất, chỉ kịp hét một tiếng, quay người lại lưng đã tiếp xúc thân mật với thảm cỏ, đau đến mất nồ đom đóm đầu choáng váng.

“Có thích khách! Bảo vệ chủ tử!”

Theo một tiếng quát lên, tám tên hộ vệ bên cạnh lập tức rút đao che trước mặt Kỳ Mạch, vây quanh cô gái ngã trên nền cỏ, không khí nhất thời trở nên giương cung bạt kiếm. Chỉ có Trương ma ma liếc sơ đã nhận ra chủ ý phục, vì chính nàng thay cho Diệp Hòa, hấp tấp đi tới trước bồi tội: “Công tử, nàng là cô nương trong các chúng ta chứ không phải thích khách gì đâu, ngài đại nhân đại lượng không nên trách tội.....”

Cô nương trong các? Kỳ Mạch khề cau mày, phát tay cắt đứt lời Trương ma ma cũng không nhìn nữ nhân hương điểm một thân sa y vai trần lộ lưng trên mặt đất, một mối vung tay áo liền rời đi, mấy tên hộ vệ cũng bận rộn thu đao đuổi theo.

“Hừ, lá gan cũng không nhỏ ha, dám dưới mí mắt Trương ma ma ta chạy trốn!” Khuôn mặt nữ nhân trung niên đã không còn nụ cười duyên lúc trước mà thay vào biểu tình tức giận nhìn chằm chằm Diệp Hòa, lia mắt sang hộ vệ bên cạnh nó: “Người đâu, đem nha đầu không nghe lời mang về cho ta!”

Nói xong vội vàng bước nhanh hướng đuổi theo vị công tử tôn quý đi chưa được bao xa kia.

Bị hai gã hần tử xách đến một sương phòng khác, sắc mặt Diệp Hòa muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, không biết nàng bị vận khí gì đeo bám, chuyện xui xẻo như vậy lại rơi vào người nàng? Nghĩ đến vị công tử phát hiện ra nàng, nếu ở thời điểm bình thường nàng có lẽ khen hần nhanh nhạy thân thủ cao thâm nhưng giờ này khắc Diệp Hòa chỉ có hận đến nghiến răng nghiến lợi, lần này trốn không thoát nàng nhất định sẽ bị canh giữ nghiêm khắc hơn, muốn tìm cơ hội chạy trốn cũng không có.

.....

Trên hành lang Hồng Nhan Các vũ cơ đang bày ra đủ loại tuyệt kỹ, đèn lưu ly đủ loại màu sắc được treo bốn phía vách tường tỏa sáng lấp lánh, màn lụa mỏng phát phối khiến cho ánh sáng mê ly mập mờ, hỗn hợp hương thơm trang nhã lượn lờ trong không khí kèm theo mùi thơm của thức ăn cùng rượu.

Cả sảnh đường ánh sáng mờ ảo, chỉ có duy nhất tại đài biểu diễn chính giữa được thấp ngọn đèn sáng ngời, có thể nhìn rõ bốn nữ nhân dung mạo xinh đẹp tư thái mỹ lệ hoặc trên đài huy động tay áo phập phồng uống lượng như đóa hoa nở rộ giữa bầu trời đêm, ánh mắt thỉnh thoảng mang theo xấu hổ e sợ, thỉnh thoảng lại lớn mật liếc mắt đưa tình, thỉnh thoảng kèm theo trêu chọc.

Nội đường nhiệt độ vừa đủ, công tử trẻ tuổi rút đi áo khoác lông chồn, trên người chỉ còn lại trường bào gấm, quần quanh thắt lưng là đai lưng ngọc điêu khắc hình rồng, lẳng lẳng nghiêng người ngồi xuống, rõ ràng được sắp xếp tại vị trí tốt nhất nhưng con người đen lánh thùy chung rủ xuống tựa như không bị quang cảnh náo nhiệt nơi này ảnh hưởng cũng chưa hề nhìn qua các nữ nhân kiều mị trên đài.

Trên bàn một bày đủ các món người nào nhìn thấy cũng phải thèm nhỏ dãi, chính giữa đặt một chiếc lò than nhỏ, bên trên là bình rượu thượng hạng, ngón tay thon dài nâng lên chung rượu ấm như đang bình phẩm nhưng lại giống sưởi ấm hơn.

Một lát sau có một gã tùy tùng đi tới ôm quyền hành lễ rồi mới đi đến bên cạnh, khom lưng nói nhỏ: “Mới vừa rồi có thám tử hồi báo nói hôm nay tại Hồng Nhan Các nhìn thấy một người giống như Bắc Gia Vương tử, hần dường như có bí mật giao dịch cùng bà chủ Hồng Nhan Các. Hai người nói chuyện một lúc, Trương ma ma liền vào phòng thu chỉ lấy ra năm trăm lượng bạc cho hần, chúng ta có nên điều tra thêm bọn họ không ạ?”

Kỳ Mạch đem ngón giữa chuyển động chén rượu, đắn đo chốc lát, ngay sau đó quyết đoán: “Không cần, hần giao dịch cái gì với Hồng Nhan Các chúng ta tạm thời đừng quan tâm, hiện tại án binh bất động tránh đã thảo kinh xà, tốt nhất âm thầm điều tra rõ chỗ ở của bọn họ để một lưới bắt trọn, không nên để sống lưới con nào, xem như phần đại lễ này ta dành tặng phụ hoàng đi.”

Trước mặt Bắc Gia Công chúa chết thế nào còn chưa điều tra rõ, chứng cứ bên ngoài mặc dù chỉ hướng phụ hoàng nhưng hần có thể khẳng định có người cố ý vu hãm. Nếu Bắc Gia Vương tử bình yên trở về nước, Bắc Gia Vương tuyệt nhiên không kiêng dè, sợ rằng sẽ khởi binh khó dễ chúng ta. Bây giờ việc chúng ta cần làm chính là ngăn cản bọn họ về nước, trì hoãn thời gian điều tra rõ chân tướng.

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm!”

Trên đài vũ cơ nhảy múa trêu ghẹo không biết đã dừng khi nào, thanh âm huyền ảo chung quanh cũng dần dần biến mất, trên hành lang nhất thời trở nên an tĩnh lạ thường, tất cả khách nhân đến nơi này tâm hoan tác nhạc đều mang theo vẻ chờ mong, lẳng lẳng đợi chờ tiết mục đặc sắc tới nay.

Sau một lúc lâu, tiếng đàn du dương lạnh lẽo vang lên, giai điệu uyển chuyển quanh quẩn mang theo vô hạn nhu tình, khiến mọi người có mặt tại đây trong lòng chấn động như một phiến lá vô tình rơi xuống con suối uốn lượn quanh co, bèo trôi không có mục đích trên mặt hồ, không những thế còn khiến người có tình tương nhớ đến nhau.

Vẫn hầu hạ bên cạnh, A Lỗ thấy thế khuôn mặt nhất thời vui mừng, thầm nghĩ những này qua chủ tử làm việc gì cũng thất thần không yên lòng, hiện tại rốt cục có chuyện hấp dẫn được hần chú ý, lại nghĩ đến chủ tử đã lâu chưa chạm qua nhạc khí, có lẽ âm nhạc có thể khiến hần tạm thời quên mất tâm sự, vì thế vội vàng từ trong lòng ngực móc ra cây sáo ngọc chủ tử trân quý, lần này xuất hành cũng cố ý phân phó mang theo, khom người nói: “Công tử, ngài

không phải thích âm luật sao? Ta thấy người trên đài tuy rằng khảy cầm rất khá nhưng vẫn không bằng tiếng sáo của ngài, hay là ngài cùng người nọ so thử một lần?”

Kỳ Mạch quét mắt qua trên mặt A Lỗ, thấy trên mặt hắn hàm chứa ân cần, không biết nhìn thấu dụng ý A Lỗ hay hăng hái đột phát, ngập ngừng một chút, cuối cùng đưa tay nhận lấy sáo ngọc, chậm rãi đưa đến gần đôi môi đỏ mọng, rừ xuống mất tiếp, không ngờ tiếng sáo vang lên lại róc rách như nước suối lẳng lặng chảy xuôi, giai điệu bình thản nhẹ nhàng, không bị thương cũng không oán trách, không u buồn nhưng lại có phần tự giễu cùng cô đơn hiu quạnh, giải bày tất cả tâm sự trong lòng, từng chút một xiết ra vết máu mang theo vô hạn đau thương, mặc dù đau nhưng lại không đành lòng dứt bỏ, mặc dù tổn thương rồi lại kim lòng không được nhớ nhưng.

Cầm sáo tương hợp tuyệt không thua kém, khách nhân tại sảnh đường nhất thời quên mất nâng chung cạn chén, nghe đến như si như say khen ngợi không dứt. A Lỗ ở bên cạnh âm thầm thở dài, chủ tử vốn là người tinh táo nhất cũng là người vô tình nhất nhưng từ ngày gặp Diệp Hòa cô nương lại trở thành người thâm tình đánh mất lý trí. Đáng tiếc Diệp Hòa cô nương được chủ tử yêu thương mà không biết quý trọng, ngược lại tổn thương ngài càng sâu.

Một khúc cầm sáo hòa tấu đã kết thúc, bên trong đại đường vẫn tĩnh lặng như tờ cho đến có một người vỗ tay kêu tốt, mọi người mới giật mình thoát khỏi mộng cảnh rớt rít hòa theo vỗ tay, thoáng chốc không khí sôi trào nhiệt liệt không dứt.

Lúc này màn cửa bị kéo ra, một nữ tử áo trắng từ phía sau màn đi ra, trên mặt mang theo khăn che, búi tóc được xoắn cao, phong thái yếu điệu, nổi bật nhất là làn da trắng ngần như ngọc, đôi môi anh đào hé mở, đôi mắt trong suốt như mặt hồ xinh đẹp động lòng người, nhìn sang phương hướng thân ảnh màu tím hơi khom người hành lễ rồi liền lui xuống.

Dưới đài nhất thời nháo nhào cả lên, rồi rít muốn mời giai nhân lên bên người, không ít khách nhân giàu có thậm chí đưa ra giá cả cao tít, trong lúc nhất thời tràng diện có chút hỗn loạn. Trương ma ma vội vàng lên đài duy trì trật tự, khuôn mặt tươi cười trấn an nói: “Xin mọi người đừng nóng vội. Tần Ca cô nương không phải cô nương trong các chúng ta, và lại cô ấy cũng không tiếp khách, mong rằng các vị lượng giải. Nhưng các vị không cần thất vọng, Hồng Nhan Các chúng ta hôm nay đã dùng năm trăm lượng mua một vị mỹ nhân, dung mạo xinh đẹp thanh lệ vô song, so với Tần ca cô nương tuyệt không thua kém, tối nay nàng đầu tiên treo biển hành nghề, chẳng qua không biết có vị quan nhân nào có lòng thương hương tiếc ngọc hay không thôi?”

Trương ma ma chính là bà chủ Hồng Nhan Các, lại chủ trương lấy danh dự bảo đảm, nếu nàng nói người nọ dung mạo xinh đẹp tất nhiên không phải giả, và lại nơi này có Tri phủ đại nhân hậu thuẫn gây chuyện chắc chắn không phải đều tốt, đành phải từ bỏ không kiên trì muốn Tần Ca tiếp khách, dần dần dời đi lực chú ý chuyển sang nóng lòng đầu giá vị mỹ nhân thần bí đêm nay.

Cả đại đường sôi trào trở lại, Kỳ Mạch trên mặt chỉ có chán ghét không hứng thú với nơi này, đứng dậy chuẩn bị rời đi. A Lỗ thấy thế vội vàng tiến lên giúp hắn phủ lên áo khoác lông chồn.

Bọn họ định rời đi lại chạm phải một nữ nhân mặc y phục nha hoàn đi đến, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào nói: “Vị công tử này, Tần Ca cô nương muốn mời ngài đến phòng có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Kỳ Mạch nghiêng đầu, thần sắc vẫn lạnh lùng như bình thường, giọng nói nhàn nhạt: “Chuyện gì?”

Thấy người trước mặt không hiểu phong tình, nha hoàn che miệng khẽ cười: “Công tử cần gì làm bộ không biết, cô nương nhà chúng ta tìm ngài đương nhiên là vì chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hoạt sắc sinh hương

Ngay lập tức Kỳ Mạch nhíu lại đầu lông mày, không bao giờ liếc nha hoàn kia dù chỉ một lần, xoay người phát tay áo rời đi.

“Ai! Ai!” Trong khoảng thời gian ngắn tiểu nha hoàn chưa kịp phản ứng, lo lắng kêu lên: “Công tử, ngài đi chỗ nào a? Sương phòng Tần Ca cô nương không phải ở đây.....”

Nói xong cũng lập tức đuổi theo nhưng hai gã hộ vệ đã tiến một bước ngăn cản. A Lỗ lắc đầu thở dài: “Không cần đuổi theo, công tử chúng ta sẽ không đến đó.” Vừa nói chân đồng thời di chuyển chạy theo bóng người màu tím.

Tiểu nha hoàn đứng sững tại chỗ, hắn không để ý Tần ca cô nương, thế gian này chả lẽ còn nam nhân quân tử như vậy hả trời?

.....

Có lẽ để sống con mồi mà lần này Diệp Hòa bị bọn họ nhốt trong gian phòng không có bất kỳ đồ vật nào cao lớn, chỉ có duy nhất một chiếc bàn nhỏ, một chiếc tủ cùng giường nhưng không phải phiền toái nhất, phiền nhất chính là đầu nàng choáng váng cả lên, thân thể nóng rang không chịu nổi, vằn trằn tịn rịn ra mồ hôi hột. Diệp Hòa cúi đầu nhìn một chút trang phục trên người, sa y mỏng thế này tuyệt đối không có lý do sẽ cảm thấy nóng mới đúng, không hiểu sao nàng lại cảm thấy người nóng hừng hực, dưới bụng đang bị thiêu đốt.

Qua một lúc Diệp Hòa dù không có kinh nghiệm cũng biết được xảy ra chuyện gì, khó trách Ngô ma ma tốt bụng không cho nàng uống Phệ Lực Tán, thử nghĩ một cô gái trúng mỵ thuốc có thể không biết điều đi vào khuôn khổ ? Và lại từ lúc tỉnh đến bây giờ nàng còn chưa ăn gì, nếu có cũng chỉ giải được cùng mị được!

Diệp Hòa hoảng sợ, cắn chặt môi để giữ vững lý trí nhưng khung cảnh trước mắt dần dần mơ hồ.

Từ Hồng Nhan Cáp trở lại Tri Phủ không xa, Kỳ Mạch mới một xoa xoa huyết thái dương, đứng dậy vén rèm xe, đang muốn từ trên xe ngựa xuống vừa lúc có một gã thuộc hạ từ bên trong cửa chạy nhanh ra, biểu tình lo lắng “âm” một cái quỳ xuống đất nói: “Khởi bẩm Cửu hoàng tử, có việc trọng đại.”

“Đã nói bao nhiêu lần gặp chuyện phải bình tĩnh, nháo nháo còn ra thế thống gì? Thật là mất mặt.” Kỳ Mạch không vui cau mày trách cứ, nhân nhả xuống xe, thần nhiên hỏi: “Nói đi, xảy ra chuyện gì mà quýnh quáng?”

Được chỉ bảo lập tức thông suốt, tên tùy tùng kia lấy lại bình tĩnh, hắng giọng đáp trả: “Hồi bẩm điện hạ, hộ vệ trong phủ đệ Đô thành vừa truyền đến cấp báo, trước đó trên đường Vương phi đi tìm ngài thì bị người ta bắt cóc.”

Trong đầu vang lên tiếng nổ ầm ầm, người trên xe vốn động tác ưu nhã thông dong bỗng dừng nhảy xuống xe, bước chân dồn dập lao đảo suýt té ngã. Sau khi ổn định thân thể Kỳ Mạch thần sắc lạnh nhạt đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, ánh mắt trong nháy mắt kết thành hàn băng, túm lấy cổ áo người nọ kéo hẳn rời khỏi mặt đất: “Người nói cái gì!?”

“A Phúc bị giết... khi hộ vệ tìm được A Phúc hẳn chỉ còn sót lại một hơi cuối cùng, trước khi chết hẳn nói đoàn người Bắc Gia Vương tử đã bắt đi Vương phi, hiện tại chẳng biết đưa đến đâu.” Người nọ hoảng sợ lắp bắp thờ dòn dập cổ gắng nói xong

“Bắc Gia Vương tử?” Ánh mắt Kỳ Mạch tối sầm giọng nói lạnh lẽo, bên tai lại vang lên lời.

“Mới vừa rồi có thám tử hồi báo nói hôm nay tại Hồng Nhan Các nhìn thấy một người giống như Bắc Gia Vương tử, hẳn dường như có bí mật giao dịch cùng bà chủ Hồng Nhan Các. Hai người nói chuyện một lúc, Trương ma ma liền vào phòng thu chi lấy ra năm trăm lượng bạc cho hắn.”

“Hôm nay Hồng Nhan Các chúng ta vừa dùng năm trăm lượng mua về một vị mỹ nhân, dung mạo xinh đẹp thanh lệ vô song.”

Thuộc hạ thông báo bị đẩy sang một bên, một đạo hồng ảnh nhanh chóng lướt đi, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên liền thấy chủ tử đã nhảy lên lưng ngựa hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt giận dữ, giọng roi quyết tuyệt phóng đi.

“A..... Điện hạ! Ngài đi nơi nào?”

“Ráo cái gì, còn không mau đuổi theo!”

A Lỗ ra lệnh một tiếng, chúng tùy tùng lập tức rời rít lên ngựa vội vàng hướng chủ tử phóng theo. Tên tùy tùng thông báo ban nãy vừa huy động roi ngựa vừa trầm mồm vẫn không có cách giải, nếu vừa rồi hẳn hành động hấp tấp sốt ruột bị cho làm mất mặt, vậy phản ứng lúc này của chủ tử nên gọi cái gì đây?

.....

Trên hành lang Hồng Nhan Các một mảnh xa hoa trụy lạc, đàn tấu lạnh lạnh, mùi thơm thoang thoang khắp nơi ngập tràn hơi thở ái muội, thanh âm cung chén trêu đùa phi thường náo nhiệt, hết thấy vẫn như bình thường bỗng nhiên lại thấy một nam tử từ từ bảo hùng hồ xông vào, tùy tùng theo sau khí chất trầm ổn hiển nhiên đều là người luyện võ, ánh mắt của mọi người nhất thời bị hấp dẫn đi.

Trương ma ma nhìn thấy vị kim chủ kia quay lại, khuôn mặt tươi cười vội đi đến nghênh đón: “Công tử, ngài tại sao lại trở lại? Ta lập tức đi chuẩn bị cho ngài.”

“Người đó đang ở nơi nào?” Kỳ Mạch sắc mặt xanh mét, giọng lạnh như băng cắt đứt lời của nàng.

“Người?” Trương ma ma không hiểu ra sao, khó hiểu hỏi: “Ngài chỉ người nào a?”

Kỳ Mạch đã sớm đem hòa khí chỉ có ở vương giả ném ra sau ót, nhấc lên cổ áo của nàng lớn tiếng quát: “Ít giả bộ đi! Vị cô nương hôm nay ngươi dùng năm trăm lượng bạc mua hiện tại đang ở đâu?”

“Thì ra ngài nói chuyện này.” Trương mụ mụ bình tĩnh đại ngộ, chỉ chỉ nam tử trung niên bụng phệ cách đó không xa, khó xử kèm theo tiếc nuối nói: “Công tử ngài đã tới chậm, đầu giá mới vừa kết thúc, vị mỹ nhân kia đã danh hoa có chủ, Điện chương quỹ kia ra một ngàn một trăm lượng, tối nay nàng sẽ là người của Điện chương quỹ a..... Ngài cũng biết làm ăn không tổn hại danh dự, không bằng ta tìm một vị mỹ nhân khác bồi ngài?”

“Xoẹt” một tiếng, thanh đao trên người tùy tùng bị rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao sắc bén lóe sáng lập tức vững vàng gác ở trên cổ Trương ma ma, trong nháy mắt họa xuất nhàn nhạt vết máu, nam nhân toàn thân tàn sát khí thế, giọng nói lạnh lùng hàm chứa nồng đậm lệ khí: “Đẫn ta đi gặp nàng, lập tức!”

Hành động này nghiêm nhiên không chỉ là hù dọa mà thật động sát ý, Trương ma ma nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, đang hoảng loạn cái gì cũng không quản, hàm răng đánh chiến vào nhau: “Công tử, ngài có gì từ từ nói, từ từ nói a..... ta lập tức đưa ngài đi, nàng đang ở sương phòng cạnh hậu

viện.”

Cố gắng trấn an người nóng nảy trước mắt, trán đã rỉ ra mồ hôi hột, cẩn thận xoay người dẫn đường hướng về phía hậu viện.

Điền chương quý thấy thế lo lắng muốn đuổi theo, khuôn mặt dữ tợn có chút run rẩy, phần nộ thét lên: “Ai ai, Trương ma ma bà đây là ý gì? Bà dẫn hân đi còn ta thì sao bây giờ?”

A Lỗ nghiêng người sang ngăn cản, mặt không chút thay đổi cảnh cáo: “Đứng lại, còn dám tiến lên một bước cẩn thận chết trong tay ta mà không biết đấy.”

“Người dám uy hiếp ta?” Điền chương quý vỗ mạnh lên bàn, giận giữ gằn lên: “Lão Từ cũng không phải người dễ trêu!”

Nói xong liền ngoắc mấy tên đã thủ cách đó không xa, hai phe lập tức lao vào triển đấu, những khách nhân sợ tai họa giáng thân nên tránh sang một bên, vũ cơ vốn đang muốn ngưng lại động tác bỏ chạy tán loạn.

.....

“Công tử, nàng ta ở trong này, trang phục cũng đã thay tốt còn là một cô nương thanh bạch nha, bảo đảm ngài hài lòng.” Trương ma ma giọng nói lạnh lãnh mang theo vài phần nhỉnh hót liên tục cúi người nói.

Đôi mắt nhen nhánh chứa đựng phần nộ lạnh lùng quét qua, sắc bén đâm vào trên mặt nàng. Trương ma ma sợ đến run lấy bầy, không biết nàng lại nói sai chỗ nào rồi, vì sợ tiếp tục chọc giận vị kim chủ tàn nhẫn, vội vàng cung kính chỉ chỉ: “Đây là chìa khóa gian phòng mời ngài vào, ta sẽ không quấy rầy ngài, xin cáo lui trước.....” Nói xong run rẩy lui ra ngoài, thật ra giống như chạy chậm rồi đi.

Kỳ Mạch nhíu mày nhìn chìa khóa trên tay một lát, tra vào ổ khóa nhếch môi đỏ mọng đẩy cửa vào, đập vào mắt là một mảnh mờ mờ u ám, không có ngọn đèn dầu cũng không có hơi thở con người.

Kỳ Mạch thất thần, chẳng lẽ nàng chạy thoát rồi? Song trong lúc không phòng bị, một tấm vải mỏng bỗng nhiên trùm lên đầu hân, ngay sau đó liền có người đụng ngã cả người hân, còn chưa kịp phản ứng quả đấm như mưa rơi đã ùn ùn kéo đến.

Diệp Hòa mạnh mẽ cười trên người nam nhân, thờ hồn hên ra sức vung quả đấm, trái một quyền phải một quyền liên hoàn quyền hung hăng nện xuống, vị “khách nhân” này vừa vào cửa nàng liền ngưng lại hô hấp, đợi cơ hội tập kích bất ngờ!

Mặc dù đánh đến nguyền nhưng tiêu hao thể lực quá nhiều, Diệp Hòa dần dần chống đỡ không nổi, quơ ra quả đấm cũng không đủ lực.

Trong lòng Kỳ Mạch còn đang buồn bực liên thông suốt nhưng bị đánh đến không cách nào mở miệng lại không dám hoàn thủ đã thương nàng, thấy nàng khí lực nhỏ dần, nắm chắc thời cơ dùng sức một cái đem nàng vò đến trên mặt đất, cõng ra tấm vải trùm đầu, giọng dằn trạo tức giận, gằn lên: “Diệp Hòa! Là ta!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Đang còn muốn liều mạng giãy dụa Diệp Hòa nhất thời cứng đờ, bình tĩnh trọn to hai mắt, mượn ánh sáng yếu ớt bên ngoài nhìn thấy nam tử trước mặt hai mắt như minh nguyệt, bất quá một con ngày mười lăm, một con đầu tháng, trên mặt vẫn còn vết máu ứ đọng, khoe môi đỏ mọng bị rách, sống mũi anh tuấn có máu mũi chậm rãi chảy xuống.

Ừc ừc..... Diệp Hòa hết sức nuốt xuống một ngụm nước miếng, hoảng hốt mở miệng: “Tại sao là chàng?”

“Nữ nhân ngốc này!” Kỳ Mạch lau đi máu mũi tức giận mắng.

Diệp Hòa ý thức được vừa rồi nàng bạo lực quá trời, nhất thời tay chân luống cuống: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không biết là chàng.”

“Ta không phải nói cái này!” Ánh mắt nam nhân tối sầm kèm theo nỗi giận đùng đùng nhìn chằm chằm nàng, thốt ra đều ý trách mắng: “Bảo nàng ở lại trong phủ dưỡng thương cho tốt nàng theo ta làm gì? Thấy chưa, không chỉ bị bắt cóc còn bị bán vào thanh lâu, ta biết nàng thân thù tốt sẽ không bị người ta chiếm tiện nghi nhưng vạn nhất Bắc Gia man tử kia muốn chính là mạng nàng thì ta biết làm gì bây giờ?”

Tức giận mắng té tát một trận, nói đến chỗ này nhin không được đem nàng ôm chặt vào lòng, tiếng nói mơ hồ yếu ớt mang theo sợ hãi mất đi, khàn giọng lầm bầm: “..... ta biết làm cái gì bây giờ?”

Cảm nhận vòng tay cứng cáp của hân, Diệp Hòa tuy bị rỗng đến mẩn nhĩ cũng đau nhưng không hiểu sao ngực lại đầy áp áp, vòng tay trở về ôm lấy hân, khoe miệng không tự chủ được cong lên.

Nhìn bộ dạng nàng ôm lấy mình cười khúc khích, Kỳ Mạch sắc mặt khá hơn một chút nhưng nghĩ đến nàng không thể bảo vệ tốt mình để bản thân rơi vào hiểm cảnh, cảm xúc khẩn trương lo lắng ào não vừa mới dập xuống bỗng bùng cháy, oán hận không tiêu tan trừng nàng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi mắng tiếp: “Nữ nhân ngốc, ta thật muốn bóp chết nàng.”

“Ta..... Ừm ừm.....” Diệp Hòa ngẩn ra, trong đầu nghĩ không phải ai cũng Cửu hoàng tử tính tình âm tình bất định hay thay đổi sao, quả nhiên không sai, một giây trước rõ ràng nói muốn bóp chết nàng, một giây sau lại hung hăng hôn môi nàng.

Nụ hôn của hắn hết sức nóng bỏng ra sức mút sâu, hơi thở tăng tăng lớp lớp bao quanh nàng mang theo nhu cầu cấp bách phát tiết rồi lại như cuồng phong bạo vũ đua nhau cuốn tới. Diệp Hòa cảm thấy cả người nhanh chóng nóng lên, đầu choáng váng mơ hồ như lửa cháy gặp củi khô đồng loạt bốc cháy hùng hực, cảm giác nóng cháy trong người vừa rồi bị nước lạnh đè xuống giờ lại lùi lên.

Diệp Hòa thở hắt ra, ánh mắt mơ màng hé ra một khe hẹp, thấy được đôi môi đỏ mọng khê mờ, tiền đình ướt át như trái cây mọng nước làm cho người ta muốn mạnh mẽ mút lấy nó cắn lên nó. Sống mũi của hắn rất cao, làn da rất mịn, đuôi lông rất anh tuấn, khóe mắt rõ ràng đang nhếch lên, một khuôn mặt gọi cảm như vậy đang tàn sát ra vô hạn hấp dẫn nàng.

Dần dần Diệp Hòa hóa bị động làm chủ động, nhu cầu cấp bách mong muốn được an ủi quán lên người hắn, bàn tay nóng ắm dọc theo vạt áo của hắn trơn vào, xuyên qua áo trong mò tới lồng ngực co giãn bần chác cảm giác nóng hầm hập, trơn mượt..... thân hình của hắn thật tốt, mềm dẻo mà thon dài.

Kỳ Mạch rất nhanh nhận thấy được dị trạng của nàng, đè lại bàn tay sờ loạn của nàng, cau mày hỏi: “Nàng làm cái gì?”

Diệp Hòa không nói chẳng qua tiếp tục dùng tay kéo đi y phục hắn, thân thể không an phận gây dựa nhưng càng động càng khó chịu.

“Đáng chết!” Nhìn thân thể ửng hồng của nàng, Kỳ Mạch tỉnh ngộ thấp nguyên rủa một tiếng, ngay sau đó muốn đứng dậy: “Nàng nhịn một chút, ta lập tức cho người lấy thuốc giải, đồng thời ngày mai sẽ cho người niệm phong Hồng Nhan Các!”

Diệp Hòa vội vàng ôm chặt lấy hắn, khó khăn nâng lên cổ, thở dồn dập nói: “Đừng, giúp ta một chút, cho ta.....”

Đôi mắt đen như ngọc của Kỳ Mạch trầm xuống, nhìn nàng y phục quỵn rũ tôn lên vóc dáng mê người, thân thể mềm mại dán chặt vào mình, hạ thể hắn lập tức căng thẳng nhưng lại kiên định nói: “Không thể.”

“Tại sao không thể?” Diệp Hòa bất mãn nhũu lại lông mày, lên án chu môi nói: “Chúng ta đã thành thân.....”

Nghe thế sắc mặt Kỳ Mạch thoáng chốc ửng đỏ ánh mắt đang đè nén gì đó, thanh âm khàn khàn trầm thấp hàm chứa khổ sở: “Nàng hiện tại không thanh tịnh, ta không muốn nàng vì trúng mị dược mà theo ta.....”

“Ta rất thanh tịnh!” Diệp Hòa cắt đứt lời hắn, thở hắt ra, chậm chạp lại rất rõ ràng nói từng câu từng chữ: “Kỳ Mạch, chàng là Kỳ Mạch, người mà ta yêu, trượng phu của ta. Nếu như không phải chàng ta thà rằng chết cũng không cho kẻ khác chạm vào.....”

Nam nhân ngơ ngẩn, trông mắt dâng lên kinh ngạc cùng vui sướng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa gương mặt của nàng, ngón giữa lại đang run rẩy: “Nàng mới vừa nói gì?”

“Kỳ Mạch, chàng không nên tốt với ta như vậy..... tốt đến khiến ta không biết từ lúc nào đã yêu chàng.....” Diệp Hòa mặc dù ý thức mơ hồ lại như đang say nhưng mỗi lời nàng nói đều xuất phát từ đáy lòng.

Nếu bình thường nàng sẽ không to gan tỏ tình mà giờ khắc này hết thấy căng thẳng gì đó đều đã bị quẳng đi, nghĩ cái gì thì nói cái đó. Nàng cũng không biết từ bao giờ bất giác giao ra trái tim mình, đợi nàng ý thức được thì đã muộn nhưng tuyệt không cảm thấy hối hận.

Hắn cũng nhịn không được nữa cúi đầu hôn lên môi nàng, không còn dùng sức cuồng dã như ban nãy nhưng mang theo che chở cùng sùng nịch. Thân thể Diệp Hòa càng ngày càng mềm thật chặt ép lên người hắn. Thân thể Kỳ Mạch cũng dần dần nóng bỏng bỗng nhiên nhẹ nhàng đem nàng đẩy ra, cau mày nói: “Vẫn không thể.”

“Tại sao không thể?” Diệp Hòa thở hổn hển nghi ngờ hỏi, gương mặt trắng nõn trơn mịn như nước mật đào.

Ánh mắt Kỳ Mạch nhanh chóng quét qua trên người nàng, khuôn mặt hiện lên đỏ ửng mắt tự nhiên, con ngươi đen bóng chứa đựng sùng nịch, hừ lạnh nói: “Nơi này không tốt.” Vừa nói đồng thời cời xuống ngoại bào bao lấy cả người Diệp Hòa, dịu dàng ôm ngang nàng lên cất bước nhanh ra khỏi cửa phòng.

Diệp Hòa cố nén xuống dục hỏa quậy phá trong người, mềm yếu đem mặt chôn trong ngực hắn, trái tim lại bị nhồi đầy hạnh phúc, hắn không muốn lần đầu tiên của nàng chịu bất cứ ủy khuất gì.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thẳng thẳng gặp nhau

Khoảng cách từ Hồng Nhan Các đến chỗ tri phủ không xa, Kỳ Mạch đem Diệp Hòa ôm thật chặt vào ngực, ngồi xe ngựa thay đi bộ chỉ tốn một nén nhang liền đến.

Mà Diệp thờ hồn hèn phun ra hơi thở nóng rực bị hân ôm tới một gian phòng hết sức xa hoa, vì tiếp đãi vị Hoàng tử tôn quý này Vương tri phủ hiển nhiên tốn không ít tâm tư chọn một chỗ độc lập cách xa nơi ồn ào trong hậu viện.

Bên trong có một tiểu phòng chia làm gian trong cùng phòng trong dùng rèm trần châu ngăn làm hai, bàn trà gỗ Tử Đàn, giường lớn điêu khắc hoa cùng một cái gương to hơn con người, giá sách làm từ gỗ đen, lư hương ô kim khắc hoa, ghế mềm mại vàng cùng bình phong tao nhã.

Không khó nhìn ra Kỳ Mạch thuộc kiểu người không muốn làm cho có lệ theo đuổi người mình yêu, sau khi cẩn thận đem Diệp Hòa đặt trên mặt giường lớn mềm mại, biểu tình thành thật bảo nàng chờ một chút liền vội vã rời đi không thấy bóng dáng.

Trên thực tế trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hân dùng tốc độ nhanh nhất tắm nước nóng cho đến trên người trơn bóng phỉm mùi thơm ngát mới choàng lên người cẩm y hoa bào viền vàng thêu hoa văn màu đỏ, rồi lại dùng thuốc mỡ thượng hạng bôi lên nơi sưng đỏ trên mặt, rất nhanh vết bầm trên mặt voi bớt không ít, vẻ mặt nghiêm túc trang trọng nhìn vào trong gương, trong gương chiếu ra nam nhân vóc người cao ngất sấn chắc, khuôn mặt phong thần tuấn mỹ quả nhiên là nhất biểu nhân tài, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Không thể quá thô lỗ, không thể quá nôn nóng như vậy sẽ để lại ấn tượng xấu cho nàng, trước tiên phải tiến hành từng bước, nói chút lời tán tỉnh để tạo không khí rồi mới cho nàng một đêm lãng mạn khó quên. Trong lòng Kỳ Mạch cứ thế tính toán kế hoạch.

Diệp Hòa có chút tức giận nằm ở trên giường, chờ a chờ..... rồi lại chờ mãi chờ mãi..... dần dần mê thuốc trong cơ thể tựa như hết hạn theo thời gian từng chút một biến mất, nóng bức trong người cũng không còn quá mãnh liệt, cảm giác khó chịu dần vơi đi.

Cho nên rất nhanh Diệp Hòa liền hiểu, được nàng trúng không phải quá cường đại, may mắn hành hạ gãy vỡ đã qua. Đang ở nàng ý thức được điểm này thì cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử sải bước dồn dập đi vào trong phòng.

Nhìn nam tử ăn mặc một thân long trọng hiển nhiên có ý chinh chu lại, Diệp Hòa rốt cục tỉnh ngộ trong khoảng thời gian vừa rồi hân làm gì, oán trách trong lòng nhất thời tan thành mây khói đổi lại cảm động chen vào. Cái gì có thể khiến cho một người không có tính nhẫn nại chịu chờ đợi nữ nhân? Mặc dù Diệp Hòa ở tình cảm phương diện không có kinh nghiệm phong phú nhưng cũng biết đó là yêu.

Cả phòng gian phòng tản ra không khí mập mờ, ngọn nến lung linh chiếu ra vầng sáng ấm áp, Diệp Hòa mới vừa toát ra một thân một thân mồ hôi, khiến sa y vốn mỏng tan dính sát vào trên người họa ra đường cong uyển chuyển của thân thể nàng, dưới cổ trắng nõn là cao thấp phập phồng, tóc mây tán loạn mang theo vài phần xinh đẹp hấp dẫn. Kỳ Mạch vừa tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng như thế, trông mắt long lanh nhanh chóng chuyển tầm, nhảy cũng không nhảy nhìn chằm chằm nàng.

Thấy người nọ nhìn mình không dời mắt, Diệp Hòa hơi thẹn thùng đồng thời có thêm mấy phần mừng rỡ, ít nhất điều này nói rõ nàng cũng rất có mị lực không phải sai?

Đang suy nghĩ quả nhiên bắt gặp người nọ cất bước đi tới càng ngày càng gần, càng ngày càng gần..... trái tim Diệp Hòa theo bước tiến của hân mà đập bang bang, mang theo vài phần chờ đợi, mấy phần kích động.

Đứng vào một khắc quan trọng nhất đời người, một cái áo ngủ bằng gấm thêu đồ án phức tạp tinh xảo nhẹ nhàng trùm lên trên người nàng, giọng nam nhân có chút khàn khàn vang lên bên tai: “Coi chừng cảm lạnh.”

Coi chừng cảm lạnh..... Lúc này mà hân nói nàng coi chừng cảm lạnh? Khóe miệng Diệp Hòa co giật hai cái, không thể nghi ngờ việc này đã kích lớn đến nàng. Song nghĩ lại, ở trong hoàng cung Đô thành đám vương công quý tộc đều tam thê tứ thiếp mà Cửu hoàng tử hân lại nổi danh thanh tâm quả dục, qua nhiều năm mà ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có. Nàng hiện tại thế này hân vẫn có thể bình tĩnh, chẳng lẽ sinh lý hoặc tâm lý xảy ra vấn đề gì rồi? Vấn đề này thật có chút khó mở miệng, một khi mở miệng lại sợ đụng chạm tự ái của hân.

“Cái kia.....” Diệp Hòa đỏ mặt, thanh âm mang theo chán chường không dứt khoát.

Kỳ Mạch nhìn ra nàng phản ứng khác thường, khàn trương hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Diệp Hòa vội vàng lắc đầu: “Ta không thành vấn đề, là ngươi có vấn đề.”

“Ta có vấn đề gì nhỉ?” Kỳ Mạch nhướng mày cúi đầu đánh giá mình, gò má phỉm đỏ ửng khiến khuôn mặt tuấn tú dưới ánh nến đẹp không tả xiết.

“Ý của ta là..... có phải về phương diện kia không được hoặc thân thể có bệnh gì đó không tiện nói ra?” Nói xong hai má Diệp Hòa nóng như lửa đốt, cuống quýt giải thích: “Chàng không cần cảm thấy mất thể diện, chúng ta đã là vợ chồng, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp chàng vượt qua, chúng ta có thể dùng dược vật hoặc những phương thuốc cổ truyền khác..... Ừm ừm.....”

“Nữ nhân ngọc không biết tốt xấu, là nàng tự tìm nha.”

Lời còn chưa dứt hân đã nguy hiểm nheo mắt lại giống như dã thú tức giận gầm nhẹ, sau đó thỉnh thoảng nhìn mình phũ phàng, nụ hôn nóng bỏng cũng theo đó bao trùm xuống.

Quên mất khắc chế nôn nóng cũng quên mất phải tạo không khí lãng mạn. Kỳ Mạch tức giận vọng động bị đè nén đã lâu trong nháy xóa tung trào như từng phật dùng sức mút lấy môi nàng. Diệp Hòa bị hành động bất ngờ của hắn khiến choáng váng, lời muốn nói không thể thốt ra khỏi miệng, chỉ biết môi của hắn mềm quá.

Diệp Hòa tay chân vô lực dần dần cảm thấy nóng lên, song nàng có thể phân biệt, lần này không phải do mị được thúc đẩy mà là khoảnh khắc hai người ở cùng nhau sau khi trải qua nhiều biến cố từng ly từng tý tích lũy thành cảm giác yêu thương, vào thời khắc này không thể lên men lan ra sức nóng từ từ chuyển thành thăng thăng đối mặt nhau.

Hắn có thể tưởng tượng cảm giác được làn da bóng mượt căng đầy thon dài của nàng, xúc cảm khô khan nữ tử khuê phòng không thể có mà phải trải qua tôi luyện. Còn nàng cũng có thể cảm giác được độ mềm dẻo thân thể hắn, không hề vắn nhọc như thư sinh quen được nuông chiều không quen lao động tay chân mà làn mượt ôn nhuận như bạch ngọc rồi lại bền chắc có lực.

Thân thể thon dài kia ép lên thân người mềm mại của nàng, hô hấp dần dần nặng nề bao phủ cả người ngoài ra hai người thật chặt dán tại cùng nhau như hòa thành nhất thể.

Tiếp theo Diệp Hòa chỉ cảm thấy suy nghĩ mơ hồ không rõ, chỉ có thể cảm giác được tay hắn, môi hắn, lưỡi hắn, cùng hơi thở nóng hổi của hắn.

Như đang tận hưởng cảm giác tự do ngoài thiên nhiên bao la, đầu tiên là ánh sáng nóng rực phủ lên trên người, nhiệt độ kịch liệt tăng lên, sau đó lại có một luồng gió nhẹ nhàng thổi qua mang đến tê dại sáng khoái, kết quả gió càng thổi càng lớn càng thổi càng mạnh mẽ, dần dần cả người trở nên ướt đầm thì ra cuồng phong bạo vũ đang cuốn đến.

Trong lúc cùng nhau triền miên quán quýt, Diệp Hòa đột nhiên cảm giác được hắn mới là mị thuốc hơn nữa loại mị thuốc này cực mạnh cực bá đạo.

Sau khi xong hết thảy, Kỳ Mạch ôm thân thể hữu khí vô lực của nàng, chui đầu vào hõm vai nàng, thỉnh thoảng ngẩng lên hôn thùy tai căn mộng mang theo thỏa mãn cùng vui vẻ: “Hiện tại nàng còn cho rằng ta không được nữa không, hửm?”

Diệp Hòa ngay cả khí lực trợn mắt cũng không có, thờ hồn hèn nằm trên giường, hắn có được hay không đã không thể nghi ngờ, ngược lại nàng bây giờ hoàn toàn không được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không chút giữ lại

Trước khi trời sáng là màn đêm bao phủ, bầu trời tí tách rơi xuống từng đợt mưa phùn, nam tử anh tuấn đang say giấc thế mà đôi môi đỏ mọng vẫn nhoe nhoét nụ cười vui vẻ cùng thỏa mãn như chú mèo con cuộn mình nằm trên giường ấm, chân đơn trể xuống ngang hông miễn cưỡng che kín cảnh xuân bên dưới khiến người suy nghĩ lung tung. Lúc này nền đỏ đã sớm cạn, bên trong một mảnh tối om, Kỳ Mạch bị tiếng tiếng mưa rơi đánh thức, mượn ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ nhìn thấy bên người đã không còn ai, y phục tất cả đều không thấy tăm hơi, nơi đó cũng lạnh lẽo lạ thường.

Nụ cười nhất thời đọng lại, sắc mặt trắng bệch như tro tàn, buồn ngủ cùng cả kinh biến mất hầu như không còn một mống. Gần như lập tức Kỳ Mạch bật dậy ngồi trên giường, mang theo thất thố khó mà che giấu, quơ tay tìm đại một chiếc áo lụa trắng khoác lên người, ngay cả giày cũng không mang liền xuống giường, vội vã bước nhanh ra khỏi phòng. Một tiếng “Bộp” giòn tang vang vang trong bóng tối, do quá nóng vội mà đụng vào cạnh bàn, bình trà bên trên lao đảo rồi ngã xuống mặt đất hóa thành mảnh nhỏ nhưng hắn lại như không phát hiện trực tiếp chạy ra ngoài.

Ngoài phòng mưa phùn như tơ trút xuống mang theo lạnh buốt, Kỳ Mạch lo lắng ra ngoài tìm người lại vì màn đêm cô quạnh mà đứng trong nội viện trống rỗng, nhất thời không biết bắt đầu tìm từ đâu.

Trong làn mưa nam tử nâng hai chân chân trụ, trên người chỉ mặc vền vền một lớp áo mỏng đứng lặn trong màn mưa mờ mịt, đuôi lông mày tuấn tú như mũi dao nhọn tụ lại một chỗ, sắc mặt lãnh khốc nhưng mơ hồ có thêm bất lực cùng mệt mỏi, chán nản rũ xuống mí mắt ba phần giận bảy phần tổn thương, các đốt ngón tay bị siết đến trắng bệch, mái tóc đen như mực không bộc lại chặt vật xóa tung trên đầu vai, dưới chân đã có vết máu đỏ tươi theo dòng nước quanh co chảy xuôi nhìn thấy mà giật mình, thế nhưng hắn hoàn toàn không phát giác.

Diệp Hòa dọc theo hành lang dưới mái hiên đi tới, vốn muốn trở về phòng vừa vận nhìn thấy màn này.

“Kỳ Mạch, có chuyện gì vậy?” Diệp Hòa bị dọa đến bối rối, chưa đến gần đã mở miệng hỏi.

Đôi mắt kinh ngạc ngược lên nhìn nàng, con ngươi đen nhánh của Kỳ Mạch trong nháy mắt có thất thần. Một giây sau, Diệp Hòa cảm thấy trên vai truyền đến một lực mạnh, nàng liền rơi vào trong lòng ngực thăm lạnh, hai cánh tay siết chặt lấy người nàng, không biết vì lạnh hay vì nguyên nhân nào khác mà thân thể hơi run rẩy.

Diệp Hòa không giẫy dụa lẳng lặng tựa vào trong ngực hắn, sắc mặt lo lắng không hiểu hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì rồi? Tại sao mặc ít như vậy còn chạy ra đây? Còn không chịu mang giày lữ chân bị thương làm sao?”

Kỳ Mạch không nhúc nhích vằm ôm chặt nàng, hơi thở nóng ẩm phả vào tai nàng, giọng trầm thấp mang theo buồn bực cất lên: “Nàng vừa rồi đi đi thế?”

Bai gò má Diệp Hòa bỗng chốc đỏ rần, gương mặt nhẵn nhụi chốc lát mới nhỏ giọng nói: “Ta đi vệ sinh.”

Đình viện này thật sự quá lớn đi, nàng vì chưa quen kết cấu nơi này mà mãi mới tìm được, khi nàng ngồi dậy cũng đã tận lực không có gây nên tiếng động khiến hấn tỉnh giấc.

“Chàng rốt cuộc thế nào rồi?” Diệp Hòa có chút không giải thích được nhìn thẳng hấn.

Kỳ Mạch lắc đầu, sau khi quay mặt đi có chút mất tự nhiên nói sang chuyện khác: “Không có gì, bên ngoài rất lạnh đứng nửa sẽ cảm lạnh mất, chúng ta trở về thôi.”

Vừa nói đồng thời kéo tay nàng hướng về phòng, giọng tuy rất bình tĩnh vô cùng nhưng trên mặt rõ ràng xuất hiện khúu sắc, chuyện vừa rồi thật sự quá mất mặt đi, tuyệt đối không thể cho nàng biết.

Lúc này bầu trời đã le lói ánh sáng phá tan tầng mây xám hé ra mảng không gian xanh lam. Trở lại trong phòng, Diệp Hòa nhìn trên mặt đất nhuộm từng vệt máu nhỏ, cũng hiểu chân hấn sao lại bị thương.

Biết hấn lo được lo mất Diệp Hòa âm thầm buồn bực, nàng khiến hấn không yên lòng, không có cảm giác an toàn vậy sao? Lại thấy hấn sống chết muốn bảo toàn mặt mũi nàng cũng không tiếp tục đề tài. May ở trong gian phòng tìm được cái hộp chứa ít đồ trị thương, Diệp Hòa cầm lấy tỉ mỉ giúp hấn nhỏ ra mảnh vụn nhỏ, thoa chút thuốc trị thương rồi dùng băng vải quấn lại.

Đến khi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt đen láy của Kỳ Mạch nhìn chăm chăm, chưa kịp phản ứng đã bị hấn vươn tay ôm ngã vào lòng cũng không nói chuyện chỉ lặng lẽ ôm nàng, không phải rất dùng sức lại hết sức kiên định không buông tha. Trong lòng dâng lên hạnh phúc được quý trọng, khỏe miệng Diệp Hòa nhoen lên nụ cười, đem mặt chôn vào lòng ngực vững chắc, hai người rúc vào với nhau, không có lời thể non hẹn hẹn, không có chàng chàng thiếp thiếp nhưng lại hạnh phúc hơn vô ngần.

Không biết qua bao lâu, Diệp Hòa nhạy cảm nhận thấy lồng ngực của hấn trở nên cứng ngắt, đang không hiểu ngẩng đầu lên lại thấy đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú gì đó, theo ánh mắt của hấn nhìn lại liền phát hiện theo kẻ hở khe áo có thể nhìn thấy một vết sẹo nhỏ trên ngực trái, vết thương đã khép lại không còn đau lắm chỉ để lại một dấu vết trắng nhạt. Hấn nhìn chăm chăm nơi đó, trong ánh mắt không có sóng lại như mang theo ấn nhằn đau đớn cùng tự trách.

“Kỳ Mạch, chàng hãy nghe ta nói.” Diệp Hòa chợt nhớ tới mình còn thiếu hấn một lời giải thích, vội vàng nói: “Chàng còn nhớ rõ ba năm trước chúng ta bị truy sát tại cánh đồng tuyết không?”

Hấn nheo mắt khẽ gật đầu, bình tĩnh đáp: “Nhớ được.”

Không muốn có gì giấu giếm giữa hai người, Diệp Hòa giương mắt nhìn hấn, rồi chậm rãi giải thích: “Lần đó ta thiếu chút nữa chết tại đó là Bát gia đã cứu ta, lúc ấy chân của ta bị tổn thương nặng thiếu chút nữa tàn tật là y trị lành cho ta, khoảng thời gian đó.”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Diệp Hòa đem từng ly từng tý chuyện trải qua giữa nàng cùng Bát gia giải thích rành mạch, y chăm sóc nàng, nàng thiếu ân tình y. Lúc này có thể đem mọi chuyện nói ra hết thấy Diệp Hòa trong lòng không còn áp lực, đối với Bát gia cũng không còn loại tình cảm thương nào cả, những thứ nàng thiếu y cũng đã trả hết.

Nhưng sau khi Diệp Hòa đem lời nói xong, Kỳ Mạch lại nhíu đôi lông mày, hỏi: “Hôm đó nàng cứu y chỉ vì báo ân?”

Diệp Hòa gật đầu, phát hiện thần sắc của hấn có cái gì không đúng, sốt ruột hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hai đầu lông mày Kỳ Mạch vẫn không có dấu hiệu thả lỏng: “Lần đó bị truy sát tại cánh đồng tuyết, chúng ta suýt nữa đã mất tánh mạng, nàng có biết những thích khách kia do ai phái tới không?”

“Người nào vậy?” Diệp Hòa lắc đầu hỏi, trong lòng bất giác dâng lên chút đầu mối.

“Đó là một tổ chức thần bí ẩn náu nhiều nơi, mấy năm gần đây mới nhanh chóng quét khỏi, vì không có cứ điểm cố định, ngay cả quan phủ cũng không thể một lưới bắt trọn bọn họ.”

Kỳ Mạch ngữ điệu chậm rãi đến chỗ này thì ngừng lại, Diệp Hòa tim nhảy trật một nhịp, cuối cùng nghe thấy hấn trầm giọng nói.

“Tổ chức đó gọi là Phục Hưng.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Phòng ngừa chu đáo

Thật sự là y, ngực Diệp Hòa như bị nghiền lại, nhiệm vụ ám sát đó Bát gia ra lệnh, lần đó nàng ở trong rừng cây triển lộ thân thù cứu thoát Kỳ Mạch, không biết những thích khách kia có bẩm báo tình hình cụ thể và tí mỉ cho Bát gia không?

Bát gia có phải đã sớm biết có một cô nương phá hồng đại sự của y? Y cứu nàng, ân cần quan tâm có phải vì muốn thu mua lòng nàng để sau này làm việc cũng tiện hơn? Lương thiện tao nhả chẳng qua chỉ là ngụy trang bên ngoài mục đích thực sự là muốn lợi dụng nàng?

Trong lòng Diệp Hòa không tức giận vì bị lừa gạt lại không nhịn được có chút khổ sở, nàng từng xem Bát gia như thân nhân, thậm chí có lẽ so với thân nhân còn nhìn hơn, hôm nay biết được hết thấy chỉ bị lợi dụng làm sao có thể không thất vọng không đau lòng?

Bên tai truyền đến tiếng cúi đầu thở dài phảng phất như sợ mất đi vật trân quý, Kỳ Mạch lại siết chặt nàng thêm vài phần: "Hôm đó nàng thay Bát hoàng thúc đỡ mũi tên, lòng ta tê liệt đau đến không thở nổi, không phải vì nàng cứu y cũng không phải lo lắng đại tội sắp trút xuống mà bởi vì là ta đích thân bắn mũi tên đó vào người nàng."

Nói tới đây dường như cảm nhận được giọng hân mang theo khổ sở. Diệp Hòa tựa vào trong lòng ngực hân lắm lắm "Thật xin lỗi."

Trong lòng dâng lên áy náy cùng tự trách đồng thời đổi lại suy luận. Nếu như hiện tại Kỳ Mạch vì cứu một nữ nhân khác mà để nàng bắn mũi tên vào ngực hân. Chỉ nghĩ thôi lòng miệng vết thương trên người nàng như có dao găm xoắn vào, không tự mình thể nghiệm sẽ không cách nào biết cảm nhận lúc ấy của hân.

Nhìn ra nàng con đang tự trách, Kỳ Mạch vươn ngón tay nâng lên cằm nàng để hai người mắt đối mắt, thần sắc thoải mái tươi cười: "Ta biết nàng không muốn thiếu nợ người khác, chuyện lần này cứ cho qua đi cũng đừng nghĩ nữa."

Nói đến đây âm điệu chuyển sang nghiêm túc thật tình mang theo vài phần cường thế: "Bất quá nếu sau này còn thiếu ân tình người nào nàng nhất định phải nói cho ta biết, ta thay nàng trả. Có cừ hận với ai cũng phải nói cho ta biết, ta sẽ thay nàng báo, tóm lại không cho phép nàng tự tiện mạo hiểm, biết không?"

Diệp Hòa khóe mắt chưa xốt giọng mũi nghẹn ngào "Ừ" một tiếng, nàng cảm động đến muốn khóc rồi nhưng khóe môi bất giác cong lên.

"Nữ nhân ngọc." Bất đắc dĩ bật cười nắc nẻ, Kỳ Mạch điểm một cái lên chóp mũi nàng, nàng cảm nàng lên cao, sau đó liền đem đôi môi đỏ mọng tròn bóng dán lên, nụ hôn này không phải mang tính chiếm đoạt mà triển miên thâm tình quấn quýt bên nhau rồi quay trở lại mút nhẹ một cái.

Sắc trời dần dần sáng ngời, ngoài phòng sau cơn mưa trời lại sáng, ánh sáng ấm áp nhợt nhạt từ cửa sổ sái vào, sau cơn mưa cầu vồng bảy màu giắt tại chân trời, rực rỡ bao phủ cả bầu trời.

.....

Người ta nói biên cương phía bắc Đại Kỳ khí hậu đặc biệt giá lạnh quả thật không sai, đội người tuần tự đi theo hàng ngũ càng đi về phía Bắc gió cát theo đó đua nhau quật tới nhiệt độ cũng ngày càng thấp, người ở bên ngoài thậm chí không cách nào mở mắt, đầu đội mũ đặc biệt thiết kế tránh bị gió cát thổi vào mắt.

Mặc dù hoàn cảnh ác liệt nhưng dọc theo đường đi Diệp Hòa lại được che chở rất tốt, trong xe ngựa chuẩn bị sẵn giường êm cùng chậu than, vừa thoải mái lại ấm áp giảm bớt xóc nảy cùng mệt nhọc đi suốt quãng đường dài. Trên người nàng vết thương thương đã giảm bớt phần nào nhưng Kỳ Mạch lại như bày sẵn sàng trận địa chờ đón quân địch, cả ngày bắt nàng nằm trên giường đường thương.

Mỗi khi đến thành trấn nghỉ ngơi liền sai người mua thêm chân giò thuốc bổ mang theo, dù không tiện trên đường vẫn phải ngừng lại chung đồ ăn cho nàng tắm rửa, cứ như thế dọc theo đường đi được hầu hạ ăn uống, rồi lại nằm trên giường cái gì cũng không cần làm, thế là Diệp Hòa vóc người vốn gầy dần dà trở nên quyến rũ, sắc mặt cũng hồng hào hơn trước.

Lộ trình thông thả không gấp gáp khiến đoàn người tốn gấp đôi thời gian mới đến được Bình Lạc Thành, quan viên nơi đây đã sớm chuẩn bị tốt phủ đệ chờ Cửu hoàng tử từ nơi xa đến, tòa nhà hiển nhiên cũng được tỉ mỉ sửa sang lại. Khi Diệp Hòa xuống xe ngựa nhìn thấy, trong bụng bỗng dưng chua chát áy náy, nơi này dù có tốt mấy vẫn là bãi hoang biên thành, so với Đô Thành giàu có phồn hoa thật kém xa, trong phủ hạ nhân tỳ nữ cũng không nhiều.

Kỳ Mạch thân là hoàng tử được sủng ái từ bé hưởng hết tôn vinh hiện tại phải ở tại nơi này đúng là ủy khuất hân, còn nàng lại là người khiến hân bị đẩy đi biên cương, khiến hân người có địa vị cao phải nhún nhường trước người có địa vị thấp tại cái nơi nhỏ bé thế này.

"Có gì sao?" Kỳ Mạch thấy Diệp Hòa dừng bước sững sờ nhìn cánh cửa phủ đệ, kéo bao tay của nàng che chở trong lòng bàn tay, ghé mắt thấp giọng hỏi: "Không thích nơi này?"

Nghe thanh âm cúi đầu nói nhỏ, Diệp Hòa phục hồi tinh thần, lắc đầu, tâm trạng buồn bực hạ giọng nói: "Ta sợ chàng ở không quen."

Kỳ Mạch hơi ngần ra, ngay sau đó lại cười rộ lên, bàn tay siết chặt tay nàng tựa hồ không để ý hoàn cảnh khác trước một trời một vực, ngược lại tâm tình thoải mái nói: "Có nàng ở cạnh có nơi nào mà ta không quen?"

Diệp Hòa nhìn gương mặt tuấn tú ngập tràn nét cười, đôi mắt đen long lánh trong suốt tuyệt không có phần giả dối, buồn bực trong lòng cũng theo đó tan

biến thay vào đó là cảm động không thôi. Ý của hắn chỉ cần cùng nàng ở chung một chỗ dù có ở nơi nào cũng không sao cả.

Tiếng nói vừa thốt ra, Kỳ Mạch đồng thời kéo tay nàng đi vào trong nhà, Diệp Hòa nghiêng mặt nhìn qua có thể thấy trên mặt hắn thấm đượm một mối, cũng khó trách trong khoảng thời gian này nàng được chăm sóc tỉ mỉ nhưng Kỳ Mạch lại không được vậy, đêm giương êm chỉ có thể dung nạp một người tặng cho nàng, rồi lại không muốn ngồi xe ngựa khác, túc trực ngồi trên chiếc ghế cạnh giường đọc sách, đường đi xóc nảy khó tránh khỏi nhức mỏi khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Trong nhà đồ dùng phần lớn đều có sẵn, vật dụng cần thiết tất cả đều được mua mới, dàn xếp xong không lâu liền có quan viên địa phương đem quà có ý đến bãi phòng. Kỳ Mạch chưa kịp nghỉ ngơi lập tức đến tiền sảnh xã giao. Tuy Diệp Hòa đau lòng nhìn hắn vất vả nhưng biết bọn họ vừa mới đến chút ít xã giao không thể tránh khỏi, bèn đi vào bên trong viện chọn gian phòng hướng ánh mặt trời ra sức sửa sang lại, dù sao nơi này cũng là phòng sinh thường ngày của bọn họ, nàng muốn đích thân sắp xếp hang ổ nhỏ ấm áp của cả hai.

Khi gian phòng rốt cục thu thập sửa sang lại thỏa đáng, sắc trời cũng dần chuyển đen, nha hoàn từ Hoàng Thành mang đến làm tốt thức ăn đưa tới, Diệp Hòa ăn xong cơm tối lại đợi một lát, tiền sảnh ánh đèn vẫn sáng rõ cho nên không thể làm gì khác hơn cởi áo nằm lên giường, đến khi con buồn ngủ ập đến mới mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân tiến gần.

Diệp Hòa nghe tiếng chống người muốn ngồi dậy liền bị đôi tay ôm vào trong ngực, cảm nhận được hơi thở quen thuộc còn có thân thể lạnh lạnh, Diệp Hòa dịch chuyển vào bên trong chừa chỗ trống cho hắn ngồi. Kỳ Mạch khước miệng cong lên, ôm lấy nàng thấp giọng hỏi: “Tại sao còn chưa ngủ?”

Diệp Hòa đã có chút buồn ngủ, nhấc mí mắt miễn cưỡng nói: “Chờ thật lâu vẫn không thấy chàng trở lại, ta đang chuẩn bị ngủ thì chàng lại về đến.”

Kỳ Mạch nhìn nàng bĩu môi, cảm thấy rất ủy khuất hỏi: “Vậy nàng trách ta về trễ hay về quá sớm?”

“Ta trách chàng không biết thương yêu thân thể của mình.” Diệp Hòa lườm hắn một cái, sau đó mang theo trách cứ: “Chàng có chuyện gì mà nói với bọn họ lâu vậy nha, có cần đến được soi dạ đàm không?”

Kỳ Mạch giờ tay ấn ấn huyết thái dương, rũ mắt nhàn nhạt nói: “Không có chuyện gì gấp cả, chỉ một đám người a đua nịnh nọt, ta nhẫn nại theo chân bọn họ nói chuyện, hiểu rõ cách làm việc tại đây cũng như thuận tiện thăm dò tính tình quan viên nơi này.”

Diệp Hòa gật đầu, dù sao bọn họ tạm thời sẽ phải nương thân ở đây, những thứ này đều rất cần thiết.

Đệm chăn đều mới toanh, sợi bông lại hết sức xốp, hai người tựa sát vào nhau thân thể dần dần trở nên ấm áp. Kỳ Mạch nhẹ nhàng ôm nàng, hơi thở đều đặn, một lúc lâu vẫn không thấy phản ứng Diệp Hòa cho rằng hắn ngủ thiếp rồi thì giọng hắn chậm rãi vang bên tai: “Hòa Nhi, ta thật vui lắm. Có thể ôm nàng như thế này, thật tốt.”

Diệp Hòa cảm động, gương mặt cũng ép sát vào lồng ngực của hắn, mang theo tự trách nói: “Có cái gì tốt? Ta chỉ mang đến bất hạnh cho chàng, nếu không phải tại ta, bây giờ chàng còn đang hoàng thành hưởng thụ vinh hoa phú quý mà không phải trôi nổi đến biên thành khí này hậu ác liệt.”

“Không cho nàng tiếp tục có ý nghĩ thế nữa.” Giọng nói Kỳ Mạch nhất thời có chút cường thế, dừng một chút mới tiếp tục: “Bây giờ tại hoàng thành rung chuyển bất an, bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh biến cố, hơn nữa phụ hoàng cũng đã lớn tuổi, hai hoàng huynh e sợ địa vị lung lay mà dùng bất cứ thủ đoạn tột tể nào diệt trừ đối phương, ta có thể rời xa trung tâm quyền lực không phải là chuyện tốt sao?”

Diệp Hòa âm thầm thở dài, hắn luôn lo lắng cách suy nghĩ của nàng, rõ ràng hắn bị phế truất vương tức đầy đi biên cương, bây giờ đổi lại thành hắn dụ dỗ nàng.

Nghĩ đến hắn hiện tại nhất định mệt chết đi, Diệp Hòa không tiếp tục chủ đề vừa rồi nữa, quay đầu chôn trong ngực hắn buồn bực nói: “Mấy ngày nay đi đường mệt nhọc rồi, chàng chắc cũng chưa còn hơi sức đâu cơ? Mau ngủ thôi.”

Kỳ Mạch nhướng cao chân mày mang theo tà khí: “Ai nói ta chưa còn hơi sức? Có muốn ta chứng minh cho nàng xem không, hửm?”

Diệp Hòa khẽ ngẩng đầu, dò dẫm hỏi: “Chứng minh thế nào?”

Tiếng nói mới vừa thốt ra, môi của nàng liền bị chặn, Kỳ Mạch đem đôi môi của nàng ngậm vào miệng, không phải phải kịch liệt dùng sức nhưng lại tràn trề thiên nhiên, tràn đầy yêu thương cùng tình ý, một lúc sau đôi môi mềm mại ấm áp mới dời đi, song hô hấp đã có chút dồn dập rối loạn, một bàn tay to thon dài chui vào vạt áo, không thành thật dao động trên làn da trắng mịn co dãn mang theo một trận tê dại cùng nóng hổi truyền đến.

Thoáng cái Diệp Hòa mềm nhũn như vũng nước, khuôn mặt ửng hồng ý xấu hổ, trong lúc thờ dốc ngực theo đó phập phồng lên xuống, đang lúc thất thần Kỳ Mạch tay đã tron xuống chiếm hữu ngực nàng, ngừng lại bên ngực trái, ngón tay nhẹ nhàng ma sát bên trên, giọng trầm thấp khàn khàn: “Vết thương

còn đau không?”

Diệp Hòa lắc đầu: “Không đau, đã sớm khỏe hẳn rồi.”

Kỳ Mạch do dự một lát, rồi khàn giọng xác định: “Thật đã khỏe rồi?”

Diệp Hòa dùng sức gật đầu: “Thật khỏe lắm!”

“Vốn còn muốn nhần nhện” Hắn lăm bằm một câu không rõ nghĩa. Diệp Hòa sững sờ nhìn hắn, không hiểu xảy ra chuyện gì rồi. “Nàng đã nói thế, vậy ta đây không khách khí.”

Khỏe mới nhếch lên nụ cười xấu xa, một giây sau Diệp Hòa bị hắn tung mình đem đặt phía dưới, thoáng chốc trời đất quay cuồng đánh tới, vô hạn tê dại bao phủ cả người nàng.

.....

Buổi sáng hùng đông, một luồng ánh sáng từ cửa sổ sái vào, mí mắt Diệp Hòa khẽ nhúc nhích, buồn ngủ vươn cánh tay trắng nõn mảnh khảnh sờ soạn bên cạnh mà vị trí đó lại trống rỗng chỉ sót lại chút hơi ấm. Con buồn ngủ của Diệp Hòa lập tức biến mất, ngồi dậy nhìn sắc trời chỉ mới hùng sáng, ánh sáng bên ngoài còn rất yếu ớt, mặt giường bên cạnh còn lưu lại nhiệt độ, Kỳ Mạch hẳn chỉ mới vừa rời đi.

Diệp Hòa mang giày đặt dưới giường, phủ thêm lớp áo choàng liền ra khỏi cửa phòng, trong lòng buồn bức nghĩ hắn dậy sớm vậy làm gì, vốn định đến tiền đình tìm hắn nhưng lúc đi ngang qua thư phòng tình cờ nghe được có tiếng người nói chuyện.

“Hồi bẩm Cửu điện hạ, mười vạn đại quân của Bắc Gia trú tại quan ngoại cách nơi đóng quân năm mươi dặm, bọn họ chinh đồn quân đội, đang rục rịch chuyển động đến đây.....”

“Hoàng thượng đã sớm nhận được tin tức điều binh tới cửa khẩu phòng ngự, lương thảo cũng trên đường vận chuyển, ít ngày nữa sẽ tới đây.....”

“Tuy bọn họ chưa phát động công kích nhưng ý đồ đã rõ ràng, người lãnh binh lại chính là con trai độc nhất Bắc Gia Vương, Da Tô Vương tử.....”

“Ta biết rồi, người lui ra đi. Truyền cấp tin cho phụ hoàng, lần này ta muốn đích thân xuất chinh đối phó đợt tập kích từ Bắc Gia để lập công chuộc tội.....”

“Vâng, thuộc hạ lập tức lên đường.....”

Diệp Hòa còn chưa hoàn hồn cửa thư phòng đã bị người mở ra, sau đó một gã tùy tùng áo đen xuất hiện trước mắt, đầu tiên nhìn thấy nàng có chút sững sờ, ngay sau đó vội vàng hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến vương phi.”

“Hòa Nhi?” Kỳ Mạch nghe thấy thanh âm ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời nhũn mày hỏi: “Tại sao ra ngoài lại mặc ít như vậy?”

Diệp Hòa không trả lời hắn, trực tiếp cất bước đi vào thư phòng, cứng ngắc nhìn lên mặt lá thư hỏi: “Các người vừa rồi đang nói cái gì?”

Kỳ Mạch ngăn ra, sau đó phát tay ý bảo tùy tùng cạnh cửa lui ra, tiếp theo tiến đến đem thân thể nhiễm lạnh ôm vào ngực, thấp giọng hỏi: “Nàng nghe thấy rồi?”

Diệp Hòa bất an hỏi: “Kỳ Mạch, Bắc Gia sắp khởi binh ư?”

“Chuyện này ta sớm dự đoán được.” Tròng mắt đen nhánh của Kỳ Mạch lóe lên tia tàn khốc, gật đầu, nhàn nhạt nói: “Một khi Da Tô Vương tử trở về nước, Bắc Gia Vương muốn giải nổi hận, trận chiến này chắc chắn không thể tránh khỏi.”

Nhìn thấy tia lãnh khốc trên mặt hắn, Diệp Hòa biết hắn đang nghĩ tới Da Tô Vương tử. Ngày đó sau khi cứu nàng thoát khỏi Hồng Nhan Các, ngày hôm sau hắn liền sai người phong tỏa cửa thành, tìm đến khách điểm Bắc Gia vương tử đặt chân, vốn muốn một lưới bắt trọn nhưng lại để lộ tin tức, Da Tô Vương tử sớm có đề phòng, cuối cùng dùng cách kim thiên thoát xác chạy thoát.

“Chàng muốn xin Hoàng thượng đích thân xuất chinh?” Diệp Hòa nhìn hắn cau mày hỏi, thấy hắn không phủ nhận, sắc mặt chuyển sang giận dữ, không vui nói: “Quá nguy hiểm, ta không cho chàng đi!”

Kỳ Mạch thần thái tự nhiên mặt không đỏ sắc, ngữ điệu thoải mái như bình thường: “Nàng không cần lo lắng, người lãnh binh chỉ điều binh khiển tướng mà thôi không nhất định phải ra chiến trường, có nguy hiểm gì chứ?”

Nói đến đây bật cười nhìn nàng, giọng mang theo kêu ngoạ trên choker: “Sao rồi, chẳng lẽ nàng còn chưa tin năng lực của phu quân?”

Sắc mặt Diệp Hòa vẫn không tốt, nói tiếp: “Nhưng vì sao chàng phải muốn xuất chinh? Ở tại Bình Lạc Thành, trải qua cuộc sống yên tĩnh nhàn nhã không được sao?”

Kỳ Mạch nhìn chăm chăm nàng, lắc đầu nói: “Không được.”

Diệp Hòa không vui vùng vẫy tránh thoát khỏi ngực hắn, hỏi: “Chàng không muốn an phận thủ thường ở đây, cố ý muốn dẫn binh xuất chinh vì không nỡ

rời xa quyền lực, không nỡ bỏ đi địa vị cùng vinh hoa, đúng không?”

“Nữ nhân ngọc.” Kỳ Mạch nhíu mày trách mắng, cánh tay vươn đến lần nữa kéo nàng vào lòng, rầu rĩ thở dài: “Ta không nỡ vì nàng thôi.”

Diệp Hòa ngẩng đầu: “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Bị nương tử ức hiếp

Kỳ Mạch cầm tay nàng, các đốt ngón tay rõ ràng thon dài mà có lực, chậm rãi giải thích: “Bình Lạc Thành thường xuyên có bão cát, khí trời lại rét lạnh, đến mùa đông thì nhiệt độ lại tăng lên, dù vết thương nàng không còn đáng lo ngại nhưng khó tránh khỏi tái phát, dưới cái lạnh mùa đông vết thương tại ngực nhất định đau đớn khó nhin, ta sao nỡ để nàng chịu khổ? Ta bị đẩy đi biên cương tuy do phụ hoàng ra lệnh nhưng chỉ cần giải quyết tốt chiến sự lần này là có thể lập công chuộc tội, chúng ta cũng có thể nhanh rời khỏi nơi đây.”

Diệp Hòa ngập tràn cảm động, lắc đầu nói: “Kỳ Mạch, ta không sợ khổ.”

“Ta biết nàng không sợ khổ.” Kỳ Mạch cắt đứt lời nàng, ngay sau đó hỏi: “Nhưng con của chúng ta thì thế nào?”

Diệp Hòa nhất thời ngây ngẩn cả người, Kỳ Mạch nhân cơ hội nói tiếp: “Ta và nàng vốn không phải người nơi này cũng không thích ứng được thời tiết bất thường tại nơi đây, hiện tại cứ cho chúng ta có thể chịu nổi nhưng nếu nàng mang thai thì thế nào? Nữ nhân có thai cần nhất được dưỡng thai trong một hoàn cảnh tốt, chẳng lẽ nàng muốn ở lại nơi giá rét này khiến cho con của chúng ta vừa sinh ra đã thể kém nhiều bệnh?”

Đúng vậy, hiện tại chỉ đầu mùa đông thôi mà nơi này đã lạnh đến run lập cập, đến khi thật sự vào đông bọn họ làm sao vượt qua? Nơi này thường xuyên có bão cát, không khí cũng không trong lành đúng là không thích hợp với nữ nhân mang thai, bọn họ đương nhiên sẽ có hài tử, Kỳ Mạch hiện tại phòng ngừa chu đáo cũng rất đúng.

Nhưng hần cố ý đích thân xuất chinh e rằng ngoài chuyện này ra còn có một nguyên nhân khác. Nghĩ đến hôm đó hần đã nói: “Nếu sau này nàng có thiếu ân tình người nào phải nói cho ta biết, ta thay nàng trả. Có gì thù hận cũng phải nói cho ta biết, ta sẽ thay nàng báo.” Vừa vặn lần này người lãnh binh Bắc gia là Da Tô vương tử, không lẽ Kỳ Mạch muốn thay nàng báo thù chuyện lần trước bị bán vào thanh lâu?

Chiến sự kéo đến, biên quan phía bắc Đại Kỳ báo nguy, công văn gửi tới triều đình không tới nửa tháng liền có hồi âm, so với trong dự đoán Diệp Hòa nhanh hơn rất nhiều. Nghe nói lúc đó thái tử Kỳ Hách cũng chủ động xin xuất chinh ra chiến trường giết giặc. Song, Hoàng thượng dường như hi vọng ái tử lão Cửu lập nhiều chiến công, cuối cùng ban chỉ đem binh quyền quan khẩu Bắc Cương giao cho Kỳ Mạch, khi công văn đưa tới đồng thời kèm theo ấn soái, ngoài ra có thêm một bộ khôi giáp bạc Hoàng thượng ngự tứ.

Trước khi xuất chinh cần sắp xếp thỏa đáng các hạng mục, Kỳ Mạch cả ngày bận đến đầu tắt mắt tối, Diệp Hòa thật sự không hiểu rõ về chuyện hành quân đánh giặc, dù rất muốn chia sẻ cùng hần nhưng lực bất tòng tâm, điều hiện tại có thể làm chỉ là hết sức không đi quấy rầy hần, làm tốt chuyện cho dù rất nhỏ, giả như phân phó phòng bếp chuẩn bị sẵn thức ăn ngon, nước ấm để hần tắm thư giãn, tận lực giúp hần thu xếp hành lý chọn những đồ dùng cần thiết hàng ngày mang theo để hần chuyên tâm cho chánh sự.

Liên tục mấy ngày, mỗi khi Kỳ Mạch trở về phòng trời đã tối đen, Diệp Hòa bình thường vào giờ này cũng đã ngủ say, dù không ngủ cũng nằm im nhắm mắt lại giả bộ ngủ, tránh phải bắt chuyện lẫn nhau, hần mệt mỏi cả ngày nên sớm nghỉ ngơi, dù sao ngày thứ hai sắc trời vừa dỏ hần liền thức dậy, thời gian ngủ đã rất ít nàng không muốn làm phiền hần.

Buổi tối hôm nay, không hiểu sao Diệp Hòa trần trọc một hồi lâu vẫn không thể ngủ, quán chần bông nghiêng người nằm ở trên giường, trợn tròn mắt chờ hần trở lại.

Cửa phòng “kêu kẹt” vang lên tiếng động thật nhỏ, ngay sau đó lại là tiếng xột xoạt cời y phục, không lâu sau liền có thân thể thon dài lạnh như băng không tiếng động chen vào chăn, hiển nhiên vì không muốn đem hần khí lạnh thấu xương trên người truyền sang nàng, Kỳ Mạch mặc chiếc áo ngủ mỏng thuần trắng tận lực ngủ sát mép giường, chần găm không thể hoàn toàn phủ người để lộ một nửa người ngoài không khí lạnh buốt.

Diệp Hòa ngẫm thờ dài, không phải nói Cửu hoàng tử trời sanh tính quen được nuông chiều khó hầu hạ sao mà nam tử trước mắt này lại hết sức yêu thương che chở nàng, nào có cái tính quen được nuông chiều? Diệp Hòa lần qua, vươn ra cánh tay ấm áp ôm chặt lấy eo hần kéo sát về phía mình, thoảng chốc một luồng hơi lạnh thổi tới như đang ôm một khối băng khổng lồ.

Nam nhân thân thể vốn lạnh lập tức cương cứng, ngay sau đó khoe miệng nhếch lên nụ cười, cúi đầu nói: “Hôm nay sao không giả bộ ngủ nữa rồi?”

Diệp Hòa sững sốt, kinh ngạc kêu lên: “Làm sao chàng biết?”

Kỳ Mạch nhượng mày, khoe mắt cong cong giống hồ ly xảo quyết: “Chút trò của nàng sao có thể qua mắt ta?”

Diệp Hòa buồn bực nói: “Sao chàng không nói sớm!”

Kỳ Mạch dù bận vẫn ung dung, giọng nhỏ lại mang theo sùng nịch: “Những ngày qua nàng làm gì ta đều biết, ta biết nàng đau lòng ta, nếu như vậy có thể khiến nàng an tâm, ta nói ra làm gì?”

Nói đến đây đồng thời vươn ra cánh tay vừa có lại độ ẩm kéo nàng vào ngực, gác cằm lên vai nàng thở dài thỏa mãn: “Mấy ngày nay không cơ hội nói chuyện với nàng, ta nhìn sắp hỏng mắt.”

Hơi thở nóng ẩm phả lên cằm cổ, Diệp Hòa rất thích chung đụng thế này, vội nhích người lại gần hơn, hỏi: “Lúc nào chàng khởi hành?”

“Nhanh thôi.” Kỳ Mạch giọng nói nhàn nhạt, ngay sau đó mang ý trêu đùa: “Làm sao, không nỡ rời xa ta rồi?”

“Đúng vậy, ta không nỡ rời xa chàng.” Trải qua mấy ngày này sớm chiều chung đụng, Diệp Hòa đã không còn ngượng ngùng ban đầu, hỏi vặn lại: “Vậy còn chàng, chàng nỡ bỏ lại thiếp lại sao?”

“Dĩ nhiên không.” Đôi mắt long lanh như trăng rằm của Kỳ Mạch cụp xuống, sau đó bình tĩnh nhìn nàng: “Nếu không phải tình cảnh ép buộc, ta một bước cũng không nguyện rời xa nàng.”

Diệp Hòa thấy thời cơ đã đến, vội vàng nói ra chủ đề tối nay: “Nếu đã như vậy thì chàng đưa ta đi cùng nha, chúng ta sẽ không cần tách ra.”

Kỳ Mạch biểu tình đang hòa nhã vui vẻ bỗng nhiên chuyển sang kiên quyết chối từ: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

“Tại sao không được?” Diệp Hòa nhíu mày, bất mãn hỏi.

“Cái gì ta cũng có thể hứa với nàng nhưng chuyện này tuyệt đối không được.” Kỳ Mạch nắm tay nàng, giọng vẫn từ tốn bình thường nhưng mang theo vài phần cứng rắn không thỏa hiệp: “Hành quân đánh giặc không phải trò đùa, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra tại chiến trường, ta không muốn nàng có nửa điểm nguy hiểm.”

Diệp Hòa bất an cắn chặt môi dưới: “Chàng lần trước còn an ủi ta, nói lần này chàng xuất chinh sẽ không có nguy hiểm, lúc này lại nói sợ ta gặp nguy hiểm, đây không phải rất mâu thuẫn à?”

Hắn nhướn cao lông mày, mặt không đổi sắc nói: “Bởi vì ta là Kỳ Mạch, cho nên ta là ngoại lệ.”

Nam nhân tự đại! Diệp Hòa bĩu môi, ngay sau đó phát động thế công làm nũng, hai tay cầm lấy bàn tay mềm mại của hắn, nói: “Kỳ Mạch, mang ta đi đi, mang ta đi đi..... chàng cũng biết thân thủ của ta mà biết đâu có thể giúp giải chút việc rắc rối.”

Diệp Hòa bất chấp đánh cược cau mặt làm nũng nhưng Kỳ Mạch vẫn bộ dạng lạnh khốc không để ý tới nàng. Trong lòng Diệp Hòa cảm thấy buồn bực, đành phải buông tha kế sách làm nũng, buông lỏng bàn tay nhốt lại hông hắn, mắt mắt xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hắn, thân thể co rúc chung một chỗ chán chường nói: “Ta chỉ không muốn sau khi chàng đi một mình ở lại chờ đợi trong phủ lệ lạnh lẽo này thôi, không muốn mỗi ngày lo lắng cho chàng nhưng cái gì cũng không thể giúp, chàng đừng bỏ ta lại một mình được không?”

Nhìn bộ dáng nàng cứ như tiểu tức phụ bị người ta quăng đi, Kỳ Mạch âm thầm thở dài, biết nàng cố ý dùng khổ nhục kế muốn hắn đau lòng, song sắc mặt vẫn không thể tránh khỏi buồn lòng, dùng một chút cuối cùng thỏa hiệp: “Được rồi, ta biết tánh khí của nàng, cho dù ta không hứa nàng cũng sẽ theo đến. Muốn ta đồng ý cũng được nhưng nàng phải hoàn toàn nghe theo sắp xếp của ta.”

“Tuân lệnh, Kỳ đại tướng quân, thuộc hạ tuân lệnh ạ!” Diệp Hòa nhanh chóng xoay người lại, khuôn mặt ngập tràn vui vẻ, khóe miệng cong lên, nào có nửa điểm thương cảm?

Kỳ Mạch có chút buồn bực, nhớ lại trước kia nàng từng dùng khổ nhục kế cắn lưỡi phun máu giả bộ trọng thương hại hắn hoảng sợ, từ trước đến giờ chỉ có hắn bày kế dụ người nhưng từ khi gặp cô gái trước mắt, hắn chỉ có thể bó tay chịu trói, quả nhiên nhân quả tuần hoàn, vô quyết dày có móng tay nhọn.

.....

Từ ngày được Kỳ Mạch cho phép, lo lắng trong lòng Diệp Hòa rốt cục có thể dễ xuống đồng thời cũng trở nên bận rộn, thừa dịp mấy ngày trước khi lên đường tăng cường luyện võ, trong khoảng thời gian này sống cuộc sống như lợn hết ăn rồi ngủ, thiếu rèn luyện một cách trầm trọng, vòng eo vốn mảnh khảnh hiện tại tăng thêm một vòng, nếu không siêng năng luyện tập sợ rằng không mạnh mẽ linh hoạt như dĩ vãng.

Song, một ngày trước khi lên đường đến quan khẩu Bắc Cương, Kỳ Mạch lại hạ quân lệnh, phái nàng chịu trách nhiệm đến Hồng Thông Hành phía nam

đem lương thảo nơi đó vận chuyển tới quan khẩu, nhiệm vụ lần này rất quan trọng không thể có bất kỳ sơ xuất.

Mặc dù lòng trước sẽ có thành kiến nhưng nàng đã hứa hoàn toàn nghe theo sắp xếp của hắn, huống chi vận chuyển lương thảo tới quan khẩu cũng sẽ được gặp hắn, cứ xem như giúp hắn giải quyết một chuyện vậy. Nghĩ tới đây, Diệp Hòa do dự một hồi rồi cuộc nhận nhiệm vụ, sáng sớm hôm sau liền dẫn một đội nhân mã cùng đội quân của Kỳ Mạch theo hai hướng khác nhau rời đi.

Mỗi một nơi trong Đại kỳ khí hậu khác biệt quá nhiều, Diệp Hòa vì sớm ngày lấy được lương thảo đưa đến biên quan hội hợp cùng Kỳ Mạch mà phân phó đoàn người khẩn trương lên đường ngày đêm, càng đến gần phía nam nhiệt độ ngày càng tăng cao, bão cát cũng dần nổi lên, so với cảm giác khó chịu thùy thổ bất phục tại phương Bắc không đáng nói đến.

Lộ trình từ mười ngày, dưới sự đốc thúc của Diệp Hòa bọn họ chỉ cần bảy ngày đã tới Hồng Thông Thành. Lúc vào thành Diệp Hòa mới phát hiện nơi này không chỉ có khí hậu hợp lòng người mà phong cảnh cũng rất ưu nhã, danh lam thắng cảnh nổi tiếng tại Đại Kỳ.

Thế nhưng kỳ quái ở chỗ, sau khi vào thành đội tùy tùng liền bao một khách điểm lớn nhất tốt nhất, an bài Diệp Hòa vào ở, hầu hạ nàng ăn uống chứ không có ý đem lương thảo đưa đến biên quan.

Rất cục Diệp Hòa cảm thấy có chỗ không đúng, nhện không được gọi người dẫn đầu trong đám đến hỏi, đưa ra nghi ngờ trong lòng lại nhận được kết quả.

“Hồi bẩm hoàng phi, lương thảo đã sớm vận tới biên quan, Cửu điện hạ căn dặn chúng tiểu nhân bảo vệ người, người cứ ở tại nơi này dưỡng thương chờ ngài ấy toàn thắng trở về.”

“Vi sắp có trận chiến lớn, dựa theo lệ cũ tránh người lạ đột nhập quan khẩu Bắc Cung ba ngày trước đã đóng chặt, bất luận người nào cũng không thể đi vào.”

“Vương phi, người cứ an tâm ở chỗ này du ngoạn đi, nơi này có rất nhiều cảnh đẹp như “Hồ tiên nữ”, “Thánh quả sơn” còn có Lâm Viên nổi tiếng tam quốc”

Diệp Hòa như bị sét – đánh – giữa – trời – quang, nàng không hiểu lệ cũ trước khi đánh trận tại Đại Kỳ, hiện tại bị đưa đến đây quan khẩu lại phong bế, dù nàng có muốn lên đi cũng không được, nghĩ đến bị hồ ly kia lừa, nàng không khỏi cắn răng, giận đến cả người phát run.

.....

Bên trong lều vải to lớn rộng rãi, hơn hai mươi danh phó, thống lĩnh lớn nhỏ tụ tập chung quanh một chiếc bàn dài, trên mặt bàn đặt một bản đồ vẽ rõ địa hình sông núi, nam tử tuấn tú vóc người cao ngất đội nón bạc đứng vị trí chủ đạo, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc tràn đầy uy nghi đang cùng mọi người thảo luận sách lược tác chiến cùng tuyến đường.

Bỗng có một gã lính quèn bước nhanh vào lều, chấp tay nói: “Bẩm báo tướng quân, có văn kiện khẩn cấp truyền tới!”

Kỳ Mạch không ngẩng đầu lên, con người đen bóng chuyên chú nhìn bản đồ, nhàn nhạt nói: “Đọc.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Lính quèn nghe lời vội vàng mở ra bức thư, thấy nội dung trong thư hắn nhất thời trợn mắt hốc mồm sắc mặt đại biến, một lúc lâu cũng không phát ra âm thanh.

Kỳ Mạch là người làm việc quyết đoán không thích dây dưa nhút nhát, lúc này nhíu lại đôi mày, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, tức giận quát lên: “Đã quên quân lệnh thế nào à? Bảo người đọc thì cứ đọc!”

Tướng quân nói chính là quân lệnh, quân lệnh như núi, lính quèn vội đáp: “Dạ.”

Trước khi đọc hắn xoa xoa mồ hôi lạnh rịn trên trán, hít sâu một hơi, lấy tiếng trống làm tăng tinh thần mở miệng: “Kỳ Mạch, chàng là tên khốn kiếp nói không giữ lời, là tên khốn kiếp gạt người, chuyện lần này ta sẽ không dễ dàng cho qua đâu, chàng tốt nhất đưa ra lời giải thích hợp lý cho ta, nếu không ta tuyệt đối không tha thứ cho chàng! Ký tên, Diệp Hòa.”

Trong lúc nhất thời, các tướng lĩnh vốn hết sức chuyên chú nhìn bản đồ đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn sang Kỳ Mạch, bắt gặp Kỳ Mạch sắc mặt đen giống như đáy nồi, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi. Hình tượng hắn uy vũ bất khuất, nghiêm túc đứng đắn, cao ngạo không thể xâm phạm, hết thảy hóa thành hai chữ —— sợ vợ.

Nhìn thấy sắc mặt của hắn, tên lính quèn ủy khuất giải thích: “Đây. Đây là ngài bảo ta đọc”

Cầm lấy lá thư trong tay tên lính, Kỳ Mạch biểu tình buồn bực tự làm tự chịu, hắn còn cho rằng quân tình khẩn cấp, nào biết đầu rằng Diệp Hòa viết cho hắn? Nhìn chữ viết rồng bay phượng múa, xem ra lần này nàng ấy giận thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Phu xướng phụ tùy

Dưới tình cảnh bắc buộc mặc dù không cam lòng Diệp Hòa tạm thời chỉ có thể ở lại ngắm non xanh nước biếc Hồng Thông thành, nơi này phong cảnh đẹp như tranh vẽ lại không ít quán ăn hương vị đặc sắc, quả là nơi thích hợp để dạo chơi tịnh dưỡng.

Thế nhưng nàng không có tâm trạng hào hứng thưởng thức, cả ngày chờ mong nhận được tin báo cáo tình hình chiến đấu tại biên quan Bắc Cương, giả như mấy ngày trước đại quân Bắc Gia nhân lúc trời hừng sáng liền phát động tấn công, vũ khí hoàn mỹ khí thế hào hùng, trận chiến này kéo dài một ngày một đêm. Quân đội Đại Kỳ trọng thương một ngàn binh lính cuối cùng tướng địch lại khua trống rút lui. Nhưng ngày hôm sau Bắc Gia lại tiếp theo cách cũ tấn công, cố ý khiêu khích lại không ham chiến, sau khi công kích thành công liền lập tức rút lui về hướng Bắc.

Chiến mã Bắc Gia được huấn luyện tại nơi có hoàn cảnh khí hậu khắc nghiệt, vô luận cước trình hay sự chịu đựng đều nhìn hơn ngựa Đại Kỳ, không bao lâu đã bỏ xa quân Đại Kỳ, hơn nữa phía bắc địa hình hiểm trở, sơn cốc ao đầm chiếm phần lớn, quân Kỳ vì sợ có bẫy nên không ráo riết truy đuổi theo.

Cứ thế một ngày nửa ngày bên kia lại điều binh khiển tướng đánh tới đây liên tục nhiều lần, biên quan Bắc Cương thỉnh thoảng chịu sự quấy rầy của quân địch rồi lại không thể đánh một trận thống khoái, tuy nói mỗi lần chỉ hao tổn chút ít binh lực nhưng lâu ngày sẽ tích tiểu thành đa.

Dĩ nhiên đây là một trong các sách lược phe Bắc Gia, thứ nhất Kỳ quân không biết lúc nào bọn họ tiến công nên phải tập trung tinh thần bày sẵn trận địa sẵn sàng đón quân địch, dần dà tinh thần khó tránh khỏi căng thẳng quá mức tổn hại tâm lực, thứ hai mỗi lần Bắc Gia đều phái đi một tốp binh không ham chiến chỉ đến đánh rồi rút quân, chỉ cần quân Kỳ phớt lờ một lần nói không chừng bọn họ sẽ đến thật, lúc đó dĩ nhiên tập trung tất cả binh lực đánh một mất một còn, e rằng quân Kỳ ứng phó không kịp.

Cục diện như vậy kéo dài suốt mấy ngày, Diệp Hòa mỗi lần nghe được tin tức truyền đến nói quân lính canh giữ biên quan hao tổn bao nhiêu binh lực, liền nghĩ đến Kỳ Mạch bị tên vô sĩ kia lợi dụng ưu thế địa hình cùng chiến mã xoay vòng khiến cho mệt lả, lòng như lửa đốt nhưng lại không tìm được cách lên vào cửa khẩu Bắc Cương chỉ có thể ở tại chỗ này sốt ruột chờ mong.

Trong sương phòng thượng đẳng, Diệp Hòa nhìn một bàn thức ăn mùi hương mê người lại nuốt không trôi, chỉ cần nghĩ đến Kỳ Mạch đang chịu cái rét ác liệt nàng thật không còn lòng dạ nào để thưởng thức món ngon ngắm cảnh đẹp.

Lúc này cửa phòng bỗng nhiên có tiếng gõ khẽ, Diệp Hòa nhíu mày: “Người nào?”

“Tiểu nhân là chương quỹ khách điểm này.” Giọng nói bên ngoài mang theo tôn kính, khách khí hữu lễ nói: “Xin hỏi phu nhân có thể mở cửa cho người vào trọ không ạ?”

Diệp Hòa đứng dậy đi tới cạnh cửa, mở cửa liền nhìn thấy quả nhiên người đến là chương quỹ nơi này, không có tâm tình khách sáo với ông ta, trực tiếp hỏi: “Có chuyện gì?”

“Phu nhân, là như vậy.....” Hai tay ông siết chặt đặt trước bụng, sắc mặt khó xử nói: “Có một vị công tử hành thương từ xa đến đây, muốn mượn phòng tại đây nghỉ trọ.....”

Diệp Hòa nhíu mày, hỏi: “Không phải chúng ta bao cả khách điểm này rồi sao?”

“Ta cũng đã nói với hân có người bao cả gian rồi, nhưng..... nhưng vị công tử kia nói, y từ trước đến nay chỉ ở nơi tốt nhất, còn nói nguyện ý ra gấp đôi bạc.....”

Chương quỹ ngượng ngùng, biểu tình trung cầu ý kiến nhìn đầu đầu Diệp Hòa, Diệp Hòa mặc dù bất mãn nhưng có thể hiểu được tâm tình của y, khách điểm này có điều kiện tốt nhất tại Hồng Thông thành, lão bản khách điểm mở cửa làm ăn vì cùng vì kiếm tiền mà thôi, đương nhiên đặt lợi tức hàng đầu, hiện tại có người nguyện ý gấp đôi tiền ở trọ ông ta có thể nào không động tâm?

“Được rồi.” Diệp Hòa tâm tình vốn đã không tốt, mặt kiên nhẫn nói: “Ta trả gấp ba lần, ông đuổi gã công tử kia đi đi.”

“Vâng ạ.....” Chương quỹ nghe được vội vàng cúi đầu, xoay người ra ngoài.

Diệp Hòa đóng cửa trở lại trong phòng, ngồi xuống bàn chưa bao lâu, cửa phòng lại bị gõ, nàng nhíu chặt chân mày đứng dậy mở cửa, nhìn chương quỹ vì chạy nhanh mà thở dồn dập, bực bội hỏi: “Thế nào rồi?”

Lại thấy chương quỹ hơi khom người, thần sắc trên mặt mừng rỡ pha lẫn khó xử: “Phu nhân, vị công tử kia y..... y nói trả gấp bốn lần!”

Sắc mặt Diệp Hòa trở nên khó coi, người này muốn cùng nàng đấu tiền ngân lượng chắc? Không thấy có chỗ nào không đúng, trong khoảng thời gian ngắn Diệp Hòa nổi lên lòng háo thắng chịu trả gấp năm, ánh mắt chương quỹ rực rỡ, vội vàng gật đầu đáp ứng xoay người chạy đi.

Sau khi nói xong Diệp Hòa cũng hơi hối hận, bao cả khách điểm tốt nhất tại Hồng Thông Thành mất không ít ngân lượng, hiện tại nàng chỉ vì háo thắng nhất thời mà trả gấp năm lần, trong lòng không khỏi chột dạ, nàng hiện tại dùng là ngân lượng của Kỳ Mạch, chỉ vậy thôi không biết có hại hân tán gia bại sản không nhỉ? Kỳ Mạch mặc dù thân là Hoàng tử nhưng lúc này đã bị cách chức điều đến biên cương. Nàng thật muốn chạy đi tìm lão chương quỹ thu lại lời nói vừa rồi à?

Đang suy nghĩ miên man lại thấy cửa phòng bị gõ dồn dập, mở cửa nhìn quả nhiên là lão chương quỹ, ông đã mệt đến mồ hôi chảy đầy khuôn mặt đỏ

rần, thờ dốt nói: “Phu nhân, y..... y ra giả gấp mười lần.....”

Diệp Hòa kinh ngạc tròn xoe mắt, nàng mới vừa còn cảm giác bản thân phá sản, hiện tại so với vị công tử này thật đúng đã gặp sự phụ. Trong lòng dấy lên hiếu kỳ, ra khỏi cửa phòng xuống dưới, nàng rất muốn nhìn thấy ai mà lắm tiền như vậy!

Từ thang lầu đi xuống, nhìn nam tử vẫn còn đứng tại hành lang, nghi vấn trong lòng Diệp Hòa thoáng cái được giải tỏa, nam nhân kia mặt như quan ngọc, đôi môi anh đào tròn mọng cùng cặp mắt hẹp hoa đào hơi nhướng, ngũ quan âm nhu xinh xắn đẹp vượt trội giới tính, cầm bảo đất tiền ngọc dỏi sinh huy, được may bằng tơ lụa thượng đẳng thêu đóa hoa cúc mặc thanh, mái tóc đen mượt như gấm, tay cầm quạt xếp lay động trước ngực, quả nhiên phong độ chỉ có một trong vạn người.

Nghe thấy tiếng động, nam tử cầm bảo chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt khi nhìn thấy nàng khẽ cong lên, quạt xếp trong tay lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất, kinh ngạc kêu lên hai chữ: “Hòa Hòa?”

Trong khoảng thời gian ngắn Diệp Hòa không thể nói bản thân kinh ngạc hay vui mừng, vẫn chưa mở miệng thì bóng người màu xanh đã lao đến, vurun ra hai cánh tay ôm chặt lấy nàng. Diệp Hòa âm thầm thở dài, quả nhiên phản ứng khi nhìn thấy nàng vẫn không thay đổi.

Sau đó Tú Thiếu Thước thuận lý thành chương vào ở tại khách điểm bởi vì bọn họ vốn quen biết, giá ngân lượng trước đó cạnh tranh hết thấy đều không tính, chừng quỹ một văn tiền cũng không lọt túi.

Trong sương phòng, hai người ngồi cách một bàn thức ăn ngon, Diệp Hòa khẩu vị không tốt chỉ uống nước trà, không hiểu hỏi: “Tú thiếu gia, sao ngươi lại đến đây thế?”

Tú Thiếu Thước đã thoát khỏi kích động ban nãy khôi phục như cũ, vẻ mặt không đứng đắn cười đùa nhìn nàng, giải thích đơn giản: “Ta muốn đến phía Bắc Thanh Lâm thành, Tú gia có vụ làm ăn ở đây, lần này phụ thân giao cho ta làm.”

Diệp Hòa không khỏi chặc lưỡi: “Cát Hàu gia đem công việc làm ăn giao cho ngươi làm?”

“Hòa Hòa, vẻ mặt nàng sao lại thế kia?” Tú Thiếu Thước mặt ừ đột, buồn bực hỏi: “Chẳng lẽ ta không thể làm làm ăn ư?”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Tú Thiếu Thước làm ăn rất có thể sẽ hò đồ, thậm chí có thêm chút hoang đường chênh mảng.

Diệp Hòa cười gượng không trả lời y, chợt nhớ tới cái gì, nghi ngờ hỏi: “Quan khẩu đã bị phong tỏa, người bình thường căn bản không thể vào, sao ngươi có thể đến Thanh Lâm thành?”

Tú Thiếu Thước liếc mắt xem thường, có chút đắc ý nói: “Người bình thường thì không thể nhưng bọn thiếu gia là người bình thường sao?”

Diệp Hòa cơ hồ nhào thẳng qua, tóm chặt ống tay áo y gấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ ngươi có thể qua quan khẩu?”

“Hòa Hòa, nàng kích động như thế làm cái gì?” Tú Thiếu Thước sợ nhảy giật ra, gật đầu nói: “Ta có thủ dụ Hoàng thượng dĩ nhiên có thể tự do xuất nhập quan khẩu.”

Hết thấy chán nản trong lòng Diệp Hòa nhất thời đều bị quét sạch, trên mặt nở nụ cười thật tươi, mắt lóe sáng ánh sao nhìn Tú Thiếu Thước, lần đầu tiên cảm thấy người mặc một thân cầm bảo rực rỡ thật anh tuấn, cảm thấy y cả lơ phất phơ hay đùa giỡn thật khả ái. Tú Thiếu Thước, người tới thật đúng lúc!

.....

Rời khỏi Hồng Thông thành, đoàn người Diệp Hòa đi theo thương đội Tú Thiếu Thước cùng nhau hướng về phía Bắc. Diệp Hòa muốn đi tìm Kỳ Mạch, hộ vệ dẫn đầu liên tục đến gần nhưng thấy nàng kiên quyết rút cuộc đành phải đi theo.

Đi đến trước quan khẩu, Tú Thiếu Thước đưa ra thủ dụ qua thành, quả thật không gặp trở ngại cả hai thuận lợi qua thành, đến khi ra ngoài hai người mỗi người đi một ngã, y muốn đi Thanh Lâm thành còn nàng muốn đến quân doanh.

Trong lúc từ biệt trên mặt Tú Thiếu Thước khó được thêm mấy phần thật tình: “Hòa Hòa, doanh địa Bắc Cương chiến sự hung hiểm, nàng cần gì phải đến đó? Không bằng theo ta đến Thanh Lâm thành.....”

“Không cần.” Diệp Hòa biết y muốn nói cái gì, lắc đầu cắt đứt lời: “Kỳ Mạch ở nơi đó chịu khổ vất vả, ta đi dù không giúp đỡ được gì, ít nhất cũng có thể ở bên cạnh hắn, khích lệ tinh thần hắn.”

Trông mắt trong trẻo của Tú Thiếu Thước xẹt qua bi thương rồi nhanh chóng biến mất, dùng khẩu khí nhất quán nói: “Thật không biết đời trước Kỳ Cửu tu được phúc khí gì nữa.”

Lúc này, nam tử trung niên đi bên cạnh tiến lên phía trước, khom lưng cung kính: “Thiếu gia, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên lên đường thôi.”

Tú Thiếu Thước bắt mạch, gặng lên: “Lưu tổng quản, ai cho phép ông tự tiện xen mồm, không nhìn thấy ta đang cùng Hòa Hòa nói chuyện sao?”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng cái gì mà nhưng? Còn tiếp tục dài dòng khẩu trừ tiền công của ông!” Tú Thiếu Thước không kiên nhẫn, nhú lại đôi mày thanh tú.

Khuôn mặt Lưu tổng quản lộ vẻ u sầu, kêu khổ không thôi: “Thiếu gia, dọc đường đi ngài không thích là khẩu trừ tiền công, thức ăn không ngon cũng khẩu trừ, giúp ngài chuẩn bị nước tắm không đủ nóng cũng khẩu trừ, an bài nha hoàn hầu hạ ngài không đủ xinh đẹp cũng khẩu trừ..... Tiểu nhân mặc dù là tổng quản nhưng hiện tại tiền công của tiểu nhân ngay cả mua bánh nướng đầu đường cũng không được.”

Diệp Hòa nghe được toát mồ hôi hột, đi theo một thiếu gia như vậy đúng là khó khăn cho ông ta.

“Được rồi.” Tú Thiếu Thước tự kiểm điểm, ngay sau đó hào phóng nói: “Lần này không khẩu trừ.”

Lưu tổng quản thở dài, lần nữa mở miệng khuyên nhủ: “Thiếu gia, sắc trời thật không còn sớm, chúng ta không đi lát nữa trời tối sẽ rất khó lên đường, hàng phải đưa đến đúng hạn, trễ nãi hành trình có thể sẽ.....”

Tú Thiếu Thước chép miệng, vẫn thể diện nói: “Ta biết sắc trời không còn sớm không cần ông nhắc nhở. Bỏn thiếu gia là người không có chừng mực vậy sao?”

Trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện, song tất cả mọi người đều có cùng một loại ánh mắt nhìn chăm chăm vào y, ánh mắt biểu đạt ý tứ đều là trong ngoài thống nhất: Không cần hoài nghi, ngài là thế mà!

“Hòa Hòa, ta đi đây, một mình nàng nhớ cẩn thận.” Tú Thiếu Thước bắt đầu nói, giọng có phần không nổi.

“Ta sẽ cẩn thận, người cũng vậy đừng làm hỏng mối làm ăn đấy.” Diệp Hòa gật đầu nói.

Nàng đứng ở tại chỗ đưa mắt nhìn Tú Thiếu Thước lên xe ngựa, nhìn thương đội dần dần đi xa cho đến hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mới tung mình nhảy lên lưng ngựa, mang theo một đội nhân mã trực tiếp hướng doanh địa Bắc Cương phóng đi.

Đám người Diệp Hòa ra sức thúc ngựa tới nơi đã là ban đêm, nhìn xa xa lều dày đặc trong doanh địa, Diệp Hòa vững mạnh xuống roi ngựa, hận không thể mau hơn chút nữa, mau hơn chút nữa. Tuy chỉ mới chia cắt mấy chục ngày nhưng nàng cảm thấy như cách nhau thật lâu, hiện tại chỉ muốn lập tức nhìn thấy hắn, xem hắn có gầy gò hay không, có bị thương hay không.....

Nhưng khi Diệp Hòa giục ngựa tiến tới gần doanh địa lại có một đội nhân mã võ trang đầy đủ từ đó chạy ra cùng nàng không hẹn mà gặp, thấy người dẫn đầu đội thân binh, Diệp Hòa vội vàng vùng lên cánh tay cất giọng kêu lên: “A Lỗ!”

A Lỗ cả người chấn động, nhìn thấy nàng nhất thời mở to hai mắt nhìn: “Vương phi, người sao lại ở đây?”

“Muốn tới thì tới.” Diệp Hòa giọng nói trong trẻo thuận miệng trả lời, lập tức chuyển đề tài gấp giọng hỏi: “Cửu hoàng tử ở nơi nào?”

“Điện hạ, điện hạ ngài không có ở doanh địa.....”

A Lỗ trả lời giọng nhàn nhạt, ánh mắt mang theo lo lắng. Diệp Hòa nhanh chóng giục ngựa tiến lên, cau mày hỏi: “Hắn thế nào? Hắn ở đâu? Người nói mau!”

“Hôm nay Da Tô Vương tử tự mình mang theo binh Bắc Gia đánh tới, điện hạ cũng tự mình lãnh binh nghênh đón kẻ địch, muốn thừa này cơ hội bắt Da Tô vương tử, điện hạ cơ trí dũng mãnh mang theo quân ta đánh cho binh lính Bắc Gia đại loạn, thiếu chút nữa bắt được Bắc Tô Vương tử, ai ngờ tên kia lại được thân binh che chở bỏ chạy, lần này nếu để hụt sẽ rất khó có cơ hội lần sau, điện hạ nhân cơ hội dẫn người đuổi theo, hiện tại vẫn chưa về, ta đang muốn mang binh đến trợ giúp.....”

Vì sao thấy Da Tô lãnh binh hắn liền muốn tự mình nghênh kẻ địch? Tại sao cứ khư khư muốn bắt được y? Kỳ Mạch, chàng là đồ ngốc mà!

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hèn hạ vô sỉ

Chiều Trạch Lâm nằm ở phía bắc quân doanh, cách xa biên cảnh Đại Kỳ, Kỳ quân chưa quen thuộc địa hình tất nhiên rơi thế hạ phong càng đuổi càng rơi vào thiên la địa võng, đến lúc đó Kỳ quân ắt hẳn gặp nguy hiểm. Nghĩ tới đây, Diệp Hòa lòng như lửa đốt, cao giọng quát “Dẫn đường” sau đó dẫn đầu xông ra ngoài.

Càng đi càng phát giác chung quanh một mảnh vắng vẻ điều hiu, tuy chỉ có mấy dặm nhưng dùng gần nửa canh giờ mới tới, lúc đến nơi thì trời đã tối, rặng mây đỏ yếu ớt nằm phía cuối chân trời, ánh sáng dần dần trở nên mờ hồ. Diệp Hòa nhìn rừng cây rậm rạp phía trước bị bao phủ bởi màn đêm tăm tối bất giác cau lại đôi mày.

Dưới sự hướng dẫn của Diệp Hòa đội nhân mã tiếp tục tiến về phía trước bỗng nhiên có một gã dẫn đầu giục ngựa chạy đến, sắc mặt căng thẳng đến gần nói cùng A Lỗ: “Lỗ phó tướng, khu rừng Chiều Trạch này đầy rẫy chướng khí, cây cối che khuất bầu trời khiến bên trong mờ ảo phân không rõ đường đi, nếu chúng ta tùy tiện đi vào sợ rằng đội ngũ rất dễ thất lạc trong rừng, chúng ta cần cân trọng suy tính trước khi vào trong, kính xin phó tướng nghĩ lại.”

“Hừ!” Diệp Hòa giận giữ quay đầu, không đợi A Lỗ tỏ thái độ hừ lạnh nói: “Hành quân đánh giặc cần trên dưới một lòng, các người hiện tại lo lắng đến an nguy bản thân, vậy có từng nghĩ tới đoàn người Cửu hoàng tử có lẽ đang rơi vào trong cạm bẫy kẻ địch đang chờ chúng ta đến chi viện? Mà chúng ta lại ngừng tại chỗ này không tiến, nếu vì đến trễ một bước mà nhận lấy hậu quả khôn lường, sau khi hoàng thượng biết được các người nghĩ xem ngài ấy sẽ giận giữ cỡ nào? Sợ rằng ban xuống thánh chỉ bắt các người chôn cùng!”

Buổi nói chuyện khí thế nghiêm trang, chúng quân hai mặt nhìn nhau tựa như cũng nghĩ đến hậu quả như thế, khuôn mặt ánh lên lo âu im miệng không nói, bốn phía nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

A Lỗ sốt ruột nhanh hùa theo: “Vương phi nói rất có lý, chúng ta không thể bỏ lại Cửu điện hạ.”

Tên dẫn đầu ban nãy rất có chừng mực, di chuyển ngựa đi đến phía trước, chấp tay nói: “Thuộc hạ ngu muội, cần tuân Vương phi phân phó.”

Diệp Hòa nhìn rừng cây bị phủ tầng sương dày đặc, đi ngựa vào không phải cách hay, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Mọi người để lại ngựa ở đây, đem dây cương cột nó ngoài thân cây to ngoài rừng, cầm theo binh khí theo ta vào rừng cứu người!”

“Tuân lệnh!”

Dù sao cũng thuộc đội quân có tổ chức tính kỷ luật, Diệp Hòa phân phó xong, không tới một nén nhang mọi người đã giơ đuốc, cầm lấy binh khí xếp hàng chỉnh tề thành nhóm đứng trước mảnh rừng rậm rạp. Diệp Hòa một tay cầm trường đao lóe ánh sáng lạnh, một tay cầm đuốc, thần sắc lạnh lùng, khí thế hùng dũng khiến mọi người quên nằng chỉ là một nữ tử, không tự chủ được nghe theo mệnh lệnh.

Lĩnh quân đi vào Chiều Trạch lâm, Diệp Hòa rất nhanh ngửi được mùi hôi trong không khí, tuy nhiều mọi người đều cầm theo đuốc nhưng vẫn không sáng hơn là bao, trong không khí màn sương dày đặc khiến chung quanh một mảnh mờ mịt, cây khô bốn phía như gương nanh múa vuốt thỉnh thoảng lại như quỷ thú dữ tợn, không khí ngột ngạt nơi đây làm người ta như rơi vào mê cảnh thường xuất hiện trong ác mộng.

Đội ngũ đi thẳng một đường, Diệp Hòa nhiều lần dặn dò phải thận trọng, cẩn thận dưới chân, cẩn thận bốn phía, mỗi khi trải qua một đoạn đường đều nhìn thấy trên mặt đất một hai thi thể, mặc trang phục Kỳ quân, có thì thể trướng tên hoặc có vết đao dử tợn, tử trạng thảm thiết, trôi qua nửa canh giờ đoàn người thủy chung không nhìn thấy một người sống.

Nhìn thấy thi thể tại đây đa phần là của Kỳ quân, Diệp Hòa cảm thấy bất an, bọn họ rất có thể bị đánh lén, đám người Bắc gia vương tử có lẽ núp trước trong bóng tối nhân cơ hội đánh ra đòn trí mạng, không dám đi vội mà cân trọng từng bước Diệp Hòa âm thầm gia tăng cảnh giác, tỉ mỉ quan sát động tĩnh chung quanh.

Song tại thời điểm mọi người khẩn trương không dám thờ ơ, ngọn lửa trên cây đuốc dần dần yếu đi, đốt suốt nửa canh giờ dầu hỏa dường như sắp hết, ngọn lửa ngày nhỏ cuối cùng phụt tắt trong tay mọi người, xung quanh nhất thời chìm trong mênh mông tối đen.

Những binh lính này tố chất cũng không tệ, dù đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm không chút ánh sáng cũng không hô to gọi nhỏ rối loạn địa hình. Diệp Hòa hơi vui mừng, phân phó mọi người tạm thời dừng bước không nên hành động thiếu suy nghĩ, mở to hai mắt chờ thích ứng với bóng tối mới lần nữa khởi hành. Cho nên bốn phía lâm vào yên tĩnh, ngay cả tiếng bước chân cũng dừng lại chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở người xung quanh.

Lúc này bên trái chợt truyền đến tiếng động rất nhỏ, trước đó không phát hiện người hiện tại lại nghe thấy tiếng động không khỏi khiến binh lính kích động, không biết là địch hay thù, một mặt cảnh giác nhìn hướng phát ra âm thanh, một mặt dùng ánh mắt trung cầu ý kiến nhìn sang Diệp Hòa.

Diệp Hòa hơi nhíu mày, bất kể đối phương là địch hay bạn vẫn tốt hơn trong khu rừng này chơi trò trốn tìm, có thể hội hợp cùng Kỳ Mạch đương nhiên là tốt nhưng nếu chạm mặt đoàn người của Bắc gia vương tử cùng lâm bọn họ tử chiến đến cùng.

“Qua đó xem thử là gì, nhớ mở to hai mắt cẩn thận dưới chân cùng bốn phía coi chừng trướng bẫy!”

“Tuân lệnh!”

Dẫn dắt mọi người đi tới phía trước, Diệp Hòa đi đầu cúi đầu kiểm tra đường đi dưới chân, cẩn thận đề phòng bốn phía tránh phát sinh nguy hiểm, cũng vào lúc này bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi: “Phía trước có người!”

Diệp Hòa ngẩng đầu lên, quả nhiên trong màn sương mờ ảo chỉ thấy phía trước có một khoảnh đất trống hết sức rộng rãi, trên mặt đất rơi đầy lá khô cùng cỏ dại, chung quanh không có cây cối, giữa khoảnh đất trống có một người mặc quân phục binh sĩ Bắc Gia, người nọ nhìn thấy bọn họ, trên mặt

xuất hiện kinh hoàng làm bộ muốn chạy.

Mọi người nhất thời xôn xao rồi rít gờ lên vũ khí đuổi theo tên binh lính Bắc Gia, sợ hãi chạy trốn muốn bắt về thăm vấn. Diệp Hòa vẫn nhìn chằm chằm mảnh đất trống, nhúu mày thật chắc, mảnh rừng rậm rạp này đâu đâu cũng là cây khô, vì sao phía trước lại có đất trống một thân cây cũng không?

Không tốt! Diệp Hòa cảnh giác, trong lòng lộp bộp rơi xuống, quát lên: “Cẩn thận!”

Khi Diệp Hòa lên tiếng mọi người đã vây quanh tên lính không một khe hở, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, kèm theo liên tiếp kinh hô, không đợi mọi người kịp phản ứng, mọi người đã rơi tõm xuống, mảnh đất đang bằng phẳng lập tức biến thành một cái hồ diện tích cực rộng, chỉ có A Lỗ rơi vào rìa đầm, lúc rơi xuống đã nhanh nhẹn dùng trường kiếm trong tay cắm sâu trên mặt đất, mượn lực dùng lực nhảy lên thoát khỏi ao đầm dữ tợn.

“Ha ha, tất cả đều nhờ Da Tô vương tử anh minh, những tên chó săn Kỳ quốc quả nhiên bị mắc lừa!” Tiếng cười càng rõ vang lên xuất phát từ tên binh lính Bắc Gia, tuy hiện tại cũng rơi xuống nhưng trên mặt mang theo nụ cười chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Diệp Hòa kinh hoàng phát hiện nơi này vốn chính là một cái đầm chẳng qua không biết bọn họ dùng cái gì trùu phía trên, sau đó lại dùng lá khô cùng cỏ dại để nguy trang, mượn ánh sáng mờ ảo che giấu, tên lính Bắc Gia giữ trọng trách dự định kia đứng một mình thì không sao, một khi cả đám người xông qua, sức nặng tăng lên sẽ dẫn đến hiện trạng cùng nhau rơi xuống.

Tên binh lính Bắc Gia này chỉ là mồi câu thôi, biện pháp lấy ít thắng nhiều quả nhiên tuyệt hảo nhưng Da Tô vương tử nhẫn tâm hy sinh một gã thuộc hạ trung thành cảnh cảnh thế này, thật không hổ người lòng dạ độc ác.

Nghe lời của tên lính kia, đám người Kỳ quân vừa sợ vừa giận, gờ đao trong tay đâm về phía hắn, người nọ niệng phun máu tươi ánh mắt dần dần rời rạc, tuy nhiên nụ cười đắc ý trên mặt vẫn không thay đổi, hiển nhiên đã sớm ôm quyết tâm sẵn sàng hi sinh.

A Lỗ tức giận gầm lên: “Đại quân Bắc Gia các ngươi hôm nay cũng bại trận phải chạy trốn tới nơi này, cả đội chỉ còn lại mười mấy người tưởng chúng ta sợ các ngươi chắc?”

Lại thấy binh lính Bắc gia ngửa đầu, cao giọng cười lớn: “Cửu hoàng tử của các ngươi cũng đã bị bắt, các ngươi cứ đợi toàn quân bị diệt đi!”

Nói xong lời nhẫn nhủ sau cùng hắn yên tâm nhìn về hướng Đông, chậm rãi nhắm mắt lại nuốt xuống một hơi cuối cùng, nghe thấy Cửu hoàng tử bị bắt, lòng quân nhất thời đại loạn. Diệp Hòa trong lòng cũng vang lên lộp bộp, vừa sốt ruột vừa lo lắng.

Thấy đám Kỳ quân giãy dụa lại chìm xuống vài phần, Diệp Hòa nhúu mày, vội vàng ra lệnh: “Mọi người không nên khủng hoảng cũng đừng tiếp tục giãy dụa, tận lực giữ vững thăng bằng.”

Lại quay sang A Lỗ người duy nhất thoát khỏi hiểm cảnh nói: “Nhanh đi tìm một ít dây mây chắc chắn, cột lên thân cây, rồi phân cho mọi người cầm tránh bị lún sâu hơn, nhớ căn dặn mọi người không nên tranh giành, từng bước từng bước từ từ di chuyển lên bờ.”

A Lỗ vội vàng làm theo thì thấy Diệp Hòa xoay người đi tới, vội vàng hỏi: “Vương phi, người đi đâu vậy?”

Diệp Hòa cước bộ không ngừng: “Thà rằng tin có, ngươi cứ ở đây cứu bọn họ, ta đi cứu Cửu hoàng tử.”

Người binh lính kia trước khi chết còn mang theo kính ngưỡng nhìn về hướng Đông, khả năng duy nhất xảy ra là hắn rất kính ngưỡng Da Tô vương tử. Xem ra đoàn người Bắc gia rất có thể đang núp một nơi nào đó theo hướng Đông. Tuy tên binh lính Bắc gia không nhất định nói thật cũng có thể chỉ muốn đánh loạn lòng Kỳ quân, nhưng chỉ cần một phần trăm có thể năng tuyệt không thể mạo hiểm.

Nàng cũng tin tưởng nếu đổi lại Kỳ Mạch, nàng có một phần trăm bị bắt, hắn cũng sẽ liều mạng đi cứu. Huống chi đoàn người của Da Tô vương tử chỉ còn lại mười mấy người mà thôi, nói vậy phần lớn đã bị thương trên chiến trường, lấy thân thủ nàng cũng không để vào trong mắt, chỉ cần cẩn thận tránh bày rập bọn họ giăng ra sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhắm thẳng về hướng Đông, Diệp Hòa đề cao cảnh giác thăm dò mặt đất cùng bốn phía, dọc theo đường đi không phát sinh bất kỳ ngoài ý muốn nhưng Diệp Hòa vẫn không dám phớt lờ, từng bước một tiến về phía trước cho đến thấy được bóng người phía trước mới chậm rãi dừng bước.

Khi thấy thân ảnh người nọ, con người Diệp Hòa co chặt, một nam tử vóc người thon dài, hai tay bị khóa vào cây khô phía sau, mái tóc xốc xếch, gương mặt vô lực buông xuống tựa như hấp hối, hắn mặc một thân khôi giáp màu bạc. Diệp Hòa nhìn ra đó là bộ áo giáp hoàng thượng ngự tứ.

“Kỳ Mạch?” Diệp Hòa cất giọng gọi nhưng hắn không trả lời.

Hiện tại cách một khoảng khá xa, xung quanh lại không có ánh sáng, nhìn thân hình có vài phần tương tự nhưng không nhìn thấy mặt, thật là Kỳ Mạch sao? Nếu như hần đúng là Kỳ Mạch, cả người bị trôi ở chỗ này, chung quanh tất nhiên có bấy dụnặng đi qua, một khi nằng trúng chiều hai người chắc chắn cùng chết. Còn nếu như hần không phải Kỳ Mạch thì chắc chắn có bấy. Diệp Hòa do dự đứng im tại chỗ, không dám vội vàng tiến tới.

Một khắc tiếp theo, nằng lại thấy một bóng người đứng đối diện nơi Kỳ Mạch bị trôi hơn mười thước. Diệp Hòa cảnh giác nhìn qua, chỉ thấy người nọ một thân khôi giáp đen tuyền, bên hông cánh tay đều có nhiều vết thương, mái tóc thấm mồ hôi xõa trước trán, hai tròng mắt lấp lánh hữu thần, khoe miệng khẽ nhếch mang theo vài phần kiệt ngạo bất tuần, trong tay y cầm một bộ cung tên, lấp tên, căng dây vận sức chờ phát động nhắm thẳng ngực Kỳ Mạch!

Diệp Hòa trong đầu rung động âm âm, không kịp phản ứng thân thể đã phóng thẳng về phía trước, liều lĩnh chắn trước người Kỳ Mạch.

Trong nháy mắt ánh sáng chớp lên, Kỳ Mạch hai tay vốn bị trôi bỗng nhiên tránh thoát, sau đó ngẩng đầu lên. Diệp Hòa thẳmkêu tiêu rồi, không phải Kỳ Mạch! Lắc mình muốn trốn nhưng chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, khoảng cách lại gần, y hiển nhiên đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Hòa chưa kịp xuất chiêu đã bị người nọ nắm hai tay bắt chéo sau lưng, ngay sau đó liền bấm trên cổ nằng.

.....

Một thân đại thụ nằm cạnh sườn dốc, Diệp Hòa bị trôi chặt vào thân cây khô, dây được thắt chết, hết sức bền chắc.

Diệp Hòa sớm đoán được đây là bấy rập, chẳng qua lúc ấy còn chưa kịp xác nhận người bị trôi có phải Kỳ Mạch hay không thì đã bị tên Da Tô vương tử lợi dụng, đánh cuộc nằng không dám mạo hiểm tánh mạng của Kỳ Mạch. Đúng vậy, quan tâm sẽ bị loạn, nằng mới không nừa phần do dự, dù biết có tám chín phần Kỳ Mạch này là giả nhưng hai phần còn lại khiến nằng không thể để hần chết, nếu không lỡ thật sự là Kỳ Mạch, nằng nhất định hối hận cả đời.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta lại gặp mặt.” Da Tô chậm rãi sai bước đi đến, đưa tay xoa gương mặt của nằng, ánh mắt khinh miệt mang theo vài phần tà khí.

Diệp Hòa cả người nổi da gà, quay mặt sang bên cạnh né đi vuốt ve của y, sắc mặt lãnh nhược băng sương giễu cợt: “Người chỉ biết loại thủ đoạn hèn hạ này thôi ư?”

Da Tô xem thường nhếch cao khoe miệng: “Mặc dù hèn hạ nhưng cực kỳ hữu dụng, bây giờ không phải nằng đã rơi vào tay ta rồi sao?”

Diệp Hòa không muốn cùng hần nói nhảm, trực tiếp hỏi: “Kỳ Mạch đâu? Hần ở nơi nào?”

Da Tô cười đắc ý: “Hiện tại tạm thời còn chưa có bắt được nhưng hiện tại có nằng trong tay, ta nghĩ muốn hần sa lưới chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, không phải sao?”

Diệp Hòa chưa xốt, tức giận lớn tiếng quát: “Người muốn thế nào?”

“Hai mặt Chiêu Trạch lâm đều là thâm cốt chỉ có theo hướng nam bắc mới có thể chạy ra ngoài, Cửu hoàng tử Đại Kỳ quả nhiên thông minh, biết đi hướng phía nam sẽ chạm quân doanh Đại Kỳ, viện binh tùy thời có thể từ bên kia đi vào, ta chắc chắn không dám theo hướng Nam, nên dẫn người canh giữ cửa khẩu phía bắc, muốn vây chúng ta chết lại Chiêu Trạch lâm này. Một lát nữa ta sẽ phái người báo tin cho hần, hần chắc chắn sẽ đến rất nhanh.”

Da Tô cười khinh thường, giọng nói ngậm mấy phần hận ý: “Trước đó vài ngày, ta còn ở cảnh nội Đại Kỳ không thể trở về nước, hần phái người truy giết ta không chừa lối thoát, khiến Bôn vương tử hét chạy Đông lại lùi Tây mấy lần suýt nữa bỏ mạng, cuối cùng phải giả làm tên khát cái mới có thể trốn thoát, chuyện nhục nhã như thế nằng nói đi ta phải báo thế nào?”

Kỳ Mạch vốn không có ý muốn giết Da Tô vương tử, chẳng qua lần đó nằng bị ép buộc bán thanh lâu, hần mới vì trả thù nằng mới đuổi tận giết tuyệt Da Tô vương tử. Diệp Hòa âm thầm cắn môi dưới, đúng vậy, Kỳ Mạch thông minh lại giả hoạt chỉ có hần tính kế người khác, đoàn người Da Tô vương tử số lượng ít mục tiêu nhỏ, chỉ có thể trốn chỗ tối mà Kỳ quân số lượng nhiều mục tiêu lớn chỉ có thể ở chỗ sáng, xem ra hần đã tiến vào Triển Trạch lâm, chịu ăn mấy lần đánh lên nhưng lại rất nhanh thăm dò địa hình, chuyển sang tử thủ lối ra duy nhất chờ Bắc Gia vương tử chạy ra.

“Người muốn dùng ta uy hiếp Kỳ Mạch bỏ tay chịu trôi?” Diệp Hòa nhìn y, cau mày hỏi.

“Nhìn thấy thâm cốt này chưa?” Da Tô chỉ ngón tay.

Diệp Hòa theo phương hướng y chỉ cúi đầu nhìn, chỉ nhìn thấy một sườn dốc nghiêng phía trên phủ toàn rêu xanh, nhìn xuống chút nữa chính là một mảnh tối đen sâu không thấy đáy còn chưa hiểu ý đồ đã nghe y dùng giọng thoải mái nói: “Nơi này nổi danh là Ác Lang cốc, người sống đi xuống tất trở thành món ăn để bọn lang tranh giành. Bắc Gia chúng ta rất tôn sùng lang, một lát nữa nếu đây hai người các ngươi xuống đó coi như cung phụng Lang Thần vậy.”

Diệp Hòa nghe vậy hung hăng trừng hần, Da Tô đắc ý ngửa đầu cười rộ lên: “Nằng sắp chết rồi, thế có di ngôn gì không?”

“Có.” Diệp Hòa gật đầu, ngay sau đó lăm lăm một câu.

“Nằng nói cái gì?” Da Tô không nghe rõ, bèn tiến lên hai bước, tò mò hỏi.

“Ta mới vừa nói.” Diệp Hòa nhìn chăm hăm y, gằng từng chữ từng câu rõ ràng rành mạch: “Bác gia các người tôn thờ lang đến vậy, không bằng đem người cung phụng cho Lang thần chẳng phải có thành ý hơn?”

Da Tô vương tử sững sờ, chưa kịp phản ứng đã thấy Diệp Hòa cong lên khoe miệng mỉm cười ngọt ngào, một giây sau Diệp Hòa chợt vươn ra hai tay, dùng khí lực toàn thân đẩy y xuống dưới cốc, tuy sợi dây bọn họ trôi nòng thất khiếu gục chết nhưng nòng từng được huấn luyện đặc biệt tự vệ, muốn thoát khỏi sợi dây này chỉ cần thời gian mà thôi, cố ý gắng hỏi Da Tô vương tử chỉ vì muốn dời đi lực chú ý của hắn.

Khoảnh khắc đẩy được Da Tô vương tử xuống dốc núi, Diệp Hòa muốn cất giọng xướng bài ca giải phóng nông nô, không nghĩ đến vui quá hóa buồn, lúc thân thể vương tử hèn hạ mất đi thẳng bằng ngã về phía sau cũng trong lúc ấy y đột nhiên giơ tay nắm lấy đai lưng Diệp Hòa, Diệp Hòa chỉ cảm thấy trời đất đảo ngược, sau đó hai người cùng nhau lăn xuống dốc sườn núi.

“Vương tử điện hạ!” Đám thuộc hạ Da Tô vương tử cao giọng hô lên, chỉ thấy thân ảnh hai người quay cuồng ngã xuống sườn núi, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Thân thể không ngừng lăn xuống, may bên trên sườn núi phủ đầy rêu xanh mềm mại mới giảm lực tổn thương. Diệp Hòa âm thầm lo lắng nghĩ cách tự cứu bản thân, đưa tay hết sức nắm lấy bất cứ việc gì có thể, thể nhưng Da Tô vương tử không muốn nòng chạy trốn một mình, hai tay vòng lại ôm chặt người nòng, khiến nòng khó khăn nắm được cái gì có thể leo lên.

Diệp Hòa giật giữ bộc phát, trong lúc vẫn còn quay cuồng giơ lên đầu gối dưới đá vào bụng y, Da Tô bật ra tiếng rên rỉ vẫn không buông tay, ngược lại kéo nòng ôm càng chặt. Bị người nọ liên lụy Diệp Hòa vô kể khả thi, đành phải nhận mệnh lăn từ sườn dốc đến đáy cốc.

Rốt cục hai người lăn xuống mặt đất bằng phẳng mới chậm rãi ngừng lại, Diệp Hòa nhanh chóng ngồi dậy, rút ra chủy thủ trong giày đặt trên cổ Da Tô, lại thấy y thái độ kêu ngoạ không ai bì nổi, khoe miệng nhướn cao, con ngươi sắc bén nhìn chằm chằm cổ nòng. Diệp Hòa cúi đầu nhìn, quả nhiên chiếc nhẫn thiết y đeo đang đặt ngay cổ họng nòng.

Thấy sắc mặt nòng thay đổi, Da Tô vương tử nhoen miệng cười: “Nàng thông minh ta cũng không ngốc.”

Diệp Hòa lạnh lùng nói: “Người muốn cùng ta chết ở đây ư?”

“Không.” Da Tô lắc đầu đưa ra đề nghị: “Nếu không chúng ta trước đứng lên, đếm đến ba chúng ta phải cùng nhau buông tay?”

Diệp Hòa nhìn chằm chằm y, đáp: “Được!”

“Một, hai, ba!”

Đếm tới ba hai người chậm rãi buông lỏng ra vũ khí uy hiếp đối phương, song ở thời điểm bọn họ cũng thả đối phương, hai người đồng thời xuất thủ muốn đoạt lấy vũ khí trong tay đối phương, dĩ nhiên đều không thể như ý muốn nhưng tránh không được dấy lên cuộc chiến mới.

Không giống lần trước tỷ thí tại hoàng cung, lần này Diệp Hòa không chút bận tâm, trải qua nhiều chuyện đã không còn gì khiến nòng phải nương tay, mỗi lần đánh ra đều dùng chiêu hiểm muốn lấy mạng y.

Về phần Da Tô vương tử đã sớm muốn lấy tánh mạng nòng đương nhiên liều chết đánh trả, hai người như có mối thù không đội trời chung, mỗi chiêu một thức đều công kích chỗ trí mạng, chiêu thức tàn nhẫn không chút lưu tình, muốn nhanh gọn lấy đi tính mạng đối phương.

“Grừ.ừ.” Một giọng gầm gừ kéo dài vọng đến, cả hai cảm nhận được có đôi mắt phiếm ánh sáng xanh đang rình bọn họ, động tác tấn công đối phương nhất thời cứng đờ.

Diệp Hòa cả người rơi vào trạng thái căng thẳng, cau mày nói: “Nơi này thật là Ác Lang cốc?”

“Nói nhầm!” Da Tô lau vết máu khoe miệng mới vừa bị nòng đâm một cú, không kiên nhẫn nói: “Có phải ác lang cốc hay không đến bây giờ nòng vẫn chưa nhìn ra sao?”

Nếu không phải y hại nòng làm sao rơi vào tình cảnh thế này? Diệp Hòa bức bội nghiêng răng nghiêng lợi gằn lên: “Ta thật muốn giết ngươi.”

“Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi.” Da Tô liếc xéo nòng, oán hận nói: “Nhưng hiện tại nòng tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện đó, ta và nòng thân thủ cũng không tệ cùng hợp tác có lẽ còn đường sống, nếu không cứ đội ở đây làm mồi cho chúng nó.”

Diệp Hòa do dự một hồi rốt cuộc gạt đầu, không sai, hiện tại trước mắt chỉ có duy nhất con đường, nòng trân quý tánh mạng, huống chi giờ đây nòng còn có Kỳ Mạch, không thể bỏ lại người nòng yêu bởi vậy nòng nhất định không thể chết được!

Giăng co chốc lát bày sồi chậm rãi nhích tới gần buộc chặt vòng vây. Tất cả động vật đều sợ hỏa, đám sồi này cũng không ngoại lệ, còn việc nghĩ hiện tại lập tức tìm củi nổi lửa thì đã không kịp, bất quá trong cái rủi có cái may, hiện tại đám sồi vây quanh bọn họ không phải rất nhiều.

Diệp Hòa âm thầm đếm có tất cả sáu con. Khi nhìn đến con có bộ lông trên lưng dựng đứng, đôi mắt xanh lóe ra hung tợn, răng trắng đầy đặc nhe ra như có thể tùy thời nhào đến cắn xé. Diệp Hòa không dám phớt lờ, lòng bàn tay siết chặt chủy thủ chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh đón kẻ địch.

“Grừ.....” Một con hắc lang hình thể cao lớn rú lên một tiếng, đám sồi thừa thốt mang theo con khát máu chạy như điên tới nhào về phía hai người.

Đám sồi như đã phân công từ trước, ba con ăn ý tấn công Da Tô, ba con còn lại nhất trí tấn công Diệp Hòa, kèm theo tiếng gầm rú chói tai, mùi vị tanh hôi phun vào mặt, bọn họ công kích tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt một con dã lang miệng to như chậu máu nhào gần tới trước mắt, Diệp Hòa vội vàng xoay người né tránh, mới vừa thở phào nhẹ nhõm lại có một bóng đen chạm mặt phủ xuống, trong tay tuy có chủy thủ nhưng dù sao cũng chỉ bình khí ngắn, nhất định phải đến gần mới tổn thương được nó. Song sồi thuộc loài nhanh nhẹn, nếu nhích tới gần ngược lại quá nguy hiểm, Diệp Hòa không cách nào tiến công chỉ có thể tận lực tránh né, mấy lần tung mình né tránh đều hết sức chật vật.

Đám sồi thấy nàng chỉ thủ không công càng thêm lớn lối công kích, biết tiếp tục thế này không phải biện pháp tốt. Diệp Hòa nhú chặt chân mày ánh mắt thật nhanh quét qua bốn phía, khi thấy cách đó không xa có một cây mộc côn bị vứt đi thì ánh mắt lóe sáng, chọt tung mình trên mặt đất nhanh chóng lăn qua, nhanh tay nhặt lên mộc côn trên mặt đất.

Lúc mượn sức eo bần lên vừa vận xuất hiện một con dã lang màu xám tro đánh tới, Diệp Hòa vung lên mộc côn hung hăng đập lên đầu nó, chỉ nghe vang lên một tiếng bĩ thảm, con sồi bị đánh lật trên mặt đất nhưng lập tức lật người đứng lên, nhe răng phần nộ gào thét dùng đôi mắt xanh căm hận ngó chừng nàng, vừa bị ăn khổ mà nhất thời không dám tiến lên, thế nhưng không đợi Diệp Hòa lấy hơi liền thấy hai con sồi khác đồng thời nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Thần kinh Diệp Hòa rơi vào trạng thái căng thẳng, đem hết toàn lực huy động cây gỗ, mặc dù mộc côn không thể gây hại nhưng miễn cưỡng có thể ứng phó đợt tấn công của bọn chúng. Liếc sang hướng Da Tô vương tử không nhẹ nhàng như vậy, khác với Diệp Hòa kỹ xảo thành thạo, trước đó y đã lãnh binh tác chiến, sau đó lại bại trận phải bỏ chạy, một ngày một đêm đánh nhau bốn ba hiển nhiên đã thấm mệt.

Hiện tại trên người chỉ có duy nhất một loại binh khí đó là chiếc nhẫn sắt đeo trên tay, vũ khí này chỉ có thể dụng phương thức đánh áp sát còn tình huống trước mắt thì không dùng được, chỉ thấy y mấy lần cận kề nguy hiểm lại may mắn thoát khỏi răng nanh của chúng, để có thể linh hoạt né tránh y cỡi bỏ khôi giáp nặng nề trên người cũng vì vậy thiếu đi một tầng phòng hộ, trên tay lưng eo đều bị móng vuốt sắc bén cứa ra mấy đạo vết máu, áo trên người cũng rách rưới chật vật không chịu nổi.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Diệp Hòa vừa vung cây gỗ vừa tránh né chạy ra ngoài, khước môi không nhìn được cong lên nhìn có chút hả hê, Da Tô dường như cảm giác được ánh mắt giễu cợt của nàng, tức giận hung hăng trừng lại, cũng trong lúc sơ ý đó để cho cự lang lớn nhất có cơ hội nhào về phía y, Da Tô không kịp phòng bị liền bị móng vuốt nặng nề ép ngã trên mặt đất như con mồi bị bắt được không thể động đậy.

Giờ khắc này, nụ cười trên mặt Diệp Hòa trở nên cứng ngắc, y không thể chết được, y mà chết chỉ còn mình nàng đối phó đám sồi hung tợn này, chắc chắn không thể sót sót trở ra ngoài. Diệp Hòa chọt nhảy dựng lên nhào vào trên người cự lang, khoảng khắc cự lang cúi đầu muốn cắn đứt cổ y, chủy thủ trong tay liền hung hăng đâm xuống kéo ngang qua.

Máu tươi phun tung tóe, cự lang vì thế yếu ớt ngã xuống. Song, lúc này sau lưng Diệp Hòa lại không có gì che chắn, năm con sồi còn lại lộ ra răng nanh, mở to miệng tràn đầy mùi tanh, chân sau đạp một cái liền nhất tề nhào tới.

Diệp Hòa còn đang nằm úp sấp nhất thời không thể phát hiện, Da Tô nằm ngửa trên mặt đất thấy vậy liền ôm lấy Diệp Hòa lăn sang mảnh đất bên cạnh, bày sồi chụp vào khoảng không, phần lông trên lưng nhanh chóng dựng đứng tràn đầy sức sống, miệng phát ra tiếng gầm rú ghê rợn, hung ác nhìn chăm chăm bọn họ.

Hai người thừa cơ hội bọn nó dừng lại tung mình đứng lên, từng ngum từng ngum thở hổn hển, không hện mà cùng chung ý nghĩ đồng thời nhìn thấy ánh mắt đối phương đề lộ con khát máu, bọn họ phối hợp đối phó đám sồi, nếu còn chần chờ chỉ tổ hao tổn thể lực cho nên bọn họ bắt buộc phải hợp tác còn phải tốc chiến tốc thắng.

Mới vừa trải qua sống chết cận kề, hai người không dám khinh suất phối hợp toàn lực đối phó bày sồi, Da Tô tựa hồ mang theo tâm trạng được ăn cả ngã về không cùng bày sồi dao động tránh né, nhìn thấy có sơ sót bọn sồi chủ động nhào đến.

Bất quá vừa rồi bị đè bẹp chỉ vì kinh ngạc sơ suất đề phòng không kịp, lần này đã sớm có chuẩn bị chờ bọn chúng đến nên Da Tô canh đúng thời cơ, lúc con sồi cúi đầu muốn cắn y liền vung tay đem nhẫn sắt trên ngón tay hung hăng ghim vào mắt sồi. Gào lên một tiếng thảm thiết, con sồi bị ăn đau điên

cuồng hươ ra móng nhọn, trên người Da Tô lập tức xuất hiện vết máu, lúc này Diệp Hòa vừa vịn ném qua chủy thủ cho hấn chỉ chưa lại gây gổ để đối phó nhóm sói bên mình, Da Tô tiếp được chủy thủ nhắm ngay cổ sói cái đâm vào!

Cứ thế áp dụng theo cách họa hồ lô, Da Tô đơn độc đấu từng mãnh sói, Diệp Hòa thì huy động cây gỗ bức lui bọn chúng, mục đích kéo dài thời gian không để cho bọn nó đến gần, vì tránh đám sói đồng loạt tấn công bọn họ phối hợp nhuần nhuyễn, Da Tô liên tiếp giết được bốn con chỉ sót lại một con cuối cùng.

Thế nhưng cánh tay Diệp Hòa đã chịu hết nổi, cả người không còn chút sức, khắp người Da Tô đều là vết cào cào vật không chịu nổi, hai người thể suy sức yếu, sức cùng lực kiệt nhưng vẫn phải trụ đi nguy hiểm cuối cùng. Đang lúc hai người đề cao tinh thần cảnh giác chuẩn bị đánh cược lần cuối lại thấy con sói hú lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Hai người đều hiểu đề con sói này chạy thoát sẽ dẫn đến cả bầy sói hung tợn hơn nhưng bọn họ đã không còn sức đuổi theo, mà dù có đuổi theo cũng không kịp. Diệp Hòa chân như nhũn ra đặt mông ngồi dưới đất, hữu khí vô lực thở hổn hển nhìn sang ai ngờ Da Tô bên cạnh còn khoa trương hơn, trực tiếp ngã chổng vó nằm trên mặt đất.

Diệp Hòa cau mày, vươn chân đập đập trên người y: “Ê, đứng lên! Đi nhặt chút ít củi khô nấu lửa!”

Da Tô tức đến dựng lông lên, đôi mắt to nhìn chăm chăm, bực bội quát: “Nàng đã thêm một cái nữa coi!”

Diệp Hòa nghe vậy lại bồi thêm một cước: “Ta đá ngươi đấy thế nào?”

“Mẹ kiếp!” Da Tô ào nã tung mình ngồi dậy, đưa tay cầm cổ chân của nàng, tàn bạo nói: “Người đàn bà chanh chua này, đừng cho rằng ta hiện tại không còn khí lực thu thập nàng!”

Người đàn bà chanh chua? Diệp Hòa nhất thời bị y chọc giận, không cam lòng yếu thế nói: “Tới đi, ngươi là tên tiểu nhân hèn hạ, ta lúc nào sợ ngươi hả?”

“Chưa từng sợ ta à?” Da Tô cười lạnh một tiếng, ngoài dự tính y kéo phăng đôi giày của nàng rồi tuột cả vớ, duỗi ra ngón tay nhanh chóng ấn dưới lòng bàn chân nàng.

Diệp Hòa không ngờ tới y sử dụng thủ đoạn thế này, một trận ngứa ngáy ập đến khó chịu đến nàng cong lên thất lưng liên tục duỗi chân nhưng làm sao cũng tránh không thoát, ba hồi thống khổ ba hồi buồn cười suýt chảy cả nước mắt.

Thấy nàng vừa khóc vừa cười, tròn mắt Da Tô vương tử lộ ra mấy phần đắc ý, khuôn mặt có phần vô sỉ sán lại gần mấy phần: “Hiện tại biết sợ chưa?”

Bất đắc dĩ Diệp Hòa giận đến cắn răng, cả người không còn chút sức lực hơn nữa chủy thủ còn đang nằm chỗ y, nếu không thật muốn cho y một đao! Dưới tình thế cấp bách không kịp quản nhiều, Diệp Hòa vươn tay nắm lấy tóc của y dùng sức kéo ra, Da Tô a một tiếng, hai tròn mắt bốc lửa cảm tức hống: “Buông tay!”

“Ngươi nói lòng trước!”

“Được, vẫn theo quy cách cũ, chúng ta đếm đến ba rồi cùng nhau buông tay.”

Diệp Hòa lạnh lùng nhìn y rồi gật đầu đáp ứng, đếm đến ba hai người cùng nhau buông tay, lập tức nhảy cách một thước, về mặt phòng bị nhìn đối phương. Diệp Hòa có chút hối hận, hiện tại bất cứ lúc nào bầy sói cũng có thể quay lại, hai người bọn họ vốn muốn liều người chết ta sống bây giờ lại thành quan hệ môi hở răng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vòng tay ôn nhu

Không giống với ao đầm trong rừng bị cây cối che khuất bầu trời, nơi này có thể thấy rõ ánh trăng trên cao, tia sáng màu vàng nhạt nhẹ nhàng rải xuống mặt đất, bốn phía truyền đến tiếng râm rang của côn trùng, chung quanh một mảnh cỏ dại um tùm xanh tươi, nếu sơn cốc này không phải có ác lang hung mãnh nhất định sẽ là một nơi yên tĩnh xinh đẹp nhất.

Diệp Hòa cảm thán chậm rãi đứng dậy, Da Tô lười biếng tựa vào một gốc cây, mở miệng: “Nàng đi đâu?”

“Nhặt củi nấu lửa.” Diệp Hòa không quay đầu lại nói bỗng nhiên Da Tô đứng lên giọng nói mang theo ý ra lệnh: “Nàng cứ ngồi ở đây, ta đi nhặt!”

Diệp Hòa dừng bước quay đầu lại cau mày nhìn hấn, trong đôi mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, không biết hồ lô tiểu nhân hèn hạ kia đang chứa cái gì?

“Nhìn cái gì?” Da Tô gắng lên, sau đó đem chủy thủ ném trả lại cho nàng, giọng nói vẫn mang theo tự cao tự đại không ai bì nổi: “Gia đói bụng! Nàng ở

đây cắt một ít thịt sói, lát nữa ta về nướng ăn!”

Thì ra đã đói bụng rồi, người này từ nhỏ quần áo đưa tới tay cơm tới há mồm, sống sung sướng không cần đụng đến tay chân. Tuy Da Tô vương tử cùng Kỳ Mạch đều được sinh trong gia đình đế vương, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng hưởng hết vinh hoa phú quý không biết nhân gian khó khăn nhưng khác nhau ở chỗ y là con trai độc nhất có thể không chút kiêng kỵ muốn làm gì thì làm nhưng Kỳ Mạch thì khác lúc nào cũng phải đề phòng khắp nơi, còn phải cùng đám huynh đệ tranh đấu, hơn nữa tâm trí cùng cơ mẫn cũng không bằng Kỳ Mạch, tóm lại y chỉ là một vương tử bị chiều sinh hư.

Diệp Hòa khom lưng ngồi xuống, dùng chủy thủ rạch bụng mở ngực một con sói, cắt lấy mỡ thịt ngon nhất, tẩy đi máu, lột đi lớp da bên trên. Một loạt công tác chuẩn bị làm tốt, Da Tô cũng vừa vận ôm một mỡ củi khô trở về, y móc ra ống dẫn đốt nhóm lửa nhanh chóng thấp sáng cả sơn động.

Diệp Hòa đem hai miếng thịt chia ra xiên xong mới nhích đến gần đồng lửa nướng. Đương nhiên Da Tô rất đói, giờ người được mùi thịt như có như không, nuốt xuống một ngụm nước miếng. Nghĩ tới bản thân lưu lạc đến tình cảnh thế này đều tại tên vương tử hèn hạ vô sỉ kia, Diệp Hòa có ý chỉ nướng chín một miếng thịt sói, miếng còn lại chỉ nướng sơ qua, đang muốn đưa miếng thịt chưa chín cho Da Tô bỗng nhiên nghĩ đến cách Hoàng Dung đối phó Âu Dương Phong, ngay sau đó áp dụng đưa que chín cho y: “Ăn đi.”

Quả nhiên, Da Tô nhận thấy nàng không có hảo ý, suy nghĩ một hồi tự cho rằng thông minh thoát lấy que thịt sói còn chưa nướng chín, nói: “Ta ăn phần này.”

Diệp Hòa không thể không đưa, cầm lấy phần thịt sói đã chín, lại thấy Da Tô sau khi cắn xuống khê chau lại mày kiếm, phi một tiếng phun ra, giận giữ chỉ vào Diệp Hòa: “Nữ nhân này ——”

“Ta thế nào?” Diệp Hòa lạnh lùng lườm y: “Là người tự mình muốn ăn, không được trách ta!”

“Hừ, đã biết nàng không có ý tốt!” Da Tô oán trách lần nữa đem thịt gác trên lửa nướng, song cũng không lâu lắm, một cỗ mùi khét bay đến, thịt sói bị nướng cháy khét như than không khác gì sắc mặt Da Tô vương tử lúc này.

Da Tô thờ hờn hển, chớp mắt một cái nhìn về phía một nửa thịt sói còn lại trong tay Diệp Hòa, tiếp theo đưa tay muốn đoạn, Diệp Hòa vội vàng né tránh, cau mày hét lên: “Đây là phần ta đã ăn!”

Nhưng Da Tô cao ngạo nói: “Bỏn vương tử không ngại.”

Diệp Hòa giận đến trợn mắt: “Người không ngại ta ngại!” Phía trên còn nước miếng của nàng, ở hiện đại cái này còn gọi là hôn gián tiếp, nàng thà rằng ném cũng sẽ không cho tên tiểu nhân hèn hạ này ăn!

Thấy Da Tô nhào đầu qua cướp đoạt, Diệp Hòa vội vàng xoay người, cắn xuống một miếng lớn, đem phần trên tay quăng vào đồng lửa, hại Da Tô chụp trúng khoảng không.

Thấy Da Tô biểu tình giận dữ, Diệp Hòa không nhịn được tâm tình sướng khoái nhồm miệng cười đắc ý. Cũng trong lúc này Da Tô ánh mắt chợt lóe, cúi xuống dùng miệng muốn cướp thịt trong miệng Diệp Hòa, khi đôi môi chạm nhau Diệp Hòa cả người như bị sét đánh, trợn to hai mắt nhìn.

Da Tô đầu lưỡi linh xảo càn quét trong khoang miệng Diệp Hòa, thịt bên trong miệng nàng nhanh chóng trôi tuột qua miệng y. Sau đó Da Tô thoải mái nhai nhai nuốt nuốt, lấy tư thái kẻ chiến thắng nhìn Diệp Hòa, ngón tay miết nhẹ lên môi: “Thịt mùi vị không tệ nhưng môi nàng ngon hơn.”

Diệp Hòa cảm giác mình sắp điên rồi, lý trí gì tinh táo gì đều biến mất không thấy bóng dáng, xanh mặt vuron ra hai tay bóp cổ y: “Ta giết người!”

Con giận bị khơi mào, Diệp Hòa quên hết tất cả, không chút lưu tình bóp cổ khiến Da Tô không thể tránh né nhanh chóng đỏ mặt tím tái, mở to mắt cảm tức dờn nàng.

Trong lúc này tiếng gầm gừ quen thuộc truyền đến khiến người ta rợn tóc gáy. Diệp Hòa chợt hiểu ra hoàn hồn, thu hồi đôi tay, oán hận liếc sang Da Tô, rồi nhìn lại bốn phía. Trong bóng tối dần hiện ra hai đôi lục quang, bốn đôi lục quang, tám đôi lục quang.

Ở trong bóng tối vô số lục quang chậm rãi nhích tới gần, lần này số lượng đã lạng không chỉ có sáu con. Trong khoảng thời gian Diệp Hòa ngằm đếm, đoán chừng không dưới năm mươi con.

Chỉ có sáu con thôi đã khiến bọn họ hựt hơi chiến đấu, bây giờ có tới mấy chục con, tuy Diệp Hòa không phải người dễ nhận thua nhưng hiện tại trong đầu chỉ có ba chữ——CHẾT – CHẮC – RỒI !!!

Da Tô sống lưng kéo căng, xoa xoa cổ họng bị bấm đến đỏ, hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Mau đốt lửa lớn hơn.” Diệp Hòa hít sâu một hơi, đem củi ném vào đồng lửa, hy vọng bày sói vì sợ lửa mà không dám nhích tới gần, nếu không bọn họ chỉ có thể chờ chết.

Một lát sau, những lục quang chớp nháy chậm rãi di chuyển đến, vòng vây từ dần dần thu nhỏ lại, vốn chỉ có thể nhìn thấy một ít lục quang nhưng bây giờ có thể nhìn rõ đường nét cả con, hơi thở đã thú dờn đập càng thêm rõ ràng.

Bọn họ vì đang đói bụng hay muốn báo thù cho đàn sói trước đó? Hoặc y vào số lượng nhiều dám nhích tới gần đồng lửa? Nhìn những ánh mắt dữ tợn của đàn sói, Diệp Hòa cảm thấy sống lưng rỉ mồ hôi lạnh.

Lại thấy Da Tô mở to một đôi mắt sáng trong như hổ phách nhìn Diệp Hòa, biểu tình phức tạp cười nói: “Phụ vương từng nói với ta, nam nhân may mắn nhất là được gặp nữ nhân không thể cùng sinh nhưng có thể tử với mình, không nghĩ tới người đó lại là nàng.”

“Ít tự cho là đúng đi, ai chết cùng người hả?” Diệp Hòa giận đến sắc mặt xanh mét, căm tức quay sang nhìn y, ngay sau đó tiếp tục châm củi vào đồng lửa.

Song những đả lang kia dường như đã không còn tính nhẫn nại, to gan từng bước ép sát phía trước, Diệp Hòa rất nhanh nắm chùy thủ đứng lên, cảnh giác chăm chăm nhìn bọn họ, mặc dù chỉ còn sót lại một hơi nằng cũng phải liều mạng. Bất quá ánh mắt nằng có hung ác cỡ nào cũng không có tác dụng, chỉ nghe thấy con lang đầu đàn hú lên một tiếng, bốn con lang dẫn đầu nhích tới gần đồng loạt nhào lên.

Diệp Hòa hiển nhiên đã quá tự đánh giá cao năng lực của mình, thật ra đã sức cùng lực kiệt căn bản không thể phản kháng, chớp mắt đám sói đã lướt tới, Da Tô theo bản năng nhanh đem nằng áp đảo che dưới thân thể.

Diệp Hòa trong bụng cả kinh, ngẩng đầu lên, dưới ánh lửa nhìn khuôn mặt Da Tô thấy chết không còn. “Vèo” một lực đạo mạnh mẽ xé tan không khí vọt tới, bốn đả lang cùng lúc ngã trên mặt đất, co quắp giật giật mấy cái liền ngừng thở. Một con sói vừa vọt ngã lên bên cạnh Diệp Hòa, nghiêng mặt nhìn lại có thể nhìn thấy rõ trên cổ con sói đang bị cắm một mũi lên bạch vũ.

Lông mày cau chặt của Diệp Hòa nhất thời giãn ra, thần kinh căng thẳng cũng thả lỏng, tất cả lo lắng sợ hãi đều biến mất không thấy bóng dáng, bản một lượt bốn mũi tên chỉ có thể là người nọ, hẳn tới rồi, Kỳ Mạch tới!

Cùng lúc đó một trận mưa tên như vũ bão ập đến bắn về phía bảy sói, xa xa xuất hiện vô số người mặc quân phục binh sĩ, sắp hàng không chỉnh tề nhưng trong tay đều cầm cung tên, âm thanh kéo dây cung không ngừng vang vọng, hừng hực sa số cung tên rậm rịch cắm tán loạn trên thân bảy sói, thấy tình hình không ổn đám sói còn chưa trúng tên rồi rút lui, bảy sói hung tàn bỗng chốc như điều thú chạy tán loạn, không đầy một lát đã không thấy bóng dáng chỉ để lại mấy thi thể trúng tên bất động.

Trên người sức nặng bị gỡ bỏ, Diệp Hòa chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, sau đó rơi vào một lòng ngực quen thuộc, mặc dù hơi thấm lạnh nhưng cánh tay vòng quanh người siết chặt khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, không nhịn được rúc mặt vào lồng ngực hắn, tham lam hưởng thụ hơi thở thuộc về hắn.

“Thật xin lỗi, ta tới chậm.” Trên khuôn mặt tuấn tú của Kỳ Mạch ngập tràn tự trách, nhìn người trong ngực chật vật không chịu nổi, muôn vàn lo lắng mọi tức giận đều hóa thành ôn nhu.

Một tên binh lính bước nhanh về phía trước, cung kính hỏi: “Tướng quân, còn Da Tô vương tử phải xử trí thế nào?”

Kỳ Mạch cau lại mi tâm, trông mắt đen nhánh lóe lên tia sắc lạnh, không thèm nhìn hắn, nói: “Giết.”

Binh lính lĩnh mệnh rồi đi, lúc này Da Tô đã bị trói gô ấn mạnh quỳ trên mặt đất, khuôn mặt vẫn cao ngạo bất khuất, sống lưng thẳng tắp, tên binh lính đi tới phía sau y giờ cao quần đao muốn chặt đầu y xuống.

“Chờ một chút!” Bỗng nhiên Diệp Hòa lên tiếng, ngẩng đầu nhìn Kỳ Mạch, hạ thấp giọng: “Hiện tại hai nước giao chiến, nếu giết y rồi thù hận giữa Bắc gia cùng Đại Kỳ sẽ khó hóa giải, ngược lại nếu chúng ta giữ y lại có thể khiến Bắc gia lui binh. Kỳ Mạch, chàng nên nghĩ đến lợi ích về sau, chúng ta bây giờ không có lý do gì giết y.”

Kỳ Mạch sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, trông mắt cúi xuống, sát ý trong mắt không giảm, gằn lên: “Y thiếu chút nữa muốn lấy mạng nàng, chỉ một lý do này đã đủ y chết một ngàn lần!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chuyện vui đột nhiên tới

Ngẩng đầu lên chăm chăm nhìn đôi mắt đen lánh không chịu thỏa hiệp, nghĩ đến Tô vương tử bị giết sẽ dẫn đến hậu quả gì. Diệp Hòa trở nên nóng nảy: “Không nên! Kỳ Mạch, chàng hiện tại giết y rồi có thể giải tỏa uất khí trong lòng nhưng sẽ dẫn đến hậu quả chiến tranh khôn lường.”

Vừa nói vừa chỉ sang đám binh lính chung quanh thăm thẳm một môi vẫn gồng mình đứng nghiêm “Những binh lính này đều là một sinh mạng còn sống, người nào cũng có thân nhân phụ mẫu cần phụng dưỡng, bọn họ dùng hết nhiệt huyết dâng thân vào nguy hiểm, cứu tử nhất sanh, hiện tại có cơ hội tránh khỏi chiến tranh, tại sao không nắm chắc cơ hội này? Kỳ Mạch, chàng là một người tinh táo lý trí, không nên vì ta mà phạm sai lầm. A.”

Lời còn chưa dứt bụng đột nhiên xuất hiện quặn thắt đau đớn, Diệp Hòa không nhịn được thấp giọng hô lên, sắc mặt trắng mét, thái dương tinh mịn mồ hôi hột. Da Tô ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, đôi mắt màu hổ phách lóe sáng, vùng vẫy muốn đứng lên nhưng lập tức bị binh sĩ hai bên dùng sức ép lại trên mặt đất.

Kỳ Mạch sắc mặt thay đổi, trông mắt lạnh như băng rõ ràng chứa tức giận thoáng cái biến mất đâu không thấy, hạ giọng lo lắng hỏi: “Hòa Nhi, thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái?”

Thấy nàng khổ sở cau mày, cắn chặt hàm răng nói không ra lời, ánh mắt vẫn lo lắng nhìn Da Tô quỳ trên mặt đất, nhất thời thỏa hiệp nói: “Được rồi, nàng trước đừng nóng vội, ta không giết y, giờ ta lập tức đưa nàng trở về doanh tìm quân y.”

Vừa nói cánh tay cường tráng có lực ôm ngang cả người nàng, muốn sai bước đi, ở bên cạnh binh lính khó xử xin chỉ thị: “Tướng quân, Bắc gia vương tử này phải xử lý thế nào.....”

“Trời lại đưa về quân doanh, phái người trông coi!”

“Tuân lệnh!”

Trong trướng thoáng mát rộng rãi, ngọn đèn dầu được thấp sáng ngời, Diệp Hòa nằm trên giường phủ da thú, sắc mặt mỗi một, cổ tay nhỏ nhắn trắng ngần vô lực rũ xuống, được vị quân y tuổi trên năm mươi bên cạnh cẩn thận bắt mạch, thỉnh thoảng nhìn xem sắc mặt, cứ thế qua lại nhiều lần như muốn xác nhận điều gì.

Kỳ Mạch một thân áo bào nhiễm bụi đất không kịp đổi tức trực canh giữ bên cạnh, mắt kiên nhẫn đi đến hỏi: “Thế nào? Có gì đáng ngại không?”

Lão quân y chẩn đoán bệnh xong thu tay lại, lập tức đứng dậy cung kính quỳ trên mặt đất nói: “Chúc mừng điện hạ! Chúc mừng Vương phi! Mạch tượng của Vương phi là hi mạch chắc chắn không sai!”

“Hi mạch?!” Kỳ Mạch thần thái vốn bình tĩnh trong nháy mắt vỡ tan, một bước xa chạy đến phía trước, thân phận vương giả gì đó đều bị vứt không còn một mống, vươn ra hai tay tự mình đỡ dậy quân y quỳ trên mặt đất: “Ông nói thực sao? Nàng có tin vui?”

Quân y sợ đến hoảng loạn, vội vàng chấp tay nói: “Hồi bẩm điện hạ, lão phu làm nghề y nhiều năm hi mạch tuyệt không nhìn lầm, Vương phi đã mang thai hơn một tháng.”

Diệp Hòa ở bên nghe cũng kinh hoàng không thôi, hai tay bắt giác nhẹ nhàng xoa lên phần bụng, nàng mang thai hơn một tháng rồi sao, vậy mà nàng không biết thậm chí còn thường xuyên nôn ba khắp nơi, trước đó không lâu còn chiến đấu cùng bầy sói, nếu có sơ xuất hậu quả nhất định không tưởng tượng nổi..... Diệp Hòa càng nghĩ càng sợ, may mắn từ không có chuyện gì, nếu không mẫu thân như nàng tội lỗi thực sự khó có thể tha thứ.

Đột nhiên cảm giác được bàn tay bị nắm chắc, Diệp Hòa phục hồi tinh thần liền nhìn thấy đôi mắt đen như ngọc rạng rỡ sinh huy, thật giống mình châu tủa sáng trong đêm tối, mang theo vui sướng nhộn nhạo chuyển động.

Kỳ Mạch trong mắt hiện ra nét cười, cầm tay nàng, nhẹ nhàng đặt chúng trong lòng bàn tay: “Hòa Nhi, nàng nghe thấy không? Chúng ta có hài tử rồi.”

Diệp Hòa bị vui vẻ của hân hạnh hưởng, nhìn không được nhoeo miệng cười: “Ta nghe được, là nhi tử của hai chúng ta.”

Hai người nhìn nhau bật cười, trong lúc vui mừng lại thấy quân y sắc mặt khó xử tiến lên một bước: “Điện hạ, xin thứ cho lão phu nói thẳng, vương phi sức khỏe không tốt, mạch tượng hỗn loạn vừa rồi lại động thai khí, trước mắt không thể tiếp tục một nhọc ảnh hưởng thai khí, mà phải bình tâm tĩnh dưỡng, đứng giờ phục dụng thuốc dưỡng thai, nếu không sợ rằng.....”

Trong lòng Diệp Hòa vang lên lộp bộp, nụ cười trên mặt Kỳ Mạch giảm dần, giữa đầu lông mày tụ lại, phát phát tay trầm giọng nói: “Ông ra ngoài viết đơn thuốc đi, nhớ dùng dược liệu tốt nhất, sau này mỗi ngày đều đến đây bắt mạch cho dù trời sập xuống cũng phải bảo đảm mẫu tử bọn họ bình an!”

“Tuân lệnh, lão phu lui ra trước.” Lão quân y lúc đầu sừng sốt, ngay sau đó vội vàng trình trọng đáp trả, khom người thối lui khỏi trướng.

Diệp Hòa ngồi dựa trên giường êm, khẽ cau mày, tay nhẹ nhàng xoa bụng, trong đầu vang vọng lời nói ban nãy của lão quân y, bất giác lo lắng không yên. Kỳ Mạch ngồi xuống cạnh giường, yêu thương kéo nàng vào trong ngực: “Hòa Nhi, nàng hiện tại chỉ cần an tâm dưỡng thai, mấy chuyện khác không cần suy nghĩ nhiều, dốc hết tất cả ta cũng sẽ bảo vệ mẫu tử nàng bình an.”

Đem mặt chôn trong ngực hân, Diệp Hòa cảm động cúi đầu hỏi: “Kỳ Mạch, chàng hiện tại..... có tính toán gì không?”

Kỳ Mạch cúi xuống đôi mắt bình tĩnh chăm chú nhìn nàng, bắt lực than khẽ: “Nơi này khí hậu hoàn toàn không thích hợp để dưỡng thai, ngày mai ta sẽ phái người hộ tống nàng,.....”

“Không!” Diệp Hòa ngẩng đầu lên, cắt đứt lời hân định thốt, cố chấp nói: “Ta không đi một mình, trừ phi chàng cùng đi với ta.”

Kỳ Mạch giữa lông mày mang theo bất đắc dĩ: “Hòa Nhi.....”

“Kỳ Mạch, lợi dụng Da Tô kết thúc trận chiến này đi? Nếu không dù chàng đưa ta đi thì thế nào, ta mỗi ngày vẫn nhớ thương chàng, lo lắng an nguy của chàng, như vậy sao có thể bình tâm tĩnh khí dưỡng thai?”

Diệp Hòa vươn hai cánh tay hoàn chặt khít vòng eo hân, giọng nói bình tĩnh như thường nhưng mỗi câu mỗi từ thốt ra đều là tình cảm nàng dành cho hân: “Kỳ Mạch, trên chiến trường biến hóa không lường chẳng ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, ta không muốn chàng gặp nguy hiểm, trong mắt ta thế gian này không có gì quan trọng hơn tánh mạng chàng, ta biết chàng trời sanh tính tình quật cường không chịu nhận thua nhưng vì hài tử chúng ta, để xuống tất cả thù hận cùng không cam lòng, kết thúc cuộc chiến này đi.”

Kỳ Mạch say mê nhìn nàng, ngọn đèn dầu chợt chòn tắt lên mặt hân, trầm mặc hồi lâu cuối cùng vươn tay kéo nàng vào lòng, thương tiếc xoa mái tóc

sau ót nằng: “Được, ta cái gì cũng nghe theo nằng.”

Diệp Hòa thân thể suy yếu lại đang mang thai nên phải nằm trên giường nghỉ ngơi, vì nghĩ cho hài tử trong bụng, quân y dặn làm thế nào thì làm thế ấy, thuốc đáng đến đâu cũng cố gắng uống cạn, vì không thể nhiễm lạnh nên lúc nào cũng quần lông chồn tuyết trắng nằm trên giường. Những thức ăn quân y kê ra để tắm bổ đều vì điều kiện có hạn mà rất khó tìm được, Diệp Hòa lại cần bồi dưỡng dinh dưỡng, bắt đắc dĩ Kỳ Mạch đành phải đưa ra giải sắn bán trọng thưởng, tiền thủ đồng loạt nhanh chóng mang theo cung hướng về phía rừng rậm.

Diệp Hòa nhờ phúc của hần được thưởng thức nhiều món ăn dân dã thôn quê, thịt hươu nai, thịt heo, thịt gà, thậm chí ngay cả chân gấu hầm, nhưng vì khẩu vị không tốt mỗi lần ăn chỉ dùng một chút đã buông đũa, nhiều nhất chỉ có thể uống thêm chén súp. Về phần Kỳ Mạch sau khi đồng ý cùng nằng ngưng chiến, một lòng chỉ nghĩ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện rồi đưa nằng rời khỏi địa phương quái quỷ này, mấy ngày nay hần phải người sang địch doanh đàm hòa, lấy tù binh Da Tô vương tử để trao đổi, sau khi thương thảo rất nhanh ký xuống hiệp nghị ngưng chiến.

Dựa theo ước định ngày mai phải đem Da Tô trao đổi, sau giờ ngo Kỳ Mạch đứng canh giờ bụng thuốc dưỡng thai đi vào, thử xem có nóng hay không rồi mới đưa cho nằng. Diệp Hòa căn cứ thay vì chịu khổ dài không bằng khổ ngắn, ngẩng đầu lên một ngụm uống cạn, đặt chén sang bên cạnh. Kỳ Mạch đã cúi xuống nhẹ nhàng dán tại trên bụng bằng phẳng, có lẽ sợ hù đến hài tử trên mặt không còn lạnh lùng như bình thường, hai đầu lông mày giãn ra nhu hòa. Diệp Hòa nhìn hần, cảm thấy tâm tình hần không tệ, do dự hỏi: “Kỳ Mạch, Da Tô vương tử hiện tại nơi nào?”

“Nhốt trong lồng vải để binh lính trông coi.” Kỳ Mạch thuận miệng đáp, rồi lại thấy kỳ quái quay sang hỏi: “Nằng hỏi hần làm gì?”

Diệp Hòa thân nhiên nhìn hần, bình tĩnh nói: “Chàng cho người đưa y tới đây được không? Ta có ít lời muốn nói cùng y.”

“Không được!” Kỳ Mạch không cần nghĩ ngợi liền quyết đoán từ chối, sắc mặt vốn ôn hòa chợt chuyển lạnh, nhíu mày nói: “Người này ngạo mạn gian trá, ba lần bốn lượt ngăm hại nằng, quá nguy hiểm, ta không thể để y đến gần nằng.”

“Hiện tại y đã trở thành tù binh của Kỳ quốc, còn có thể làm gì chứ?” Diệp Hòa ung dung giải thích: “Kỳ Mạch, ta chỉ muốn nói vài lời về chuyện Minh Gia trưởng Công chúa chết, nói xong chàng cứ nhốt y lại, có được không?”

“Kỳ ~!”

Kỳ Mạch trên mặt không chút biểu tình, con ngươi chuyển sang nơi khác đồng thời đem mặt hướng sang một bên, không thém nói.

“Kỳ ~!”

Diệp Hòa kéo tay hần lắc lắc, dịu giọng hỏi: “Phụ thân của cục cưng, có được không?”

“Đi mà~!”

Kỳ Mạch thân thể cứng ngắc, quay mặt lại liền bắt gặp khuôn mặt lấy lòng của nằng, có chút mềm lòng, buồn bực nói: “Được rồi, nữ nhân nghiệt như nằng, ta không phải chỉ có thể hữu cầu tất ứng ư?”

Lời vừa dứt, Diệp Hòa vui vẻ ra mặt, vòng tay ôm lấy mặt hần chẹt một cái hôn lên khuôn mặt bạch ngọc: “Biết ngay chàng tốt nhất mà.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Kỳ Mạch thân nhiên đón nhận lời tán dương cùng đôi môi thơm của nằng, nhường cao mày nhưng không hề bị nhuộm ngọc ôn hương làm choáng váng, nghiêm nghị nói: “Có thể đưa y đến nhưng không thể vượt qua thời gian một nén nhang, có chuyện gì nằng gọi một tiếng ta lập tức đi vào.”

Không lâu sau Da Tô bị hai gã binh lính áp vào chủ trương, kỳ quái chính là trên người không bị trói. Một tên binh lính nhìn thấy nằng nghi hoặc, vội vàng giải thích: “Dựa theo lời tướng quân phân phó, chúng ta đã cho y uống Nhuận Cốt Tán.”

Thì ra là vậy, Diệp Hòa trên tay ôm một nõn thủ lô nhỏ nhỏ, ánh mắt nhân nhật đánh giá y, vẫn bộ đồ rách nát đêm đó, phía trên thấm đẫm nước bùn, vết thương trên người chưa được xử lý, mặc dù đã kết vảy thế nhưng nhìn thấy vẫn giật mình, trên dưới chặt vật không chịu nổi chỉ có vẻ mặt vẫn ngông cuồng như cũ, hiển nhiên không ý thức được bản thân đang làm tù binh.

Hai binh lính lui ra ngoài, Da Tô hữu khí vô lực đứng bên trong trướng, thân thể to lớn không đứng vững lao đảo muốn ngã.

Đã vậy y cũng không phải khách khí, xem nơi này như địa bàn của mình, chưa chào hỏi Diệp Hòa liền tìm cái ghế ngồi xuống, cầm lên ăn món bánh trên bàn ăn ngấu nghiến, tiếp theo cầm chung trà lên rót đầy nước, từng ngụm từng ngụm trôi xuống bụng.

Biết trong mắt y không coi ai ra gì, Diệp Hòa cũng không để ý, đi thẳng vào vấn đề: “Da Tô vương tử, lần này ngọn nguồn chiến tranh giữa Đại Kỳ cùng

Bắc Gia xuất phát từ Minh Gia trưởng Công chúa, ta thấy người cũng không phải người ngu dốt, người thật cho rằng trưởng Công chúa chết liên quan đến hoàng đế Đại Kỳ sao?”

Da Tô vẫn uống trà, hỏi: “Nàng muốn nói cái gì?”

Diệp Hòa ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Minh Gia Công chúa có ý gả cho Bát vương gia, Kỳ Đế quả thật lòng có bất mãn nhưng nếu ông ta có tâm giết Minh Gia Công chúa thì có rất có nhiều cách để cũng không hết, tìm người chết thế cũng được, tại sao lại hạ độc vào trang sức ban cho nàng ta? Đây lên chiến tranh này không có nửa điểm tốt cho Kỳ Đế, ông ta sẽ không làm vậy.”

Diệp Hòa vừa dứt lời lẳng lặng chờ phản ứng của y, thế nhưng bất gặp y sắc mặt không đổi: “Ta biết.”

Diệp Hòa nhú lại lông mày: “Người biết? Nếu biết còn lấy cớ này phát động chiến tranh tấn công Kỳ Quốc?”

“Tại sao không đánh?” Da Tô thần sắc ngạo mạn, giọng nói đeo khinh miệt: “Nói vậy nàng còn chưa biết, ngoại tôn duy nhất của Hắc Khẩu vương cũng chính là Bát vương gia của Đại Kỳ các người, hẳn muốn hợp tác cùng Bắc Gia chúng ta tấn công Đại Kỳ, hứa sau khi chuyển thành công hẳn lên ngôi hoàng đế, sẽ cho Bắc Gia chúng ta ba mươi thành trì.”

Diệp Hòa trong lòng chợt lạnh: “Vậy người cũng biết nếu giữa Đại Kỳ cùng Bắc Gia xảy ra chiến tranh, ai được lợi nhất? Biết trưởng Công chúa chết ai đáng nghi nhất? Xem ra người là hoàn nguyên ý hợp tác cùng Bát vương gia?”

“Biết thì thế nào?” Trên gương mặt Da Tô hoàn toàn không có vẻ ngượng ngùng mà chỉ có lãnh khốc, nói: “Tuy nàng là đứa con duy nhất của thúc phụ nhưng so với ba mươi tọa thành trì, cái chết của nàng bé nhỏ không đáng kể.”

Ba mươi tọa thành trì tương đương với một thành trì Kỳ quốc, chẳng phải cũng chia cắt Kỳ quốc sao? Tất cả là thế! Bắc Gia không xem Minh Gia Công chúa là người thừa kế, cũng lắm xem như một thành viên hoàng thất, dùng lý do nàng chết để phát động chiến tranh không còn gì tốt bằng, còn nàng chết thế nào cần bản không trọng yếu! Đây chính là thân tình hoàng gia

Trong đầu không khỏi hiện lên hình bóng người thích mặc thanh y, sắc mặt ôn hòa bị tàn một chân, thì ra y chưa từng buông tha qua. Diệp Hòa thất thần, nhẹ giọng nói: “Bát vương gia cho rằng chỉ cần liên thủ cùng Bắc Gia thì có thể thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế ư?”

Da Tô tri vô bất ngôn, chậm rãi nói: “Nếu y tùy tiện lên ngôi đương nhiên danh bất chính ngôn bất thuận, ngược lại nếu được thái tử Kỳ quốc hỗ trợ thì lại khác, trong ứng ngoại hợp đoạt được giang sơn không phải việc khó. Để thái tử ngu dốt kia đăng cơ làm đế thì càng dễ dàng, đến lúc đó Bát vương gia có thể bảo hấn nhường ngôi thoải mái, người ngoài nhất định không dị nghị.”

Trong ứng ngoại hợp? Thì ra thái tử đã sớm cùng Bát vương gia răn chuốt một ổ, bỗng nhiên biết được nhiều tin tức khiến Diệp Hòa nhất thời khó tiêu hóa, nhìn chằm chằm Da Tô: “Người tại sao nói cho ta biết những tin này?”

Da Tô ngừng đầu, con người màu hồ phách lóe sáng nhìn nàng, thần sắc trở nên thật tình: “Bởi vì ta muốn cho nàng biết, một khi chuyện này thành, phu quân của nàng Kỳ Cừu hoàng tử nhất định chạy trời không khỏi nắng, còn nếu muốn chuyện này không thành trừ phi Bắc Gia chúng ta phản chiến Đại Kỳ.”

Nếu chính miệng y nói rõ, chuyện này cũng không phải không thể thương lượng, Diệp Hòa trấn định nhìn y, bình tĩnh nói: “Nói đi, người muốn điều kiện gì?”

Đôi mắt của Da Tô lập tức lóe ánh sáng khiếp người, khóe miệng mỏng nhẹ nhếch cao mang theo cổ chấp chia về phía nàng, chậm rãi nói: “Ta muốn nàng —— làm nữ nhân của ta!”

Diệp Hòa sững sốt như bị sét đánh trúng, nhìn xuống vọng động cảm chiếc lò trong tay đập vào ót y, chầm chọc nói: “Người điên rồi? Mấy ngày trước, người không phải vẫn muốn giết ta!”

Da Tô chuyển động chén trà, khuôn mặt mang theo nụ cười tự giễu: “Không sai, ta ghét nàng, nữ nhân thô lỗ như vậy chỉ sợ trên thế gian này không có mấy ai, không ôn nhu, không nói đạo lý, khí lực lại mạnh, vừa thấy mặt đã quyền đâm cước đá với ta, hại ta mất hết mặt mũi trước mặt thuộc hạ.”

Nói dứt liếc mắt trừng nàng một cái: “Nàng là người đầu tiên dám đánh ta!”

“Ta ngay cả nằm mộng cũng muốn giết nàng rửa mối nhục. Dĩ nhiên, ta cũng đã làm vậy, bất quá mạng nàng lớn, mỗi lần đều để nàng trốn thoát.”

Da Tô nói đến đây ánh mắt có chút thất thần tựa như nhớ đến cái gì “Vào buổi tối đêm đó, ta và nàng rơi xuống Ác Lang Cốc, sau khi cùng trải qua hoạn nạn, ta đột nhiên cảm giác được nàng cũng không tệ lắm.”

Phảng phất nghe được đầm rỗng hang hỏ, Diệp Hòa cười lạnh: “Cho nên người yêu ta?”

Da Tô không nghe thấy nàng cười nhạo, nhìn nàng nói: “Ta không biết có phải hay không, tóm lại mấy ngày nay bất kể ngủ hay thanh tỉnh trong đầu ta ngập tràn hình bóng của nàng,

“Không biết thế nào, ta khuyên người tốt nhất bỏ ý niệm này đi!” Diệp Hòa phiền não cắt đứt lời y, không còn lòng dạ nghe y tiếp tục nói nhảm, giọng lãnh đạm nói: “Người biết đêm hôm đó ta tại sao đau đớn khổ sở không?”

Da Tô nhủ mày, trong mắt mang theo quan tâm, hỏi: “Tại sao?”

Diệp Hòa nhìn y cười nhạt, không nhanh không chậm nói: “Bởi vì. Ta mang thai!”

“ÀM” một tiếng giòn vang, chén trà trong tay Da Tô rơi xuống đất, chia năm xẻ bảy, trên mặt y giăng đầy mây đen dăm dăm nhìn Diệp Hòa, đáy mắt xuất hiện đau đớn, cánh tay rũ bên người từ từ nắm chặt khiến các đốt ngón tay tái mét.

Bên ngoài nghe được tiếng vỡ giòn tan, màn trướng vén lên, một bóng người thon dài nhanh chóng đi vào, thấy Diệp Hòa bình yên vô sự sắc mặt mới thả lỏng, Kỳ Mạch đi tới bên giường kéo nàng ôm vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Diệp Hòa nghiêng đầu tựa vào vai hắn: “Không có, Da Tô vương tử không cần thận làm vỡ chung trà.”

Kỳ Mạch giương mắt nhìn qua người cúi đầu cực ngắc, con ngươi lóe lên hàn băng, nhân nhạ cất giọng: “Người đâu, đưa y xuống.”

Đội đến tất cả mọi người lui ra, Kỳ Mạch nhìn Diệp Hòa sắc mặt không tốt, tâm sự nặng trĩu, cau mày hỏi: “Các người vừa rồi nói những thứ gì?”

Diệp Hòa đem nội dung vừa rồi thuật lại một lần, để tránh Kỳ Mạch xách kiếm ra ngoài giết người, nàng cố ý xén đi điều kiện Da Tô vương tử đưa ra.

Kỳ Mạch nghe xong, sắc mặt không thay đổi bao nhiêu nhưng trong mắt có thêm một chút nghiền ngẫm. Diệp Hòa cau mày nhìn hắn, giọng nói mang theo lo lắng: “Thái tử muốn tạo phản, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Đừng lo lắng.” Kỳ Mạch giờ lên ngón tay thon dài xoa xoa nếp gấp giữa đầu lông mày, trấn an nói: “Nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai, những chuyện khác cứ để ta xử lý.”

Diệp Hòa gật đầu, nhớ tới người nợ dùm ngó ngôi vị hoàng đế không khỏi cảm thán, ngẩng đầu nhìn nam tử đường viên tuấn tú bên cạnh, khí chất tôn quý, đôi mắt sắc lạnh không giận mà uy, có mấy phần khí vương giả. Diệp Hòa bỗng nhiên tò mò hỏi: “Kỳ Mạch, chẳng muốn làm hoàng đế Đại Kỳ không?”

Kỳ Mạch rũ mắt xuống, trông mắt trong suốt hiện lên bóng dáng nàng, thâm tình nhộn nhạo, nhân nhạ nói: “Nếu như nàng muốn làm hoàng hậu, ta sẽ muốn.”

“Ta mới không muốn làm hoàng hậu gì đó nha.”

“Ta cũng không muốn làm hoàng đế.”

“Nếu ta muốn làm lão bà của tên khát cái thì thế nào?”

“Ta đây sẽ đi làm đầu lĩnh đám khát cái.”

“.....”

Tiếp theo trên lều vải bên cạnh chiếu lên ảnh ngược hai khuôn mặt áp sát vào nhau, quý trọng che chở, trần trọc triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tú Thiếu đến tìm hiểu

Theo lời Da Tô vương tử, Bắc Gia Vương đã sớm biết nguyên nhân trường công chúa Minh gia chết, kiên trì đưa binh sang đây gây chiến chỉ vì ham muốn cá nhân. Nhưng trước mắt Da Tô vương tử bị bắt, Bắc Gia Vương tuổi tác đã cao đương nhiên không thể để mất con trai độc nhất.

Quả nhiên, hiệp nghị ngưng chiến rất nhanh được ký kết, đại quân Bắc gia cũng đang chờ lệnh lui binh, đồng thời thông báo thiên hạ đã điều tra rõ chân tướng trường công chúa chết không liên quan Đại Kỳ, hứa trong vòng mười năm sẽ không tấn công Kỳ quốc. Biên cương không còn chiến sự, Kỳ Mạch phục mệnh đưa binh trở về Hoàng Thành, trước đó định sẽ đưa Diệp Hòa tới Hồng Thông Thành nghỉ dưỡng còn hắn tự mình trở về Hoàng Thành phục mệnh.

Thế nhưng từ sau mang thai Diệp Hòa trở nên nhạy cảm hơn, trong lòng cứ day dứt cảm thấy lần này Kỳ Mạch trở về nhất định xảy ra biến cố lớn, vì thế muốn cùng hắn trở về. Kỳ Mạch hiểu rõ tính tình quật cường của nàng, không cho nàng theo chắc chắn sẽ lên đi tìm hắn rồi cuộc đánh phải vui vẻ đồng ý.

Trên đường đi mọi việc vẫn cứ bình thường, Kỳ Mạch quan tâm chăm sóc nàng, nói chuyện cười đùa vẫn như ngày thường. Diệp Hòa lại nhìn ra hai đầu lông mày hắn thỉnh thoảng chau lại lo lắng. Nàng biết Kỳ Mạch đang khó xử, mặc dù đã biết được thái tử có ý tạo phản nhưng đó chỉ là lời đồn phung của Da Tô vương tử, trước mắt còn chưa thể xác nhận thật giả cũng không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh thái tử tạo phản.

Hơn nửa hán dù sao cũng là hoàng tử Đại Kỳ, sơ sót một chút lập tức bị cắn ngược lại vừa mang tội hãm hại thái tử vừa có ý đồ mưu phản soán vị. Cho nên chuyện này không thể hấp tấp mà phải cân thận tìm cách phòng bị.

Diệp Hòa không biết sau khi mang thai bộ dạng của mọi người ra sao còn nàng thường xuyên không tập trung, động một chút là muốn ngủ, cả người trở nên lười biếng, ăn no không được bao lâu đã nhắm mắt ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại đã là chuyện mấy canh giờ sau. Vì thế Kỳ Mạch lúc đầu có chút khản trương, đi hỏi đại phu biết triệu chứng thích ngủ là phản ứng bình thường lúc đầu mang thai mới yên lòng.

Mà cũng từ đó trở đi Kỳ Mạch thường xuyên đến đại phu khiếm tốn lãnh giáo, giả như mang thai có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì, cấm kỵ cái gì, ăn gì mới tâm an..vv.v... Hần vốn đã rất thông minh lại dễ tiếp thu, mấy ngày tiếp theo như hóa thân thành bác sĩ phụ khoa căn dặn Diệp Hòa làm thế này làm thế kia.

Vì ngủ nhiều nên thời gian trôi qua cũng khá nhanh, Kỳ Mạch lại nuông chiều nàng, mỗi lần đều để nàng ngủ thẳng giấc, khi tỉnh lại có món dinh dưỡng để ăn, dọc đường đi không chịu chút khổ sở thoảng cái bọn họ đã đến Đô Thành Đại Kỳ. Diệp Hòa vòng eo vốn thon gọn đã tăng thêm một vòng, không giống đang mang thai mà như đơn thuần béo ra một chút.

Lần này Kỳ Mạch lấy thân phận Thống soái tướng quân trở về thành, phần lớn binh lính đều lưu ngoại thành chỉ đưa theo một nhóm nhỏ vào trong thành. Đương nhiên bên trong Đô thành đã sớm nhận được tin tức, dân chúng đứng khắp ngõ hẻm hoan nghênh vô cùng náo nhiệt. Lặn lội một quãng đường khá xa, Diệp Hòa vì thân thể hoạt động không tiện mà trở về phủ nghỉ ngơi, Kỳ Mạch thì lo vào cung diện thánh.

Nhờ thánh ân mà phủ đệ của Kỳ Mạch tại Đô thành đặc biệt tráng lệ, nha hoàn hạ nhân hộ viện tất cả đầy đủ, trong khoảng thời gian này trong phủ mặc dù không có chủ tử nhưng quản gia vẫn tận trung cương vị công tác, đem sự vụ lớn nhỏ xử lý ngăn nắp rõ ràng. Sau khi Diệp Hòa vào cửa, trong ngoài hai bên đều có nha hoàn hộ viện đứng xếp hàng chỉnh tề chờ đón, thấy nàng vào liền đồng loạt cung kính cúi người chào: “Cung nghênh vương phi trở về phủ.”

Chưa từng đối mặt nhiều người thế này, Diệp Hòa sững sờ đứng im tại chỗ nhất thời không biết làm sao, sững sờ chốc lát mới bảo bọn họ không cần đa lễ.

Phòng ngủ nơi này rất lớn cũng rất xa hoa, giường lớn được làm từ gỗ Đàn Hương khắc hoa, vật dụng bên trong đều mới tinh, bàn trang điểm thủ công tinh xảo, giá sách được phết một lớp nước son đen nhánh, lư hương chạm rồng khắc hoa, ghế dựa cũng làm từ gỗ Tử Đàn mạ vàng, bình phong họa tranh lưu ly, gỗ sàn nhà được lau đến bóng loáng, ngay cả trang sức nhìn thôi đã biết giá trị không rẻ mà hết sức xa xỉ.

Mặc dù căn phòng này chứa không ít trân phẩm quý giá nhưng ở trong mắt Diệp Hòa mê người nhất lại là chiếc giường, khung giường rộng rãi, chân bông bằng gấm mới tinh tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, khiến người ta tâm thần sáng khoái. Diệp Hòa thoát giày chuẩn bị nằm xuống, cửa phòng lại bị gõ vài tiếng, bên ngoài nha hoàn cung kính bẩm: “Vương phi, có một vị công tử đến đây bái phỏng đang chờ ở bên ngoài ạ.”

Diệp Hòa dừng lại động tác cởi giày, khẽ cau mày, nàng chỉ mới trở lại người nào nhanh vậy tới bái phỏng rồi? Ở chỗ này nàng cũng không quen nhiều, nghĩ tới nghĩ lui e rằng chỉ có một người.

Mặc lại giày, đổi một bộ xiêm y mới, sửa sang lại mái tóc, Diệp Hòa khoác áo choàng đi tới chính sảnh. Song, đi tới bên trong phòng khách lại thấy trống rỗng không một bóng người, hơi cau mày quay sang hỏi nha hoàn bên cạnh: “Không phải nói có người bái phỏng sao? Người đâu rồi?”

Lại thấy nha hoàn dờ khóc dờ cười, chỉ vào một góc phía ngoài cửa sau: “Hồi bẩm vương phi, hần..... Ở nơi đó, nô tỳ đã mời mấy lần nhưng y vẫn không chịu đi vào.”

Diệp Hòa theo tay nha hoàn nhìn lại, rất xa chỉ có thể nhìn thấy một quả cầu trắng lông xù, không nhúc nhích đứng im trên khoảnh đất trống. Diệp Hòa hơi ngần ra, ngay sau đó cất bước đi tới, đến gần rất nhanh phát giác quả cầu trắng lông xù thật ra là người, người nọ trên người mang một chiếc áo lông da hồ cỡ lớn.

Mang theo vài phần không thể tưởng tượng nổi, Diệp Hòa đi tới trước mặt y, nhìn khuôn mặt tuấn tú điểm nhọc đào lý, hô: “Tú thiếu gia?”

Nghe được thanh âm của nàng, nam tử chậm rãi ngẩng đầu, mái tóc đen được trâm cố định bị gió nhẹ thổi nhẹ nhàng tung bay, đôi mắt hẹp dài cong lên như ánh trăng, con ngươi sáng trong có vẻ mờ mịt: “Nàng là ai?”

Nghe vậy, Diệp Hòa tròn mắt nhìn y, ngu ngốc này lại muốn giờ trò gì nha? Thấy khuôn mặt đầy nghi vấn, không thể làm gì khác hơn phối hợp trả lời: “Ta là Diệp Hòa.”

Ánh mắt Tú Thiệu Thục thoáng chốc còn sáng hơn cả mắt nàng, bất mãn kêu rên: “Đừng có giỡn à nha ! Hòa Hòa vốc người yếu điệu, tiểu Bàn Từ thất lung thô thể này sao có thể là Hòa Hòa?”

Tiểu Bàn Từ? Thất lung thô? Diệp Hòa hít sâu một hơi, mặt đen sầm: “Vậy ngươi cứ đi tìm vị cô nương Hòa Hòa vốc người yếu điệu đi, ta cáo từ!”

Mới vừa xoay người, Diệp Hòa bỗng cảm thấy thất lung căng thẳng thì ra bị người người phía sau ôm, ngay sau lại nghe thanh âm xin tha thứ của Tú Thiệu Thục truyền đến: “Được rồi, Hòa Hòa, ta nhận sai còn không được sao? Ta mới vừa rồi chỉ muốn chọc nàng vui thôi.”

Trêu chọc ta vui? Có ai dùng cách này trêu chọc người ta vui không? Diệp Hòa buồn bực nghĩ lại tên này cũng thuộc hàng hiếm, thế nên thoải mái xoay người lại, hỏi: “Đại sảnh có ghế có nước trà, ngươi không ngồi ở đó chạy đến nơi đây làm gì?”

Lại thấy Tú Thiều Thục nghiêm túc lắc đầu: “Đại sảnh không có một thứ.”

Dù sao nàng cũng xem là nữ chủ nhân nơi này, căn cứ đạo đãi khách Diệp Hòa nhẫn nại tính tình hỏi: “Thứ gì đại sảnh không có ta lập tức sai nha hoàn chuẩn bị.”

Nói xong, chỉ thấy Tú Thiều Thục một lần nữa ngồi xổm xuống, hăng hái bưng bưng nhìn trên mặt đất, kêu lên: “Hòa Hòa, nàng mau đến xem những vật nhỏ này đi.”

Diệp Hòa nghi ngờ cũng ngồi xổm xuống bên cạnh y, đôi mắt nhìn lại chỉ thấy trên đất khoảnh trống có điểm đen nhỏ chậm rãi di động, thì ra đám kiến đang dọn nhà, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, hiển nhiên thứ này đại sảnh không có !

“Hòa Hòa.” Tú Thiều Thục bỗng nhiên nhẹ giọng kêu lên.

“Ừm.” Diệp Hòa thuận miệng đáp.

“Hòa Hòa.” Tú Thiều Thục vui vẻ cười, lần nữa gọi nàng.

“Ừm?” Diệp Hòa có chút kỳ quái nhìn y.

“Hòa Hòa.” Tú Thiều Thục như trúng phải ma chướng, một lần lại một lần gọi.

“Ừ.” Diệp Hòa đáp, không giải thích được hỏi: “Có chuyện gì nha?”

Bỗng nhiên Tú Thiều Thục cười vui vẻ, mở ra hai cánh ôm nàng thật chặt, vui vẻ nói: “Mấy ngày này, ta cứ như vậy gọi Hòa Hòa, gọi rất nhiều lần nhưng mỗi một lần đều không có người đáp lại. Hiện tại tốt rồi, nàng rốt cục đã trở lại!”

Ta đã trở về cho nên người tính toán gọi một lần cho đủ vốn là sao? Diệp Hòa buồn bực nghĩ nhưng trong lòng đã có chút cảm động, ít nhất biết bất luận nàng ở nơi nào cũng có một người bạn nhớ nhưng nàng.

Tú Thiều Thục ôm rồi lại ôm, thỏa mãn thờ dài nói: “Hòa Hòa, nàng trở thành tiểu Bàn Tử cũng tốt, ôm rất thoải mái.”

Diệp Hòa dù sao cũng là nữ nhân, nghe người ta gọi mình “Tiểu Bàn Tử” thật sự không chịu nổi, bản năng giải thích: “Ta không phải béo lên, ta là mang thai.”

Thân thể Tú Thiều Thục đột nhiên cứng đờ buông ra Diệp Hòa, đôi mắt hoa đào lúc sáng lúc tối nhìn chằm chằm nàng: “Mang thai? Nàng có con với Kỳ Cửu?”

“Đúng vậy.” Diệp Hòa gật đầu, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ha ha.... Hòa Hòa, chúc mừng nàng! Tiểu tử Kỳ Cửu kia thật có phúc khí!” Tú Thiều Thục thả lỏng cười to, ánh mắt cười đến cong lên, gương mặt trẻ tuổi tuấn tú thanh thoát mà rực rỡ, chớp nháy trong mắt như bị bao phủ một tầng tro tàn, rõ ràng đang cười nhưng lại không phải cười.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Nhẹ giọng nói khế

Một luồng gió lạnh lướt qua, Diệp Hòa bỗng rung mình một cái, nghĩ thầm hai người bọn họ cứ đứng mãi ở đây cũng không phải biện pháp, bèn mở miệng: “Tú thiếu gia, nơi này gió lớn hay chúng ta vào nhà đi.”

“Không vào.”

“Tại sao?”

“Không muốn vào.”

Diệp Hòa khó xử nhìn Tú Thiều Thục cố chấp như đứa bé, nếu dĩ vãng nàng nhất định cùng hắn hò nhào một trận đứng ngoài đây hóng gió nhưng nàng bây giờ không phải một thân một mình, mọi suy nghĩ đều phải ưu tiên cho tiểu sinh mạng trong bụng.

Tú Thiều Thục hiển nhiên biết nàng đang băn khoăn, rũ mắt nhìn một chút bụng nàng chợt cười thê lương: “Hòa Hòa, một mình nàng vào đi.”

“Vậy còn người?” Diệp Hòa khẽ cau mày, cảm thấy y hôm nay có chút kỳ quái.

Tú Thiếu Thuộc tiêu sái phát phát tay, giọng nói thoải mái tự nhiên: “Ta bề bộn nhiều việc còn rất nhiều chuyện cần giải quyết, ta phải đi rồi.”

Thiếu gia tôn quý cả ngày chơi bời lêu lổng này có chuyện gì bận rộn? Diệp Hòa hoài nghi nhìn chăm chăm y, không tin nhưng cũng không hỏi thêm, gật đầu liền xoay người từ cửa sau đi vào.

Nhẹ nhàng khép lại cánh cửa đem lãnh phong gào thét nhốt tại bên ngoài, thân ảnh Diệp Hòa đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa chỉ lưu lại một bóng lưng cô đơn tịch mịch. Nam tử vóc người thon dài đứng ngay trước cửa, áo choàng lông thật dày cũng chống cự không nổi để một ít giá rét len lỏi chui vào.

Hòa Hòa, đây là nhà của nàng cùng Kỳ Cửu, là nơi thuộc về hai người, vào trong sẽ làm ta khó chịu không cách nào hít thở, bởi thế ta mới không muốn vào.....

Trở lại chính sảnh, khuôn mặt Diệp Hòa đầy vẻ phiền muộn, lâu ngày gặp lại nàng cảm thấy Tú Thiếu Thuộc hình như có tâm sự, mặc dù cách nói cử động phong cách đều mang sắc thái đặc biệt như cũ, trên mặt vẫn treo nụ cười không đứng kia nhưng tầng bóng râm âm ỉ ẩn sâu trong con ngươi lại không giấu được nàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho một người hoạt bát như Tú Thiếu Thuộc trở nên ưu sầu?

Trăm mối vẫn không có cách giải, Diệp Hòa đành từ bỏ, ngẩng đầu nhìn phía ngoài vừa lúc thấy phòng bếp truyền ra một luồng khói bếp bỗng nhiên lấy lại hăng hái. Không phải người ta hay nói nữ tử tốt trên phải ra được phòng khách, dưới phải xuống được phòng bếp sao, nói lại kể từ ngày gả cho Kỳ Mạch, nàng hình như chưa từng một lần xuống bếp nha!

Hiện tại sắc trời còn sớm đợi nàng nấu tốt món ăn, Kỳ Mạch hẳn cũng đã trở lại. Không biết khi Kỳ Mạch ăn món do chính tay nàng nấu có vui vẻ không nhỉ? Chắc sẽ tấm tắc khen thôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Hòa liền sải bước đi đến phòng bếp, phòng bếp phủ đệ rất lớn, bên trong trù nương cùng nha hoàn sơ sơ chừng mười mấy người nhưng tuyệt không thấy chật chội. Đi vào phòng bếp, Diệp Hòa bình tĩnh nhìn quanh bốn phía nhưng đám trù nương nha hoàn lại vô cùng sợ hãi. Diệp Hòa vẫn chưa đi tới trước bếp một trù nương trung niên đã vội vã chạy đến nghênh đón, lo lắng hỏi: “Vương phi, người đến đây làm gì? Người đang có thai a, nơi đây không phải nơi người nên đến? Cửu hoàng tử biết sẽ trách tội chúng ta.....”

“Được rồi.” Chịu không được như vậy bị ước thúc, Diệp Hòa nhanh cắt đứt lời bà ta: “Ta tự mình muốn tới, sẽ không liên lụy các người.”

Trù nương kia ngẩng đầu dường như còn muốn nói tiếp, ánh mắt không vui của Diệp Hòa quét qua bà ta lập tức ngấm miêng. Đã dẹp được chương ngại, Diệp Hòa trực tiếp đi về phía bếp, trên bàn đã bày sẵn rau dưa thịt thà tươi rói đầy đủ nguyên liệu nấu ăn cùng dụng cụ cắt gọt. Diệp Hòa hài lòng gặt đầu, không bột đổ gột nên hồ, hiện tại tất cả vật liệu đều đầy đủ dù không giỏi nấu nướng nhưng làm ra một món ăn hẳn không phải việc khó.

Mặc vào tạp dề, xoắn lên tay áo, Diệp Hòa liền động thủ, nhóm nha hoàn trù nương đứng ngay cạnh cửa như sẵn sàng đón quân địch, khuôn mặt khăn trương vòng quanh người nàng, thờ cũng không dám nhìn nhất cử nhất động của nàng, sau đó thấy nàng sắc thức ăn động tác thuần thục nhanh gọn không hề xa lạ mới hơi yên lòng, mọi người trợn to hai mắt đám trợ thủ lập tức đi đến nhóm lửa, rửa rau, cả trù phòng ngay lập tức trở nên bận rộn làm việc.

Bận rộn suốt một canh giờ đến khi trời chuyển sang tối, Diệp Hòa mới cảm ra món ăn sở trường của nàng, quá trình trên căn bản coi như thuận lợi chỉ có lúc chiên trứng dầu trong chảo bắn lên tay để lại một điểm phỏng nhỏ. Đại công cáo thành, món ăn mới được đặt trên bàn, Kỳ Mạch cũng đã trở lại quý phủ.

Bởi vì hôm nay vào cung diện thánh, Kỳ Mạch mặc một thân trường bào tử kim thêu ngân tuyến, thắt lưng quần đai lưng khảm ngọc bích, trên vai phủ một chiếc áo lông lam từ chồn tuyết tại cực bắc, nổi bật khuôn mặt trắng như ngọc môi đỏ như máu, song trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lại không có chút biểu tình, mí mắt khẽ rũ xuống, con ngươi đen nhánh trong trẻo lạnh lùng yên tĩnh.

Thấy hẳn mệt mỏi trở lại, Diệp Hòa mỉm cười đi đến nghênh đón: “Về rồi, chàng có đói bụng không?”

Kỳ Mạch ngẩng đầu không chớp mắt nhìn nàng bỗng nhiên vươn tay cầm chặt tay nàng. Cảm thấy tay hắn truyền đến cảm giác lạnh như băng, Diệp Hòa khẽ cau mày nhìn sắc mặt hắn có vẻ không đúng, lo lắng hỏi: “Kỳ Mạch, thế nào rồi? Xảy ra chuyện gì?”

Hắn nhìn gương mặt tràn ngập lo âu của nàng, lắc đầu, khẽ môi cong lên cười khẽ: “Không có gì, chỉ nhớ nàng thôi.”

“Thật không có gì chứ?” Diệp Hòa quan sát thần sắc hắn, không tin lắm.

Đôi môi Kỳ Mạch mấp máy một lúc, sau đó cúi đầu đánh giá nàng, khẽ nhủ mảy hỏi: “Tại sao nàng lại ăn mặc thế này?”

“A!” Diệp Hòa nhìn tạp dề trên người hồ nhô một tiếng, chợt nhớ tới món ăn nàng bận rộn cả ngày, nếu không ăn sẽ nguội mất, vì thế vội vàng gọi nha hoàn bên cạnh: “Nhanh, nhanh bưng món ăn ra.”

“Vâng!”

Mấy nha hoàn vội vàng xoay người đi, rất nhanh đem từng món từng món bày lên bàn, Diệp Hòa kéo Kỳ Mạch ngồi xuống bên cạnh bàn, đem từng món nhất nhất mở ra, ánh mắt hàm chứa mong đợi đưa đôi đũa cho hắn: “Chàng nếm thử xem món ăn thế nào?”

“Những món này do nàng làm?” Kỳ Mạch nhìn mấy món ăn bày trên bàn rõ ràng khác với thường ngày, nhìn lại trên mu nàng có điểm phỏng rộp, lông mày thon dài khẽ cau lại, ngữ điệu trong trẻo lạnh lùng mang theo bức bối quát: “Ai bảo nàng làm những chuyện này?”

Dứt lời ánh mắt như mang âm phong quét qua mấy người có mặt tại đại sảnh: “Các người hầu hạ thế nào vậy? Nội quy trong phủ thế nào các người quên hết rồi đúng không?”

Tiếng nói mới vừa rơi xuống, nha hoàn hầu hạ bên cạnh đồng loạt quỳ sấp xuống, không khí vốn hoà thuận vui vẻ phút chốc trở nên ngột ngạt.

“Chàng hung dữ làm gì nha?” Thấy hấn phản ứng như thế, Diệp Hòa cảm thấy rất tức giận, vốn mong đợi giờ hóa thành thất vọng tràn trề: “Chàng cho rằng ta thích xuống bếp lắm sao? Bận rộn hơn nửa ngày tất cả không phải vì chàng sao!”

Kỳ Mạch nhíu lại lông mày ngọn núi, giọng nói lạnh như băng: “Ta không bảo nàng làm mấy thứ này!”

“Tốt, coi như ta nhiều chuyện đi.” Diệp Hòa giận đến đập mạnh đũa trên bàn, lạnh lùng nhìn hấn cười giễu: “Hoàng tử điện hạ, ngài muốn phạt bọn họ trước hết phạt ta đi!” Nói xong cũng không đợi hấn phản ứng liền xoay người chạy ra phòng khách.

Không biết tất cả phụ nữ có thai có phải đều như vậy không, tâm tình đặc biệt dễ dàng kích động. Diệp Hòa một hơi chạy về phòng ngủ, trong lòng ngập tràn thương tâm cùng ủy khuất, Kỳ Mạch tại sao lại thế? Không phải chỉ làm một bữa cơm thôi sao, trên tay phỏng một chút cũng đâu có gì, có cần phát hỏa vậy không?

Ở trên giường ngồi một lát Diệp Hòa dần dần bình tĩnh trở lại, nàng không phải thuộc dạng người dễ giận, biết sở dĩ Kỳ Mạch tức giận như vậy chỉ vì không muốn nàng vất vả, chỉ cần hấn đuổi theo tới đây dụ dỗ nàng hai câu, nàng sẽ bỏ qua hết thảy xem như cái gì cũng không xảy ra.

Song Diệp Hòa ngồi đợi trong phòng một hồi lâu, cửa phòng một chút động tĩnh cũng không có, hấn nài đợi thêm một lát vẫn không ai đi vào. Hấn đang làm cái gì vậy? Tại sao không đến tìm nàng? Diệp Hòa trong lòng rầu rĩ không chịu nổi, đứng dậy mở cửa phòng đi ra bên ngoài, tại tiền sảnh đèn dầu sáng rõ mờ mờ truyền đến tiếng người nói chuyện rất náo nhiệt, chẳng lẽ trong phủ có khách? Diệp Hòa buồn bực nghĩ ngợi, kéo lại một nha hoàn đang vội, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Nha hoàn nhìn thấy nàng đến, khuôn mặt liền biến sắc, khó xử mở miệng: “Hồi bẩm vương phi, mới vừa rồi Lưu công công đưa tới hai vũ cơ do vực nam tiến cống, nói là..... nói là hoàng thượng ban thưởng cho điện hạ.”

Trên đầu như có tiếng sấm nổ, Diệp Hòa bước chân lao đảo không vững, nha hoàn nhanh nhẹn tiến đến đỡ nàng, cả kinh hỏi: “Vương phi, người thế nào rồi?”

“Ta không sao.” Diệp Hòa phát phát tay, nhẹ nhàng đẩy ra nha hoàn giúp nàng đứng vững, trên mặt biểu tình vẫn bình thản như thường nhưng trong lòng bình nguị vị đã lật úp nặng nề khó thở, khó trách ban này Kỳ Mạch không tới tìm nàng nguyên lai bận rộn tiếp kiến hai mỹ nhân ngự tứ kia!

Hoàng thượng tại sao muốn ban thưởng vũ cơ cho Kỳ Mạch? Bởi vì nàng hiện tại mang thai không thể sinh hoạt vợ chồng cho nên muốn mấy vũ cơ kia làm hộ nàng sao? Hôm nay Kỳ Mạch tiến cung hấn hoàng thượng đã đề cập tới chuyện này?

Lặng yên không một tiếng động, Diệp Hòa từng bước đi về phía tiền sảnh, giấu người phía sau cây đại thụ ngoài sân. Bên trong phòng khách, bên cạnh ngồi một gã công công quân sự không biết đang nói chuyện gì mà cười nói rôm rả, mà vị nam tử tôn quý phong thần tuấn mỹ lại khẽ nhếch môi cười phong lưu phóng khoáng.

Một nữ tử nét mặt hạnh phúc má đào, dung mạo động lòng người giúp hấn nắn vai, giọng cười trong kiều mỹ lại có vẻ thanh thuần khiến người thương tiếc. Còn có một nữ tử khác đang giúp hấn châm trà, vai gợn eo nhỏ, dưới đôi mi thanh tú là một đôi mắt nhỏ xinh, cử chỉ đoan trang hữu lễ. Chung trà được đưa tới, nam tử cười khẽ vươn tay cầm lấy bàn tay mịn như lụa của nàng cọt sát trong lòng bàn tay, thỉnh thoảng trêu chọc.

Diệp Hòa không biết bản thân làm sao trở về, chỉ biết khi ngồi lên chiếc giường cả người nàng như bị ai đó rút đi đến khí lực, mềm nhũn nằm vật xuống trên giường, động cũng không muốn động.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Diệp Hòa lẳng lặng nhìn màn lụa rườm rà phát phơ trên đỉnh đầu như rơi vào mê ảo, không biết đã thần thờ như vậy bao lâu, đến khi nghe thấy một tiếng kêu kệt nhẹ vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng người thon dài môi mệ đi đến, Diệp Hòa nhíu mày nghiêng người mặt nhìn chăm chăm đệm giường.

Chốc lát sau, một thân thể lạnh như băng tiến vào trong chăn bông, cẩn thận dựa sát vào vòng tay qua người nàng, giọng nghèn nghẹn thương cảm “Hòa Nhi.....”

Hiện tại người nên thương cảm hấn là nàng chứ? Diệp Hòa chán chường, cánh tay kiên định mà có lực đẩy hấn ra, tung mình từ ngồi dậy trên giường, lạnh giọng nói: “Điện hạ hấn nên ở chỗ hai vị mỹ nữ vực nam tiến cống mới đúng, đến nơi đây làm gì?”

Kỳ Mạch cũng vội vàng ngồi dậy, gấp gáp nhắc lên chân bông muốn bao nàng lại: “Coi chừng cảm lạnh.”

“Chàng tránh ra!” Song nhớ tới tình cảnh ban nãy, trong lòng Diệp Hòa bỗng dưng nặng nề, lập tức vòng tay đánh thẳng về phía sau, tiếp theo nghe thấy tiếng rên rỉ, khuôn mặt bạch ngọc của Kỳ Mạch nhú lại nhìn đau kèm ho khan kịch liệt. Ánh trăng soi vào, màn lụa mỏng lung buộc vòng quanh thân ảnh của hắn, đường viền có vẻ cô đơn.

Diệp Hòa bị dọa rồi, vội vàng xoay người đưa tay đỡ lấy, hô lên: “Chàng thế nào rồi? Tại sao không tránh? Có phải chạm vào vết thương cũ rồi?”

Không ngờ Kỳ Mạch trở tay siết chặt tay nàng, than nhẹ hỏi: “Người giận chút nào chưa?”

Diệp Hòa tròn mắt: “Chưa đâu!”

Kỳ Mạch nhưong mảy, nắm tay nàng ấn vào lồng ngực mình, xem thường nói: “Vậy thì đánh thêm hai cái.”

Nghe vậy, Diệp Hòa chán nản im lặng, hắn đã lấy tiền làm lùi nàng còn có thể thế nào? Bỗng nhiên hai cánh tay Kỳ Mạch siết lại đem nàng ôm vào lòng, mặt quyền luyến chôn ở cổ nàng, cúi đầu hỏi: “Hòa Nhi, nàng không tin ta sao?”

Diệp Hòa ngơ ngẩn, đứng vậy, nàng nhìn thấy hai vũ cơ xinh đẹp, nhìn thấy hắn trêu chọc các nàng thì ngực đau như bị kim châm, hết thấy nữ nhân trên đời chắc ai cũng như thế đi. Nhưng..... Kỳ Mạch là người thế nào nàng rõ ràng nhất, hắn tuyệt không làm chuyện có lỗi với nàng!

Điều chỉnh lại tâm tình rối loạn trong lòng, Diệp Hòa mới bình tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn: “Vậy chàng nói đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu vai hắn rút lại, khuôn mặt tuấn túet nghiêng sang nhìn nàng, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Thái hậu đưa ra ý chỉ, sáng sớm ngày mai muốn nàng tiến cung.”

Trong lúc nhất thời Diệp Hòa không thể hiểu ý tứ hắn, hỏi vặn lại: “Chàng nói cái gì?”

“Thái Tử Phi cũng như nàng hiện đang mang thai chờ tại hậu cung để sanh, nàng ta cũng đã mang thai lần ba, Thái hậu nói nàng lần đầu mang thai không có kinh nghiệm nên mới hạ chỉ lệnh nàng vào cung ở cùng nàng ta, thái hậu muốn chăm sóc cũng dễ hơn.”

Diệp Hòa giật mình, nàng không có kinh nghiệm sanh con mà vị Thái Tử Phi kia đã mang thai lần ba nên muốn đem nàng giao cho vị Thái Tử Phi kia để truyền thụ kinh nghiệm chắc? Không sai, sanh tại hoàng cung quả thật dễ truyền thái y, được liệu trần quý lại càng không thiếu, nghe có vẻ rất hợp lý nhưng nhìn hai đầu lông mày Kỳ Mạch cứng nhắc liền biết chuyện không đơn giản như nàng nghĩ.

“Kỳ Mạch, Thái Tử Phi cùng Thái hậu quan hệ thế nào?” Diệp Hòa như có điều suy nghĩ nhẹ giọng hỏi.

Kỳ Mạch nhìn nàng, trông mắt đen nhánh lóe lên tán thưởng: “Nàng là cháu ruột của thái hậu.”

Quả nhiên! Diệp Hòa thầm than một tiếng, nói vậy Thái hậu đứng về phe thái tử Kỳ Hách, hoàng thượng vốn đã rất yêu thương Kỳ Mạch, nay hắn lại lập chiến công, sợ rằng thái tử Kỳ Hách đã đem hắn liệt vào người đứng đầu danh sách cạnh tranh. Hiện tại mượn ý chỉ Thái hậu đưa Diệp Hòa vào cung chờ sanh ở cùng Thái Tử Phi, thật ra muốn giữ nàng để đối phó Kỳ Mạch.

“Thì ra chàng tối nay cố” Diệp Hòa chợt hiểu được dụng ý của Kỳ Mạch, hiện tại hắn càng biểu hiện rất yêu nàng, sau khi nàng tiến cung sẽ càng nguy hiểm, khó trách hắn vừa rồi phát hỏa còn thân mật đùa bỡn cùng hai vũ cơ kia, hắn luôn suy nghĩ cho nàng, tính toán giữ nàng, trong lòng rõ ràng rất khổ khổ lại phải gượng cười không để lộ sơ hở trước mặt Lưu công công, rồi phải đối mặt sự hiểu lầm cùng tức giận của nàng, nói lời nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng.

“Kỳ Mạch, xin lỗi, không ngờ ta lại trở thành gánh nặng của chàng.” Diệp Hòa tự trách trong lòng, trước kia tuy Kỳ Mạch là vị công tử gầy yếu được người ta chiều chuộng nhưng không phải không có tâm cơ, tính tình lạnh lùng không thích tiếp xúc quá nhiều, làm việc lại tàn ác nhưng ít ra cho tới bây giờ không có nhược điểm, cũng không bị người nhắm vào tử huyệt, bây giờ lại vì nàng mà phải kiêng kỵ đủ điều.

Hắn lắc đầu cười tự giễu một tiếng, cầm tay nàng để mười ngón tay đan vào nhau, giọng nói không chỉ trong trẻo lạnh lùng còn mang theo ôn nhu hiếm có: “Nha đầu ngốc, ta là trượng phu của nàng dĩ nhiên phải bảo vệ nàng, để nàng rơi vào tình cảnh nguy hiểm như thế này làm ta cảm thấy thật vô năng, không thể bảo vệ tốt nàng nên xin lỗi hắn là ta mới đứng.”

“Đừng lo lắng, ta xem hết thấy đều ổn thỏa sẽ không để nàng chịu ủy khuất. Lần này bọn họ triệu nàng tiến cung chỉ vì muốn ràng buộc ta, tất nhiên không dám thương tổn nàng, ta sẽ nhìn.” Kỳ Mạch nhàn nhạt nói bỗng nhiên trở nên lạnh như băng: “Nhưng nếu nàng chịu chút tổn thương, ta sẽ bắt hắn trả gấp mười lần!”

Diệp Hòa lòng ngập tràn ấm áp, nũng nịu vui đùa vào lồng ngực hắn nghe tiếng tim đập vững trãi, tiến cung thì tiến cung, nàng tuyệt không lo lắng cũng không sợ..... Chẳng qua nam tử không thể ra vào hậu cung, nói vậy không phải bọn họ phải xa nhau những sáu tháng ư.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thì ra là như vậy

“Vương phi, đây là thuốc dưỡng thai do người thái y viện mới vừa đưa tới.” Cung nữ Tiểu Mễ bưng chén sứ thanh hoa, sải từng bước nhỏ đi vào phòng.

Diệp Hòa lười biếng nằm trên ghế quý phi, nghe được giọng nói của Tiểu Mễ mà tỉnh lại, nghĩ đến lại phải uống thứ thuốc vừa đắng vừa khó người kia liền cảm thấy buồn nôn, phát phát tay thuận miệng nói: “Đặt đó đi.”

“Vâng!” Tiểu Mễ cầm chén thuốc đặt trên chiếc ghế gỗ hình tròn, cúi xuống khẽ cười nói: “Nô tỳ giúp người xoa bóp chân nha?”

“Cũng được!” Diệp Hòa gật đầu, vì bụng ngày càng lớn nên thân thể trở nên nặng nề, ngủ suốt cả buổi chiều lúc này chỉ cảm thấy cả người bủn rủn khó chịu, hành động bất tiện gần cốt phía dưới lại không thuận, may công phu xoa bóp của Tiểu Mễ không tệ, mỗi lần đều giúp nâng cả người khoan khoái.

Thấy nàng gật đầu Tiểu Mễ liền ngồi xổm xuống bên cạnh ghế dựa thuận thực ấn nắn, Diệp Hòa hít sâu một hơi, thoải mái đến híp lại hai mắt.

Trong nháy mắt đã tiến cung hơn năm tháng, quả nhiên như Kỳ Mạch nói bất luận là Thái hậu nương nương hay Thái Từ Phi đang mang thai đều khách khí hữu lễ che chở nâng, lúc đầu thái hậu thường xuyên gọi nàng đến Khôn Ninh cung tâm sự nhưng từ ngày nàng bụng lớn quá cỡ đi lại khó khăn thì không cho đòi nàng nữa.

Về phần Thái Từ Phi thỉnh thoảng đến an ủi mấy câu, căn dặn một số điều phụ nữ mang thai cần chú ý, còn tặng thêm một số thuốc bổ, cung nữ thái giám đều rất nghe lời, mấy tháng ở tại đây nàng không hề chịu chút ủy khuất nào. Tiểu Mễ là người Kỳ Mạch điều tới đây chăm sóc nàng, tuy dung mạo xấu xí lại rất giỏi giang trong công việc.

Không những quan sát tỉ mỉ còn hết lòng trung thành với nàng, mấy ngày nay phạm thứ Diệp Hòa muốn ăn, nước trà muốn uống đều do một tay Tiểu Mễ thử qua sau mới yên tâm đưa nàng dùng, tất cả đồ dùng hằng ngày cũng phải kiểm tra nhiều lần, buổi tối Diệp Hòa ngủ ở phòng trong, nàng thì ngủ trên giường bên ngoài canh chừng, buổi tối muốn đi tiểu đêm hoặc khát nước đói bụng chỉ cần gọi một tiếng liền có thể giải quyết, thỉnh thoảng chân sẽ bị rút gân, Tiểu Mễ giúp xoa bóp mấy cái liền đỡ hơn rất nhiều.

Bất luận về phương diện nào đi chăng nữa năm tháng này Diệp Hòa sống rất an nhàn thoải mái, duy nhất không được hoàn mỹ chính là không thấy được phụ thân của hải tử, lúc ngủ thiếp đi thì hoàn hảo, đến khi tỉnh ngủ không việc gì làm sẽ nhớ nhưng, an ủi duy nhất chính là bụng lớn theo từng ngày, kích thước lưng áo cũng rộng hơn, chỉ cần sinh ra đứa bé này một nhà bọn họ sẽ đoàn viên. Nghĩ vậy, Diệp Hòa nhẹ nhàng vuốt ve vòng bụng tròn vo, khoe miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt.

“Vương phi, hôm nay có cần phân phó ngự thiện phòng làm món thịt kho tàu người có thích ăn nữa không?” Tiểu Mễ không ngừng động tác trên tay, chột ngắc đầu lên hỏi.

Diệp Hòa phục hồi tinh thần, lắc đầu: “Không cần.” Trước kia nàng không phải rất thích ăn dầu mỡ mấy món như thịt kho tàu nhưng mấy ngày nay không hiểu sao không thịt không ngon, mọi người đều nói phụ nữ lúc mang thai khẩu vị sẽ thay đổi quả nhiên không sai. Nhìn thuốc bên cạnh cũng đã nguội liền bưng lên một hơi uống cạn, cả miệng ngoài đắng cũng chỉ là đắng.

Tiểu Mễ thấy mặt nàng nhăn nhó thành một nhúm, cười cười đưa tới táo ngọt, nói: “Hôm nay người không ăn thì phải chờ đến ba ngày nữa mới được ăn nha.”

Diệp Hòa cầm lấy khăn lụa lau miệng, trong miệng nhai táo ngọt, thuận miệng hỏi: “Tại sao?”

“Người chưa biết? Ngày mai chính là ngày giỗ bốn mươi của thái tử tiền triều, hoàng thượng vì hoài niệm bào đệ mới lệnh hết thảy các cung bắt đầu từ ngày mai mặt trời vừa ló dạng trong vòng ba ngày tiếp theo không được dùng mặn.”

“Thái tử tiền triều?” Diệp Hòa tò mò hỏi: “Hoàng thượng trước đó không lâu mới qua đại thọ sáu mươi, mai lại là ngày giỗ bốn mươi của người nọ, vậy chẳng phải vị thái tử kia mười mấy tuổi đã qua đời rồi?”

“Nô tỳ cũng không rõ, nghe nói bốn mươi năm trước trong một lần hoàng gia tổ chức săn thú thái tử cùng hoàng thượng hiện tại vì đuổi theo một con hươu kết quả không cẩn thận cả người lẫn ngựa rơi xuống vách đá.” Tiểu Mễ đơn giản ngắn gọn hạ thấp giọng giải thích cũng không dám nghị luận chuyện rồi như tờ vò trong cung, nàng luôn thích lải nhải mà nói đến đây thì ngừng lại.

Diệp Hòa cũng lười tra cứu những chuyện phải trái năm xưa, miễn cưỡng nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác lâng lâng được xoa bóp, một lúc sau liền nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai quả nhiên như lời Tiểu Mễ, bất luận bữa sáng ngự thiện hay bữa tối đồng loạt đều cùng món chay, một chút vụn thịt cũng không nhìn thấy, liên tục ăn hai ngày hết rau đến đậu hủ khiến Diệp Hòa không khỏi nhớ đến món thịt kho tàu thơm nồng ngon miệng.

Biết rằng như thế nhưng chỉ có thể nuốt khan nước miếng nhìn xuống con bọ ham ăn trong bụng, hoàng thượng nói ba ngày không được dùng mặn dĩ nhiên không thể làm trái, nhìn chén canh thanh đạm trước mắt Diệp Hòa tự an ủi mình, nhẫn nhịn đi chỉ cần nhịn qua một ngày nữa là tốt rồi.

Nhưng Diệp Hòa không nghĩ tới sau ngày giải trừ nghiêm cấm dùng mặn nàng đã không còn khẩu vị nếm món thịt kho tàu nữa.

.....

Sáng sớm ngày này, tin tức hoàng thượng bệnh tình nguy kịch nhanh chóng truyền khắp cả hậu cung, hết thảy đột ngột như mưa rào vang lên sấm chớp, cả hoàng cung bị bao phủ bởi một không khí trầm muộn. Nghe tin Diệp Hòa đầu tiên nghĩ đến chính là Kỳ Mạch, hoàng thượng từ nhỏ đã hết sức yêu thương hắn, phụ tử hoàng gia mặc dù không giống gia đình bình thường nhưng tình cảm giữa bọn họ tất nhiên không cạn, Kỳ Mạch biết được hoàng thượng bệnh tình nguy kịch nhất định sẽ rất khổ sở.

Lo lắng cả ngày chờ đến buổi tối, Diệp Hòa lần qua lần lại trên giường mới chợp mắt ngủ lại nghe được tin tức như sét đánh giữa trời quan —— Cữu hoàng tử Kỳ Mạch đại nghịch bắt đạo muốn sát hại hoàng thượng cùng thái tử để mưu quyền soán vị, hiện tại đã bị cấm vệ quân bắt giam vào thiên lao.

Diệp Hòa chống thân thể công kênh bò dậy, mở to mắt nhìn Tiểu Mễ lo lắng đi vào thông báo: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Theo thái giám hầu hạ trong điện hoàng thượng nói, khuya hôm nay hoàng thượng triệu Cữu hoàng tử vào Càn Khôn cung, sau đó thái tử cũng tới, ba người không biết nói cái gì thái tử bỗng nhiên hô to cứu giá, cấm vệ quân vội vàng xông vào liền thấy Cữu hoàng tử hấn. tay hấn cầm trường kiếm. lúc ấy cánh tay thái tử đã bị thương, hoàng thượng mở to mắt miệng mở rộng nhưng một câu cũng nói không nên lời.”

Diệp Hòa giọng lạnh như sương lạnh: “Cho nên thái tử nói cữu hoàng tử sát hại hấn và hoàng thượng để mưu quyền soán vị?”

“Nghe thái tử nói thế đám cấm vệ quân liền bắt giam cữu hoàng tử.” Tiểu Mễ luống cuống nói tiếp: “Vương phi, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Diệp Hòa hít sâu một hơi bất buộc bản thân phải tỉnh táo: “Cữu hoàng tử nhận tội?”

Tiểu Mễ sợ hãi lắc đầu: “Không, nô tỳ nghe ngóng được cữu hoàng tử nói thái tử hại hoàng thượng, còn nói hoàng thượng đã viết chiếu thư phế truất thái tử, thái tử tức giận phá hủy chiếu thư muốn mưu quyền soán vị.”

Diệp Hòa biểu tình tức giận, gào lên: “Nếu lúc ấy tại chỗ chỉ có ba người bọn họ, hoàng thượng không nói tại sao lại cho rằng thái tử nói thật còn Cữu hoàng tử thì giả dối còn nhốt hấn vào thiên lao?”

“Tất cả cấm vệ quân tại Càn Khôn cung đều theo phe thái tử điện hạ, bọn họ muôn miệng một lời chỉ chứng nhận Cữu hoàng tử mưu phản, Cữu hoàng tử dù có trăm miệng cũng khó biện a!”

Đúng vậy, Kỳ Hách vừa là thái tử lại là con chính thất, Kỳ Mạch chẳng qua chỉ là hoàng tử muốn mưu quyền soán vị hấn có thể, hiềm nghi cũng lớn hơn nhưng Diệp Hòa biết, Kỳ Mạch căn bản không có dã tâm với ngôi vị hoàng đế, hấn tuyệt đối sẽ không vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà giết huynh giết cha!

Tiểu Mễ đã chẳng khóc, sợ hãi nói: “Vương phi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ, thái tử hạ lệnh ba ngày sau xử trảm cữu hoàng tử a.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Ba ngày sau xử trảm? Tại sao lại muốn nhanh chóng diệt trừ Kỳ Mạch? Rõ ràng có tà tâm. Diệp Hòa tức giận xỏ chân vào giày, choàng thêm lớp áo ngoài, một tay chống phía sau nâng cao bụng muốn ra ngoài. Kỳ Mạch, chẳng lúc nào cũng bảo vệ ta, lần này hãy để ta vì chàng làm chút chuyện.

“Vương phi, người muốn đi đâu a?” Tiểu Mễ lo lắng đuổi theo, biểu tình lúng túng vội đỡ lấy nàng. Diệp Hòa cố hết sức bước thật nhanh, cước bộ cũng không ngừng lại: “Đến thiên lao, ta muốn gặp hấn!”

Tiểu Mễ nghe được cả kinh, vội vàng khuyên nhủ: “Không được, hiện tại hoàng cung đã bị thái tử nắm trong tay, không có khẩu dụ của thái tử chúng ta không vào được thiên lao.”

“Vậy chúng ta trước hết đi tìm thái tử!” Diệp Hòa lạnh giọng nói, chân vừa đặt ra ngoài đại môn liền chuyển hướng Đông cung đi tới. Nàng tin tưởng Kỳ Mạch, thái tử vốn có lòng mưu phản, rất có thể thấy hoàng thượng muốn phế truất hấn trong lúc tức giận quay lại căn Kỳ Mạch một ngụm, nếu hấn hiện tại sắm vai nhân vật trung hiếu chính nghĩa bảo vệ phụ hoàng đuổi bắt “loạn đảng mưu phản” thì sẽ không dám hành động sơ suất khiến người khác nghi ngờ, nhất định cũng không dám vọng động sát niệm với em dâu đang mang thai!

Quả nhiên đúng như suy đoán của nàng, một đường Diệp Hòa được Tiểu Mễ đỡ đi đến Đông Cung của thái tử không có ai làm khó các nàng, những tên cầm quân như không thấy nàng đi vào, ngay cả nàng nghiêng ngang đi đến chính sảnh Đông cung bọn họ cũng không có bất kỳ hành động ngăn trở.

Diệp Hòa khẽ nhui mày, chẳng lẽ thái tử biết nàng sẽ đến nên sớm phân phó bọn họ không được ngăn nàng? Nhìn tình cảnh thế này giống như đang chờ nàng đến! Nghĩ đến đây trong lòng Diệp Hòa càng thêm nghi ngờ đồng thời cũng tăng thêm phòng bị.

Nhưng khi đi vào chính sảnh nhìn thấy nam tử thanh sam lẳng lặng ngồi trên ghế gỗ lim, biểu tình bình thản khí chất phi phàm, trông mắt ôn nhuận lại bình thản, tất cả nghi ngờ trong lòng Diệp Hòa nhất thời tiêu tán, nở nụ cười khổ, thì ra là như vậy! Thái tử tuyệt không phải dạng người khôn khéo biết bày mưu tính kế, nếu không người Kỳ đế sủng ái nhất hấn không phải Kỳ Mạch, lần này thái tử sợ dĩ có thể thành công hãm hại Kỳ Mạch nguyên lai có y

đứng sau trợ giúp!

Thật buồn cười, vì báo ân mà cứu hần một mạng để rồi giáng xuống mầm tai họa cho người nàng yêu thương nhất, nếu lúc ấy nàng không thay y đổi tên, Kỳ Mạch sẽ không rơi vào khốn cảnh như ngày hôm nay, mà chỉ có nàng nghĩ đến ân tình chứ y thật ra chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi.

Ánh trắng trắng nhàn nhạt rải lên khuôn mặt y, đôi con ngươi ôn hòa thanh tịnh giống như xuân phong tháng ba phơi phới, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch như hàm chứa nụ cười nhưng nào có ai biết được dưới khuôn mặt hiền hòa này lại che dấu quyết đoán cùng toan tính.

Một lúc sau, Diệp Hòa chống thắt lưng đứng trong chánh điện, nhẹ nhàng phát phát tay, quay sang cung nữ bên cạnh, nói: “Tiểu Mễ, người ra ngoài trước đi.”

“Nhưng còn người.” Tiểu Mễ không yên lòng ngẩng đầu vừa vặn nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của nàng liền im lặng yên lặng lui ra ngoài.

Thân hình y cao lớn gầy gò, không hề nhúc nhích ngồi trên ghế, trên người vẫn mặc thanh sam thuần khiết, biểu tình an lòng, giọng nói sâu lắng nhẹ nhàng như sợ phá tan màn đêm: “Hòa Nhi, nàng rốt cuộc đã đến.”

Diệp Hòa không nhịn được cười rộ lên, đến nước này y vẫn có thể bình tĩnh gọi tên nàng như chưa từng lợi dụng qua nàng. Diệp Hòa trên mặt vẫn còn đang cười, giọng lại lạnh như lúc bị chôn trong bão tuyết: “Bát gia. A, không đúng. Không lâu nữa phải gọi ngài là Hoàng thượng rồi?”

Thái tử Kỳ Hách trời sanh tính tình tàn bạo nóng nảy hữu dũng vô mưu, sau khi hất lên ngôi chắc chắn sẽ trở thành một hôn quân không quan tâm đến sự đói nghèo của dân chúng, đến lúc đó lấy tài trí mưu lược của Bát gia muốn hất thoát vị không hề khó. A! Như vậy không phải rất hợp tình hợp lý sao.

Khuôn mặt bát gia vẫn bình tĩnh như nước, trong mắt lại hiện lên xót xa khổ sở: “Hòa Nhi, nàng tính dùng thái độ này nói chuyện với ta sao?”

“Thế ta phải dùng thái độ gì nói với ngài?” Diệp Hòa nhếch môi cười lạnh, giọng nói ngoài sắc bén còn mang thêm tia hận ý: “Chẳng lẽ ta phải như trước đây sùng bái ngài xem ngài như ân nhân cứu mạng ư, cảm ơn ngài lợi dụng ta hay nên cảm ơn ngài giam Kỳ Mạch vào thiên lao ba ngày sau xử trảm?”

“Không sai, ta đã lợi dụng nàng.” Bát gia chậm rãi nhắm lại hai mắt giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ xen lẫn hối hận.

Dứt lời bỗng nhiên mở mắt nhìn thẳng vào nàng: “Hòa nhi, nàng có biết ? Từ ngày những thứ vốn dĩ thuộc về ta bị đoạt đi, từ ngày ta bị vị hoàng huynh một lòng tín nhiệm đuổi giết hãm hại, từ ngày ta vì sinh tồn mà đích thân đập gãy chân của mình thì ta đã không còn tin bất luận kẻ nào!”

Nghe được Diệp Hòa sùng sốt trọn to đôi mắt khiếp sợ thì ra chân của y do chính tay y phá đi? Đối với một hoàng tử từ nhỏ sống an nhàn sung sướng mà nói bị tàn tật cả đời là chuyện kinh khủng cỡ nào.

Nàng không thể không kinh ngạc y lại tự mình làm bản thân tàn phế, thật tàn nhẫn ! Nhưng cũng không thể tha thứ những chuyện ngày hôm nay y đối xử Kỳ Mạch!

Nhìn đôi mắt hừng lên thống khổ cùng hối hận mong ước được tha thứ kia, Diệp Hòa nhú mày nói giễu: “Ý ngài là những việc ngài làm đều vạn bất đắc dĩ, ngài lừa gạt ta thương tổn ta lợi dụng ta là lẽ đương nhiên có đúng không?”

“Không phải như thế!” Hần bỗng nhiên kích động, cầm chặt quai trường cổ hết sức đứng dậy chậm rãi đi về phía trước hai bước, vội vàng giải thích: “Hòa Nhi, khoảng thời gian có nàng bên cạnh ta thật sự rất vui vẻ, chỉ có nàng mới có thể khiến ta tạm thời quên mất khuất nhục, khiến ta bật cười tận đáy lòng, mặc dù như thế nhưng ta thủy chung vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm nàng cũng không buông tha việc lợi dụng nàng, vậy mà một khắc đó ta trốn khỏi cửa thành ta đã hối hận, thế gian này sẽ không có cô gái nào giống như nàng chịu hy sinh tánh mạng bảo vệ ta cũng chỉ có nàng mới nguyện mạo hiểm vì ta.”

Diệp Hòa nhìn y khó khăn nhích tới gần, nghe y dùng đủ lý do biện bạch hành động của mình, âm thầm cân nhắc một phụ nữ có thai cùng một người què bên nào chiếm thế thượng phong? Trên mặt lại không có biểu tình, lạnh lùng nói: “Ngài đã hối hận tại sao còn muốn trở lại cấu kết thái tử thương tổn Kỳ Mạch thương tổn ta? Đừng nữa lừa mình dối người nữa, ngài thật ra chỉ để ý mỗi bản thân, thứ ngài muốn chính là ngôi vị hoàng đế bề ngể trên vạn người! Điều này cũng thôi đi nhưng ngài không nên ra tay với Kỳ Mạch”

Bát gia nhìn chằm chằm nàng càng thêm khẩn cấp giải thích: “Không phải, Hòa Nhi, ta biết nàng quan tâm hần nên muốn tha hần một mạng, không nghĩ đến lúc hoàng thượng bệnh tình nguy kịch đã viết chiếu chỉ phế truất thái tử, sửa thành truyện ngôi cho hần.”

Nghe đến đây, Diệp Hòa bỗng nhiên hiểu tất cả, nói tiếp: “Cho nên ngài sợ, sợ Kỳ Mạch lên ngôi ngài sẽ khó mà thao túng hần, cho nên để thái tử hủy đi chiếu thư, hãm hại Kỳ Mạch, muốn đưa hần vào chỗ chết?”

“Hòa Nhi, nàng hãy nghe ta nói.” Trên mặt Bát gia đã không còn chút huyết sắc nào, lo lắng sai bước đến vươn tay muốn kéo nàng.

Thừa dịp y tới gần khoảng cách có thể với tới, ánh mắt Diệp Hòa lóe lên nghiêng vai dịch bước xoay người, chủy thủ giắt sau lưng rõ ràng đã được rút khỏi vỏ, thời gian chỉ một cái chớp mắt lưỡi dao sắc bén đã kề lên cổ y.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Bát gia biểu tình trắng bệch, thân thể cứng đờ, xoay sang khuôn mặt ngập tràn kinh ngạc lẫn đau đớn nhìn nàng.

Mới vừa rồi vội vã đến đây, việc thứ nhất làm là đem theo chủy thủy giấu sau lưng tùy thời có thể rút ra, thứ hai giả bộ thân thể công kênh cố hết sức tiêu trừ đề phòng của y chính là chờ cơ hội này. Khuôn mặt thanh lệ như tuyết của Diệp Hòa thấm đượm sự lạnh lẽo, không muốn tiếp tục cùng y đồng dài: “Ta hiện tại không muốn nghe bất cứ chuyện gì! Thanh âm của ngài, dáng vẻ của ngài, tất cả những gì ngài làm đều khiến ta cảm thấy đối trá thật buồn nôn. Nếu không phải cần dùng ngài đi cứu Kỳ Mạch chỉ bằng việc ngài hãm hại Kỳ Mạch ta sẽ lập tức giết ngài!”

Bát gia nghe lời vô tình nàng thốt ra, nhìn cặp mắt ngập tràn hận ý của nàng bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười đó ẩn chứa sự cô đơn chưa từng có.

Diệp Hòa không nhìn, tay nắm thật chắc chủy thủ áp y đi ra khỏi chánh điện. Nàng hiện tại một khắc cũng không thể đợi, hoàng thượng muốn truyền ngôi cho Kỳ Mạch rõ ràng như ném một quả bom hẹn giờ lên người thái tử, hẳn lúc này chỉ muốn nhanh diệt trừ Kỳ Mạch cho thống khoái.

Mặc dù hiện tại đã hủy chiếu thư, hoàng thượng vì bệnh nguy kịch mà không cách nào nói chuyện cũng không thể viết chữ nhưng để tránh dèm dãi lắm miệng bọn họ nhất định không để Kỳ Mạch đúng hạn ba ngày sau xử trảm mà sẽ sớm lấy mạng hắn. Nàng sợ, sợ Kỳ Mạch gặp chuyện không may trong thiên sao, gán cho tội danh sợ tội tự sát, như vậy hết thảy sẽ không kịp vãn hồi!

Ban đêm trong hoàng cung đặc biệt yên tĩnh, tối nay lại càng trầm lặng nặng nề, đèn lồng treo dọc hành lang tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt kéo dài bóng hai người đang đi, Diệp Hòa kéo thân thể công kênh thập phần cẩn thận áp giải Bát gia đi về hướng thiên lao. Nhưng mới vừa ra khỏi Đông cung không bao lâu liền có một đội cấm vệ quân rút bội đao bên hông bao quanh bọn họ.

Thật đúng là mỗi một bước đều khó khăn! Diệp Hòa ngậm cười khổ hơn nửa lo lắng an nguy Kỳ Mạch, ngay lúc này cấm vệ quân tách ra chừa một đường đi, một nam tử trang phục cấm vệ người cao ráo đi tới, bọn thị vệ cùng hô lên: “Thị vệ trưởng!”

Diệp Hòa chăm chú nhìn nam tử từ từ trước đến nay ánh mắt lạnh lùng, đến khi thấy được khuôn mặt quen thuộc nhất thời ngây ngẩn cả người. Người nọ đến gần khi thấy rõ ràng khuôn mặt Diệp Hòa thì sắc mặt đại biến, giọng mang theo run rẩy: “Hạ giáo quan.”

Theo tiếng gọi của hắn, đám cấm vệ quân nhất thời nháo nhào cả lên, hơn mười thị vệ cầm đao tiến lên một bước, có người còn kích động kêu lên: “Thật sự là Hạ giáo quan a!”

“La Tu.” Diệp Hòa nhìn nam tử anh tuấn cường tráng trước mắt, rồi quét mắt sang mấy người chung quanh, giọng nói không biết là kinh ngạc hay vui sướng: “Các người.”

Không sai, bọn họ chính là đội cấm vệ tậu Quân Cơ xứ Bắc uyển do Diệp Hòa đích thân huấn luyện! Nhưng không nghĩ tới cánh đề bọn họ trùng phùng vào ngày hôm nay, nàng lại trở thành phản nghịch kèm con tin chuẩn bị cướp ngục, bọn họ lại là cấm vệ quân chịu trách nhiệm duy trì trật tự hoàng cung.

Mọi người rối rít thu đao vào vỏ, La Tu bước nhanh về phía trước nhìn Bát gia bị nàng kìm chặt, hỏi: “Giáo quan, người này là.”

Diệp Hòa thu hồi biểu tình vui mừng được gặp lại, bình tĩnh nhìn hắn kiên định nói: “Ta hiện tại muốn đến thiên lao cứu Kỳ Mạch.”

La Tu sắc mặt kinh biến, hô lên: “Không được, chuyện này quá nguy hiểm!”

“Người.” Diệp Hòa nhìn La Tu một chút, sau đó nhìn lại đám cấm vệ nàng đích thân huấn luyện, lạnh lùng gằn lên: “Các người. muốn can ta?”

“Giáo quan, cô không nên vọng động, hiện tại hoàng cung bị thế lực thái tử toàn quyền nắm giữ, không chỉ vậy tất cả cấm vệ Hoàng Thành đều bị hắn mua chuộc.” La Tu nói đến đây thì nhìn sang Bát gia, tiếp tục nói: “Hơn nữa có một lượng lớn binh Hắc Khẩu đã trà trộn vào cấm vệ hoàn thành, mấy người này đều thuộc phe Bát vương gia, phẩm người nào có liên quan đến Cửu hoàng tử đều bị giải quyết sạch sẽ, rõ ràng muốn mưu phản bức vua thoái vị, hiện tại trong cung đã thành định cục.”

Thì ra thế lực của Kỳ Mạch tại hoàng cung đều bị “giải quyết”, tình cảnh hắn bây giờ rất nguy hiểm cũng may ban đầu La Tu không quy thuận Kỳ Mạch, nếu không sợ rằng hiện tại cũng đã gặp bất trắc? Thật ra lúc La Tu từ chối quy thuận Kỳ Mạch lý do chỉ nguyện thần phục một mình nàng, hiện tại hắn vẫn còn nhớ rất rõ lý do năm đó.

Diệp Hòa lắc đầu, biểu tình kiên định không hề rung chuyển nói: “La Tu, người không cần khuyên ta, bất kể nguy hiểm hơn nữa cho dù có chết ta cũng muốn thử. Nếu hắn xảy ra bất trắc cùng lắm ta chết theo hắn.”

Cảm thấy Bát gia bị nàng kìm chặt thân thể cứng đờ, Diệp Hòa nghiêng mặt qua liền bắt gặp thần sắc thống khổ phức tạp nhìn nàng lại không hé miệng nói gì.

Biểu tình La Tu bỗng trở nên căng thẳng, chần chờ một hồi mới nói: “Hạ giáo quan, dù hiện tại cô đến thiên lao cũng cứu không được Cửu hoàng tử đâu.”

“Tại sao?” Diệp Hòa kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng dấy lên dự cảm xấu: “La Tu, có phải người đã biết chuyện gì đúng không? Bọn họ muốn làm gì Kỳ Mạch?”

La Tu cúi đầu khó xử không biết nên nói hay không nói, Diệp Hòa còn đang lo lắng thì Bát gia vốn trầm mặc chợt mở miệng, ánh mắt mang theo đau đớn, chậm rãi mở miệng: “Hòa Nhi, hần nói rất đúng dù nàng có áp giải ta đến thiên lao cũng cứu không được Kỳ Mạch. Tội nay thái tử sẽ cho người đưa hần đi, giả tạo ra giả tượng cướp ngục, Đại kỳ chúng ta có minh lệ hễ ai mang tội nếu vượt ngục, bắt luận thân phận thế nào cũng đều bị loạn tiền bán chết.”

Lời y nói tựa như một cây đao hung hăng đâm vào trái tim Diệp Hòa. Hai chân Diệp Hòa mềm nhũn suýt nữa đứng không vững, đứng vậy, nếu bọn họ cố ý giết Kỳ Mạch trong thiên lao cho dù dùng lý do sợ tội tự sát che dấu nhưng chỉ cần có người cố ý khám nghiệm tử thi chắc chắn tìm ra nguyên căn, lúc đó khó tránh khỏi có người hoài nghi nhưng nếu phái người làm bộ cứu thoát Kỳ Mạch, dựng lên cảnh tượng vượt ngục thì sẽ danh chính ngôn thuận lấy được mạng hần!

Diệp Hòa nhìn Bát gia trong mắt đầy rẫy hận ý cùng tức giận: “Thái tử sẽ không nghĩ ra diệu kế như vậy, đây ắt hẳn mưu kế do ngài bày ra!”

Bát gia thật sâu nhìn nàng, nhìn đôi mắt hận đến ước gì có thể giết mình, chán nản gật đầu, khi nói mang theo vài phần tuyệt vọng: “Không sai, chính ta ra chủ ý.”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Bản tay Diệp Hòa vì tức giận mà ấn xuống khiến chùy thủ sắc bén cửa ngang cổ y chảy ra một đường máu, nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm Kỳ Mạch phải chịu nàng hận không thể giết quách cái người âm hiểm bày mưu hãm hại hần! Ngay lúc này, một gã cầm vệ bỗng nhiên bước nhanh chạy tới bẩm báo cùng La Tư: “Bẩm báo thị vệ trưởng mới vừa truyền đến tin tức, có một nhóm loạn đảng lên vào thiên lao sát hại cai ngục cướp đi Cửu hoàng tử, hiện đang bỏ chạy về hướng tường thành!”

A! Ở nơi này cướp ngục rõ ràng do thái tử một tay tự biên tự diễn! Kỳ Mạch cùng những người gọi là loạn đảng nhất định rất nhanh bị đuổi kịp, một khi bắt được nhất định chỉ có con đường chết!

Loạn tiền bán chết, loạn tiền bán chết. Diệp Hòa trong đầu quanh quẩn chỉ có mấy chữ này, kiềm chặt áp giải Bát gia đi nhanh về phía tường thành, mới vừa rời La Tư không phải đã nói có một lượng lớn binh Hắc Khẩu lên vào trong đám vệ quân? Nếu hiện tại trong cung có thể lực Bát gia hần không phải không dùng được. Có lẽ, có lẽ nàng có thể cứu được Kỳ Mạch, cho dù khả năng cực kỳ nhỏ bé.

Bóng đêm đen như mực, hàn khí bao phủ cả đất trời, không khí một cỗ xơ xác tiêu điều, nhiều bó đuốc cháy hùng hực giơ cao giữa không trung thấp sáng cả thành lâu, khói dày đặc lơ lửng giữa không trung như sương trắng, đám binh lính như thủy triều ồ ạt bắt đầu khởi động đi về phía trước, cầm vệ cầm trong tay cung tên, thắt lưng đeo mã tấu bao vây cả tòa thành lâu, chỉ cần nghe được lệnh sẽ nhất tề lập tên bắn về phía chính giữa vòng vây.

Đứng trên tường thành nhìn rõ hết thảy, tim Diệp Hòa đập liên hồi, mặc dù không nhìn thấy rõ nhưng nàng biết người trong vòng vây là ai, đó là nam nhân nàng muốn phò thác cả đời, là nam nhân đối tốt với nàng nhất trên đời cũng là phụ thân của tiểu sinh mạng trong bụng nàng!

“Hòa Nhi, nàng không cứu được hần đâu, không nên dùng tánh mạng mình đi mạo hiểm.” Giọng nói êm tai vang lên, Bát gia nhìn biểu tình hoảng hốt xen lẫn đau lòng của nàng, khi nói mang theo ân ý cầu khẩn.

Diệp Hòa oán hận trừng y, quát lên: “Ngươi cầm miệng ngay! Nếu không phải tại ngươi sao có cục diện như ngày hôm nay?”

Dứt lời, nàng liền áp giải Bát gia đi lên thành lâu, ngay lúc này liên tiếp tiếng bước chân dồn dập truyền đến, La Tư mang theo đội thị vệ theo tới che ở bên cạnh nàng, La Tư tay nắm đao đứng bên cạnh nàng, biểu tình sắt đá lại có vài phần nhu tình, từng câu từng chữ kiên định nói: “Giáo quan, chúng ta thề đi theo cô!”

“Giáo quan, chúng ta thề đi theo cô!” Phảng phất hưởng ứng lời kêu gọi của La Tư, cả đội không ngừng lặp lại lời nói kia.

Diệp Hòa khẽ cắn môi dưới mím chặt đôi môi, tận lực khiến cho bản thân trông thật bình tĩnh, song nhớ lại đủ loại cảm xúc khi còn ở tại Bắc Uyển, ánh mắt không nhịn được trở nên ướt át, nàng lần nữa mở miệng, giọng không lớn lại rất rõ ràng: “Cảm ơn, cảm ơn các người!”

Diệp Hòa kèm hai bên Bát gia, một đội cầm vệ che ở quanh thân nàng nhất tề hướng thành lâu đi tới, vòng vây sắp hàng chỉnh tề chặn lại đường đi của nàng đều bị bọn họ tiến lên mở đường chừa ra một lối đi nhỏ, khi nàng cầm trong tay lưỡi đao sắc bén áp giải Bát gia tiến vào vòng vây, lúc này cầm vệ đã lập tên vào cung, nghiêm nhiên chỉ chờ lệnh tên lập tức rời dây cung, Diệp Hòa bị hù đến ứa mồ hôi lạnh, lớn tiếng quát: “Dừng tay!”

Những binh lính Hắc Khẩu mặc trang phục cầm quân Đại Kỳ nhìn thấy người bị nàng kiềm chặt liền hoảng sợ đồng loạt hô lên: “Thiếu chủ!”

“Bảo vệ Thiếu chủ!”

Tội phụ lớn mật, còn không mau buông ra thiếu chủ!”

“Bọn tặc từ kia, chớ có hành động thiếu suy nghĩ!”

Tiếng hét huyên náo thị uy vang lên trong đám người, Diệp Hòa lại như không có nghe thấy, thái tử Kỳ Hách lấy bộ dạng người thắng đứng phía trước cầm quân, nàng cũng lười liếc y một cái, hiện tại trong mắt nàng chỉ thấy một người, người nọ trong đêm tối giá rét chỉ mặc mỗi chiếc áo lụa trắng mỏng tang, vết thương vết máu che phủ cả người khiến nàng vô cùng đau lòng.

Gần nửa năm không gặp hần vẫn gầy gò như xưa, khuôn mặt đẹp tựa quan ngọc tái nhợt như thiếu máu, mái tóc xốc xếch rối bù, quần áo rách nát mỏng manh chật vật không chịu nổi, song khoe miệng nhếch lên lộ ra ngao khí, trông mắt đen nhánh trong trẻo tựa ánh sao trên bầu trời.

Nhìn thấy hần hai mắt Diệp Hòa ướt át, khoe miệng kích động hé ra nhưng hần thấy nàng lại tỏ vẻ mất hứng, đôi mắt vân đạm phong khinh thấy chết không sờn chột thay đổi, thanh âm trầm đầy tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, không để ý nơi này có rất nhiều người cũng không quan tâm hình tượng, gào lên: “Nữ nhân ngu xuẩn kia, nàng tới đây làm gì hả?”

Mỹ nữ tới cứu anh hùng, mặc dù nàng hiện tại vì mang thai mà bụng căng to thật không thể xưng nữ nhưng anh hùng cho dù không cảm động cũng không nên có thái độ như thế chứ?

Diệp Hòa không vui trừng hần một cái, hít hít lỗ mũi chua xót nói: “Còn có thể tới làm cái gì? Đương nhiên là tới cứu chàng, nơi này lại cao vừa lạnh chẳng lẽ ta đến để ngắm trăng?”

“Ai muốn nàng cứu?” Kỳ Mạch nhíu chặt chân mày, cả giận nói: “Nàng cứu cho ta, lập tức cứu!”

Diệp Hòa rung rung lắc đầu: “Ta không đi, ta đi rồi bọn họ sẽ giết chàng!”

Kỳ Mạch nhếch đuôi lông mày, ánh mắt khinh miệt quét về phía thái tử, hừ lạnh: “Nàng cho rằng nàng không đi bọn họ sẽ thả chúng ta?”

“Ta quân không được nhiều như vậy, dù sao ta cũng sẽ không bỏ lại một mình chàng!” Diệp Hòa tức giận dứt lời, được ăn cả ngã về không kèm hai bên Bát gia, biểu tình chuyển sang lạnh buốt, quát về phía nhóm người: “Để xuống bình khí, lui về phía sau! Nếu không ta giết y!”

Lời vừa thốt ra, một nửa đám cấm vệ đều lo sợ để xuống đao, nhất tề lui về phía sau, song một nửa khác thờ ơ đứng tim tại chỗ rồi rít nhìn về phía thái tử Kỳ Hách, hiển nhiên đang chờ hần ra lệnh.

Đúng vậy, nàng đã sớm tính toán mặc dù hiện tại thể lực trong cung nằm trong tay hai người thái tử cùng Bát gia, kèm được Bát gia cũng không đại biểu có thể toàn thân rút lui nhưng nàng vẫn muốn thử một lần, đánh cuộc thái tử vì tính toán lâu dài sau này sẽ không dám bỏ mất tánh mạng Bát gia đắc tội binh lính Hắc Khẩu, phạm người thông minh sẽ không vọng động ở trước mắt bao người muốn mạng Bát gia, làm vậy chẳng những có mất đi đám quân Hắc Khẩu ủng hộ còn khiến cho bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm mới lên ngôi đã gây thù chuốc oán cùng Hắc Khẩu.

Thành lâu im lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía nam tử trung niên một thân hoa phục viền vàng, chờ thái tử ra lệnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Song Diệp Hòa vẫn thua cuộc, thái tử này đầu óc rõ ràng như khối gỗ hoàn toàn không có tí thông minh làm gì nghĩ đến tính toán lâu dài! Chỉ sợ hiện tại trong lòng y chỉ có ý nghĩ diệt trừ Kỳ Mạch người mà phụ thân y muốn truyền ngôi, quả nhiên nghe được hần quát lên: “Bát vương gia vì đuổi bắt loạn đảng phản nghịch duy trì sự an bình của Đại Kỳ, không tiếc anh dũng hy sinh thật đáng để người đời kính trọng, bắn tên!”

Tiếng nói vừa thốt ra, mũi tên hai bên đồng loạt phá không mà đến, trước sau giáp công Diệp Hòa thân thể cồng kềnh không kịp tránh né, trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, thanh ảnh bắn ra bốn phía. Kỳ Mạch chống thân thể bị thương lao xuống vung đao thay nàng ngăn cản mũi tên, lưỡi dao sắc bén trong tay bổ ngang chém xuống, hàn mang như sao.

Thế nhưng chỉ ngăn cản được tạm thời, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ cảm thấy trên tay chột nhẹ trước mắt tối sầm, người vốn bị nàng kiểm chặt đã tránh thoát khỏi lưỡi đao nhưng lại đứng trước mặt nàng ngăn chặn tên như mưa bắn đến, từng vòi máu nở rộ phóng thẳng ra ngoài, thân thể gầy yếu giờ đây như một con nhím bị cắm chỉ chít mũi tên, cả người lao đao lui về phía sau nhưng cố sức dùng quái tượng chống xuống không để mình ngã.

Diệp Hòa hoảng sợ nhìn phản ứng nhanh lẹ của Bát gia, La Tu mắt cần to đến muốn nứt xông lên trước dẫn mọi người bảo vệ chung quanh bọn họ, vung mã tấu ra sức ngăn cản mưa tên.

Tiến phát nổ vang lên không ngừng, xung quanh một mảnh hỗn loạn, Bát gia chống đỡ không nổi sức nặng của mũi tên trên người, quái tượng phanh một tiếng rơi xuống đất, thân thể chảy đầy máu tươi theo đó mềm nhũn ngã xuống. Diệp Hòa theo bản năng đưa tay đưa đỡ lấy, tâm tình mãnh liệt phức tạp như sóng cuộn biển gầm.

Máu tươi từng ngum từng ngum từ trong miệng y phun ra nhuộm đỏ khuôn mặt ôn văn nho nhã, song khóe miệng y lại nhếch lên nụ cười ôn hòa lần đầu tiên bọn họ gặp mặt trên đất tuyết. Diệp Hòa nhìn hơi thờ của y ngày càng yếu đi, trong lòng không khỏi khổ sở, đây là nam tử ban đầu nhìn thấy liền làm nàng cảm thấy so sánh với tuyết còn sạch sẽ hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy y ngũ quan mặc dù cũng không hết sức xuất chúng nhưng hết sức tin tế khiến nàng càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng thấy đẹp mắt, thần thái của y rất ôn hòa, cả người tản ra một cỗ nho nhã phong độ của người trí, mặc dù thân chịu tàn tật cần quái trợ giúp sức, vóc người lại thon dài cao ngất. Hiện tại khuôn mặt y đầy rẫy tang thương, tóc mai hoa râm chịu không nổi năm tháng trầm kha.

Khoảnh khắc y chậm rãi nhắm mắt lại, đôi mắt trong vắt đã xẹt qua nhân sinh lúc ban đầu thiện lương cùng chân thành. Diệp Hòa bỗng nhiên hiểu nỗi khổ của y cũng trách y, một hài tử từ nhỏ không có được tình thương của mẹ, bị phụ thân giáo dục trở thành một hoàng tử lòng dạ độc ác, bị tước đoạt hết thấy địa vị thân phận, không những vậy còn bị đoạt đi quyền lực đường đường chánh chánh sinh tôn.

Từ thân phận nhi tử thiên tử dưới một người trên vạn người lại biến thành một người tàn phế bị thân huynh đệ vòng cấm, y bị buộc đánh xuống địa ngục, nàng không phải y đương nhiên không biết được tình cảnh y trải qua, tuyệt vọng đến không tiếc hủy đi chân mình, nàng biết nàng không có tư cách trách y quá tầm cỡ mà chỉ trách y âm hiểm tàn nhẫn làm việc không chừng thủ đoạn.

Ngẩng đầu lên, bốn phía vang dội âm thanh gào thét, Diệp Hòa huấn luyện rất tốt, đám cấm vệ bảo vệ bọn họ ai cũng thân thủ mạnh mẽ dũng mãnh dĩ thường nhưng dưới mưa tên dày đặc, bọn họ vẫn từng người một ngã xuống. Kỳ Mạch cả người đầm máu, trên vai trúng một mũi tên, sắc mặt tái nhợt lão đảo muốn ngã nhưng mạnh chống canh giữ bên cạnh nàng, mấy móc hươu đao đỡ lấy những mũi tên tàn ác.

Hai mắt Diệp Hòa rung rung đau lòng không thôi, động lại không thể động, nàng hiện tại nâng cao bụng cần bản không thể giúp bất kỳ việc gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên ồ ạt bắn đến, máu tươi tung tóe vấy ra, loại cảm giác vô lực khiến tâm phôi Diệp Hòa muốn nổ tung, vuốt ve vòng bụng to tròn nàng cảm giác được sự vô vọng.

Ngay lúc này lại có liên tiếp tiếng kêu thảm thiết truyền đến, cấm vệ che chở bên người nàng không còn nhiều lắm, mũi tên bắn tới lúc đầu dày đặc sau dần dần thưa thớt cuối cùng không còn. Diệp Hòa giương mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy đám cấm vệ của thái tử kêu rên kêu thảm thiết rồi rớt xuống, chỉ trong chốc lát thì thể lại lảng máu chảy thành hàng.

Đám cấm quân một thân áo giáp phẳng phất như thủy triều vọt tới vây quanh cấm quân, thanh thế hùng tráng. Cung tên nhất tề bắn ra số lượng nhiều gấp hai ban đầu khiến mấy tên cấm vệ tay chân luống cuống, không năng lực phản kích chỉ có chật vật chạy trốn khắp nơi.

Sự biến chuyển này thật sự quá nhanh, trong lúc nhất thời Diệp Hòa không kịp thích ứng, thái tử Kỳ Hách mới vừa rồi còn lấy tư thái thợ săn chuẩn bị đưa bọn họ loạn tiễn bắn chết giờ đây sợ đến sắc mặt tái xanh úp sấp trên mặt đất, ôm lấy đầu một chút cử động cũng không dám. Lúc này Diệp Hòa mới phục hồi tinh thần —— bọn họ được cứu rồi.

Diệp Hòa cố hết sức nâng cao bụng đứng dậy ,đỡ lấy Kỳ Mạch lão đảo muốn ngã, nhìn áo hần bị máu tươi nhuộm đậm một mảng, nghẹn ngào thốt lên: “Kỳ Mạch, chàng thế nào rồi? Chàng không sao chứ?”

Trông mặt đen nhám của Kỳ Mạch có chút thất thần nhìn chằm chằm mặt nàng, cố hết sức giơ tay lên xoa xoa mặt nàng, trông mất rõ ràng ôn nhu đến chảy ra nước mắt nhưng giọng nói lại hung dữ mang theo đau lòng cùng trách cứ: “Lần sau không cho phép nàng ôm bụng chạy loạn, mặt mũi của vi phu bị nàng làm mất hết rồi!” Lời vừa dứt ánh mắt cũng khép lại, mềm nhũn ngã xuống.

“Kỳ Mạch. Kỳ Mạch!” Diệp Hòa sắc mặt đại biến lo lắng hô to, thấy lồng ngực hần vẫn còn phập phồng mới thở phào nhẹ nhõm thì ra một quả mà ngất đi thôi.

Trên tường thành chỉ chít cả đám người, đám binh sĩ mặc áo giáp đen tinh thần dâng trào. Đội quân cường hãn thế này do ai cầm đầu? Lúc này xuất hiện ở nơi này là có mục đích gì?

Khi những binh sĩ đứng sừng sững như người sắt tránh sang một bên chừa ra một con đường, một bóng người quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn đi ra, trong đầu Diệp Hòa bỗng nhiên hiện lên tám chữ to.

BỘ NGŨA RÌNH VE, HOÀNG TƯỚC TẠI HẬU.

Từ trước đến nay Diệp Hòa luôn đem y thành một đồ ngọc tính tình phong lưu làm việc hoang đường chứ không có nghĩ đến trơ mắt nhìn hạc tranh ngọc trai để hần làm ngư ông thông minh có được tất cả. Y đối tốt với nàng để nàng hạ thấp đề phòng xem y như bằng hữu quan trọng, bây giờ xem ra không đơn giản như nàng tưởng tượng.

Không sai người này chính là Tú Thiếu Thục.

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Mặc dù trong thời khắc nguy hiểm vừa rồi y đã cứu nàng cứu Kỳ Mạch nhưng Diệp Hòa vẫn không cách nào nào hỏi tươi cười với y như dĩ vãng, nàng thật lòng xem y như bằng hữu, vậy mà y lại gặt nàng có phụ tín nhiệm của nàng.

Tú Thiều Thục nhanh chân bước đến, trong lòng đều là ân cần cùng lo lắng, thế nhưng khi đối mặt với ánh mắt xa lạ lạnh như tuyết, y bỗng nhiên dừng bước khuôn mặt tuấn mỹ nhuộm lên vẻ khổ sở, vẻ áy náy còn xen lẫn đau đớn khó nín.

“Lớn mặt! Tú Thiều Thục, một kẻ bình dân như ngươi mà dám công khai mang binh tiến cung, có phải ngươi muốn mưu phản? Cho dù ngươi phú khả địch quốc, có thiên quân vạn mã nhưng ngươi không phải tử tôn hoàng thất, danh bất chính ngôn bất thuận chẳng lẽ không sợ dân chúng Đại Kỳ bắt mẫn để lại tiếng xấu muôn đời sao?” Chẳng biết lúc nào thái tử Kỳ Hách một thân bụi bặm đứng lên, sửa sang lại áo bào, lễ thẳng khí hùng lớn tiếng quát!

“Ai nói y là một kẻ bình dân? Ai nói y không phải tử tôn hoàng thất?” Thanh âm già nua uy nghiêm đứng lúc vang lên, một vị lớn tuổi người mặc quan bào tử trong đám người đi ra chậm rãi dò xét bốn phía, giọng càng thêm nghiêm túc: “Hiện đã qua nhiều lần chứng thật, Cát Hâu gia nhà họ Tú chính là thái tử tiền triều, Tú Thiều gia chính là huyết mạch duy nhất của thái tử!”

Kỳ Hách cả người chấn động, đáy mắt hiện lên tuyệt vọng cùng khủng hoảng, trợn to mắt không cam tâm, cất giọng châm biếm: “Mạnh lão tướng quân, ông khi nào câu kết cùng loạn đảng thế hả? Ông nói y có huyết mạch thái tử tiền triều sao? Ta không tin, ta không tin!”

“Tín vật ở chỗ này không đến phiên ngươi không tin!” Dứt lời liền lấy ra ngọc bội bích lục đưa ra, dưới màn đêm đen kịt lóe ra ánh sáng ngọc chói mắt, bên trên khắc hình rồng ngũ trảo trông rất sống động hấp dẫn vạn chúng chú ý.

Diệp Hòa cùng mọi người có mặt tại đây đều trở mắt kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, tình trạng hiện tại là thế nào đây? Cát Hâu gia là thái tử tiền triều lưu lạc dân gian mà Tú Thiều Thục lại là huyết mạch của ông ta? Bỗng nhiên Diệp Hòa nhớ lại lần đó đưa tiền nàng Tú Thiều Thục tự dung đặt câu hỏi.

“Nếu ngày nào đó ta cùng Kỳ Cửu đánh nhau, nàng giúp ai hả?”

“Các ngươi sao có thể đánh nhau?”

“Nếu ta cùng hắn vì tranh giành một thứ mà đánh nhau, nàng đứng về phe ai?”

Chỉ sợ Tú Thiều Thục đã sớm nhìn ra Hoàng thượng đối với Kỳ Mạch không tầm thường còn muốn truyền ngôi cho hắn sao? Bởi vậy Kỳ Mạch chắc chắn là đối thủ y cần loại bỏ đầu tiên, bây giờ xem lại y tiếp cận nàng nhất định có mục đích?

Trong lòng Diệp Hòa rối như tơ vò nghĩ đến đủ loại tình cảnh dĩ vãng, bỗng nhiên bụng truyền đến đau đớn như bị kim châm, không nhịn được “A” thét to một tiếng. Diệp Hòa lập tức tự hiểu không phải nàng bị động thai? Cục cục, con thật không ngoan a, hết lần này tới lần khác tại sao cứ chọn ra vào lúc này!

“Hòa Hòa!” Thanh âm lo lắng rành mạch của Tú Thiều Thục vang lên, tiếp theo vội vã muốn đã chạy tới.

Đang ở Diệp Hòa đau đến cắn răng bỗng nhiên cổ căng thẳng, cả người vô lực thoáng cái bị xách lên khỏi mặt đất, bắp đùi kéo căng cùng cái móng thật vát và chịu đựng đau đớn bị va chạm mạnh. Rất nhanh Diệp Hòa liền phát hiện một chuyện thống khổ hơn, nàng bị Kỳ Hách như níu kéo còng cổ cứu mạng giữ chặt trong ngực, tay y bấm mạnh vào cổ nàng, khàn giọng quát to: “Tất cả mọi người không được nhúc nhích, không được phép tới đây!”

“Ngươi làm cái gì? Buông nàng ra mau!” Tú Thiều Thục dừng lại bước chân, sắc mặt lại lạnh lùng như băng, toàn thân tỏa ra khí thế băng hàn Diệp Hòa chưa từng thấy qua bao giờ.

Kỳ Hách khinh miệt nhìn y, cười một cách điên cuồng đồng thời đẩy Diệp Hòa tới bên cạnh tường thành, thành tường thạch lan không cao lắm, nửa thân thể công kênh của Diệp Hòa treo lại bị treo bên ngoài, chỉ cần buông lỏng tay sẽ lập tức té xuống tan xương nát thịt, hắn nhìn sang Tú Thiều Thục khinh thường mắng: “Bại gia tử bất học vô thuật, đã chứng không rõ lai lịch, chỉ bằng ngươi mà muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với ta hửm?”

Sắc mặt Tú Thiều Thục đã trắng bệch, không còn kêu căng như dĩ vãng mà gần như cầu xin tha thứ mở miệng: “Đúng, ta chính là bại gia tử bất học vô thuật, ta là đã chứng không rõ lai lịch, ngươi buông nàng ra! Ngươi..... Ngươi đừng làm loạn.....”

“Ngươi đây đang xin ta sao?” Kỳ Hách nghiêm nhiên đắc ý, khuôn mặt biến đổi sinh động hếch cao.

Tú Thiều Thục coi bỏ cột nhà xưa kia, nhú lại chân mày thanh tú bối rối nói: “Đúng, đúng! Ta cầu xin ngươi, ngươi muốn báo thù cứ đến tìm ta, buông nàng ra..... Ta sẽ không tranh giành ngôi vị hoàng đế với ngươi.....”

“Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi lời nói một bên sao?” Kỳ Hách giữ được con chốt trong tay còn không đắc chí, háng giọng: “Tốt, đã như vậy, ngươi nhảy từ nơi này xuống đi, ngươi chết tự nhiên sẽ không ai tranh đoạt cùng ta, nếu không ta hiện tại lập tức tự buông tay để nàng một xác hai mạng!”

Ngu xuẩn! Diệp Hòa vừa nhìn đau vừa thầm mắng, cái tên thái tử ngu ngốc này, bộ ngươi cho rằng Tú Thiều Thục chết thì tự mình có thể đăng cơ làm đế chắc? Hắn hiện tại đã không còn hy vọng mà vẫn mơ mộng làm Hoàng đế, thật quá ngây thơ đi!

“Được! Ta nhảy, ngươi kéo nàng lên mau, kéo nàng lên a!”

Diệp Hòa ngay cả cái móng cũng bị đưa ra bên ngoài, nghe được lời Tú Thiều Thục, đang bị treo giữa không trung cũng hết sức ngẩng đầu lên.

Trong ánh lửa phập phồng, nam tử tuấn mỹ một thân lục sắc trên mặt đã không còn đùa cợt như dĩ vãng, thân thể thon dài đứng thẳng tắp lẳng lẳng nhìn nàng, đôi mắt hoa đào khẽ cong lên, trông mắt trong suốt như được phủ một lớp sương mù lạnh lẽo ưu thương.

“Hòa Hòa, nàng đừng trách ta.”

“Phụ thân bị hãm hại rơi xuống vách đá đôi lấy một thân ốm đau, chịu không biết bao nhiêu khổ sở tại dân gian an bài suốt mười năm vì chính ngày hôm nay.”

“Ta lại là con trai độc nhất của phụ thân cũng là hy vọng duy nhất của ông, bởi vậy ngôi vị Hoàng đế này ta không thể không tranh giành.”

“Hòa Hòa, nàng còn nhớ lần ở Tây giao không, chúng ta cùng chơi kể chuyện cười đấy? Ta hiện tại muốn kể thêm”

Trong lòng Diệp Hòa bỗng đứng lên ngũ vị tạp trần, khóe mắt ướt át gật đầu, nhớ đến lời nói ngây thơ đáng yêu của Viên Viên : “Chúng ta chơi kể chuyện xưa đi. Ngày trước có một kẻ ngốc, hắn làm cái gì chuyện gì, vốn nghĩ làm sao như thế nào, không nghĩ tới kết quả làm sao như thế nào. Tóm lại, nhất định phải kể ra hắn rất ngốc.”

Tú Thiệu Thục cong lên khóe miệng nở nụ cười không đứng đắn còn có vài tia khổ sở: “Ngày trước có một kẻ ngốc, hắn cố ý đến gần một nữ tử, vốn nghĩ chỉ cần có nữ tử ấy trong tay xem như đã nắm chắc tử huyệt của kẻ địch, không nghĩ tới sau này nàng lại trở thành tử huyệt của chính hắn. Hòa Hòa, nàng nói đi, có phải rất tức cười không?”

Đúng vậy, mặc dù động cơ y cố ý tiếp cận nàng không tinh khiết, có lẽ y định dùng nàng để khống chế Kỳ Mạch nhưng rốt cuộc vẫn chưa làm ra chuyện gì tổn thương nàng, ngược lại luôn là bảo vệ nàng, nàng làm sao có thể hoài nghi y, làm sao có thể?

Mới hơi thất thần, Tú Thiệu Thục đã tung người nhảy lên trên tường thành muốn nhảy xuống, Kỳ Hách giữa đầu phát ra tiếng cười thắng lợi, con người Diệp Hòa co cút lại, không quản bụng đau đón kéo giọng hô to: “Không nên!”

Khi Diệp Hòa hô lên đồng thời dùng chân đạp mạnh vào đầu gối Kỳ Hách, hắn bị đau mất thăng bằng ngã xuống tay vẫn còn kéo nàng, thế là hai người cùng mất thăng bằng nhất tề rơi xuống thành tường. Tú Thiệu Thục hô lên một tiếng thê lương: “Hòa Hòa!”

Đang ở cả người Diệp Hòa treo lơ lửng giữa không trung, cổ chân bỗng nhiên bị nắm lại, lưng va vào thành tường, tiếp theo vang lên giọng nói quá đỗi quen thuộc khiến Diệp Hòa nghe được chỉ muốn khóc.

“Đồ ngốc, nàng còn nghĩ vẫn vợ gì đấy? Còn không mau đến hỗ trợ!”

Mặc dù đầu hướng xuống dưới, chân hướng lên trời, trên bụng còn kèm theo một khối lớn thịt cảm giác thật không thể nào nói thoải mái, thế nhưng Diệp Hòa nghe được giọng nói giận giữ lạnh như băng khiến từ kẽ răng phát ra lại không nhịn được trong lòng vui vẻ, Kỳ Mạch! Chẳng tỉnh thật đúng lúc!

Khi Diệp Hòa bị ba chân bốn cẳng nâng lên chỉ cảm thấy trời đất đảo ngược, mơ mơ màng màng nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Kỳ Mạch tái mét, con người dường như có thể phun ra lửa. Ngay tức khắc Diệp Hòa có chút e sợ rụt người lại, sợ hắn sẽ mắng nàng. Đoạn, một giây sau nàng lại bị hắn ôm chặt vào trong ngực.

Kỳ Mạch ôm lấy nàng, thân thể thấm lạnh run bần bật, ngũ diệu tuy vẫn trong trẻo lạnh lùng lại không thể che dấu run sợ trong lòng: “Đồ ngốc, nàng là đồ ngốc, nàng làm ta sợ muốn chết, nếu không phải mới vừa rồi bị hai từ ‘không nên’ của nàng làm thức tỉnh, nếu ta không thể kịp thời kéo nàng, nếu nàng thật sự té xuống, ta nên làm gì bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ.....”

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Đại kết cục

Đúng vậy, hiện tại hồi tưởng lại Diệp Hòa cũng hoảng sợ ứa mồ hôi lạnh, vừa rồi tất cả mọi người đều không dám nhích tới gần, nếu không phải Kỳ Mạch hôn mê làm Kỳ Mạch không chú ý đến hắn, nếu không phải nàng mới vừa giết giọng thét to, bọn họ sẽ vĩnh viễn xa cách.

Diệp Hòa cố nén chua xót nơi khóe mắt, cười cười muốn mở miệng an ủi hắn nhưng bởi vì hắn ôm nàng ngày càng chặt, bụng đau khiến nàng rên khe khẽ.

“Thế nào? Có phải sắp sinh rồi đúng không?” Kỳ Mạch thấy khuôn mặt nàng vận vẹo nhìn đau, khẩn trương hỏi. Diệp Hòa cố hết sức gật đầu, hắn liền thay đổi sắc mặt, hoảng hốt ôm ngang Diệp Hòa, cả người đầm máu, sắc mặt trắng bệch, trông mắt đen nhánh sâu không thấy đáy đọng đầy lo lắng cùng sợ hãi.

Dọc đường đi hắn tức giận quát lớn: “Mau truyền thái y cho ta, còn phải truyền bà đỡ nữa, nhanh lên!”

.....

Rất cục Diệp Hòa đã tự mình cảm nhận được làm một nữ nhân không dễ, làm một mẫu thân lại càng không dễ!

Nằm trên mặt giường lớn rộng rãi mềm mại, khuôn mặt Diệp Hòa tái mét đầu túa đầy mồ hôi, tần số co giật tăng nhanh mỗi lần đều phải cắn chặt hàm răng mới gượng qua được, cường độ đau bụng sinh ngày càng nhanh cũng ngày càng đau.

Một canh giờ qua đi tiếp đến một canh giờ khác, đau đớn không có điểm ngừng, cách mấy phút lại tới một lần, bụng cũng ngày càng nặng. Diệp Hòa đau đến giọng khàn khàn hô to gọi nhỏ, an ủi duy nhất bên ngoài phòng vẫn truyền đến tiếng hô vanh vách của Kỳ Mịch, một tiếng lại một tiếng ngập tràn lo lắng “Hòa Nhi”, để nàng hiểu được có người yêu thương nàng, lo lắng cho nàng, không rời bỏ nàng.

Không biết qua bao lâu, Diệp Hòa đã đau đến đầu óc mơ màng không phân biệt rõ xung quanh, trong lúc mơ hồ nàng hình như nghe được bà mẹ nói cái gì “Cung khẩu toàn bộ khai hòa!”

Diệp Hòa không muốn để ý đến nữa, nàng giờ đây chỉ cảm thấy nàng đau sắp chết rồi, phía dưới ẩm ướt muốn nứt ra, tần số đau bụng biến thành hai phút một lần, mỗi một lần đau đến nàng không muốn sống, chỉ có thể cắn chặt hàm răng nhịn xuống đau đớn.

Bên tai giọng bà mẹ nghìn bài một điệu hô lên: “Hít vào, thở ra. dùng sức, lại dùng lực, dùng sức a.”

Diệp Hòa cắn răng dùng sức nhưng cảm giác khí lực trong người đang tiêu tán đi, đau đớn cũng tăng lên, dần dần cảm môi đến chết lặng.

Bỗng nhiên bà mẹ thét lên một tiếng kinh hãi, Diệp Hòa chưa kịp phản ứng bàn tay run rẩy đã bị người nắm chặt, khẽ mở mắt nhìn lại thì ra là Kỳ Mịch, sắc mặt hẳn không tốt hơn nàng bao nhiêu, trên người vốn bị thương nặng vẫn kiên trì ở lại chỗ này đề phòng xảy ra bất trắc, mấy canh giờ trôi qua, con nhối lòng truyền đến không hề thua con đau của nàng!

Nghe nói khi nữ nhân sanh con, nam nhân trông thấy sẽ không may mắn, hấn vào đây làm gì?

Thanh âm của Kỳ Mịch hết sức dịu dàng như đang dụ dỗ tiểu hài tử, sợ làm nàng sợ hãi rồi lại mang theo ghen ngào không đành lòng: “Hòa Nhi, nàng ráng chịu đi, sau lần này chúng ta sẽ không bao giờ sinh nữa, không bao giờ. để nàng đau đớn thế này nữa.”

Mặc dù Diệp Hòa đau đến mặt rút gân nhưng nhịn không được bật cười khe khẽ, Kỳ Mịch là tên gốc yêu lão bà đến một cách ngu ngốc, thời đại ai cũng con cháu cả sánh đường, người ta nói nhiều từ nhiều phúc lại không cần quan tâm đến kế hoạch hoá gia đình, có người nam nhân nào không muốn hương khói cường thịnh chứ? Mà hẳn lại vì sợ nàng chịu đau, thà rằng không cần sinh con. Kỳ Mịch, Kỳ Mịch chàng thật coi trọng ta a.

“Đầu đứa bé đã ra, dùng thêm sức, lại thêm một chút nữa!” Bà mẹ tiếp tục hô không ngớt, Diệp Hòa cũng đã đau đến chịu không nổi, trong miệng toàn mùi tanh của máu, vốn tưởng rằng cần phải đau lười, song đau lười lại không có cảm giác đau. Diệp Hòa khẽ mở mắt mới phát giác chẳng biết từ lúc nào Kỳ Mịch đã đưa tay đến miệng nàng, bên trên còn hằn một dấu răng thật sâu. Nước mắt tí tách rơi xuống, Diệp Hòa nhìn hấn trong lòng ngập tràn cảm động, muốn đẩy tay hấn ra.

“Cẩn, dùng sức cẩn.” Thế nhưng Kỳ Mịch lại kiên trì đưa đến môi nàng: “Hòa Nhi, đây là hài tử của chúng ta, không nên để một mình nàng chịu đau, bởi vậy ta sẽ cùng nàng chịu đau.”

Diệp Hòa nghe mà lỗ mũi chua xót, trong lòng được tiếp thêm sức mạnh, lúc này bụng lại truyền đến co rút, nàng hít sâu một hơi đem hết khí lực toàn thân ép dồn trong bụng ra ngoài.

“Sinh! Sinh rồi a ——” Bà mẹ hưng phấn thét to.

Chỉ nghe thấy “Wow” một tiếng, phía dưới như có thứ gì rơi ra, Diệp Hòa cả người mềm nhũn dần dần thanh tỉnh lại, mặc dù bản thân đã mệt lả nhưng vẫn vui sướng lần đầu tiên được làm mẹ.

“Chúc mừng Cửu điện hạ, chúc mừng Cửu điện hạ, là một tiểu hoàng tử a!” Thanh âm vui vẻ của bà mẹ ngập tràn cả gian phòng.

Đôi tay Kỳ Mịch run lấy bầy ôm lấy đứa bé trong tay bà mẹ, động tác hết sức cẩn thận lại có phần trức trặc ôm đến đầu giường, kích động xen lẫn mừng rỡ hô lên: “Hòa nhi, nàng nhìn xem, đây là con chúng ta, chúng ta có con rồi a!”

Lúc này hai mắt Diệp Hòa mơ mơ màng màng, hai mắt cố gắng tròn to rất cục thấy rõ bộ dạng cục, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại một chỗ không khác mấy đứa bé mới sinh là mấy, Diệp Hòa nhìn thấy hốc mắt đã ươn ướt, mặc dù sinh non trước một tháng nhưng đây là đứa bé nàng cực khổ mang thai suốt tám tháng.

“Thánh chỉ đến, hoàng cửu tử Kỳ Mịch tiếp chỉ ——” Ngoài phòng chợt vang lên tiếng nói lạnh lãnh, chậm rãi lại hết sức tinh tế. Diệp Hòa không xa lạ với giọng nói này đó là Từ Phúc công công bên cạnh hoàng thượng.

Ngay lập tức, Kỳ Mịch ngơ ngẩn cả người, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng quay sang đem hài tử giao cho bà mẹ, bản thân đứng dậy cất bước ra khỏi cửa phòng.

Phía ngoài mơ hồ truyền đến tuyên đọc thánh chỉ, Diệp Hòa lấy lại thần trí nghe mơ mơ hồ hồ, nội dung nói Kỳ Hách mang trọng tội hãm hại thân đệ quả thật đại nghịch bất đạo, tuyên bố phế truất thái tử, sắp tới ngày truyền ngôi cho Cửu hoàng tử.

Nhưng ngay sau đó lại nghe giọng nói nịnh nọt của Từ Phúc : “Chúc mừng Cửu điện hạ song hỷ lâm môn, đạo thánh chỉ này, hoàng thượng viết nhất hai phần, một phần đã bị thái tử thiêu hủy, một phần này trước lúc hoàng thượng lâm trọng bệnh đã giao cho nô tài để ngừa vạn nhất .”

Trong lòng Diệp Hòa nặng trĩu không phải giận cũng chẳng phải vui, chỉ nghĩ đến Kỳ Mạch trở thành vua của một nước, nghĩ đến hắn mỗi ngày phải vất vả vì thiên hạ, chuyện quan trọng gì cũng phải nghĩ đến giang sơn xã tắc, nói chung nặng nề vô cùng, dĩ nhiên nàng cũng có tư tâm, hiện tại Kỳ Mạch chỉ là trượng phu của mỗi mình nàng nhưng một khi hắn làm hoàng đế, hắn sẽ không còn là trượng phu của mỗi mình nàng mà là quân chủ của một nước.

Còn đang suy nghĩ miên man, cửa phòng kéo kẹt bị đẩy ra, Diệp Hòa vô lực mở mắt liền thấy Kỳ Mạch đi tới bên giường, nhìn thần sắc của hắn hình như không vui vẻ lắm khi nhận được thánh chỉ vừa rồi.

“Cục cung đâu?” Diệp Hòa nhẹ giọng hỏi. Kỳ Mạch dùng khăn lông ôn nhu lau chùi mồ hôi trên trán nàng, khẽ cười nói: “Bà mụ đã ôm đi tắm.”

“Kỳ Mạch, chàng muốn làm hoàng đế ư?” Diệp Hòa nhìn thẳng vào hắn, lần nữa hỏi ra vấn đề làm nàng thấp thòm, trong mắt còn hàm chứa mong đợi.

“Vẫn là câu nói kia.” Thanh âm Kỳ Mạch cực kỳ lãnh đạm xen lẫn khinh thường : “Nếu nàng muốn làm hoàng hậu, ta lập tức làm hoàng đế.”

Ánh mắt Diệp Hòa thoáng chốc ươn ướt, hắn biết, hắn dĩ nhiên biết nàng không muốn! Ban đầu cùng bây giờ hoàn toàn không giống, một thứ mọi người phải tranh giành vỡ đầu ứa máu mới có được, thời điểm có được trong tay khó có thể nói không muốn, hắn lại vì nàng mà không cần hỏi sao nàng không cảm động!

Suy nghĩ một lát, Diệp Hòa ngưng ngưng ấp úng nói: “Như vậy..... ngôi vị hoàng đế kia.....”

Kỳ Mạch cầm lấy khăn lông, mắt cũng không ngước lên thuận miệng nói: “Tặng cho Tử Thiếu Thục, để hắn làm”

Diệp Hòa sững sờ cả người, câu này liên quan địa vị chí tôn đứng đầu thiên hạ, hắn lại nói dễ dàng như “Hôm nay khí trời thật tốt a”! Nghĩ đến đêm nay hắn rơi vào tình thế cửu tử nhất sinh, Diệp Hòa nhẹ giọng hỏi: “Kỳ Mạch, chàng đưa ra quyết định này bởi vì tối nay y đưa binh đến cứu chàng?”

“Không phải.” Kỳ Mạch lắc đầu nhìn chằm chằm nàng, trông mắt trong mắt hiện lên lo âu: “Bởi vì y xả thân cứu mẹ con hai người.”

“Bất luận thiếu y bao nhiêu nhân tình, ta thấy dùng giang sơn đánh đổi đều không đáng giá..... Duy chỉ có một điều!”

Diệp Hòa cảm thấy đầu mũi chua xót, trong lòng bị nhồi đầy cảm động. Kỳ Mạch, chàng là tên ngốc, chàng đem mẹ con nàng còn quan trọng hơn giang sơn đúng không? Tại sao chàng luôn khiến thiếp cảm động như vậy.

“Nha đầu ngốc, nàng khóc cái gì?” Cánh môi dịu dàng rơi vào trên gương mặt, Kỳ Mạch nhẹ nhàng hôn đi những giọt nước mắt của nàng.

Lúc này Diệp Hòa hít hít lỗ mũi thoải mái khẽ cười, nhẹ nhàng vươn hai tay ôm lấy cổ hắn, ngưỡng cổ kiêu ngạo nói: “Kỳ Mạch, chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

“Ừ.....” Ánh mắt của hắn trong trẻo như vì sao trên trời, gương mặt tuấn tú trắng nõn từ từ kề gần, khi đôi môi hai người chạm nhau, bầm bầm một câu: “Vĩnh viễn.....”

Vĩnh viễn có xa lắm không? Xa đến mười ngón tay chúng ta khấu chặt nắm tay của đối phương, từng bước từng bước đi đến tận cùng thế giới.

Nhưng cần phải biết, thế giới này hình tròn, vô luận bạn đi bao nhiêu vòng vẫn không thể đi đến điểm cuối.

KẾT THÚC

Bạn đang đọc truyện *Loạn Thế Thịnh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.